

CRISTIAN GĂNESCU
TRIUMFUL LUMINII

CRISTIAN GĂNESCU

TRIUMFUL LUMINII

EDIȚIA A DOUA

ALAYA

2019

© Cristian Gănescu

Această carte este protejată prin Copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GĂNESCU, CRISTIAN

Triumful luminii / Cristian Gănescu. - Craiova : Editura Alaya, 2019

ISBN 978-606-93552-9-9

133

Distribuitor:

Oltenia Star SRL, Craiova, Str. Câmpia Islaz 85

biz.craiova@gmail.com

Cărțile se pot cumpara de pe www.cab.ro

Telefon: 0723663100

PREFAȚĂ

Autorul acestei cărți nu este decât un simplu transmițător, care s-a străduit, atât cât i-a stat în putință, să redea cititorilor, sub forma unor *eseuri*, informații de natură spirituală, oferite cu generozitate de către clarvăzătorul Eugen Nicolae Gîscă. Modul în care Eugen a devenit *clarvăzător* (termenul *clarvăzător* este folosit în lipsa unui termen mai bun) este descris pe larg în primul capitol al acestei cărți.

Întâlnirea dintre autorul acestor rânduri și Eugen Nicolae Gîscă s-a produs în toamna anului 1999. În acea perioadă, Eugen era în căutarea unei persoane cu care să poată dialoga și, mai ales, căruia să-i poată împărtăși experiențele sale, pentru ca acestea să poată fi exprimate în scris. Inițial, trebuie să recunosc, nu am vrut să mă implic - fiind tributar opiniei că fiecare om trebuie să facă singur efortul de a-și comunica concepțiile sau experiențele. Totuși, după o lungă perioadă de ezitare, am decis să fac cunoscute experiențele sale prin intermediul unor cărți cu caracter experimental. În momentul în care m-am apucat de lucru, nu am știut ce va rezulta. După aproape șase ani de discuții aproape zilnice - șase ani în care autorul acestor rânduri a discutat direct cu Eugen, față în față, cel puțin câte trei ore aproape în fiecare zi - au rezultat mai multe cărți de *eseuri* cu tematică spirituală. Autorul acestor rânduri a ales varianta scrierii unor *eseuri* cu tematică spirituală datorită unui motiv foarte simplu: ca pregătire este eseist, iar cărțile sale se încadrează în categoria *eseu*. Astfel, pe baza informațiilor oferite cu generozitate de Eugen Nicolae Gîscă, în perioada 1999-2006 autorul acestei cărți a realizat un ciclu format din cinci cărți cu tematică spirituală. Cele cinci cărți sunt, în ordine, următoarele: FORȚĂ CONTRA FORȚĂ; OMUL ÎN AFARA TRUPULUI; UN MARE MISTER - OMUL CETĂȚEAN AL COSMOSULUI; ÎN FAȚA ETERNITĂȚII; KOSMOS.

Întîlnirile zilnice ale autorului acestor rânduri cu Eugen Nicolae Gîscă au încetat în anul 2006. În perioada cuprinsă între anul 2006 și anul 2013, autorul acestor rânduri s-a depărtat din diferite motive de subiectul prezentat în aceste cărți, pentru a se dedica altor activități. În anul 2013, după o perioadă lungă de "amnezie", autorul și-a reamintit de cărțile din acest ciclu, astfel că a apărut imboldul interior de a le reedita. La imboldul interior s-au adăugat, pe de-o parte, sugestiile primite din partea unor prieteni apropiați, iar de altă parte s-au adăugat sugestiilor unor cititori.

Autorul acestor rânduri a fost uimit de faptul că mulți cititori, fie prin e-mail-uri, fie telefonic, și-au exprimat dorința de a le fi furnizate cărțile din ciclul menționat, care se epuizaseră demult. Acestea au fost motivele ce au generat dorința de a reedita cărțile din acest ciclu. Așa s-a făcut că, într-o bună dimineată din vara anului 2013, mai precis pe data de 1 august 2013, autorul acestor rânduri s-a trezit din somn dis-de-dimineată cu un puternic imbold interior de a reedita cărțile, astfel încât s-a așezat la masa de lucru.

Mai trebuie menționat că, în contextul pregătirii cărților pentru reeditare, autorul acestor rânduri a ajuns la concluzia, poate subiectivă, că este necesară o revizuire prealabilă a textelor în vederea publicării unei noi ediții - a doua ediție, care să fie totodată o ediție finală, *non varietur*. Față de prima ediție, ediția *princeps*, în a doua ediție nu sunt diferențe în ceea ce privește conținutul și informațiile prezentate, ci în ceea ce privește forma de prezentare; ediția a doua este mult mai concisă și mai adaptată mentalității oamenilor vremurilor acestora.

De asemenea, tot în urma unui imbold interior, dar și - mai ales - la sugestia insistentă a unor prieteni-cititori care, interesați de subiect, au dorit o carte care să prezinte, în mod global, toate temele și informațiile prezentate în ciclul de cărți menționat, autorul acestor rânduri a realizat o sinteză de mari dimensiuni. Prezenta carte, intitulată TRIUMFUL LUMINII, este chiar această sinteză.

În timp ce lucra la această sinteză, autorul acestor rânduri și-a amintit și faptul că, în perioada colaborării cu Eugen (între anul 1999 și anul 2006), a scris, într-o formă incipientă, mai multe capitole care nu au fost incluse, din diferite motive, în cele cinci cărți ale ciclului. Tocmai pentru ca să nu se piardă în uitare, aceste capitole au fost finisate de-a lungul anului 2013 și au fost reunite în cartea intitulată JOCURILE SORTII - VIAȚA ȘI MOARTEA. Aceste capitole vor fi prezentate în secțiunea intitulată JOCURILE SORTII.

CRISTIAN GĂNESCU

FORȚĂ CONTRA FORȚĂ

SALT ÎN NECUNOSCUȚ

Accidentul

Dacă înainte de producerea evenimentului care i-a marcat viața într-un mod profund, Eugen Nicolae Gîscă era un om obișnuit, cu nimic deosebit de ceilalți oameni, după aceea lucrurile s-au schimbat.

Înainte de accidentul, Eugen nu era interesat în nici un fel de fenomenele considerate astăzi “paranormale”, fiind, la fel ca majoritatea oamenilor, interesat în primul rând de problemele cotidiene, de munca sa și de modul în care-și petrece timpul liber. Înainte de accidentul care i-a modificat radical modul de a fi și de a percepe lumea, Eugen nu-și punea nici un fel de probleme metafizice, iar despre o concepție coerentă despre lume nu putea fi vorba. Nu-l interesau prea mult noțiuni precum “lumea de dincolo” sau “reîncarnarea”. Viața lui se scurgea lin, destul de liniștit și de banal, fără să nască întrebări existențiale serioase. Dar, evenimentul cel mai important al vieții sale încă nu avusese loc. El s-a produs atunci când Eugen avea 26 de ani, cu trei săptămâni înainte de Paștelui ortodox, prin luna martie a anului 1994.

În acea perioadă, Eugen lucra în Secția de transformatoare a unei întreprinderi. Dimineața, potrivit caietului de sarcini din ziua respectivă, primise sarcina de a pătrunde în standul de probe al secției, locul unde se afla în probă un transformator de 400 MW. În dimineața aceea, nu exista nici un semn că, peste puțin timp, lucrurile vor lua o întorsătură dramatică. Semnele au început să apară ceva mai târziu, manifestându-se sporadic pe tot parcursul dimineții. Lucrând în standul de probe, unde nu puteau pătrunde persoane neautorizate, s-a produs un eveniment deosebit: a avut loc un scurtcircuit la transformatorul de 400 MW. În acel moment, Eugen lucra singur.

Scurtcircuitul a provocat o flămă foarte puternică. Un astfel de scurtcircuit putea, desigur, să carbonizeze persoanele din imediata vecinătate. Eugen se afla însă destul de departe pentru a fi afectat fizic. Totuși, chiar și așa, efectele au fost imediate, dar de altă natură. În momentul scurtcircuitului, Eugen a simțit o căldură intensă urcând prin tălpile picioarelor spre creștetul capului. Tot corpul a început să-i fie învăluit în căldură. Avea senzația că mii și mii de furnici îi invadează trupul dinspre picioare, de-a lungul coloanei vertebrale, spre creștetul capului.

Valul de căldură a urcat începând de la extremitățile mâinilor și picioarelor, de-a lungul spatelui, cu o senzație mai intensă de-a lungul coloanei vertebrale. Cele mai dureroase senzații s-au produs în regiunea gâtului și în regiune frunții, exact la rădăcina nasului. Acolo, Eugen a simțit o durere, ca și cum cineva i-ar fi înfipt un țărș fierbinte. Senzația cea mai dură s-a produs însă în creștetul capului: în timp ce restul

trupului era fierbinte, creștetul capului era rece ca gheața. Impresia copleșitoare pe care a avut-o în acel moment a fost că, începând din creștet, capul i se deschide ca o varză, ale cărei frunze se desfac cu rapiditate. Aceste senzații s-au derulat în răstimpul a maximum două minute, după care mediul exterior a început să se estompeze. Mediul exterior, standul de probe al transformatorului, n-a dispărut total, dar peste imaginea familiară a început să se suprapună o altă imagine, cea a unei lumi ciudate și stranii. Acesta a fost de fapt începutul unei aventuri care nu a încetat nici în ziua de astăzi.

Peste imaginea atât de familiară a mediului înconjurător s-a suprapus o altă lume, una paralelă. Imaginile s-au succedat cu o așa de mare rapiditate, iar evenimentele au fost atât de insolite, încât, inițial, Eugen nu și-a dat seama chiar de la început că s-a întâmpnat ceva deosebit. “Furat” de noul peisaj, Eugen a remarcat mai multe ființe care se mișcau undeva în fundal, iar în jur se aflau mai mulți pomi fructiferi, cu fructe ce semănau întrucâtva cu merele. Imaginea lumii care se suprapusese lumii materiale nu a durat prea mult. Imediat după aceea, scurta perioadă de suprapunere a dispărut și a lăsat loc mediului înconjurător cunoscut. Toate aceste evenimente s-au derulat rapid, Eugen fiind surprins în poziție ortostatică. Abia după aceea a reușit să se așeze pe o bancă. Persista, apăsătoare, o senzație de greață. Instinctiv, și-a aprins o țigară, dar imediat a trebuit să o lase în scrumieră: greața devenise tot mai intensă. Când a încercat să se ridice de pe banca pe care se așezase, senzația ce a urmat a fost mai presus de tot ce simțise până în acel moment.

Ridicându-se, Eugen a avut senzația că se dedublează în două lumi diferite. Fără vreun presentiment, în momentul în care s-a ridicat de pe bancă, ceva din el, dublura energetică, s-a ridicat în picioare pentru a se deplasa. În timp ce dublura energetică era în picioare, trupul fizic a rămas așezat pe bancă, cu ochii deschiși, fără să clipească. Eugen a avut astfel surpriza să vadă în două ipostaze complet diferite: pe de-o parte, își privea dublura energetică prin ochii fizici, imagine de care era conștient, iar, pe de altă parte, se vedea pe sine însuși prin ochii dublurii energetice. Prima impresie pe care a avut-o, aflându-se în această ipostază, a fost aceea că legile lumii fizice nu mai funcționează și că noul său trup, în care-și mutase câmpul de perceptibilitate, nu este identic, ca structură și compoziție, cu trupul fizic care se afla așezat pe bancă. Deși atenția era distribuită în două direcții diferite, Eugen a reușit să păstreze o imagine globală asupra fenomenului. O senzație de libertate și, oarecum, de detașare față de îngrădirile trupești a prevalat în primele momente. După ce a depășit starea inițială de uluială, a început să-și observe dublura energetică, “trupul de lumină”, așa cum i s-a părut a fi în acele momente. Devenise martorul mut al unor fenomene ieșite din comun, pe care le analiza cu luciditate.

Trupul de lumină era aidoma trupului fizic, reproducând o înfățișare oarecum idealizată a acestuia. Dacă trupul fizic prezenta anumite deficiențe - de exemplu, părul era destul de rar și tuns scurt, prima falangă de la degetul mâinii drepte lipsea datorită unui accident petrecut anterior -, nu același lucru se putea spune despre trupul de lumină, dublura energetică. Trupul de lumină se prezenta într-o stare impecabilă: avea părul mult mai lung, aproape la nivelul umerilor și ondulat, falanga lipsă de la degetul mare era acolo, la locul ei, iar dantura se prezenta în condiții impecabile, ceea ce nu era cazul cu dantura trupului fizic. Era, cum s-ar spune, o stare de “har”. Trupul de lumină, după cum Eugen a remarcat nu peste mult timp, avea un miros plăcut, iar atunci când

se mișca, emitea un bâzâit foarte ușor, ca un mic transformator aflat sub tensiune. Mirosul emis de trupul de lumină era oarecum asemănător cu mirosul florilor de câmp sau al fânului proaspăt cosit. Abia s-a obișnuit cu noul său statut existențial, de dublură energetică sau de ființă de lumină învăluită într-o pace profundă, sentiment atotprezent în noua stare în care se afla, că dinspre partea stângă s-a auzit un sunet sau, mai curând, o melodie, cântată parcă în surdină de un cor format din mii de persoane. Eugen a întors imediat capul pentru a vedea de unde provine acea melodie diafană ce aducea mai mult cu corurile îngerești, menționate de tradițiile creștine. După cum și-a dat seama, era mai degrabă o muzică a naturii - natura emite un sunet; mai precis spus, o muzică care însoțește procesele ce au loc la sânul ei. În partea din care veneau sunetele acelea melodioase, Eugen a remarcat un fel de perdea formată din ceață multicoloră ce se constituia într-un fel de poartă. La scurt timp, prin poartă și-a făcut apariția o ființă cu un trup eteric, ce emitea în jur sclipiri violete. Ființa avea o înălțime impresionantă, cam 2,5 - 3 metri înălțime, se mișca extrem de rapid, ca și cum n-ar fi atins pământul, avea părul lung, până aproape de genunchi, negru ca pana corbului, care contrasta cu fața foarte albă, cu ochii negri fără iris, cu buzele roz, senzuale, fața ovală, cu trăsături plăcute. Această ființă stranie era înveșmântată într-un fel de togă; la mijloc era încinsă cu un cordon, iar în picioare avea sandale de culoare închisă. Nu exista nici un indiciu asupra sexului; nici dacă era sexuată, nici dacă era asexuată, nici dacă era androgenă.

La un moment dat, ființa respectivă a scos din faldurile veșmântului o sferă de mărimea unei bile de biliard, ce radia o lumină pală, roșiatică. Sfera arăta ca o planetă în miniatură, fiind vizibile principalele forme de relief, munții și oceanele. Nu era însă vorba despre globul terestru, ci despre o altă planetă, căci, după cum Eugen a observat foarte clar, proporția oceanelor și a uscatului erau diferite. Uscatul ocupa o suprafață mult mai mare decât apa, iar totul era învăluit într-o frumoasă culoare roșiatică. În momentul în care ființa i-a întins globul de mărimea unei mingi de biliard, Eugen s-a simțit brusc aspirat înapoi în trupul fizic, ca și cum ar fi fost atras de o forță careia nu i se putea opune.

Când Eugen s-a “instalat” din nou în trupul fizic, tot ce văzuse înainte a dispărut, iar privirile i s-au oprit asupra țigării care încă ardea în scrumieră. Deși a avut senzația că trecuseră multe ore, țigara din scrumieră nu arsesese decât aproximativ un centimetru. Ceea ce înseamnă că nu trecuse mai mult de un minut.

☞ Ceremonia de investire ☞

O perioadă de timp după accident, Eugen nu a mai avut ocazia să aibă astfel de percepții. Aproape că nu se mai gândea la acel straniu accident. Își amintea totuși cum, imediat ce își revenise, strigase după ajutor și cum colegii de muncă îl ajutaseră să se întindă pe o bancă de lemn. Lucrurile păuseră să reentre în normal când, într-o bună zi, cam la trei săptămâni după accident, a fost iarăși martorul unor evenimente insolite.

Fără nici un avertisment prealabil, lumea materială s-a estompat, iar lumea aceea stranie s-a inserat din nou percepției sale. Eugen a observat atunci, în premieră, felul în care mai multe ființe în trupuri de lumină se deplasau cu mare viteză într-o parte și în alta. La un moment dat, fiind cuprins de un acces de spaimă, Eugen a luat-o la fugă pe străzi pentru a scăpa, după cum credea în acele momente, de “extraterestrii” care

invadaseră planeta. Abia după ce spaima i s-a domolit, și-a dat seama că accidentul de la bancul de probe i-a modificat percepția. Conștientizarea faptului că în urma accidentului dobândise un nou tip de percepție - ceea ce, uneori, în literatura parapsihologică se numește “a doua vedere” (engl: *the second sight*) sau “clarvedere” (engl: *clairvoyance*) - s-a realizat în mod lent, pe parcursul mai multor luni.

În primul an ce a urmat accidentului, Eugen a avut prilejul să observe destul de des lumea situată dincolo de percepția normală. A doua vedere i se activa uneori brusc, fără a putea controla fenomenul. Desigur, atunci când încerca să vorbească prietenilor sau cunoscuților despre astfel de lucruri, era privit cu neîncredere sau, în cel mai bun caz, era îndrumat cu condescendență spre cel mai apropiat spital unde vegheau nelipsitele personaje îmbrăcate în alb, medicii psihiatri, atât de siguri de știința lor și de ceea ce trebuie să fie normal sau anormal...

Atunci când percepea prin cea de-a doua vedere, Eugen devenea conștient de faptul că imaginea trupului fizic începe să se estompeze, iar în locul ei apare un fel de fantomă luminoasă, ca o dublură eterată. La început, nu prea înțelegea ce se întâmplă, întrucât până în acel moment nu auzise vorbindu-se despre aură, despre bioenergie, sau despre faptul că, la acest nivel invizibil percepției normale, există anumite organe sau, mai corect spus, centri de energie denumite **chakre** observabile prin cea de-a doua vedere ca niște vârtejuri strălucitoare. Oricum, la început, percepția era destul de difuză și de neclară. În acea perioadă, în care nu prea pricepea ce se întâmplă cu el, Eugen vorbea prietenilor săi sau oricui dorea să-l asculte despre o aureolă eterată, formată din mai multe “cămăși” ce înconjoară omul și despre “beculețele” ce strălucesc straniu în anumite zone ale acesteia.

În afara observării auri umane, Eugen a început să perceapă tot mai clar cealaltă lume, la fel de reală percepției sale ca și lumea fizică, formată însă dintr-o substanță diferită. Această lume era, la fel ca și aura umană, o lume eterată, translucidă, formată dintr-o substanță asemănătoare celei din care este formată aura. La fel ca și lumea fizică, această lume paralelă părea să fie tridimensională; totuși, componenta timp părea să aibă o altă valoare decât în planul fizic. Dacă, la început, percepția lumii paralele a fost rezultatul unui nefericit accident, ulterior, Eugen a învățat cum să-și provoace singur observarea ei. Într-o bună zi, lovindu-se întâmplător într-un anume loc de pe suprafața trupului, undeva în regiunea ombilicului, și-a dat seama ce trebuie să facă pentru a percepe prin cea de-a doua vedere sau pentru a face să înceteze această stare. Astfel, existența lui a început să se fragmenteze în două lumi diferite: una percepută prin cea de-a doua vedere și cealaltă prin percepția fizică normală. În acea perioadă, chiar dacă nu era “activat” - termenul îi aparține lui Eugen - deci chiar dacă nu era conectat la cea de-a doua vedere, a început să perceapă instinctiv, ca o impresie, sentimentele izvorâte din aurile celorlalți oameni: ura, mânia, iubirea etc.

Modul de percepție al lui Eugen prin cea de-a doua vedere comportă mai multe trepte distincte. După ce se activează voluntar la nivelul celei de-a doua vederi, Eugen percepe la început dublurile aurice ale lumii materiale: aurile plantelor, animalelor, oamenilor, obiectelor, clădirilor etc. După aceea, treptat, pe parcursul câtorva secunde, această percepție se estompează pentru a face loc percepției unei alte lumi, în care există alte peisaje, alte obiecte, alte ființe. La începutul experiențelor sale, Eugen nu știa faptul că percepea ceea ce, în concepțiile spiritualiste (ezoterice), a primit numele

de **lumea eterică** (palierul cuantic eteric). Nu știa nici faptul că această lume fusese “accesată” prin cea doua vedere de foarte mult timp - practic, din antichitate. Eugen nu știa nici faptul că astfel de lucruri, care pe el l-au speriat de moarte, sunt destul de cunoscute. Astfel, că, la început, Eugen s-a considerat un fel de handicapat sau chiar un blestemat al sorții.

Lumea eterică, această nouă lume în care Eugen pătrunsese prin activarea celei de-a doua vederi, se prezenta ca o lume oarecum asemănătoare lumii fizice, cu diferența că este formată dintr-o substanță diferită de cea pe care noi suntem obișnuiți să o numim materie. În lumea eterică există peisaje vaste, formate din felurite forme de relief - văi, munți, câmpii -, în care se găsește o vegetație abundentă și foarte mulți pomi, majoritatea fructiferi. Lumea eterică arată probabil așa cum arăta pământul în timpurile îndepărtate, în care activitatea umană nu adusese modificări mediului înconjurător. În lumea eterică nu există însă animale. Trebuie însă precizat că lumea eterică este diferită de ceea ce în ziua de astăzi poartă numele de “**lume astrală**” - palierul cuantic unde pătrund oamenii după momentul morții. Deși, în literatura spiritualistă care există în ziua de astăzi pe plan mondial sunt prezentate numeroase detalii cu privire la “lumea astrală”, nu există prea multe referiri cu privire la cea eterică.

Pentru Eugen, cel mai important moment a fost acela în care a intrat în contact cu ființele care se manifestă în lumea eterică. Aceste ființe nu au trup fizic, dar au un trup specific lumii în care trăiesc. Cele mai multe dintre ele sunt ceea ce tradiția ezoterică denumește “**spirite ale naturii**”, adică ființe de formă umanoidă, care au grijă de buna funcționare a naturii. În afara acestora, Eugen a mai fost martorul apariției unor alte ființe de formă umanoidă, care păreau a fi oameni, dar care, după cum avea să afle mai târziu, doar se manifestau sub formă umanoidă - aceste ființe sunt ceea ce tradiția creștină desemnează prin termenul de **îngeri**.

Cu mult umor, Eugen povestește cum s-a petrecut prima întâlnire cu una dintre aceste ființe, a căror caracteristică principală, la prima vedere, este de a se deplasa extrem de rapid. Într-o bună zi, cam la o lună după accident, imediat după ce a început să perceapă lumea eterică prin cea de-a doua vedere, lângă Eugen a apărut o ființă cu un trup impresionant de lumină, destul de înaltă. Ființa respectivă tocmai levita - acesta este cuvântul cel mai exact prin care se poate descrie modul ei de deplasare - alături de Eugen, puțin deasupra capului acestuia. Ea se ridicase pentru a ajunge la ramurile unui pom fructifer din lumea eterică. În lumea eterică pomii fructiferi se întâlnesc frecvent și au rod bogat. Ființa respectivă, înaltă cam de doi metri și jumătate, tocmai rupsese rodul, un fruct ce aducea cu o pară - ne putem imagina că așa ar fi putut arăta perele în lumea fizică, dacă, de-a lungul secolelor, oamenii n-ar fi realizat hibridări și n-ar fi folosit îngrășăminte chimice -, când privirile i-au căzut asupra lui Eugen, care-i privea uimit mișcărilor line, ca rupte dintr-un vis frumos. Nelămurită, uimită chiar, ființa și-a schimbat brusc poziția; din partea dreaptă a lui Eugen a trecut în partea stângă. În momentul în care a realizat faptul că Eugen încă o urmărea cu privirea, ființei i-a căzut fructul din mână. După ce și-a modificat poziția de alte câteva ori, pentru a se convinge că este urmărită cu privirea de Eugen, ființa respectivă s-a deplasat cu o viteză uimitoare spre o direcție necunoscută. Practic, într-o fracțiune de secundă, ființa a dispărut din raza vizuală a lui Eugen. În lumea eterică, ființele se mișcă cu viteze

amețitoare; unui om îi este practic imposibil să le urmărească. Ființele respective dispar și apar cu mare viteză, ca și cum ar trece într-o altă dimensiune. Nici nu apucase Eugen să facă un pas când, alături de el, se înființă un grup relativ numeros de ființe asemănătoare cu cea care dispăruse anterior. Uimate, vorbind între ele, ființele respective au început să leviteze în jurul său. Unele dintre ele, i-au cercetat ceea ce Eugen denumea pe atunci “beculețele”, adică chakrele, iar altele i-au cercetat aura. Rând pe rând, mai multe ființe s-au perindat prin fața lui Eugen, ca și cum era un exponat de muzeu. Destul de intrigate de personajul din fața lor, ființele respective i-au scotocit cu privirea fiecare aspect al auri. Ființele cu care Eugen a intrat în dialog s-au prezentat prin titulatura “Fiii Luminii”. Imediat după aceea, - evenimentele derulându-se în mai puțin de un minut - ființele prezente s-au dat la o parte, în momentul în care, ca de nicăieri, a apărut o ființă impunătoare, atât ca aspect exterior, cât și ca strălucire aurică. După cum avea să afle ulterior, ființa care a apărut în fața lui Eugen are numele Gabriel. Mai târziu, întrebând în dreapta și în stânga, Eugen a aflat de la spiritele naturii că numele ființei respective este **“ceea ce în lumea oamenilor se numește Gabriel”**. La întrebarea, probabil indiscretă sau naivă, specifică unui om, dacă ființa în cauză era cea care, în vechile cărți sacre creștine, este desemnată prin numele de Îngerul Gabriel, toate ființele întrebate au preferat să zâmbească sau să ridice din umeri. În lumea eterică ființele nu au nume precum în lumea fizică. Ființele din lumea eterică sunt desemnate prin nume ce definesc atribute funcționale. Astfel, Îngerul Gabriel - căci despre el este vorba - s-a prezentat printr-o denumire ce pare întrucâtva sibilinică pentru înțelegerea omenească: **“Eu, Același”**. Ființele din lumea eterică îl desemnează prin expresiile **“Primul Veghetor”** sau **“Păstrătorul Cheilor Puterii”**. După ce s-a prezentat, Îngerul Gabriel i-a explicat lui Eugen că nou dobândita capacitate de a vedea lumea eterică **“oricum, nu este de la mine. Fiii femeii n-ar trebui să ne vadă”** a spus în continuare Îngerul Gabriel. Prin expresia **“fiii femeii”**, ființele din lumea eterică denumesc oamenii încarnați în lumea materială; adică “cei născuți prin femeie”. În perioada de timp ce a urmat, Îngerul Gabriel i-a dat multe sfaturi utile lui Eugen. Dacă Îngerul Gabriel nu era prezent, rolul lui era luat de unul dintre “locotenenții” săi, care-i dădea lui Eugen toate sfaturile și îngrijirile necesare. Ulterior, locul lor a fost luat de cei doi Îngeri Veghetori personali ai lui Eugen. După cum afirmă Eugen, fiecare om are doi Îngeri Veghetori, care se manifestă tot timpul în lumea eterică și trei Îngeri Păzitori, care se manifestă foarte rar în lumea eterică. Îngerii Păzitori, care nu trebuie confundați cu Îngerii Veghetori, fiind pe o altă treaptă ierarhică, se manifestă doar pe ultimul nivel al cosmosului spiritual.

Într-una din zilele ce au urmat, cam la două luni de la prima activare spontană a capacităților sale, Eugen a început să se simtă foarte rău. După ce s-a activat voința, a început să simtă dureri. Durerile porneau de la un punct situat sub ombilic, ocoleau bustul și se terminau undeva în partea dreaptă. Eugen a consultat medicul, care i-a recomandat să se opereze la rinichiul drept. Astfel, Eugen s-a internat în spital. Pe toată perioada internării, Eugen auzea voci care-l încurajau, iar atunci când era trist, auzea voci vesele care încercau să-l binedispună. Medicii au constatat că Eugen suferea de un blocaj la rinichi încă din naștere, fiind foarte mirați de faptul că până la vârsta de 26 de ani nu a mai acuzat dureri și au decis să-l opereze. Atunci când a intrat la operație, Eugen a știut că nu este singur, așa cum nu este nici un om în împrejurări grele. După

operație, a încercat să comunice medicilor că aude constant anumite voci și că vede fapte dintr-un plan cosmic diferit, pe care ceilalți oameni nu-i văd. Foarte "înțelegători", medicii l-au mângâiat pe Eugen pe creștet, asigurându-l de faptul că este vorba despre halucinații trecătoare, datorate probabil anesteziei. Totuși, efectele anesteziei au durat un timp destul de îndelungat, din moment ce sunt prezente și în ziua de astăzi și, după câte se pare, vor persista toată viața.

În următoarele săptămâni, după ce a început să-și activeze în mod voluntar cea de-a doua vedere, Eugen a început să cerceteze metodic, elaborat, noua lume. I se părea curios faptul că toate ființele îl ocolesc în mod voit. La aproximativ o lună după operație, în timp ce cerceta cu privirea, fără țintă precisă, lumea eterică, lângă Eugen au apărut cei doi Îngeri Veghetori personali ai săi și Îngerul Gabriel. Toți trei au fost foarte interesați de haloul ce i se forma într-o anumită parte a aerei și de funcționarea unor chakre. Îngerii Veghetori erau foarte surprinși de ceea ce văd. Îl întrebau mereu pe Eugen dacă îl doare ceva. În acea zi, a avut loc un eveniment căruia, abia ulterior, Eugen i-a înțeles importanța deosebită. La început, el nici nu a știut ce se petrece. La fel se întâmplă și în existența cotidiană din planul material, când unele evenimente se desfășoară atât de repede, încât omul, luat pe nepregătite, nu este capabil să le conștientizeze și să le înțeleagă la adevărata lor semnificație.

În prima etapă, Îngerul Gabriel l-a întrebat pe Eugen dacă dorește să redevină om obișnuit. Cu alte cuvinte, l-a întrebat dacă dorește să renunțe la capacitățile sale (spirituale sau "paranormale") recent dobândite. După ce Eugen a răspuns negativ, Îngerul Gabriel a mai întrebat de două ori. Eugen a negat astfel de trei ori, afirmându-și dorința de a continua ceea ce începuse. Scurt timp după acel moment, ca și cum s-ar fi ivit dintr-o altă dimensiune spațio-temporală, au apărut patru personaje ciudate, patru oameni cu un aspect vestimentar de-a dreptul exotic. Semănau oarecum cu strămoșii americanilor precolumbieni - tolteci, zapoteci sau mayași -, erau goi, vopsiți în culori vișinii, iar în jurul taliei aveau piei de animale și sfori pe care erau înșirate pene de diferite culori și dinți de animale. Cele patru personaje mai mult decât stranii erau foarte bătrâne, cu pielea aproape uscată, cu părul lung, în coame, asemănător cu cel al punk-iștilor de azi, cu inele în nara stângă. Aveau urechile lungi și lăsate, ochii mari, nasul coroiat și buzele subțiri. Cele patru ființe stranii susțineau că îl cunosc pe Eugen, dar nu specificau de unde. Fiecare dintre ele, în timp ce se strâmba și dansa un dans pantomimic - oricum, pantomima părea o artă pe care o stăpânesc la perfecție -, își rostea numele, un nume sonor, dar cu neputință de reținut. La un moment dat, au început să se rotească în cerc în jurul lui Eugen, cântând sau rostind ascuțit, din gât, sunete sau onomatopee, AAA, HAAA, HEEE, HIII, în mod continuu. Unul dintre cele patru personaje avea un fel de zornăitoare care emitea sunete ciudate, asemănătoare oarecum cu o zornăitoare de sugari, cu ajutorul căreia îl "tămâia" pe Eugen din cap până la tălpi.

În urma "tămâierii", aura lui Eugen a început să strălucească feeric: efluvii aurice luminoase emanau din el și se răspândeau în mediul înconjurător. La nivelul aerei, între chakra inimii și spirit (care este situat în zona centrală a pieptului) s-a format un firicel mai subțire decât firul de păr, din lumină roșie, foarte intensă. Acest firicel a rămas așa până în ziua de astăzi. În momentul în care s-a format acel firicel de lumină, cele patru personaje stranii, ce păreau venite din alt veac și din alt spațiu, s-au oprit din

dansul lor. În acel moment, Îngerul Gabriel care în acest răstimp levita la o anumită înălțime deasupra solului, a coborât și i-a pus lui Eugen mâna dreaptă în zona centrală a pieptului și cea stângă pe frunte. Apoi a scos un fel de cutiuță, din care a extras o pastă sau o alifie de culoare verzuie cu un miros asemănător ploii, și l-a uns pe Eugen pe frunte, în dreptul inimii, sub ombilic, în dreptul chakrei svadistan, pe șoldul stâng și, în sfârșit, pe șoldul drept. După ce l-a uns cu acea alifie, Îngerul Gabriel și-a ridicat mâna dreaptă lateral în sus și a coborât mâna stângă lateral în jos, cu degetul mare împreunat cu degetul arătător. În acel moment, Îngerul Gabriel a devenit ca un glob luminos, astfel încât fața și înfățișarea cu care se manifesta în lumea eterică nici nu se mai zăreau. Vocea lui, de obicei șoptită și blândă, a devenit intensă, ca și cum ar fi fost rostită de un cor format din multe persoane. Atunci a spus următoarele cuvinte în limba lumii eterice, amestecată cu o limbă română arhaică: **“Hipaute umah... tu, cel care te știi după nume ... șepraute stamra gruit saman ... taima sek... care ți-am făcut parte să cunoaști taina șekumi ... iată ce-ți spune Cel ce este în tine și în afara ta. Fii cu luare aminte, uită-te în tine și în afara ta... taima șek, taima șek uhmi... Și dacă mă vei asculta, șepraute stamara gruit saman, și vei privi întocmai cum ți-am spus, taima șek și taima șek uhmi, o mare binecuvântare se va coborî peste tine și ai tăi”. Tradusă în limba oamenilor, această scurtă alocuțiune ar suna astfel: **“Înțelege acum... tu, cel care Te știi după nume, martor al lumii care “coboară”, care ai murit o dată, care Ți-am făcut parte să Mă cunoști, și ai murit a doua oară, iată ce-ți spune Cel ce este în tine și în afara ta... Fii cu luare aminte, uită-te în tine și în afara ta, cel care ai murit prima dată, și cel care ai murit a doua oară. Și dacă mă vei asculta, martorule al lumii ce “coboară”, și vei privi întocmai cum ți-am spus, cel care ai murit prima dată și cel care ai murit a doua oară (mortule prima dată și mortule a doua oară) o mare binecuvântare va veni peste tine și peste ai tăi”**.**

După ce Îngerul Gabriel a rostit aceste cuvinte, chipul și înfățișarea sa au devenit la fel ca la început. Atunci, spre stupoarea lui Eugen, cele patru personaje stranii care l-au “tămâiat” anterior au întins pe niște ștergare, exact în fața lui, o masă ca la un picnic, strigând cu glas tare **“taima șek”**. Au mâncat și au băut, apoi au strâns ștergarele. Dar, după ce au strâns, spre disperarea lui Eugen care nu înțelegea nimic, au întins alte ștergare, au strigat **“taima șek uhmi”** și iarăși au mâncat și au băut. Apoi au strâns ștergarele și au plecat la fel de rapid și de ciudat precum au venit. După terminarea acestui ritual inedit, probabil ritualul de investire prin care Eugen era acceptat drept **“martor al lumii eterice”**, durerile pricinuite de activarea celei de-a doua vederi au dispărut cu desăvârșire. Mai mult decât atât, percepția prin a doua vedere s-a îmbunătățit considerabil; dacă până în acel moment, Eugen percepea lumea eterică destul de difuz, ca prin ceață, după aceea percepția a devenit foarte clară și așa a rămas până în momentul de față.

De atunci, nu s-a mai modificat nimic în ceea ce privește a doua vedere; Eugen vede foarte clar și foarte precis, la fel cum vede realitatea fizică prin intermediul ochilor fizici. Ulterior, el a învățat să-și preseze anumite puncte de pe trup pentru a putea accede la percepția lumii eterice. Este de la sine înțeles că, la fel cum percepe lumea eterică, Eugen percepe și aura umană. De câte ori își dezactivează a doua vedere, Îngerii Veghetori personali, care stau mereu în apropierea lui, îl acoperă cu un

fel de plase fine, una de culoare albastră și cealaltă de culoare roșie. Aceste plase rețin orice influențe ce ar putea trece din lumea eterică în lumea fizică, iar, pe de altă parte, îl determină pe Eugen să uite anumite cuvinte, evenimente sau imagini care se petrec în acea lume. Plasele au un rol profilactic important, constituindu-se într-un fel de filtre, prin care se opresc informațiile și stările sufletești fără corespondență în lumea fizică și, în consecință, nu pot fi decodate prin intermediul conștiinței obișnuite și limbajului omenesc.

După ceremonie, i s-au prezentat lui Eugen în mod “oficial” cei doi Îngeri Veghetori. Imediat după aceea, i s-au prezentat alte două personaje denumite “cadran”, adică “prietenii” dintr-o altă încarnare: Asisen și Tatankah. Tot în acea perioadă, Eugen a cunoscut trei spirite ale naturii, Ininina, Latea și Suhdra, care-l simpatizau. Ulterior, Eugen a reușit să-l contacteze pe Oza sau, după cum îi place să fie strigat, Zazar, ființa care este Păzitorul “Camerei cu Draperii”, adică a incintei unde pot fi văzute imagini ale trecutului - ceea ce unii cercetători din ziua de astăzi denumesc “cronica akasha”. În “Camera cu Draperii”, un clarvăzător poate vedea evenimente ale trecutului, inclusiv evenimente din existențele sale anterioare. De regulă, atunci când un clarvăzător cere să vadă anumite evenimente în “Camera cu Draperii”, i se cere o “plată” sau un “preț”, care nu este comunicat direct și care poate fi destul de mare, greu de plătit de o ființă umană. În general, un clarvăzător poate vedea doar ce i se arată.

Ulterior, Eugen s-a activat foarte des pentru a percepe lumea eterică, cercetând pe îndelete mediul înconjurător și modul în care acționează ființele îngerești. Treptat, a reușit să înțeleagă rolul și funcțiile ființelor care se manifestă în lumea eterică. După ceremonia-ritual de acceptare, ființele din lumea eterică nu l-au mai ocolit pe Eugen. Spiritele naturii, în special, sunt foarte bucuroase să vorbească cu un om.

La aproximativ o lună și jumătate de la ceremonia de investire, Eugen a fost dus de către Îngerul Gabriel într-o “vizită de informare” pe toate palierele aurei Pământului sau, după expresia folosită de către ființele îngerești, ale **Terrei aurice**. Începând cu luna august a anului 1994, Eugen a început inițierea în tainele **Terrei aurice** sau, după cum s-a exprimat Îngerul Gabriel, a început **“munca de dreaptă învățătură a fiului femeii până la terminarea sa în slavă”**. Pe parcursul unei perioade care s-a întins pe câțiva ani, Eugen a fost condus de ghidul său, Îngerul Gabriel, pe toate nivelurile Terrei aurice, atât în lumea eterică, cât și în lumea astrală -, acolo unde locuiesc oamenii decorporați. Această vizită, în cele mai diferite zone și paliere ale cosmosului spiritual, reprezintă un “tur de informare” necesar și, în același timp, o inițiere în marile taine ale lumii.

Turul de informare nu este nici pe departe un fapt extraordinar, așa cum s-ar putea crede la prima vedere, ci, după toate probabilitățile, pare a fi unul din episoadele obligatorii prin care trebuie să treacă un om încarnat, atunci când pătrunde în cosmosul spiritual. Ghidul lui Eugen, în cadrul turului de informare, a fost același omniprezent Înger Gabriel, cel care, în calitatea sa de “Prim Veghetor” sau “Păstrător al Cheilor Puterii”, printre multe altele, are rolul de a ocroti pe toți cei care, într-un fel sau altul, trec linia de demarcație dintre lumea noastră și lumea de dincolo.

Fără nici un fel de îndoială, pentru unii cititori poate fi un motiv de stupefacție faptul că o ființă atât de înaltă, precum este Îngerul Gabriel, este prezentă, în mod nemijlocit, la astfel de evenimente ce pot părea banale și, mai mult decât atât, este

interesată de un om neînsemnat. O mentalitate ca aceasta este valabilă doar în lumea noastră, în care valoarea unui om ține de banii din bancă sau de funcția sa socială. Logica din lumea noastră nu este aceeași cu cea din lumea de dincolo. Pentru logica din lumea de dincolo, orice om este important, orice om este unic, iar ființele îngerești se comportă cu multă dragoste și înțelegere față de toți cei care îi trec pragul. Nu există nici un fel de diferențe între oameni - nici în ceea ce privește naționalitatea, nici în ceea ce privește sexul, rasa, gradul de cultură sau de inteligență, nici în ceea ce privește poziția socială. Aceștia sunt factori colaterali, care nu reprezintă nimic în lumea de dincolo. Toți oamenii sunt copiii lui Dumnezeu și sunt egali în fața Sa, iar ființele îngerești sunt mesagerii lui Dumnezeu, primind caracteristicile ființiale direct de la Dumnezeu. Datorită caracteristicilor sale, Îngerul Gabriel poate fi într-o multitudine de locuri în același timp, poate vorbi direct cu nenumărați oameni sau poate fi văzut simultan în ipostaze diferite. Mai mult decât atât, Îngerul Gabriel este prezent la nașterea fiecărui om care se încarnează în trup fizic, este prezent la plecarea fiecărui om din planul material prin moarte și, de asemenea, este prezent la toate evenimentele principale ale vieții fiecărui om. Această caracteristică ontologică este denumită **aseietate** de teologia creștin-ortodoxă, **ubicuitate** sau **omniprezență** în vorbirea curentă. Ființele îngerești au și alte caracteristici ființiale, precum atotcunoașterea sau omnisciența, în funcție de gradul ierarhic și de funcția pe care o îndeplinesc în organigrama cosmică.

Această scurtă expunere a avut rolul de a scoate în evidență faptul că logica cosmosului spiritual nu are nimic în comun cu cea cunoscută de noi în lumea de aici. De aceea, faptul că un om obișnuit este condus prin zonele și palierele cosmosului spiritual de însuși Îngerul Gabriel, nu trebuie să surprindă pe nimeni, deoarece nu reprezintă un element neobișnuit. Înainte de a descrie cât mai succint posibil ceea ce Eugen a văzut în cadrul turului de informare, trebuie făcută o altă precizare, absolut necesară pentru înțelegerea anumitor fenomene. De multe ori, Eugen a fost martorul unor evenimente care, pentru mentalitatea lumii de aici, nu au nici un fel de înțeles și, mai ales, n-au nici un fel de logică. Unele dintre ele par imposibile, încât nici măcar nu pot fi concepute de o minte omenească. Destul de multe dintre aceste evenimente nu au corespondență în lumea fizică și nu pot fi interpretate decât cu aproximație. De aceea, vor fi prezentate așa cum s-au desfășurat, fără a încerca deslușirea unor explicații logice satisfăcătoare, cu speranța că cititorii le vor intui semnificația.

Periplul lui Eugen în cadrul turului de informare a durat o perioadă mai îndelungată de timp și a urmat o logică pe care, parțial, a înțeles-o abia mai târziu. "Geografia" cosmosului spiritual este destul de complicată și ar necesita volume întregi pentru a o descrie. Eugen a parcurs toate zonele și palierele Terrei aurice, fiind condus de către Îngerul Gabriel. De fiecare dată când ajungea pe câte un palier, era întrebă ce vede. Eugen descria imediat imaginile care se desfășurau prin fața sa. De regulă, răspunsurile sale îl mulțumeau pe Îngerul Gabriel, care se declara satisfăcut de răspunsurile primite. În cazul în care Îngerul Gabriel nu era mulțumit de răspunsul primit, se repeta experiența până în momentul în care Eugen dădea răspunsul corect. Eugen mergea zilnic într-un anume loc din lumea materială unde, activându-și clarvederea, percepea lumea eterică. Îngerul Gabriel îl conducea - în duh - prin palierele cosmosului spiritual, inclusiv în lumea astrală. Toate experiențele păreau că

durează zile întregi, deși, în timpul real, treceau doar câteva minute. În momentul în care Îngerul Gabriel îl lua de mână pe Eugen, părea că lumile pe care le vede vin spre el cu viteză amețitoare, nu că el se deplasează prin ele. De altfel, trupește, Eugen nici nu se mișca prea mult din loc. El rămânea mereu în același loc material, în poziție ortostatică, în stare de conștiință de veghe, fără a se mișca - decât cel mult, unul sau doi pași, pe care-i făcea aproape inconștient.

În finalul turului de informare prin palierale cosmosului spiritual, Îngerul Gabriel i-a spus lui Eugen următoarele cuvinte: **“Când vei fi și vei merge, spune doar ceea ce vezi și multe se vor face. Și vorba ta așa să sune, când îi vorbești fratelui și surorii tale. Cei care stau împrejurul tău sunt mai în putere și tărie decât cei care ți se împotrivesc un timp. Iar cel care este în tine este mult, mult în iubire și înțelepciune. De aceea, ce vedeai și ce vezi stau drepte și nu se clatină nicicum”**.

❧ Simțurile conexe ❧

La Eugen, fenomenul percepției prin cea de-a doua vedere este însoțit de mai multe trăiri, senzații și sentimente. Prima trăire interioară ce apare imediat după ce percepe prin cea de-a doua vedere este un sentiment de iubire intensă, ce pare să provină, prin inducție, de la o sursă exterioară - de la cineva sau ceva neasemuit de puternic și de bun. A doua trăire interioară este de pace și de calm. A treia trăire este de natură calorică: pare că o căldură și o răceală intense, ce pornesc de la polii opuși ai trupului, se unesc undeva la mijloc pentru a forma ceva ce nu poate fi descris în cuvinte. A patra trăire este un fel de omnisciență și de cunoaștere totală printr-un singur flash cognitiv. O parte din aceste trăiri persistă foarte puțin - numai la începutul activării celei de-a doua vederi.

La Eugen, intrarea pe frecvența de undă a lumii eterice se produce în stare de veghe, în orice poziție corporală - aflat în picioare, așezat pe scaun, culcat - și nu necesită nici un fel de exercițiu preliminar. Așadar, nu se modifică starea de conștiință, așa cum se schimbă de exemplu în meditație. Clarvederea nu trebuie confundată nici cu extazul mistic, nici cu stările onirice speciale. Când percepe lumea eterică, singura grijă a lui Eugen este să nu se lovească de obiectele din jur, care se estompează treptat. Desigur, devine periculos atunci când este situat undeva la înălțime - pe un munte, pe un bloc, pe balcon etc - sau în apropierea unei ape, pentru că se pot produce accidente neprevăzute. Postul sau interdicțiile alimentare nu au prea mare influență. Totuși, nu este indicat să consume mâncăruri grele, deoarece pot să apară stări de greață. O hrană echilibrată este binevenită. Revenirea lui Eugen din starea ce permite clarvederea este foarte simplă. În momentul în care se concentrează vizual asupra detaliilor obiectelor materiale, revine progresiv la percepția normală a lumii materiale. Activarea clarvederii și revenirea din această stare se realizează în mai puțin de un minut. Teoretic, clarvederea poate persista cam 24 de ore după activare, dar de cele mai multe ori nu trebuie să depășească mai mult de câteva ore, întrucât efectele colaterale pot declanșa traume serioase la nivel auric și, mai ales, la nivelul trupului fizic. După o anumită perioadă apare senzația destul de neplăcută, chiar periculoasă, de dezintegrare fizică și aurică, ca și cum celulele trupului ar tinde să explodeze. De obicei, la Eugen, clarvederea durează în medie cam o oră. După aceea, pot apărea senzații neplăcute.

Clarvederea aduce după sine nu numai observarea vizuală a aerei umane sau a lumii eterice, ci și o succesiune de informații parvenite prin mai multe canale perceptiv distincte, dintre care doar unele au corespondență cu organele de simț ale trupului fizic. Schimbarea registrului perceptiv este secundată la Eugen de activarea unor simțuri spirituale speciale. Eugen beneficiază, în total, de patru simțuri spirituale distincte: simțul vederii, deci al percepției formelor și, în special, al percepției culorilor (a doua vedere propriu-zisă), percepția auditivă, percepția unor mirosuri, precum și percepția vechimii. Prin percepția formelor și culorilor - ceea ce în lumea noastră se percepe prin organul de simț al văzului - Eugen poate observa structura aerei umane, precum și a ființelor care se manifestă la nivelul lumii eterice. Fiecare strat auric nu este în fond decât o energie modulată informațional. Dacă Eugen ar percepe aura omului doar prin intermediul simțului vederii, totul ar fi destul de confuz, nu ar putea să știe cu certitudine care este o structură aurică sau ce denotă o culoare sau alta. Dacă ar privi pur și simplu o aură, fără să dispună și de alte abilități senzoriale, n-ar înțelege prea multe. Ar vedea un fel de film mut, în care evenimentele se petrec destul de ilogic pentru o minte rațională. De aceea, în afara simțului văzului eteric, pentru Eugen, simțul auzului eteric are o importanță hotărâtoare. Fiecare structură aurică, fiecare chakră, fiecare individ, fiecare element al naturii, natura în totalitatea ei, emit sunete perceptibile pentru auzul eteric. Astfel, în momentul în care își concentrează privirea asupra unei structuri observabile prin intermediul văzului - de exemplu, asupra corpului eteric al unei persoane, asupra unei chakre, chiar asupra unui organ fizic -, Eugen mai poate percepe un sunet anumit, un fel de bâzâit, care constituie zgomotul său de fond. Audiția sunetului de fond emis întregește cunoașterea. În afara văzului și auzului de natură eterică, Eugen mai dispune de simțul mirosul. Fiecare element component al aerei are propriul său miros specific, distinct de toate celelalte mirosuri. Evident, mirosurile percepute în lumea eterică nu seamănă cu mirosurile din lumea fizică, astfel încât, pentru a explica un anumit miros trebuie să faci apel la un miros cunoscut din lumea fizică, cu care pare să se asemene. Astfel, din acest punct de vedere, pot să apară comparațiile cele mai stranii. De exemplu, prin analogie, se poate afirma că spiritul emite un miros de pâine coaptă, abia scoasă din cuptor.

În afara simțurilor enumerate anterior, văzul, auzul și mirosul, Eugen mai dispune de un alt simț important, care nu are corespondent în lumea fizică: simțul vechimii. Atunci când Eugen își concentrează atenția asupra unei structuri aurice sau chiar asupra aerei unui om, percepe o senzație a vechimii. El știe ce vechime are un strat oarecare al aerei sau chiar care este vechimea aproximativă a unui om (este vorba despre vechimea spirituală, nu despre cea fizică). Din acest punct de vedere, unii oameni par mai vechi decât alții. Eugen mai poate aproxima și în ce perioadă din viața unui om s-a produs un eveniment, care și-a lăsat amprenta în aură. Toate aceste simțuri ajută foarte mult la înțelegerea corectă a structurii aurice umane.

Treptat, Eugen a pus la punct un sistem de scanare aurică, prin care poate face, cu destulă precizie, o diagnoză a sistemului auric uman. Specializându-se asupra unor aspecte ce țin mai ales de componenta sufletească și de cea spirituală a ființei umane, Eugen poate fi definit mai degrabă ca un diagnostician al sufletului decât ca un specialist al aspectelor corpului eteric, precum bioenergeticienii. Iar acesta este, într-adevăr, un aspect important. Prin scanarea și interpretarea aerei, Eugen poate afla

starea generală de sănătate a unei persoane, care sunt compatibilitățile de rezonanță cu mediul sau cu ceilalți oameni, nivelul de evoluție individuală, detectabil prin interpretarea culorilor fundamentale ale aurei. Aura poate releva inclusiv stările momentane ale omului: dacă îi este teamă, dacă se simte singur, dacă este tulburat, dacă minte sau spune adevărul, dacă se gândește la ceva bun sau la ceva rău, dacă are intenții curate sau mai puțin curate.

Precum a fost menționat, Eugen nu poate percepe în mod permanent prin cea de-a doua vedere. Așa ceva ar fi un chin inutil. În cazul său, datorită unor efecte colaterale, induse chiar în momentul accidentului, percepția prin cea de-a doua vedere se activează doar prin presarea voluntară a unor puncte de pe suprafața trupului. Simultan cu presarea unor puncte de pe suprafața trupului, Eugen trebuie să privească câteva secunde flacăra unei lumânări, a unui chibrit ori a unei brichete. În momentul activării celei de-a doua vederi, Eugen are, pentru scurt timp, câteva momente de obscuritate totală. Are aceeași senzație ca și atunci când este cufundat în beznă totală sau când închide ochii și strânge puternic pleoapele. Imediat după aceea, apar stelute luminoase, oarecum asemănătoare acelor ce apar în momentul în care un om se lovește la cap și vede "stele verzi". În câteva secunde, stelutele mai mult sau mai puțin verzi se calează una în alta, pentru a forma o stea mai mare, strălucitoare. În acel moment, conștiința și percepția se centrează chiar în acea stea strălucitoare ce pare să vină cu viteză spre el. Simultan, poate percepe prin intermediul clarvederii.

Prin clarvedere, Eugen percepe diferit mediul înconjurător al lumii materiale, comparativ cu ceea ce vede prin intermediul ochilor fizici. Pe de o parte, poate observa lumea materială, iar pe de altă parte începe să observe din ce în ce mai bine aurele obiectelor și ființelor. Imediat după ce își activează clarvederea, câteva zeci de secunde, Eugen poate observa foarte clar contrapartea aurică a lumii materiale, după care și aceasta tinde să se estompeze. Imediat după aceea, poate percepe lumea eterică. Lumea eterică are alt decor decât cel care există în lumea materială. Doar contrapartea aurică a lumii materiale reproduce ceea ce există în planul fizic.

Tipul de clarvedere specific lui Eugen - care-l conectează foarte repede la lumea eterică - nu-i permite cercetarea prea îndelungată a contrapărții aurice a lumii materiale. Eugen poate vedea contrapartea aurică a lumii materiale doar un răstimp foarte scurt, nu mai mult de câteva zeci de secunde. Acest răstimp poate fi prelungit prin punerea unei pungi de gheață pe cap sau între picioare, cam în dreptul chakrei muladhara. Totuși, această tehnică este dăunătoare sănătății: în scurt timp, apar dureri puternice în zona creierului mic, cam în locul unde se unește bulbul rahidian cu creierul. În consecință, în cazul lui Eugen se poate vorbi despre două tipuri distincte de clarvedere. Primul tip de clarvedere, care durează doar câteva zeci de secunde, poate fi denumit **clarvedere infraeterică**. Prin acest tip de clarvedere, Eugen poate observa foarte bine contrapartea aurică a lumii materiale. Abia după alte câteva zeci de secunde, în care poate observa mediul înconjurător prin intermediul clarvederii infraeterice, Eugen poate percepe lumea eterică. În cazul observării lumii eterice, se poate vorbi despre un al doilea tip de clarvedere - despre **clarvederea eterică**. Prin clarvederea eterică, contrapartea aurică a lumii materiale se observă estompat. Când Eugen își activează clarvederea eterică, are senzația că distanțele se topesc: spațiul și legile fizicii nu mai există.

În momentul în care părăsește starea de conștiință specifică lumii materiale, Eugen are senzația că se trezește dintr-un somn lung și greu. În acel moment este asaltat din toate părțile de impresiile provenite din mediul în care pătrunde. Diferența de percepție dintre cele două tipuri de clarvedere, infraeterică și eterică, este valabilă atât în cazul ființelor, cât și în cazul mediului înconjurător.

❧ Asocierea ❧

Capacitatea nou dobândită și cercetarea metodică a tuturor acestor aspecte a născut în Eugen dorința de a explica totul, cu lux de amănunte, într-o carte. Datorită faptului că, în acea perioadă de timp, nu avea formate aptitudinile necesare, Eugen a căutat pe cineva care să reflecte în scris experiențele sale.

Întâlnirea dintre autorul acestor rânduri (care are mereu tendința de a redacta evenimentele la persoana I) și Eugen Nicolae Gîscă s-a produs în a doua jumătate a anului 1999. Atunci când, în faza inițială, Eugen mi-a cerut sprijinul în acest sens, nu am vrut să mă implic, fiind tributar opiniei că fiecare om trebuie să facă singur efortul de a-și comunica concepțiile sau experiențele. Totuși, după o lungă perioadă de ezitare, am decis să fac cunoscute experiențele sale prin intermediul unor cărți.

Gândindu-mă la faptul că propriile mele traume, propriile neliniști, propriile erori sau propriile întrebări sunt ale multor oameni, gândindu-mă în același timp că încercarea de a răspunde la ele poate aduce dacă nu răspunsuri, cel puțin conștientizarea unor aspecte, am acceptat în cele din urmă propunerea de a redacta una sau mai multe cărți bazate pe experiențele lui Eugen.

Un alt aspect esențial care m-a determinat să accept propunerea lui Eugen a fost următorul: cu mulți ani înainte de a-l cunoaște pe Eugen, în copilărie (cam la răscrucea dintre copilăriile și adolescență), am avut parte, cu totul întâmplător, de o experiență neobișnuită prin care, cu siguranță, au trecut și alți oameni. În acele vremuri, la fel ca și astăzi, exista obiceiul ca, în vacanțe, colegii legați sufletește unul de altul - băieți și fete - să participe la mici "chefuri", în cadrul cărora experimentau diferite jocuri.

Unul dintre ele era "jocul cu fularul" - un joc naiv și banal, dar foarte apreciat pe atunci. În cadrul acestui inedit joc, unul dintre parteneri presa, cu ajutorul unui fular, anumite puncte sensibile din partea din spate a gâtului celuilalt partener. Este, desigur, vorba despre un joc periculos, nerecomandabil, întrucât provoacă un scurt leșin. Prin presarea cu ajutorul unui fular a unor puncte sensibile din partea din spate a gâtului, se provoacă un scurt leșin. Acest procedu se poate aplica cu efect imediat doar copiilor care nu depășesc vârsta de 10 -12 ani, adulții fiind cel mai adesea imuni - probabil datorită faptului că punctele respective se atrofiază la maturitate.

Cel căruia i se aplica procedeul își pierdea cunoștința, căzând eventual de pe scaunul pe care era așezat, dar în scurtul răstimp de câteva secunde avea parte de o experiență stranie. Percepea o lume "paralelă", deloc imaginară, cu un decor diferit de cel din lumea materială, populată de diverse ființe cu trupuri ce luminează ca neoanele, iar timpul parcă se dilata; apărea senzația că trec milenii. Altfel spus, persoana în cauză "aluneca" din această lume și pătrundea în alta. Desigur, persoana care experimenta acest joc era readusă rapid în simțiri prin stropirea cu apă și prin aplicarea unor palmuțe peste obraji. Sentimentul adânc de tristețe generat de

despărțirea de acea lume mirifică persista la toți participanții mult timp după experiment. Dacă ar fi să ne ghidăm după logica obișnuită, nu era vorba decât despre halucinații trecătoare. Nimeni nu poate răspunde însă la o întrebare foarte simplă, pusă tot după logica acestei lumi: cum se face că toate persoanele care au participat la “jocul cu fularul” aveau aceleași halucinații - adică au observat același ființe și același decor ?

Se știe, copiii au o constituție fizică în curs de formare, astfel încât își pot permite astfel de “subtilități de procedură”; în schimb, dacă adulții ar cunoaște acele puncte sensibile și le-ar presa cu ajutorul unui fular, nu le-ar fi de nici un folos; n-ar percepe nimic și n-ar putea “aluneca” din lumea materială într-o lume “paralelă”. În orice caz, experiența nu poate fi decriptată prin intermediul logicii normale și “sănătoase” care, după câte spun înțelepții acestei lumi, este singura care are dreptul de a da verdicte și de a stabili ceea ce este adevărat sau fals, ceea ce este miraj sau realitate.

La fel ca și ceilalți participanți la “jocul cu fularul”, și autorul acestei cărți a avut parte de aceste experiențe. Ulterior, după încheierea copilăriei, de-a lungul vieții, autorul acestei cărți a mai “alunecat” de câteva ori, preț de câteva clipe, în condiții mai mult sau mai puțin dramatice, în acea lume “paralelă” în care secundele par milenii.

Fără nici o îndoială, mulți oameni au trecut prin experiențe similare, mai ales în urma unor evenimente dramatice - de exemplu, cei care au trecut prin experiențe la limita morții ori cei care au trecut prin morți clinice. Ca o constantă generală, niciunul nu a reușit să integreze complet în cunoașterea normală astfel de experiențe, tot astfel cum nimeni nu a fost capabil să integreze visele în logica experiențelor cotidiene și în logica “sănătoasă” a acestei lumi.

Pentru autorul acestei cărți experiențele copilăriei au constituit însă imboldul de a cerceta amănunțit astfel de fenomene. Precum un om traumatizat, care se întoarce mereu și mereu la starea ce a premers trauma, căutându-și adevărata identitate, convins fiind de faptul că doar după descoperirea originii traumei se poate vindeca, autorul acestor rânduri a găsit de cuviință să cerceteze ani de-a rândul fenomenologia unor asemenea fenomene, în speranța ascunsă că va putea obține răspunsul la anumite întrebări. De altfel, într-un fel sau altul, toți oamenii procedează asemănător. Traumatizați în forul lor interior de vreun eveniment petrecut cândva în trecut, oamenii încearcă să se vindece. Dar, în momentul în care se vindecă de trauma lor particulară, oamenii înțeleg cu necesitate faptul că în spatele acesteia mai există o traumă, mult mai profundă. Înțeleg că, dincolo de traumele particulare ale fiecărui om, există o traumă comună; înțeleg, în cele din urmă, că toți oamenii sunt bolnavi de aceeași boală. Înțeleg, de asemenea, că această boală comună i-a determinat să se nască în lumea materială - aici și acum. Abia în momentul în care conștientizează acest fapt, fiecare om poate începe procesul de vindecare - proces care poate fi denumit, mai mult sau mai puțin metaforic, “vindecarea de existență”.

Foarte important pentru autorul acestor rânduri a fost însă faptul că a întâlnit o persoană capabilă să perceapă acea lume “paralelă” nu doar pentru câteva fracțiuni de secundă, precum în cazul celor care au experiențe la limita morții sau participă la “jocul cu sticla”, ci pentru o perioadă mai lungă de timp. Această persoană a fost, evident, Eugen. Acesta a fost de altfel motivul pentru care autorul acestor rânduri a decis să porceadă - în pofida rezervei inițiale - la redactarea unor cărți referitoare la

experiențele lui Eugen. Deși, inițial, totul părea a fi destul de simplu, am înțeles destul de repede faptul că, dată fiind natura elementelor pe care Eugen dorea să le împărtășească prin intermediul unei sau unor cărți, lucrurile sunt mult mai complexe. Treptat, m-am implicat din ce în ce mai mult în acest proiect, care a început să prindă viață și substanță. Rolul meu a devenit din ce în ce mai activ, întrucât a fost nevoie de o activitate imensă de selectare, interpretare și comentare a unor informații brute, adesea neinteligibile prin intermediul logicii formale și de constituire a unei concepții unitare și coerente. În ultimă instanță, a fost vorba despre transformarea unor informații de natură spirituală într-un limbaj adaptat mentalității epocii în care trăim.

În perioada de început a colaborării cu Eugen, mi-am pus problema felului în care să reflect cele afirmate de acesta. Gândindu-mă la modul în care voi proceda, am descoperit câteva soluții. Aveam de ales între a face un reportaj, a urma întocmai firul celor narate de el, a realiza cărțile sub forma unui interviu sau a adopta rolul de narator obiectiv. Am renunțat curând la varianta unui reportaj, apoi am renunțat la varianta unei cărți-interviu - variantele cele mai facile - și m-am înhămat la munca cea mai dificilă. Ceea ce mă interesa cu adevărat și, mai ales, ceea ce voiam să fac era construirea unei concepții bazate pe descrierile lui Eugen. Am considerat că nu persoanele sunt importante, ci concepția ce ar putea rezulta. De aceea, am încercat să scot în evidență nu atât persoana lui Eugen și capacitățile sale, cât mai ales concepția rezultată. Pentru obținerea informațiilor, am discutat direct cu Eugen Nicolae Gîscă, față în față, timp de șase ani, aproape zilnic, cel puțin trei ore aproape în fiecare zi (și în acest pasaj autorul acestor rânduri își permite să relateze evenimentele la persoana I). Prima dificultate a constat în adaptarea informațiilor furnizate de Eugen la propriile mele cunoștințe. A trebuit să sintetizez apoi ce-a rezultat și, nu în ultimul rând, să redau totul într-o formă încheagată și explicită. După aceea, a trebuit să adaptez cele aflate la informațiile și la limbajul deja existent în mass-media. Eram conștient de faptul că, în mintea cititorilor, au început să se inculce anumite concepții, anumiți termeni, anumite interpretări. De aceea, a trebuit să recurg la termeni proveniți din concepțiile orientale, precum chakra, nadis, karma etc, întrucât erau singurii utilizabili și cunoscuți de toată lumea.

Precum am menționat, inițial, rolul meu trebuia să fie acela de a tria, selecta și ordona o cantitate imensă de informații, astfel încât cititorul să se poată descurca cu ușurință într-un păienjeniș vast, pentru a obține maximum de beneficiu informațional. Cu timpul, am înțeles că rolul meu trebuia să devină mai activ decât cel de a reproduce, pur și simplu, informațiile furnizate de Eugen. Ceea ce-mi povestea el nu putea fi transmis în mod direct. Una din particularitățile personalității lui Eugen la data aceea era că nu avea cunoștință despre ceea ce se scrisese în domeniu și nu cunoștea încă denumirile folosite în mod curent, pentru a comunica în mod comprehensibil. Datorită unei sărăcii evidente de limbaj, informațiile sale aveau toate șansele să se piardă într-o relatare naivă. Treptat, la capătul a nenumărate și obositoare ore de discuții, am început să ajungem la un rezultat; rezultatul este rezumat în această carte.

Nu trebuie însă pierdut din vedere faptul că informațiile din această carte îi aparțin în exclusivitate lui Eugen. Ceea ce Eugen a trăit și a văzut în lumile spirituale, dublat de explicațiile primite de la ființele care există acolo, vor fi relatate în cele ce urmează. În acest context, cititorul trebuie să aibă totdeauna în vedere faptul că

semnatarul acestor rânduri nu este decât un simplu transmițător; în consecință, nu descrie ceea ce își imaginează. În această carte, autorul descrie, în mod riguros, experiențele unei persoane care a transcens lumea materială și a pătruns într-o altă dimensiune a cosmosului. Pe de altă parte, trebuie menționat și faptul că cele percepute într-o altă dimensiune, pe un alt palier al cosmosului spiritual, nu pot fi descrise fără un efort prealabil de descifrare.

Atunci când cineva încearcă să facă o descriere comprehensibilă - fie că este vorba despre structura energetică a ființei umane, fie că este vorba despre descrierea unor paliere transfizice - se lovește de o serie de obstacole firești. Iar primul obstacol este limbajul. Limbajul omenesc nu este, deocamdată, capabil să reflecte cum se cuvine fenomenele ce se produc pe un alt palier al cosmosului.

Limbajul omenesc - creație a oamenilor care nu sunt conștienți decât de lumea fizică prin intermediul organelor de simț - este destul de sărac pentru a exprima fenomene ce se produc la un alt nivel decât cel material, iar unele comparații sau analogii de care se servește oricine vrea să comunice astfel de experiențe sunt adeseori considerate naive sau neverosimile. Cu toate acestea, sărăcia limbajului nu trebuie să împiedice cunoașterea. Acesta este motivul pentru care, pe parcursul acestei cărți, am încercat, pe de-o parte, adaptarea limbajului, iar pe de altă parte, atât cât a fost posibil, am folosit limbajul aflat astăzi în uz și împărtășit pe scară largă, prin utilizarea unor termeni, formulări sau expresii devenite uzuale.

Evident, chiar dacă de-a lungul acestei cărți pot fi întâlnite formulări consacrate în literatura de specialitate, nu trebuie uitat nici o clipă că toate cercetările îi aparțin lui Eugen; în consecință, cel care așterne pe hârtie aceste rânduri nu face altceva decât să reflecte, cât mai coerent posibil, într-un limbaj cât mai potrivit, experiențe realizate pe un alt palier al cosmosului. Și, după cum se va putea remarca pe parcursul întregii lucrări, experiențele și evenimentele descrise în continuare nu sunt și nici nu au cum să fie copiate din alte lucrări; ele sunt inedite și nu pot fi regăsite, cel puțin după cunoștința mea, în alte lucrări de aceeași factură. Acesta este și motivul pentru care descrierea experiențelor va fi axată asupra aspectelor concrete, care nu au cum să fie cunoscute decât în mod direct.

Precum un brutar care primește de la altcineva ingredientele necesare fabricării unei pâini, eu nu am fost, în cele din urmă, decât un transmițător care a primit de la altcineva ingredientele necesare. Evident, depinde de brutar dacă, pe baza ingredientelor primite, reușește să facă o pâine bună, care să fie apreciată de consumatori. La urma urmei, orice brutar trebuie să-și asume responsabilitatea produsului mâinilor sale. Tot astfel, eu trebuie să îmi asum deschis răspunderea pentru modul în care am reflectat în scris informațiile primite de la Eugen. În acest context, are mai puțină importanță că respectivele cărți au fost scrise de o persoană pe baza informațiilor altei persoane. Din acest punct de vedere, actul de a scrie și, respectiv, de a percepe prin cea de-a doua vedere sunt secundare. Ceea ce este cu adevărat important este ca o astfel de concepție să poată ajunge la cititori. Cititorii sunt singurii care au dreptul, pe baza opțiunilor personale, să decidă valoarea concepției.

Uneori, se pot face lucruri mari prin oameni mici. Cărțile au fost scrise, iar restul este un prezent transformat deja în trecut, o re-amintire despre ... viitor.

LUMEA ETERICĂ

Ortoexistența

Pentru o mai bună înțelegere a istoriei cosmosului, trebuie făcute câteva precizări asupra unor termeni ce vor fi folosiți în continuare. În primul rând, va fi folosit termenul de **cosmos spiritual** sau **cosmos integral** pentru a desemna toate palierele care există în cosmos, din care palierul material - pe care noi, oamenii îl cunoaștem atâta timp cât trăim într-un trup fizic - este doar o mică parte. Considerat din punctul de vedere al unui om care trăiește în palierul fizic - singurul mod din care se poate face o apreciere - se poate spune, *grosso modo*, că ceea ce am definit a fi cosmos integral este format din două aspecte distincte.

Primul aspect al cosmosului este palierul fizic, adică ceea ce, de regulă, printr-un termen generic, a primit numele de continuumul spațio-temporal - palierul în care noi, oamenii, trăim și ne ducem existența. Noi percepem acest palier prin intermediul organelor de simț, în stare de veghe, și îl putem analiza prin intermediul intelectului. Acesta este "**aspectul existențial al cosmosului**". Al doilea aspect al cosmosului, care pentru foarte mulți oameni este doar o ipoteză - și este foarte bine că se întâmplă acest lucru, pentru că fiecare lucru trebuie aflat sau experimentat la timpul său - este format dintr-un nivel al realității care depășește spectrul perceptiv specific organelor fizice de simț și stării de conștiență specifică veghei. Pentru a-l desemna va fi utilizată formularea generică de "**aspect ortoexistențial al cosmosului integral**". Din punct de vedere filozofic, "**ortoexistența**" poate fi definită ca fiind "existența din afara universului material". În același timp, ortoexistența este sursa universului material. Nivelul ortoexistențial este așadar nivelul imediat superior nivelului existențial, adică al continuumului spațio-temporal pe care-l considerăm a fi lumea fizică sau "lumea noastră". La rândul său, nivelul ortoexistențial este format din mai multe regiuni, lumi, paliere sau planuri cuantice.

Cosmosul material, pe care noi oamenii îl considerăm a fi imens, este ca o picătură de ulei pe un ocean infinit. Oceanul infinit este cosmosul spiritual, iar lumea materială este doar o enclavă în imensitatea acestuia. Știința modernă - în special noile teorii care vorbesc despre cosmosul de tip hologramă sau despre "ordinea înfășurată" și universul cu "n" dimensiuni - tinde să admită că universul este format din mai multe paliere care, de cele mai multe ori, sunt considerat ca fiind posibile universuri "paralele". Totuși, conceptul de universuri "paralele" nu este într-un totuși corect, întrucât ar presupune ipoteza existenței unui alt Dumnezeu, care să le fi creat, ceea ce nu este posibil din nici un punct de vedere: teologic, metafizic sau logic. Se poate însă vorbi

despre existența mai multor paliere sau niveluri ale aceluiași univers, creație a Unicului Dumnezeu. Cu atât mai mult cu cât, indiferent de terminologia folosită de-a lungul timpurilor, ideea structurării universului pe mai multe paliere a fost împărtășită de toate concepțiile esoterice care au apărut până în prezent, începând de la concepțiile sumerienilor, egiptenilor, hindușilor, chinezilor până la concepția creștină.

Sistemul nostru planetar are în total 12 corpuri cerești, care orbitează în jurul Soarelui. Dintre cele 12 corpuri cerești, 9 sunt materiale (inclusiv Soarele), iar 3 sunt eterice, așadar invizibile prin intermediul simțurilor materiale și nedetectabile prin instrumente. Cele trei planete eterice sunt numite în limba ființelor din lumea eterică, astfel: Yuhton, Perfer și Axiah. Dintre ele, doar planeta eterică Perfer a fost cândva locuită. De fapt, Perfer-ul eteric este o planetă care a fost cândva incendiată. Ea arde și astăzi la nivelul palierului cuantic eteric. Rămășițele planetei Perfer există actualmente la nivelul palierului eteric, cu corespondență în palierul material undeva între Marte și Jupiter. Celelalte două planete eterice, Yuhton și Axiah, nu sunt deocamdată apte pentru a primi forme de viață eterică. Yuhton este prima planetă a sistemului solar, fiind situată imediat după Soare, undeva între Soare și Mercur. Axiah este o planetă eterică, situată la capătul sistemului soalar, undeva după Pluton, fiind cea mai depărtată planetă de Soare. Planetele eterice Yuhton și Axiah nu sunt locuite. Deocamdată, Constructorii cerești lucrează pentru ca aceste planete să devină locuibile.

La fel ca și ființa omenească, Pământul nu este format doar din “trupul fizic” - corpul geofizic -, ci și dintr-un aspect ortoexistențial. Precum omul are un trup fizic, un corp eteric, un corp astral etc, tot astfel și planeta pe care locuim are un corp fizic, un corp eteric, un corp astral etc. “Ceea ce este sus este jos și ceea ce este jos este sus”, spune un vechi aforism. Pământul este înconjurat de o aură imensă, ce se întinde până la jumătatea distanței dintre satelitul nostru natural, Luna și planeta vecină - Marte. Globul fizic este așezat în mijlocul acestei auri, la fel cum trupul material al omului este așezat în mijlocul auri sale. Acest sistem vast, format din globul fizic și din aura sa, formează **Terra aurica**. Se poate compara Terra aurica cu un imens balon, în mijlocul căruia este situat pământul fizic. Chiar la extremitatea sa, Terra aurica are o membrană de protecție.

Terra aurica, care este în esență o lume închisă, comunică cu exteriorul prin intermediul unor porți. Porțile sunt dispuse chiar la interfața membranei de protecție ce învâluie Terra aurica. Termenul de “poartă”, ce va fi folosit în cele ce urmează, este mai degrabă un termen metafizic și are prea puțin în comun cu termenul obișnuit de poartă care se folosește în limbajul curent. O poartă, în sens metafizic, este un pasaj de trecere, prin care ființele dintr-o lume sau, mai corect spus, dintr-un anumit palier, pot trece în alt palier. Firește, termeni precum porți sau suprafață sunt improprii, deoarece la nivelul auric nu se poate vorbi despre spațiu în sensul terestru, la fel cum nu se poate vorbi despre timp. Elementele componente ale auri terestre nu pot fi definite în termeni strict materialii, ci doar raportate la senzațiile pe care le provoacă subiectului cunoscător: culori, sunete, mirosuri, senzații etc.

Așadar, la limita exterioară a Terrei aurica există două porți principale: o poartă prin care se pătrunde și o poartă prin care se poate ieși. Cele două porți sunt situate la antipozii. Poarta de intrare poate fi denumită “Alfa”, iar poarta de ieșire, “Omega”. Ele sunt, dacă se poate spune astfel, începutul și sfârșitul sistemului auric terestru. Datorită

faptului că, la marginile sale, Terra aurica are o membrană protectoare, nici o ființă provenită din afara acesteia nu poate pătrunde înăuntru. În aura terestră se poate pătrunde printr-o singură intrare - poarta Alfa. La polul opus se află poarta Omega, locul prin care se părăsește Terra aurica. Cele două porți se află în poziții opuse, iar prin poziție opusă nu se înțelege o poziție spațială, ci o poziție ontologică.

În interior, Terra aurica este structurată pe mai multe paliere cuantice, precum aura omului are mai multe straturi sau corpuri. De altfel, se poate vorbi despre o corespondență între palierele cuantice ale Terrei aurica și straturile/corpurile aurei omului. Palierele principale ale Terrei aurica sunt, în ordine, următoarele: palierul fizic, palierul infraeteric, palierul eteric, palierul astral sau "lumea de dincolo", palierul spiritual. În afara acestor paliere principale mai există și altele. Există, de asemenea, mai multe paliere cuantice intermediare.

Palierul fizic este suficient cunoscut pentru a mai vorbi despre el - știința modernă a furnizat numeroase informații, astfel încât aspectele materiale sunt arhicunoscute.

Primul palier care-l transcende pe cel fizic este palierul infraeteric; în acest palier sunt vizibile contrapărțile aurice ale tuturor obiectelor și ființelor care trăiesc în limitele lumii materiale. Dincolo de palierul infraeteric există o zonă ortoexistențială complexă, o zonă intermediară: oceanul gândurilor reziduale. Dincolo de oceanul gândurilor reziduale se află palierul eteric. La fel ca și palierul material, cel eteric este tridimensional. Pentru a ajunge în palierul eteric, oamenii trebuie să treacă printr-un fel de tunel.

Din palierul eteric, prin intermediul unor porți, se pătrunde în alte paliere cuantice ale cosmosului spiritual, de exemplu în palierul astral. Porțile reprezintă elementul de trecere de pe un palier cuantic în altul; funcțional, o poartă este un pasaj de trecere dintr-un loc în altul. În lumea eterică există doar două tipuri de porți: Poarta 1 și Poarta 2. Prin Poarta 1 se poate pătrunde în lumea astrală - lumea de dincolo, locul unde merg sufletele oamenilor defuncți - și de acolo în palierele superioare ale cosmosului spiritual. Prin Poarta 2 se poate pătrunde în lumea ființelor luciferice. Prin fiecare din cele două tipuri de porți pot pătrunde ființe care sunt în rezonanță cu natura energetică a porții. Din acest punct de vedere, se poate spune că porțile au și un rol profilactic: ele nu permit ființelor neavenite, provenite din alte paliere ale cosmosului spiritual, să pătrundă în lumile în care nu au ce căuta, nefiind în rezonanță vibratorie cu ele. Unele ființe doresc să pătrundă prin porțile cu care nu sunt în rezonanță vibratorie, dar sunt oprite de structura energetică a porții ca de o barieră. Porțile sunt deschideri naturale ale lumii eterice. Porțile se formează instantaneu, din elementele naturii eterice. Ele se prezintă ca un fel de perdele multicolore, ce emană un parfum aparte.

Poarta 1 se prezintă ca o supapă ori ca vârtejul unui ciclon; ea se formează instantaneu din natura lumii eterice. În momentul formării și pe toată durata manifestării porții se aude nota "mi", ca și cum cineva ar sufla printr-un flaut. Înălțimea porții este de aproximativ 4 metri. Procesul de formare are loc de jos în sus, pornind de la elementul pământ, în special de la elementul mineral. Se pare că la procesul de formare a unei porți iau parte spirite ale naturii care țin de elementul pământ. Atunci când se formează Poarta 1, energia fluidică ce provine din sol, deci din elementul pământ, se amestecă cu elementul mineral (rocă), formând limbi roșiatice,

foarte intense. Concomitent, se aud voci și zgomote stranii, ca și cum s-ar juca niște copii zgomotoși. De regulă, se aud voci feminine. Este ca și cum esența elementului pământ se amestecă cu esența elementului rocă și cu esența vegetalelor pentru a forma o poartă. Energia fluidică ce provine din pământ se unește în final cu elementul aer, adică cu esența cerului, ceea ce înseamnă că la această acțiune participă și spiritele naturii de aer. Toate acestea formează o poartă ce seamănă cu un abur viu colorat. Prin Poarta 1 pătrund doar ființele îngerești din ierarhia Fiilor Luminii (Fiii Flăcării), precum și oamenii care vin și pleacă de la o încarnare din lumea terestră.

Poarta 2 este identică cu prima, dar procesul de formare este invers. Poarta 2 face legătura cu palierul ființelor luciferice - Fiii întunericului. Palierul ființelor luciferice nu este situat în lumea eterică, ci într-o lume diferită, prin care se poate pătrunde prin Poarta 2; el se întinde, spațial, pe o distanță imensă. Mediul acestui palier pare să fie asemănător cu palierul eteric. Ierarhia ființelor luciferice este identică cu cea a Fiilor Luminii, dar de semn negativ (inversată). Conducătorul ființelor luciferice este Lucifer, îngerul rebel, care s-a opus lui Dumnezeu și ierarhiei Fiilor Luminii.

Ființele de pe fiecare palier cosmic vorbesc în propria lor limbă. Limba folosită de toate ființele care se manifestă în trupuri de formă umanoidă în lumea eterică - îngeri, oameni și spirite ale naturii - se numește **akhatakha**. Limba akhatakha se folosește doar în lumea eterică. După câte se pare, akhatakha a fost folosită cândva și de oamenii din lumea materială. Se știe, Vechiul Testament menționează, în capitolul despre Turnul Babel, o **“limbă primordială”** vorbită de toți oamenii înainte de potop.

Limba akhatakha presupune folosirea unor sunete modulate informațional ce corespund unor vocale sau consoane fără corespondență în limbile omenești. De fapt, aceste sunete nu pot fi pronunțate de oameni, care nu au corzile vocale adaptate pentru ele. Pentru a se înțelege cu oamenii, ființele din lumea eterică folosesc un amestec de cuvinte din limba akhatakha și de cuvinte din limba maternă a omului care percepe această lume. Astfel, dacă au de-a face cu un român, aceste ființe folosesc cuvinte românești.

Poate părea surprinzător în acest context că o ființă atât de impunătoare cum este Îngerul Gabriel să vorbească în limba română sau, mai corect spus, să folosească cuvinte din limba română. Acest fapt se datorează capacităților de manifestare ale ființelor îngerești, destul de greu de înțeles pentru noi. La fel cum au capacități precum atotcunoașterea, ființele îngerești au capacitatea traducerii automate în limba oamenilor cu care intră în contact. Este și mai interesant faptul că, în momentul în care vorbesc cu un om, ființele îngerești țin cont de bagajul de cunoștințe și de vocabularul folosit de acesta. La fel se întâmplă și în lumea oamenilor, unde un academician, dialogând cu un copil, folosește doar cuvinte și expresii cunoscute de copil și nu preluată din limbajul de specialitate. Dar ceea ce este cu adevărat impresionant este faptul că ființele îngerești din lumea eterică folosesc cuvinte românești arhaice, cuvinte ieșite de mult din uz, care pot fi înțelese cu greu în ziua de astăzi. Această limbă română arhaică era vorbită cândva de strămoșii noștri. La întrebarea de ce se folosesc cuvinte arhaice, deși înțeleg perfect limba pe care o vorbește omul actual, Îngerii Veghetori chestionați de Eugen au răspuns că toate cuvintele limbii arhaice, deși au ieșit de mult din uz în lumea oamenilor, exprimă cel mai bine ceea ce doresc ei să spună, limba arhaică păstrând acea sacralitate străveche care a dispărut din limbajul omenesc actual. Se pare că toți

oamenii cunosc instinctiv limba arhaică a poporului din care fac parte, la fel cum cunosc limba akhatakha, ambele limbi fiind imprimate în straturile adânci ale ființei lor interioare. Oamenii pot astfel înțelege nu doar cu intelectul, ci și cu toată ființa lor cele spuse de ființele lumii eterice, fără a mai avea nevoie de explicații suplimentare, chiar dacă nu le pot reda corect în limbajul omenesc. În cele ce urmează, vor fi folosite cuvinte ale limbii akhatakha mai mult pentru exemplificare, dar trebuie avut în vedere faptul că sensurile propuse în traducere sunt doar aproximative. Ele reflectă mai mult sensul general traductibil într-o limbă omenească și mai puțin traducerea exactă. Datorită diferenței dintre specificul limbii folosite de ființele lumii eterice și limba vorbită actualmente de oameni, vor fi reproduse frazele și pasajele așa cum sunt, fără a le mai interpreta. Același lucru va fi făcut în cazul numelor proprii, care vor fi redată exact așa cum se aud. Există chiar și o scriere a limbii akhatakha, scriere care folosește semne grafice foarte simple - simboluri, cum spunem noi, oamenii -, care, deși par simple, nu pot fi comunicate în limbile oamenilor.

Dincolo de palierul eteric, despărțit de o poartă, se află “lumea de dincolo”, lumea duhurilor sau palierul “astral” - “lumea astrală”. (După cum se poate remarca, în lipsa unor termeni mai buni dar și pentru a nu crea confuzii în rândul cititorilor, este folosită terminologia adoptată astăzi de majoritatea cercetătorilor acestui domeniu. Folosirea unor termeni specifici care se folosesc de către ființele din lumea eterică poate produce confuzii nedorite). În lumea astrală merg duhurile decorporate ale oamenilor, după ce trec prin poarta morții. La interfața lumii astrale se află mai multe “zone de așteptare”, în care stau oamenii înainte de și uneori după încarnare. Aceste zone sunt situate la limita exterioară a lumii astrale; într-un fel, ele se aseamănă cu suburbiile unei mari metropole. De altfel, și în lumea eterică există “zone de așteptare” ceva mai mici în care stau, o perioadă oarecare de timp, din diferite motive, oameni înainte sau după încarnare. Palierul astral este diferit de cel fizic, dar și de cel eteric, datorită faptului că, la acest nivel, lipsește componenta timp, iar dimensiunile spațiale sunt diferite de cele ale lumii fizice. Configurația spațio-temporală a astralului este diferită de cea a lumii fizice, asemănându-se oarecum cu caracteristicile spațio-temporale în care se desfășoară unele dintre visurile noastre. Palierul astral are, la rândul său, mai multe subpalieri distincte. În palierul astral, după judecata individuală ce are loc imediat după moartea fizică, fiecare ființă omenească merge pe subpalierul său propriu de evoluție, în funcție de nivelul atins în existența fizică.

Deasupra palierului astral - termeni precum “deasupra” sau “superior” trebuie luați doar în sens figurativ; limbajul omenesc este incapabil să descrie în mod corect natura unor aspecte ale cosmosului ortoexistențial - se află un alt palier: palierul spiritual. Natura palierului spiritual este prea diferită chiar și de cea a lumii astrale pentru a putea fi descrisă în termeni clari, adaptați înțelegerii omenești. La fel ca și palierul astral, cel spiritual are mai multe niveluri. Dincolo de lumea spirituală se află lumea îngerilor și ultimul palier al Terrei aurice, în care își are sălașul Dumnezeu-Persoană. În afara acestor palieri ortoexistențiale principale mai există și altele. După cum s-a spus de către profeți, în Casa Tatălui Ceresc există multe “încăperi”. Printre ele trebuie amintite lumile ființelor luciferice și lumile de origine ale spiritelor naturii.

De asemenea, trebuie spus că la nivelurile inferioare ale Terrei aurice, există o zonă a “închisorilor” și o zonă de ispășire - iadul. În zonele de ispășire, oamenii

conștientizează erorile grave pe care le-au făcut în timpul vieții sau, după formulările Îngerului Gabriel, **“fiii femeii suferă rodul necurăteniei darului primit, murdărindu-l cu mândria sufletului lor bolnav.”** Rănile sufletești sunt determinate de **“întoarcerea feței de la Făcătorul lor” - Dumnezeu.**

☞ **Contrapartea aurică a lumii materiale** ☞

Primul palier ce transcende palierul fizic este palierul infraeteric. Într-un fel, se poate spune că palierul infraeteric face parte din palierul fizic, dar este diferit de aspectul mineral al acestuia, perceptibil prin intermediul organelor de simț fizice. În palierul infraeteric sunt vizibile contrapărțile aurice ale tuturor obiectelor și ființelor care trăiesc în limitele lumii materiale.

Contrapărțile aurice ale lumii materiale pot fi observate diferit, în funcție de tipul de clarvedere folosit de Eugen: clarvederea infraeterică sau clarvederea eterică. Privit prin clarvederea infraeterică, pământul luat în palmă are culoarea roșie-cărămizie, iar mirosul său este asemănător laptelui fiert proaspăt. Pământul emite continuu un sunet anumit, un AAAA... prelung. Apa are o culoare albă mată și un miros ce aduce cu cel al smochinelor. În preajma unei ape curgătoare, cerul reflectă culoarea apei. Mineralele au diferite luminozități. Toate rocile de pe suprafața pământului au aceeași vechime, dar această vechime nu este chiar atât de mare precum afirmă geologia modernă; aceasta înseamnă că pământul material este mult mai recent decât afirmă geologia. Majoritatea rocilor emit o luminozitate verzuie. Gresia emite o luminozitate verzuie, marmura emite o luminozitate neagră, iar diamantul emite o luminozitate argintie. Cerul, privit prin clarvederea infraeterică, are culoarea galbenă, iar soarele are întotdeauna culoarea verde. Soarele pare un glob verde, strălucitor. Prin clarvederea infraeterică, nu se vede însă focul. Flăcările focului nu se văd deloc.

Cu totul alta se prezintă situația când mediul material este observat prin clarvederea eterică. Atunci când este observat prin clarvederea eterică, se poate remarca că pietrele și rocile au în interior mai multe învelișuri luminoase - ca niște cămăși de lumină - identice, ca funcționalitate, cu corpurile aurice ale omului. Aceste învelișuri aurice interioare ale rocilor au străluciri diferite. În interior, rocile au o structură formată din linii de lumină. Adesea, structura liniilor de lumină este foarte complicată. Pământul are înfățișarea unui jelu multicolor, oarecum transparent și foarte parfumat. Solul - pământul, ca element material - are o aură de până la un metru înălțime. Când omul pășește pe sol, aura pământului se tulbură, ca și cum ar călca într-o baltă. Imediat după trecerea sa, aura pământului revine la starea inițială. Prin clarvederea eterică, apa se vede ca o lumină multicoloră.

Dacă se pune într-un recipient apă și pământ, de exemplu într-o gastră, din punct de vedere auric se formează un amestec nou, cu alte proprietăți. Dacă cele două elemente rămân amestecate, se formează un soi de magmă, din care apare un alt element important: focul. Este vorba însă despre un foc eteric, diferit de cel material. Modul în care se combină aceste elemente pare să indice faptul că atât pământul, cât și apa, s-au format cândva din foc. Dacă se separă iarăși cele două elemente, fiecare dintre ele își recapătă proprietățile inițiale, iar focul dispare la fel de rapid precum a apărut. Focul, acest element straniu ce pare a se situa la obârșia elementelor naturale,

este numit **Hazim** de către ființele din lumea eterică, iar traducerea exactă a termenului este “respirația / arderea care aduce viața”. Focul denumit **Hazim** nu trebuie însă confundat cu cel material. Analizând din punct de vedere auric elementele naturii, focul pare astfel să fie cel mai vechi element. Urmează aerul, apa și pământul.

Ca o paranteză, se poate constata că filozofii antichității erau destul de bine informați, din moment ce au detectat atât de bine caracteristicile elementelor naturale - focul, pământul, aerul și apa. În schimb, noi, în ziua de astăzi, suntem atât de deficitari în ceea ce privește înțelegerea lumii, încât nu mai suntem capabili nici măcar să remarcăm că filozofii antichității - de exemplu, filozofii greci Thales sau Heraclit - nu se refereau la elementele materiale, ci la cele transfizice atunci când afirmau că la “originea lumii” se află elemente precum “focul” sau “apa”. Dacă lucrările de filozofie modernă afirmă că Thales sau Heraclit erau “materialiști”, cum să ne mai mire faptul că Noul Testament este atât de batjocorit, încât este comentat în termenii filmelor SF de calitate îndoielnică, iar Iisus Hristos sau Îngerul Gabriel sunt considerați “extraterestri”.

Și vegetalele se prezintă diferit atunci când sunt cercetate prin cele două tipuri de clarvedere. Observate prin clarvederea infraeterică, vegetalele au corpuri aurice de culori diferite. Astfel, cercetat prin clarvederea infraeterică, un arțar are o aură maronie, plantele de apartament au corpuri aurice de culoare gri-crem, iar pomii fructiferi au corpuri aurice galbene sau roșii-galbene. Observați tot prin clarvederea infraeterică, unii arbori mai bătrâni - de exemplu, teii, nucii, dafinii, salciile, salcâmi - au mai multe straturi aurice suprapuse. Unele dintre aceste straturi aurice imită, într-un fel, straturile aurice ale oamenilor. Cercetat prin clarvederea eterică, aspectul plantelor se modifică substanțial. Toate plantele au în interior mai multe învelișuri luminoase. Mai mult decât atât: plantele au, fiecare, suflet. Sufletul unei plante are forma unei stelute strălucitoare. De regulă, sufletul unei plante este situat în locul unde se termină tulpina și începe prima ramificație. Unii copaci mai bătrâni au chiar și o linie divină, care pare să coboare undeva de sus până în centrul pământului. Linia divină a copacilor are aceeași culoare, același sunet și același parfum ca și trupul de lumină al unor ființe îngerești foarte elevate. Între rădăcină și prima ramificație a crengilor, copacii foarte bătrâni au niște globuri luminoase. Aceste globuri pot fi numite sufletele copacilor, a căror funcționalitate, cu limitările de rigoare, se aseamănă cu steluța sufletului de la oameni. Globurile luminoase - sufletele copacilor - emit ceva ce s-ar putea traduce prin dragoste și prietenie pentru animale sau oameni. Copacii sunt străbătuți de nenumărate fire luminoase ce pulsează neîncetat. Firele luminoase pornesc de la globurile luminoase și se termină la extremități.

Animalele domestice au o aură oarecum apropiată de cea umană. În marea lor majoritate, animalele au suflet - sămânța sufletului la animale are aspectul unei bile strălucitoare, dar nu atât de strălucitoare precum cea a unui om. În afara sufletului, animalele au trei sau patru corpuri aurice, în funcție de specie. Majoritatea animalelor au corp eteric, corp emoțional și corp astral - de fapt, echivalentele structurilor aurice umane. Spre deosebire de oameni, la animale corpul astral și sufletul sunt contopite. La fel ca și oamenii, în afara instinctelor, animalele domestice au dorințe și emoții, ceea ce înseamnă că au un corp emoțional destul de bine structurat. Culoarea predominantă a corpului emoțional la animale este roșul. Într-un fel, animalele au aceeași culoare a

corpului emoțional ca și copiii mici. De asemenea, animalele au aceeași rezonanță aurică ca și acei oameni a căror caracteristică principală este ascultarea oarbă și încrederea totală în ceva sau cineva. Așa cum copiii mici au o încredere oarbă în mamele lor, tot astfel au în oameni și unele animale domestice - de exemplu, oile, porcii, caprele, vacile, câinii. În momentul în care oamenii nu se comportă corespunzător cu ele și, mai ales, în momentele în care sunt sacrificate pe altarul consumului cotidian, animalele domestice par a fi la fel de stupefiate ca și copiii mici care sunt “trădați” de mamele lor.

Prin intermediul simțurilor adiacente clarvederii eterice - vederea, auzul, mirosul și simțul vechimii – Eugen a constatat că animalele nu se trag unele din altele ca specie, așa cum consideră știința modernă. De asemenea, a mai constatat că structurile aurice ale animalelor au o vechime ceva mai mare decât cea emisă de trupurile fizice actuale ale oamenilor. Cu alte cuvinte, structurile aurice ale animalelor au apărut în lumea materială înaintea apariției oamenilor încarnați.

Toate elementele ecosistemului terestru sunt interconectate la nivel auric. Există legături aurice între toate ființele care trăiesc pe pământ: între oameni și animale, între oameni și plante, între animale și plante. Animalele fac parte din planul lui Dumnezeu de evoluție a omului. Ideea biblică a punerii numelui animalelor de către Adam pare a avea alt sens decât cel acordat în mod clasic. În momentul în care Adam a dat nume viețuitoarelor în Grădina Edenului, umanității i s-a dat în primire plantele și animalele și, în consecință, este responsabilă față de toate ființele. Animalele, la fel ca și plantele, încă respectă contractul încheiat la începuri, dar oamenii nu le respectă.

În afara structurilor aurice menționate, animalele domestice mai au un corp auric care ar putea fi comparat cu corpul mental superior al oamenilor evoluți; oamenii de acest fel n-ar ucide pentru nimic în lume un animal. Astfel de oameni au drept caracteristică definitorie sacrificiul în folosul umanității, precum și înțelegerea planului lui Dumnezeu pentru toate ființele. Caracteristica principală a unui astfel de corp auric al animalelor este grija pentru umanitate. De când se nasc și până când mor, animalele domestice au mereu grijă de oameni. De când se nasc și până când, la finalul unei îndelungate hăituieli, sunt sacrificate pentru consum, animalele domestice sunt mânate de grija pentru oameni. Animalele domestice, chiar și cele mai inofensive, pot face oricând rău omului - de fapt, animalele domestice sunt inofensive doar în mintea noastră. Într-un fel, sunt destul de edificatoare în acest sens - și mai “reale” decât suntem înclinați să credem - acele filme “horror”, în care animalele domestice, plantele sau insectele pe care oamenii le consideră inofensive și inferioare doar pentru că nu sunt atât de deștepte sau de agresive ca și ei, devin violente datorită unui motiv sau altul. Ce s-ar întâmpla dacă o furnică, o albină, un purceluș, o vacă pe care oamenii o consideră “bleagă”, o găină “proastă” sau o căprioară cu ochii umezi ar manifesta dintr-o dată capacitatea agresive datorită unor factori exogeni: otrăvirea mediului sau orice fel de poluare. Probabil că savanții ar vorbi imediat despre modificări genetice, iar brațul înarmat al umanității ar pune la cale exterminarea masivă a tuturor fapturilor de acest fel.

Stupefiant este mai ales faptul că aura animalelor domestice emană culori, mirosuri și sunete identice cu cele ale unor înalte ființe îngerești, iar caracteristica lor este una singură: sacrificiul în folosul omului. Adevărul este că oamenii nu sunt

integrați ordinii naturale a lumii, pe când animalele sunt. Abia acei semeni ai noștri care și-au format deja un corp mental superior și, mai ales, un corp spiritual sunt integrați Ordinii cosmice. Acesta este motivul pentru care, alături de acești oameni, animalele domestice se simt în siguranță. Pe acești oameni, câinii nu-i latră și nu-i mușcă, iar noi spunem că au sufletul bun. Din păcate, în ziua de astăzi, mulți oameni au decăzut, iar sentimentul superiorității, al orgoliului și al egoismului exacerbat constituie factorii principali ai unei scufundări sigure în ceea ce poate fi mai rău: boală, nefericire, moarte și, în final, iadul. De regulă, oamenii cred că moartea este cel mai grav lucru, dar s-ar putea să se înșele.

Un alt aspect surprinzător este însă dialogul permanent al animalelor cu ființele îngerești. Animalele percep în mod natural ființele îngerești din jurul lor și înțeleg instinctiv ceea ce le spun acestea. De altfel, în preajma abatoarelor vin multe ființe îngerești care încearcă să domolească senzațiile de spaimă cumplită ce emană de la animalele sacrificate. În jurul locurilor de sacrificare apar nori groși de emoții generate de spaima morții. Iar dincolo de norii groși ai fricii de moarte pe care le manifestă toate ființele create de Dumnezeu, dar sacrificate de oameni, stă dragostea și grija permanentă față de umanitate.

Între animale, plante - mai ales unele legume - și oameni se formează conexiuni energetice profunde - cu aspectul unor linii laser - care asigură stabilitatea ecosistemului terestru. Dacă animale dintr-o specie sunt ucise pe scară largă - ce să mai vorbim despre dispariția unor specii de animale -, dispar și plantele corespunzătoare. În acest sens, au doza lor de adevăr acele superstiții străvechi, auzite din bătrâni, care afirmă că oamenii sunt legați de unele animale sau de unele vegetale. În vechime se spunea că fiecare om este legat, neștiut, de un vegetal sau de un animal - poate de un câine, poate de alt animal. În Munții Carpați, încă se păstrează o tradiție populară, care spune că fiecare om are hărăzit de Dumnezeu un brad, care este numai al său. Când omul moare, cea mai apropiată rudă merge în munți și găsește intuitiv bradul "frate" al defunctului, pe care-l taie, iar din el cioplește o cruce.

În ziua de astăzi, oamenii încă păstrează legături aurice profunde cu unele animale domestice - în special, cu pisicile și cu câinii. Simpatia oamenilor față de animale, în special față de câini și pisici, plimbarea de dimineață cu câinele în lesă, pot avea și alte explicații, decât cele ce se dau în mod obișnuit: dragostea dezinteresată față de animalul preferat. Un câine aflat în preajma omului, în virtutea aceleiași deschideri aurice a animalelor, preia de la stăpânul său o parte din noxele sale aurice. Inconștient, omul se descarcă prin intermediul animalelor de noxele aurice acumulate prin intoleranță, agresivitate, orgoliu, goana după înavuțire, sexualitate exacerbată etc.

La fel ca și unii oameni, unele animale au un fel de amprente aurice ce pot fi denumite **sigle**, care au fost primite de la ființele îngerești. Siglele sunt mici pete energetice, care apar uneori pe aura oamenilor sau a animalelor. Totuși, vibrația energetică a siglelor este diferită de cea a aurei propriu-zise, semn că aparțin unor alte ființe; o siglă este amprenta trupului de lumină a unei ființe îngerești. În cazul animalelor, siglele sunt puse în condițiile în care animalele respective sunt incluse în evenimente cu grad ridicat de dificultate. Aceste animale sunt cele care salvează oamenii de la moarte: de la înec, incendii etc. Probabil unii câini polițiști sau câinii antrenați în căutarea supraviețuitorilor unor cutremure fac parte din această categorie.

Locuințele, clădirile, construcțiile ridicate de oameni reprezintă un alt “punct de atracție” pentru Eugen. Privite prin clarvederea infraeterică, construcțiile par a fi învăluite într-un fel de pâclă vâscoasă, de culoare gri, cu o grosime de până la cinci metri, în funcție de numărul de oameni care-și desfășoară existența acolo. În dreptul ferestrelor și ușilor, se adună o mulțime de puncte negre, încărcate cu energie negativă, care atrag fulgere eterice din mediu. Aceste puncte sunt, de fapt, noxele aurice emise de oameni. Atunci când sunt privite prin clarvederea eterică, punctele întunecate de la ferestre și de la uși apar ca niște norișori de culori închise, care emană sunete groase, asemănătoare unor huruituri și mirosuri pestilențiale. Observate de foarte aproape, acele punctișoare au forme diverse, dar destul de puțin plăcute: chipuri miniaturale grotești, cu un aspect sinistru, care se strâmbă și scot fel de fel de onomatopее demne de filmele horror. Există însă și ferestre sau uși ale unor locuințe care emit culori plăcute, frumoase și sunete melodioase. La aceste ferestre vin o grămadă de păsărele. Unele păsărele bat cu ciocul în geam și cer de mâncare, simțind că acolo pot fi îngrijite și ocrotite. Păsărelele se refac energetic alături de ferestrele luminoase aurice. Geamurile de la ferestre sau de la uși nu sunt vizibile prin nici o formă de clarvedere - eterică sau infraeterică. Este ca și cum geamurile n-ar exista, iar în acele locuri se află un spațiu gol. Același lucru este valabil și pentru oglinzi.

În general, oamenii care se roagă sau practică tehnici de auto-îmbunătățire sunt capabili să facă curățenie aurică în locuințele lor sau la locurile lor de muncă, iar în cazul rugăciunii în comun, întreaga clădire beneficiază de protecția aurică.

☞ La capătul tunelului ☞

Dincolo de regiunea infraeterică, acolo unde se află contrapartea aurică a lumii materiale, chiar la granița palierului fizic, există o zonă ortoexistențială complexă: **oceanul gândurilor reziduale**, care este o zonă tampon cele două lumi.

Oceanul gândurilor reziduale este un *nobodyland*, un “ținut al nimănui”, format din gândurile reziduale ale oamenilor. Acest *nobodyland* este aidoma unui înveliș energetic, în care s-au adunat, de-a lungul timpului, forme-gânduri nefolositoare sau dăunătoare, emise de oameni. Oceanul gândurilor reziduale, care nu face parte nici din lumea eterică, nici din lumea astrală, trebuie evitat cu desăvârșire, întrucât formele-gânduri existente acolo - gândurile emise de oameni de-a lungul existenței planetei - au căpătat o existență autonomă și nu sunt deloc folositoare. Dimpotrivă, ele au un efect nociv asupra celui care, în diferite împrejurări, pătrunde acolo. Se pare că, cei care consumă droguri ori au anumite stări onirice paradoxale pătrund în acest palier ce trebuie evitat. Cei care o iau razna - se cred Napoleon, Stalin etc - se conectează mental în acel loc al himerelor. Iar dacă se acceptă ideea, destul de răspândită în ultimul timp, că lumea în care trăim este structurată la fel ca un calculator - căci universul este adesea comparat cu un megacalculator -, atunci trebuie să existe un constructor, trebuie să existe un hard, trebuie să existe un programator, trebuie să existe un soft. În acest context, se poate spune că oceanul gândurilor reziduale este “recycle bin”, coșul de gunoi al gândurilor nefolositoare emise de oameni de-a lungul veacurilor.

Dincolo de oceanul gândurilor reziduale se află lumea eterică (palierul eteric). Dar, pentru a ajunge în palierul eteric, oamenii trebuie să treacă printr-un fel de tunel.

Este deja cunoscută descrierea multor contemporani care, în cazul unei morți clinice, comă sau leșin, afirmă că părăsesc trupul material trecând printr-un fel de tunel sau horn îngust. Ceea ce contează este însă modul în care oamenii care au astfel de experiențe devin conștienți de fenomenele ce se petrec în acele momente, extrem de scurte, în care are loc trecerea dintr-un palier în altul al cosmosului. Trecerea se produce, în general, foarte repede, astfel încât numai cei care sunt atenți la ceea ce se petrece își pot aminti fenomenele. Aceste constatări sunt la fel de corecte și pentru un clarvăzător care percepe lumea eterică.

De fapt, Eugen afirmă că este vorba nu despre unul, ci despre două tuneluri distincte: un tunel "microcosmic" și un "tunel macrocosmic". Primul tunel este situat la nivelul microcosmic, adică la nivelul structurii aurice a omului; primul tunel este canalul Sushumna. Al doilea tunel este situat la nivelul macrocosmic, la nivelul Terrei aurice. Ambele tuneluri pot fi percepute de conștiința unui om care părăsește, în duh, lumea materială și tot ce implică ea. În momentul părăsirii acestei lumi - prin părăsire se poate înțelege implicit și schimbarea registrului perceptiv - ființa omului se condensează și se centrează într-un singur punct. La părăsirea trupului, conștiința și conștiența omului se centrează instantaneu pe canalul Sushumna, situat pe traiectul coloanei vertebrale, de-a lungul căruia zboară cu o viteză amețitoare, pentru a ieși printr-un punct oarecare. Canalul Sushumna este așadar primul tunel prin care omul părăsește trupul, indiferent dacă e vorba de moarte clinică, comă sau leșin. Atunci când străbate acest tunel, omul nu se vede pe sine înveșmântat într-un corp, ci este doar un punct de conștiință și de conștiență. În interior, Sushumna se aseamănă cu o peșteră-tunel gigantică, extrem de lungă, prin care omul, centrat într-un singur punct de conștiință și conștiență, se deplasează cu mare rapiditate.

Părăsind prima peșteră-tunel - care este Sushumna -, omul pătrunde automat în cea de-a doua, care este însă situată la nivelul macrocosmic al Terrei aurice. De obicei, oamenii nu realizează întotdeauna că este vorba despre două peșteri-tuneluri și vorbesc doar despre una singură. Există însă o diferență importantă, observată probabil de toți cei care au reușit să aibă, în mod repetat, o asemenea experiență. Doar o persoană care a trecut de multe ori prin asemenea experiențe, poate să își dea seama că există o diferență de palier cuantic între ele. Diferența este esențială: în prima peșteră-tunel, omul este condensat ca într-un punct de energie și conștiință; în schimb, în cea de-a doua, omul se vede pe sine ca având un corp. Este, desigur, vorba despre un corp de lumină.

Peștera-tunel macrocosmică, care este situată la nivelul Terrei aurice, pare a avea mii și mii de kilometri lungime și mii și mii de kilometri adâncime. Omul se simte pierdut, iar senzația de imensitate îl copleșește. Ea pare a fi formată din miliarde și miliarde de pietre strălucitoare. Din pereți urcă și coboară mii de stalactite și stalagmite gigantice, ce par a măsura zeci de kilometri. Jocurile de lumini multicolore și jerbele de străluciri creează o imagine neîntâlnită în lumea materială. Culorile ce emană din stalactite și stalagmite sunt însoțite de nenumărate melodii, a căror perfecțiune și frumusețe este copleșitoare. Peștera-tunel pare vie și înzestrată cu inteligență și conștiență. Orice om care trece prin ea simte iubirea profundă ce emană de peste tot și are senzația că peștera-tunel este ca o mamă iubitoare care îl protejează și îl încurajează, fără a cere nimic în schimb. Din loc în loc, luminile strălucitoare par a fi

absorbite în vârtejuri gigantice. Din acele vârtejuri se aud mii și mii de voci. Din unele vârtejuri se aud voci plăcute, voioase, larmă și voie bună. De multe ori, se aud cântece îngerești, de-o frumusețe fără seamăn. Aceste vârtejuri emit culori, străluciri și parfumuri foarte plăcute. Îngerii Veghetori spun că în acele vârtejuri se află Porțile ce dau spre **“Lăcașul Luminii - locul unde Dumnezeu fabrică ploaia, zăpada, vânturile și fulgerele”**. Există însă și vârtejuri care emit culori întunecate, din care se aud blesteme, strigăte de mânie, de ajutor, vaiete disperate, plânsete. Acestea din urmă se deschid doar pentru scurt timp. Ele apar mereu în alte locuri.

Pentru fiecare om, trecerea din peștera-tunel microcosmică, Sushumna, în cea macrocosmică, se realizează instantaneu. La întrebarea, **“cum este posibilă trecerea instantanee din microcosmos în macrocosmos”**, Îngerii Veghetori chestionați de Eugen au următoarea explicație: **“Fiecare lume are înaintea ei o altă lume mai mare decât ea, (lume) în care se duce, și în spatele ei o altă lume, mai mică, din care s-au născut amândouă (toate)”**.

Călătoria ființei umane prin cele două peșteri-tunele nu durează mai mult de 30 de secunde după timpul material, dar cel care le străbate are senzația că trec ore după ore sau chiar zile. De fiecare dată când străbate această peșteră-tunel imensă, orice om este fascinat de inteligența, înțelepciunea, frumusețea, iubirea imensă care emană din ea. Și, deși pare paradoxal, fiecare om știe că **“el este în peștera-tunel și că peștera-tunel este în el”**. Peștera-tunel are mai multe ieșiri, iar una din aceste ieșiri duce, după câte se pare, în lumea astrală - lumea de dincolo -, dar prin această ieșire nu trec decât cei care nu se mai întorc în lumea materială. O altă ieșire duce în lumea eterică, acolo unde se manifestă diferite ființe în trupuri de lumină.

Palierul cuantic eteric este doar unul dintre palierele Terrei aurice. Este posibilă doar perceperea palierului cuantic eteric, nu și pătrunderea corporal în acesta. Palierul eteric este diferit de palierul material. Lumea eterică nu este în nici un caz “dublura” lumii fizice, ci este o lume autonomă, care are propriile ei caracteristici, proprietăți și legi de funcționare. Lumea eterică nu trebuie confundată cu contrapartea dublurilor aurice ale obiectelor din palierul material, astfel că decorul din lumea eterică nu corespunde cu decorul din lumea materială. Lumea eterică are așadar un decor propriu: forme de relief asemănătoare până la un punct celor materiale, vegetație și anumite construcții fără corespondent în lumea fizică.

Lumea eterică nu are început sau sfârșit, deși - paradoxal - nu este rotundă precum globul terestru, ci dreaptă. Pe cerul lumii eterice nu se văd nici Soarele, nici Luna sau stelele. Cerul eteric are o culoare verde-albăstrui care nu se modifică niciodată. În lumea eterică nu există alternanța noapte/zi. Există însă o luminozitate difuză, de aceeași nuanță ca și a cerului, foarte plăcută, care permite o bună vizibilitate în orice moment. Solul lumii eterice se prezintă sub forma unui spectru larg de culori. Cel mai adesea, solul lumii eterice are o culoare asemănătoare argilei. Solul eteric emite, ca un diapazon uriaș, o notă muzicală ce pare diferită de notele perceptibile în lumea materială. Această notă muzicală pare a fi asemănătoare notei “fa” din gama muzicală. Mirosul specific al solului, așa cum este perceput în palierul eteric, este un miros asemănător fânului proaspăt cosit. Solul lumii eterice este plin de diferite forme de vegetație: mii și mii de specii de vegetale, de flori de toate culorile și de toate formele, care emană parfumuri amețitoare. Florile și arbuștii emană luminozități

diferite, în funcție de specie. Arbuștii și pomii fructiferi au forme și mărimi diverse. Pomii fructiferi sunt plini de rod bogat. Fructele, care atârnă greu pe crengile pomilor fructiferi, sunt asemănătoare merelor, perelor, cireșelor și altor fructe care există astăzi în lumea terestră. Totuși, aceste fructe sunt diferite de cele actuale. Fructele din lumea eterică par să semene cu cele ce existau cândva în lumea materială, cu mult înainte ca poluarea și acțiunea oamenilor să le fi modificat structura. Este posibil ca arborii și pomii fructiferi de acest fel să fi existat cândva pe suprafața pământului. Ei sunt, dacă se poate spune așa, strămoșii îndepărtați ai celor ce există în epoca actuală.

Modul în care arată mediul vegetal al lumii eterice pare să corespundă modului în care arăta cândva lumea terestră, atunci când umanitatea era în faza copilăriei. În momentul în care o ființă din lumea eterică rupe un fruct, acesta crește la loc foarte repede. Atunci când o ființă din lumea eterică rupe un fruct dintr-un copac, din acel loc iese un fel de pastă verde, care se mărește, se usucă și crapă, pentru ca, în final, să se desprindă de ramură și să cadă pe sol. În locul ei apare însă un nou mugure, care se transformă rapid în fruct. Acesta pare a fi un proces accelerat de creștere a unei plante. Pentru un clarvăzător nu este, desigur, posibil să interacționeze cu lumea eterică, pe care doar o vede, astfel că nu poate atinge nici măcar un fir de iarbă.

În lumea eterică există și păduri, presărate din loc în loc cu luminișuri. Multe soiuri de copaci din aceste păduri au dimensiuni imense, amintind de copacii gigantici din erele geologice timpurii ale pământului. Undeva, în depărtare, dincolo de pădurile imense, există munți înalți, cu creste golașe, roșiatice, ca și cum ar fi acoperiți de marmură roșie. De multe ori, munții din lumea eterică par a fi acoperiți de vegetație abundentă, care are o frumoasă culoare verde deschis. Pe munții lumii eterice pot fi observați, din loc în loc, un fel de cetățui cu ziduri crenelate, construite din același material de culoare roșie, care par să fie făcute crestele și versanții golași ce se pierd în zare. Printre versanții munților șerpuiesc agale, pârauri și râuri. Apa din lumea eterică, de culoarea smaraldului, este mult mai densă decât cea care există în lumea terestră. Pe fundul apelor curgătoare se văd pietre roșii, de diferite mărimi. Senzația cea mai pregnantă pe care o resimte cel care observă această lume prin clarvedere este că se află în paradis. De fapt, așa și este; biosistemul vegetal al lumii eterice este asemănător cu paradisul descris în Vechiul Testament.

În lumea eterică se produce adesea un fenomen ciudat, ce pare mai mult de domeniul basmului sau al fantasticului. În anumite perioade, din cerul lumii eterice cade ceva ca o ninsoare, formată din fulgi mari, roz, foarte parfumați ca miros și dulci la gust. Căderea acestei ninsori ciudate poate fi comparată cu expunerea din Vechiul Testament, care descrie ieșirea tribului lui Israel, condus de Moise, din Egipt. În Exodul, cap 16, este descrisă hrănirea tribului condus de Moise în deșert, cu ajutorul manei. **“Și când vorbea Aaron întregei adunări a lui Israel, s-a uitat înspre pustie, și iată că Slava Domnului s-a arătat într-un nor. ... dimineața s-a așezat un strat gros de rouă în jurul taberei. Când s-a luat roua aceasta, pe fața pustiei era ceva mărunt ca niște grăunțe, mărunt ca bobیțele de gheață albă”**. Moise le-a explicat că aceasta este **“pâinea pe care v-o dă Dumnezeu ca hrană”**.

În mod constant, la nivelul lumii eterice pot fi remarcate două tipuri principale de energii: de-o parte energiile ce provin de sus, din cer, iar de cealaltă parte energiile ce provin din solul eteric. Energiile cerești sunt pozitive, spre deosebire de energiile

scoarței eterice, care sunt încărcate negativ. Firește, în acest caz, termeni precum pozitiv și negativ nu trebuie luați în sensul absolut, ci doar ca sistem general de referință. Termenul negativ nu trebuie luat în sensul de rău, precum termenul pozitiv nu trebuie luat în sensul de bine. Energiile nu trebuie interpretate în sensuri morale. Polul pozitiv al unui magnet nu este mai “bun” decât polul negativ al aceluiși magnet. De altfel, nici termenul de energie gravitațională, care este o energie generată de globul terestru, nu are vreo semnificație morală.

Energiile provenite din solul eteric transcend palierele cuantice pentru a se manifesta și în lumea materială, unde asigură vitalitatea organismelor. În lumea eterică, ele sunt vizibile ca niște panglici de lumină. Aceste energii vitalizează rădăcinile plantelor din lumea materială, alimentându-le cu energie. La oameni, unele dintre aceste energii acționează asupra chakrelor din partea inferioară a corpului. În schimb, energiile provenite din cerul eteric vitalizează partea superioară a auri oamenilor. Energiile cerești sunt complementare energiilor emise de solul eteric, acționând în special asupra chakrelor din partea superioară. Cerul lumii eterice emite în mod continuu un sunet vag, asemănător bâzâitului unui transformator prin care trece un curent electric. Mirosul degajat de cer seamănă cu mirosul de “aer curat” - identic cu cel perceput probabil de un scafandru ori de un astronaut conectat la un tub de oxigen.

Cea mai importantă energie care se manifestă în lumea eterică este însă cea a Sfântului Duh. Are o culoare roșie extrem de strălucitoare și emite un miros de trandafiri. Când acționează asupra auri unui om, această energie pătrunde prin sahasrara, chakra din creștetul capului, precum o limbă de foc.

În lumea eterică mai există și un alt tip de energie, care are o culoare neagră, un miros de putrefacție și o influență distructivă asupra auri. În momentul în care omul desfășoară o activitate contrară legilor cosmice, această energie de culoare neagră se declanșează automat, repercutându-se asupra sănătății fizice și sufletești a omului printr-o fulgerare de scurtă durată.

Modul în care este alcătuită lumea eterică, atât de strâns legată de contrapartea eterică a lumii materiale, dar și de lumea materială, indică faptul că aici rezidă patternurile energetico-informaționale ale naturii din lumea materială. În lumea eterică nu există animale, așa cum există în lumea terestră. În schimb, se manifestă trei mari categorii de ființe: ființele îngerești, spiritele naturii și oamenii.

❧ Ființele îngerești ❧

Pentru a-i ajuta pe oameni și pentru a împlini Voia lui Dumnezeu, ființele îngerești și spiritele naturii se manifestă în formă umanoidă în lumea eterică, palierul cel mai apropiat de palierul material.

Forma umanoidă este forma standard de manifestare a tuturor ființelor din Terra aurica. Firește, se poate pune următoarea întrebare: prin ce se deosebește o ființă îngerească de un om decorporat sau cum poate fi făcută distincția dintre ei ?

Răspunsul este că trupurile de lumină ale ființelor îngerești sunt diferite calitativ de cele ale oamenilor - fie ale celor întrupați, fie ale celor decorporați. Au alte culori, alte străluciri, alte sunete, alte mirosuri. Nicio ființă umană defunctă sau încarnată nu are și nu poate avea strălucirea aurică pe care o prezintă trupul de formă umanoidă al

acestor ființe. Ca nivel ontologic, ființele îngerești sunt situate pe un nivel superior oamenilor. Forma lor originară nu este cea umanoidă, dar pentru a-și îndeplini atribuțiile funcționale pe care le au în Terra aurica sunt obligate, datorită condițiilor specifice ale acestei lumi, să se manifeste în corpuri de formă umanoidă.

Ființele îngerești sunt spirite pure, care, pentru a se putea manifesta și pentru a-și îndeplini atribuțiile, sunt nevoite să îmbrace forma cea mai desăvârșită - forma omenească. La ele "acasă", în propria lor lume, pe palierele cele mai înalte ale cosmosului spiritual, ființele îngerești au înfățișări destul de înfricoșătoare pentru un om, fapt remarcat de mulți cercetători ai lumii de dincolo, încă din cele mai vechi timpuri. Descrierile făcute unor ființe de lumină, unor Îngeri, Arhangheli, Heruvimi sau Serafimi care țin săbii de flăcări în mâini sunt frecvente în Vechiul Testament și în alte scrieri, și nu trebuie interpretate doar ca simple figuri de stil. În palierele lor de reședință, ființele îngerești par a avea trupuri de foc, iar din ochii lor emană efluvii de lumină. La întrebarea pusă de către Eugen cu privire la forma originară de manifestare a ființelor îngerești pe propriile lor paliere cuantice, una din respectivele ființe a răspuns următoarele: **"Dacă fiul femeii ar urca pe cel mai înalt munte care există în lumea lui și ar cerceta cu privirea orizontul, nu ar putea înțelege că ceea ce el poate vedea nu se compară nici cu o mică părticică din forma originară a unei ființe îngerești"**.

Mai trebuie reținut faptul că ființele îngerești se prezintă doar o singură dată, atunci când un om devenit clarvăzător le întâlnește pentru prima oară; ulterior, consideră că nu mai este cazul să se prezinte, astfel că intră direct în subiect. Trebuie reținut și faptul că numele prin care se prezintă o ființă îngerească nu este numele real pe care-l are - așa ceva nu se spune niciodată -, ci numele unui atribut specific. Noi, oamenii, denumim ființele îngerești prin numele intrate în conștiința comună de mii de ani: Arhanghelul Gabriel, Arhanghelul Mihail etc, dar acestea sunt doar denumirile cunoscute în lumea oamenilor. Toate ființele îngerești se prezintă sub o denumire oarecum metaforică, care explică funcția sau atributul funcțional specific. Astfel, Arhanghelul Gabriel se prezintă prin formula poetică: **"Eu, Același, Cel care ține cheile Puterii"** sau prin denumirea generică de **"Primul Veghetor"**. Numele real al Arhanghelului Gabriel nu-l cunoaște nimeni; tot astfel nu se poate cunoaște numele real al vreunei alte ființe îngerești. Dacă ar cunoaște cineva numele unei înalte ființe cosmice ar putea să o invoce în orice moment. Tot astfel se prezintă lucrurile și în cazul oamenilor decorporați. Atunci când o persoană dorește să obțină informații cu privire la oameni defuncți, este întrebată imediat care este numele de corp duh, căci numele purtat în lumea materială nu înseamnă nimic în lumea de dincolo.

Așadar, cadrul de manifestare a ființelor în Terra aurica este mult mai complex decât apare la prima vedere. Nu există doar o singură categorie ontologică de ființe în cosmos - oamenii -, așa cum s-a spus din perspectiva concepției materialiste. În cosmosul spiritual există trei mari categorii ontologice de ființe: **îngerii, spiritele naturii și oamenii**. Fiecare categorie are propriile caracteristici aurice și propriile misiuni cosmice. Oamenii se manifestă atât în lumea fizică, atunci când sunt întrupați în corp material, cât și în palierele transfizice ale Terrei aurice - în lumea eterică, astrală sau spirituală. Spiritele naturii se manifestă cu precădere în lumea eterică. Rolul principal al spiritelor naturii este de a avea grijă de tot ceea ce noi numim natură.

Nivelul ontologic al spiritelor naturii este reflectat în structura lor aurică. La rândul lor, ființele îngerești se manifestă doar pe palierele transfizice ale cosmosului și foarte rar în lumea materială; ele se manifestă deseori în palierul cuantic eteric pentru a îndeplini diferite misiuni. Nici una din cele trei categorii de ființe - oameni, îngeri sau spirite ale naturii - nu poate fi considerată “extraterestră”, în sensul că nu provine de pe alte planete, sisteme solare sau galaxii. Cele trei categorii de ființe sunt la fel de terestre ca și oamenii - sunt creații ale Unicului Dumnezeu.

Într-un fel, se poate spune că, în actualul stadiu evolutiv, ființele îngerești pot fi asemuite cu profesorii, în timp ce oamenii pot fi asemuiți cu elevii dintr-o școală. De fapt, Terra aurica este o imensă școală, cu miliarde de profesori și de elevi. Terra aurica este, de fapt, **școala vieții**. La rândul lor, spiritele naturii pot fi asemuite cu personalul administrativ care se îngrijește de lăcașul școlii. Spiritele omenești au fost trimise, ca niște elevi, în circuitul evolutiv cosmic, la școala vieții. Școala vieții, care se desfășoară în Terra aurica, presupune pentru oameni un proces obligatoriu de-a lungul palierelelor cuantice cunoscute: spiritual, astral, eteric, material. Acest proces evolutiv a fost denumit adesea **palingenezie** (de la grecescul **palingenesia**: renașterea perpetuă, ciclică, a tuturor ființelor omenești).

De-a lungul palingeneziei, elevii îmbracă, pe parcursul ciclului școlar, uniforma școlii. În cazul oamenilor, uniforma școlii este ansamblul energetic-informațional căruia i-am dat numele de corp duh. În lumea de “dincolo”, oamenii au ca “uniformă” corpul duh - ca purtător al spiritului -, iar în momentul în care se întrupează, “îmbracă” un corp material. După ce parcurg traiectul evolutiv în lumea fizică, oamenii dezbracă trupul material și rămân în învelișul care le-a fost dat în momentul în care au venit în Terra aurica: corpul duh. Apoi își continuă existența în lumea de dincolo, după care revin la o nouă întrupare în lumea materială. Acest traseu se desfășoară în mod ciclic. De-a lungul circuitului naștere-moarte-renaștere, oamenii sunt asistați, supravegheați și îndrumați de către profesori - spirite ale naturii și ființe îngerești. Astfel, valuri după valuri, oamenii sunt luați în primire și îndrumați corespunzător de către cei care, prin porunca lui Dumnezeu, sunt îndrituiți să aibă grijă de umanitate. Evident, în momentul în care un om atinge capătul procesului evolutiv în Terra aurica, poate deveni profesorul, asistentul ori supraveghetorul unui semen de-al său, care încă se află într-una din clasele inferioare ale școlii vieții.

Tot la nivelul lumii eterice (dar nu numai acolo) se manifestă Fiul lui Dumnezeu, Iisus Hristos, care de aproape 2000 de ani veghează asupra umanității, împlinind astfel cele ce le-a spus: **“Eu sunt cu voi până la sfârșitul veacurilor”**.

Mulți oameni obișnuiți au ocazia de a vedea, chiar fără a fi clarvăzători, în anumite momente ale vieții - momente deseori dramatice - ființe îngerești care se manifestă doar cu scopul de a fi văzute. Acești oameni n-au nevoie de explicații suplimentare: au instantaneu un sentiment atât de copleșitor, încât știu interior, într-o fracțiune de secundă, cu cine au de-a face. Ei știu în mod sigur - deși nu-i crede nimeni, căci sentimentul interior provine din ceva foarte adânc, pe care nu pot să-l transmită altora - că nu au în față o proiecție a propriului subconștient, un fenomen de tip poltergeist, o himeră sau un fenomen de tip “fata morgana”. Tot astfel, cei care au fericirea de a-l vedea pe Iisus Hristos, care se manifestă în Trupul de slavă, nu au nevoie de explicații și nici de teorii sofisticate. Dacă un om - clarvăzător ori nu - are

posibilitatea de a-l vedea o singură dată pe Iisus Hristos în Trupul de slavă, știe dintr-o privire pe cine vede; înțelege instantaneu cu cine are de-a face, fără a-i spune nimeni și simte cum i se înmoaie picioarele, fascinat de cea mai înaltă ființă a Terrei aurice, Om și Dumnezeu în același timp, Alfa și Omega. Iar în cazul în care are norocul, într-adevăr unic, de a-L vedea de aproape și a-I privi ochii, atunci nu le mai uită șapte vieți. Pentru un clarvăzător este suficient să vadă o ființă îngerească, în splendoarea aurică în care se manifestă, și nu mai are nevoie de explicații. Mai mult decât atât, rămâne mut de uimire, i se lasă genunchii și are neapărată nevoie de a fi susținut. Pe de altă parte, în celelalte paliere ale cosmosului spiritual nu există ipocrizia din lumea materială, tipică omului încarnat, dar nu și omului decorporat, de a se ascunde în spatele cuvintelor, în spatele hainelor sau în spatele laudelor. Nici o ființă din cosmos nu pretinde că este altceva decât este și nu se preface pentru a induce pe cineva în eroare. La începutul unui dialog cu un om, orice ființă îngerească se prezintă cu cea mai mare seriozitate.

Toate aceste aspecte sunt foarte importante pentru orice om care, în diferite împrejurări, aruncă o privire "dincolo". Mai cu seamă că, în ultima perioadă de timp, în urma unor împrejurări adeseori dramatice - de exemplu, accidente sau morți clinice - tot mai mulți oameni au reușit să arunce o privire dincolo de aspectul material al cosmosului. Concluzia este una singură: omul nu este singur și n-ar putea supraviețui măcar o clipă de unul singur. Tot ce există în Terra aurice - de la firul de iarbă la planeta materială, de la existența întrupată a ființei umane la civilizația în ansamblul ei - n-ar putea exista nici măcar o secundă fără aportul lui Dumnezeu și al ajutoarelor sale, ființele îngerești. Poate că noi, oamenii, ne-am obișnuit să căutăm prea departe ceea ce este chiar lângă noi. Ne-am obișnuit să căutăm îngerii dincolo de viața noastră, când de fapt ei sunt o parte din viața noastră; ne-am obișnuit să-l căutăm pe Iisus Hristos dincolo de nori, când, de fapt, El este alături de noi, în toate momentele vieții noastre; ne-am obișnuit să-l căutăm pe Dumnezeu dincolo de sistemul nostru solar, undeva într-un loc ipotetic în care se presupune că a avut loc Bing-Bang-ul (marea explozie inițială), când, de fapt, Dumnezeu este mai aproape de noi înșine decât este propriul nostru trup pe care-l privim în oglindă. Mai mult decât atât, ne-am obișnuit să ne căutăm fericirea cât mai departe - în spațiu și timp -, când, de fapt, este alături de fiecare dintre noi, în fiecare clipă din viața noastră ce se scurge inexorabil cu fiecare pas pe care-l facem.

În palierul cuantic eteric se manifestă și Fiii întunericului. Precum îngerii din ierarhia Fiilor Luminii (Fiii Flăcărilor), Fiii întunericului se manifestă în trupuri de formă umanoidă. Ca aspect și ca formă de manifestare în lumea eterică, între Fiii Luminii și Fiii întunericului nu există decât o singură deosebire: Fiii Luminii au ochii normali, cu iris, în timp ce Fiii întunericului au ochii negri, lipsiți de iris. Se poate spune că ochii Fiilor întunericului absorb, ca niște devoratori, orice formă de energie și lumină. Ochii lor au aceleași caracteristici pe care, în cosmos, le au găurile negre.

Așadar, în cosmos, nu există doar binele; nu există doar o singură categorie de ființe îngerești care să se îngrijească de buna funcționare a tot ce există. Celor ce reprezintă Binele, Fiilor Luminii, li se opun forțe redutabile, iar aceste forțe reprezintă răul, care se manifestă prin cea de-a doua categorie de ființe îngerești - Fiii întunericului, care se află în subordinea lui Lucifer.

Totuși, nici acest mod de a înțelege lucrurile nu este suficient. Cunoașterea misterelor Terrei aurice relevă faptul că mai există și o a treia forță cosmică. A treia forță cosmică este esența absolută a răului, numită Shaitan - Adversarul. Shaitan este ființa absolută a răului, cel care vrea să distrugă cosmosul. El este dușmanul a tot ce are formă din cosmos. Shaitan este numit de ființele din lumea eterică prin termenul **haallshaitan**. **Haall** înseamnă purtător, iar **shaitan** înseamnă împotrivire. **Haallshaithan** înseamnă literal “acesta, purtător de împotrivire”. El este definit ca fiind “**Cel care este de veacuri împotiva a toate ce se văd și ce nu se văd**”. **Haallshaithan** este “**Cel rău**” (numele care va fi folosit în continuare pentru a-l denumi este **Hallshithan**). Eugen a fost sfătuit să fugă de aceste forțe ale răului. “**Respinge pe acesta** - l-a sfătuit încă de la început Îngerul Gabriel - **dar ai grijă să nu fi singur atunci**”. “**Acesta este mulți unul în altul** - a mai spus Îngerul Gabriel - **și nici chiar Fiii Flăcării cei mai mari în putere și tărie nu-l pot cuprinde și nici înțelege**”.

“Cel rău”, Hallshithan, “Cel care este de veacuri împotiva a toate ce se văd și ce nu se văd”, își are sălașul în afara Terrei aurice și nu se manifestă decât în momentul în care reușește să facă o breșă în membrana de protecție a aerei terestre. Cei care îl ajută să facă aceste breșe sunt acei oameni care au teribila și aberanta ambiție de a-l invoca în ritualurile magiei negre. Când este invocat de oameni, Hallshithan poate îmbrăca forme nonumane, pe care este mai bine să nu le pomenim. Uneori, dar destul de rar, poate îmbrăca o formă umanoidă. Manifestarea lui Hallshithan este întotdeauna înspăimântătoare. “Cel rău” se manifestă adesea prin forme nonumane, cu precădere prin fulgere multicolore, ce par a avea în compunere mii și mii de ființe care vuiesc - care vociferează fiecare în registrul său interpretativ. Prima formă - forma dintâi sau forma primordială - în care se manifestă “Cel rău” este forma unui șarpe cu solzi, de dimensiuni imense, care atinge multe zeci de metri, el fiind numit Leviathan de vechii evrei. Uneori, “Cel rău” poate lua înfățișarea unei femei de o frumusețe fascinantă, la vederea căreia chiar și îngerii rămân muși de uimire. “Cel rău” urmărește, înainte de toate, distrugerea a tot ce posedă formă în cosmos.

Felul de manifestare al lui Hallshithan este atipic față de cel al celorlalte ființe îngerești și este bine ca oamenii să nu aibă de-a face cu el: este suficient să știe că există, că se poate manifesta și să-și dea silința să îl evite. Doar cei care practică magia neagră și anumite forme aberante de magie ceremonială îl cunosc mai bine. Sau, probabil, nici ei nu îl cunosc prea bine, căci dacă i-ar cunoaște esența nu le-ar trece prin cap să îl invoce. Probabil că cei ce practică forme ale magiei negre îl cunosc numai prin formele mai edulcorate prin care se manifestă în cadrul operațiilor magice.

Hallshithan, în nici un caz, nu trebuie confundat cu Lucifer. Este vorba despre ființe îngerești diferite. De asemenea, activitățile lor sunt total diferite. Nici măcar ființele luciferice nu vor să aibă de-a face cu forțele răului absolut ale lui Hallshithan, pe care nu le înțeleg și le evită cu desăvârșire.

METAMORFOZELE OMULUI

☞ Omul în afara ... trupului ☜

Cercetarea structurii energetico-informaționale a ființei umane relevă mai multe aspecte extrem de importante, ce vor fi prezentate succint în cele ce urmează. Prima concluzie preliminară este că nu pot fi clasificate în mod corect elementele ce formează structura aurică, decât dacă se are în vedere modul în care se prezintă ființa umană înainte de naștere, pe timpul vieții și după moartea fizică. Acesta este și motivul pentru care, pe parcursul demersului, abordarea structurii aurice a ființei umane va fi realizată diferențiat, din trei perspective distincte: înaintea nașterii în lumea materială, în timpul existenței materiale și după actul morții. A doua concluzie preliminară este aceea că orice clasificare trebuie să se facă dinspre elementul situat în interior spre ultimul strat al aurei. Astfel, undeva la mijlocul acestei clasificări se situează corpul material, care este instrumentul de manifestare a ființei umane în lumea materială.

Pentru foarte mulți dintre semenii noștri, ceea ce este omul înaintea nașterii în lumea materială este o enigmă insondabilă. Dacă îi lăsăm în plata Domnului pe cei pentru care omul se reduce numai la trupul material, la procesele psihosomatice cercetate prin intermediul științelor considerate “pozitivist”, există foarte mulți oameni care cred, pe bună dreptate, că omul este un spirit care se încarnează în lumea materială. Totuși, majoritatea oamenilor preocupați de astfel de subiecte nu a găsit încă o explicație coerentă și convingătoare, pentru a înțelege motivul pentru care spiritul se încarnează în lumea materială. La fel de neconvingătoare sunt și explicațiile ce se dau în mod curent inegalităților fizice, psihice și sociale dintre oameni. De ce un om se naște bogat sau într-o familie înstărită, iar altul sărac, fără nici o șansă în viață; de ce unul moare foarte tânăr, iar altul se chinuie în bătrânețe, boală sau mizerie și “nu-l ia Dumnezeu la cer” mai devreme. Și astfel de probleme, pe care orice minte omenească le pune dintotdeauna, conștient sau inconștient, pot fi exprimate la nesfârșit.

Toate aceste probleme esențiale își pot găsi un răspuns, cât de cât acceptabil, în momentul în care afirmația destul de abstractă și de generală, după care omul înaintea nașterii în lumea materială este un spirit, este explicată de cineva care poate percepe aspectele spirituale. Numai analiza concretă a aspectelor spirituale poate explica într-un mod satisfăcător nu numai ce este omul, ci și ce este aura.

Înainte de naștere, omul este, într-adevăr, un spirit. Spiritul nu este totuși o noțiune abstractă, ci o structură complexă, concretă și, implicit, perceptibilă. Totuși, spiritul unui om nu este chiar ceea ce ne-am fi așteptat cu toții, adică ceva de necunoscut, ci este ceva simplu și neașteptat: spiritul are forma unei bile strălucitoare,

cam de mărimea unei mingi de ping-pong, situată la nivelul pieptului. Această bilă strălucitoare este învelită în alte două învelișuri sferice; cele trei sfere sunt dispuse, dacă se poate spune astfel, una în alta. Folosind limbajul acceptat astăzi, cele trei elemente ar putea fi denumite astfel: sfera luminoasă, de mărimea unei mingi de ping-pong, este **spiritul** însuși. Învelișul sferic care acoperă spiritul ca o membrană poartă numele de corp sau **înveliș al spiritului**, iar sfera care le include pe amândouă poartă numele de **corp cauzal**.

La rândul lor, cele trei structuri sferice sunt întrupate într-un corp diafan de lumină de formă umanoidă. Corpul diafan de lumină poartă numele de **duh** sau **corp duh**. Pentru a ne face așadar o idee generală cu privire la modul în care se prezintă ființa omului trebuie să ne imaginăm deci un corp luminos, diafan, de dimensiuni ceva mai mari decât trupul material, în interiorul căruia, undeva la nivelul pieptului, se află trei sfere concentrice, strălucitoare.

Luminozitatea corpului duh este mai mult interioară, fiind asemănătoare cu cea a unui neon, care nu emite o radiație prea mare în mediul înconjurător. Prin corpul diafan de lumină - corpul duh - trece o linie foarte subțire de lumină argintie, strălucitoare, care se pierde în înalt și care nu este vizibilă clarvederii lui Eugen decât până la trei, patru metri deasupra capului omului. Aceasta este **linia divină**; ea trece exact prin centrul spiritului, pentru a se pierde undeva sub picioarele omului.

Ceea ce este cu adevărat impresionant și, mai ales, surprinzător este modificarea dimensiunilor corpului duh în momentul nașterii unui om în lumea materială. Înainte de naștere, corpul duh este mai mare decât statura unui om adult; la naștere, corpul duh devine mai mic decât trupul fătului, iar de-a lungul vieții rămâne totdeauna mai mic cu câțiva milimetri decât trupul. Cauza acestui fenomen este simplă: corpul duh se comprimă în momentul nașterii, pentru ca "volumul său" să intre în volumul corpului material. Desigur, termeni precum "volum" sau "dimensiuni" trebuie luați doar în sens figurat și mai mult pentru explicarea fenomenului, întrucât structurile ce compun ființa umană se află, fiecare, pe paliere cuantice diferite. Ulterior, de-a lungul vieții omului, începând de la naștere până în momentul morții, corpul duh urmează dezvoltarea în dimensiuni a trupului material. El "crește" simultan cu corpul material, nedepășind însă limitele acestuia. Abia după moarte, în urma unei restructurări, corpul duh revine la dimensiunile pe care le-a avut înainte de naștere. Acest prim ansamblu de elemente componente, format din spirit, învelișul spiritului, corpul cauzal și corpul duh, care preexistă nașterii și care supraviețuiește morții, este ceea ce formează **individualitatea** perenă și indestructibilă a omului, elementul nemuritor care se reîncarnează periodic, în lumea materială, pe planeta Pământ.

La nașterea în lumea materială, chiar în momentul în care este tăiat cordonul ombilical, iar fătul respiră pentru prima oară, se formează a doua categorie de structuri aurice, care formează **personalitatea**. Personalitatea este formată dintr-un ansamblu de structuri aurice care, împreună, pot primi numele de **suflet**.

Sufletul este, la rândul lui, format din trei elemente componente: **steaua sufletului, corpul cauzal al sufletului și corpul sufletului**. În momentul primei respirații, la nivelul gâtului, în zona laringelului apare o stea strălucitoare. Aceasta este **steaua sufletului**. Imediat după acest moment, steaua sufletului își formează un înveliș ovoidal, ca un cocon strălucitor, de dimensiunea unei nuci; acesta este **corpul cauzal**

al sufletului. La scurt timp după naștere, steaua sufletului emite o energie albă, ca un fluid ce se răspândește pe o suprafață. În mai puțin de un minut după prima respirație a fătului, această energie ca un fluid auric alburii formează un corp de formă vag umanoidă: acesta este **corpul sufletului**.

Spațial, corpul sufletului este situat între corpul duh și corpul material. Corpul sufletului este un corp de formă vag umanoidă, care nu reproduce în totalitate structura exterioară a trupului material. Pe timpul vieții omului, corpul sufletului este puțin mai mic, ca dimensiuni, decât trupul material. El se maturizează și crește o dată cu trupul material, fără a-l depăși în dimensiuni.

Corpul sufletului se aseamănă cu o fantomă alburie, la fel ca acele fantome din benzile desenate sau din filme: lată în regiunea umerilor și mai subțire în partea de jos a trupului. Mâinile și picioarele sunt configurate destul de imprecis. Corpul sufletului nu reproduce organele interne ale trupului material și nici sistemul nervos. Corpul sufletului reproduce imaginea trupului material doar la nivelul feței. Ochii corpului sufletului - intensitatea privirii, culoarea ochilor, inclusiv ticurile nervilor oculari etc - sunt identici cu cei ai trupului material. Aici își găsește foarte bine confirmarea acea zicală străveche care spune textual că "ochii sunt oglinda sufletului". Acest lucru este mai exact decât am fi înclinați să credem. Corpul sufletesc își modifică neîncetat culoarea, în funcție de moralitatea omului. Culoarea corpului sufletului urmează, în mare, culorile din gama cromatică a spectrului solar din lumea fizică. Deși își modifică neîncetat culoarea, în funcție de moralitatea reflectată în fapte, gânduri și vorbe, corpul sufletului dobândește treptat o culoare dominantă. Culoarea dominantă reflectă modul în care, de-a lungul întregii existențe, omul a respectat legile spirituale ale cosmosului - Ordinea Cosmosului. Dacă, o perioadă de timp, omul se manifestă în disonanță cu legile spirituale, culoarea corpului sufletului devine mai întunecată. Dacă, în perioada următoare, omul își modifică comportamentul spre bine, culoarea devine mai luminoasă. Dacă o lungă perioadă de timp, un om se comportă în disonanță cu legile spirituale, culoarea corpului sufletului se închide din ce în ce mai mult. În funcție de modul de comportament, se poate astfel vorbi despre un om cu sufletul negru, despre un om cu sufletul roșu, despre un om cu sufletul portocaliu, despre un om cu sufletul galben, despre un om cu sufletul violet etc.

Individualitatea, formată din ansamblul spiritului și corpul duh, nu se poate manifesta în mod direct în lumea materială și, de aceea, are nevoie de o dublură, prin care să se manifeste în lumea materială. Această dublură este personalitatea sau sufletul. De aceea, sufletul (ca ansamblu format din steaua sufletului, corpul cauzal al sufletului și corpul sufletului) nu este altceva decât reflectarea, pentru o singură viață, a corpului duh.

În timpul existenței încarnate a omului, individualitatea se manifestă prin intermediul sufletului, formând mai multe elemente aurice, care persistă doar până la moartea trupului. Aceste elemente aurice ce se formează prin intermediul sufletului sunt, în ordine, următoarele: **corpul eteric, corpul emoțional, corpul astral, corpul mental inferior, corpul mental superior și corpul spiritual**. Toate aceste elemente formează a treia categorie de structuri aurice ce formează ființa încarnată a omului.

Cu excepția corpului eteric, care are formă umanoidă, toate aceste elemente se prezintă ca niște straturi aurice concentrice, care își modifică neîncetat culoarea

datorită unor factori atât externi, cât și interni. Întrucât aceste ultime elemente componente ale structurii auri umane - corpul emoțional, corpul astral, corpul mental inferior, corpul mental superior și corpul spiritual - depășesc limita trupului uman, pot fi denumite **corpuri aurice exterioare sau derivate**. În schimb, elementele componente ce nu depășesc limita corpului material - spiritul, corpul spiritului, corpul cauzal, corpul-duh – pot fi denumite **corpuri aurice interioare**. Corpul sufletului este, la rândul său, mai mic decât trupul material; în consecință, poate fi inclus în categoria corpurilor interioare. Corpurile aurice interioare sunt diferite de corpurile aurice exterioare: au alte culori, alte străluciri, emit alte sunete și mirosuri. Corpurile aurice interioare pot fi observate doar prin clarvederea eterică. În schimb, corpurile aurice exterioare sau derivate pot fi observate și prin clarvederea infraeterică.

În afara corpurilor aurice interioare și a celor exterioare, mai există încă patru structuri aurice: **structura de protecție șablon, noul corp eteric** (sau **corpul eteric superior**), **inima aurică** și **banda de lumină din jurul capului**. De asemenea, mai există o structură aurică care apare doar în răstimpul în care un om rostește, cu voce tare, **Numele lui Iisus Hristos**. Această structură este **corpul haric al plaselor mesianice**. După rostirea numelui lui Iisus Hristos, această structură aurică dispare.

❧ “Matrioșka” ❧

O imagine din lumea materială cât de cât exactă a modului în care se prezintă ființa umană poate fi regăsită în modul de alcătuire a celebrelor păpuși “rusești” denumite **matrioșka**.

După cum știe toată lumea, **matrioșka** este o păpușă colorată, goală pe dinăuntru, în care sunt introduse mai multe păpuși mai mici, aproape identice ca înfățișare; păpușile mai mici sunt aproape identice ca înfățișare, dar nu perfect identice, deoarece fiecare păpușă are un detaliu minuscul, care o deosebește de celelalte (bucuria copiilor este să descopere detaliile minuscule). Modelul păpușilor matrioșka a fost preluat, după câte se pare, de inventatorul lor de origine rusă, după modelul unor jucării folosite în Evul Mediu, care înfățișau un ou de Paște, frumos încondeiat, din lemn, gol pe dinăuntru, în care erau introduse alte ouă mai mici. Ambele modele, atât cel al păpușilor denumite matrioșka, cât și cel al ouălor, pot constitui modele viabile pentru modul în care se prezintă structura aurică a ființei umane.

Ființa umană este formată așadar din trupul material, care poate fi comparat cu păpușa exterioară a matrioșkei și din trei corpuri luminoase mai mici, de formă umanoidă, precum trei păpuși de mărime descrescătoare puse una în alta. Cele trei corpuri luminoase sunt cu câțiva centimetri mai mici decât trupului material. Păpușa exterioară - adică trupul material - este învăluită, la rândul ei, de mai multe structuri aurice de forme ovoidale, precum ouăle de Paște din lemn, goale pe dinăuntru.

Primul dintre cele trei corpuri luminoase, de formă umanoidă, introduse în trupul material, este **corpul duh**. În centrul corpului duh se află, cam în regiunea pieptului, **spiritul nemuritor**, care are, la toți oamenii, aspectul unui soare strălucitor cam de mărimea unei mingi de ping-pong. Al doilea corp de formă umanoidă este **corpul sufletului**. Al treilea corp luminos de formă umanoidă este **corpul eteric**, care este situat între corpul sufletului și trupul material. Cele trei corpuri luminoase de formă

umanoidă ocupă același spațiu delimitat de corpul material. Ca dimensiuni, ele nu depășesc conturul trupului material. Fiecare dintre cele trei corpuri luminoase are propria sa fizionomie și propriile sale caracteristici, ca și cum ar fi trei persoane incluse una în alta.

Ceea ce este foarte important de remarcat la omul încarnat este faptul că, dintre toate, doar corpul material este conștient. Corpul duh are totdeauna ochii închiși, în timp ce corpul sufletului și corpul eteric deschid ochii doar în momentul în care trupul material îi închide. Doar clarvăzătorii pot deschide simultan ochii corpului material și ai corpului eteric, fiind conștienți simultan de palierele cuantice corespondente - palierul material și, respectiv, palierul eteric. În jurul acestor corpuri de formă umanoidă, doar pe timpul existenței încarnate a ființei umane se manifestă corpurile aurice exterioare sau derivate (corpul emoțional, corpul astral, corpul mental intelectual, corpul mental superior, corpul spiritual, corpul haric al plaselor mesianice - ultimul doar atunci când este format). Corpurile aurice exterioare depășesc cu aproximativ 60-90 centimetri limitele epidermei. Ele nu au un contur precis, prezentându-se ca niște ovoide luminoase, mai late în regiunea umerilor și mai subțiri în partea inferioară a trupului.

În cele ce urmează, pentru o înțelegere de ansamblu, va fi analizat succint modul în care se prezintă ființa umană începând de la elementul situat în interior, care este spiritul și până la elementul situat în exterior. În această clasificare dinspre interior spre exterior, trupul material este situat undeva la mijloc. Această clasificare va lua în considerare toate elementele componente ale ființei umane, indiferent de importanța sau de rolul pe care-l manifestă în vastul ansamblu care este ființa omenească.

Elementul fundamental al ființei umane este format din ansamblul individualității, care este compus din spirit, învelișul spiritului și corpul causal. Fiecare dintre aceste trei structuri are o formă sferică. Spiritul are, în general, dimensiunea unei mingi de ping-pong, învelișul spiritului apare ca o membrană ce învăluie spiritul, iar corpul causal apare ca o sferă ce învăluie atât învelișul spiritului, cât și spiritul propriu-zis. Cele trei sfere nu se despart niciodată, formînd un ansamblu compact.

Spiritul este nucleul imperisabil, etern al ființei omenești, centrul de comandă. De la el se formează o legătură cu trupul material printr-un cordon format din lumină. La toți oamenii, spiritul are aceeași structură. Strălucirea și luminozitatea spiritului diferă însă în funcție de nivelul evolutiv al fiecărui om. Spiritul are un înveliș auric pe care l-am denumit corpul spiritului. **Corpul spiritului** este un corp energetic, care învăluie sfera spiritului. A treia structură, **corpul causal** are, la rândul ei, aspectul unei sfere. Corpul causal este sediul conștiinței, voinței, conștienței și memoriei. El este depozitul ancestral în care se strâng și sunt stocate toate experiențele unui om, de când s-a încarnat pentru prima oară în lumea terestră. Prin cele trei structuri sferice - spiritul, învelișul spiritului și corpul causal - care reprezintă esența omului, trece o linie subțire de lumină: aceasta este Linia divină.

Linia divină este o linie de energie, asemănătoare unei raze laser, care se vede începând de la trei-patru metri deasupra capului omului și care pare că se termină undeva sub tălpile picioarelor. Linia divină nu începe însă deasupra capului, ci continuă în infinit, dar acest aspect nu este vizibil pentru clarvedere. Linia divină trece chiar prin centrul spiritului. Ea poate fi considerată firul de argint ce leagă spiritul

omului de Dumnezeu. Linia divină reprezintă legătura perenă și indestructibilă a omului cu Dumnezeu, proiecția lui Dumnezeu în corpul omenesc fiind chiar spiritul. La nivelul structurii aurice umane se mai află o linie divină, ce pare să fi fost cândva în activitate, dar care este pe cale de a se estompa. Aceasta este o linie divină mai veche. Probabil că vechea linie divină a avut un rol identic cu actuala linie divină, cândva în trecut. Vechea linie divină apare ca o reminiscență pe cale de a se șterge definitiv, ca un fir probabil cândva luminos, ce se vede astăzi foarte slab. Ea pare să se estompeze tot mai mult de la o existență la alta. Spiritul, învelișul spiritului și corpul causal al spiritului sunt incluse în corpul diafan de lumină care este corpul duh. Ele sunt situate chiar în centrul corpului duh, în regiunea pieptului.

Corpul duh este corpul de formă umanoidă în care se manifestă omul, atât în lumea de dincolo, cât și în palierul material. La omul decorporat, corpul duh are dimensiuni impresionante - poate depăși doi metri înălțime. În schimb, la omul încarnat, nu depășește limitele trupului material. La omul întrupat, corpul duh nu poate fi observat chiar atât de clar datorită faptului că este obturat de straturile aurei exterioare, care își modifică aspectul cromatic destul de repede, în funcție de stările momentane. Prin clarvederea eterică, dar nu și prin cea infraeterică, la omul întrupat, corpul duh poate fi observat doar într-o regiune circulară în zona pieptului. Acea zonă circulară este denumită "vizor de control". Corpul duh al unui om are o culoare unică, care persistă nemodificată pe toată durata vieții sale. Într-un fel, culoarea corpului duh reprezintă chintesența tuturor reîncarnărilor, indicând cu precizie nivelul evolutiv atins de un om.

Înșirate precum mărgelile pe o ață, chiar pe **linia divină**, se află elementele cele mai importante ale corpului duh: **chakrele-atribut** sau **chakrele-esență**. Ele sunt în număr de șapte, fiind situate în aceleași locuri în care, la nivelul corpului eteric, se află situate chakrele eterice. Chakrele corpului duh au forma unor sfere mici, ce emit diferite culori, în funcție de nivelul evolutiv al omului. Cele șapte chakre-atribut sunt, într-un fel, copii ale spiritului omului. Este ca și cum spiritul omului s-ar fi multiplicat în mai multe ipostaze. Deși reflectă imaginea spiritului, fiecare chakră-atribut are propria sa culoare și luminozitate, în funcție de nivelul evolutiv al omului. Unele chakre-atribut par a funcționa, în timp ce altele par a fi stinse. Prin cele șapte chakre-atribut ale corpului duh, spiritul (care nu are formă umanoidă) dobândește experiență. Cele șapte chakre-atribut ale corpului duh au următoarele funcțiuni: prima chakră, care corespunde muladharei de la nivelul corpului eteric, reflectă atributul voinței. Numele ei spiritual poate fi tradus prin expresia: "voința a toate". A doua chakră-atribut reflectă atributul putere; ea este "puterea a toate". A treia chakră-atribut reflectă atributul formei; ea este "forma a toate". A patra chakră-atribut reflectă atributul memorie; ea este "amintirea a toate". A cincea chakră-atribut reflectă atributul știință; ea este "știința a toate". A șasea chakră-atribut reflectă atributul cunoaștere; ea este "cunoștința a toate". A șaptea chakră-atribut reflectă atributul conștiință; ea este "conștiința a toate".

În afara celor șapte chakre-atribut care sunt înșirate pe linia divină, mai există și a opta, care ar trebui să fie situată deasupra capului corpului duh. A opta chakră-atribut este "conștiința conștiinței a toate" - în limbajul nostru "cunoașterea totală a tot ce există". Actualmente, a opta chakră-atribut există doar potențial, ea nu este în stare de

funcțiune la nici o ființă omenească. În istoria cosmosului, a opta chakră-atribut a pâlpâit, doar pentru scurt timp, la un singur om, la Adam primordial (Adam primordial nu trebuie confundat cu Adam menționat în Vechiul Testament).

În ansamblu, corpul duh are o anumită fizionomie - de fapt, o imagine de chip -, imprimată în energia luminoasă din care este constituit. Uneori, chipul corpului duh reproduce chipul și aspectul omului din lumea materială, dar există și cazuri în care reproduce o altă fizionomie, ca și cum ar fi vorba despre o altă persoană. În acest din urmă caz, fizionomia corpului duh este fie cea din ultima existență fizică (cea din momentul ultimei morți fizice), fie este o fizionomie de sinteză - o sinteză a tuturor fizionomiilor pe care un om le-a avut de-a lungul întrupărilor în lumea materială. În timpul existenței întrupate a omului, cel mai adesea corpul duh are ochii închiși. Corpul duh nu deschide ochii decât în cazul somnului profund - somnul fără vise (în care lipsesc mișcările globilor oculari).

Tot la nivelul corpului duh, în regiunea pieptului, sunt vizibile trei **pete karmice**. Petele karmice sunt vizibile la toți oamenii. Ceea ce diferă de la om la om este structura, dimensiunea și coloratura lor. Petele karmice sunt locurile de la nivelul corpului duh în care este reflectat destinul omului - karma -, acumulat în existențele trecute.

Imediat după corpul duh se află situat **sufletul**. El învelește ca o dublură corpul duh. În actualul stadiu evolutiv, sufletul se manifestă doar pe durata unei singure existențe. El se naște imediat după prima respirație a omului în lumea materială. Sufletul este format, în total, din cinci elemente; cele cinci elemente sunt: steaua sufletului, corpul cauzal al sufletului, corpul sufletului (menționate anterior), la care se adaugă alte două structuri și anume "corpul conștiinței" și "corpul conștiinței".

Steaua sufletului este situată la nivelul laringelui. Ea poate fi observată de către Eugen prin clarvedere în cazul în care omul deschide gura. **Corpul cauzal al sufletului** este un înveliș sferic, cam de mărimea unei mingi de ping-pong ce învăluie steaua sufletului ca un cocon albicios. Împreună, steaua sufletului și corpul cauzal al sufletului formează o unitate. **Corpul sufletului** se formează la câteva secunde după momentul nașterii, ca o dublură albicioasă, de formă vag umanoidă, ce învelește corpul duh. La nivelul cuantic al sufletului mai există alte două corpuri distincte, care sunt vizibile doar clarverderii eterice: **corpul conștiinței** și **corpul conștiinței**. Corpul conștiinței are forma unei flăcări, iar corpul conștiinței are forma unei oglinzi concave sau a unei antene parabolice, de dimensiunea întregii aure umane. Fără aceste două elemente esențiale ale ființei umane, omul n-ar putea lua contact cu lumea; nu ar putea conștientiza ceea ce se petrece și nu ar reuși să înțeleagă mediul înconjurător.

Sufletul - ca ansamblu - este personalitatea omului de-a lungul unei singure existențe. Sufletul este reflectarea în lumea terestră, la nivelul fiecărei încarnări, a individualității. Steaua sufletului este reflectarea, pe parcursul unei singure existențe, a spiritului; corpul cauzal al sufletului este reflectarea corpului cauzal ce învăluie spiritul, iar corpul sufletului este reflectarea, pentru o singură existență, a corpului-duh.

Corpul sufletului are mai multe organe interioare, care se prezintă sub forma unor sfere. Aceste sfere au dimensiunea unei mingi de ping-pong. Cel mai important organ al corpului sufletului este un centru energetic, de forma unei sfere, care poate fi denumit "**inima ființei sufletești**". La marea majoritate a oamenilor, această sferă

interioară nu are încă o poziție fixă, precum organele trupului fizic. La unii oameni, inima ființei sufletești este situată în dreptul stomacului, la alții în dreptul gâtului, la alții în dreptul umărului sau în spate, între omoplați. De-a lungul vieții întrupate, în funcție de conjuncturi, sfera respectivă se deplasează în diferite locuri. Locul ideal în care ar trebui să fie situată inima ființei sufletești, este în dreptul inimii fizice. Deocamdată, pentru marea majoritate a oamenilor, acesta este doar un deziderat. Doar monahii sau laicii care se roagă des au inima ființei sufletești situată chiar în dreptul inimii fizice. Inima ființei sufletești este locul în care sunt stocate toate trăirile omului, de-a lungul existenței trupești; în ea se strâng, ca într-o arhivă, toate experiențele - ea este sediul personalității trupești, care se formează între naștere și moarte. La moarte, conținutul informațional stocat în inima ființei sufletești este aspirat în corpul duh. Ființele din lumea eterică spun că inima ființei sufletești este “amintirea a toate”.

Corpul sufletului, care are o formă umanoidă destul de vagă, este destul de bine definit în partea superioară și mai puțin clar definit în partea inferioară. În dreptul gâtului, corpul sufletului are o steluță strălucitoare - steluța sufletului. Această steluță este învăluită într-un cocon cu o culoare albicioasă, care este corpul causal al sufletului. Atât steluța spiritului, cât și coconul pulsează intermitent, dar ciclic (în cicluri neregulate), ca niște flashuri emise de un aparat de fotografiat.

Corpul sufletului este format din energii de diferite culori și luminozități care au, cel mai adesea, mișcări turbionare, ca niște valuri de energii ce se rotesc neîncetat. Chipul corpului sufletului îl reproduce pe cel al trupului material din prezenta întrupare, dar este un chip idealizat, care nu reflectă deformările acestuia - riduri, evenutale răni etc. În consecință, chipul corpului sufletului este, la toți oamenii, de o frumusețe “angelică”, care nu are nimic în comun cu canoanele estetice care, prin convenții facile, au fost stabilite în lumea materială. De fapt, caracteristica de bază a aspectului fizionomic al corpului sufletului este inocența. De-a lungul vieții, prin contactul cu lumea materială, corpul sufletului se acoperă cu energii exogene de diferite culori. Prin aceasta, nu trebuie să se înțeleagă că sufletul involuează în vreun fel, ci doar că suferă un proces de acoperire, datorită noxelor specifice lumii materiale.

La omul întrupat, prin suflet, se formează corpurile aurice derivate: corpul eteric, corpul emoțional, corpul astral, corpul mental inferior, corpul mental superior și corpul spiritual.

Primul corp auric derivat este **corpul eteric**. Corpul eteric reproduce structura și înfățișarea corpului material. De fapt, corpul eteric este dublura energetică perfectă a trupului material. Corpul eteric este cu câțiva milimetri mai mic decât corpul material. Deși este mai mic decât corpul fizic, corpul eteric emite o radiație ce depășește cu câțiva centimetri limita epidermei, în funcție de nivelul de sănătate pe care omul îl are la un moment dat. Mulți clarvăzători au observat aureola ce emană din corpul eteric, afirmând că dimensiunile sale depășesc corpul material cu 10-15 centimetri. Acest fapt este inexact; corpul eteric este, întotdeauna, cu câțiva milimetri mai mic decât trupul material. Ceea ce depășește, într-adevăr, limitele epidermei nu este corpul eteric, ci doar radiația sa, care, uneori, nu poate fi deosebită de corpul propriu-zis. Oricum, prin clarvederea infraeterică, nu se poate face o distincție corectă între corpul eteric propriu-zis și radiația sa. Pentru a le cerceta, trebuie folosită clarvederea eterică. Rolul corpului eteric este de a asigura buna funcționare a trupului material. Fără existența corpului

eteric, trupul fizic, supus entropiei prezente la nivelul lumii materiale, s-ar dezintegra rapid, așa cum se întâmplă cu orice cadavru. La moarte, corpul eteric se desprinde de trup, iar trupul este lăsat sub dominația forțelor ce există în lumea materială. La nivelul corpului eteric, se poate pecepe foarte clar contrapartea fiecărui organ anatomic al corpului material. La acest nivel subtil poate fi determinată starea de sănătate a fiecărui organ și a fiecărui element anatomic cu mult înainte ca disfuncțiile să se manifeste la nivelul trupului material. Corpul eteric are, în general, culoarea gri-albăstrui. Totuși, de-a lungul vieții omului, corpul eteric își poate schimba culoarea de bază, în funcție de diferiți factori. Corpul eteric emite neîncetat o succesiune de sunete, care se aseamănă cu o muzică suavă, asemănătoare cu cea emisă de nenumărate tuburi de cupru care vibrează și se ating în adierea vântului. Corpul eteric emite de asemenea diferite mirosuri florale - de ghiocei, violete sau fân proaspăt cosit. Corpul eteric emite aceleași sunete și mirosuri ca și întreaga lume eterică.

La nivelul corpului eteric există numeroase elemente anatomice specific eterice, care nu există la nivelul trupului material. Astfel, corpul eteric este străbătut de numeroase canale prin care circulă energia - canale cunoscute încă din antichitate. Aceste canale energetice au primit diferite denumiri de-a lungul timpului. În ziua de astăzi, aceste canale au fost denumite prin termenul sanscrit de **nadis**, termen care va fi folosit în continuare (în lipsa unui termen creștin). De asemenea, în afara acestor canale energetice principale, există un număr nedeterminat, oricum foarte mare, de canale energetice secundare, de mai mică importanță. O parte din aceste canale energetice secundare au fost denumite în limbajul curent prin termenul de **meridiane**, printr-un termen preluat din străvechea concepție chineză.

Potrivit unei tradiții provenită din Orient, la nivelul corpului eteric există nu mai puțin de trei sute șazeci de mii de canale energetice, dintre care trei principale. Cele trei canale energetice principale prin care circulă energia pot fi observate foarte ușor de către Eugen. Canalele secundare sunt destul de greu de urmărit datorită faptului că sunt foarte subțiri. În limbajul aflat astăzi în uz, cele **trei canale energetice principale** au primit următoarele denumiri: Sushumna, Pingala și Ida (în lipsa unor denumiri mai bune, aceste denumiri vor fi folosite în continuare). Canalul situat de-a lungul coloanei vertebrale, care pornește din creștet și se termină la baza coloanei a fost denumit Sushumna. El se află poziționat de-a lungul liniei divine. În partea stângă, respectiv în partea dreaptă a trupului, încolăcindu-se ca doi șerpi în jurul canalului central, se află canalul Ida și canalul Pingala.

În afara canalelor energetice prin care circulă energia, există și alte elemente care fac posibilă funcționarea corpului eteric și a ființei umane în ansamblul său. Aceste elemente, care se manifestă ca niște vârtejuri de energie, au primit denumirea de **chakre** - de la sanscritul *chakra*, care înseamnă roată, prin extensie vârtej. De-a lungul coloanei vertebrale sunt situate **șapte chakre principale**. În afara celor șapte chakre cunoscute de toată lumea, există destul de multe chakre mai mici, cu diferite roluri și funcțiuni. Chakrele se află la interfața corpului eteric, fiind situate cam la 5 centimetri în afara acestuia. La suprafață, chakrele sunt formate din mici vârtejuri conice, care au fost denumite simbolic petale. În profunzime, chakrele eterice sunt legate de chakrele-tribut situate la nivelul corpului-duh, care au formă sferică și sunt situate pe linia divină. Chakrele eterice își au originea într-un nod luminos, pe canalul Sushumna.

Chakrele eterice principale sunt următoarele: muladhara, care este situată la baza coloanei vertebrale, svadistan, situată puțin mai jos de ombilic, manipura, situată în zona sternului, anahata, situată în mijlocul pieptului, vishuddi situată în zona gâtului, ajna, situată între sprâncene și sahasrara, care este situată în creștetul capului. Sahashrara este denumită oarecum impropriu chakră, aspectul ei fiind asemănător unei pâlnii complicate cu deschizătura în sus.

Deși majoritatea cercetătorilor domeniului afirmă că omul are șapte chakre principale, acestea sunt în număr de nouă. A opta chakră importantă a sistemului auric uman nu este însă situată pe canalul Sushumna, ci în dreptul inimii fizice. Aceasta este chakra inimii. **Chakra inimii**, de culoarea aurie, apare doar la oamenii care și-au deschis inima și pot primi iubirea divină; această categorie de oameni îl pot percepe pe Iisus Hristos cu inima. Totuși, în ziua de astăzi, doar puțini oameni sunt capabili să se deschidă iubirii divine și să-l perceapă pe Iisus Hristos cu inima. În viitor, vor fi din ce în ce mai mulți oameni capabili să-și deschidă chakra inimii. Chakra inimii are însă și o chakră opusă: chakra situată în dreptul mamelonului drept. Aceasta este **chakra orgoliului**. Chakra orgoliului are culoarea maron. Ea este activată la oamenii egoiști și orgolioși, care sunt aserviți lui Lucifer - drept pentru care poate fi denumită chakra luciferică.

Toate chakrele situate la nivelul corpului eteric au rolul de a atrage informații din mediu sub formă de energie luminoasă. Energia luminoasă este receptată de către chakre, iar apoi este prelucrată și metabolizată, ceea ce provoacă jerbe luminoase atât la suprafața chakrei, cât și în interior. În scrierile apărute până în prezent, se vorbește despre "activarea" unei chakre sau despre sensul în care este metabolizată energia ce circulă la nivelul respectivei chakre. Se afirmă astfel că unele chakre sunt închise, în timp ce altele sunt deschise. Trebuie evitate totuși simplificările cu privire la modul de funcționare al chakrelor. După cum se prezintă oamenii în ziua de astăzi, este o evidență faptul că chakrele sunt în stare de funcțiune - mai mult sau mai puțin, într-un fel sau altul - la toți oamenii, iar aceasta se datorează în primul rând experiențelor vieții.

La nivelul corpului eteric se manifestă o **energie de viață** fundamentală - o energie vitală, ca un curent energetic luminos, ce își are sursa la nivelul chakrei muladhara, care este situată la baza coloanei vertebrale. Energia de viață se ramifică prin nadisuri, transformându-se neîncetat în diferite forme de energie particulară. Fiecare dintre aceste energii particulare are propriul său rol și, în consecință, propria culoare, propriul miros și propriul sunet. Deși pornește dintr-un loc situat la baza coloanei vertebrale, energia de viață nu trebuie însă identificată cu energia Kundalini menționată de scrierile indiene. De altfel, energia Kundalini este o energie care nu poate fi situată la nivelul auric descris anterior, ci la un nivel mult mai profund.

Următorul element al ființei umane este **corpul fizic**. Corpul fizic este mult prea bine cunoscut pentru a mai zăbovi asupra lui. Totuși, se impun câteva considerații preliminare ce pot servi la înțelegerea modului în care se prezintă trupul material privit prin intermediul clarvederii lui Eugen. Prin intermediul clarvederii, tot ce poartă numele de materie se vede ca o aglomerare de bobite minuscule - miliarde și miliarde de bobite, ce strălucesc diafan. Bobițele strălucitoare sunt ceea ce fizicienii denumesc atomi. Prin clarvedere, trupul omenesc se vede așadar ca un conglomerat format din

atomi strălucitori. Sistemul circulator, sistemul nervos sau sistemul osos pot fi observate prin clarvedere de către Eugen la fel de bine ca printr-un tomograf. Sistemul osos se vede ca și cum ar fi format dintr-o substanță strălucitoare de culoare argintie, aproape fosforescentă; toate petele întunecate reprezintă, la nivelul trupesc, disfuncții majore. Sistemul muscular, care se suprapune peste cel osos, are culoarea roz, iar sistemul circulator are culoarea roșie, cu diferite variații de intensitate. Sângele, uneori, este roșu deschis, alteori este roșu închis. Sistemul nervos are o strălucire aparte, foarte vie, și o coloratură diversă. Sistemul digestiv se prezintă în culori mai închise, tipul de aliment digerat influențând culoarea unui organ. Intestinele, de cele mai multe ori, au o coloratură albicioasă, iar când sunt obligate să digere alimente grele dobândesc o culoare întunecată. Creierul are, uneori, culoarea gri; alteori are culoarea bej sau maron. Inima pare să-și modifice adeseori culoarea; ea se poate colora, în anumite împrejurări, în cenușiu deschis, maron sau în verde.

Toate sistemele anatomice au o coloratură specifică, în funcție de starea momentană de sănătate a persoanei respectivă. Culorile diferă de la om la om, de la o perioadă a vieții la alta. Se poate spune ce aliment face rău și este greu tolerat de organism. De asemenea, se poate aprecia ce stare de spirit, ce influență aurică generată de prezența sau de contactul cu aura altei persoane provoacă dereglări ale organelor trupului fizic, ori ce preocupare este nefastă pentru organism. De altfel, corpul fizic este alcătuit într-un mod atât de rafinat, încât cu greu se poate afirma, împreună cu știința modernă, că a apărut doar ca urmare a combinării întâmplătoare a unor substanțe chimice sau, pur și simplu, că a apărut datorită legilor “oarbe” ale naturii.

Următoarea structură aurică ce compune ființa omenească este **corpul emoțional**. Corpul emoțional este situat imediat după corpul eteric. Totuși, corpul emoțional nu copiază structura corpului fizic, precum corpul eteric. Corpul emoțional - ceea ce unii cercetători ai domeniului denumesc prin formula “corp senzitiv-emoțional” sau “suflet al senzației” -, învăluie trupul material ca un halou colorat, format din formațiuni energetice de diferite culori, în funcție de starea emoțională a omului. El exprimă emoțiile, senzațiile și sentimentele primare ale omului. Nivelul corpului emoțional este apropiat de cel al trupului fizic.

Corpul emoțional depășește cu aproximativ șapte-zece centimetri limita trupului fizic. El se prezintă ca un balon ce imită imprecis trupul fizic, mult mai lat la umeri și mai subțire în partea inferioară a trupului. Practic, corpul emoțional învăluie spațial, omnidirecțional, trupul fizic. Energia specifică corpului emoțional este alcătuită din formațiuni energetice fumurii, de culoare roșie, galbenă și albastră ce nu se amestecă între ele. Aceste formațiuni energetice colorate, ce apar ca niște norișori, emit sunete și parfumuri diferite. Fiecare stare sufletească are o configurație specifică. În funcție de starea emoțională a omului, norișorii colorați își schimbă rapid culoarea, vibrația și configurația, respectiv sunetul și mirosul. Aceste modificări se produc atât de rapid încât, în momentul în care clarvăzătorul dorește să o descrie, aceasta s-a și schimbat. Norișorii colorați se deplasează rapid în interiorul corpului emoțional, impregnând uneori și corpul eteric. În momentul în care impregnează corpul eteric, norișorii devin mult mai fluizi și întrucâtva diferiți de modul în care se prezintă la nivelul corpului emoțional. Astfel, la persoanele care, într-un moment oarecare, au senzații, dorințe și sentimente negative - de angoasă, spaimă, frică, teroare - norișorii de la nivelul

corpului emoțional dobândesc culori întunecate, urâte, emițând în același timp sunete joase și dizarmonice, asemănătoare sirenei răgușite a unui vapor care părăsește rada unui port. În același timp, mirosul corpului emoțional devine aproape pestilențial. În schimb, la persoanele bine dispuse, care percep lucruri plăcute sau se simt confortabil, corpul emoțional dobândește culori frumoase, vii, deschise, iar sunetul devine melodios, ca și cum ar fi emanat de mii de clopoței de argint, emițând în același timp un miros de flori de primăvară.

Corpul astral - numit uneori corpul dorințelor - exprimă trăirile omului, legate de plăcere, neplăcere, simpatie, antipatie. Corpul astral este situat, spațial, imediat după corpul emoțional. Corpul astral este alcătuit din formațiuni colorate de energie ce nu se amestecă unele cu altele. Atunci când o persoană este plină de supărare sau de ură, formațiunile noroase de la nivelul corpului astral dobândesc culori închise, foarte urâte, emițând sunete foarte joase, aproape grotești, la fel ca și corpul emoțional. Dimpotrivă, în momentul în care o persoană iubește sincer o altă persoană, corpul astral devine ca un bulgăre strălucitor de culoare trandafirie, cu o peliculă argintie pe margine. În acest caz, mirosul său seamănă cu un suav parfum de trandafiri, iar sunetul devine foarte melodios, distingându-se o melodie ce se repetă parcă la infinit: AAAEEEEOOO... Această melodie se aude ca un fond de harpe și răsună simultan din mai multe locuri ale corpului astral.

Corpul astral este asemănător unei membrane de difuzor ce vibrează în momentul în care impulsurile electromagnetice se transformă în sunete. Primind impulsurile din mediu, prin intermediul chakrelor, corpul astral vibrează și se colorează în funcție de natura impulsului primit. Întrucât impulsurile primite sunt sentimente, aceasta înseamnă că fiecare norișor sau formațiune energetică ce apare la nivelul corpului astral reflectă sentimentele persoanei respective. Corpul astral pare să formeze o unitate cu corpul emoțional. Cercetate îndeaproape, cele două corpuri se dovedesc a fi însă independente - atât ca structură, cât și ca paletă coloristică. Privit de la distanță, corpul astral pare să formeze o unitate și cu corpul mental inferior. La fel ca și în cazul corpului emoțional, corpul astral este independent de corpul mental inferior, dar interacționează cu el. De fapt, deși toate cele trei corpuri - corpul emoțional, corpul astral și corpul mental inferior - sunt independente, formează o unitate funcțională în actualul stadiu de dezvoltare al omului.

Deasupra corpului astral se află alte două corpuri aurice, asemănătoare în privința compoziției energetice, dar distincte și independente. Ambele pot fi numite corp mental. Primul corp, corpul mental inferior sau intelectul, reflectă doar gândurile legate de lumea materială și de existența cotidiană. Al doilea corp este corpul mental superior, care reflectă gândurile abstracte, nelegate de existența cotidiană: gânduri ce privesc frumosul sau binele, ca esențe atemporale și aspațiale.

Corpul mental inferior se prezintă ca un halou, mai mare în regiunea superioară a corpului, în special a capului, de culoare galbenă, în funcție de nivelul de dezvoltare mentală a omului. Rolul corpului mental inferior este acela de a reflecta gândurile legate de lumea fizică. Corpul mental inferior combină, separă, sintetizează, analizează, motiv pentru care poate fi desemnat prin termenul de intelect. Corpul mental inferior este oglinda gândurilor omului. Energia fluidă a corpului mental inferior este foarte fină, precum fumul de țigară. Are un miros puternic de iod. În

momentul în care omul are o idee, chakra manipura emite o anumită vibrație, iar în energia fluidă a corpului mental inferior se formează nenumărate explozii luminoase, ca niște stropi colorați ce se aștern pe un parbriz.

Corpului mental inferior este situat deasupra sau paralel cu corpul astral. Datorită faptului că, de regulă, nu se poate vorbi despre sentiment pur sau gândire pură, corpul mental inferior formează, din punct de vedere funcțional, o unitate atât cu corpul emoțional, cât și cu corpul astral. Deși, inițial, are o culoare verzuie, fluidul energetic al corpului mental inferior devine galben și se dilată, contopindu-se atât cu corpul astral, cât și cu corpul emoțional. Din reunirea celor trei corpuri, apar miliarde de stropi multicolori, ce tind să se depărteze la o anumită distanță de aură, în funcție de puterea mentală a omului care le emite. Gândurile rele sunt închise la culoare, emit un sunet foarte jos și au un miros greu, de frunze putrezite. Gândurile de dragoste fizică au o culoare portocalie și un miros asemănător săpunului de casă. De altfel, acest miros se simte și la nivelul fizic, persoanele “curate” sufletește și mental emit, în mod regulat, un miros de săpun, ca și cum s-ar fi spălat de curând.

La rândul său, **corpul mental superior** este situat deasupra corpului mental inferior, pe care-l învește precum o manta. Dimensiunile sale sunt în funcție de nivelul evolutiv al omului. Mulți oameni din ziua de astăzi au corpul mental superior destul de mic. Corpul mental superior are culoarea aurie și emite un miros de zambile. Sunetul emis de acest corp auric seamănă cu cel produs de o harpă; pare a veni din toate părțile, învăluitoare, ca și cum s-ar asculta o melodie cu ajutorul unor căști stereo. Corpul mental superior exprimă dragostea necondiționată pentru toate ființele vii, dar și capacitatea oamenilor de a se ridica în lumea conceptelor, a rațiunii pure - într-un cuvânt, de a se ridica de la particular la general și de la concret la universal. Datorită faptului că reflectă și iubirea necondiționată față de toate ființele din cosmos, principala caracteristică a corpului mental este ceea ce în limbajul omenesc s-ar putea numi “iubire-înțelepciune”. Omul nu poate accede cu gândirea pură, cu rațiunea pură la înțelegerea cosmosului decât în cazul în care această gândire este învăluită de iubire. Iubirea-înțelepciune este singura “cheie” prin intermediul căreia cosmosul, în sfârșit, începe să-și deschidă porțile pentru înțelegerea omului. Iubirea-înțelepciune apare numai într-un anumit stadiu al evoluției omului. Mai mult de șaptezeci la sută din oameni nu au încă format acest corp auric, el fiind dobândit pe măsură ce ura, mânia și răutatea sunt treptat eliminate.

Următorul corp auric este **corpul spiritual**, care învăluie ca un halou corpul mental superior. Corpul spiritual se prezintă într-un mod asemănător efectului de coroană, care se manifestă în timpul unei eclipse de Soare - ca o bandă de culoare argintie, ce învăluie corpul mental superior. Corpul spiritual este format din miliarde de atomi strălucitori ce obosesc privirea, precum zăpada proaspăt așternută în bătaia razelor solare. Emite un sunet asemănător unei trâmbițe și are un miros asemănător pâinii calde, abia făcută în vatră. Uneori, corpul spiritual emite un sunet ce seamănă cu un OOOO... prelung, ca o exclamație de uimire sau ca susurul unui izvor de munte, care clipește vesel și jucăuș.

Corpul spiritual este în legătură directă cu corpul astral. Practic, corpul spiritual este o parte din corpul astral care a fost transformată de voința și de liberul arbitru al omului. În decursul evoluției sale, prin maturizare, omul transformă o parte a corpului

astral, iar această parte este chiar corpul spiritual. Mărimea corpului spiritual indică cu precizie cât din instinctele primare, din dorințele și din pasiunile explozive ale omului au fost controlate și dominate în decursul procesului evolutiv uman. Corpul spiritual este legat intim de elementul iubire, dar nu de iubirea carnală manifestată în lumea fizică, ci de acea iubire perenă care stă la temelia cosmosului și pe care, acum 2000 de ani, Iisus Hristos a sădit-o în inimile tuturor oamenilor, ca un dar de neprețuit pe care Fiul lui Dumnezeu l-a adus umanității. Actualmente, foarte puțini oameni au un corp spiritual bine conturat. Unii oameni au corpul spiritual de câțiva centimetri, dar există și oameni care au un corp spiritual de aproximativ un metru. Corpul spiritual se formează îndeosebi la cei care practică rugăciunea creștină ori tehnici de auto-îmbunătățire de tip creștin. Preoții creștini au un corp spiritual foarte mare, dublu sau triplu față de ceilalți oameni.

În afara structurilor aurice descrise anterior, mai există alte cinci corpuri aurice, diferite atât ca structură, cât și din punctul de vedere al compoziției energetice. Aceste structuri aurice sunt, în ordine, următoarele: sistemul de protecție șablon, corpul eteric superior, inima aurică, banda de lumină din jurul capului și corpul haric al plaselor mesianice. Toate aceste corpuri aurice par a transcende structura aurică a corpurilor interioare și a corpurilor derivate. Ele formează o categorie aparte de structuri aurice, astfel că vor fi tratate separat.

Sistemul de protecție șablon nu este un corp propriu-zis, ci un sistem de linii energetice, de formă globulară ce se suprapun, constituind o rețea de plase care încadrează întreaga aură. Această structură are o frumoasă culoare albastră-verzuie închisă. Privit de la distanță, sistemul are forma unui glob alungit la ambele capete, fiind format din mii și mii de fire strălucitoare. El este susținut de linia divină. Sistemul de protecție șablon emite neîncetat un sunet asemănător celui produs de mii de chibrituri ce se aprind neconținut, unul după altul. Mirosul emis de această structură este asemănător oxigenului curat, ce poate fi respirat pe vârfurile munților. Sistemul de protecție șablon conține, ca un negativ al unei fotografii, toate formele organelor existente la nivelul trupului. Rolul său este de a susține întreaga structură a ființei umane. Despre acest corp se poate spune că este "Alfa și Omega", deoarece susține toate celelalte corpuri aurice. Dacă o celulă sau un grup de celule este distrus, dacă omul suferă un accident, o operație sau o deformare a unui organ sau a unui grup de organe, grație structurii de protecție șablon, trupul se poate reface și își poate redobândi forma și structura inițială. Dacă o rană sau o operație se vindecă rapid, nu se datorează, cum se crede adesea, numai simplei înțelepciuni sau "inteligente a materiei", ci faptului că există o structură matricială în care sunt imprimate toate informațiile referitoare la trupul fizic, pe baza cărora energia formatoare, forța plâsmuitoare de viață, poate opera însănătoșirea.

Corpul eteric superior este o structură aurică de formă umanoidă, asemănătoare până la un punct corpului eteric, ce transcende structura aurică a omului. Ca structură și compoziție, corpul eteric superior este diferit de corpul eteric, precum și de celelalte structuri aurice descrise anterior. Corpul eteric superior are o grosime de aproximativ zece centimetri, fiind format din miliarde de particule mici de lumină. Culoarea acestui corp este în continuă schimbare, iar luminozitatea particulelor ce tind la un moment dat să se umfle și să se spargă ca niște balonașe de săpun, creează impresia unei culori ce

nu poate fi determinată cu precizie, întrucât nu seamănă cu ceva din lumea materială. Sunetul emis de acest corp aduce cu un fel de melodie nepământeană, un fel de muzică a îngerilor, ce pare a fi compusă de un Geniu cosmic, care însă nu are nici un corespondent cu ceea ce noi numim muzică. Aceste sunete se repetă la infinit, sunetele triste și parcă tânguitoare alternând cu alte sunete, voioase și zgłobii. Mirosurile emise de acest corp sunt extrem de parfumate, asemănătoare cu cele ale unor fructe sau flori care nu există în lumea terestră, dar care, posibil, vor apărea cândva, în viitor. Corpul eteric superior nu apare configurat complet la toți oamenii. La unii oameni este mai palid, la alții este mai luminos, dar nu pare a influența ori a fi influențat de celelalte structuri aurice. După câte se pare, corpul eteric superior reprezintă ceva nou în cosmos. El pare să reprezinte temelia unei noi structuri aurice a ființei umane, care se va forma cândva, într-un viitor îndepărtat. În condițiile în care actualul corp eteric își va înceta activitatea, acest corp va deveni noul corp eteric al omului. În acea perioadă de timp, omul nu va mai avea un corp fizic, iar pământul material își va modifica coordonatele; atunci va apărea **“un pământ nou și un cer nou”**.

Inima aurică este un element al structurii aurice despre care, cel puțin până în acest moment, nu s-a mai spus nimic. Inima aurică ține de nivelul cuantic al corpului duh. În limbajul omenesc, termenul de inimă aurică este, desigur, impropriu, fiind folosit mai mult în sensul metaforic de inimă a ființei decât de inimă ca organ fizic. Termenul de inimă aurică este dat de către Îngerii Veghetori din lumea eterică, dar termenul cel mai adecvat înțelegerii noastre omenești pare să fie cel de **“inimă a ființei”**. Să ne imaginăm că, în jurul trupului nostru, la o distanță de câțiva centimetri de trup, chiar la nivelul inimii fizice, se află o bilă luminoasă care execută o mișcare de rotație continuă. Această bilă aurică are diametrul de aproximativ 3-4 milimetri.

Ce este interesant la bila strălucitoare pe care Îngerii Veghetori din lumea eterică o denumesc inimă aurică, este faptul că, rotindu-se cu mare viteză în jurul trupului, emite un **“bip”** foarte scurt în momentul în care ajunge în dreptul inimii fizice. În ansamblu, inima aurică arată ca un satelit minuscul care orbitează cu viteză în jurul trupului și care, la fiecare bătăie a inimii, se află exact în dreptul organului fizic al inimii, pentru a emite un **“bip”** foarte scurt. De fapt, inima fizică, împreună cu inima aurică pulsează împreună. Totuși, rolul inimii aurice nu ține de buna funcționare a inimii fizice, ci de factorul conștienței. Practic, inima aurică pare să fie legată de funcționarea corpului conștienței. În momentul în care omul devine conștient de un lucru anume, inima aurică emite o mică explozie luminoasă ce creează fulgere energetice. Chiar prin intermediul acestei interacțiuni continue, se formează gândurile oamenilor, exprimate la nivelul auric. Prin acest proces continuu, după cum spun Îngerii Veghetori, **“omul învață tainele lumii materiale”**. Firește, acest proces se desfășoară fulgerător, aproape instantaneu, fiind destul de greu de surprins de privirea unui om care posedă clarvederea eterică. Este un proces foarte subtil, care are loc la nivelul microscopic al aurei și, fără explicațiile furnizate de către Îngerii Veghetori lui Eugen, ar fi fost destul de greu, dacă nu imposibil, de surprins.

Banda de lumină din jurul capului este, la fel ca și inima aurică, un element al structurii aurice despre care nu s-a spus nimic în nici o lucrare apărută până în prezent. În jurul capului fiecărui om gravitează 11 (rar, la unii oameni, 14) stele strălucitoare care țin de nivelul cuantic al corpului duh. Fiecare dintre cele 11 stele are propria sa

strălucire, propria sa culoare, propriul său sunet și propriul său miros. Cele 11 steluțe, a căror strălucire este mai pală decât a corpului duh, pulsează ritmic ca niște blițuri ce emit jerbe de lumini multicolore. Fiecare dintre cele 11 steluțe luminoase are diametrul de aproximativ un centimetru. Între toate cele 11 steluțe se formează flashuri luminoase care, de la distanță, dau impresia unei benzi continue de lumină ce emite irizări multicolore. Aceasta este “banda de lumină din jurul capului”.

Într-un fel, banda din jurul capului se aseamănă cu inelul planetei Saturn, care este format din miliarde de particule ce gravitează datorită forței de atracție a planetei. La copiii mici, banda de lumină este mai apropiată de cap, dar, o dată cu trecerea timpului, se depărtează până ce, la bătrânețe, este mai depărtată de cap. Rolul celor 11 steluțe este (printre altele) de a înregistra, ca niște camere de filmat, toate evenimentele vieții omului, de la naștere până la moarte. Tot ceea ce face omul este înregistrat în memoria sa personală prin intermediul celor 11 steluțe strălucitoare, viu colorate. Datorită activității acestor steluțe, omul este capabil, imediat după pragul morții, să-și amintească evenimentele existenței sale trupești, dar nu ca văzute prin intermediul ochilor fizici, ci ca și cum ar fi înregistrate de undeva de sus, de deasupra capului. Din acest punct de vedere, banda de lumină ce înconjoară fruntea omului pare a fi în relație directă cu corpul cauzal al spiritului, locul unde sunt stocate toate evenimentele vieții.

Fiecare steluță are rolul ei specific, fiind “specializată” pe o anumită activitate umană. Atunci când omul rostește un cuvânt, inelul de lumină din jurul frunții vibrează. În cazul în care omul este vesel, râde sau glumește, steluțele emit culori plăcute, sunete cristaline și mirosuri parfumate. În momentul în care un om se enervează, o parte din steluțe vibrează violent, emițând culori murdare, sunete joase și mirosuri neplăcute. În acest caz, emisiile steluțelor din jurul capului se transmit la distanță, reușind să spargă aura persoanelor din preajmă. În cazul în care omul se roagă în sens creștin, toate steluțele devin argintii, foarte luminoase, emanând în același timp sunete asemănătoare clipocitului unui râu ce coboară vesel printre stânci și un miros oarecum asemănător strugurilor tămâioși. În timpul rugăciunii, întreaga bandă luminoasă se colorează trandafirii și emite un miros asemănător pâinii calde abia scoasă din cuptor.

În afara structurilor aurice descrise anterior, mai există o ultimă structură aurică, ce apare doar în anumite momente. Ea nu este generată de sistemul aurei omului, ci este independentă. Această structură aurică este **corpul haric al plaselor mesianice**. Corpul haric al plaselor mesianice se formează doar în momentul în care omul rostește cu voce tare **Numele lui Iisus Hristos**.

Corpul haric al plaselor mesianice este format din două plase mesianice distincte: o plasă interioară, de culoarea metalului topit - culoarea Soarelui la răsărit - și o plasă exterioară, de culoare albă strălucitoare. Plasa interioară, de culoarea metalului topit, are o grosime cam de un lat de palmă, fiind alcătuită din formațiuni noroase. Plasa exterioară are cam aceeași grosime, fiind alcătuită din miliarde de biluțe - de genul atomilor materiali -, care se deplasează foarte repede și care se ciocnesc între ele. Aspectul plasei exterioare este de o claritate excepțională, fiind oarecum asemănătoare cu mii și mii de cristale foarte fine de gheață ce se formează instantaneu la temperaturi joase. Plasa exterioară este legată de chakra inimii. În momentul în care un om rostește cu voce tare numele **Iisus**, se formează plasa mesianică de culoarea metalului topit, iar

în momentul în care rostește numele **Hristos** se formează plasa de culoare albă. Corpul haric al plaselor mesianice apare pe durata rostirii numelui lui Iisus Hristos ori pe durata rugăciunii creștine, doar în cazul în care omul se roagă prin intermediul vocii, indiferent de limba pe care o folosește. El nu se formează la cei care se roagă în gând. La tipurile de rugăciune necreștine nu s-a remarcat formarea plaselor mesianice. După ce s-a încheiat rugăciunea, corpul haric al plaselor mesianice dispare la fel cum a apărut: instantaneu și de nicăieri, ca și cum a fost împrumutat de Cel căruia îi este adresată rugăciunea: Iisus Hristos.

Corpul haric al plaselor mesianice protejează aura umană, prea slabă, de influențele provenite din exterior. Omul care își formează singur corpul plaselor mesianice prin rostirea Numelui lui Iisus Hristos, devine un focar haric pentru cei din jurul său. Prin inducție, cei din jurul său își formează și ei corpul haric al plaselor mesianice. În momentul în care doi sau mai mulți oameni se roagă în comun ori rostesc - chiar și într-o discuție - numele lui Iisus Hristos, se formează o cupolă harică comună, care-i învăluie deopotrivă.

“ATUNCI S-A NĂSCUT ÎNCEPUTUL”

☞ Dumnezeu, Creatorul ☞

Deasupra tuturor ființelor din cosmos, se află Dumnezeu, Creatorul cerului și al pământului. Dumnezeu este Unu în Ființă, dar întreit ca Persoană. Există două forme de manifestare sau ipostaze ale lui Dumnezeu. Cele două forme de manifestare sau ipostaze sunt numite, în limba ființelor din lumea eterică, **IȘȘ** și **Hauti**.

Prima ipostază, denumită **IȘȘ** de către ființele din lumea eterică, se referă la Dumnezeu nemanifestat. Aspectul nemanifestat al lui Dumnezeu nu poate fi perceput de către oameni și nici de către îngeri. **IȘȘ** nu are formă umanoidă și nimeni - nici chiar îngerii - nu l-a cunoscut până în prezent. **IȘȘ** - creatorul a tot ce există, a tot ce se vede și a tot ce nu se vede - este “dincolo de formă”; după o formulare din lumea eterică, **IȘȘ** este “dincolo de dincolo”. Altfel spus, Dumnezeu nemanifestat - **IȘȘ** - locuiește în într-un palier cuantic denumit “**Lumea fără formă**”, care este dincolo de energie, dincolo de substanță, dincolo de orice caracteristici care, pentru noi, oamenii, pot desemna ceva.

Dacă pentru concepțiile materialiste actuale, Dumnezeu este, în cel mai bun caz, doar o “energie”, pentru ființele din lumea eterică, Dumnezeu - **IȘȘ** - reprezintă Temelia eternă, fără de care nu ar putea exista nimic. Dumnezeu este Viața de la Temelia cosmosului, iar ceea ce observă oamenii încarnați prin telescoape și prin radiotelescoape nu reprezintă decât interfața Vieții de la Temelia cosmosului. Ceea ce oamenii pot observa prin intermediul instrumentelor din lumea materială reprezintă expresia Voinței lui Dumnezeu nemanifestat - **IȘȘ** - pe cel mai de jos palier al cosmosului. Acolo unde, în spațiul cosmic, oamenii nu observă decât corpurile materiale ale stelelor este, de fapt, manifestarea lui Dumnezeu, prin intermediul unor înalte ființe spirituale.

Ființele din lumea eterică afirmă că în Terra aurica, **IȘȘ** - care este dincolo de formă și de tot ce își poate imagina orice minte omenească ori îngerească - se manifestă ca Dumnezeu manifestat, numit **Hauti**. Pentru ființele din lumea eterică, **Hauti** este manifestarea lui **IȘȘ**, Dumnezeu nemanifestat. **Hauti** este Dumnezeu Persoană. Cu alte cuvinte, Dumnezeu nemanifestat se manifestă ca Dumnezeu Persoană, fără a înceta să fie ceea ce este. **Hauti**, Dumnezeu Persoană se manifestă într-o formă umanoidă. De fapt, Dumnezeu Persoană are cea mai perfectă formă umanoidă din cosmos. Dumnezeu Persoană a fost identificat adesea cu Dumnezeu Tatăl. Totuși, atât în palierul cuantic material, cât și pe palierele transfizice, o ființă nu devine tată (și nu poate fi denumită ca atare) decât după ce a născut o ființă, principiu

care se aplică chiar și lui Dumnezeu; în consecință, Dumnezeu Persoană a devenit Dumnezeu Tatăl abia după ce s-a născut din Ființa Sa. Omul însuși a fost creat după Chipul și Asemănarea Sa.

Dumnezeu Tatăl, **Hauti**, are o înfățișare concretă, astfel încât nu poate fi vorba, precum se afirmă uneori, despre un concept abstract sau despre o “energie”. Dumnezeu Tatăl are înfățișarea unui Bătrân venerabil, cu o față foarte tânără, încadrată de o barbă albă ca neaua și de un păr bogat, la fel de alb, ce-i cade pe umeri. Înfățișarea sub care poate fi perceput Dumnezeu de către oameni, în cadrul călătoriilor în duh ori printr-o formă oarecare de clarvedere, nu s-a modificat de-a lungul timpului și nici nu are de ce să se modifice. Precum l-au perceput strămoșii, tot astfel poate fi observat astăzi de orice ființă omenească care se poate ridica în duh până la Scaunul Său de Domnie.

Deși este Unul în Ființă, Dumnezeu este întreit ca Persoană. La nivelul Terrei aurice, Ființa lui Dumnezeu se manifestă ca Sfânta Treime, prin trei Persoane nedespărțibile care acționează prin împreună-lucrare: **Tatăl** (care este **Hauti** însuși), **Fiul (Iisus Hristos)** și **Sfântul Duh**. Cele trei Persoane sunt una și aceeași. Ele au structuri aurice și chiar înfățișări întrucâtva asemănătoare. Prima Persoană, Dumnezeu Tatăl - denumit **Hauti** de către ființele din lumea eterică - este Creatorul cosmosului. A doua Persoană, Dumnezeu Fiul care este Iubirea Nesfârșită, s-a întrupat în lumea materială acum 2000 de ani, iar oamenii o cunosc sub numele Iisus Hristos. Ființele din lumea eterică o numesc **Shonah**. A treia Persoană este Dumnezeu-Lumina sau Sfântul Duh, pe care ființele din lumea eterică o numesc **Iehhinah**. Deși - precum Tatăl și Fiul - este o Persoană, Sfântul Duh nu se manifestă prea des într-o formă umanoidă. Rezultatul acțiunii neîncetate a Sfântului Duh este cosmosul.

Dumnezeu este singura ființă din cosmos care are Lumină și Viață - și, implicit, care emite Lumina și Viața. Întregul cosmos și toate ființele care există de-a lungul și de-a latul tuturor palierelelor cuantice recepționează Lumina și Viața de la Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care ființele din lumea eterică îl denumesc adesea pe Dumnezeu prin expresia “Izvorul de Lumină”. Dumnezeu este singura Ființă din care izvorăște Lumina și Viața. Toate celelalte ființe din cosmos există datorită infuziei de Viață și de Lumină provenite de la Dumnezeu. **Cosmosul există datorită faptului că este susținut, moment de moment, prin Puterea și Tăria lui Dumnezeu Tatăl, prin Iubirea lui Dumnezeu Fiul și prin infuzia de energie a lui Dumnezeu-Lumină, care este Sfântul Duh.**

Pentru menținerea cosmosului în stare de funcționare, fiecare dintre cele trei Persoane emite câte o energie specifică. Cele trei energii emise de cele trei Persoane au culori, sunete și mirosuri distincte. Întreaga Terra aurică este susținută de aceste trei energii fundamentale. Din Dumnezeu Tatăl - **Hauti** - emană o minunată energie de culoare argintie. Din Dumnezeu Fiul - numit de ființele din lumea eterică **Shonah**, iar în lumea oamenilor Iisus Hristos - emană o minunată energie aurie. Din Dumnezeu-Lumina, care este Sfântul Duh, emană o minunată energie roșie intensă; de fapt, pentru înțelegerea noastră, această energie roșie ce se manifestă aidoma unei limbi roșiatice de foc este chiar Sfântul Duh.

Rezultatul activității neîncetate a lui Dumnezeu - care este Unul, dar format din Trei Persoane distincte și nedespărțibile: Tatăl, Fiul și Sfântul Duh - este cosmosul, cu toate palierele cuantice și cu toate ființele ce-l populează.

☞ “Toți eram în El și El era în noi” ☞

Așadar, ființele din lumea eterică afirmă că la originea cosmosului, atât a aspectului văzut de oameni, cât și a aspectului invizibil se află **IȘȘ**, Unul Dumnezeu care este “Singurul Viu”. Prin **IȘȘ**, ființele din lumea eterică înțeleg “aspectul nemanifestat al lui Dumnezeu” - aspect aflat “dincolo de dincolo”, adică în afara manifestării.

IȘȘ, Unul Dumnezeu, este creatorul a tot ce există, al cosmosului în ansamblu - care cuprinde atât aspectul văzut, cât și cel nevăzut. Ființele din lumea eterică mai afirmă că la nivelul Terrei Aurice, Dumnezeu cel Viu, **IȘȘ**, se manifestă ca **Hauti**, Dumnezeu manifestat (Dumnezeu Persoană). **Hauti** este Marele Tată - este Dumnezeu Tatăl. Dumnezeu Tatăl nu este un “concept” sau o “energie”, așa cum afirmă astăzi unii cercetători lipsiți de har și de înțelepciune. Dumnezeu Tatăl se manifestă pe ultimul palier al Terrei aurice, pe palierul divin, ca o impresionantă Ființă de lumină.

Ca Ființă, Dumnezeu este întreit. Ca Ființă Întreită, Dumnezeu cuprinde în Sine Trei Persoane nedespărțibile: Tatăl, Fiul și Sfântul Duh. Aceasta este Sfânta Treime. Dumnezeu Tatăl are ca atribute fundamentale Voința, Puterea și Sfințenia. Dumnezeu Fiul are Iubirea ca atribut fundamental, iar Dumnezeu Sfântul Duh este Persoana prin care se face totul.

Înfățișarea lui Dumnezeu Tatăl este întrucâtva asemănătoare celei pictate pe pereții bisericilor creștin-ortodoxe: un Bătrân venerabil, cu barba și părul argintii, înveșmântat adesea într-o robă aurie. Dumnezeu Tatăl are un Spirit - esență din esența lui **IȘȘ** - un Sufler, și o Aură. Din Sămânța Suflerului lui Dumnezeu Tatăl s-a născut, înainte de veac, Unicul Său Fiu, numit **Shonah** de ființele din lumea eterică, și **Hristos** în lumea oamenilor. Din aura lui **Hauti**, care este imposibil de perceput chiar și prin simțurile transfizice ale celui mai experimentat clarvăzător, s-a născut Sfântul Duh, numit de ființele din lumea eterică **Iehhinah**, care este susținătorul a tot și a toate. Ființele din lumea eterică afirmă că aura lui Dumnezeu are nouă straturi/corpuri, iar acei oameni care vorbesc despre viziuni dumnezeiești și despre “unio mystica”, se pare că n-au putut percepe decât stratul auric exterior.

La începuturi, Dumnezeu, în marea sa înțelepciune a creat cosmosul pur și perfect. Istoria spirituală a universului este lungă și complexă. Omul, așa cum se prezintă astăzi, este produsul acestei îndelungate istorii spirituale. Toate evenimentele desfășurate de-a lungul eonilor - eonii sunt perioade de timp incalculabile; ființele din lumea eterică folosesc, ca unități de măsură, “perioadee” și “timpuri” - și-au lăsat amprenta atât asupra Terrei aurice, cât și asupra omului ca structură aurică și energetico-informațională.

Firește, creația cosmosului nu a avut loc în palierul material, ci pe un palier cuantic superior. Ființele din lumea eterică afirmă că există șapte “lumi” - șapte paliere sau paliere cuantice distincte, denumite adesea “sfere” sau “locuințe”. De-a lungul timpului, impulsul creației s-a propagat, succesiv, pe toate cele șapte paliere cuantice. Ultimul, ca succesiune, este palierul cuantic material.

“La început”, afirmă ființele din lumea eterică, se afla doar **Sfera nemanifestării**, Reședința eternă a lui **IȘȘ** - Dumnezeu nemanifestat -, care este “dincolo de dincolo”. Despre **Sfera nemanifestării** nu se poate spune nimic, pentru că

depășește cunoașterea oamenilor și a îngerilor. Nu se poate spune despre ea decât că se constituie a fi sursa existenței celorlalte paliere cuantice. Despre **Sfera nemanifestării** nu se poate spune că este “prima lume”, întrucât este în afara manifestării. Calificativul “primul” desemnează, de regulă, primul element al unui șir, primul număr rațional sau primul element al unei serii. În acest caz, **Sfera nemanifestării** nu poate fi prima, ea fiind în afara cunoașterii oamenilor și chiar a îngerilor.

Creația propriu-zisă a cosmosului a început doar în momentul în care **IȘȘ**, Dumnezeu nemanifestat, Care este fără formă, s-a manifestat ca **Hauti**, fără a înceta să fie ceea ce este. În momentul manifestării lui **IȘȘ** ca **Hauti**, a fost creată “prima lume”, numită de către ființele din lumea eterică prin formula “**Lumea primei forme de manifestare a lui Hauti**” sau “**Lumea Spiritului lui Hauti**”. În limba akhatakha a fost denumită **Halazeth**. Acesta a fost primul palier cuantic. O dată cu apariția primului palier cuantic, a primei “lumi”, “sfere” sau “locuințe” a început primul mare ciclu cosmic sau primul “veac” îngeresc”.

Este un mare eveniment când o înaltă ființă îngerească acceptă să vorbească oamenilor despre istoria spirituală a cosmosului. Întrebat de Eugen, Îngerul Gabriel explică în felul următor perioada de început a cosmosului spiritual: “**Apariția Spațiului a avut loc când IȘȘ s-a numit pe Sine IȘȘ și a construit - nu pentru Sine, ci pentru cei pe care îi concepea în Gândirea Sa - un Loc și o Locuință. Acest Loc - afirmă Îngerul Gabriel - s-a numit Halazeth. Cândva, noi toți - îngeri și oameni -, vom vedea ceea ce acum nu putem concepe cu gândul. Noi, Îngerii, Frații tăi mai mari, mai spune Îngerul Gabriel, numim acest loc Nimic. Spațiul spiritual este locuința în care IȘȘ s-a manifestat în prima Sa formă și în care v-a adus și pe voi, Fiii femeii, în prima formă, cea de stea (de spirit). Locuința aceea, care a existat înaintea noastră, se numește Hazaleth.**”

După cum se poate remarca, primul palier cosmic sau prima Locuință a lui **IȘȘ** este cea denumită **Halazeth**, iar a doua Locuință este **Hazaleth**. Despre aceste Locuințe sau paliere cuantice nu se poate vorbi la timpul trecut, întrucât există și astăzi și vor exista atâta timp cât cosmosul se va afla în stare de manifestare sau de expansiune cuantică. Prima Locuință, în care **IȘȘ** s-a numit pe Sine **IȘȘ**, așadar Locuința în care **IȘȘ** a rostit Cuvântul dintru începuturi, este de neconceput pentru Îngeri, fiind identificată cu “Nimicul”. Prima Locuință poate fi denumită “Lumea fără formă”.

În a doua Locuință, deci în al doilea palier cuantic al cosmosului, **IȘȘ** s-a manifestat ca formă, ca Primă Formă - cea de Stea, adică de Spirit. A doua Locuință este, așadar, Locuința Spiritului lui **IȘȘ**. “**Locuința în care IȘȘ s-a manifestat pentru prima oară** - spune în continuare Îngerul Gabriel - **în formă umană, în care ne-a creat pe noi ca stele, se numește Hakazaleth. Atunci, nu era încă început, iar noi toți visam. Totul este însă de nedescris în frumusețe și puritate, pentru a fi înțeles chiar și de Fiii Flăcării care posedă corp umanoid. În dragostea Lui cea mare, pe atunci El ne vorbea și, în somn, noi toți îl vedeam lucrând o Locuință minunată pentru noi toți. Atunci s-a creat Bucuria, care înainte nu exista. Și Locuința s-a numit Hetithet. Și atunci, noi toți, Fiii Lui luminoși, am fost aduși lângă El, în formă umanoidă. Acolo nu exista nici timp și nici Ierarhie, căci toți eram în El și El era în noi**”.

Primii creați de către IȘȘ la începutul manifestării cosmice au fost **21 de Îngeri Puri**, prin care, ulterior, s-a clădit totul. Cosmosul spiritual este creația lui IȘȘ, iar Temelia eternă este formată din corpurile spirituale ale celor 21 de Îngeri Puri. Pe această Temelie eternă a fost construit tot ce există. Cei 21 de Îngeri Puri ai Temeliei nu au formă umanoidă. Ei sunt fără formă, dar prin ei a fost creată forma. Prin intermediul Celor fără formă - cei 21 de Îngeri Puri ai Temeliei -, IȘȘ a creat apoi nenumărați îngeri și spirite ale naturii. Îngerii se numesc pe ei înșiși prin formularea Fiii Flăcării. Toți Îngerii și spiritele naturii creați ulterior au fost înzestrați cu un corp de lumină de formă umanoidă - echivalentul corpului duh al oamenilor. **“Numărul Fiilor Flăcării, mai spune Îngerul Gabriel, era pe atunci de 500 de națiuni, adică mii de zeci de mii și mii de mii de zeci de mii”**.

Când “Totul era doar Bucurie”, s-a produs însă primul eveniment dramatic al cosmosului: răzvrătirea a doi din totalul celor douăzeci și unu de Îngeri Puri ai Temeliei. Prin răzvrătirea celor doi Îngeri Puri, structura universului s-a schimbat. **“Atunci s-a născut Începutul și a apărut Timpul - spune în continuare Îngerul Gabriel - iar noi, Fiii Flăcării, am perceput Noul; apoi am privit neputincioși cum Noul naște Schimbarea. Și totul (s-a produs) din pricina celor doi dintre frații noștri”**. Cei doi Îngeri Puri răzvrățiți s-au numit Than și Haill. Than, înseamnă “purător”, fiind de semn negativ, iar Haill înseamnă “împotrivire”, fiind de semn pozitiv. Împreună sunt numiți “Purtătorul de Împotrivire”, formând o unitate, adică Haill-Șih-Than, Haillșihthan, Hallșhithan sau Shaitan. **“Ei, afirmă Îngerul Gabriel, au pierdut (atributele fundamentale pe care le aveau la început) sunetul, mirosul și culoarea dintâi - și nu s-a mai găsit loc pentru ei în Locuința cea mare (Hetitetul). “Atunci s-a născut (Tendința sau Impulsul) și s-a născut (Destinul sau Karma)”**, mai spune Îngerul Gabriel.

Îngerul Gabriel numește “Repetiție a ceva” ceea ce poate fi tradus prin “Tendință” sau “Impuls” (din punctul de vedere al logicii formale, Impulsul este identificat cu manifestarea sa, Devenirea), iar ceea ce poate fi tradus prin Karma, Îngerul Gabriel numește “Jocul cerului după merit”.

Cu mult înainte de rebeliunea lui Hallshithan, în “Locuința cea mare” se anticipa deja aducerea în formă a primului om. Și, la un moment dat, primul om a fost creat în forma umanoidă de duh - mai precis de corp duh -, sinteza a tot ce fusese creat până în acel moment. Primul om a fost numit Shantiah. Shantiah a fost creat după Chipul și Asemănarea Domnului Tărilor. De fapt, Shantiah poate fi considerat primul Adam - Adam primordial -, care însă nu trebuie identificat cu Adam menționat în Vechiul Testament. Corpul duh de formă umanoidă al primului om era **imago mundi** - reflectarea întregului cosmos. Toți Îngerii și spiritele naturii și-au adus contribuția la formarea corpului său duh, proiectându-și în el esența lor îngerească. Deși a fost creat ca formă după Chipul și Asemănarea Domnului Tărilor, Unicul Dumnezeu, corpul duh al primului om, Shantiah, era format din emisiile energetice ale tuturor îngerilor și spiritelor naturii. Întregul cosmos era reflectat - ca emanație energetică - în corpul duh al primului om. În schimb, **spiritul** primului om fost creat anterior, în afara cosmosului, în “Lumea fără formă”, de însuși Dumnezeu nemanifestat - IȘȘ.

Concluzia este că, deși omul în formă umanoidă a apărut pe eșichierul cosmosului după manifestarea îngerilor, fiind constituit chiar din emanațiile corpurilor

spirituale ale acestora, spiritul său a fost creat cu mult timp înainte de apariția Primei Locuințe. Spiritul omului a fost creat dintru eternitate în “Lumea fără formă” de însuși **IȘȘ**. Aceasta înseamnă că spiritul omului - iar nu omul ca înveliș de formă umanoidă - este mai vechi decât cosmosul. Spiritul omului precede atât momentul creației Primei Locuințe, cât și momentul creației Îngerilor.

În această primă etapă a cosmosului, la un timp după creația primului om denumit Shantiah, au fost creați și alți oameni. Ei au fost numiți Primordiali, Inițiali, Oameni primordiali sau Începători - constituind prima generație umană. Totuși, în perioada de început, până la rebeliunea lui Hallshithan, au fost creați doar zece oameni primordiali (împreună cu Shantiah). Ulterior au fost creați câteva sute. Oamenii primei generații erau formați din elementele spirituale reflectate în ei de ființele îngerești (cu excepția **spiritului** care este creația directă a lui Dumnezeu): **corpul causal al spiritului** era de esență serafimică, **corpul duh** era de esență îngerească, iar forma exterioară era proiecția celor 21 de Îngeri Puri ai Temeliei, sau după cum sunt denumiți de ființele din lumea eterică, “cei 21 de Îngeri ai Realității Formei”. Astfel, oamenii primei generații erau constituiți “din tot și din toate” (din tot ce există), iar numele lor generic era **Haituna**. Numele **Haituna** desemnează caracteristicile ființiale ale primului om și, implicit, ale primei generații. Haituna semnifică totodată “toate adunate în unul” sau “cel construit din toate”. Oamenii primei generații nu primiseră încă “autoritate”, “putere” și “tărie”. Oamenii primei generații erau puri și inocenți; ei conviețuiau la un loc cu îngerii.

Pe al treilea palier cuantic numit Hetiteth s-a produs prima rebeliune din cosmos, care a avut ca principali protagoniști doi dintre cei douăzeci și unu de Îngeri Puri. Cei doi Îngeri Puri răzvrățiți formează o unitate îngerească. În limba akhatakha, primul dintre cei doi Îngeri Puri este numit Hall, iar al doilea este numit Than; împreună sunt numiți Hall-shi-than sau Shitan/Shaitan - în traducere “Purtătorul de împotrivire” sau “Cel rău”. Hall-shi-than este ceea ce noi, oamenii, numim “Cel rău” sau “Cel care se împotrivește”. Deși sunt doi, va fi considerat unul singur. Trupurile lor spirituale sunt contopite, astfel încât acționează ca o singură individualitate. Înaintea rebeliunii, cei doi Îngeri Puri aveau misiunea de a filtra cele șapte energii primare emanate de Cel Preaînalt - **IȘȘ** - în energii pozitive și negative, necesare creației.

Totuși, nu numai cei doi Îngeri Puri ai Temeliei s-au răzvrătit împotriva lui Dumnezeu, ci și primul om, Shantiah. Răzvrătirea lui Shantiah, primul om, s-a produs simultan cu rebeliunea lui Hallshithan. Datorită faptului că s-a asociat cu cei doi Îngeri Puri rebeli, primul om, Shantiah, a fost, la rândul său, denumit “Cel rău”. Ființele lumii eterice nici nu fac vreo distincție între ei atunci când se referă la “Cel rău”. Atât Hallshithan, cât și Shantiah sunt pentru ele “**Cel rău, care se împotrivește de veacuri la toate**”. “**Cel rău**” este - după cum afirma Îngerul Gabriel - “**împotriva a tot ce are formă, iar viermele lui ajunge până în orice miez**”. Ca principiu cosmic - spun Îngerii Veghetori - “**Cel rău este atât de puternic pe cât este de slab**”. Motivul acestei slăbiciuni constă în faptul că “**din el se alcătuiește noul și nu noul îl alcătuiește pe el**”.

Răzvrătirea primului om, Shantiah, și a celor doi Îngeri Puri - Hallshithan - a reprezentat prima rebeliune împotriva lui Dumnezeu și a Planului Său. După rebeliunea simultană a lui Shantiah și a lui Hallshithan s-a încheiat primul ciclu

cosmic, iar mare parte din prima generație de oameni și-a încheiat periplul evolutiv printr-un eșec. Totuși, prima generație de oameni, în frunte cu Shantiah, a continuat să se manifeste și în ciclurile cosmice următoare, fără a dispărea efectiv din cosmos. La sfârșitul primului ciclu cosmic a avut loc o lungă perioadă de nemanifestare.

☞ Perfer: primul război din ceruri ☞

După lunga perioadă de nemanifestare a început al doilea mare ciclu cosmic. În al doilea ciclu cosmic a avut loc o nouă creație. Atât spiritele naturii și îngerii, cât și oamenii au fost iarăși “aduși în formă” și au populat “cerurile”.

Al doilea ciclu cosmic s-a desfășurat pe un nou palier cuantic, numit **Perfer**, în care totul a fost recreat după alți parametri și în care numărul îngerilor și spiritelor naturii de formă umanoidă era “mai mic decât cel prognozat inițial”. În akhatakha, Perfer înseamnă “Strălucirea strălucirii”. Tot în limbajul lumii eterice, după cum afirma Îngerul Gabriel, Perfer a fost denumită “**Primul Cort**” sau “**Cortul lui Dumnezeu cu Îngerii**”.

Ființele din lumea eterică desemnează prin Perfer atât un palier cuantic, cât și o imensă planetă eterică. La nivel eteric, nucleul planetei Perfer se află actualmente cam la mijlocul distanței dintre Marte și Jupiter. Evident, pe atunci nu exista palierul material. Perferul depășea în mărime “de trei ori cei doisprezece”, adică depășea de trei ori spațiul ocupat actualmente de planetele sistemului nostru solar, care sunt în număr de douăsprezece (cele nouă planete fizice, două planete eterice și Soarele). Miezul Perferului era așezat în centrul Hazurethului, iar în miezul său era chiar sămânța răului, Hallshithan.

Pe Perfer, oamenii au fost iarăși readuși în formă umanoidă. În al doilea ciclu cosmic, a fost creată a doua generație de oameni, care a beneficiat de un nou tip de corp duh. De fapt, creația omului a fost repetată. Astfel a apărut un nou Adam (al doilea). Nici de această dată nu este vorba despre Adam menționat în Vechiul Testament. Corpul duh al oamenilor din a doua generație a fost recreat după alți parametri. Pe Perfer a fost creat, pentru prima oară, **sufletul**, ca element auric distinct. În această perioadă, omul era format din stea, adică din spirit, din învelișul de formă umanoidă - corpul duh - și din suflet.

Tot pe Perfer, a fost creată prima femeie, dar ea a fost creată nu după Chipul și Asemănarea lui Dumnezeu, ci după chipul și asemănarea primului om al celei de-a doua generații. Așadar, Femeia nu a fost creată după Chipul și Asemănarea lui Dumnezeu, ci după chipul și asemănarea Bărbatului, care este Chipul Domnesc. Ființele din lumea eterică spun că Femeia este “Strălucirea Bărbatului”.

Pe Perfer s-a produs a doua rebeliune din cosmos. Protagonistul principal al celei de-a doua rebeliuni din cosmos a fost o înaltă ființă îngerească cunoscută în prezent prin numele Lucifer, iar cauza rebeliunii a fost creația omului. Înaintea rebeliunii, Lucifer era o importantă ființă îngerească - un Heruvim “Purtător de Lumină”. Ființele din lumea eterică afirmă că, înaintea rebeliunii, Lucifer era denumit “**Înfățișătorul cântărilor frumoase, al Luminii ce distruge întunericul și al perfecțiunii plinătății totale**”. Sau, după alte denumiri ale limbii lumii eterice, Athan-Șintah, Shind-Erhall - adică Șiderall - sau Ethathan. Ființele lumii eterice afirmă că Lucifer însuși a căzut sub

influența celor doi Îngeri puri care sunt unul - Hallshithan - și a lui Shantiah. Ființele din lumea eterică mai afirmă că Shantiah și Lucifer au preluat “prețul de iertare” de la Hallshithan. După rebeliune, Lucifer a intervenit cu brutalitate în viața paradisiacă a celei de-a doua generații de oameni de pe Perfer și, după cum se exprima Îngerul Gabriel, **“a învins numerele și a forțat cerul”**.

O parte importantă a îngerilor, convinși că au fost uitați sau puși pe locul al doilea (după oameni) de către Dumnezeu, s-au revoltat împreună cu Lucifer. Cele mai mari grade pe scara ierarhică a îngerilor răzvrățiți erau situate pe treapta Serafimilor, Heruvimilor și Prinților Ocrotitori. Împreună cu ei s-au răzvrătit o mulțime de grade mai mici, Îngeri Veghetori și Mesageri cerești, dar și spirite ale naturii. Toți cei răzvrățiți în ciclul al doilea, pe planeta Perfer, s-au aliat astfel cu cei care s-au revoltat în primul ciclu cosmic - Shantiah și Hallshithan. De fapt, Lucifer și toți îngerii căzuți se slujesc și astăzi de miezul pământului - nucleul de foc al planetei materiale - fiind aserviți, într-un fel, magmei primordiale, formată din corpurile spirituale ale celor doi Îngeri Puri răzvrățiți, Hallshithan. Toate ființele răzvrătite, de la primul om, Shantiah, la Hallshithan, la Lucifer și la toți care i-au urmat (îngeri, spirite ale naturii) sunt denumite, de atunci, “Cel rău” sau “Potrivnicul” datorită faptului că au aceeași orientare “ideologică” și acționează împotriva Planului lui Dumnezeu.

Lucifer a fost urmat în rebeliunea sa chiar și de o parte din oameni. Din momentul rebeliunii, tuturor îngerilor, spiritelor naturii și oamenilor care l-au urmat pe Lucifer li s-au întunecat ochii. Ochii lor au devenit ca niște găuri negre ce absorb lumina și energia. Ființele din lumea eterică spun că “n-au mai văzut Adevărul”, iar “Adevărul este Dumnezeu”. Astfel, din Fii ai Luminii ei au devenit Fii ai Întunericului. Ei au devenit de atunci “Cei cu ochii negri” - “Cei desprinși” sau “Cei răzvrățiți” sau, pe scurt, “Fiii întunericului”. În limbajul folosit de ființele din lumea eterică, îngerii răzvrățiți sunt numiți “Dree”, iar spiritele naturii răzvrătite sunt numite “Lorehh”. Dree sunt ceea ce tradiția populară desemnează prin draci, iar Lorehh sunt ceea ce tradiția populară desemnează prin demoni.

Rebeliunea lui Lucifer pe Perfer a declanșat primul mare război din ceruri; de-o parte a baricadei s-au situat Fiii Flăcării, iar de cealaltă parte Lucifer și cei care l-au urmat. Precum a fost deja menționat, rebeliunea lui Lucifer a provocat, în cele din urmă, distrugerea Perferului. La nivelul eteric, ruinele fumegânde ale Perferului există și astăzi.

Amănunte cu privire la primul război din ceruri i-au fost furnizate lui Eugen de un spirit al naturii foarte vechi pe nume Hutil, care are o poziție înaltă în ierarhia sa. Așa cum a fost menționat, toate spiritele bune ale naturii s-au născut cu mult timp înainte să fi apărut Pământul ca planetă materială; spiritele naturii au fost create chiar la începutul primului ciclu cosmic. Fiind foarte vechi, precum și datorită faptului că sunt legate de globul terestru și de tot ce înseamnă natura, înțelepciunea și cunoașterea spiritelor naturii este foarte mare. Într-un fel, înțelepciunea spiritelor naturii este mult mai apropiată de înțelegerea omenească decât este, să spunem, cea a unui înger, iar clarvăzătorul care poate observa lumea eterică și este acceptat de ele poate afla multe informații care, altfel, ar rămâne necunoscute. De altfel, spiritele naturii sunt încântate atunci când pot oferi unui om încarnat informații cu privire la trecutul îndepărtat al Pământului (ca glob material) și al Terrei aurice. Este foarte adevărat că spiritele

naturii fac parte dintr-o altă spiră evolutivă decât cea umană, dar asta nu împiedică colaborarea plăcută și utilă între spiritele naturii și oameni. În trecut, au existat mulți oameni care puteau contacta spiritele naturii, dar cu timpul, datorită răutății și egoismului oamenilor, acestea au preferat să-și vadă de treburile lor și au acceptat dialogul doar atunci când au fost sigure că au în față un “fiu al femeii” pe care se pot baza.

Așadar, Hutil este un impresionant spirit bun al naturii, care are ca domeniu de activitate elementul aer. Hutil este ceea ce, în limbajul omenesc, ar purta numele de silfă - mai modern, elf. Hutil are o înfățișare impozantă: părul drept, alb ca zăpada, fața ovală, gura mică, ochii mari, fără iris, ce emit lumini plăcute. Evident, această particularitate nu trebuie să creeze confuzii. La fel ca și multe alte înalte ființe din ierarhia spiritelor naturii, la fel ca și multe ființe îngerești înalte din ierarhia Fiilor Lumunii, ochii lui Hutil nu au iris; din ochii săi emană lumini. Trebuie subliniată în acest context diferența dintre ochii lipsiți de iris, formați din lumini - precum focul - ai ființelor din ierarhia Fiilor Lumunii și ochii ființelor luciferice. Și ochii ființelor luciferice sunt lipsiți de iris, dar sunt complet negri.

Așadar, Hutil a fost martorul direct al multor evenimente memorabile din trecutul Terrei aurice. În cele ce urmează, Hutil explică ce s-a întâmplat în trecutul cosmosului, iar epicentrul descrierilor sale este situat în jurul evenimentelor desfășurate în al doilea ciclu cosmic, pe Perfer, când ființa îngerească de grad înalt, pe nume Șideral (Lucifer), s-a opus Planului lui Dumnezeu. Motivul acestei răzvrățiri, afirmă Hutil, a fost apariția oamenilor pe scena cosmosului. Așa cum a fost menționat, oamenii primelor două generații erau **Haituna** - sinteza cosmosului spiritual. Ca “noutate” absolută a creației lui **Hauti**, oamenii puteau atinge perfecțiunea foarte ușor. Dar acest lucru nu a fost pe placul unor ființe îngerești. De aceea, creația oamenilor, spune Hutil, a generat “**prima sfadă în ceruri**”. Undeva sus, deasupra stelelor, “**dincolo de Lăcașul Lumunii, adică la miază-noapte**”, cum spune Hutil, s-a ținut “**tain de împăciuire**” între principalele ființe îngerești care - pe atunci - vedeau Fața lui Dumnezeu. De o parte se afla Șideral, ființa îngerească nemulțumită de crearea omului, iar de cealaltă parte, Savonal, ființa îngerească care a luat apărarea omului și a încercat să explice tuturor motivele creației lui Dumnezeu. Însuși Dumnezeu Tatăl, **Hauti**, a luat parte la această “**tain de împăciuire**” (expresia îi aparține lui Hutil) și a făcut apel la înțelegere. Șideral și-a exprimat deschis nemulțumirea față de crearea omului - mai ales față de puterile și caracteristicile sale potențiale - și a făcut cunoscut tuturor că din acel moment se rupe de Dumnezeu și de celelalte ființe îngerești aflate în subordinea îngerului Savonal. După cum explică Hutil, în acele momente de cumpănă ale cosmosului, la sfârșitul “**tainului de împăciuire**”, Șideral s-a proclamat pe sine Tarș-**Hauti**, adică “un alt **Hauti**”, ceea ce a însemnat proclamarea fățișă, chiar în fața lui **Hauti**, a unei independențe totale, creând un fel de “stat în stat”. În fond, Șideral s-a proclamat pe sine Dumnezeu. Auzind aceasta, Îngerul Savonal a rostit următoarele cuvinte, care sună astfel în limbajul lumii eterice, akhatakha: “**Slah-dimeh-nemah Șideral**”, care, traduse, ar suna astfel: “**Libertatea ta te va pierde pe tine, Șideral !**”. Apoi a adăugat: “**Noiii Limah IȘȘ Muthall**”, adică “**Puterea cu care te încrezi tu nu este a noastră, ci vine de la IȘȘ**”. Îngerul Savonal dorea să spună că puterea de manifestare nu aparține fiecărei ființe îngerești, ci aparține lui **IȘȘ**, Dumnezeu

nemanifestat, care se manifestă ca **Hauti**. Sfada a durat câteva “timpuri”, adică veacuri îngerești, eoni, epoci sau ere cosmice, și s-a încheiat cum nu se poate mai prost. Șideral, supărat în continuare, dar încrezător în sine, s-a autoproclamat “**Tarș-Hauti**”, și s-a rupt de celelalte ființe îngerești rămase fidele lui **Hauti** și Planului Său. Atunci, mai spune Hutil - spiritul naturii de aer care a povestit aceste evenimente pe care le știe orice locuitor al lumii eterice așa cum știm noi, oamenii, tabla înmulțirii -, **Hauti** a spus următoarele cuvinte către ființele îngerești din Ierarhia Fiilor Flăcării: “**Lah-Laa ! Hbell Șideral Talli-Tall**” - într-o traducere aproximativă din akhatakha: “**Iată, iubitul Meu fiu luminos s-a rătăcit**”.

Șideral era unul dintre cei mai importanți și iubiți îngeri ai Ierarhiei Fiilor Flăcării. Înaintea rebeliunii, Șideral era un Heruvim strălucitor, Prinț Purtător de Lumină, Primul Veghetor al oamenilor și al îngerilor. Răzvrătindu-se împotriva lui **Hauti**, Șideral și-a pierdut poziția - gradul și funcția - în ierarhia Fiilor Flăcării. Împreună cu Șideral, alte “mii de mii de mii de zeci” de ființe îngerești și spirite ale naturii și-au întors fața de la Dumnezeu și au refuzat să-I mai îndeplinească poruncile. Prin rebeliunea lui Șideral, au apărut în cosmos caracteristici care nu existau anterior. Aceste caracteristici sunt: dușmănia și pizma, care au generat orgoliul și trufia - baza tuturor inegalităților, a concurenței acerbe, a luptei pentru putere, a urii, a răzbunării, a bolii și, în cele din urmă, a tentativei de omor și a crimei. Aceste noi caracteristici au apărut datorită ruperii echilibrului perfect, creat dintru începuturi de către **Hauti**.

“**Cei desprinși au ridicat mâna împotriva fraților lor și cerurile au prins a se mișca cu vuiet**”, mai spune Hutil. De atunci, Șideral a devenit “Potrivnicul” sau “Adversarul”, iar Savonal a devenit “Apărătorul”. Din acel moment fatidic al istoriei cosmosului, Cei desprinși (Cei răzvrățiți), care l-au urmat pe Lucifer, n-au mai văzut Fața lui Dumnezeu - n-au mai văzut Adevărul -, iar ochii lor s-au întunecat. Din Fii ai Flăcării au devenit Dree - “Cei desprinși” sau “Cei ruși”. În schimb, restul Fiilor Flăcării - “Cei dreți”, denumiți Hemin Hem în akhatakha - “au rămas în pacea lui **Hauti** “. Ei au continuat să vadă Fața lui Dumnezeu. Ei au continuat să fie Fii ai Flăcării sau Fii ai Luminii.

Șideral a devenit “Cel care se împotrivește” sau “Cel care atacă neamurile Fiilor Flăcării”, iar Îngerul Savonal a rămas “Apărătorul” - “Cel care apără neamurile Fiilor Flăcării”. Îngerului Savonal i se mai spune și Mhamuth, adică “Puterea care vine de la Izvorul de Putere”, adică de la **Hauti**. În limbajul folosit astăzi, Șideral nu este altul decât Lucifer sau Lux, iar Savonal-Mhamuth este Mihail, Îngerul Puterii.

Pe Șideral l-au mai urmat în rebeliune o parte dintre spiritele naturii. La rândul lor, spiritele naturii care l-au urmat pe Șideral s-au întunecat. Numele prin care sunt desemnate de ființele din lumea eterică spiritele răzvrătite ale naturii este Lorehh. Ulterior, din diferite motive, o parte din oamenii primelor două generații l-au urmat pe Lucifer în revolta sa împotriva Planului lui Dumnezeu. La rândul lor, Lucifer și cei care l-au urmat, s-au alăturat primilor răzvrățiți din cosmos: Hallshithan și Shantiah.

În momentul în care a avut loc prima confruntare deschisă, față în față, între Fiii Flăcării rămași fideli lui **Hauti**, conduși de Mihail, Îngerul Puterii, și ființele răzvrătite care l-au urmat pe Șideral-Lucifer, s-a născut **războiul din ceruri**. Din acele timpuri imemorabile, cosmosul este zguduit în mod continuu de acest război necrușător, dus între cele două categorii de ființe - Cei dreți (Fiii Luminii sau Fiii Flăcării) și Cei

răzvrățiți (Fiii Întunericului). Războiul continuă și astăzi. Prima mare bătălie a acestui îndelungat război a avut loc chiar în centrul planetei eterice Perfer. Ființele întunecate au pierdut războiul, iar planeta Perfer, denumită metaforic “Strălucirea Strălucirii”, a fost incendiată. Ea continuă să ardă și în ziua de astăzi, pe propriul ei palier cuantic.

O dată cu războiul dintre Fiii Flăcării și Fiii Întunericului s-a încheiat al doilea ciclu cosmic. Traiectul evolutiv al celei de-a doua generații de oameni s-a încheiat așadar tot printr-un eșec. Totuși, mare parte dintre oamenii celei de-a doua generații au continuat să existe în cosmos. În cosmos nimic nu piere, chiar dacă se schimbă palierele cuantice. A urmat apoi o lungă “perioadă de nemanifestare”, răstimp în care totul a fost iarăși resorbit în Sursa Divină.

☞ Cum ai căzut din ceruri ... ? ☜

Eugen a văzut “filmul” dramatic al mării bătălii dintre Fiii Luminii și Fiii Întunericului, care s-a încheiat prin incendierea celei mai mari planete a sistemului nostru solar - Perfer. Este vorba despre evenimentele dramatice desfășurate la sfârșitul celui de-al doilea ciclu cosmic. În cele ce urmează vor fi descrise câteva imagini din marea bătălie de pe Perfer.

Aceste imagini au fost vizionate de către Eugen cu acordul unei ființe pe nume Oza, care este responsabilă la nivelul palierului cunatic eteric cu perceperea unor imagini din ceea ce scrierile actuale numesc “cronica akasha”, dar care acolo poartă numele “Camera cu draperii”; “prețul” vizionării filmului fiind plătit de câteva ființe îngerești și spirite ale naturii din ierarhia Fiilor Luminii. Trebuie însă precizat că, în cele ce urmează, sunt prezentate și câteva imagini (scena prizonieratului lui Lucifer) care au fost vizionate datorită faptului că a existat o anumită ființă luciferică, care a avut un interes în acest sens. Această ființă luciferică se prezintă sub numele de Lili, dar numele ei adevărat este Lillith. Faptul că ființa menționată a plătit prețul vizionării unor imagini “akashice” nu implică o înțelegere directă cu clarvăzătorul, ci se datorează unor interese ce depășesc persoana acestuia. Mediator în acest caz a fost o înaltă ființă îngerească din ierarhia Fiilor Luminii.

Este bine de știut că, la început, orice om care percepe lumea eterică poate fi “sedus” prin promisiuni sau prin felurite avantaje și facilități - inclusiv informații - de ființele luciferice. Omul este cel care, în final, alege cu cine să se însoțească: cu ființele îngerești din ierarhia Fiilor Luminii sau cu cele luciferice. În general, se poate determina foarte simplu cărei “tabere” sau “căi” aparține un clarvăzător. Dacă vorbește despre Iisus Hristos și despre ierarhia Fiilor Luminii înseamnă că acel om a ales calea cea dreaptă, iar dacă face elogiu celor răzvrățiți - fie îngeri, fie oameni - înseamnă că a aderat la tabăra acestora. Există în acest context și cazuri atipice, în care un clarvăzător care ține de Calea luminii poate să prezinte și informații furnizate de către ființele luciferice, care au un interes vădit în acest sens. În astfel de cazuri, există o mediere, urmată de un fel de înțelegere, între cele două tabere de ființe îngerești - Fiii Luminii și Fiii Întunericului.

Imaginile se văd undeva de sus, ca și cum observatorul ar privi de la înălțimea de 100 de metri altitudine. Lupta se dă între două tabere de combatanți. Luptătorii sunt ființe îngerești extrem de puternice. Statura lor este impresionantă, iar

corpul de lumină al fiecăruia este impunător. Ambele tabere sunt înarmate cu săbii ce par din foc. Cu acest prilej trebuie adusă o completare absolut necesară, pentru a risipi orice neînțelegere a subiectului: în cosmosul spiritual, toate forțele beligerante sunt înarmate cu săbii de lumină. Atât îngerii din ierarhia Fiilor Flăcării, cât și Cei răzvrățiți, Fiii întunericului, sunt înarmați cu săbii de lumină. Lupta eternă dintre forțele Luminii și forțele întunericului nu este doar metaforică, ci cât se poate de concretă, fiind însoțită întotdeauna de lupte corporale, față în față, între beligeranți. În toate cazurile, este vorba despre arme formate din energia-substanță specifică palierului cuantic respectiv.

Prima tabără, victorioasă, este formată din Fiii Luminii conduși de Îngerul Mihail. Tot orizontul este plin de luptători din tabăra victorioasă. A doua tabără, formată din Cei răzvrățiți, a rămas grupată într-un perimetru restrâns. Luptătorii înfrânți au fost dezarmați. Deși dezarmați, luptătorii înfrânți continuă să apere un grup masiv de ființe umane, oameni din a doua generație. Oamenii acelei generații - bărbați și femei - sunt goi. Pe chipurile lor se citește o groază imensă. În mijlocul perimetrului, luptătorii prizonieri, înconjurați de mulțimile nenumărate de luptători victorioși, protejează în continuare grupul de bărbați și de femei.

Imaginea se întrerupe, nu pentru mult timp însă, pentru că revine imediat, observatorul aflându-se acum la 2-3 metri înălțime. Luptătorii primei tabere încep un adevărat măcel, distrugându-i fără milă pe luptătorii din cea de-a doua tabără. Unii dintre ei continuă să apere oamenii cu propriile lor trupuri, care țipă înspăimântați. Pretutindeni se aud țipete, vaiete, urlete de groază. În surdină se aude un zgomot infernal: pare că sunetul reunit a mii de trâmbițe se apropie vertiginos, urcând în intensitate. Vegetația luxuriantă este distrusă.

Imaginea se întrerupe iarăși, pentru a reveni, observatorul fiind situat la aproximativ 50 de metri înălțime. De-o parte, Fiii Luminii conduși de Îngerul Mihail, iar de cealaltă parte Fiii întunericului. Armata Fiilor întunericului, deja decimată, este mult mai mică decât armata învingătoare. Deocamdată, Lucifer nu se vede nicăieri. În fruntea armatei celor răzvrățiți se află doi comandanți secunzi, ale căror nume, Belphebot și Bellial, spune totul. Cei doi comandanți secunzi au arme teribile de distrugere. La rândul ei, armata Îngerului Mihail, dispusă sub formă de semilună, înaintază ca un tăvălug imens, distrugând totul în cale. Conducătorul armatei îngerilor rebeli, Lucifer apare la un moment dat în mijlocul luptătorilor săi. Lucifer zboară la o înălțime de 2-3 metri de sol. Poartă părul lung până aproape de genunchi, fiind înveșmântat într-o togă lungă, violetă, transparentă. Are sâni ca de femeie și pare a fi acoperit cu multe luminițe scânteietoare. Pe cap poartă un fel de coroană-colier, iar din dreptul frunții emană o lumină puternică.

Imaginea se întrerupe, pentru a reveni imediat cu altă scenă. Mii și mii de prizonieri, Fii ai întunericului, sunt legați cu lanțuri de ceea ce par a fi niște stâlpi. În mijloc este un loc de judecată, în care se face interogarea prizonierilor. În fundal, printr-o poartă imensă, intră milioane de ființe îngerești din ierarhia Fiilor Luminii. În fruntea lor se află Îngerul Mihail, strălucitor și puternic, impozant și plin de forță. Pe măsură ce se apropie grosul armatei conduse de Îngerul Mihail, prizonierii se dezintegrează trupește, ca și cum o forță imensă le dizlocă atomii din care sunt alcătuiți trupurile lor, sfârșind prin a se aprinde, ca și cum ar fi pârjoliți la apropierea unui soare.

Teatrul de luptă este asaltat de ființele conduse de Îngerul Mihail, transformate în uriașe globuri de foc, a căror dogoare incendiază totul. Valurile de foc pârjolesc totul în cale: vegetația rămasă, leșurile de pe câmpul de bătălie și pe acei Fii ai întunericului care nu se pot retrage prea repede.

Imaginea se întrerupe. Apoi apar imagini din timpul judecății Fiilor întunericului răzvrățiți. Pe un postament straniu, format din trei platforme hexagonale, de culori diferite, roșu, alb și albastru, situate la unul, doi, respectiv trei metri de sol, care se rotesc în sens invers una față de cealaltă, stă în picioare Lucifer. Fața sa încă emană perfecțiune, puritate, frumusețe și demnitate. Și nici nu este de mirare, întrucât, înainte de rebeliune, Lucifer a fost unul dintre cei mai puternici și mai iubiți îngeri aflați dinaintea Feței lui Dumnezeu. Acum, Lucifer este legat cu lanțuri groase la mâini și la picioare, iar trupul îi este acoperit cu un fel de peceți. În partea stângă a locului unde stă legat, se află multe mii de ființe îngerești încătușate, care au participat la revolta împotriva Ordinii cosmice și a Planului lui Dumnezeu.

În jurul locului de detenție - hexagoanele care se rotesc în sensuri inverse -, sunt așezate mai multe scaune de judecată, de diferite forme și străluciri. În total pot fi numărate 12 scaune de judecată. Ele sunt așezate la capătul unor postamente în trepte, de formă piramidală. Scaunele de judecată sunt asemănătoare cu tronurile de domnie ale regilor moderni, cu singura diferență că, în cazul de față, de la podea la tronul de domnie se află mult mai multe trepte. Pe fiecare treaptă a scărilor sunt dispuse jilțuri ceva mai mici. Pe tronurile de judecată stau personajele îngerești cu rangul cel mai înalt din ierarhia Fiilor Luminii, iar pe jilțurile situate pe trepte stau ajutoarele lor. Personajele care ocupă scaunele de judecată sunt desemnate prin termenul generic de Bătrâni. Asistenții de pe jilțuri, dispuși după o ierarhie foarte precisă, după cum le indică însemnele de pe veșminte, discută cu mult respect cu Bătrânii. De jur împrejurul scaunelor de judecată, încadrând postamentul hexagonal rotitor, locul de detenție al lui Lucifer, stau de pază mii și mii de îngeri ostași din ierarhia Fiilor Luminii.

La un moment dat își face apariția Marea Lumină, Creatorul Lumilor, Dumnezeu Tatăl, denumit **Hauti** de către ființele din lumea eterică. Înfațișarea Marii Lumini, Tatăl tuturor, Creatorul cerului și al pământului, este tulburătoare. Împrejurul Lui, ca o gardă în formă de cruce, plutesc patru Globuri de Lumină, de culori diferite, din interiorul cărora se aud voci care vorbesc simultan. **Hauti**, Creatorul Lumilor, pare a fi înconjurat de un fel de aură verzuie. O privire superficială ar putea jura că pășește pe un fel de apă verzuie. **Hauti**, Dumnezeu Tatăl privește la tot ce se petrece. La apariția Marii Ființe de Lumină, **Hauti**, un Crainic îngereșc din ierarhia Fiilor Luminii, precum cei din Evul Mediu, începe să citească de pe un sul de lumină, pe care sunt înscrise poruncile și pedepsele ce se aplică îngerilor rebeli și conducătorului lor. În tot acest răstimp, ca un fundal sonor, se aude continuu un sunet ca de corn, iar în răstimpul citirii sulului de către Crainici, se aude sunetul cumulat a mii și mii de trompete.

După judecata propriu-zisă și după citirea sentinței de către Crainici, are loc aplicarea pedepsei. Cel mai impresionant eveniment se produce când principalului prizonier înlanțuit, Lucifer, i se smulg însemnele și sigiliile puterii, care seamănă cu niște pietre prețioase, strălucitoare, prinse de veșmânt. Din acel moment, fostul Purtător de Lumină, Lucifer, își pierde însemnele puterii și ale rangului. Ultimul act are loc atunci când prizonierului i se ia diadema strălucitoare din mijlocul frunții.

Despre diadema purtată cândva de Purtătorul de Lumină și despre piatra strălucitoare purtată pe frunte, piatră identificată de unii autori ca fiind un smarald uriaș, s-au păstrat numeroase legende și mituri. Morala acestor evenimente primordiale nu poate fi decât una singură, iar ea a fost sintetizată în Vechiul Testament, în exprimarea deloc metaforică a profetului Isaia: **“Quomodo cecidisti de caelo Lucifer qui mane oriebaris ?”**, în traducere: **“Cum ai căzut din ceruri, tu stea strălucitoare, fiu al revărsatului zorilor ?”**

Toate evenimentele istoriei timpurii a Terrei aurice au o importanță deosebită în înțelegerea cosmosului - a lumii în care trăim - și a omului, așa cum se prezintă astăzi. Efectele dramatice ale acelor evenimente străvechi au reverberat de-a lungul istoriei umanității, până în zilele noastre. Pentru eliminarea efectelor dramatice generate de evenimentele străvechi, într-un anumit moment al istoriei Terra aurice, s-a întrupat Fiul lui Dumnezeu, Iisus Hristos.

☞ Cortul lui Dumnezeu cu oamenii ☜

O dată cu incendierea Perferului s-a încheiat al doilea ciclu cosmic. A urmat apoi o nouă perioadă de nemanifestare. În acele momente, s-a pus problema situației omului în cosmos, așa cum s-a pus și problema ființelor îngerești răzvrătite. Existau doar două modalități de acțiune: perpetuarea creației ori distrugerea ei totală. Dumnezeu, care este Înțelepciunea și Iubirea infinită, a luat decizia de a oferi tuturor o șansă de îndreptare. Consecința a fost că după lunga perioadă de nemanifestare, a avut loc o nouă creație a cosmosului, astfel că Dumnezeu a construit o nouă Locuință, chiar în mijlocul vechiului Perfer. Noua creație este Terra aurice.

După fiecare perioadă de nemanifestare, la începutul fiecărui ciclu cosmic a avut loc o nouă creație. Fiecare creație s-a produs pe un nou palier cuantic, inexistent anterior, astfel încât, de fiecare dată, se poate vorbi despre o creație **“ex nihilo”**. După perioada de nemanifestare, îngerii au îmbrăcat iarăși formă umanoidă, dar de atunci, posibilitățile lor de manifestare în afara Terrei aurice au fost restrânse. Astfel a început ciclul al treilea. **“Atunci, spune Îngerul Gabriel, Hauti a luat sunet, miros și culoare de la Shantiah, și a întocmit o creație mai joasă decât el în sunet, miros și culoare, pentru a putea fi învinsă prin ispită, iar el, Shantiah, să cadă nu prin ispită și rău, ci prin iubirea aproapelui. Numai astfel, Shantiah putea plăti prețul căderii lui Hallshithan și al lui Lucifer-Șideral fără ca ei s-o știe”**.

Așadar, Terra aurice a fost creată pentru ca Shantiah, prin iubirea aproapelui, să plătească prețul căderii lui Hallshithan și al lui Lucifer, fără ca ei să știe. Chiar în centrul Terrei aurice a fost construit Pământul material. Și astfel a apărut cosmosul material. Față de cel spiritual, cosmosul material este ca o picătură de apă în ocean sau ca un fir de praf în deșert. Pământul fizic este situat chiar în miezul vechiului Perfer, fiind aflat sub influența combinată a lui Hallshithan și a lui Lucifer.

Al treilea ciclu cosmic s-a desfășurat pe două paliere cuantice noi - pe al cincilea și pe al șaselea. Prima parte a celui de-al treilea ciclu cosmic s-a desfășurat pe al cincilea palier cuantic - actuala lume eterică, denumită **Hazureth**; în traducere, **“Cortul lui Dumnezeu cu oamenii”**. A doua parte a celui de-al treilea ciclu cosmic s-a desfășurat pe al șaselea palier cuantic, care este lumea materială. Începând cu a doua

parte a celui de-al treilea ciclu cosmic se poate vorbi așadar despre existența palierului cuantic material, a universului fizic și a pământului ca planetă. Totuși, nu este vorba despre Pământul actual, ci despre strămoșul acestuia - despre Protopământ. Protopământul a fost “strămoșul” mai eterat al Pământului actual.

Fiecare ciclu cosmic a debutat cu creația unui “prim om” - mereu altul -, prin care s-a născut o întreagă generație. Primul om al celei de-a treia generații a fost Adam menționat în Vechiul Testament. Acesta este, de altfel, momentul în care Vechiul Testament își începe narațiunea cu privire la creația cosmosului și a omului. Adam a fost creat, undeva, în centrul Hazurethului, în apropierea liniei Ecuatorului de atunci, în Africa de astăzi. Creația propriu-zisă a avut loc însă la nivelul lumii eterice.

Primul om al celei de-a treia generații, Adam, a fost, inițial, androgin. Adam a fost făcut după Chipul și Asemănarea lui Dumnezeu sau, după cum afirmă ființele din lumea eterică, după Chipul Domnesc. Nu există nici o legătură între Shantiah, primul om al primei generații, și primul om al celei de-a doua generații; după cum nu există nici o legătură între Shantiah și Adam, protopărințele celei de-a treia generații. Nu este vorba despre o “reîncarnare”, fiind individualități - spirite - diferite.

Ulterior, din Adam, primul om al celei de-a treia generații, a fost creată Eva. Eva - prima femeie din a treia generație - a fost creată după chipul și asemănarea lui Adam. Adam și Eva pot fi considerați protopărinții generației a treia. Protopărinții celei de-a treia generații erau formați doar din spirit și din corpul duh de formă umanoidă, care avea o luminozitate interioară asemănătoare cu cea a unui neon. Nu existau pe atunci corpul emoțional, corpul astral, corpul mental etc, care au apărut mult mai târziu.

În etapa inițială, Adam, primul om al celei de-a treia generații încă nu avea suflet. Ulterior, Adam a primit sufletul direct de la Domnul Lumilor. După cum afirmă spiritul naturii de aer Hutil, Adam fizic a primit sufletul direct de la **Hauti**, printr-un sărut. După cum se poate remarca, formularea lui Hutil se aseamănă cu cea folosită în Vechiul Testament, care afirmă că Domnul Dumnezeu a conferit omului “suflare de viață”, ceea ce unii cercetători moderni au tradus în mod corect “suflet de viață”. Vechiul Testament menționează creația omului în Geneza, capitolul 1, versetele 26-27: **“Să facem pe om după Chipul și Asemănarea Noastră... Dumnezeu a făcut pe om după Chipul Său, l-a făcut după Chipul lui Dumnezeu”**. Trebuie subînțeles că Dumnezeu Tatăl vorbește în acest pasaj la plural - “Chipul și Asemănarea Noastră” - datorită faptului că se adresa celorlalte două Persoane ale Sfintei Treimi: Fiului și Sfântului Duh. “Suflarea de viață” acordată de Dumnezeu lui Adam este ceea ce în această carte am denumit “suflet” sau “corp al sufletului”; sufletul, în acest context, este suflarea de viață care asigură energia necesară pentru ca omul să fie viu în trup fizic - să fie suflet viu. Toate corpurile aurice exterioare s-au format ceva mai târziu, prin intermediul sufletului - mai precis, al corpului sufletului.

Din păcate, și de-a lungul celui de-al treilea ciclu cosmic, istoria s-a repetat. Fiii întunericului - Cei cu ochii negri - s-au amestecat iarăși în viața oamenilor din cea de-a treia generație. Cronologic, în cel de-al treilea ciclu cosmic, intervenția “Celui rău” a început în momentul în care Hallshithan sau Lucifer, sub formă de “șarpe”, au atentat la inocența Evei. Dar, în momentul în care protopărinții Adam și Eva au pierdut dreptul de a mai locui în Eden (au fost izgoniți din Eden), Fiii întunericului, Cei cu ochii negri, au căzut în propria lor capcană. Ei au pierdut și ultima posibilitate de a se reîntoarce la

unitatea pierdută. Astfel, în cel de-al treilea ciclu cosmic, Cei cu ochii negri au fost “azvârliți din ceruri”. În acest fel, spune Hutil, **“toată stricăciunea lui Șideral din ceruri a fost adusă pe pământ”**. Pământul a devenit astfel o zonă în care se înfruntă forțele cosmice beligerante. Din acest punct de vedere, se poate spune că lumea materială este ultima redută a cosmosului spiritual. Dumnezeu Tatăl a curățat cerurile de elementele răzvrătite, dar în același timp a creat premisele ca Fiii Întunericului, Cei cu ochii negri, să suporte relele pe care le-au comis. Prin azvârlirea din ceruri (din palierele cuantice superioare), Fiii Întunericului pot învăța lecțiile la care au rămas repetenți: iubirea și suferința. Hutil afirmă că lumea materială, care nu este decât o mică parte din Terra aurica, este alcătuită din miliarde și miliarde de particule infinitesimale rezultate din spiritul lui Șideral (Lucifer), care s-a disipat în cosmos, în momentul azvârlirii din ceruri. La un moment dat, însuși Șideral va trebui să se întrupeze în lumea materială, pentru a cunoaște ce este iubirea și suferința.

Din Adam și Eva s-a născut a treia generație de oameni. Urmașii direcți ai lui Adam și ai Evei au stăpânit pământul o lungă perioadă de timp. În prima fază, oamenii celei de-a treia generații au trăit în pace alături de frații lor, îngerii și spiritele naturii, care-i ocroteau și-i educau. În perioada de început a generației a treia, Fiii Flăcării s-au manifestat adesea în palierul terestru și i-au civilizat pe “fiii femeii”, adică pe cei născuți din femei - pe oameni. Nu toți Fiii Flăcării se puteau manifesta în palierul terestru pentru a îmbrăca o formă omenească, ci doar o parte - probabil, doar cei de rang mai mic, majoritatea fiind incompatibili cu palierul material și cu lumea terestră. În acea perioadă îndepărtată de timp, Hutil spiritul naturii de aer, îndeplinea felurite activități în folosul oamenilor. După cum își amintește Hutil, **“numărul oamenilor pe Hazureth era de mii de zeci de mii, parte la cap, parte la picioare, în tot Hazurethul. Și apa cea mare nu îi despărțea”**. Cu alte cuvinte, umanitatea foarte numeroasă a primei generații era masată la cei doi poli ai pământului. Hutil mai spune că, în acea perioadă, Pământul era înconjurat de o apă foarte mare.

Cu timpul, datorită aportului educativ al ființelor îngeresti, fiii femeii au devenit extrem de puternici, construind o civilizație spirituală avansată. Civilizația spirituală constituită de oameni în acele timpuri ale începutului, ajutați fiind de Fiii Flăcării, era bazată exclusiv pe manipularea forțelor existente în natură și pe colaborarea cu spiritele naturii. Evident, nici de-a lungul celui de-al treilea ciclu Fiii Întunericului n-au stat cu mâinile în sân. De-a lungul celui de-al treilea ciclu, Fiii Întunericului, Cei cu ochii negri, au premeditat și apoi au contribuit decisiv la “căderea” oamenilor celei de-a treia generații, adică la “infestarea” lor cu elementele pe care ei le-au adus în cosmos - pizma, trufia, invidia, răzburarea, războiul -, provocând iarăși un dezechilibru major în cosmosul spiritual.

Datorită faptului că s-au întovărășit cu Cei cu ochii negri, din camarazi, oamenii au devenit adversari ai Fiilor Flăcării. Astfel, Fiii Flăcării s-au retras aproape complet din lumea oamenilor. Ei nu s-au mai manifestat direct și, de aceea, aportul lor călăuzitor a scăzut considerabil. Lipsiți de aportul călăuzitor al Fiilor Flăcării, oamenii s-au întovărășit tot mai mult cu Cei cu ochii negri - mai mult chiar, au ajuns la o înrudire nefastă. Astfel s-a ajuns la împreunarea fiicelor oamenilor cu unele ființe îngeresti întunecate. Toate progeneriturilor rezultate în urma acestor împreunări nefirești au dobândit puteri ființiale foarte mari, ceva de neimaginat în ziua de astăzi. Din

împreunarea ființelor îngerești întunecate cu fiicele oamenilor s-au născut specii de ființe umanoide total atipice: nici oameni, nici îngeri, nici animale. Din această categorie au făcut parte și o parte din uriașii din vechime, care inițial, erau pașnici și docili. Ulterior, au devenit agresivi și periculoși.

În epoca imediat următoare, influențați fiind tot mai mult de ființele luciferice, oamenii au început să-și construiască idoli și să-i venereze. Numai că acești idoli nu erau Fiii Flăcării, care oricum nu aveau nevoie de venerație oarbă, ci oameni decorporați denumiți zei (zeii au fost oameni decorporați din primele două generații), la care s-au adăugat ființe luciferice de rang inferior și spirite ale naturii, Lorehh, care își construiseră un fel de regate în elementele lor de manifestare: pământ, apă, aer, foc. Treptat, ființele umane decorporate denumite zei, ființe luciferice de rang inferior și spirite căzute ale naturii au prins gustul puterii, s-au îndrăgostit de răsăriturile de soare din lumea oamenilor și de fiicele oamenilor și au încercat să modeleze lumea așa cum le dicta dorința. În condițiile existente în acel moment, doar astfel de ființe se mai puteau manifesta în lumea oamenilor. În acea epocă, cele mai importante spirite rebele ale naturii erau cele care aveau ca domeniu de manifestare aerul sau văzduhul. Spiritele întunecate ale naturii de aer și-au construit regatele în elementele lor naturale, adică în atmosferă (văzduh); astfel, regatele lor au devenit autonome - state în stat. Ele nu dădeau socoteală nimănui pentru ceea ce făceau. O parte dintre oamenii întrupați s-a subordonat acestor ființe, ajutându-le în demersurile lor. Mulți oameni au primit "slujbe" în regatele astfel construite. Alți oameni s-au aliat ori au intrat în subordinea directă a ființelor luciferice, acționând împotriva Fiilor Flăcării. Atunci - la fel ca și acum - țelul ființelor luciferice și a spiritelor întunecate ale naturii era de a cuceri lumea materială și de a opri influența Fiilor Flăcării asupra oamenilor; ele doreau, în fond, să rupă cerul de pământ.

În prima fază a existenței celei de-a treia generații, numai un sfert era parte bărbătească. După un timp, oamenii generației a treia s-au înmulțit și s-au răspândit pe suprafața Pământului. După o altă perioadă, populația în continuă creștere a generației a treia s-a divizat și s-a constituit în trei mari centre de civilizație, denumite Regate, care erau dispuse în trei locuri strategice pe suprafața pământului. Cele trei mari Regate au fost primele teritorii de pe Pământul material în care s-a dezvoltat o civilizație impunătoare.

Primul Regat cuprindea întreaga Europă și avea una din capitale undeva în vestul Spaniei, iar o alta pe teritoriul României de azi. Al doilea mare Regat se afla pe continentul asiatic, cel mai probabil în apropierea deșertului Gobi. Al treilea mare Regat se întindea în Africa, cu capitala în regiunea Etiopiei de azi. Se subînțelege că, în acea perioadă, configurația Pământului era diferită de cea actuală.

☞ Al doilea război al cerului ☞

Datorită acțiunilor oamenilor celei de-a treia generații aliați cu ființele umane decorporate denumite zei, cu ființele luciferice și cu spiritele rebele ale naturii, Planul divin a fost grav perturbat, iar Ordinea cosmică a început să se clatine.

În faza de apogeu a acestei acțiuni potrivnice Planului lui Dumnezeu, a avut loc o nouă bătălie, în care s-au înfruntat, ca principali protagoniști, față în față, de-o parte a

baricadei, Fiii Flăcării ajutați de oameni - ultimii erau destul de puțini ca număr -, iar de cealaltă parte, zeii, ființele luciferice și spiritele întunecate ale naturii, împreună cu majoritatea oamenilor. Aceasta a fost a doua mare bătălie din istoria cosmosului. Prima mare bătălie avusese loc pe Perfer, în care a fost implicată a doua generație de oameni. Și de această dată, istoria s-a repetat: cam aceiași actori, aceleași roluri.

Războiul dintre Fiii Luminei și Fiii întunericului ajutați de oamenii celei de-a treia generații a fost un eveniment dramatic. S-au folosit arme nontehnologice cu o putere de distrugere aproape incredibilă. Oamenii aliați ființelor luciferice și spiritelor rebele ale naturii au fost învățați cum să lovească și cum să facă rău fraților lor. Războiul a avut mai multe bătălii și s-a întins pe o perioadă considerabilă de timp. Ultima înfruntare majoră dintre cele două mari tabere a fost de un dramatism de nedescris. Ea s-a desfășurat într-o zonă situată în vestul Europei, în partea de nord a Marii Britanii de astăzi, într-un loc denumit Harimateea. La sfârșitul aceluia război, Fiii Flăcării conduși de Îngerul Mihail au distrus o mare parte a Protopământului, iar nenumărați oameni din generația a treia au fost nimiciți. Au fost nimicite, de asemenea, multe ființe luciferice și multe spirite întunecate ale naturii.

Evident, după moartea corporală, o parte dintre oamenii de atunci care au ridicat mâna asupra fraților lor ar fi trebuit să se refugieze ca duhuri în "lumea de dincolo". Nu s-a întâmplat însă așa; lucrurile se complicaseră prea mult, iar umanitatea ajunsese într-un punct dincolo de care nu se mai putea continua. Întrucât au ridicat mâna împotriva fraților lor și și-au întors fața de la Dumnezeu, oamenii din această categorie au pierdut dreptul de a mai avea un corp duh, astfel că au redevenit spirite - stele. Tot astfel, multor ființe întunecate le-a fost distrus trupul, echivalentul corpului duh al oamenilor.

La sfârșitul marelui război, imediat după marea bătălie de la Harimateea, s-a produs un eveniment extrem de dramatic. Acest eveniment dramatic nici nu poate fi conceput cu mintea de oamenii din ziua de astăzi: Sfântul Duh - Energia fundamentală a vieții - s-a retras din creație, iar lumea materială a devenit stearpă; pământul a devenit de nelocuit și gol. În acea perioadă, planeta materială Pământ semăna cu Marte ori cu Venus: un ținut arid, lipsit total de orice formă de viață - vegetală, animală ori umană. Aceasta a fost cea mai întunecată Noapte din trecutul umanității. Pe atunci, nimeni nu știa dacă umanitatea va mai fi lăsată să repopuleze pământul. Ființele din lumea eterică denumesc acest eveniment dramatic prin expresia "**marea ștergere**", întrucât a fost șters tot ce existase până în acel moment. Pentru înțelegerea omenească un termen potrivit ar fi "marea disoluție".

O altă parte din oamenii generației a treia care, în faza inițială, s-a aliat cu ființele luciferice în lupta contra Fiilor Flăcării, și-a dat seama de răul făcut abia în răstimpul ultimei mari confruntări - cea care a decis soarta războiului. Chiar înainte de finalul bătăliei, oamenii din această categorie au părăsit liniile de apărare ale ființelor luciferice și ale spiritelor întunecate ale naturii și au refuzat să mai lupte. Ființele luciferice îi consideră trădători și astăzi pe acești oameni; la rândul lor, oamenii respectivi le consideră mincinoase pe toate ființele luciferice. După ce au părăsit în grabă câmpul de luptă, o parte din această categorie de oameni s-a refugiat în lumea eterică. În timpul ultimelor lupte dintre cele două tabere beligerante, acești oameni au descoperit "porțile de trecere" din lumea materială în lumea eterică; unora dintre acești

oameni, aceste porți le-au fost arătate (pământul din ciclul al treilea era diferit de cel de astăzi, fiind mai eterat, astfel că, în acea perioadă de timp, era relativ ușor pentru oameni să treacă de pe un palier cuantic pe altul prin intermediul unor porți). Astfel, acești oameni au pătruns în lumea eterică, unde au rămas până în ziua de astăzi. Deși lumea materială și lumea de dincolo au fost afectate de “marea ștergere”, lumea eterică a fost cruțată, astfel că a continuat să existe.

Pornind de la cunoștințele tehnologice din timpul celor trei mari Regate, o facțiune a oamenilor care s-au retras strategic în lumea eterică a început să construiască o formă specifică de civilizație. Treptat, această formă de civilizație a devenit din ce în ce mai avansată din punctul de vedere al tehnologiei eterice. Această formă de civilizație, construită (doar) de o facțiune a oamenilor refugiați înainte de “marea ștergere” în lumea eterică, este considerată de unii comentatori moderni a fi “extraterestră”; locuitorii ei sunt considerați în mod eronat de aceiași comentatori moderni “extratereștri”. Departe însă de a fi “extratereștri” (adică de a proveni din alte sisteme planetare sau solare), locuitorii lumii eterice menționați sunt la fel de tereștri ca și oamenii întrupați în lumea materială. Locuitorii lumii eterice din această categorie sunt într-adevăr constructorii aparatelor de zbor neidentificate, misterioasele OZN-uri, dar acestea nu sunt obiecte tehnologice fizice, ci eterice.

După o lungă perioadă de timp în care Pământul, ca planetă materială, a rămas sterp și gol, Sfântul Duh - A Treia Persoană a Sfintei Treimi - a readus lumea la starea de manifestare. Și astfel a fost creat un nou cer și un nou pământ. Astfel, Protopământul a renăscut într-o nouă formă de manifestare: acesta este Pământul actual. O dată cu renașterea Protopământului sub forma Pământului actual, a început al patrulea ciclu cosmic. Al patrulea ciclu cosmic nu s-a mai desfășurat pe un palier cuantic nou, ci pe același palier cuantic cu Protopământul - în palierul cuantic material. În perioada imediat următoare mării ștergeri (mării disoluții), palierul cuantic material a cunoscut un proces accelerat de densificare. Rezultatul a fost apariția materiei în forma actuală.

În cel de-al patrulea ciclu al cosmosului, oamenii au repopulat pământul. Primii oameni care au locuit noul pământ au fost câțiva Primordiali ai luminii (oamenii primordiali) din primele două generații. Astfel, la începutul celui de-al patrulea ciclu, nu a mai fost creat un nou Adam. O altă parte a oamenilor ce au populat pământul la începutul celui de-al patrulea ciclu au fost aduși direct din “Lumea fără formă”, unde se găseau în starea de “stele”, adică de spirite. În momentul întrupării în lumea materială, oamenii din această categorie au dobândit corpuri duh. Noul tip de corp duh este diferit de cel al oamenilor generațiilor anterioare. Așa a început istoria **generației a patra de oameni** - care este generația actuală. Marea majoritate a oamenilor care trăiesc actualmente în lumea materială fac parte din a patra generație.

În al patrulea ciclu cosmic, Pământul a renăscut (s-a “reîncarnat”), sub înfățișarea actuală, formându-se ceea ce ființele lumii eterice denumesc **Terra aurica cea nouă**. De fapt, prin “Terra aurica cea nouă”, ființele lumii eterice înțeleg înfățișarea actuală a structurii aurice terestre. Terra aurica cea nouă este o imensă sferă aurică, în mijlocul căreia se găsește Pământul fizic. Limita extremă a sferei aurice ce învâluie globul terestru este situată dincolo de Lună, undeva la mijlocul distanței dintre Lună și Marte. Totuși, în al patrulea ciclu, s-au luat anumite măsuri preventive, pentru a nu se produce

un deznodământ similar celui din primele trei cicluri. Încă de la debutul celui de-al patrulea ciclu cosmic, întreaga Terra aurica a fost învăluită într-o membrană energetică de protecție, care împiedică pătrunderea ființelor întunecate, așa cum s-a întâmplat anterior.

La fel ca și în ciclurile anterioare, treptat, noxele aurice emise de faptele oamenilor generației a patra au condus la o incompatibilitate energetică între umanitate și Locuința lor - Pământul material. Incompatibilitatea aurică dintre oameni și globul terestru devenise la un moment dat atât de mare, încât putea produce în orice moment o catastrofă de mari proporții. De altfel, toate catastrofele trecutului - distrugerile succesive - au demonstrat faptul că oamenii nu pot rezista la plata celor trei "prețuri" ce s-au pus: prețul căderii lui Shantiah, prețul căderii lui Hallshithan și prețul căderii lui Lucifer. De aceea, a fost necesar să se întrupeze o Persoană cu o putere și o tărie foarte mare, care să plătească "prețul de răscumpărare" (termenul de "preț" este folosit de ființele din lumea eterică). **Această Persoană a fost Iisus Hristos, Unicul Fiu al lui Dumnezeu.**

La mijlocul celui de-al patrulea ciclu al cosmosului, când lumea materială devenise un teritoriu controlat aproape în totalitate de forțele răului - de Primordialii întunericului, de ființele luciferice, de spiritele rebele ale naturii și de oamenii din "sămânța cea rea", a doua Persoană a Sfintei Treimi - Iisus Hristos care este Iubirea Nesfârșită - s-a întrupat în lumea oamenilor.

Iisus Hristos s-a întrupat în Palestina, întrucât, în acea regiune, oamenii atinseseră cote inimaginabile de răutate, iar noxele aurice se acumulaseră în mod dramatic. În acea zonă ar fi trebuit să izbucnească un mare cataclism, care, cu siguranță, ar fi culminat printr-o nouă "mare ștergere", în urma căreia umanitatea trebuia iarăși retrasă din circuitul evolutiv. Ca un fulger, Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu a penetrat toate palierele cuantice, întrupându-se prin Fecioara Maria.

Toate etapele existenței lui Iisus Hristos în lumea materială - nașterea, viața, pildele, persecutarea, răstignirea, moartea, învierea - au modificat din temelii tot ce existase anterior.

ÎMPĂRATUL ÎMPĂRĂȚILOR ASCUNSE

☞ Transmiterea Luminii ☞

Dumnezeu-Persoană, Hauti, este “Creatorul Terrei aurice celei noi, a ceea ce se vede și nu se vede și care va fi să apară, Domnul Domnilor, Împăratul Împărățiilor ascunse și a celor viitoare, care se văd și nu se văd, dar care vor fi să apară”.

Hauti, Dumnezeu-Persoană se manifestă într-un impresionant Trup de Lumină doar pe nivelul al nouălea al Terrei aurice. Ființa Sa infinită de lumină - infinitul pare a se condensa într-o formă umanoidă formată din lumină - emană o aureolă fantastică, formată din miliarde și miliarde de scipiri, ca un foc imens din care ies efluvii de lumină. Dumnezeu-Persoană are înfățișarea unui Bătrân Venerabil.

Dumnezeu Persoană, **Hauti** își are sălașul permanent în Cerul cerurilor, într-o minunată Locuință. Locuința lui Dumnezeu Tatăl, care este cu neputință de descris, este alcătuită din toate elementele naturii: din stele, din vânturi și din lumini. Ea pare să-și modifice neîncetat forma, aspectul și dimensiunile, după cum își modifică neîncetat luminozitatea, culoarea, sunetul și mirosul. Când este observată din față, Locuința lui Dumnezeu Tatăl se prezintă ca o piramidă, când este observată din spate se prezintă ca o sferă, când este observată din lateral se prezintă ca un triunghi, iar în momentul în care un om se află în lăuntrul ei, are senzația că stă într-un cub imens.

Dumnezeu-Persoană (Tatăl) este unica ființă din cosmos a cărei structură aurică - Trupul de Lumină - emite lumina. Toate celelalte ființe - oameni, îngeri, spirite ale naturii - doar primesc lumina. Lumina ce izvorăște din Ființa lui Dumnezeu Tatăl, ca dintr-un izvor nesecat, se răspândește la toate ființele din jurul Său. Acesta este un proces tainic, de mare anvergură cosmică; el este temeiul manifestării a tot ce există - fie văzut, fie nevăzut. Acest proces se desfășoară pe baza “principiului candelii” sau a “principiului transmiterii luminii”. În prima etapă, Lumina emisă de Trupul de Lumină al lui Dumnezeu este reflectată în ființele îngerești din Ierarhia Fiilor Luminii aflate în jurul Tronului Său de Domnie. Fiii Luminii cei mai înalți preiau Lumina lui Dumnezeu și o transmit, pe scară ierarhică, celor aflați pe treptele imediat inferioare. Astfel Lumina lui Dumnezeu ajunge până la ultimul înger al ierarhiei Fiilor Luminii.

Ființele îngerești ce stau permanent în preajma Tronului Său de Domnie - care văd Fața lui Dumnezeu - primesc Lumina, o “metabolizează” și o sintetizează prin propria lor ființă (de altfel, propria lor ființă îngerească este constituită în vederea acestui scop) pentru a o transmite mai departe, fiecare pe filiera specifică compartimentului pe care îl are în păstorie. Coborând din palier cuantic în palier

cuantic, din strat în strat, Lumina lui Dumnezeu Tatăl ajunge până în lumea materială. Astfel, cosmosul este susținut moment de moment de Lumina lui Dumnezeu, care este metabolizată și transmisă mai departe prin activitatea specifică a Fiilor Luminii. Omul, lumea materială, cosmosul în ansamblul său, există numai datorită faptului că sunt susținute permanent de Lumina, Puterea, Tăria și Voința lui Dumnezeu Tatăl și de activitatea specializată a fiecărei ființe îngerești din ierarhia Fiilor Luminii. Fiii Luminii desfășoară neîncetat o activitate intensă pentru a exista omul, pentru a exista fiecare strat auric, pentru a exista umanitatea în ansamblul ei, pentru a exista planeta materială Pământ sau pentru a exista cosmosul. Ființele din lumea eterică spun că **“dacă un înger și-ar întrerupe lucrul chiar și pentru o clipire, omul, așa cum îl vedem noi, s-ar disipa în mii de sclipiri asemănătoare apei ce dispare în puterea soarelui”**.

Fiii Luminii, sau după cum se numesc ei înșiși, **Hemin Hem**, adică **Cei dreپți (Cei Sfinți)**, sunt integrați într-o ierarhie foarte riguroasă. Organigrama ființelor îngerești este destul de complicată și nu pare să concorde cu ceea ce s-a scris până în prezent cu privire la acest subiect. De altfel, relatările despre astfel de subiecte sunt destul de rare și de incomplete. Gradul ierarhic al unei ființe îngerești și chiar al unei ființe umane poate fi estimat în funcție de doi parametri: **puterea și tăria**, care se manifestă la nivelul auri și al trupului de lumină. Cu cât puterea și tăria unei ființe îngerești sunt mai mari, cu atât strălucirea sa este mai intensă. Ființele îngerești sunt ierarhizate după puterea și tăria lor, la fel cum oamenii sunt ierarhizați în funcție de puterea și tăria corpului lor duh. În funcție de putere și tărie, ființele îngerești îndeplinesc anumite activități, fără de care cosmosul n-ar putea funcționa. În consecință, toate ființele îngerești sunt incluse într-o organigramă cosmică, care este structurată pe funcții și pe grade, după putere și tărie. Ființele din lumea eterică spun că, cu cât este mai înaltă pe scara ierarhică, cu atât o ființă îngerească muncește mai mult și desfășoară activități mai complexe.

Aici trebuie inserată o constatare necesară, care ne poate lămuri cum stau de fapt lucrurile cu gradele și cu funcțiile ierarhiei de ființe îngerești. În cosmosul spiritual nu există acea clasificare ierarhică strictă, pe funcții și pe grade, cum există - de exemplu - într-o mare instituție, întreprindere sau într-o armată din lumea noastră. Afirmăția că o ființă îngerească are un anumit nivel sau o anumită funcție în ierarhie, este doar un mod de exprimare, util doar în lumea oamenilor. De fapt, fiecare ființă îngerească are un anumit domeniu de care răspunde sau pe care-l supraveghează, astfel încât nu este vorba despre o structurare strictă pe verticală. Este vorba, mai degrabă, despre o structurare pe orizontală a funcțiilor, în care nimeni nu este mai presus de celălalt. Fiecare duce la îndeplinire misiunea primită de la Dumnezeu. Structurarea pe verticală din lumea oamenilor are la bază principiul concurenței, care nu există în cosmosul spiritual. Fiecare ființă - fie îngerească, fie omenească - este unică și se află situată pe propriul său culoar, iar nu în concurență cu alta. Toate ființele din cosmos sunt frați, iar între frați nu există concurență. Dumnezeu a creat o asemenea abundență în cosmos, încât nimeni nu are de ce să ia ceva de la altul. Dacă o ființă dorește să ia ceva de la altă ființă, în afară de ceea ce i-a dăruit Dumnezeu, înseamnă că a descoperit gustul lăcomiei - calitate luciferică prin excelență. În acest caz, își întoarce fața de la Dumnezeu și de la semenii săi, alegând o cale ce duce inevitabil spre o fundătură.

Astfel, există ființe îngerești care se ocupă de un singur om - de exemplu, Îngerii Păzitori și Îngerii Veghetori. Deasupra lor există ființe îngerești care se ocupă de un grup mai mare de oameni, de o așezare, de un popor sau de o națiune. Deasupra acestora există alte ființe îngerești, care se ocupă de o categorie specifică de oameni - de exemplu, de acei oameni care au corpul duh de o anumită culoare. În fine, deasupra tuturor se află ființele îngerești care se ocupă de diferite segmente ale cosmosului sau de diferite elemente ale naturii.

❧ Sfânta Adunare a lui Dumnezeu ❧

Terra aurica are nouă lumi - paliere cuantice, paliere sau "cercuri" concentrice. Cea mai înaltă lume este Sfera lui Dumnezeu, care poate fi considerată al nouălea palier al Terrei aurica.

Al nouălea palier al Terrei aurica este un spațiu destul de greu de definit prin termenii fizicii actuale. Pe al nouălea palier al Terrei aurica se manifestă Dumnezeu Tatăl, care este denumit **Hauti** de către ființele lumii eterice. Pe al nouălea palier al Terrei aurica, Dumnezeu Tatăl se manifestă în formă umanoidă, într-un trup impresionant de lumină. În planul Său de reședință, Dumnezeu Tatăl stă așezat pe un magnific Scaun de Domnie. În jurul Scaunului Său de Domnie se manifestă nenumărate ființe îngerești - unele dintre ele păstrează o formă umanoidă, altele nu au formă umanoidă. Acestea din urmă se prezintă în forma lor originală, de sfere.

Cele mai elevate ființe îngerești din categoria Fiilor Luminii nu au o formă umanoidă, pentru că nu au nevoie să se manifeste pe palierele inferioare ale cosmosului - în lumea astrală sau în cea eterică. Ele se prezintă fie ca niște flăcări, fie ca niște sfere înaripate care vorbesc pe mii de voci. Cele mai elevate ființe îngerești lipsite de formă umanoidă sunt cele **21 de Duhuri Bune Străjuitoare** (denumite anterior **Îngeri Puri ai Temeliei**). Îngerii le numesc **Shah-Minem** - în traducere din akhatakha, "**Îngeri Nepătați, Puri și Perfecti**". Îngerul Gabriel afirmă cele **21 de Duhuri Bune Străjuitoare** "se bucură de mărirea Domnului Hauti". "Ei - spune Îngerul Gabriel - sunt camera din care pornește văzul, iar văzul naște realitatea". Prin ele, "**fiii femeii** (adică oamenii) și orișice Lumină (ființă îngerească) pot căpăta forma umanoidă", mai spune Îngerul Gabriel, referindu-se la aceste înalte ființe îngerești. "Ei sunt cei mai înalți frați ai fiilor femeii, frații noștri". "Privește-i - i-a spus Îngerul Gabriel lui Eugen în cadrul turului de informare -, și uită-te atent, căci la orice perioadă, de mii de timpuri, câte șapte din acești Îngeri vin și se așază înaintea Domnului Tărilor ca să fie mângâiați pentru lucrul lor". Timpurile și perioadele sunt unitățile îngerești pentru măsurarea timpului, echivalente eonilor sau erelor. Dintre cele 21 Duhuri Bune Străjuitoare, 7 stau permanent în jurul Scaunului de Domnie al lui Dumnezeu. Cele 7 înalte ființe îngerești care stau la picioarele Domnului Hauti au înfățișarea unor flăcări; acestea sunt cele șapte flăcări sublime ce înconjoară Scaunul de Domnie al Domnului Hauti - Dumnezeu Tatăl. Cele șapte Duhuri Bune Străjuitoare prezente înaintea Scaunului de Domnie al Domnului Hauti emit lumini, sunete și mirosuri sublime. Fiecare dintre ele vorbește pe multe voci. Fiecare voce este atât de dulce și de duioasă încât farmecă orice muritor. În akhatakha, cele șapte Duhuri Bune Străjuitoare sunt numite astfel: "**Inth, Idon, Avath, Sebeth, Ahn, Vhait, Esh**".

Tot pe cel de-al nouălea nivel al Terrei aurice, la picioarele Tronului (Scaunului) de Domnie al lui Dumnezeu Tatăl, stă o altă înaltă ființă îngerească, numită **Saathi**. Spre deosebire de cei 21 de Îngeri puri ai Temeliei, care au înfățișarea unor flăcări, Îngerul **Saathi** se manifestă într-un trup luminos de formă umanoidă. Această ființă îngerească este ceea ce noi, în limbajul omenesc, putem numi “**Îngerul Feței**”. În ierarhia îngerilor, **Saathi** este considerat “**al doilea ca Putere și Tărie după EL**” - după cum spune Îngerul Gabriel. “**Acolo unde merge Hauti, în fața LUI merge Saathi**”. Îngerul Feței, **Saathi** merge întotdeauna înaintea Domnului **Hauti**. Când **Saathi** pășește, observatorul are senzația copleșitoare că vine un foc teribil, apoi un cutremur cumplit, iar apoi o furtună înspăimântătoare - un vuiet de ape înfuriate. În cele din urmă, se aude un susur blând ca o apă lină, dulce și înmiresmată: este Dumnezeu Tatăl. Îngerul Feței, **Saathi**, are chipul unui bărbat de 20-25 de ani; are 2,50 metri înălțime, fața ovală, albă ca zăpada. Are ochii mari, de aceeași culoare ca și fața, fără iris, părul lung, castaniu și creț. Este foarte frumos și inspiră măreție. Este înveșmântat într-o togă de culoare verde ce scânteiază ca mii și mii de smaralde.

O altă înaltă ființă îngerească prezentă în apropierea lui Dumnezeu Tatăl este Îngerul **Uth** - “**Domnul tuturor distrugerilor și al minunilor vieții văzute și nevăzute, știute și neștiute**”, după cum spune Îngerul Gabriel. “**Uth este mult-mult în putere și tărie**” - mai spune Îngerul Gabriel. Intensitatea aurei lui **Uth** este extraordinar de mare și nu poate fi aproximată în cuvinte, căci **Uth** este ceea ce în limbajul oamenilor s-ar numi “**Îngerul distrugerii**”. **Uth** are două ajutoare de încredere: **Athon** și **Ezhon**, care sunt comandanții celor două armate de Îngeri distrugători.

O categorie aparte de ființe îngerești sunt **Tăriile**. Tăriile sunt ființe îngerești extrem de puternice, atât de puternice încât mintea omenească nu le poate concepe. “**Ele nu au nume** - spune Îngerul Gabriel despre Tării - **căci din ele se nasc numele**”. Uimitor este faptul că Tăriile se manifestă sub înfățișarea inocentă a unor fetițe. Tăriile au înfățișarea unor fetițe de până la nouă ani, cu codițe, înveșmântate în rochițe colorate, formate din lumină, care se comportă, folosind termenii corespondenți din lumea materială, foarte gingaș și inocent. În prezența lor, orice observator parcă simte infinitul comprimat într-o ființă de aproape un metru înălțime. Pe nivelul al nouălea al Terrei aurice, înfățișarea Tăriilor este diferită: ele au trupul format din flăcări, iar în jurul lor apar mii și mii de descărcări electrice. Totuși, aceste ființe îngerești se manifestă destul de rar în forma umanoidă.

În subordinea Tăriilor se află alte ființe îngerești, care au tot înfățișarea unor inocente fetițe. Îngerul Gabriel a desemnat aceste ființe îngerești prin termenul de **Puteri**. Numele Puterilor sunt formate doar din vocale: A; E; O; IO; AEO. Puterile sunt înalte ființe îngerești care conduc subpalierele lumii astrale. Lumea astrală este situată dincolo de Poarta 1, fiind formată din șapte subpalieri, care sunt conduse de șapte ființe îngerești conducătoare denumite Puteri. De exemplu, primul subpalier astral este condus de o Putere, al doilea de o alta și așa mai departe. Fiecare dintre cele șapte subpalieri astrale are o culoare de bază, care se reflectă atât în culoarea corpului duh al oamenilor, cât și în înfățișarea Puterilor.

După cum a fost menționat, există șapte tipuri principale de corpuri duh, fiecare tip având drept caracteristică principală o anumită culoare - adică o energie de o

anumită frecvență care emite o anumită culoare. Astfel, în funcție de culoarea specifică a corpului duh, fiecare ființă umană merge, după moarte, în subpalierul corespunzător al lumii astrale. Oamenii cu un corp duh roșu merg pe primul subplan al lumii astrale, oamenii care au un corp duh portocaliu merg pe al doilea subpalier și așa mai departe. Înfațișarea Puterilor, care se manifestă ca niște fetețe inocente, adică părul, ochii fără iris și rochițe pline de fireturi și flori au aceeași culoare ca și cea a palierului cosmic pe care îl au în stăpânire. Astfel, Puterea-Fetiță care conduce primul subpalier al lumii astrale are vestimentația, părul și ochii de culoare roșie, Puterea-Fetiță care conduce cel de-al doilea subpalier are vestimentația, părul și ochii de culoare portocalie, Puterea-Fetiță care conduce cel de-al treilea subpalier are vestimentația, părul și ochii de culoare galbenă și așa mai departe. Fetețele-Puteri se îngrijesc de toți oamenii cu un corp duh corespondent - atât de cei încarnați în trup material, cât și cei decorporați, care deja locuiesc în subpalierul respectiv. În momentul în care se prezintă în fața lor un om (fie om decorporat, fie clarvăzător), Puterile își pronunță numele. Numele unei Puteri nu poate fi pronunțat de nici o făptură umană încarnată, întrucât nu există sunete sinonime în lumea terestră, cum probabil nu există nici corzi vocale capabile să le pronunțe. De altfel, întors în lumea materială, niciun om încarnat nu poate să-și amintească numele acestor ființe îngerești sau sunetele pe care le pronunță. Numele lor cuprind o succesiune de vocale, fără corespondență în lumea fizică. Fetețele-Puteri pronunță sunetul care corespunde unei chakre și unui tip de corp duh. Dacă omul nu are acea chakră în activitate, deci nu are corpul duh de culoarea corespondentă, el nu poate pătrunde pe acel subpalier al lumii astrale.

În afara acestor două categorii de ființe îngerești care se manifestă sub forma unor fetețe, mai există și o a treia, denumită de Îngerul Gabriel prin numele de **Forțe**. Rolul acestor ființe îngerești este de a menține balanța dintre energiile negative și pozitive existente la nivelul Terrei aurice.

După Tării, Puteri și Forțe, în ierarhia Fiilor Luminii urmează **Îngerul Metatron**. După cum afirmă ființele din lumea eterică, ca înfațișare, Îngerul Metatron întrece în frumusețe orice alt înger. Îngerul Metatron are 2,5 metri, părul blond, ochii verzi-albaștri lipsiți de iris, iar părul lung și drept este prins într-o cunună strălucitoare ce pare de foc. Are o voce profundă, învăluitoare, aproape feminină. Pe hainele sale ce par formate din zăpadă sunt înscrise o mulțime de însemne strălucitoare. Îngerul Metatron este posesorul celei mai minunate spade care există în Terra aurica.

Tot pe cel de-al nouălea palier al Terrei aurice, în jurul Tronului de Domnie al lui **Hauti**, în ordine ierarhică, ca putere și tărie, stau Serafimii și Heruvimii. **Serafimii** sunt îngeri de formă umanoidă. Din Serafimi emană lumina, iubirea și dreptatea. Serafimii nu posedă ceea ce în lumea noastră se numește "liberul arbitru". Voia lor este Voia lui **Hauti** - Dumnezeu Tatăl. Înfațișarea Serafimilor este grandioasă. Fața, ochii, gura și părul Serafimilor par a fi făcute din flăcări mistuitoare, iar hainele lor par a fi formate din metal topit. Ceea ce este cu adevărat impresionant pentru o ființă omenească întrupată este faptul că înfațișarea Serafimilor, la fel ca și înfațișarea unora dintre Heruvimi, se modifică neîncetat. Dacă se prezintă din față, un Serafim are o anumită fizionomie, o anumită strălucire aurică, un anumit miros și un anumit sunet. Dacă întoarce capul spre dreapta are altă înfațișare, alt chip, altă strălucire aurică, alt miros și alt sunet. Dacă întoarce capul spre stânga înfațișarea se schimbă, fiind diferită

de cele anterioare. La fel se întâmplă și dacă întoarce capul înapoi. Dacă am încerca să definim în termeni omenești ceea ce este un Serafim, atunci ar trebui să folosim formula: “realizarea imposibilului prin voință, putere și tărie”. Nimic nu este imposibil pentru voința unui Serafim. În momentul în care ating rangul de Serafim, ființele îngerești devin “realizate”, iar “realizarea” serafimică înseamnă conștientizarea interioară a rolului și a activității lui Dumnezeu în cosmos.

Dacă Serafimii au înfățișări umane, nu același lucru se poate spune despre Heruvimi, care nu se prezintă totdeauna în formă umanoidă. **Heruvimii** sunt conducătorii spiritelor naturii. Atunci când se manifestă într-o formă umanoidă, Heruvimii au o înfățișare feerică. Au o înălțime de până la 2,5 metri, iar fizionomiile lor - fața, nasul, gura și ochii - par feminine. De foarte multe ori, Heruvimii par a-și schimba luminozitatea din interior: uneori par făcuți din flăcări, alteori din apă. Există și mulți Heruvimi lipsiți de formă umanoidă; ei se prezintă ca o îmbinare bizară de forme umanoide și animaliere. Astfel, chipul Heruvimului (numit în akhatakha) **Solat** este foarte frumos; are ochii mari și gene prelungi, nasul mic și buzele pline. Dinții săi au albul curat al zăpezii proaspăt puse. Părul, foarte bogat și lung, este prins într-o coadă cu mai multe panglici. Negrul părului contrastează cu albul imaculat al pielii.

Imediat sub treapta Heruvimilor se află Domniile și Stăpânirile care se manifestă sub înfățișarea unor Bătrâni venerabili. Domniile și Stăpânirile stau așezate pe jilțuri asemănătoare scaunelor de domnie ale regilor.

Domniile - sau, după cum sunt denumite de ființele din lumea eterică, “**Înțelepciunile Domnești**” -, au înfățișarea unor Bătrâni venerabili. Înțelepciunile Domnești sunt ceva mai înalte decât celelalte ființe îngerești, unele dintre ele ajungând până la înălțimea apreciabilă de 3 metri. Par să nu aibă, ca înfățișare și fizionomie, mai mult de 30 de ani, deși au părul și bărbile albe ca zăpada. Ochii lor, cu iris normal, au o splendidă culoare azurie. Hainele Înțelepciunilor Domnești sunt formate din lumini albe. Zeci de însemne, sigilii, peceteți și ceva ce, în lumea noastră, s-ar putea numi pietre prețioase, de culori diferite - roșii, albastre, verzi, aurii, argintii - ce strălucesc feeric, completează ținuta hieratică a acestor sublimе ființe îngerești. Pe cap, poartă coroane asemănătoare celor regale, ce strălucesc orbitor. Uneori, coroanele par a fi făcute din foc, alteori par a fi făcute din apă strălucitoare. Stând lângă o astfel de ființă, orice om știe instinctiv că stă lângă cineva care cunoaște soluțiile tuturor problemelor. Înțelepciunile Domnești sunt în număr de 11 sau 12. Ele stau permanent în jurul Scaunului de Domnie al Domnului **Hauti**.

Următoarele ființe îngerești, în ordine descrescătoare, din ierarhia Fiilor Luminii sunt **Stăpânirile** - sau, după cum sunt denumite de ființele din lumea eterică, “**Înțelepciunile stăpânitoare**”. Și aceste ființe îngerești se prezintă sub înfățișarea unor Bătrâni venerabili ce stau pe jilțuri. Dacă locul Înțelepciunilor Domnești este pe cel de-al nouălea palier al Terrei aurice, locul de reședință al Înțelepciunilor Stăpânitoare este în lumea astrală, acolo unde se supraveghează judecata individuală a oamenilor după moarte. Înțelepciunile Stăpânitoare sunt acele ființe îngerești care împlinesc judecata fiecărei ființe omenești imediat după momentul morții. În locul în care se desfășoară judecata oamenilor după momentul morții se află 11 jilțuri. Ele sunt ocupate de venerabilii Bătrâni - Înțelepciunile Stăpânitoare -, în funcție de nivelul evolutiv al omului ce se prezintă la judecată. La unii oameni sunt ocupate două jilțuri,

la alții trei, la alții patru, în funcție de calitatea corpului duh și de clasa evolutivă. Jilțurile pe care stau așezați Întelepciunile Stăpânitoare au forme și mărimi greu acceptabile prin intermediul rațiunii. De la fundația de formă paralelipipedică a jilțurilor urcă nenumărate trepte piramidale, imposibil de numărat. Fiecare treaptă are mirosuri, luminozități, culori și sunete diferite. Din interiorul treptelor se aud mii și mii de voci omenesti care laudă, plâng ori scrâșnesc. Pe trepte sunt așezate alte ființe îngerești subordonate. În vârful piramidei se află jilțurile maiestuoase și impunătoare pe care stau Întelepciunile Stăpânitoare. Fiecare jilț are culoarea, luminozitatea, sunetul și mirosul corespunzător principalelor categorii de corpuri duh ale oamenilor. Spătarul unui jilț pare a avea cel puțin treizeci de metri înălțime; are forma unor aripi întinse, iar rezemătoarele de mâini au forma membrelor unor Heruvimi. Pe fiecare dintre înaltele spătare în formă de aripi deschise se află un desen complicat și numele fiecărei Întelepciuni Stăpânitoare. Este cu adevărat uluitor faptul că fiecare jilț pare a fi viu. Întelepciunile Stăpânitoare au în subordinea lor multe alte ființe îngerești, care pot fi numite în limbaj omenesc “Maeștri de jocuri karmice”, “Mesageri karmici” etc.

În afara ființelor îngerești, undeva pe cel de-al nouălea nivel al Terrei aurice, se află și un Om. Numele său, în limbajul akhatakha, este **Merrah**, adică “**Cel preaiubit**”. Îngerul Gabriel povestește istoria acestui om care are permisiunea de a vedea permanent Fața lui Dumnezeu Tatăl: “**În vremurile acelea depărtate mult de veacul tău și de generația aceasta, Hauti mă încununase cu Glorie și Slavă. EL s-a uitat peste locuințele fiilor femeii și a văzut că inima omului este de la zi la zi tot mai rea. Totuși, a găsit pe unul pe placul inimii SALE și l-a chemat pe nume. El este Preaiubit - Merrah - și vede Fața Domnului său și locuiește în Odihna SA. La urmă, vaietul răutății oamenilor era atât de mare, încât a ajuns până la EL. Și Îngerul distrugerii și-a luat tainul său**”. Spiritele naturii spun că, de câte ori îl vede pe acest om așezat la picioarele Tronului Său de Domnie, **Hauti**, Dumnezeu Tatăl își amintește de oameni și de un legământ foarte vechi...

Toate ființele îngerești descrise anterior formează ceea ce în limbajul akhatakha se numește **Ahinath**, adică “**Sfânta Adunare a lui Dumnezeu**”.

❧ Principatele Ocrotitoare ❧

O altă categorie de ființe îngerești, implicată în activități apropiate de oamenii încarnați, este formată din **Principatele Ocrotitoare**. Principatele Ocrotitoare sunt conduse de Principi Ocrotitori.

Au titulatura de Principe Ocrotitor următoarele ființe îngerești: Îngerul Gabriel, Îngerul Mihail, Îngerul Rafael, Îngerul Uriel, Îngerul Morții. Tuturor acestor ființe îngerești, tradiția creștină le-a atribuit gradul de Arhanghel, dar ființele din lumea eterică au precizat în repetate rânduri că sunt mult mai înalte pe scara îngerească.

După cum se poate remarca, există multe diferențe de denumiri și de titlaturi între modul în care sunt prezente ființele îngerești în lumea eterică și denumirile folosite în lumea oamenilor, astfel încât este foarte greu de precizat cu exactitate semnificația funcțiilor, a titlaturilor și a denumirilor. Pentru a evita confuziile, ființele îngerești vor fi desemnate în continuare prin termenul generic de **înger** - care desemnează o categorie ontologică de ființe, iar nu o funcție sau un grad ierarhic.

Fiecare dintre Principii Ocrotitori se ocupă de buna funcționare a unui anumit segment al cosmosului, având în subordine un mare număr de alte ființe îngerești. Astfel, Principele Ocrotitor cunoscut de oameni sub numele de Gabriel, supraveghează activitățile îngerești care au influență directă în existența cotidiană a oamenilor întrupați. **Îngerul Gabriel** este “**Întâiul Înger Veghetor**”, “**Cel ce deține Cheile Puterii**” sau “**Cel ce are grijă în mod nemijlocit de fiii femeii**”. Una din denumirile din lumea eterică ale Îngerului Gabriel este **Tenth-Than**, adică “**Purtător al Cheilor Puterii**”. Îngerul Gabriel este - pentru a folosi un termen eminent lumesc - **Întâiul Înger Veghetor** care se îngrijește în mod nemijlocit de existența oamenilor întrupați. Pentru noi, oamenii, în virtutea unei tradiții străvechi, gradul ierarhic al Îngerului Gabriel este cel de Arhanghel. După afirmațiile ființelor din lumea eterică, gradul ierarhic al Îngerului Gabriel este cel de “**Seraf**”. Același lucru se poate spune și despre ceilalți Principii Ocrotitori.

Alt Principe Ocrotitor este **Îngerul Rafael**, cel care “fură, clipă de clipă, pe cei deja pierduți”. Îngerul Rafael este Vindecătorul prin excelență. Îngerul Rafael are în subordine o întreagă ierarhie de Îngeri mângâietori-vindecători, care sunt prezenți mai ales în preajma spitalelor, azilelor de bătrâni sau a locurilor în care se fac vindecări. Îngerul Rafael și îngerii pe care îi are în subordine acționează clipă de clipă “**pentru fiecare om, în toate zilele lui, acum și în veac**” - după cum afirmă însuși Îngerul Rafael.

Îngerul Mihail, un alt Principe Ocrotitor, este Comandantul suprem al Oștirii cerești. El are în subordinea sa miliarde și miliarde de îngeri luptători. Adversarii Îngerului Mihail sunt ființele luciferice și shaitanice. Îngerul Mihail este atotprezent în marile confruntări militare, după cum este atotprezent în apărarea oricărui om năpăstuit. Îngerul Mihail ia apărarea oamenilor în condițiile în care se produc încălcări, prin forță, ale liberului arbitru: lupte de stradă, bătăi între vecini, violări ale integrității fizice ale persoanelor mai slabe din punctul de vedere al forței brute, în cazurile de viol, de înșelare etc. De fiecare dată când Slava lui Dumnezeu (fiecare om poartă în sine o părticică din Slava lui Dumnezeu) este înjosită prin lăcomie, orgoliu, mândrie sau neștiință, Îngerul Mihail este prezent în apărarea oamenilor. În existența cotidiană, se întâmplă deseori ca “buturuga mică”, de regulă un om slab ca potențial fizic, să fie lovită de o “buturugă mare” și să reacționeze cu o forță însutită asupra agresorului, mirându-se ulterior de unde a avut atâta putere fizică pentru a face k.o. un adversar atât de puternic. De asemenea, se întâmplă deseori ca o femeie firavă, care este atacată de un golan de stradă, să reacționeze uimitor și să-l biruie pe agresor cu o forță de neexplicat în acele momente. În toate aceste cazuri, se poate presupune că la cei slabi s-au trezit instinctele ancestrale sau că s-a vărsat adrenalina în sânge datorită spaimii, astfel încât a fost posibil ca “buturuga mică” să învingă “buturuga mare”, dar acesta este doar aspectul exterior al problemei. Întotdeauna, în acele momente, Îngerul Mihail este prezent în trupul său de lumină, la nivelul lumii eterice, alături de cei slabi și oprimați, pentru a proteja Slava lui Dumnezeu închisă într-un trup uman de furia oarbă a celor care și-au pierdut omenia.

Un rol aparte, printre Principii Ocrotitori îl ocupă și cel denumit în lumea oamenilor **Îngerul Morții**. Departe de a fi identificat cu acel stupid însemn pământesc al “Doamnei cu coasa”, Îngerul Morții este un înger foarte frumos, de 2,5 metri

înălțime, cu părul negru ca pana corbului, ochii căprui, foarte frumoși și foarte expresivi, fața albă și buzele pline. Răspândește un parfum într-adevăr deosebit, iar rezonanța sa aurică este foarte înaltă. Sub comanda Îngerului Morții se află miliarde și miliarde de ființe îngerești cu diferite funcții: Îngeri întrupători sau destrupători (un fel de îngeri-paramedici), Îngeri Veghetori de diferite categorii. În funcție de nivelul evolutiv al corpului duh al omului care se destrupează sau se întrupează se alege și Îngerii întrupători sau destrupători, precum și Îngerii Veghetori.

Un alt Principe Ocrotitor este **Îngerul Uriel**, a cărui activitate se desfășoară cu precădere la nivelul cosmic. Îngerul Uriel se ocupă de dinamica corpurilor cerești. Oamenii pot trăi pe Pământul fizic datorită faptului că Îngerul Uriel supraveghează mecanica corpurilor cerești. Orice derogare de la mecanica cerească înseamnă stingerea Pământului ca planetă fizică. Fără activitatea Îngerului Uriel, Pământul ar fi bombardat zilnic de asteroizi și de meteoriți. Aparent, activitatea Îngerului Uriel este depărtată de activitatea oamenilor întrupați, dar fără aportul său decisiv, pământul material ar fi de mult sterp și gol.

În Terra aurica, Principii Ocrotitori - Îngerul Gabriel, Îngerul Mihail, Îngerul Rafael, Îngerul Uriel, Îngerul Morții - sunt omniprezenți. În funcție de misiunile lor de anvergură cosmică, primite de la Dumnezeu, ei participă la toate evenimentele importante ce au loc în Terra aurica. Ei vor continua să aibă grijă de toți oamenii, până când evoluția umanității în Terra aurica se va fi încheiat. Datorită caracteristicilor lor ființiale, Principii Ocrotitori pot fi simultan în foarte multe locuri ale Terrei aurica. Chiar dacă, într-o fracțiune de secundă din timpul omenesc, se petrec sute de mii de evenimente pe tot cuprinsul Terrei aurica, aceste înalte ființe îngerești sunt prezente la toate evenimentele și supraveghează atent tot ce se petrece. Toți Principii Ocrotitori lucrează neîncetat în folosul oamenilor, iar atribuțiile lor funcționale sunt atât de multe și de complexe, încât o minte omenească nu le poate cuprinde. Pentru mintea unui om este într-adevăr de neconceput cum o înaltă ființă îngerească poate să muncească neîncetat de la începutul evoluției omului pe pământ și până în prezent.

Locurile de reședință ale tuturor Principilor Ocrotitori se află pe nivelul al nouălea al Terrei aurica, acolo unde există cinci mari palate. Fiecare dintre aceste palate, de o neasemuită frumusețe, se modifică în funcție de urcarea locatarilor lor în "iubire, putere și tărie".

În afara ființelor îngerești care veghează asupra unor mari mase de oameni, există și ființe îngerești care se ocupă de un singur om. Ele însoțesc omul pe toată durata existenței sale terestre. Cele mai importante ființe îngerești care se îngrijesc de un singur om sunt Îngerii Păzitori și Îngerii Veghetori. Îngerii Păzitori și Îngerii Veghetori nu trebuie confundați între ei, întrucât sunt diferiți ca rang și ca misiune. Fiecare om are trei Îngeri Păzitori și trei Îngeri Veghetori. Prințul tuturor Îngerilor Păzitori este Îngerul Rafael. În schimb, Îngerii Veghetori sunt subordonați Îngerului Morții.

Îngerii Păzitori nu se manifestă prea des în lumea eterică. De regulă, Îngerii Păzitori sunt percepuți doar ca voci interioare - acele voci interioare, care, uneori, în momentele complicate ale existenței cotidiene, îi sfătuiesc din interior pe oameni. Vocile lor nu trebuie confundate cu vocea conștiinței, care aparține omului. Trebuie reținut faptul că nici Îngerii Păzitori, nici alte ființe îngerești diriguitoare nu dictează

omului ce să facă, ci doar îl sfătuiesc. Omul, având liberul arbitru, este suveran și poate decide singur ce să facă. Desigur, sfatul unui Înger Păzitor contează foarte mult, așa cum știm cu toții în profunzimile ființei noastre. Îngerii Păzitori “**sunt cei mai mari în Putere și Tărie dintre îngerii ce ocrotesc pe fiul femeii dinăuntrul lui**” - după cum afirmă Îngerul Rafael, care este Prințul tuturor Îngerilor Păzitori.

La rândul lor, **Îngerii Veghetori** sunt ființe îngerești care veghează la buna funcționare a sistemului auric al omului pe toată durata existenței materiale a acestuia. Îngerii Veghetori sunt subordonați direct, pe linie ierarhică, Îngerului Morții - Prințul tuturor Îngerilor Veghetori. Îngerul Morții și ființele îngerești subordonate nu se ocupă doar de procesul morții și de trecerea omului cât mai lin prin Poarta ce separă lumea aceasta de lumea cealaltă, ci și de buna funcționare a sistemului auric uman de-a lungul existenței întrupate. Îngerii Veghetori se manifestă permanent în lumea eterică, în corpuri umanoide de lumină. Sunt mult mai înalți decât oamenii, iar trupurile lor de lumină sunt strălucitoare. Ei ajută omul în mod direct, în diferite împrejurări ale vieții.

Fiecare om are trei Îngeri Veghetori: primul se ocupă de buna funcționare a corpului sufletului, al doilea se ocupă de buna funcționare a corpului duh, iar al treilea de buna funcționare a spiritului.

❧ Prințul Poporului ❧

În afara ființelor îngerești cu atribuțiuni la nivelul întregii Terre aurice, există și ființe îngerești care au ca atribuțiuni bunul mers al lucrurilor în anumite zone locuite de oameni. Printre aceste înalte ființe îngerești se numără și Îngerul Poporului sau, după cum este numit de ființele din lumea eterică, Prințul Poporului. În cele ce urmează nu va fi vorba decât despre Prințul Poporului Român.

Prințul Poporului Român este o înaltă ființă îngerească, care nu are formă umanoidă. Într-un fel, se poate spune că “trupul” său spiritual - ființa sa aurică - circumscrie spațiul fizic ocupat de Poporul Român. Uneori, în anumite momente, Prințul Poporului Român se poate manifesta printr-o formă concretă, non-umană, a unui ciclon de 2 metri diametru și de aproape 20 de metri înălțime, ce pare a se forma instantaneu din toate elementele naturii. Când vorbește, vocea lui este foarte liniștitoare, calmă, ca o șoptă. Pare că vocea sa provine de la toate elementele din jur. Uneori, la marile evenimente, vocea sa bubuie ca un tunet și face să vibreze toate particulele elementelor din jur (atât în lumea eterică, cât și în lumea infraeterică).

Prințul Poporului Român stăpânește auric peste întregul teritoriu ocupat de Poporul Român, cu specificația că granițele spirituale depășesc granițele politice actuale ale României. Toți Românii locuiesc în aura Prințului Poporului precum peștii trăiesc în spațiul delimitat de pereții de sticlă ai unui acvariu.

Prințul Poporului Român este numit **Ișshion** în limba akhatakha, cuvânt care este format din două cuvinte : **IȘȘ** este numele lui Dumnezeu, **H-Ion** înseamnă “Cel dintâi”. Numele din lumea eterică al Prințului Poporului Român are următoarea semnificație: “**Primul așezat de către Dumnezeu, de când s-au orânduit obcinele**”.

Datorită faptului că nu se manifestă, precum celelalte ființe îngerești, într-un trup de lumină de formă umanoidă, **Ișshion**, Prințul Poporului Român, este reprezentat de un om - care poate fi considerat Reprezentantul său. Evident, este vorba despre un om

decorporat, care s-a întrupat cândva, în decursul istoriei, în arealul - obcina - guvernat de Prințul Poporului Român. Reprezentantul Prințului Poporului Român a primit prin **ungere** (o ceremonie specială) această înaltă funcție și o îndeplinește pe parcursul unei perioade îndelungate de timp. Reprezentantul Prințului Poporului Român - **Ișshion** - are un nume format din trei sunete. Numele său este **Ioh**.

Ioh are o statură impresionantă, puțin peste 2 metri, umerii lați, păr bogat, alb cu sclipiri albastre, prins uneori în coadă cu trei panglici de lumini - roșu, galben și albastru, culorile drapelului național actual al României -, ochii mari, precum azurul minunat al cerului de primăvară. Uneori își așază pe cap o cunună sau mai degrabă o coroană ce pare din foc, extrem de strălucitoare. Poartă o haină lungă, albă ca zăpada și un brâu lat de lumină galbenă. Ioh este prezent la nivelul lumii eterice când în lumea materială se desfășoară activități ce privesc interesele naționale ale Poporului Român: la festivități oficiale în care se arborează drapelul de stat, la jurămintele militare sau la jurămintele persoanelor cu funcții în stat ori la alte evenimente curente.

Despre reprezentantul său uman, **Ișshion**, Prințul Poporului Român spune următoarele: **“Privește Pusul meu și hotărât demult, ca Domn al Domniilor pământești în Obcina Mea. Pus și hotărât din vremi peste grai, porturi și hotare. Și lui i-am spus atunci: apără ce Ți-am dat”**. În contextul dat, **Pusul** are semnificația: **“Cel pe care l-am pus eu”**. Prin **“obcină”** se înțelege spațiul geografic circumscris de Prințul Poporului.

Prințul Poporului Român spune adesea, prin intermediul reprezentantului său, Ioh, oamenilor de vază din România (a se citi oamenii cu funcții publice și politice din România) următoarele cuvinte: **“Spune la domnii voștri așa: Trăiește în pace cu vecinii tăi, dar apără ce-i al tău, căci nu-i preț și nici lege, nici în ceruri, nici pe pământ, nici sub pământ dacă faci cum îți zic. Și înlăuntrul obcinei tale, nu pune gard să zici aici e al meu, aici e al tău. Căci gol vii și gol pleci. Și, domnule, de mine pus și hotărât, (să) ai grijă ca să nu se aștearnă negura și să rămâie burți goale. Căci Eu, care te cinstesc, voi lua cununa cinstei de la tine și o voi pune la altul. Iar tu vei cade ca un om de rând, vei sfârși ca un om obișnuit”**.

❧ Zaurdarii, Spiritele naturii ❧

La fel ca în cazul ființelor îngerești, în funcție de criteriul principal de clasificare, spiritele naturii pot fi împărțite în două mari categorii. De-o parte spiritele bune ale naturii care respectă Planul lui Dumnezeu. De cealaltă parte pot fi situate spiritele rebele ale naturii, care l-au urmat pe Lucifer în revolta contra Planului lui Dumnezeu.

Rolul spiritelor bune ale naturii este legat exclusiv de natură. În lumea eterică, aceste ființe poartă numele de **“suflete ale naturii”**. Tot în lumea eterică, spiritele naturii mai sunt numite **“Legi ale naturii”**. Numele lor din lumea eterică este Zaurdarii - adică locuitori ai Zaurdarii (Zaurdaria este numele dat lumii eterice de spiritele naturii înseși; uneori, prin Zaurdaria este desemnat Edenul eteric, locul creației primilor oameni).

Natura este animată, are un suflet, iar esența acestui suflet este formată din Zaurdarii - ființele care au grijă de ea. Denumirea de **spirite ale naturii** va fi folosită în continuare doar datorită unei tradiții străvechi, perpetuate în lumea oamenilor. Spiritele

naturii sunt “sufletul naturii”, în sensul că se îngrijesc de tot ce înseamnă natură în lumea materială - de la apă, aer sau pământ la formele de relief, la vegetație, la ploaie, zăpadă, grindină etc. Dacă nu ar exista spiritele naturii, care să lucreze în folosul tuturor, Pământul ar semăna cu solul lunar sau cu solul marțian. Pe corpurile cerești învecinate nu există viață, întrucât nu există spirite ale naturii care să le ocrotească și care să se exprime prin ele. Numărul spiritelor naturii este imens: miliarde și miliarde de spirite ale naturii, structurate într-o ierarhie impresionantă. Spiritele naturii sunt împărțite în “națiuni” - termen folosit adesea de ființele din lumea eterică.

Pentru înțelegerea omenească se poate spune că spiritele naturii pot fi împărțite în mai multe categorii, în funcție de elementul în care se manifestă: pământ, apă, ploaie, zăpadă, vânt, foc, aer, vegetație, munte, câmpie etc. Fiecare pădure, luminiș, baltă, pârâu, râu sau fluviu din lumea materială este supravegheată de spirite ale naturii. De fapt, termenul a supraveghea este impropriu: spiritele naturii **sunt** acele luminișuri, păduri, râuri sau fluvii. Ele par a se materializa efectiv din mediul natural de care răspund. Spiritele naturii se manifestă “**în tot ce este viu și nu a murit încă**”. Când un element al naturii moare, Zaurdarii se retrag, iar locul lor este luat de contrapărțile lor întunecate - spiritele întunecate ale naturii.

Toate spiritele naturii au forme umanoide, asemănătoare cu cele ale ființelor îngerești. Corpul lor este format din lumină, iar spiritul (steaua) este situat la nivelul gâtului, puțin sub mărușul lui Adam (echivalentul mărușului lui Adam). Unele spirite ale naturii au înfățișare preponderent masculină, iar altele au înfățișare preponderent feminină. Cel mai adesea, înălțimea spiritelor naturii nu depășește un metru, deși uneori se pot înfățișa și cu statura unor adulți, de aproape doi metri. În cea mai mare parte a cazurilor, spiritele naturii au înfățișarea unor copii jucăuși și poznași.

Spiritele naturii își pot modifica înfățișarea în timpul “serviciului” - adică în timpul exercitării atribuțiilor. În funcție de domeniul de activitate și de atribuțiile pe care le au, forma de manifestare a spiritelor naturii suferă o metamorfoză impresionantă: peste trupul lor de lumină se suprapune o altă imagine, legată de elementul în care se manifestă. De exemplu, spiritele naturii de zăpadă par a fi alcătuite de zăpadă, cele de foc par a fi alcătuite din foc, cele de apă par a fi alcătuite din apă, cele de vegetație par a lua forma copacului sau a formei de vegetație pe care o îngrijesc. Acele spirite ale naturii care se îngrijesc de animale pot împrumuta anumite particularități animaliere, care se contopesc cu forma lor umanoidă. Când își termină activitatea, în rarele lor momente de repaus, spiritele naturii revin la înfățișarea lor inițială, ce pare să le placă cel mai mult, la fel ca acei oameni din lumea materială care își schimbă cu hainele civile veșmintele din timpul orelor de muncă, precum în cazul militarilor, polițiștilor, pompierilor, scafandrilor, astronautilor etc.

Totuși, înfățișările adesea bizare ale spiritelor naturii nu trebuie să înșele pe nimeni. Fiind ființe foarte vechi și foarte puternice fără de care natura nu ar putea exista, spiritele naturii acționează atât în formă umanoidă, cât și în formă neumanoidă. Ca formă umanoidă, spiritele naturii se pot multiplica instantaneu și pot fi observate în foarte multe ipostaze. De exemplu, spiritul naturii care are în îngrijire o pădurice poate fi observat simultan în multe ipostaze. Când se deplasează, poate merge înainte și înapoi, fără a se întoarce. Când se deplasează înapoi, merge cu spatele, cu mare viteză. Adesea, spiritele naturii se manifestă fără formă umanoidă - ca energii. Astfel, un spirit

al naturii se poate manifesta sub forma unui imens abur eteric. De exemplu, spiritul unui lac - care ocrotește acel lac - se poate manifesta ca un abur eteric ce învăluie lacul respectiv, fiind simultan vizibil și sub forma umanoidă a unei făpturi diafane - denumită de tradiția populară silfă sau silfidă.

Spiritele naturii sunt foarte prietenoase și vesele. Ele au o înțelepciune străveche. Spiritelor naturii le plac foarte mult copiii, care, se pare, îi pot vedea până la o anumită vârstă; mulți copii se joacă adesea în curtea casei, mai ales în mediul natural, la țară sau în parcuri, cu prieteni de joacă invizibili - spirite ale naturii. Spiritelor naturii le plac și oamenii adulți, cu condiția ca aceștia să miroase frumos (aici nu este vorba despre mirosul emanat de deodorant, after shave sau parfum), să fie buni la suflet, să nu taie copacii sau să nu aducă sticăciuni naturii, de care spiritele naturii răspund în fața Creatorului. Cum adulții miros urât datorită faptului că sunt consumatori de carne "moartă", de alcool sau de tutun și au aura alterată de pasiuni, preferă să stea departe de ei.

Spiritele naturii au, de cele mai multe ori, forme care, pentru mintea noastră omenească, par bizare. Formele, uneori bizare ale spiritelor naturii, nu trebuie să înșele sau să înspăimânte pe nimeni. Natura lor interioară este pașnică și au o bunătate specifică naturii, care nu rănește și nu deranjează pe nimeni. Prin felul lor de a fi, spiritele naturii seamănă mult cu niște copii puși pe șotii, în pofida vechimii lor evidente.

Spiritele naturii sunt mereu binevoitoare. Înțelepciunea lor este cea a naturii întregi, care știe când să crească, când să înflorească, când să producă roade. De altfel, chiar spiritele naturii sunt responsabile pentru tot ce se petrece în natură: creșterea ierbii, a copacilor, desfășurarea fenomenelor meteorologice etc.

☞ Natura este însuflețită ☞

De-a lungul timpului, spiritele naturii au primit diferite denumiri. De exemplu, în Evul Mediu, spiritele naturii au fost denumite în funcție de domeniul în care-și desfășoară activitatea; spiritele naturii care acționează în elementul pământ au primit numele de gnomi, cele care acționează în elementul aer au primit numele de silfe sau elfi; cele care acționează în elementul foc au primit numele de salamandre, iar cele care acționează în elementul apă au primit numele de ondine.

Gnomii, spiritele naturii care se manifestă în elementul pământ, au înfățișarea unor pitici bondoci și bonomi. Gnomii pot fi întâlniți în mine sau în apropierea locurilor unde se fac excavații. Mulți gnomi au forme oarecum animaliere sau amestecuri bizare între elemente umanoide și elemente animaliere. Silfele sau elfii se manifestă în elementul aer și au înfățișarea unor făpturi înaripate, delicate și extrem de frumoase. De altfel, silfele, datorită delicateții și frumuseții lor, precum și faptului că au aripi transparente, ca de libelulă, și pot zbura prin aer, au fost de multe ori confundate cu îngerii. Mulți oameni, văzându-le în diferite condiții, au fost convinși că au văzut îngeri, când, de fapt, era vorba doar de spirite ale naturii care se manifestă în aer. Salamandrele, spiritele naturii care se manifestă în elementul foc au formele cele mai ciudate, dar și cele mai nonumane; aceasta se datorează mediului în care se manifestă. Forma lor, vag umanoidă, este formată din limbi de foc. Ondinele, spiritele

apelor, se formează aproape instantaneu, ca și cum ar fi formate din mii și mii de picături de apă. Trupurile lor sunt formate din nenumărați stropi cristalini. La rândul lor, spiritele vegetației se manifestă în mediul lor natural, având grijă de tot ce înseamnă natura: păduri, copaci, oaze, văi, flori, iarbă, arbuști etc. Formele lor sunt cele mai pitorești, semănând destul de bine cu personajele descrise de basme și legende populare.

Există și spirite ale naturii care îndeplinesc anumite misiuni sau activități alături de om. Nu este însă foarte clar dacă, într-adevăr, chiar fac parte din categoria spiritelor naturii sau a îngerilor, dar, oricum, rolul lor principal pare a fi legat de existența întrupată a omului. Aceste ființe sunt mai degrabă un fel de intermediari între oameni și ființele îngerești. Dintre acestea, cele mai importante sunt cele prezente la naștere, la botez, la cununie sau la transmutarea prin moarte a omului în lumea de dincolo. În înțelepciunea populară ele au primit diferite denumiri: ursitori sau ursitoare, cântăreți, urători etc.

O dată sau, poate, de mai multe ori pe an, în lumea eterică au loc anumite întruniri, la care participă o mare mulțime a spiritelor naturii de toate tipurile. Uneori se reunesc numai “șefii” - spiritele conducătoare ale naturii. La aceste întruniri, pe fundalul desfășurării unor ritualuri, șefii ierarhici ai spiritelor naturii discută situația “regatelor” lor, în condițiile unei agresiuni fără precedent a umanității asupra naturii. Există multe locuri în care se adună conducătorii spiritelor naturii. Unul din aceste locuri este situat undeva între Babele de pe Bucegi și Vârful Omul, acolo unde, în antichitate, se spunea că este situat “Buricul Pământului”.

Începând din Evul mediu, spiritele naturii au devenit personaje de basme sau de legende, acesta fiind singurul mijloc prin care amintirea lor mai putea fi perpetuată în epoca denumită destul de impropriu a “rațiunii”, a oamenilor care investighează natura în mod “rațional”, care nu mai cred în nimic, pentru care lumea este formată doar din ceea ce cade sub incidența simțurilor și care măsoară și cântăresc totul numai după logica formală. Basmele îndrăgite de copii nu sunt chiar “povești de adormit copiii”, ci au o mare doză de adevăr. Basmele sunt narațiuni bazate pe fapte, evenimente și ființe care se manifestă în lumea eterică. Basmele sunt rezultatul unui anumit tip de cunoaștere paranormală. Este foarte probabil ca marii creatori de mituri, rapsozii populari, barzii, poeții, să fi avut capacități spirituale sau paranormale native. Ei n-au inventat nimic, ci au redat ceea ce au văzut sau ceea ce li s-a povestit că se întâmplă în aceste paliere ale universului spiritual. Cele mai multe personaje din basme sunt spirite ale naturii și alte ființe ale lumii eterice care au fost observate de astfel de persoane dotate nativ cu capacități paranormale. Personaje precum Alba ca Zăpada și cei șapte pitici, Făt Frumos, Ileana Cosânzeana, Zmeul, Muma pădurii, Frumoasa din pădurea adormită etc sunt ființe reale, care există în palierul eteric. Marii creatori de legende, de basme și de mituri cunoșteau sau intuiau mai multe decât lasă să se înțeleagă poveștile lor, care astăzi nu mai sunt citite decât de copii, deși nici adulții nu sunt chiar atât de mari pentru a le lăsa de-o parte.

Șeful principal al spiritelor naturii este Spiritul Pământului. Spiritul Pământului este o ființă foarte puternică, care se manifestă în lumea eterică printr-o înfățișare feminină, de dimensiuni impresionante: aproximativ 30-40 de metri înălțime - cam cât un bloc-turn. Atunci când se manifestă în lumea eterică, înfățișarea Spiritului

pământului se formează instantaneu din elementele mediului. Mii de steluțe multicolore se adună din pământ, aer, apă, vegetație, pentru a forma splendida înfățișare feminină a Spiritului pământului. Este demn de remarcat și faptul că Spiritul Pământului apare mereu cu o altă înfățișare și cu un alt veșmânt.

Spiritul pământului este mama tuturor creaturilor și a formelor de viață care trăiesc pe pământ. În ultimul timp, Spiritul pământului pare să fie din ce în ce mai îndurerat datorită modului în care oamenii au înțeles să distrugă mediul. Orice distrugere a ecosistemului natural terestru înseamnă o mare suferință pentru Mama tuturor, Spiritul Pământului.

FIINȚA RĂULUI

❧ Fiii întunericului ❧

Ființele îngerești - la fel ca oamenii și spiritele naturii - trebuie clasificate în funcție de poziția lor față de Planul lui Dumnezeu. Unele ființe îngerești respectă Planul lui Dumnezeu de evoluție a cosmosului, în timp ce altele se împotrivesc acestuia.

Toate ființele îngerești care se opun Planului lui Dumnezeu, au făcut cândva parte din ierarhia Fiilor Luminii. În urma unor evenimente dramatice desfășurate în perioada de început a formării cosmosului, aceste ființe s-au răzvrătit, acționând de atunci împotriva ducerii la îndeplinire a Planului lui Dumnezeu. Datorită faptului că l-au urmat pe șeful lor ierarhic de atunci, Lucifer, îngerul orbit de orgoliu, care s-a voit egalul lui Dumnezeu, ființele îngerești din această categorie pot fi denumite "luciferice" sau Fii ai întunericului. Tradiția creștină îi numește îngeri căzuți sau draci. Ființele din lumea eterică le denumesc "Dree" - adică "Cei căzuți", "Cei răzvrățiți" sau "Cei desprinși" (desprinși de Fiii Luminii, denumiți Hemin Hem). Ființele luciferice nu trebuie însă confundate cu ființa absolută a răului, reprezentată de către Hallshithan. Majoritatea ființelor îngerești căzute care l-au urmat pe Hallshithan nu se manifestă într-o formă umanoidă.

Ființele luciferice nu cunosc elementul iubire introdus în cosmos prin activitatea lui Iisus Hristos, iar acțiunile lor sunt contrare Planului lui Dumnezeu. Ele se ghidează după un plan propriu, aflat în opoziție cu cel conceput de Dumnezeu și pus în aplicare prin activitatea lui Iisus Hristos și a ierarhiei Fiilor Luminii. Fără nici o îndoială, influența ființelor luciferice asupra oamenilor este total nefastă.

Ființele luciferice nu își au reședința în lumea eterică. Ele au propria lor Lume/Sferă/Locuință, care este formată din cinci subpaliere cuantice. Ființele luciferice pătrund în lumea eterică doar prin intermediul celei de-a doua porți - Poarta 2 - îndeplinesc activități potrivnice Planului lui Dumnezeu, după care se reîntorc în lumea lor. Ele nu pot rămâne prea mult timp în lumea eterică, datorită faptului că trupul eteric în care se manifestă are tendința de a se destrutura. Referindu-se la această categorie de ființe îngerești, Îngerul Gabriel i-a spus lui Eugen că sunt o "**mică parte**" din Fiii Flăcării. Toate ființele luciferice, spune Îngerul Gabriel, "**au voit locuri pe care nu le puteau cuprinde și case pe care nu le puteau susține**". Și - după cum completează Îngerul Gabriel - "**locurile și casele nu le puteau fi date, nicidecum din rea voință, ci pentru că erau preaiubiți și menajați, și nu aveau puterea și tăria să le ocupe corect, fără a fi sfătuiți.**"

Datorită faptului că toate ființele din cosmos - îngeri, spirite ale naturii, oameni - au fost înzestrate cu liberul arbitru și, în consecință, pot face ceea ce doresc, și ființele luciferice au fost lăsate să facă ceea ce vor - au fost tolerate. Dar, după ce au greșit, **“în loc să se disciplineze, i-au atras și pe alții ca ei, creînd astfel sfadă și mari răscoale între Fiii Flăcării”**, după cum afirmă Îngerul Gabriel. Acei “alții” la care se referă Îngerul Gabriel sunt spirite ale naturii și oameni. Precum a fost menționat, după rebeliune, alături de ființele îngerești, pe Lucifer l-au urmat o parte din spiritele naturii, care au devenit de atunci spirite căzute ale naturii. De asemenea, au existat și oameni (nu puțini) care l-au urmat pe Lucifer.

În lumea eterică, toate ființele îngerești - fie din categoria Fiilor Luminii, fie din categoria Fiilor Întunericului - se manifestă în trupuri eterice de forme umanoide. În mare, structura trupului lor eteric este aproape identică. Diferența de înfățișare dintre Fii Flăcării (Fiii Luminii) și Fiii Întunericului nu este clară decât în momentul în care observatorul (clarvăzătorul) se apropie la mică distanță și le poate observa chipul. Abia de la câțiva pași, observatorul le poate distinge fizionomia feței. Chipul unei ființe îngerești (și chiar al unui om decorporat) nu poate fi zărit de la distanță datorită strălucirii trupului de lumină și al aurei ce-l înconjoară. De altfel, Fiii Întunericului nu-i lasă pe oameni să se apropie prea mult de ei, pentru a nu le fi observate în detaliu trăsăturile chipului. Mai mult decât atât: din ei emană un fel de iubire (dacă se poate numi iubire) extrem de rece, care șochează: iubirea orgoliosului care nu se iubește decât pe sine. În timp ce marea majoritatea a membrilor ierarhiei Fiilor Luminii au ochi asemănători cu cei omenești, adică cu iris normal (cu excepțiile amintite anterior), Fiii Întunericului au ochii negri-întunecați. Ochii tuturor Fiilor Întunericului s-au întunecat după răzvrătire. Firește, nu doar ființelor îngerești care l-au urmat pe Lucifer li s-au întunecat ochii, ci și spiritelor naturii și oamenilor. De la distanță, această deosebire fundamentală în ceea ce privește ochii nu este vizibilă, și, probabil, din acest motiv, cei care, ocazional, îi pot vedea, nu devin conștienți de acest fapt. În orice caz, trebuie reținut că toate ființele luciferice au ochii negri, lipsiți de iris, ca două pete întunecate, ca două găuri negre ce absorb energia.

Organigrama ființelor luciferice este similară celei a Fiilor Luminii, dar de semn opus - este copia inversată a acesteia. Conducătorul suprem al tuturor ființelor luciferice este Lucifer. Aspectul lui Lucifer poate arunca o lumină clarificatoare asupra personalității sale complexe, care, fără nici o îndoială, este tragică prin implicații. Așa cum apare în cronica akasha, Lucifer era înaintea răzvrătirii un înalt Heruvim, Ocrotitor al oamenilor. În vremurile de dinaintea răzvrătirii, Lucifer era întruchiparea frumuseții. După rebeliune, i s-au întunecat ochii. La fel ca toate celelalte ființe îngerești, Lucifer este asexuat; totuși, în pofida aspectului predominant bărbătesc, are sâni de femeie, șolduri rotunde și picioare foarte lungi. Are păr foarte lung, care ajunge până la genunchi, dinți albi, puternici, strălucitori, ochi negri, lipsiți de iris, buze rozalii, senzuale. Înaintea rebeliunii, aspectul lui Lucifer era unic printre ființele îngerești: pe cap purta o coroană, iar în dreptul frunții strălucea o lumină extrem de puternică (lumina emisă de un smarald). În mână purta un sceptru, precum cel al regilor medievali, pe care era sculptat un soclu cu două aripi imense și un fel de instrument muzical. La fel ca și celelalte ființe îngerești, Lucifer poate să se deplaseze foarte rapid, reușind să fie în mai multe locuri deodată.

Lucifer nu poate fi observat în lumea eterică. Actuale, în lumea eterică se manifestă doar ființele subordonate lui Lucifer. Cele mai importante ființe care se manifestă în lumea eterică sunt “locotenenții” lui Lucifer, al căror aspect este, adeseori, înspăimântător. Unul dintre principalii locotenenți ai lui Lucifer, care poate fi observat în lumea eterică, este cel numit Belial. Belial are părul lung, negru și cârlionțat, care-i trece de umeri. Ochii, la fel ca la toate ființele luciferice, sunt mari și negri, lipsiți de iris. Gura sa este asemănătoare cu un bot de leu. Caninii sunt alungiți, ca la vampiri. Este înveșmântat într-o robă de culoare neagră și poartă mereu o sabie cu două tășuri. Belial are un sceptru, pe care sunt sculptate ființe înaripate cu figuri de berbeci, tauri și țapi. De fapt, el este conducătorul unei armate foarte puternice, ce numără foarte mulți “soldați” cu înfățișare nonumană. În palierul cuantic luciferic, Belial are un “tron de domnie”, probabil impozant în ochii supușilor săi, cu cinci trepte, alcătuit dintr-o substanță ce se aseamănă cu marmura roșie. Pe fiecare treaptă stau ființe nude care întrețin relații sexuale cu frenezie. Alături se află amfore și tipsii cu fructe exotice.

O altă ființă luciferică importantă este Belhemot (la toate ființele luciferice numele a fost redat așa cum se pronunță de ființele din lumea eterică, fără a ține cont de corespondentul folosit în lumea materială). Belhemot are părul lung, castaniu, iar pe cap poartă o coroniță din viță de vie, precum era reprezentat în antichitate zeul Bacchus. Și el are ochii mari și negri, lipsiți de iris, buzele roșii și caninii mari. Poartă o haină lungă, încinsă la mijloc. Are un tron de domnie cu trei trepte. Pe trepte, femeile nude se împerechează cu animale. Alături, se află amfore cu lichid, probabil vin, și tipsii cu struguri. Și el are în subordine o mare armată de soldați.

Altă ființă luciferică importantă este Iozael, care s-a desprins cândva din gruparea Îngerilor Veghetori. Înainte de rebeliune, Iozael avea funcția de Giarsi, adică de aghiotant sau de locotenent.

În palierul ființelor luciferice se află și o ființă omenească de o calitate mai specială (ființele descrise anterior fac parte din categoria îngerilor răzvrățiți). Această ființă omenească, care se manifestă adesea în lumea eterică, se prezintă pe sine foarte simplu, prin numele banal “Lili”. Dar, dacă ținem cont de faptul că numele acestei ființe omenești este redat în terminologia iudaică prin “Lillith”, atunci putem înțelege că lucrurile sunt încurcate. De fapt, pentru mulți dintre contemporanii noștri acest nume provoacă frisoane. Lili ar putea fi caracterizată printr-o feminitate debordantă - un sex-appeal impresionant. Are sânii mari, “materni”, mijlocul subțire și picioarele lungi. Vorbește cu “r”, are o înălțime de 1,80 metri, ochii mari, negri, fără iris, părul negru, drept, foarte lung și o carnație foarte albă; are buze roșii, care contrastează cu dinții albi, puternici și strălucitori. Interesant, și mai ales atipic, în înfățișarea ei sunt dinții canini, mai lungi decât cei normali, ceea ce duce cu gândul la un vampir. Poartă adesea o sutană vaporosă, roșie-mărgean. Lillith a fost una dintre cele patru femei primordiale, care au trăit la “începutul timpurilor”. Ea a trăit aproape “12 timpuri” în vremurile în care, după cum se exprimă ființele lumii eterice, “luna putea fi cuprinsă în palmă, cu mâna îndoită de la cot”, iar “Soarele lumina în culoarea verde”. Aceasta înseamnă că, în acea perioadă de timp, luna, privită de un om de pe suprafața pământului, era atât de apropiată, încât, dacă puneai mâna în dreptul ochilor, circumferința ei era cam cât palma întinsă. Este însă vorba despre o perioadă îndepărtată de timp, desfășurată înaintea ciclului cosmic actual.

☞ Furtul de suflete ☜

Activitatea principală a Fiilor întunericului - care vor fi desemnate și prin expresia “Cei cu ochii negri” - este de a ispiti oamenii în decursul existenței încarnate, pentru a-i coborî energetic - a-i determina să decadă din demnitatea de oameni. Scopul final al acestei acțiuni potrivnice este distrugerea oamenilor, întrucât, după cum consideră ființele întunecate, era “mai bine la începuturi”, când oamenii nu apăruseră pe scena cosmosului.

Pentru a-și atinge scopul final, Cei cu ochii negri acționează prin ispite. Cel mai adesea, de-a lungul vieții, oamenii întrupați cad în cele mai banale ispite, astfel încât la moarte devin “coțți” pentru a intra sub influența ființelor luciferice și a vibra în consonanță cu ele. Ființele luciferice sunt atrase de acei oameni care, de-a lungul vieții, în urma exercitării liberului arbitru, s-au lăsat pradă ispitelor și viciilor de orice fel. Ființele luciferice sunt atrase mai ales de acei oameni care, pentru un motiv sau altul, au colaborat conștient cu ele de-a lungul existenței încarnate. În această ultimă categorie intră și acei oameni care, pe timpul vieții, s-au lăsat corupți de aspectele oculte, au abuzat de practici vrăjitoarești, au încheiat pacte sau au participat la ședințele de spiritism. Orice contact cu o vrăjitoare presupune încheierea unui pact cu ființele luciferice, fie în scopul obținerii unor beneficii materiale sau financiare, fie în scopul unor răzbunări etc. Toți acești oameni sunt pasibili de a le fi furat sufletul de către ființele luciferice, imediat după moarte. Este vorba despre acel element auric denumit “suflet”, nu despre corpul duh. Corpul duh nu poate fi atins de nici o activitate potrivnică.

Furtul unui suflet, imediat după momentul morții, are o importanță deosebită pentru ființele luciferice. Datorită faptului că ființele luciferice nu se pot materializa în lumea fizică pentru a beneficia de experiențe și de energie, fură sufletele oamenilor și le duc în lumea lor - pe propriile subpalieri cuantice. Într-un fel, ele consideră că aceste corpuri aurice sunt de drept ale lor, întrucât oamenii respectivi, în timpul vieții, au intrat în legătură energetică cu ele. Furtul unui suflet - și, implicit, al experiențelor vieții omului - de către ființele luciferice se produce extrem de rapid, chiar în acele câteva secunde prețioase de după moartea trupească, în care sufletul este autonom, iar conținutul informațional nu este încă absorbit în duh.

Sufletul nu este omul însuși, ci doar un înveliș - la fel cum este trupul material. Sufletul este ca un palton pe care omul trebuie să-l dezbrace la moarte. Evident, atunci când omul își dezbracă paltonul, trebuie să golească buzunarele de tot avutul său - să ia portmoneul sau cardul din buzunarul de la piept. În lumea materială, dacă omul nu este atent, vin tâlharii și-i fură avutul, cu tot cu palton. Ceva asemănător se întâmplă imediat după moartea omului. Dacă, de-a lungul existenței întrupate, omul a dobândit o afinitate energetică pe baza principiului sintoniei - principiul diapazonului - cu ființele luciferice, la moarte acestea cer ceea ce consideră că le aparține, și anume plata - “prețul”. Iar prețul, în acest caz, constă în energiile modulate informațional acumulate de-a lungul vieții în suflet.

Cazul unui om căruia îi este furat sufletul imediat după moarte este dramatic: este ca și cum omul n-ar fi trăit. De fapt, fiindu-i furat sufletul, este ca și cum omul a trăit degeaba, întrucât energiile modulate informațional nu au fost încă aspirate de

corpul duh. Omul, care în ultimă instanță este un corp duh, nu câștigă nimic în urma unei existențe în lumea materială. Cei care câștigă sunt ființele luciferice, care preiau conținutul informațional al experiențelor de viață ale omului în cauză. Furtul unui suflet de om se realizează în câteva fracțiuni de secundă, după timpul din lumea oamenilor. Ființele luciferice fură sufletul omului în cauză și îl “devalizează” din punct de vedere energetic-informațional. Apoi, ființele respective se întorc rapid în lumea lor.

În cazurile unor ființe umane virusate iremediabil prin făptuirea răului în lumea materială, ființele luciferice preiau omul cu tot cu corpul duh, și-l duc în lumea lor - în palierele lor cuantice. Despre aceste ființe umane virusate se poate spune că au ales, prin exercitarea liberului arbitru, calea întunecată și au devenit oameni luciferici. Consecința nu poate fi decât iadul. Lumea ființelor luciferice are cinci subpaliere cuantice. Pe primele trei subpaliere cuantice ale lumii ființelor luciferice se produc recondiționări și resuscitări ale sufletelor furate. Pe aceste paliere cuantice, sufletele - lipsite însă de corpuri duh -, sunt resuscitate și recondiționate în așa fel încât să pară vii, să aibă o aparență de viață, ca și cum ar fi animate de corpuri duh. Evident, ele pot fi considerate a fi suflete false, dar ființele luciferice se mulțumesc și cu surrogate. Ele sunt un fel de zombi, pe care ființele luciferice le folosesc pe post de servitori docili. Sufletele acestor zombi păstrează încă reminiscențe ale personalității oamenilor din timpul existenței întrupate. Este însă o catastrofă faptul că sufletele false păstrează încă numele original de suflet și de trup fizic, avut de oamenii respectivi în decursul vieții. Așa cum are un nume de trup material, omul are și un nume de suflet, prin care este cunoscut de către Fiii Luminii. Tocmai acest nume de suflet nu trebuie cunoscut de către ființele luciferice. De altfel, oamenii au și un nume de corp duh, prin intermediul căruia sunt cunoscuți în lumea astrală. Nici acest nume nu trebuie cunoscut de către ființele luciferice. În caz contrar, ființele luciferice ar dobândi o anumită putere asupra omului în cauză, de-a lungul reîntrupărilor succesive.

Pe următoarele două subpaliere cuantice ale lumii ființelor luciferice există zone ale plăcerilor - “tabere de vacanță” sau “paradisuri” de semn contrar, în care sufletele furate (false) n-au altă grijă decât să mănânce, să bea și să se împerecheze cu o frenezie inimaginabilă. În timpul împerecherii se produc fenomene extrem de ciudate: explozii energetice, lumini, mirosuri stridente. Este vorba, în acest caz, despre o alchimie aurică întunecată, de mare amploare, în care ființele luciferice preiau conținutul energetic-informațional al acelor suflete furate și îl metabolizează în folosul propriu. În urma împerecherii frenetice cu sufletele umane furate, ființele luciferice acumulează energia acestora și devin extrem de puternice și de eficiente în lupta lor continuă cu îngerii din categoria Fiilor Luminii.

Pe cele cinci paliere cuantice își duc existența ființe luciferice de diferite grade și funcții în ierarhia întunecată; fiecare ființă luciferică importantă are o “curte” de sclavi - zombi: sufletele furate de la oameni - bărbați și femei nude, care le cântă osanale, le aduc laude sau se prosternă în mod tâmp. Este, de fapt, ceea ce satisface cel mai mult orgoliul ființelor luciferice. Foarte grav este însă faptul că ființele luciferice vor să impună același model în lumea oamenilor, în lumea materială. Scopul este unul singur: doresc impunerea unui “model” existențial, total nociv, în care oamenii întrupați să devină niște zombi, precum sunt cei din palierele lor cuantice. În lumea materială,

acest “model” existențial, care este ușa de intrare către calea întunecată, este impus fie prin intermediul unor oameni luciferici încarnați, fie prin intermediul unor oameni care încă n-au devenit luciferici, dar care se pretează, în urma unor avantaje financiare, să devină unelte docile ale acestora. De acei oameni deveniți unelte docile, lucifericii oricum se vor debarasa atunci când interesele o vor cere.

Pentru ființele luciferice scopul scuză mijloacele, astfel că nu contează forma prin care oamenii sunt transformați în unelte ale îndeplinirii propriilor interese. Gama de desfășurare a acestei operațiuni luciferice este foarte largă: de la proliferarea afacerilor oneroase, care presupun traficul cu droguri și cu carne vie (mai corect spus, cu suflete vii), la proliferarea bordelurilor, până la constituirea - inițial în scopuri benefice - a unor secte oculte (și ocultate) sau a unor ashramuri, în care, pe fundalul practicării tehnicilor yoga sau a unor ședințe bioenergetice, sunt influențate sufletele oamenilor creduli pentru a servi, după moarte, drept zombi în palierelor lor cuantice.

Ființele luciferice n-au nevoie de oameni răi - pe care oricum îi stăpânesc. Au nevoie de suflete curate, de oameni care doresc să evolueze spiritual și care desfășoară un efort susținut în acest sens, de-a lungul întregii vieți; au nevoie de oameni capabili să își sacrifice comoditățile de moment, în speranța unei evoluții spirituale rapide.

La fel cum, la nivel social, mulți oameni onești își depun economiile la bănci în speranța unui trai decent la bătrânețe, tot astfel, la nivel spiritual, mulți oameni curați își depun sufletul în mâinile altora. Precum în cazul băncilor devalizate peste noapte cu largul concurs al unor escroci de profesie, ascunși în spatele legalității unor “inginerii” financiare, tot astfel multe suflete curate de oameni sunt luate de valul sumbru al întunericului, devenind zombi cu largul concurs al unor “guru” sau al unor “învățători”, ascunși în spatele legalității unor “inginerii” spirituale.

☞ Lorehh - o mulțime în una singură ☞

La fel cum există îngeri întunecați (căzuți), tot așa există spiritele întunecate ale naturii; spiritele întunecate ale naturii se opun în toate modurile posibile activității spiritelor bune ale naturii. Spiritele întunecate ale naturii sunt numite în lumea eterică prin termenul Lorehh.

După cum a fost menționat, principalul rol cosmic al spiritelor bune ale naturii constă în îngrijirea și ocrotirea a tot ce înseamnă natură - pământ, apă, foc, aer, vegetație, fenomene meteorologice etc. Acesta a fost, înainte de rebeliune, și rolul spiritelor întunecate ale naturii. După rebeliune, toate spiritele naturii care l-au urmat pe Lucifer au fost “concediate”, astfel încât nu mai au nici un fel de atribuții funcționale. Ele continuă să-și ducă existența în lumea eterică, dar nu mai au nici un fel de prerogative sau funcții de îndeplinit, astfel încât s-au transformat în opusul a ceea ce au fost cândva. Ele încearcă astăzi să distrugă ceea ce construiesc spiritele bune ale naturii.

Ființele Lorehh sunt aducătoarele morții în natură; prin acțiunile lor destructive, ființele Lorehh transformă o apă curgătoare într-o baltă urât mirositoare, o cișmea cu apă cristalină într-o cișmea cu apă nepotabilă, un pom fructifer într-un ciot. Ființele Lorehh aduc miasmele nefaste, bolile contagioase în lumea vegetală, animală sau omenească. Sub acțiunea lor, vegetația aducătoare de hrană s-a transformat în vegetație

stearpă, animalele bune s-au transformat în animale de pradă sau dăunătoare, iar oamenii buni s-au transformat în oameni răi, dispuși oricând să distrugă vegetația sau speciile de animale, în folosul propriu, spre propria lor îmbogățire, care, cel mai adesea, este efemeră.

Și la nivel uman, influența ființelor Lorehh este extrem de distructivă, fiind legată de exacerbarea sexualității. Cândva, în vechime, ființele Lorehh erau considerate “zeități” ale fertilității și ale sexualității, iar sub oblăduirea lor aveau loc ritualuri orgiastice. Astăzi, când venerarea “zeităților” fertilității și sexualității a fost stopată, iar ritualurile orgiastice au încetat, ființele Lorehh desfășoară aceleași activități prin alte forme. Principala lor activitate distructivă a rămas legată, pe de-o parte de distrugerea naturii și, de cealaltă parte, de exacerbarea sexualității, prin “ritualurile” moderne ale societății de consum, în care totul se vinde și se cumpără.

Ființele Lorehh au avut o înfățișare identică cu cea a spiritelor bune ale naturii, dar, datorită răzvrătirii s-au întunecat, schimbându-și luminozitatea, sunetul și mirosul pe care-l aveau la începutul timpului. Spre deosebire de spiritele bune ale naturii, Lorehh au ochii negri, fără iris, chipurile distorsionate. Lorehh arată oarecum în felul în care își imaginează unii oameni că arată demonii: chipuri distorsionate cu rânjete amenințătoare, ochi cu pupila neagră, lipsită de iris etc. De fapt, ele chiar sunt acei demoni care, în cadrul unor ritualuri de exorcizare, sunt alungați din oameni sau din anumite locuri (din acest punct de vedere, demonii nu trebuie confundați cu dracii, deși în limbajul actual pot avea aceeași semnificație; demonii sunt spirite întunecate ale naturii, iar dracii sunt ființele întunecate îngerești). O altă diferență izbitoare față de spiritele bune ale naturii este aceea că un Lorehh, ca entitate individuală, poate conține în sine sute de alte ființe de același tip. Lorehh sunt ființe colective, care uneori vorbesc pe mii de voci. **“O mulțime într-una singură”**, spunea despre ele una din ființele din lumea eterică.

Lorehh, spiritele naturii rămase fără slujbă în folosul cosmosului, reușesc adeseori să pătrundă neautorizate în contrapartea aurică a lumii materiale, devenind vizibile oamenilor care au o formă de clarvedere infraeterică difuză. Atunci când se manifestă în contrapartea eterică a lumii materiale, datorită unei distorsiuni spațiale, Lorehh par mult mai hidoase decât în lumea eterică. În infraeteric, Lorehh emit culori șterse, murdare, mirosuri urâte și sunete neplăcute; înfățișarea lor este grotescă.

Uneori, Lorehh se leagă auric de oameni, prin posedare, iar atunci este nevoie de exorcizări pentru a fi eliminate. De fapt, nu ele se leagă cu de la sine putere, ci oamenii permit să fie cuceriți de ele prin viciile sau prin apucăturile nesănătoase pe care le practică. De exemplu, Lorehh sexuale, denumite Saferi - care sunt cele mai periculoase - se leagă auric de oamenii care fac excese sexuale. În momentele de vârf ale exceselor sexuale, oamenii devin posedați (la propriu, nu la figurat). Lorehh se leagă de aura oamenilor, de exemplu de corpul eteric al unui om, ca un pojar. Lipite de aura unui om, în faza incipientă, Lorehh par asemănătoare unor puncte întunecate. În momentul în care sunt exorcizate, deci eliminate din aură, acele puncte minuscule se transformă în mici vârtejuri, care tind a se învârti în jurul omului. Fiecare dintre aceste vârtejuri este format din sute de Lorehh. Atunci când ies din om prin exorcizare, Lorehh arată ca niște ființe-hologramă, care strigă și se comportă straniu. Ulterior, sutele de ființe Lorehh intră una în alta și devin o persoană - o ființă cu o anumită înfățișare.

Inițial, o ființă Lorehh este atrasă prin rezonanță de aura omului, dar o dată lipită, nu mai poate părăsi acea gazdă. În cazul în care se lipește de aura unui om, ființa Lorehh devine prizonieră: nu mai poate ieși și dacă ar vrea, rămânând precum o muscă lipită de borcanul cu miere. De fapt, atât omul, cât și ființa Lorehh devin prizonieri unul pentru celălalt. În palierul eteric, o ființă Lorehh este nemuritoare - la fel ca toate ființele îngerești și spiritele naturii. Deși este inițial nemuritoare, ființa Lorehh riscă să-și piardă nemurirea în momentul unei exorcizări. Prin exorcizare, ființa Lorehh riscă să fie, pur și simplu, absorbită de aura Pământului, căreia îi face mare plăcere să se "hrănească" cu ele. Fiind absorbită în aura Pământului, ființa Lorehh moare. Acesta este și motivul pentru care, pentru a nu fi "servit" la micul dejun de aura Pământului, o ființă Lorehh exorcizată intră, de frică, foarte repede în aura unui alt om sau chiar în aura unui animal din vecinătate - dacă are ocazia. Dacă nu este exorcizată, ființa Lorehh se poate întoarce în lumea eterică doar după moartea naturală a omului.

La rândul său, fiind prins auric prin rezonanță de o ființă Lorehh, omul suferă cumplit datorită agresiunii unei forțe străine asupra corpului său eteric. Totuși, chiar dacă nu se realizează rapid o exorcizare, Lorehh nu poate rămâne prea mult timp în aura unui om, datorită incompatibilității energetice. Pe măsură ce stă în aura unui om, Lorehh moare puțin câte puțin, dar același lucru se petrece și cu omul. În cele din urmă, ființa Lorehh provoacă moartea omului în cauză. Lipindu-se, prin posedare, de aura unui om, ființele Lorehh reușesc să perceapă ceea ce nici un spirit bun al naturii și nici o ființă îngerească nu pot experimenta: durerea omenească și, uneori, simptomele morții.

Faptul că un Lorehh poate muri este un fapt inedit în cosmos, întrucât toate ființele, în forma în care se prezintă în cosmosul spiritual, sunt nemuritoare. Chiar rebele, Lorehh rămân ființe nemuritoare. Noutatea absolută pentru ele - faptul de a muri - reprezintă, după cum afirma Îngerul Gabriel, "**ceva educativ în cosmos**".

Despre ființele luciferice, Îngerul Gabriel spunea următoarele: "**Ei nu mai sunt sfinți, nici dreپți, nici iubitori. Cum poate sta Cel Sfânt în cel murdar, Cel Bun în rău și Cel Iubitor în Cel ne iubitor ?**"

ȘAPTESPREZECE PENTRU ETERNITATE

☞ “Scoală-te, luminiță din Lumina Mea ☞

Despre modul în care s-a desfășurat cosmogeneza și despre modul în care au fost formate palierele cuantice ale cosmosului, ne vorbește prin intermediul lui Eugen o altă înaltă ființă a Terrei aurice, un Înger Păzitor pe nume **Shaffa**.

De regulă, Îngerii Păzitori nu prea coboară în lumea eterică, acesta fiind un eveniment foarte rar - rolul lor constând în ajutarea oamenilor, direct de pe ultimul nivel al Terrei aurice. Îngerii Păzitori nu trebuie confundați cu Îngerii Veghetori, care se manifestă cu predilecție în lumea eterică. În lumea eterică, unui Înger Păzitor i se mai spune, uneori, și “Îngerul minții”. Practic, energia ce stă la baza formării corpului mental al oamenilor este formată din emisia spirituală a acestor înalte ființe îngerești.

Îngerul Shaffa este o ființă de o frumusețe distinsă. Aura sa are o intensitate extremă: puterea și tăria sa sunt imense, iar vechimea, percepută prin simțul vechimii, este, de asemenea, foarte mare. Făcând o analogie cu o sursă luminoasă din lumea materială, prin puterea aurei unei ființe îngerești putem înțelege ceva similar tensiunii, iar prin tărie ceva similar intensității.

Îngerul Shaffa are în jur de doi metri înălțime. Părul său, foarte lung, ce pare o apă limpede de culoare verzuie-smarald, este prins într-o coadă la spate, iar pe cap poartă o coroană ce pare din foc. Ochii săi, lumini ce emit vâpăi albastre, sunt lipsiți de iris, la fel ca la majoritatea ființelor îngerești înalte ale Terrei aurice, iar fața și trupul par a fi făcute din zăpadă. Îngerul Shaffa are un veșmânt vaporos, ce pare a fi făcut din lumini, fiind brăzdat neîncetat de scurt-circuite scânteietoare. Peste mijloc, Îngerul Shaffa poartă un cordon, format din mai multe cercuri de lumină, care-și modifică neîncetat culoarea, mirosul și sunetul. În mână, Îngerul Shaffa poartă o sabie cu două tășuri, cu mânerul format din numeroase lumini, asemănătoare unor pietre prețioase. Pe lamă se pot observa numeroase arabescuri și simboluri. Mânerul și garda sabiei sunt alcătuite dintr-o energie asemănătoare apei, iar lama este alcătuită dintr-o energie asemănătoare focului. Îngerul Shaffa are aripi. Aripile Îngerului Shaffa sunt imense, dar nu sunt formate din pene, ci din lumini, din mii și mii de lumini orbitoare. Deși, atunci când sunt strânse, aripile nu depășesc doi metri, când sunt deschise anvergura lor este impresionantă: depășesc aproape șase metri. Formate din lumină, când sunt deschise, aripile Îngerului Păzitor Shaffa emit parfumuri florale suave, fără corespondent în lumea materială.

Îngerul Păzitor Shaffa a avut înalta misiune de a ține mâna Fiului lui Dumnezeu, Iisus Hristos, în momentul morții pe cruce. Tot Îngerul Păzitor Shaffa a avut grijă,

după răstignire, să preia recipientul în care s-a scurs sângele Mântuitorului - recipient (cupă) cunoscut sub numele de Graal. Îngerul păzitor Shaffa cunoaște mai bine decât oricine evenimentele răstignirii lui Iisus Hristos. În cele ce urmează, Îngerul Păzitor Shaffa relatează câteva evenimente trecute, care au o deosebită relevanță pentru înțelegerea omului și a istoriei cosmosului.

“Se întâmpla când luminătorul vostru era verde - își amintește Îngerul Păzitor Shaffa despre acea porțiune din *prezentul continuu* pe care noi, oamenii, o numim trecut - și aici, peste tot, nu era încă zi și noapte, nici rău, nici bine, nici început, nici sfârșit și nicăieri nu se afla Timpul. Pe atunci, toți Fiii Flăcării se aflau în spatele Lui. Și Hauti lucra încă la Cortul Său cu oamenii - Hazurethul - și, iată, toate erau bune înaintea Sa. Și noi priveam, cu toții, mirați adânc, la mâinile Sale, cum întocmește Cerurile, Pământul și pe Om. Iar în dreapta sa (sta) Cel care era la începuturi, Domnul tău și Ajutorul Lui la lucru, Început din Început, Doi însă Unul, iar împrejurul a toate era al Treilea mare, și Toți erau Unul în toate și în noi. Și s-a găsit sunet, lumină, culoare și miros pentru Hazureth, și toate erau bune. Și din toate acestea, și din noi toți, s-a luat iar sunet, lumină, culoare și miros și s-a întocmit Chip și Asemănare după Chipul și Întruparea Domnului Tărilor. La urmă, EL Însuși și Fiecare din EL, pe rând, au binecuvântat pe Om și i-au spus: “Looth Iaa, Lezi eth, Shantia Pein”, adică “Scoală-te, trezește-te și privește în jur, luminiță din Lumina Mea. Și toți Fiii Flăcării au strigat ca unul: “Leziah. Da, scoală-te”. Și pentru prima dată, Omul, care era stea, ne-a privit dinlăuntrul formei și ne-a zâmbit întâia oară, Domn din Domn, Frumos din Frumos, Lumină din Lumină. Și toate stelele au izbucnit în strigăte de veselie privind Hazurethul și pe Om. Și numai laude se auzeau în tot Hetitetul căci, iată, din pricina LUI - a lui Hauti - stelele (spiritele) prinseseră formă și Cuvânt.”

Tradus în limbajul nostru, **Hauti** este Dumnezeu manifestat ca Persoană. “Cel care era la începuturi, Domnul tău și Ajutorul Lui la lucru, Început din Început, Doi însă Unul” este a doua persoană a Sfintei Treimi, Iisus Hristos, iar “al Treilea mare” este Sfântul Duh, a treia Persoană a Sfintei Treimi.

După aceste evenimente cosmice primordiale, povestite atât de poetic de către Îngerul Shaffa, prin răzvrătirea celor doi Îngeri Puri (Hallshitani)și, ulterior, a lui Shantiah și a lui Lucifer, omul - care, inițial, era Stea, “Domn din Domn, Frumos din Frumos, Lumină din Lumină” - a căzut din ce în ce mai jos, iar ființa sa a cunoscut un proces amplu de transformare. Fiind virusat succesiv de “frații” săi care s-au răzvrătit, Chipul Domnesc care este omul, nu a mai fost în rezonanță cu Prima Locuință, adică cu palierul cuantic primordial și a fost necesară construirea unei alte Locuințe, adică a unei alte lumi. Astfel, pe măsură ce și-a pierdut caracteristicile inițiale, omul a coborât din palier cuantic în palier cuantic, din lume în lume, și s-a învăluit în mai multe “carcase” aurice, ajungând o Stea întrupată în lumea materială.

Ființele din lumea eterică afirmă că omul este ultima “noutate” a creației lui Dumnezeu - ultima atât ca succesiune, cât și ca potențial. Așadar, omul nu a apărut ca rezultat al combinării unor atomi materiali, nici datorită hazardului, legilor oarbe ale naturii ori fructificării unei șanse dintr-un miliard. Omul nu se trage din maimuță, dar nici maimuța din om. Nu se trag din neamul maimuțelor nici măcar acei oameni care afirmă că se trag din antropoide. Diferențele dintre oameni și maimuțele antropoide

sunt evidente chiar și în urma cercetării structurii codului genetic ale ambelor specii. O simplă asemănare de formă umanoidă nu poate demonstra înrudirea. Parafrazând vorba de duh a unui contemporan, este ca și cum am conveni că există o relație de înrudire între o cămilă și o arahidă, doar pentru simplul fapt că ambele prezintă umflături. Omul nu are nimic în comun cu nici o specie de animale care există astăzi pe Terra.

Asemănarea de formă umanoidă dintre oameni și maimuțele antropoide nu trebuie să înșele pe nimeni. Forma umanoidă este universală - o au îngerii și spiritele naturii. Omul este, înainte de toate, un spirit, un duh și un suflet, iar istoria sa nu începe o dată cu nașterea în lumea materială, după cum nu se termină la moarte. Omul nu a fost clonat nici de extrateresetri proveniți de pe alte planete/sisteme solare/galaxii, pentru simplul motiv că Terra aurica nu a fost vizitată niciodată de ființe provenite din exterior. Aceasta nu înseamnă că nu există ființe omenești care se deplasează cu ajutorul obiectelor zburătoare neidentificate. Aceste ființe omenești există, dar nu provin din exteriorul Terrei aurice, ci din interiorul ei. Ființele omenești care se deplasează cu ajutorul obiectelor zburătoare neidentificate își au domiciliul în Terra aurica, mai precis în lumea eterică, ceea ce înseamnă că sunt “de-ale casei”, adică intra-terestre, nu extra-terestre. Aceste ființe sunt oameni ca și noi, cei care ne întrupăm în lumea materială, dar nu fac parte din actuala generație - a patra. Marea majoritate a ființelor denumite în mod eronat extraterestre fac parte din a treia generație, care a trăit pe pământ în ciclul cosmic anterior.

Asemănarea de formă trupească cu maimuțele antropoide sau o presupusă clonare realizată de către ființe extraterestre nu pot explica așadar ceea ce este ființa omului. Omul a fost, este și va fi om - o categorie spirituală (specie) distinctă. Omul a fost creat de către Dumnezeu, după Chipul și Asemănarea Sa. Omul este Chip Domnesc. La fel ca și Dumnezeu, omul are formă umanoidă. La începuturi, Dumnezeu a creat omul pur și perfect, după Chipul și Asemănarea Sa, pentru a-i fi Preot. Omul, Chipul Domnesc, a fost creat pentru a fi Preot al lui Dumnezeu. Într-un fel, se poate spune că omul este sinteza creației. Omul este sinteza cosmosului spiritual - a celor ce sunt fiindcă sunt și a celor ce nu sunt fiindcă nu sunt. Ulterior, datorită unor evenimente dramatice, omul a devenit ceea ce este astăzi: un Chip Domnesc care se întrupează în lumea materială. Ca sinteză a tot ce există, omul este reflectarea cosmosului - este **imago mundi**; cerurile și infernurile și toate palierele cuantice se reflectă în om. Dumnezeu însuși, care este Unul în Ființă și întreit ca Persoană; binele și răul; Fiii Luminei (Hemin Hem) și Fiii întunericului (Dree); spiritele bune ale naturii (Zaurdarii) și spiritele întunecate ale naturii (Lorehh), precum și ființele shaitanice se reflectă deopotrivă în ființa omului.

Atunci când omul va atinge finele procesului evolutiv, va deveni cea mai desăvârșită ființă din cosmos - va deveni Preot al lui Dumnezeu. Deocamdată, omul încarnat nu este decât la început; omul încarnat nu se poate manifesta conștient decât în lumea materială, iar chakrele sale funcționează doar parțial. În prezent, omul nu are nici o chakră activată complet. Spre comparație, ființele îngerești au deocamdată patru chakre activate, ceea ce le permite să se manifeste simultan - și aici redăm exact expresia folosită de ființele din lumea eterică - **“în patru lumi, în patru timpuri și în patru perioade”**. Înaintea rebeliunii, Lucifer a fost singura ființă îngerească din ierarhia de atunci a Fiilor Flăcării care avea cinci chakre activate, ceea ce înseamnă că

se putea manifesta simultan în **“cinci lumi, cinci timpuri și cinci perioade”** (“timpurile” și “perioadele” sunt unități îngerești de măsurare a timpului). Înaintea rebeliunii, Lucifer putea să vadă Fața lui Dumnezeu. După rebeliune, i-a fost luată această putere, iar legăturile sale cu Cel Preaînalt s-au întrerupt. Actualmente, doar Iisus Hristos se poate manifesta simultan în șapte lumi, în șapte perioade, în șapte timpuri.

Ființele din lumea eterică mai spun că primul om care a fost “programat” să atingă desăvârșirea și să atingă performanța de a se manifesta simultan în **“șase lumi, șase perioade și șase timpuri”**, adică să aibă activate șase chakre (din șapte posibile), a fost “Cel Alb” - Shantiah, primul om al primei generații. Datorită faptului că s-a răzvrătit și nu a mai ascultat de poruncile Celui Preaînalt, Shantiah nu a reușit să accedă la această performanță. **“Sufletul lui Shantiah a murit timpuriu”**, spun spiritele naturii. Eșecul lui Shantiah constituie păcatul originar, datorită căruia, actualmente, întreaga umanitate se află pe drumul pe care se află.

În virtutea planului instituit de către Dumnezeu, oamenii trebuie să depășească păcatul originar, faza în care Shantiah, primul om, s-a poticnit în traiectul său evolutiv, și să-și activeze șase chakre (din șapte posibile), pentru a ființa simultan în șase lumi (paliere cuantice), șase perioade și șase timpuri (unități îngerești de măsurare a timpului). În final, omul va trebui să-și activeze și a șaptea chakră. Doar astfel, ființa omenească va putea atinge desăvârșirea sau, pentru a folosi expresia folosită de ființele din lumea eterică, va deveni Preot al Dumnezeului Celui Viu. Atunci când va atinge finele procesului evolutiv, omul va stăpâni universul atât temporal - va ființa simultan în șapte perioade, cicluri, ere sau epoci -, cât și spațial, în șapte lumi / sfere / locuințe. Prin activarea celei de-a șaptea chakre, omul va deveni contemporan cu Dumnezeu - va ființa în Timpul lui Dumnezeu, care este Eternitatea - și va locui în aceeași Locuință cu El.

Eșecul lui Shantiah - păcatul originar - a declanșat o reacție în lanț. Ființele din lumea eterică spun că **“atunci când a fost creat omul (primul om), o parte din ființele îngerești au (între)văzut capacitățile pe care le va (putea) atinge în momentul în care va deveni desăvârșit; înțelegând implicit și faptul că vor fi depășite ca putere, s-au împotrivit dorinței lui Dumnezeu, Hauti, Marele Tată, Creatorul lumii”**, considerând că li s-a făcut o nedreptate. În acel moment s-a pornit **“marea sfadă între Fiii Flăcării”**. O parte dintre Fiii Flăcării a ales să respecte Planul lui Dumnezeu, iar cealaltă parte s-a opus acestuia. Îngerii care au continuat să respecte Planul lui Dumnezeu sunt Cei drepți (Hemin Hem), iar cei care nu s-au supus voinței lui **Hauti** sunt Cei răzvrățiți (Dree), Cei cu ochii negri.

Ființele întunecate nu mai respectă poruncile Celui Preaînalt. Cei întunecați nici nu înțeleg omul, neștiind, pur și simplu, ce este iubirea, iar influența lor în lumea oamenilor este motivată doar de elementul pe care-l stăpânesc: intelectul pur, sec, fără nici un fel de altă motivație, al cărui corolar este orgoliul. Ființele întunecate sunt uimite când întâlnesc în lumea oamenilor un comportament ce are la bază iubirea. Ele par să nu înțeleagă nici multe din trăsăturile de comportament ale oamenilor, în care râsul, bucuria, plânsul, tristețea și, bineînțeles, iubirea, determină acțiunile în lumea materială.

☞ Palingenezia ☜

Pe măsură ce și-a pierdut caracteristicile inițiale, omul - care, inițial, era o Stea, “Domn din Domn, Frumos din Frumos, Lumină din Lumină”, așa cum poetic se exprima Îngerul Shaffa - a coborât din Locuință în Locuință, din palier cuantic în palier cuantic și s-a învăluit în mai multe “carcase” aurice, iar ființa sa a cunoscut o amplă metamorfoză. Astfel, omul a ajuns ceea ce este în ziua de astăzi: o ființă întrupată în lumea materială, supusă nașterii, morții și influențelor de tot felul.

Metamorfozele succesive cosmosului s-au reflectat asupra ființei omului. Omul este *imago mundi*, reflectarea cosmosului. În cel de-al patrulea ciclu al cosmosului, Terra aurica este structurată în mod diferit de ceea ce exista anterior, în vechile întocmiri. Chiar de la începutul celui de-al patrulea ciclu, Pământul fizic a fost învăluit într-o membrană aurică protectoare, care poate fi situată spațial, undeva, cam la jumătatea distanței dintre Lună și Marte.

Membrana de protecție este formată dintr-o energie foarte înaltă, care face imposibilă pătrunderea sau ieșirea neautorizată a ființelor. Nimeni nu poate intra sau ieși din Terra aurica, decât cu acordul ființelor îngerești diriguitoare. Chiar la extremitatea membranei protectoare, Terra aurica are două porți: poarta de intrare - care poate fi denumită **Alfa**, care este începutul - și poarta de ieșire, care poate fi denumită **Omega**, întrucât desemnează sfârșitul. Cele două porți sunt situate chiar la limita exterioară a aurei planetare. Atunci când este cazul și obțin autorizarea ființelor îngerești diriguitoare, spiritele oamenilor ies și intră în Terra aurica prin cele două porți.

Deși Terra aurica este ca o casă - ea este casa noastră, a tuturor -, nu se compară cu o casă din lumea materială. Casele din lumea materială au uși/porti, care duc “afară” sau “înăuntru”. În schimb, porțile Terrei aurice duc în locuri diferite, în paliere cuantice diferite. Fiecare poartă este, de fapt, o concavitate compusă dintr-o substanță asemănătoare apei, de culoare verde-albăstrui, ce se formează în orice punct al membranei protectoare ce învăluie Terra aurica. Porțile se formează instantaneu, doar în momentul în care apare necesitatea comunicării cu celelalte paliere cuantice.

În momentul în care un spirit omenesc vine direct din “Lumea fără formă”, trebuie să treacă prin Poarta Alfa. Pătrunzând prin Poarta de intrare, spiritul omului începe procesul palingeneziei (**palingenesia**: renașterea perpetuă, ciclică). Circuitul palingeneziei, ce presupune alternanța viață-moarte-renaștere, se desfășoară permanent și se va desfășura atâta timp cât va exista Terra aurica. Poarta Alfa este începutul, iar Poarta Omega este sfârșitul procesului palingeneziei.

Dincolo de Poarta Alfa se întrevide o negură străluminată de fulgere. Atunci când pătrunde prin Poarta Alfa, spiritul omului are senzația că trece printr-un vagin. Când spiritul omului pătrunde prin Poarta Alfa, percepe o senzație de senzualitate profundă, resimte feminitatea absolută care există în starea sa cea mai pură. Poarta Alfa conține o senzualitate atât de adâncă, încât creează senzația că toată senzualitatea s-a concentrat într-un singur punct al cosmosului. Este ca și cum, în acel punct al cosmosului, s-a focalizat senzualitatea tuturor femeilor care au trăit vreodată în lume, care trăiesc și care vor trăi în viitor. “Eternul feminin” este, într-un fel, concretizat în substanța fluidă albastru-verzuie a Porții Alfa.

A doua poartă a Terrei aurice este Poarta Omega. Prin această poartă pleacă spiritele care au parcurs circuitul palingeneziei în Terra aurica. Dar, precum Poarta Alfa pare a fi concentrarea feminității absolute, Poarta Omega exprimă perfecțiunea masculină. Senzația generată de Poarta Omega nu are nimic sexual. Ea se aseamănă mai degrabă cu dragostea tatălui pentru copil, cu prietenia sau cu camaraderia. Spiritul omenesc va trece prin Poarta Omega abia după ce își va încheia periplul prin aura pământului. Dincolo de această poartă există un Ocean întins de lumină.

Imediat după ce pătrund prin Poarta de intrare Alfa, spiritele oamenilor se “înveșmântează” în corpuri duh. Din acel moment, se poate spune că spiritele omenești se manifestă în formă umanoidă. Ca formă umanoidă, toate corpurile duh ale oamenilor au fost create în mod direct de către Dumnezeu, după Chipul și Asemănarea Sa. Ființele din lumea eterică afirmă că Dumnezeu a creat corpurile duh ale oamenilor în serii de câte 17. Cu alte cuvinte, spiritele oamenilor au venit în formă (de corpuri duh) în grupuri de câte 17. **Formele** corpurilor duh au fost realizate de către Dumnezeu prin intermediul Îngerilor Puri ai Temeliei (care nu au formă); de aceea, acești îngeri sunt desemnați de ființele din lumea eterică prin titulatura de Îngeri ai realității formei.

Principiul creației **formelor** de corpuri duh în serii de câte 17 poate fi asemănat întrucâtva cu producția unei mașini de țesut din lumea materială, care poate realiza doar serii de câte 17 exemplare dintr-un produs. Firește, ea poate realiza produse la infinit, dar aceste produse sunt fabricate doar în serii de câte 17. Există însă o deosebire fundamentală în cazul creației divine, realizată prin intermediul Îngerilor Puri ai Temeliei (care nu au formă): fiecare dintre cele 17 forme de corp duh este unică. Fiecare om este unic: fiecare spirit este unic, fiecare corp duh este unic, fiecare suflet este unic, fiecare trup material este unic, fiecare amprentă a mâinilor omenești este unică. Între cei 17 nu există nici o legătură de rudenie energetică sau spirituală. Cu toate acestea, cei 17 sunt gemeni, creați pentru eternitate. S-ar putea spune că Dumnezeu a trimis în lume spirite unicat create de El Însuși, iar prin Îngerii Puri ai Temeliei le-a fabricat **forme** unicate, în serii de câte 17.

De-a lungul palingeneziei cosmice între Poarta Alfa și Poarta Omega, fiecare dintre cei 17 evoluează independent, ca individualitate unică. Totuși, între **formele** corpurilor duh ale celor 17 gemeni-unicități au loc fluxuri energetice după principiul vaselor comunicante. Aceste fluxuri energetice nu se produc între spiritele ori între corpurile duh ale celor 17 individualități, ci între **formele** corpurilor duh - între **forma de formă** a corpurilor duh (este vorba despre **principiul formei**: forma este doar efectul principiului ce o guvernează). O individualitate din serie nu-i cunoaște pe ceilalți 16, nici măcar în cazul în care este decorporat și se află în lumea de dincolo.

De-a lungul palingeneziei prin Terra aurica, fiecare dintre cei 17 gemeni își urmează traseul individual: la un moment dat, unii se pot afla în palierul fizic, alții în lumea de dincolo, alții în iad etc. Ei evoluează individual, în funcție de meritele personale.

Deși au început împreună palingenezia cosmică, cei 17 gemeni unicate pot fi - și, cel mai adesea, sunt - inegali din punct de vedere evolutiv. Unii au fost mai vrednici, au învățat mai rapid, alții au fost mai comozi și au rămas în urmă. Cu toții urmează însă procesul evolutiv: **școala vieții** ce se desfășoară neîncetat în Terra aurica.

☞ Șapte lumi, șapte timpuri, șapte perioade ☞

În esență, școala vieții presupune un lung proces, de-a lungul căruia oamenii trebuie să depășească faza în care Shantiah s-a poticnit. Acest proces îndelungat a fost definit de Îngerul Gabriel prin formularea: **“munca omului de dreaptă învățătură, până la terminarea sa în slavă”**.

În acest scop, toți oamenii din Terra aurica trebuie să parcurgă procesul palingeneziei, pentru a reuși să își activeze cele șase chakre, ceea ce le va permite să atingă starea lui Shantiah dinainte de săvârșirea păcatului original. Mai mult decât atât, oamenii vor trebui să își activeze și a șaptea chakră, astfel încât, la sfârșitul traiectului evolutiv, să se poată manifesta simultan în șapte lumi, în șapte timpuri și în șapte perioade. Doar astfel, oamenii pot deveni Preoți ai lui Dumnezeu.

“Munca omului de dreaptă învățătură, până la terminarea sa în slavă” se petrece neîncetat, atât în timpul stării de veghe, cât și în timpul somnului, în ceea ce noi, oamenii, numim vis; atât în timpul vieții încarnate în lumea materială, cât și în perioada cuprinsă între moarte și o nouă naștere. Oamenii trebuie să parcurgă procesul evolutiv prin întrupări repetate în lumea materială, de-a lungul procesului căruia i-am dat numele de palingenezie. Palingenezia presupune pătrunderea spiritelor oamenilor în Terra aurica, prin Poarta de intrare Alfa, dobândirea unui trup luminos de formă umanoidă, corpul duh, întruparea în lumea materială, moartea fizică, existența în lumea de dincolo și reîntruparea în lumea materială. Astfel, omul este un pelerin etern, care parcurge un traiect necesar atât în lumea materială, cât și pe celalalte paliere ale Terrei aurica. Totuși, oamenii nu se pot încarna în ființe inferioare - de exemplu, în animale -, așa cum s-a spus uneori. Nu există nici o compatibilitate energetică, aurică și spirituală între o ființă omenească, creată de către Dumnezeu după Chipul și Asemănarea Sa, și animale sau plante.

Școala vieții se desfășoară cu acordul Marelui Tată, Dumnezeu. La rândul lor, Fiii Flăcării - Hemin Hem, Cei Drepti -, au venit în ajutorul oamenilor. Tot în acest scop, atunci când traiectul a fost grav perturbat, a trebuit să se întrupeze Cineva care să devină noul Adam și să răscumpere păcatul original. Noul Adam este Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, singura ființă din cosmos capabilă să se manifeste **“în șapte lumi, șapte timpuri și șapte perioade”**.

Din punctul de vedere al procesului palingeneziei oamenilor, supraveghetorul școlii evolutive din Terra aurica este Îngerul Gabriel. Îngerul Gabriel este Primul Veghetor al tuturor ființelor omenești din Terra aurica. Îngerul Gabriel deține Cheile Puterii; fără știrea sa nimeni nu poate pătrunde prin porțile de intrare și de ieșire în/din Terra aurica. Planul evolutiv este stabilit pe baza legilor cosmice - Ordinea cosmică. Pentru a duce la îndeplinire Planul lui Dumnezeu, Îngerul Gabriel este ajutat de întreaga ierarhie a Fiilor Luminii, care pot fi considerați similari “profesorilor” și personalului administrativ, de toate gradele și categoriile, dintr-o școală din lumea noastră.

Ierarhia Fiilor Luminii este structurată într-o vastă organigramă cosmică, pe grade și pe funcții, în conformitate cu activitatea pe care o desfășoară în folosul oamenilor. Într-un fel, se poate spune că organigrama cosmică a Fiilor Luminii nu este diferită în mod esențial de cea care poate fi întâlnită în instituțiile din lumea materială;

organizarea din lumea materială este doar o copie imperfectă a organizării care există în palierele ortoexistențiale ale aurei terestre. **Ceea ce este sus este jos și ceea ce este jos este sus.** Prin urmare, comparația dintre modul de desfășurare a “procesului de dreaptă învățătură în Terra aurica” și lecțiile dintr-o școală din lumea materială nu este forțată, întrucât lumea materială reflectă, chiar dacă doar într-un mod imperfect, ceea ce există în cosmosul spiritual.

Mulți oameni cred că în lumea de “dincolo” există condiții diferite de cele de aici sau că ei înșiși vor fi cu totul altfel decât se prezintă în palierul material, ceea ce este departe de adevăr. Există, într-adevăr, condiții diferite în lumea de “dincolo”, dar, în general, există aceleași **patternuri** sau modele arhetipale. Omul are o părere prea bună despre sine dacă își închipuie că a creat, de-a lungul veacurilor, ceva care să nu fi existat anterior în palierele ortoexistențiale ale cosmosului spiritual. Cândva, omul va înțelege faptul că el singur - ca entitate distinctă - este doar o parte a unui angrenaj foarte vast. **Omul fără Dumnezeu nu este nimic.** Omul este, într-adevăr, coroana creației, dar își poate merita numele doar în măsura în care se reîntoarce la Dumnezeu.

Activitatea Fiilor Luminii, care duc la îndeplinire Planul lui Dumnezeu, este decisivă pentru evoluția omului. Omul n-ar putea exista nici măcar o secundă în lumea materială fără aportul decisiv al ființelor îngerești diriguitoare. Istoria umanității, așa cum este scrisă în cărțile de istorie, la fel ca și cunoașterea cuprinsă în enciclopediile de astăzi, este doar o figură de stil, care ar putea fi amuzantă dacă n-ar fi atât de păgubitoare omului pentru înțelegerea adevărului despre sine însuși și despre lumea în care trăiește.

Omul - fiecare om în parte - este însoțit și vegheat permanent, de la naștere la moarte, de dimineța până seara și de seara până dimineța, de ființe îngerești care încearcă să-l sprijine în demersurile pe care le întreprinde în scurta sa existență din lumea materială. Tot astfel, fără grija neconținută a spiritelor naturii față de mediul de care omul își bate joc așa cum vrea, socotindu-se singurul stăpân al naturii și, deci, pe deplin îndreptățit să o muteze, lumea s-ar fi scufundat demult în magma primordială, din care, prin magia înțelepciunii divine, a ieșit cândva. Fără lucrarea extraordinară de complexă a ființelor îngerești din ierarhia Fiilor Luminii, corpul omenesc n-ar putea subzista nici măcar o secundă, ereditatea ar fi o simplă vorbă în vânt, iar natura în care trăim, mediul înconjurător și lumea materială în ansamblul ei, n-ar putea exista nici ca realitate virtuală.

Firește, ființele întunecate, Cei cu ochii negri, se opun Planului lui Dumnezeu și încearcă, pe toate căile, să zădărnicească procesul de dreaptă învățătură în care sunt implicați oamenii. Cei cu ochii negri au “inventat” un alt plan pentru oameni, pe care încearcă să-l ducă la îndeplinire prin toate mijloacele de care dispun.

O caracteristică importantă a procesului de “dreaptă învățătură” prin aura terestră, atât în lumea materială cât și în cea de “dincolo”, este aceea că orice eveniment important, orice trecere a unei trepte sau a unei etape evolutive este însoțită de un anumit ceremonial sau ritual. Nașterea, botezul, cununia religioasă, moartea, înmormântarea sunt evenimente importante în cadrul cărora omului întrupat i se fac anumite ceremonii sau ritualuri de către ființele îngerești. Aceste ceremonii se desfășoară la nivelul palierului eteric, alături de omul în cauză (care, evident, se află în lumea materială), indiferent dacă acesta doarme sau se află în stare de veghe. De

asemenea, trecerea unei etape în timpul existenței încarnate este marcată printr-o ceremonie sau printr-un ritual. Într-un fel, se poate spune că ceremoniile la care participă omul în existența cotidiană - aniversări onomastice, primirea unor diplome, medalii, însemne, absolvirea unor cursuri ori a unor școli etc - nu sunt decât reflectarea terestră a ceremoniilor ce au loc în lumea eterică. Toate ceremoniile care se fac în palierul eteric lasă anumite urme la nivelul aerei umane. După fiecare ritual este imprimat pe aura omului un anumit semn - sigiliu, pecete, siglă etc.

Prima ceremonie care se face unui spirit omenesc este ceremonia de intrare prin Poarta Alfa. Forma în care pătrunde spiritul prin poarta de intrare este forma ovoidală - de sferă sau de stea. Aceeași formă o are și în momentul în care părăsește aura terestră și pleacă prin poarta de ieșire. Ca formă vizibilă, atât în palierele superioare, cât și în lumea materială, spiritul nu se modifică. La omul încarnat spiritul este centrat în mijlocul pieptului, undeva în zona în care se află chakra anahata. Spiritul care pătrunde prin Poarta Alfa este pur, primordial, nemurdărit de păcat. Întrucâtva, el este asemănător Creatorului - este esență din esența Sa, trup din Trupul Său de Lumină. Este aidoma Celui care l-a creat. Imediat după ce este adus prin Poarta de intrare, în prezența lui Dumnezeu Tatăl, are loc cea dintâi ceremonie la care participă spiritul omului: ceremonia de construire a corpului duh. La ceremonie participă Iisus Hristos, Îngerul Gabriel precum și alte câteva ființe îngerești. În cadrul ceremoniei, spiritului i se conferă sau, mai precis, i se construiește un corp duh. În acest moment incipient al palingeneziei în Terra aurica, corpul duh are culoarea metalului topit.

După ceremonia construirii corpului duh, chiar înaintea primei întrupări, omul este supus unei alte ceremonii importante - ceremonia de intrare în circuitul palingeneziei. Între cele două ceremonii se scurge o perioadă foarte scurtă de timp. Ceremonia de intrare în circuitul palingeneziei se desfășoară cam în felul următor. Îngerul Gabriel ține mâinile căuș, iar omul - mai precis spus, corpul său duh - se așază, plutind, undeva deasupra mâinilor sale. Treptat, corpul duh începe să pulseze, emițând un sunet asemănător cu vocile reunite ale unor femei vesele care chicotesc. Imediat după acest moment, trei Îngeri Întrupători pun în jurul corpului duh trei hexagoane făcute din lumină, care încep să se rotească. Hexagoanele par a pluti în aer, rotindu-se cu viteze inegale, în direcții diferite: primul hexagon, situat cam în dreptul capului, se rotește spre dreapta, cel de la mijloc se rotește spre stânga, iar cel de jos stă pe loc. Cu cât hexagoanele se rotesc mai repede, cu atât corpul duh începe să pulseze mai tare, ca și cum s-ar încinge. Treptat, din culoarea metalului topit, corpul duh al omului dobândește culoarea maronie, culoare cu care, de altfel, se va încarna pentru prima oară în lumea materială. În momentul în care se încheie ceremonia, omul începe circuitul palingeneziei. Totodată, primește și aprobarea de a se încarna în lumea materială. Imediat după ceremonie, omul începe efectiv ciclul încarnărilor în lumea materială. Prima încarnare a unui om în lumea materială este de foarte scurtă durată, rolul ei fiind ca omul să ia contact cu palierul fizic. Uneori, fătul nici nu atinge două săptămâni de viață. El ia contact direct cu mediul terestru și abia după aceea, după ce moare în trup fizic, poate merge în lumea astrală, unde va aștepta până ce i se va pregăti o nouă încarnare, atunci când se împlinește sorocul potrivit calculelor cosmice.

La începutul procesului de dreaptă învățătură prin aura Terrei, în școala vieții, corpul duh are culoarea metalului topit - culoarea aramei topite, așa cum poate fi

observată în laminoare. Chiar în momentul primei încarnări, culoarea aramei topite se transformă în maroniu. De-a lungul încarnărilor succesive, culorile corpului duh devin din ce în ce mai elevate, urmând întrucâtva gama cromatică a spectrului solar: maroniul se schimbă în roșu - de la roșu-maroniu la roșu aprins -, apoi în portocaliu, trece prin portocaliul de toate nuanțele, apoi se transformă în galben, cu nuanțele sale, în auriu, apoi în albastru. În sfârșit, în ultima fază a procesului de dreaptă învățătură în Terra aurica, corpul duh dobândește culoarea albă (argintie) - de la albul pal la argintiul imaculat. Spiritele omenești, al căror corp duh dobândesc culoarea argintie strălucitoare, își încheie trecerea prin școala vieții.

După ultima încarnare terestră, oamenii al căror corp duh a dobândit culoarea argintie strălucitoare nu se mai întorc în lumea duhurilor, ci, imediat după moartea fizică, se prezintă în fața Îngerului Gabriel și a lui Iisus Hristos, apoi în fața lui **Hauti**, Dumnezeu Tatăl, în palierul cel mai înalt al Terrei aurica, acolo unde participă la ultima ceremonie - “ceremonia de absolvire”.

După această ultimă ceremonie, spiritul omului se va elibera de forma umanoidă a corpului duh și va părăsi pentru totdeauna Terra aurica prin poarta Omega. Există și oameni care nu părăsesc Terra aurica. Ei rămân pe nivelurile superioare ale aurei terestre, devenind îndrumători ai fraților lor din clasele mai mici.

METAMORFOZELE COSMOSULUI

☞ Palierile cuantice ☞

Rezumând principalele etape ale cosmogenezei, se poate afirma că, cosmosul - atât aspectul văzut, cât și aspectul nevăzut - este creația Unicului Dumnezeu. De asemenea, se poate afirma că toate ființele din cosmos sunt creații ale Unicului Dumnezeu.

Din momentul creației și până în prezent, cosmosul a cunoscut mai multe prefaceri - mai multe metamorfoze. De-a lungul metamorfozelor sale, cosmosul a cunoscut distrugerii și reconstrucții succesive. Metamorfozele cosmosului s-au desfășurat pe șapte paliere cuantice diferite, de-a lungul a patru perioade de timp denumite cicluri.

Creația originală a lumii, care corespunde cu momentul în care **IȘȘ**, Unicul Dumnezeu, care este Etern și Fără Formă, a rostit Cuvântul dintru Începuturi, s-a produs în palierul cuantic primordial, denumit **Halazeth**. O dată cu formarea sferei sau a locuinței Halazeth, a început primul ciclu al cosmosului. Primul ciclu a continuat pe al doilea palier cuantic, pe sfera denumită **Hazaleth**, apoi pe al treilea palier cuantic, pe sfera denumită **Hakazaleth** și, în final, pe al patrulea palier cuantic, pe sfera denumită **Hetiteth**. De-a lungul primului ciclu cosmic, desfășurat succesiv pe patru paliere cuantice, Dumnezeu a creat spiritele și trupurile (corpurile duh) de formă umanoidă ale spiritelor naturii, îngerilor și oamenilor (prima generație de oameni). La sfârșitul primului ciclu s-a produs revolta lui Shantiah - Adam primordial - și a lui Hallshithan. Al doilea ciclu cosmic s-a desfășurat pe cel de-al cincilea palier cuantic, în sfera sau locuința numită **Perfer**. Pe Perfer a avut loc revolta lui Lucifer și prima mare bătălie din ceruri. De atunci, se poate vorbi despre existența ființelor luciferice, adică a acelor Fii ai Flăcării care s-au răzvrătit împotriva Ordinii instituite de Dumnezeu. Al treilea ciclu al cosmosului s-a desfășurat pe al șaselea și pe al șaptelea palier cuantic. În al treilea ciclu al cosmosului a apărut a treia generație de oameni. Prima parte a celui de-al treilea ciclu s-a desfășurat pe al șaselea palier cuantic, iar a doua parte pe cel de-al șaptelea. Al șaselea palier cuantic se numește **Hazureth** și este actuala lume eterică. Al șaptelea palier cuantic este **palierul material**.

Pe al șaptelea palier cuantic, dar în al treilea ciclu cosmic, a apărut cosmosul material și, firește, Pământul material. Totuși, nu este vorba despre Pământul actual, ci despre Protopământ. După cum afirmă ființele din lumea eterică, la începutul celui de-al treilea ciclu, Protopământul era mult mai mare ca dimensiuni decât Pământul actual și mai puțin dens - în sensul că procesul solidificării era abia la început. Luna era foarte

apropiată de Protopământ, iar Soarele avea culoarea verde (așa era văzut de ființele încarnate). Al treilea ciclu cosmic s-a încheiat prin “marea ștergere”, iar Protopământul și-a încetat existența. După “marea ștergere” a început al patrulea ciclu cosmic, când s-a format actualul Pământ material.

Despre primele trei paliere cuantice - denumite Halazeth, Hazaleth, și Hetitet - se poate spune că încă există, dar nu mai sunt locuite de nimeni; ele nu mai pot fi percepute de oameni. În schimb, imensa planetă Perfer este încă vizibilă unui clarvăzător. Ea încă arde și va arde în veșnicie, ca și cum abia s-ar fi încheiat cruntul război dintre Fiii Luminii și Fiii întunericii. Perferul este încă o planetă fumegândă, părăsită de toți, dar rămasă undeva la limita eternității, acolo unde timpul este suspendat. La rândul său, Hazurethul, al șaselea palier cuantic, există și va exista pentru totdeauna. Hazurethul este actuala lume eterică. Protopământul a dispărut, dar palierul cuantic material continuă să existe. Pe ruinele Protopământului s-a construit un nou corp ceresc: acesta este Pământul, în actuala sa înfățișare.

Până în prezent, de-a lungul celor patru cicluri cosmice, s-au succedat patru generații de oameni. Fiecare generație a avut propriul ei tip de corp duh. Prima generație de oameni a fost creată în primul ciclu al cosmosului. Primul om creat de Dumnezeu a fost Shantiah - Adam primordial. Shantiah a fost prototipul tuturor oamenilor - omul arhetipal. După Shantiah, Dumnezeu a mai creat alți nouă oameni, denumiți Oameni primordiali. Primii zece oameni - cei nouă oameni inițiali, împreună cu Shantiah - au constituit temelia primei generații de oameni. Ulterior, după o lungă perioadă de timp, au fost create alte câteva sute de oameni ai primei generații (se pare că numărul lor nu a depășit o mie). Toți oamenii primei generații au fost androgini. Ei erau formați din spirit și din corp duh.

La sfârșitul primului ciclu cosmic a avut loc prima mare perioadă de nemanifestare, răstimp în care corpurile duh ale oamenilor au fost retrase din circuitul evoluției. Totuși, au fost retrase din circuitul evolutiv doar corpurile duh ale oamenilor ce formau grosul primei generații. Datorită caracteristicilor ființiale înalte, atât Shantiah, cât și cei nouă oameni primordiali, au reușit să supraviețuiască perioadei de nemanifestare. Lor li s-au adăugat alte câteva sute de oameni din prima generație, care, de asemenea, au supraviețuit perioadei de nemanifestare. Același fenomen s-a produs și la sfârșitul celui de-al doilea ciclu cosmic, când au supraviețuit perioadei de nemanifestare o parte din oamenii celei de-a doua generații - nu mai mult de câteva sute. Astfel, la începutul celui de-al treilea ciclu cosmic, imediat după a doua perioadă de nemanifestare, deși pământul era pustiu (netocmit) și gol (pentru a folosi o expresie din Vechiul Testament), încă existau, undeva în cosmos, ființe omenești din prima și din a doua generație - oamenii primordiali -, care aveau corpuri duh specifice generațiilor respective.

Numărul total al oamenilor primordiali din primele două generații, care au supraviețuit tuturor perioadelor de nemanifestare, nu a fost mare. De-o parte pot fi luați în calcul oamenii primei generații: Shantiah și cei nouă oameni primordiali, la care s-au adăugat alte câteva sute de oameni. De cealaltă parte, pot fi luați în calcul oamenii celei de-a doua generații, al căror număr nu depășește, de asemenea, câteva sute. În total, numărul oamenilor din primele două generații care au supraviețuit, în formă umanoidă, perioadelor de nemanifestare, nu depășește o mie.

Între oamenii primordialii din primele două generații, care au supraviețuit în formă umanoidă perioadelor de nemanifestare există diferențe importante de calitate - de putere și tărie. Cei din prima generație sunt mult mai puternici decât cei din a doua generație. Cei mai puternici dintre toți sunt primii zece oameni din prima generație: Shantiah și cei nouă oameni inițiali. Toți ceilalți oameni din primele două generații - marea masă - au fost retrași din circuitul evolutiv. Desigur, n-au dispărut total nici oamenii care au fost retrași din forma umanoidă de duh în timpul perioadelor de nemanifestare. În cosmos nimeni nu pierde. Chiar dacă o ființă se revoltă într-o împrejurare ori în alta, nu pierde din cosmos. Marea masă a populației din primele două generații și-a pierdut corpul duh de formă umanoidă; ca spirite însă, a continuat să existe în "Lumea fără formă". Firește, în noile cicluri cosmice s-au întrupat și spirite noi, care nu se întrupaseră anterior.

La fel ca și ființele îngerești, oamenii primordialii care au supraviețuit perioadelor de nemanifestare pot fi împărțiți în mai multe categorii. Criteriul de departajare are la bază modul în care au înțeles să respecte Planul lui Dumnezeu. Prima mare categorie este formată din acei oameni primordialii care au înțeles să respecte neabătut Planul lui Dumnezeu. Ființele din lumea eterică îi denumesc **Cei vii**. În continuare vor fi desemnați prin expresia **Oamenii primordialii ai Luminii** sau, pe scurt, **Primordialii ai Luminii**. Numărul Primordialilor Luminii nu este prea mare: câteva sute din prima generație și câteva sute din a doua generație. În total, nu par a depăși șase-șapte sute. Ei au supraviețuit, în formă umanoidă, în corpul duh originar, până în ziua de astăzi. A doua mare categorie este formată din acei oameni primordialii care se opun Planului lui Dumnezeu. Oamenii primordialii din această categorie s-au aliat cu Shantiah, cu Hallshithan și cu Lucifer; ei formează categoria oamenilor primordialii ai întunericului. În continuare vor fi desemnați prin expresia **Primordialii ai întunericului**. Această categorie de primordialii s-a manifestat și de-a lungul ciclului al patrulea. Și ei au supraviețuit, în formă umanoidă, în corpul duh originar, până în ziua de astăzi. Numărul lor este de aproximativ două sute. În fine, există și o a treia categorie a oamenilor primordialii - cea mai mică -, care nu s-a aliat nici unei tabere. Ei formează categoria **Oamenilor primordialii independenți**. Numărul lor este, în ziua de astăzi, de aproximativ o sută. De-a lungul timpului, o parte dintre ei au migrat în categoria Primordialilor Luminii.

Cele trei categorii de oameni primordialii din primele două generații, care au supraviețuit tuturor perioadelor de nemanifestare, au pus bazele unor **Centre de Putere**. Lor li s-au alăturat, în cadrul acestor Centre de putere, de-a lungul ciclurilor cosmice următoare, oameni din generațiile a treia și a patra. Astfel, Primordialii Luminii au pus bazele **Centrului de Putere al Luminii**. Locația exactă a **Centrului de Putere al Luminii** este pe teritoriul României de astăzi, undeva în Transilvania. Primordialilor Luminii li s-au alăturat oameni din generația a treia și a patra; aceștia din urmă formează **sămânța cea bună**. Primordialii întunericului au pus bazele **Centrului de Putere al întunericului**. Locația exactă a **Centrului de Putere al întunericului** este în Iraqul de astăzi, undeva între Tigru și Eufrat. Oamenii din generația a treia și a patra, care s-au aliat Primordialilor întunericului, formează "**sămânța cea rea**". La rândul lor, Primordialii independenți au pus bazele **Centrului independent de putere**. Primordialii independenți nu sunt aliați nici cu Fiii Luminii,

nici cu Fiii întunericului. Locația exactă a **Centrului de Putere al oamenilor independenți** este în partea de nord-vest a continentului european. Și Primordialilor independenți li s-au alăturat oameni din generația a treia și a patra.

Toate ființele omenești din primele două generații, care s-au opus Planului lui Dumnezeu, au devenit “Cel rău”. Ele n-au mai văzut adevărul, astfel că ochii lor s-au întunecat. Firește, același lucru se poate spune despre ființele luciferice Dree și despre spiritele rebele ale naturii Lorehh, care au continuat să existe în cosmos, sfidând Planul lui Dumnezeu.

Până la rebeliunea “Celui rău”, nu a existat ceva nou în cosmos, nu a existat “schimbare”, după cum nu a existat “eterna devenire”. Totul sălășuia, identic cu sine, în pacea divină - *pax divina*. Noul, schimbarea și eterna devenire au intrat în existență prin intermediul “Celui rău”.

☞ Expansiunea cosmosului ☞

Dacă nu s-ar fi produs rebeliunea lui Hallshithan și a lui Shantiah, nu ar fi existat necesitatea formării unor noi paliere cuantice, iar ființele din cosmos ar fi trăit etern în Pacea lui Dumnezeu. După prima rebeliune din cosmos, existau două opțiuni: continuitatea creației sau distrugerea sa. De altfel, foarte mulți oameni se întrebă astăzi de ce răul este tolerat și de ce, în trecut, au existat atâtea răzvrățiri.

Răspunsul este foarte simplu: Dumnezeu este Puterea Supremă, Sfințenia Absolută și Iubirea Infinită, astfel încât, prin natura Sa, nu distruge ceea ce a construit. Dumnezeu este continuitatea creației. Dacă Dumnezeu i-ar fi distrus încă de la început pe Cei răi, care i-au nesocotit Legile, ar fi acționat împotriva naturii Sale, a cărei principală caracteristică este continuitatea creației. Binele înseamnă perpetuarea creației, iar răul înseamnă distrugerea creației. Dumnezeu nu distruge ceea ce a creat; nu a făcut-o și nu o va face niciodată. Teoretic, s-ar putea spune că, în orice moment, Dumnezeu are puterea de a distruge cosmosul, la fel cum are puterea de a crea altul perfect, dar această acțiune ar fi opusă naturii Sale. Dacă ar realiza o astfel de acțiune, s-ar transforma în opusul Său, ceea ce este imposibil.

Pe de altă parte, trebuie remarcat faptul că Dumnezeu a conferit fiecărei ființe create de El Însuși, un mare dar: liberul arbitru. Dumnezeu nu a dorit să construiască un cosmos pentru sclavi sau pentru zombi, ci pentru ființe libere. Oferindu-le încă de la început supremul dar, Dumnezeu nu a distrus nici o ființă - om, înger, spirit al naturii -, care prin exercitarea liberului arbitru, a ales să se manifeste în afara Legilor Sale.

Toate puterile și caracteristicile oricărei ființe din cosmos - om, înger, spirit al naturii - vin de la Dumnezeu. Dumnezeu este Puterea Supremă, Sfințenia Absolută și Iubirea Infinită, iar ființele care acționează diferit, se despart de El și aleg **altceva**, prin liberul arbitru. Alegând **altceva**, prin liberul arbitru, ființele se despart de Dumnezeu. De aceea, Dumnezeu a spus, încă de la început, tuturor ființelor din cosmos: “**Dacă veți pleca de lângă Mine, veți muri negreșit**”. Acest îndemn, repetat și primilor oameni din ciclul al treilea, Adam și Eva, în Eden, a fost consemnat de Vechiul Testament astfel: “**Să nu mâncați din el** (textul biblic se referă la rodul pomului din mijlocul grădinii Edenului), **și nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți**” (Geneza, cap 3; 3). A muri, în acest sens, are o conotație diferită de cea acordată în lumea

materială. A muri are semnificația de “a nu mai fi viu”. Sensul nu se referă însă la moartea trupească, întrucât ființele din cosmosul spiritual nu au trupuri materiale. De altfel, nici primii oameni din Edenul eteric nu aveau trupuri materiale.

Referitor la acest aspect, ființele din lumea eterică fac de multe ori o afirmație foarte importantă. Ele afirmă că “**Dumnezeu este Unicul Viu. Cine se lipește cu sufletul de El rămâne Viu, iar cel care se desparte de El, moare**”. Calea prin care o ființă se poate despărți de Dumnezeu este săvârșirea unei acțiuni contrare Legilor cosmice, care sunt Voința lui Dumnezeu. Orice acțiune a unei ființe, neconformă cu Legile cosmice, este numită **păcat**. Când o ființă se desparte de Dumnezeu, păcătuiește și alege moartea. Alegând păcatul și moartea, ființele nu mai sunt vii.

Ființele din lumea eterică mai afirmă că Dumnezeu are două Cărți: **Cartea celor vii** și **Cartea celor morți**. Actualmente, în **Cartea celor Vii**, nu mai există nici un nume de (corp duh de) om. Ceea ce înseamnă că, pentru Dumnezeu, toți oamenii sunt morți; Dumnezeu și-a pierdut fiii săi luminoși, creați după Chipul și Asemănarea Sa. Toți oamenii sunt astăzi înscrși în **Cartea celor morți**. Tot în **Cartea celor morți** sunt înscrise toate ființele Dree și Lorehh, care au nesocotit Legile și s-au revoltat.

În momentul în care o ființă - omenească sau îngerească - alege altceva decât ceea ce este conform cu Poruncile lui Dumnezeu, păcătuiește și moare; pierde, de asemenea, posibilitatea de a mai trăi alături de Dumnezeu. Pentru o astfel de ființă există două posibilități: fie să dispară efectiv din cosmos, fie să continue să ființeze. Alegând să existe în continuare, ființa respectivă nu mai poate rămâne alături de Dumnezeu, în palierul Său cuantic - în Locuința Sa.

Astfel s-au desfășurat lucrurile la cumpăna dintre primul și al doilea ciclu cosmic. Shantiah și Hallshithan nu au mai ascultat de Poruncile lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, au nesocotit Legile, care formează Firea lucrurilor, s-au despărțit de Dumnezeu, au gustat din fructul păcatului și au murit - n-au mai fost vii. Prin actul lor, ființele răzvrătite au introdus ceva nou în cosmos - ceva ce n-a existat anterior. Ființele din lumea eterică spun că **noul naște schimbarea**. În momentul apariției “noului” și a “schimbării” - care reprezintă momentul declanșării “eternei deveniri” -, ființele răzvrătite n-au mai fost în rezonanță cu palierul cuantic în care trăiau. Astfel, a apărut necesitatea construirii unei noi lumi / sfere / locuințe / palier cuantic, care să fie în rezonanță cu ceea ce au devenit ființele răzvrătite. Un palier cuantic se formează doar în momentul în care apare necesitatea existenței sale.

În concluzie, la sfârșitul primului ciclu cosmic, a apărut necesitatea constituirii unui nou palier cuantic, care să constituie reședința “celor morți” - a “Celui rău”. Noul palier cuantic a fost Perferul, iar o dată cu formarea acestuia a început al doilea ciclu cosmic. Același proces s-a desfășurat și la începutul celui de-al treilea ciclu cosmic, după a doua perioadă de nemanifestare (“marea ștergere”).

☞ Primul mort ☞

La începutul celui de-al treilea ciclu cosmic a avut loc o nouă creație a lumii. Noua creație a lumii s-a produs pe un nou palier cuantic. Acesta a fost palierul eteric - **Hazurethul**. În Hazureth a avut loc o nouă creație a omului. Primul om al celei de-a treia generații a fost Adam menționat în Vechiul Testament. Ulterior, din Adam a fost

creată Eva. Hazurethul este actuala lume eterică, iar undeva, chiar în centrul său, se află Edenul, locul în care au fost creați protopărinții, Adam și Eva, și li s-a creat suflet - "suflarea de viață" - direct de către Domnul Dumnezeu.

Edenul este un loc poziționat precis, dar în care, deocamdată, nu poate pătrunde nimeni. Actualmente, Edenul ar trebui să arate ca și cum protopărinții l-ar fi părăsit de câteva clipe. Dacă, în viitor, va pătrunde vreun om în Eden, ar trebui să observe urmele proaspete ale pașilor lui Adam. Inițial, în Edenul eteric al Hazurethului, protopărinții nu au avut corp material, ci unul format din lumină - format din energia palierului cuantic respectiv. După săvârșirea păcatului original, Adam și Eva au fost "izgoniți" din Eden, datorită faptului că, din punctul de vedere al structurii aurice, n-au mai fost în rezonanță cu palierul cuantic eteric. Atunci, a fost construită o nouă locuință - lumea materială, care este al șaptelea palier cuantic. Astfel a apărut noua locuință a oamenilor - Protopământul. Noua locuință, situată pe al șaptelea palier cuantic, nu figura în planul inițial al Creatorului Lumii. Locul tuturor oamenilor ar fi trebuit să fie în Edenul Hazureth-ului, în lumea eterică. Lumea eterică este adevăratul cosmos al oamenilor. Protopământul a apărut doar datorită păcatului primilor oameni.

După strămutarea în noua locuință, Adam și Eva au avut urmași: fii și fiice. Primii născuți (în palierul cuantic material) au fost Cain și Abel. Primul eveniment dramatic desfășurat în noua "locuință" - palierul material - a fost uciderea lui Abel de către Cain. Astfel a apărut iarăși "noul". **Abel a fost primul mort (fizic) din istoria cosmosului.** După moartea fizică, Abel nu s-a mai putut întoarce în lumea originală, în Edenul eteric. Abel nu era în rezonanță energetic-spirituală cu Edenul eteric, astfel încât, după moarte, nu a mai avut unde să se ducă. În consecință, a fost creat un nou palier cuantic în care să meargă urmașul lui Adam și al Evei după pragul morții. Până la Abel, nu mai murise nimeni din punct de vedere fizic. Noul palier cuantic, apărut în momentul în care a murit Abel, este ceea ce se înțelege astăzi prin "**lumea de dincolo**". Abel a fost așadar primul locatar al lumii de dincolo.

Această metamorfoză cosmică petrecută chiar la începutul existenței lumii materiale, indică un aspect extrem de important: universul se modifică - se transformă - în funcție de comportamentul oamenilor. Prin acțiunile lor, oamenii modifică neîncetat structura cosmosului. **Cosmosul suferă o neîncetată expansiune cuantică, în funcție de comportamentul oamenilor. Ceea ce este în interior se reflectă în exterior. Ceea ce se petrece la nivelul microcosmosului, care este omul, este apoi reflectat la nivelul macrocosmosului. Aceasta este legea fundamentală a cosmosului.**

Istoria morții fizice a început așadar o dată cu moartea lui Abel, la începutul celui de-al treilea ciclu al cosmosului. Prin moartea lui Abel, a apărut necesitatea construirii unui nou palier cuantic, în care să meargă ființele omenești care trec prin poarta morții. Noul palier cuantic, care a fost creat imediat după moartea lui Abel, este actuala lume infraeterică. În succesiunea creației, palierul cuantic infraeteric este al optulea palier cuantic. Palierul cuantic infraeteric este situat între palierul material și palierul eteric. Într-un fel, se poate considera că palierul cuantic infraeteric este o interfață a palierului material. Înaintea morții lui Abel, palierul cuantic infraeteric nu exista - nu avea nici o rațiune de a exista, datorită faptului că nu existau ființe care să îl populeze. Abel a fost primul locuitor al palierului cuantic infraeteric - prima "fantomă" din istorie. În palierul cuantic infraeteric, Abel, primul mort din istorie, fiul lui Adam și al Evei, a

inaugurat un “regat”, denumit **Regatul morților vii**. În Regatul morților vii au pătruns, de la Abel, toți oamenii care au murit în condiții similare: au fost nedreptățiți ori au fost asasinați.

După moartea lui Abel, fratele său Cain a trăit mulți ani, dar când a venit sorocul morții, nu a putut ajunge în același loc - în Regatul morților vii. Cain nu a putut pătrunde în același palier cuantic ca și fratele său, datorită faptei sale din timpul vieții. Astfel, s-a născut iarăși “noul”. Primul asasin din istorie a generat apariția unui palier cuantic care nu exista anterior, iar primul locatar al acestui nou palier cuantic a fost Cain. Noul palier cuantic poartă numele de iad. În succesiunea creației, **iadul** poate fi considerat al nouălea palier cuantic. Astfel, ceea ce este desemnat astăzi prin numele generic de “lumea de dincolo”, este o zonă ortoexistențială complexă, care trebuie cercetată diferențiat, nu ca un tot unitar. Lumea de dincolo a apărut ca urmare a unui lung șir de evenimente dramatice. Mai mult decât atât: lumea de dincolo a suferit mai multe metamorfoze de-a lungul timpului. În acest context, trebuie specificat faptul că lumea de dincolo care exista în acea perioadă nu trebuie identificată cu actuala “lume astrală”. La începutul celui de-al treilea ciclu cosmic, încă nu exista lumea astrală. Ea a apărut mult mai târziu.

La fel cum se poate vorbi despre metamorfozele cosmosului spiritual ori despre transformările lumii materiale, tot astfel se poate vorbi despre metamorfozele lumii de dincolo. Aceste transformări sunt legate, în mod legic, de metamorfozele structurilor aurice ale oamenilor. De asemenea, sunt în legătură directă cu evenimentele istoriei oamenilor întrupați.

☞ Centrele de putere ☜

Locul izgonirii din Eden al protopărinților Adam și Eva poate fi poziționat cu relativă exactitate undeva între Tigru și Eufrat, pe teritoriul Mesopotamiei de odinioară, în Iraqul de astăzi. Acolo s-au născut Cain și Abel.

Tot în acel spațiu, delimitat de fluviile Tigru și Eufrat, s-au înmulțit oamenii în lumea materială, iar de acolo s-au risipit pe toată suprafața pământului. Adam a trăit foarte mult timp în lumea materială. Poate că durata vieții sale, estimată de Vechiul Testament la 930 de ani, nu spune astăzi nimic, dar în acea epocă, erau alte condiții de existență în habitatul terestru.

Prin păcatul protopărinților Adam și Eva, “Cel rău” - Primordialii întunericului, ființele luciferice și spiritele rebele ale naturii - a interferat cu palierul material chiar în acele locuri situate între Tigru și Eufrat. Și acolo a rămas până în ziua de astăzi. Chiar în acel loc, ființele întunecate au format **Centrul de Putere al întunericului**.

Influența “Celui rău” asupra urmașilor lui Adam a fost aproape imediată. Dată fiind durata matusalemică a existenței lor trupești, de-a lungul unei singure existențe întrupate, urmașii protopărinților au devenit tot mai răi, fapt ce l-a îngrozit pe Adam. În prima perioadă de după izgonirea protopărinților din Edenul eteric, pământul material avea un decor paradisiac. Ulterior, într-un răstimp destul de scurt, datorită comportamentului defectuos al oamenilor din lumea materială, în virtutea legii fundamentale a cosmosului (ceea ce este în interior se reflectă în exterior), mediul terestru a suferit o transformare accentuată. Ceea ce s-a petrecut la nivelul

microcosmosului a fost reflectat la nivelul macrocosmosului. Anterior acestui moment, în paradisul terestru al primilor oameni - care, inițial a fost o copie materială a celui eteric - nu exista decât vegetație hrănitoare, nu existau decât animale supuse omului, nu existau decât ape dulci (curate, pure). După ce răul s-a impregnat treptat în structura lumii materiale, mediul a început să se schimbe. Au apărut bălți urât mirositoare și mlaștini, au apărut animale de pradă, au apărut plante otrăvitoare, marile fluvii de odinioară au dispărut, iar în locul lor au apărut mările interioare și lacurile.

Văzând cum urmașii săi cad pradă influenței malefice a “Celui rău”, Adam împreună cu Eva și cu cei apropiați a plecat în locurile înalte (**înalte**: mai sus de Ecuator), pășind “**pe alte uscatuiri și pe alte ape**”. După o lungă perioadă de pribegie, Adam s-a oprit în nord, în locurile **înalte**, într-un teritoriu situat în Dobrogea de astăzi. Văzând felul în care urmașii săi au căzut pradă ispitelor de tot felul, văzând și felul în care au fost amăgiți, într-un acces de disperare, Adam a jelit îndelung, și-a smuls părul și și-a pus țărână în cap. Eva și cei apropiați au strâns părul lui Adam și pământul într-un vas din lut și l-au ascuns undeva, într-un loc tainic.

Micul grup de oameni, condus de însuși Adam, a fost întâmpinat pe teritoriul de astăzi al României de Primordialii Luminii, care în toată această perioadă, s-au manifestat în trupurile lor luminoase. Primordialii Luminii constituiseră deja Centrul de Putere al Luminii, undeva în centrul Transilvaniei. Adam și grupul său nu s-au oprit însă în Centrul de Putere al Luminii din Transilvania, ci s-au stabilit undeva mai la sud, în zona Dobrogei, unde, la îndemnul lui Adam și sub supravegherea Primordialilor Luminii, s-a format un nou Centru de Putere al Luminii. Numele acestui Centru de Putere al Luminii secundar este Ișșinghingher. Acest centru de putere a fost constituit ca reacție la constituirea Centrului de Putere al ființelor întunecate, situat în zona Iraqului de astăzi, între Tigru și Eufrat. Cu binecuvântarea lui Adam și sub supravegherea Primordialilor Luminii, în Centrul de Putere Ișșinghingher, situat undeva prin munții Dobrogei de astăzi, în apropiere de Adamclisi, urmașii apropiați ai protopărinților au pus bazele primei filosofii transcendente. De acolo au fost trimise iscoade și mesageri la “câmpie” - în zonele populate din partea de sud a globului -, pentru a ține sub observație manifestarea răului printre oameni.

Primordialii Luminii nu cunoașteau decât binele, dar urmașii fizici ai lui Adam - cei desemnați în Vechiul Testament: “fiii și fiicele lui Adam”, despre care apoi nu se mai amintește nimic -, care se strânseseră chiar în Centrul de Putere Ișșinghingher, au trebuit să învețe formele de manifestare ale răului, pentru a-l putea combate. Astfel, de-a lungul timpului, s-a ajuns la formarea unei noi categorii de oameni întrupați: oameni care știau tainele binelui, dar știau și tainele răului. Acești oameni, urmași ai lui Adam și ai Evei, plecau adesea din Centrul de Putere Ișșinghingher, și se amestecau printre “neamuri”, pentru a-i învăța să facă binele. Majoritatea urmașilor lui Adam din Centrul de Putere Ișșinghingher aveau puteri ființiale și magice deosebite - **siddhisuri** (termen din limba sanscrită ce desemnează puteri magice). Ei erau obligați să respecte anumite reguli - dintre care cea a castității era de o importanță deosebită. Era interzis pentru ei să se amestece cu neamurile de la câmpie. Totuși, în generațiile ce au urmat, unii dintre ei și-au luat soții, iar alții și-au luat “țiiitoare” dintre neamuri.

Într-o bună zi, pe când încă trăia Adam, unul dintre cei mai importanți oameni din Centrul de Putere Ișșinghingher - care știa atât tainele binelui, cât și tainele răului -

a avut o țiitoare dintre “neamuri”, cu care a făcut un copil de parte bărbătească. El nu a știut că are un copil cu acea țiitoare; la momentul respectiv, i-a fost ascunsă nașterea copilului. Prin acest fapt, acest personaj important a încălcat o regulă foarte strictă, cunoscută pe atunci ca fiind “taina împreunării între partea bărbătească și partea femeiască”. Fiind procreat printr-un adulter - ceea ce a fost evitat secole de-a rândul de oamenii din Centrul de Putere al Luminii -, copilul a fost diferit, ca structură spirituală, de tatăl său. Copilul de parte bărbătească a moștenit **siddhisurile** tatălui său și a cunoscut atât tainele binelui, cât și tainele răului. Datorită caracteristicilor sale ființiale complexe, la maturitate el a devenit un om “cu două fețe”. În continuare va fi desemnat prin numele **Iannus** - “Cel cu două fețe”.

Devenit matur, Iannus s-a rupt de Centrul de Putere Ișsinghingher, a părăsit ținuturile dobrogene și a poposit la **câmpie**, chiar în locurile situate între Tigru și Eufrat, acolo unde era situat Centrul de Putere al întunericului. Totuși, în teritoriul dintre Tigru și Eufrat, deși a fost ispitit în nenumărate feluri, Iannus nu a aderat la Centrul de Putere al întunericului, ci și-a format propriul său Centru de Putere, în care a pus bazele unui nou mod de a fi - a creat o nouă filozofie de viață. Această filosofie de viață, ce are la bază un fragil echilibru între bine și rău, încearcă să combată răul prin folosirea forței, adică tot prin ceva rău. În acest fel, deși se începe prin a se face binele, în cele din urmă se ajunge tot la făptuirea răului. Iannus a avut fii și fiice - mai ales fiice. Prin împreunarea fiicelor sale cu bărbați aleși dintre neamuri s-au născut progenituri cu însușiri aurice deosebite, care au format o nouă categorie de oameni. Progeniturile lor au fost “conducătorii din vechime” - baza aristocrației de mai târziu.

În concluzie, de-a lungul celui de-al treilea ciclu, s-au manifestat mai multe categorii de oameni. Prima categorie de oameni a fost formată în exclusivitate din Primordialii Luminii, care nu făptuiau decât binele. Ei au constituit nucleul Centrului de Putere al Luminii, care avea două centre principale, unul în centrul Transilvaniei și unul în Dobrogea. Ulterior, Primordialilor Luminii li s-au alăturat fiii și fiicele lui Adam din generația a treia (și ulterior, din generația a patra), care au format “sămânța cea bună”. Oamenii din “sămânța cea bună” cunoșteau atât binele, cât și răul, dar făceau doar binele. A doua categorie de oameni a fost formată din Primordialii întunericului. Lor li s-au alăturat oamenii din generația a treia (și ulterior, din generația a patra), care au format “sămânța cea rea”. Oamenii care formau “sămânța cea rea” făceau, evident, doar răul, fiind afiliați Centrului de Putere al întunericului, care este situat, în corespondență cu lumea materială, între Tigru și Eufrat. În spatele lor au stat, permanent, ființele Lorehh și Dree. A treia categorie de oameni, formată din independenți, s-a constituit în jurul Centrului de Putere al oamenilor independenți. O categorie aparte de oameni a fost cea a urmașilor lui Iannus, Cel cu două fețe, care au format o clasă socială separată: aristocrația. Ei cunoșteau binele, dar făceau atât răul, cât și binele. De fapt, urmașii lui Iannus porneau de la a face binele, pentru a ajunge la a face răul - doreau să facă binele, dar ajungeau să facă răul (probabil că pentru ei s-a inventat zicala: “drumul spre iad este pavat cu intenții bune”). Ei au pus bazele celui de-al patrulea Centru de Putere - Centrul de Putere al lui Iannus. Locul acestui centru este situat, ca proiecție în lumea materială, tot în zona dintre Tigru și Eufrat.

Aceasta a fost situația undeva la mijlocul celui de-a treilea ciclu al cosmosului. La mijloc, chiar în epicentrul bătăliei acestor Centre de Putere, s-au aflat, din vechime

și până în ziua de astăzi, oamenii obișnuiți, desemnați adesea prin termenul **căldiceii**. Ei au oscilat mereu între bine și rău, devenind, cel mai adesea, fie unelte oarbe ale răului, fie victime ale răului. Amăgiți de diverși conducători, “maeștri” sau învățători de ocazie, marea masă a oamenilor căldicei a plătit un tribut cumplit de-a lungul mileniilor de istorie. Tributul lor de suferință s-a desfășurat fără încetare atât în lumea materială, cât și în lumea de dincolo.

☞ Războiul perpetuu ☞

Sclavia sufletelor, epoca sclavagistă, s-a perpetuat pe fundalul divizării fără precedent a societății omenești, atât pe pământ, cât și în lumea de dincolo. Prin aderarea la templele zeilor - zei care erau în principal Oameni Primordiali din primele două generații, căzuți sub mrejele “Celui rău” încă din primul ciclu al cosmosului - , oamenii s-au divizat continuu în tabere, grupuri și grupulețe, astfel că atât societatea oamenilor întrupați, cât și cea a oamenilor decorporați a cunoscut o fărâmițare și o atomizare continuă.

Procesul divizării sociale și spirituale a oamenilor a fost următorul. Fiecare zeu își forma un fel de staff conducător în lumea materială. La început, oamenii întrupați care formau staff-ul unui zeu făceau parte din “sămânța cea rea”. Ei proveneau fie din zonele superioare ale iadurilor, fie direct din palierele cuantice luciferice. În prima fază a acestui proces, oamenii din “sămânța cea rea” au atras diferiți oameni “căldicei”, pe care i-au educat în spiritul propriilor învățături. Ajutați de acești oameni “căldicei”, ei au construit temple sau lăcașuri de cult, în care, în urma unor ritualuri complexe, realizau spargerea palierelelor cuantice, chemându-și magic stăpânii - zeii. Prin aceste ritualuri, zeii se puteau manifesta în lumea materială și, uneori, erau vizibili oamenilor obișnuiți. În a doua fază, oamenii ce formau “sămânța cea rea” îi inițiau pe oamenii căldicei în temple, numindu-i “preoți” sau “inițiați” ai zeului. În urma acestor inițieri, oamenii care anterior au fost căldicei obțineau anumite puteri “magice”. Ei dobândeau și o anumită formă de clarvedere, dar această formă de clarvedere nu era bazată pe dezvoltarea propriilor capacități ființiale, ci pe faptul că zeul însuși era “puternic în ei”. În cazul acestor forme de clarvedere, obținute în urma unor ritualuri magice, oamenii “inițiați” deveneau posedați: zeul respectiv își lăsa o amprentă aurică pe corpul lor sufletesc. Uneori, se ajungea până acolo încât aura zeului învăluia în totalitate corpul sufletului omului, ceea ce echivala cu “vinderea” sufletului. Acest fenomen poartă și astăzi numele de posedare.

Oamenii deveniți preoți-inițiați nici nu-și dădeau seama că devin posedați. Zeul obținea astfel o influență aproape totală asupra lor, iar ei deveneau simple instrumente. Preoții-inițiați **făceau după cuvântul zeului** (expresie folosită des de ființele din lumea eterică) și se conformau în totalitate dorinței acestuia. De altfel, tipul de clarvedere obținut printr-o astfel de inițiere era doar parțială. Preoții-inițiați nu puteau să-l vadă prin clarvedere decât pe zeul patron sub ocrotirea cărora se inițiaseră, nu și pe alți zei, datorită faptului că puterile lor nu proveneau din interior, din dezvoltarea propriilor caracteristici ființiale. Astfel că vedeau doar ceea ce trebuiau să vadă. Zeul erau observat doar de la distanță, astfel că nici nu remarcau faptul că are ochii negri. Preoții-inițiați nu știau prea multe cu privire la structura cosmosului spiritual. Știau

doar ce le spunea zeul; zeul explica preoților și, prin intermediul lor, enoriașilor, că el însuși a creat universul, că el este cel care aduce abundență în lumea oamenilor și că, în consecință, oamenii trebuiau să asculte de el - să facă după cuvântul său. Totodată, zeul prezenta preoților-inițiați "curtea" sa, formată fie din zei mai mici din punct de vedere ierarhic, fie din oamenii care formau "sămânța cea rea". Preoților-inițiați li se mai promitea că, dacă vor face întocmai cum li se spune, vor deveni bogați. Ceea ce se și întâmpla. Totodată, li se promitea că, după moarte, vor ajunge în zona tuturor plăcerilor - în "paradis". La rândul lor, enoriașilor - oamenii căldicei care aveau de bună voie la templul zeului - li se promitea bunăstarea atât în lumea terestră, cât și după moarte. Nu li se spunea însă că prețul este sclavia spirituală. După ce era construit un templu, comunitățile din jur erau aservite zeului protector. Toți membrii comunității erau botezați în numele zeului patron, devenind sclavi. Tuturor membrilor de rând li se aplicau sigiliile de sclavi, atât la nivel fizic (prin veșminte, podoabe, tatuaje etc), cât și la nivelul corpului sufletesc (prin peceți luciferice).

Treptat, comunitățile au început să fie stratificate ierarhic. În vârful piramidei, se situau preoții-inițiați. Pe treapta următoare se situau cei care formau puterea politică - regele și nobilii. Urmau războinicii, care erau educați săucidă și, în cele din urmă, plebea - oamenii de rând, "căldiceii". Chiar dacă, din punct vedere formal - juridic, cum spunem noi astăzi -, statutul lor social era de oameni liberi, oamenii de rând erau sclavi. În lumea materială, ei erau obligați să muncească pe domeniile templului, nu se puteau strămuta dintr-un loc în altul, iar după moarte îngroșau numărul celor din iad.

O dată cu formarea capetelor de pod în lumea materială, care erau templele și cu constituirea oligarhiei conducătoare, a început războiul dintre zeii întunecați. Una din caracteristicile zeilor întunecați era concurența acerbă. Cu cât un zeu devenea mai puternic în lumea materială, cu atât devenea mai puternic în palierul său cuantic. Cu cât zeul avea în lumea materială mai mulți enoriași care faceau după cuvântul său, cu atât creștea în putere și tărie. Puterea și tăria zeului erau date de calitatea ofrandelor pe care le primea și de calitatea oamenilor care i se închinau. Pentru a crește în putere și tărie, zeii întunecați aveau nevoie de cât mai multe suflete, astfel încât trupul lor energetic să fie cât mai "vii". Ei reveneau la viață, iar oamenii mureau. Oamenii deveniți sclavi, începând cu preoții-inițiați, cu regii și cu războinicii, nu mai erau vii, chiar dacă și duceau viața trupestă în condiții confortabile.

După moartea fizică, datorită existenței peceții aurice, oamenii erau vidați energetic, le era furat corpul sufletului și erau păstrați în gaura de vierme numită iad, în una dintre cele trei zone. Preoții, nobilii și cei mai rășăriți dintre războinici erau duși în primele două zone - de obicei locuiau în cea de-a doua zonă. Ei nici nu prea știau - li se ascundea - ce se întâmplă cu oamenii obișnuiți; aceștia din urmă, deși nu făptuiseră răul în existența trupestă, ajungeau în cea de-a treia zonă a iadului doar datorită existenței peceții aurice a zeului. De regulă, datorită rezonanței energetice, oamenii ce primiseră într-o existență anterioară pecetea unui zeu se încarnau cam în aceleași comunități. În acea perioadă, procesul reîntrupării în lumea materială era destul de rapid. El avea la bază principiul sintoniei: cine se aseamănă, se adună. Acesta a fost, într-adevăr un proces diabolic de menținere a oamenilor în stare de sclavie continuă, care s-a menținut o lungă perioadă de timp - atât în cel de-al treilea ciclu, cât și în al patrulea ciclu. În anumite locuri de pe planetă, el continuă și în ziua de astăzi.

Totuși, procesul cu adevărat diabolic abia începuse. Pentru a deveni puternici, zeii întunecați au început să se lupte între ei. Firește, între ei nu există prietenie sau camaraderie, întrajutorare sau alianțe, astfel că, după etapa de întemeiere a unui teritoriu, a început etapa de expansiune. Ordinul de expansiune venea prompt în lumea oamenilor, de la zeii întunecați prin intermediul preoților-inițiați și prin intermediul regilor. Regele sau preotul avea un vis noaptea, iar dimineța îl comunica mulțimii: **“Zeul mi-a poruncit să cucerim teritoriul inamicilor noștri. Mergeți așadar în teritoriul lor și cuceriți-l. Ucideți fără milă bătrânii, bărbații, femeile, copiii născuți și copiii nenăscuți. Pătrundeți în templele lor și tăiați capetele preoților, scoateți-le inimile din piepturi, dărâmați zidurile, sfărâmați statuile zeilor lor - dușmanii zeului nostru - cioplite de mână de om. Atunci zeul nostru va fi tare în voi și voi veți fi tari în el, și vă va da în stăpânire pământurile, turmele și bogățiile inamicilor. Veți rămâne pe pământurile lor și veți naște fii și fiice, iar sămânța voastră se va înmulți nemăsurat și voi veți fi în zeu și zeul va rămâne de-a pururi în voi. Dar nu uitați, răstimp de trei ani, primii născuți pe aceste pământuri, care vor fi din sămânța voastră, să le jertfiți zeului. Vlăstarele nou născute răstimp de trei ani vor fi jertfite - fie parte bărbătească, fie parte femeiască”. Zeul însuși spunea celor posedați, care aveau capacitatea de a-l contacta în mod direct: **“Faceți după cuvântul meu. Eu voi fi în voi și voi veți fi în mine și vă voi da stăpânirea peste întregul pământ - peste oameni, peste locuitorii de sub pământ, peste locuitorii de la suprafață, peste locuitorii de sub ape și peste locuitorii din văzduh”**.**

Așa glăsuia, prin gura preoților, un astfel de zeu luciferic. Procesul era destul de simplu. Mai întâi trebuiau distruse templele, statuile zeilor adversi și preoții. Apoi trebuia distrusă “forța vie a inamicului”: femeile, copiii, bărbații, bătrânii. Foarte puțini erau lăsați în viață pentru a deveni robi. Fiind ucise în mod ritualic, victimele deveneau sclavii zeului biruitor și după moarte, astfel că se îngroșau rândurile celor din zona a treia a iadului. Era interzis cu desăvârșire ca bărbații cuceritori să fecundeze, în primii trei ani, femeile din teritoriile cucerite. Trebuia ca influența aurică a zeului luciferic învins să înceteze pe teritoriul cucerit. Așadar, ca măsură profilactică, mutându-se pe teritoriul “inamic”, în habitatul impregnat auric de zeul advers, cuceritorii nu aveau voie să procreeze un răstimp de trei ani. De aceea, exista obiceiul ca primii născuți să fie sacrificați zeului. Toți copiii care se nașteau imediat după cucerirea unui teritoriu erau sacrificați zeului, care știa foarte bine ce să facă cu ei. După trei ani, răstimp în care se reconstruia totul, viața își lua cursul normal, iar comunitatea își continua existența - firește, până la proxima cucerire sau până când, la rândul ei, devenea victima altor triburi conduse de zei întunecați mult mai puternici, ca putere și tărie.

În toată această perioadă de timp, s-a perpetuat un război continuu atât în ceruri, cât și pe pământ. În ceruri s-au înfruntat zeii întunecați, iar pe pământ s-au înfruntat oamenii. Fiecare război din lumea materială avea o contraparte nevăzută. Un clarvăzător din acele vremuri ar fi trebuit să observe, deasupra capetelor oamenilor ce se înfruntau sângeros pe pământ, ființe imense de formă umanoidă sau, uneori, fără formă umanoidă - ca niște vârtejuri de foc, de aer sau de fum -, care se înfruntă nemilos la nivel infraeteric sau eteric.

ÎNCEPUTUL SCLAVIEI

❧ Principiul de manifestare al răului ❧

La începutul celui de-al treilea ciclu al cosmosului, chiar și după formarea Centrelor de Putere, o lungă perioadă de timp, oamenii au fost educați și civilizați de către Educatori spirituali.

Unii dintre Educatori au fost Oameni primordiali, alții au fost îngeri din ierarhia Fiilor Luminii. De fapt, primii Educatori ai oamenilor din generația a treia au fost Primordialii Luminii. Treptat, cu sprijinul Primordialilor Luminii, oamenii celei de-a treia generații au construit o civilizație înfloritoare. Date fiind caracteristicile de atunci ale Protopământului, această formă de civilizație era diferită de cea actuală. În acea perioadă, Protopământul nu era atât de solidificat precum în ziua de astăzi, astfel că civilizația oamenilor celei de-a treia generații avea la bază manipularea energiilor din natură. Cu alte cuvinte, era o civilizație spirituală bazată pe folosirea unor puteri sufletești – siddhisurile (puteri magice).

Treptat, oamenii s-au divizat în trei mari Regate. Primul Regat cuprindea aproape întregul teritoriu al Europei și avea două capitale spirituale importante. Prima capitală spirituală se afla pe actualul teritoriu al României, prin Dobrogea de astăzi, iar a doua se afla undeva în vestul Spaniei. Al doilea Regat cuprindea o mare parte a continentului asiatic. Al treilea mare Regat se întindea în Africa. Principala sa capitală spirituală se afla undeva în Etiopia de astăzi.

În a doua parte a existenței Protopământului, chiar la apogeul celor trei mari Regate, o parte din urmașii protopărinților Adam și Eva - oamenii generației a treia - s-au complăcut din ce în ce mai mult în făptuirea răului. Prin faptele lor rele, oamenii generației a treia au ales păcatul și moartea, aliindu-se astfel cu ființele care au făcut aceeași alegere în ciclurile cosmice anterioare: Shantiah, Primordialii întunericului, Hallshithan, Lucifer, ființele Dree și Lorehh etc. Faptele rele, situate în afara legilor cosmice, ale oamenilor întrupați au reprezentat calea prin care “Cel rău” a dobândit putere și tărie. Dobândind putere și tărie, “Cel rău” s-a amestecat tot mai mult în existența materială a oamenilor celei de-a treia generații. În consecință, principalii Educatori ai umanității - Primordialii Luminii și îngerii din ierarhia Fiilor Luminii, chiar și oamenii primordiali independenți - au întrerupt contactul cu lumea oamenilor.

Pentru ca o ființă îngerească sau chiar o ființă omenească decorporată să păstreze contactul cu palierul material este necesar să aibă un “capăt de pod” în lumea materială. Capătul de pod este constituit, firește, din oameni întrupați. Fără sprijinul unor oameni întrupați, nici o ființă îngerească sau omenească decorporată nu își poate

exercita influența asupra lumii materiale. Așa s-au petrecut evenimentele și în perioada de apogeu a Protopământului, în epoca celor trei mari Regate. Datorită faptului că oamenii s-au aliat, prin exercitarea liberului lor arbitru, cu “Cel rău”, Educatorii nu au mai putut ajuta umanitatea.

După retragerea Educatorilor, populația din cele trei mari Regate a luat-o pe căi greșite, pentru ca, în cele din urmă, să se scindeze în mod dramatic, urmând, în mare, politica centrelor de putere existente. La un pol, s-au situat oamenii care încă erau aliați cu îngerii din ierarhia Fiilor Luminii și cu Primordialii Luminii -, care formau “sămânța cea bună”. Ei deja formau o minoritate. Treptat, oamenii care formau “sămânța cea bună” s-au retras în diferite locuri strategice, în jurul propriilor centre spirituale, care între timp s-au înmulțit, înființând diferite filiale ale acestora; majoritatea filialelor erau situate departe de locurile populate, pe înălțimi sau în locurile pustii. Ulterior, datorită ofensivei fără precedent a răului în lumea materială, numărul acestor filiale a devenit din ce în ce mai mic. Apoi, când răul și-a extins dominația, Centrele de Putere ale Luminii au fost ocultate. La celălalt pol, s-au situat cei care s-au aliat cu ființele luciferice Dree, cu spiritele întunecate ale naturii Lorehh și cu Primordialii întunericului. Nici această categorie de oameni nu era prea numeroasă, deși influența ei era foarte mare. Al treilea pol era constituit din cei care aparțineau de Centrul de Putere al lui Iannus - aristocrația - care însă nu au făcut față ofensivei răului. Nici Centrul de putere al oamenilor independenți nu a obținut rezultate notabile în lupta împotriva răului.

La mijloc se afla în continuare marea masă a populației - oamenii obișnuți ai celei de-a treia generații, care pot fi considerați “căldicei”, la fel ca oamenii obișnuți din ziua de astăzi. De fapt, evenimentele care se desfășoară în ziua de astăzi nu sunt noi sub soare; ceea ce se întâmplă în ziua de astăzi s-a întâmplat de multe ori până acum - alți actori, aceleași măști. În limbajul folosit actualmente, se poate spune că, de o parte se aflau asupritorii, de cealaltă parte se aflau protectorii, iar la mijloc oamenii obișnuți. Și, la fel ca în ziua de astăzi, asupritorii cu chipuri de lupi au îmbracat blana mieluşilor blânzi până când au reușit să-i îmbrobodească pe cei naivi și creduli.

Treptat, în perioada de mijloc a celui de-al treilea ciclu, răul a făcut breșe adânci în lumea oamenilor; domnia răului s-a extins, acoperind aproape întreaga civilizație a celor trei mari Regate. Asuprirea oamenilor de către semenii lor a atins cote înimaginabile. Pas cu pas, asupritorii - oamenii încarnați care s-au pus, prin exercitarea liberului arbitru, la dispoziția “Celui rău” - au impus celorlalți oameni, “căldiceilor”, care formau grosul populației, un nou model existențial. Acest model existențial avea la bază venerarea unor ființe îngerești rebele din categoria Dree, a unor spirite rebele ale naturii din categoria Lorehh sau a unor oameni primordialii ai întunericului cărora li s-au construit temple și lăcașuri de cult. În aceste lăcașuri de cult, oamenii obișnuți au început să se închine și să se prosterneze în fața ființelor luciferice Dree, a spiritelor naturii rebele Lorehh sau a Primordialilor întunericului; unele dintre aceste ființe au primit titulatura de **zei**. De cele mai multe ori, aceste ființe reușeau să se materializeze și să fie văzute de oamenii obișnuți, care erau convinși că au în față zei binevoitori.

Firește că zeii “binevoitori” îi ajutau pe oameni în demersurile și acțiunile pe care le întreprindeau în lumea materială. Obținerea ajutorului presupunea însă aderarea prealabilă la zeii “binevoitori”, în cadrul unor ritualuri complexe, desfășurate în

temple. Ritualurile desfășurate în acea vreme aveau la bază diferite sacrificii de animale sau chiar umane, în urma cărora sângele victimelor se scurgea pe pământ. Astfel, pentru prima oară în cosmosul lui Dumnezeu și în istoria lumilor s-a produs o stratificare piramidală a populației. La vârful piramidei sociale se situa tagma conducătorilor asupritori - aristocrații, preoții templelor și războinicii. În schimb, marea masă a populației era obligată să muncească în folosul templului sau al lăcașului de cult; în fond, oamenii erau obligați să muncească în folosul zeului “binevoitor”, care era invocat zilnic de casta preoților.

În urma ritualului de acceptare de către zei, oamenilor li se confereau însemne ale sclaviei, care erau atât materiale, cât și aurice. Din punct de vedere trupesc, însemnele sclaviei erau reflectate în veșminte, tatuaje, podoabe etc. Podoabele constau fie în inele (zale) puse la buric, sfârcuri, urechi, nas, fie în tatuaje. Din punct de vedere auric, însemnele sclaviei erau formate din mici amprente, care erau puse la nivelul corpului sufletului. Aceste amprente aurice poartă numele de peceți luciferice. Pecețile luciferice aurice erau puse uneori în dreptul inimii, alteori în spatele urechii, în dreptul buricului, pe piept etc - în funcție de caracteristicile zeului. Prin intermediul peceților, între omul respectiv și zeul întunecat se realiza, prin sintonie, o legătură energetică durabilă. Legătura aurică se perpetua și după moartea fizică. Acesta a fost procesul prin care oamenii obișnuiți ai celei de-a treia generații au devenit sclavii Primordialilor întunericului, ai ființelor luciferice și ale spiritelor întunecate ale naturii. Întregul proces s-a desfășurat prin intermediul acelor oameni care formau “sămânța cea rea”.

Deveniți sclavi, oamenii obișnuiți - căldicei -, trebuiau să respecte fără crâcnire poruncile zeului, rostite prin gura preoților, regilor și a celorlalți conducători. În momentul în care primul om a devenit un sclav auric al unei ființe întunecate, a început epoca sclavagistă (atât din punct de vedere economico-social, cât și sufletesc-spiritual). Epoca sclaviei spirituale a oamenilor a durat de la mijlocul ciclului al treilea - când a avut loc apogeul celor trei mari Regate - și până la răstignirea lui Iisus Hristos, care s-a petrecut în ciclul al patrulea. În epoca sclavagistă, marea majoritate a oamenilor “căldicei” au devenit sclavi - atât sclavi materiali, cât, mai ales, sclavi spirituali ai zeilor întunecați.

Toți oamenii căldicei, care au fost botezați prin ritualuri, au continuat să rămână sclavi și după moartea trupească, datorită legăturii energetice cu zeii întunecați, legături întărite prin pecețile ce li se puneau pe corpul sufletesc. Doar o mică parte dintre oameni ajungeau, după moarte, în Regatul morților vii. Ajungeau în Regatul morților vii doar oamenii care treceau prin evenimente similare cu Abel: erau nedreptățiți și erau uciși (deveneau victime). În schimb, datorită existenței peceții sclaviei pusă la nivelul corpului sufletului, majoritatea oamenilor “căldicei” ajungea după moarte în iad. Calea spre iad a fost deschisă de către Cain. Datorită naturii faptei sale, în momentul morții sale trupești, Cain a făcut joncțiunea dintre palierul cuantic al lumii materiale și palierul cuantic al ființelor luciferice. Astfel, a creat un culoar spațio-temporal - o gaură de vierme numită iad, de forma unei pâlnii - între palierul cuantic material și palierul cuantic al ființelor luciferice. De fapt, Cain a deschis doar primul și cel mai adânc nivel al iadului - “iadul cel mare”. Urmașii săi au deschis alte nivele ale iadului, în funcție de natura faptelor rele pe care le-au comis, dar și de natura ființelor întunecate cărora le-au devenit sclavi.

În total, în epoca sclaviei spirituale - de-a lungul celui de-al treilea și a celui de-al patrulea ciclu cosmic, până la răstignirea lui Iisus Hristos - au fost create 76 (sau 78) de găuri de vierme spațio-temporale, care pot fi considerate a fi niveluri sau "regate" ale iadului - sau, pe scurt, iaduri. Fiecare iad era condus de o căpetenie, de un "tartore". Între cele 76 de găuri spațio-temporale nu existau căi de comunicare; fiecare dintre ele era independent. Mai mult decât atât, conducătorii celor 76 de nivele - regate ale iadului sau iaduri mai mici - se războiau neîncetat între ei, pentru cucerirea a cât mai multor suflete. Pe pământ se războiau preoții și războinicii, iar dincolo de palierul fizic se războiau ființele luciferice și Primordialii întunericului.

O gaură de vierme - un regat al iadului - are o poartă foarte strâmtă, care se continuă printr-un tunel foarte îngust, prin care poate pătrunde o singură persoană. După ce omul pătrunde înăuntru, peisajul se deschide progresiv, ca o pâlnie. Dincolo de tunel, iadul se prezintă ca o lume infinită, plană, fără cer - ca o lume inversată. Cerul este ca un hău aflat deasupra capetelor oamenilor care își duc existența acolo. Totuși, conducătorul unui regat al iadului nu este o ființă luciferică din categoria Dree, ci o ființă omenească, un Primordial al întunericului (din primele două generații). Din staff-ul conducătorului iadului fac parte numeroși oameni din "sămânța cea rea", dar și numeroase ființe luciferice Dree sau spirite întunecate ale naturii, Lorehh. Oamenii din staff-ul conducătorului iadului pot fi denumiți **amăgitori**, datorită faptului că, atunci când se întrupează în lumea materială, se manifestă ca "sămânța rea". Ei sunt cei care dau tonul nedreptăților din lumea materială. Restul populației, "căldiceii", doar îi imită; "căldiceii" intră în categoria amăgiților. Astăzi, în lumea materială, la o sută de oameni "căldiceii" (amăgiți) există doar unul sau doi amăgitori "de profesie".

Iadul - ca aspect ortoexistențial - nu trebuie confundat cu palierul cuantic al ființelor luciferice. Palierul cuantic al ființelor luciferice, Dree, are cinci subniveluri, fiind situat într-o altă zonă decât iadul; iadul este format dintr-o altă energie. Iadul, sau, mai corect spus, iadurile sunt acele găuri de vierme care doar fac legătura dintre palierul material și palierele cuantice ale ființelor luciferice. Fiecare gaură de vierme numită iad este formată din trei zone principale. Prima zonă este cea "rezidențială", în mijlocul căreia se află palatul conducătorului regatului respectiv și al ajutoarelor sale - oameni primordialii ai întunericului, ființe Dree sau Lorehh. În a doua zonă locuiesc acei oameni care au aderat, în timpul vieții, conștient, prin exercitarea liberului arbitru, la "sămânța cea rea", devenind ei înșiși "sămânța cea rea" - asupritorii de profesie, o parte din preoții templelor, unii războinici, unii regi etc. În fastuoasele palate ale iadului, care erau amplasate într-un peisaj mirific, reprezentanții de frunte ai acestora se bucurau de o existență postmortem îmbelșugată. În a treia zonă a iadului trăiau sclavii de rînd - oamenii "căldiceii". Ei își duceau existența post-mortem în condiții mizere, într-un fel de mocirlă, învăluită în pâcle groase, printre trunchiuri de copaci retezați, vegetație stearpă etc. Peste tot persistau mirosuri grele, culori întunecate.

Oamenii din această ultimă categorie au devenit sclavi în timpul existenței fizice, în urma aplicării peceții luciferice. Unii au aderat la zeii luciferici doar prin intermediul vocii, alții din inimă (din convingere). Totuși, există o diferență esențială între oamenii care aderau din inimă și oamenii care aderau doar în mod formal, prin intermediul vocii. Prima categorie ajungea în zonele plăcute ale iadului, în zona a doua. În schimb, a treia categorie ajungea în zona a treia a iadului ("talpa iadului"). Din nefericire, chiar

și cei care au devenit sclavi prin intermediul vocii - care au mințit pentru a supraviețui, care au aderat de frică, care au aderat pentru a-și crește copiii sau pentru a trăi în condiții relativ decente etc - ajungeau, după moarte tot în iad, datorită existenței peceteii luciferice aplicată la nivelul corpului sufletului. Sclavia a fost un principiu diabolic, prin intermediul căruia oamenii cumsecade – “căldiceii” - au ajuns în iaduri.

Pentru a desluși tainele procesului prin care oamenii cumsecade (“căldiceii”) au ajuns în iad, trebuie prezentat pe scurt procesul auric al morții. La moarte, toate structurile aurice exterioare - corpul astral, corpul mental etc - sunt resorbite, prin intermediul chakrelor, în suflet, mai precis în corpul sufletului. La scurt timp după aceea, energiile modulate energeticoinformațional din corpul sufletului sunt aspirate în corpul duh, care își continuă, în mod autonom, existența post-mortem. O perioadă variabilă de timp după acest proces, la nivelul corpului duh rămâne imprimată o **image** remanentă a corpului sufletului - de fapt, a fizionomiei omului din momentul morții (nu din momentul înmormântării). De exemplu, dacă un om a murit cu hainele sfâșiate și cu o rană pe frunte, atunci, după moarte, păstrează această **image**, indiferent cu ce veșminte a fost înmormântat sau indiferent de înfrumusețările cosmetice ce au fost aplicate cadavrului. După cum se poate remarca, este vorba doar despre o **image**, formată dintr-o energie karmică specifică, ce se imprimă în corpul duh, nu despre corpul sufletului propriu-zis, care dispăre la scurt timp după moarte. În condiții normale, această **image** se șterge după o perioadă petrecută de corpul duh în lumea de dincolo. Treptat, în lumea de dincolo, imaginea fizionomică a ultimei existențe trupești se estompează, iar corpul duh dobândește o imagine care constituie sinteza tuturor fizionomiilor pe care omul le-a avut de-a lungul existențelor sale.

Imediat după momentul morții, în scurta perioadă în care transferul de energii modulate informațional din corpul sufletului în corpul duh nu este încheiat, omul se află într-o situație foarte delicată. Omul încă nu este centrat complet în corpul duh, iar conținutul informațional se află încă la nivelul corpului sufletului. Chiar în acele momente delicate, poate să aibă loc furtul sufletului - al corpului sufletului. Hoții sunt ființele luciferice, Dree. Datorită rezonanței dintre pecetea luciferică aplicată la nivelul sufletului omului și structura aurică a ființelor luciferice, se deschide instantaneu Poarta 2. Ființele luciferice pătrund foarte rapid prin Poarta 2 și fură fie porțiuni din corpul sufletului, fie corpul sufletului integral. De fapt, ceea ce interesează cel mai mult ființele luciferice este o anumită parte a corpului sufletului, și anume **inima ființei sufletești**. Inima ființei sufletești este **amintirea a toate**, locul unde sunt stocate experiențele omului în lumea materială. Inima ființei sufletești este un organ anatomic sufletesc, de forma unei mici sfere, care conține memoria ființei umane acumulată de-a lungul existenței întrupate. Fiindu-i furat sufletul (corpul sufletului), împreună cu inima ființei sufletești (care este amintirea a toate), omul devine un fel de zombi.

Pătrunderea ființelor luciferice prin Poarta 2 trebuie înțeleasă, la fel ca și în cazul luptelor dintre forțele beligerante ce se înfruntă la nivelul cosmosului spiritual, în modul cel mai concret cu putință. Din păcate, datorită faptului că sunt atât de aplecați spre cele materiale, oamenii din ziua de astăzi nu acordă prea mult credit faptului că informațiile despre lumea spirituală nu sunt metaforice sau simbolice, ci sunt foarte concrete. Luptele dintre Fiii Luminii și Fiii întunericului se desfășoară în mod concret, față în față, cu săbii ce par din foc; tot astfel, furtul sufletelor are loc în mod concret.

Cu o secundă înaintea luptei, instantaneu se deschide o poartă de câțiva metri înălțime, prin care pătrund fulgerător mai multe ființe luciferice (cât se poate de concrete și de reale, deși sunt invizibile percepției oamenilor); acestea se reped (la fel de concret) asupra omului în cauză, sfâșie învelișul auric numit suflet, apoi, la fel de fulgerător, se reîntorc cu prada prin Poarta 2. Precum a fost menționat, Poarta 2 face conexiunea dintre lumile ființelor luciferice și palierul eteric. Firește, corpul sufletului nu este omul însuși, ci este ca un palton, dar în acel palton se află portmoneul ce conține tot avutul existențial acumulat de-a lungul vieții. Portmoneul omului este chiar inima ființei sufletești.

Imediat după furtul inimii ființei sufletești, omul rămâne un corp duh acoperit cu o energie remanentă care păstrează imaginea holografică a corpului sufletului - imaginea omului din momentul morții. În acele momente, omul nu are încă puterile corpului duh; dacă le-ar avea, s-ar putea apăra singur de ființele luciferice. Dacă-i este furat sufletul chiar în acele momente, omul este făcut șah-mat și, în consecință, pătrunde automat în iad. Pur și simplu, este aspirat cu viteză în iad, fără posibilitatea de a se mai opune. Chiar în secunda pătrunderii în iad, imaginea de suflet a omului pălește; acea imagine de suflet devine ca o umbră palidă, datorită faptului că i-a fost furată inima ființei sufletești care conține amintirea a toate. Fără amintirea a toate, omul devine zombi: își pierde memoria, își pierde identitatea, uită absolut tot ce știa înainte, uită de existența sa întrupată; uită că, la origine, este un corp duh, uită de faptul că există Dumnezeu, uită că trebuia să devină Preot al Dumnezeului Celui Viu. Omul devine o umbră. În antichitate era o maximă, pe care astăzi mulți exegeți o interpretează ca pe o banală figură de stil: **decât o umbră în iad, mai bine cerșetor pe pământ**. Din păcate, această maximă reflectă, *ad literam*, cum nu se poate mai clar, ce se întâmplă cu oamenii cărora le era furat sufletul - mai precis, inima ființei sufletului. Iarăși trebuie menționat că nu este vorba despre vreo metaforă poetică sau despre vreun simbolism.

Ceea ce pătesc oamenii obișnuiți ("căldiceii") în adâncurile iadului, ca locuitori ai zonei inferioare - zona a treia - depășește orice imaginație. Deveniți umbre fără identitate, oamenii au senzația că s-au născut în momentul în care au pătruns în iad. Oricum, nici nu-și amintesc că au existat înainte de a pătrunde acolo (la fel cum nu-și amintesc nici atunci când se nasc în lumea materială). Se văd, dintr-o dată, într-un ținut dezolant, în mlaștini, în nămol sau în ținuturi aride, brăzdate de fulgere sau biciuite de ploi foarte violente. Jur împrejur, există doar cioturi de copaci, pământ crăpat, iarbă arsă. Uneori resimt un frig năpraznic, alteori resimt o umezeală pătrunzătoare, care le dă o senzație de îngheț interior. Deasupra se întinde un cer negru, ca un hău imens, care ucide și ultima fărâmă de speranță. De fapt, în iad nu există nici un fel de speranță, pentru că nu există Dumnezeu. În iad există doar opusul caracteristicilor lui Dumnezeu. Dumnezeu este viața.

Trupul (de natură sufletească, evident) în care se înfățișează oamenii care ajung în iad este de plâns; au aceleași haine în care au murit. Deși este vorba doar despre imaginea corpului sufletului, care reflectă aspectul vestimentar și fizionomia cu care au murit, pentru oamenii din iad este vorba despre o realitate: ei au trup echivalent trupului material, în care simt durerea mai acut decât o ființă din lumea materială. Ei au imprimat pe trup, ca imagine reziduală, aceleași răni ce le-au cauzat moartea. Unii

oameni sunt răniți de sabie sau de alte obiecte ascuțite, alții au țărushi înfiți în diferite locuri ale trupului. În iad, rănilor nu se mai închid, iar din ele curge nu sânge, ci un fel de puroi.

Imediat ce au pătruns prin gura ca o pâlnie a iadului - Poarta iadului -, oamenii sclavi sunt legați cu lanțuri grele la mâini și la picioare de niște ființe înspăimântătoare: Gardienii iadului. Gardienii iadului sunt ființele luciferice cele mai decăzute, cu aspecte fizionomice adesea înfiorătoare. Legați cu lanțuri, în grupuri compacte, oamenii sclavi sunt puși la muncă silnică. Concomitent, sunt biciuiți și înjurați, sunt umiliți și adesea călcați în picioare (la propriu) de către Gardienii iadului. Nu există dimineață, amiază sau seară, astfel că munca este permanentă: nu se oprește nici un moment.

Cu oamenii din iad nu se poate discuta, întrucât nu înțeleg nimic: sunt total abrutizați, inerti în durerea lor fără sfârșit. Sunt umbre vrednice de plâns. Biciuiți neîncetat, cu lanțuri grele la mâini și la picioare, oamenii deveniți sclavi ai iadului construiesc cetăți, poduri sau alte construcții, pe care apoi le dărâmă. Au permanent o foame și o sete mistuitoare: nu există apă sau hrană. Singura apă pe care o beau este cea de pe cioturile copacilor, singura hrană este cea aruncată cu dispreț de Gardienii iadului, dar aceea este total insuficientă. Firește, în iad oamenii n-au nevoie de hrană ori de apă; au doar senzații ce generează o suferință imensă. În iad, foamea și setea sunt scrise întotdeauna cu majuscule. Gardienii iadului plimbă adesea hrană și apă prin fața oamenilor doar în batjocură. În batjocură și în scop "educativ". În iad, oamenii sunt "educați" să facă rău aproapelui lor. Principiul iadului este următorul: "să faci rău aproapelui, pentru ca tu să trăiești bine" (din păcate acest principiu este însușit astăzi din ce în ce mai mult de unii oameni din lumea materială). Oamenii care respectă principiul iadului sunt imediat ridicați în "rang": li se pune în mână un bici și sunt puși supraveghetori peste semenii de-ai lor. În schimbul acestei activități li se fac promisiuni: vor avea apă și băutură pe săturate. Uneori, li se arată, pentru un răstimp foarte scurt, zona a doua a iadului, în care se găsesc de toate, din belșug, cu promisiunea că vor ajunge acolo, doar dacă vor coopera.

Privit de sus, iadul este o zonă sumbră, foarte întinsă, în care locuiesc miliarde și miliarde de suflete omenești. De peste tot se aude un sunet format din tânguirile neîntrerupte ale miliardelor de suflete torturate. În iad lipsește speranța, lipsește lumina, lipsește viața, rănilor nu se închid, totul emană un miros pestilențial. În iad lipsește Sursa vieții, luminii și speranței - Dumnezeu.

Ca realitate ontologică, iadul nu ar trebui să existe; tot astfel, nici palierele cuantice ale ființelor întunecate - Dree, Lorehh, Primordialii întunericului - nu ar trebui să existe. Într-un fel, se poate spune că iadul nu are realitate ontologică, deși există. Cosmosul și trupurile ființele luminoase - fie îngeri, fie oameni - există datorită faptului că sunt constituite din energia Sfântului Duh. Fiii Luminii și oamenii arată "normal" în lumea de dincolo, datorită faptului că sunt permanent în conexiune cu Dumnezeu și cu energia vie a Strălucirii (Luminii) lui Dumnezeu, care este Sfântul Duh. În schimb, nici iadul, nici palierele cuantice ale ființelor întunecate - Dree, Lorehh, Primordialii întunericului - nu sunt formate din energia vie a Sfântului Duh, așa cum sunt formate celelalte paliere cuantice. Și totuși există. **Dar ce le face să existe ? Prin ce forțe pot fi menținute în stare de funcțiune ?**

Deși această întrebare pare a fi extrem de complicată, constituind un mare mister, răspunsul este cât se poate de simplu: atât iadul, cât și palierele cuantice ale ființelor întunecate nu au la bază aportul energetic dumnezeiesc - energia Sfântului Duh -, ci energia oamenilor sclavi. Acesta este adevăratul motiv pentru care ființele întunecate fură corpul sufletului oamenilor, inclusiv inima ființei sufletului, care este “amintirea a toate”. Ființele întunecate, care sunt moarte, revin la viață datorită energiei generate de corpul sufletului oamenilor. Ajunși în iad, oamenii mor, iar ființele întunecate învie.

Ființele întunecate își mențin existența trupului de formă umanoidă și par vii cu ajutorul energiei extrase din corpul sufletului oamenilor care ajung pe mâinile lor. Prin propriile puteri, ființele întunecate n-ar putea exista nici o clipă în cosmosul lui Dumnezeu. Ele s-ar disipa în neant, iar forma lor umanoidă s-ar destrutura imediat. Păcatul înseamnă moartea și, în final, dispariția din cosmos. Ființele întunecate - Dree, Lorehh, Primordialii întunericului - arată urât, ca aspect, datorită faptului că au un imens deficit de energie (de putere și tărie). Pentru a-și potoli foamea de energie, ele fură neîncetat sufletele oamenilor. Dacă nu și-ar trimite neîncetat mesagerii, care formează “sămânța cea rea”, în lumea materială, pentru a-i ispiti pe oamenii “căldicei”, ființele întunecate ar dispărea din cosmos. Pentru a supraviețui în cosmos, ființele întunecate videază de energie sufletele oamenilor din iad, care devin astfel ca niște umbre lipsite de conștiință și de identitate. Iadul nu este altceva, pentru ființele luciferice, decât o imensă clinică de întinerire și de înfrumusețare, în detrimentul oamenilor care le devin victime. Ființele întunecate și oamenii din “sămânța cea rea” devin astfel un fel de vampiri energetici. Vampirii fizici, cei care se presupune că se hrănesc cu sângele victimelor, nu există; probabil că mitul vampirului avid de sânge proaspăt a proliferat în epoca actuală datorită faptului că este mult mai comod de explicat pentru cei obișnuiți cu concepțiile materialiste. În schimb există vampiri energetici: ființele luciferice, care distrug neîncetat viața oamenilor, pentru a supraviețui în cosmos. **Acesta este principiul de manifestare al răului.**

Ființele luciferice au tot interesul ca oamenii din lumea materială să nu-și descopere potențialitățile - puterile Dumnezeiești de Preoți în devenire ai lui Dumnezeu. Ele vor să profite de puterile potențiale ale oamenilor, pentru a le folosi în scopuri proprii.

❧ “Învățătorii” ❧

Cei mai importanți oameni care își duc existența în iad sunt cei care pot fi denumiți Învățători. Ei formează o categorie foarte mică de oameni, cam zece la un milion, care prin exercitarea liberului arbitru, aleg să devină educatori ai semenilor lor aflați în iad.

Învățătorii sunt oameni evoluți, care au ajuns în iad în urma unor evenimente ceva mai speciale. Majoritatea dintre ei au ajuns în iad datorită faptului că, aflați în lumea materială, au fost copleșiți de nedreptățile unor semeni de-ai lor și au ales să se răzbune în mod personal. Totuși, ca amploare, răzbunarea lor a transcens atât nivelul omenesc, cât și nivelul Fiilor întunericului, în sensul că acțiunile lor distructive nu au fost influențate de nici o altă ființă - nici chiar de ființele luciferice. Și ca putere, răzbunările lor au transcens atât nivelul omenesc, cât și nivelul Fiilor întunericului.

Un om devenit învătător în iad are ca antecedent karmic o răzbunare absolută, de mare amploare, realizată prin puterile ființei proprii. Prin răzbunare absolută se înțelege crima. În cazul acestor oameni, răzbunarea absolută se realizează conștient. În această categorie intră oamenii care se răzbună în mod absolut, prin crimă, în urma unui acces necontrolat de furie, pe un număr mare de semeni de-ai săi. Tot în această categorie pot intra oamenii care, fiind nedreptățiți de un semen, l-au blestemat pe acesta printr-o formulă de tipul: “praful și pulberea să se aleagă de tine și de familia ta”. Emisia de energie negativă din timpul blestemului a fost atât de puternică, încât a declanșat o acțiune distructivă, în care nu a fost implicată nici mână omenească, nici mână îngerească. În urma blestemului, până seara, atât persoana care-i făcuse nedreptatea, cât și familia sa, au murit. Este ca și cum furia intensă a trezit în omul respectiv o capacitate / putere magică - un siddhis - care a acționat într-un scop distructiv.

În viața de zi cu zi, astfel de stări de furie sunt destul de dese, dar, de regulă, nu provoacă efecte distructive. În general, dacă au drept subiect o persoană motivată, blestemele pot cauza perturbări serioase ale auri celor din preajmă, inclusiv accidente mai mult sau mai puțin banale. Dar, cu cât emisia de furie este mai intensă, cu atât efectele sunt mai dramatice. Există însă persoane, a căror furie atinge un nivel atât de profund, încât prin rostirea unor injurii sau blesteme declanșează efecte distructive imediate. Emisia de furie este atât de mare în momentul răzbunării absolute, încât transcende atât nivelul omenesc, cât și nivelul Fiilor întunericului. O astfel de capacitate o aveau doar oamenii primelor două generații - în special Shantiah -, care porunceau naturii să crească, doar prin intermediul rostirii unor cuvinte. Acest tip de răzbunare absolută poate fi realizată prin trei mijloace: prin folosirea voinței (sunetul contra nedreptății); prin folosirea faptei (lumina contra nedreptății); prin folosirea gândului (mirosul contra nedreptății).

După moarte, ajunși în iad cu asemenea antecedente, fiind încărcăți cu o energie remanentă de ordin distructiv, o parte dintre oamenii din această categorie se schimbă și devin Învățători. Ei devin atât de puternici, încât nu pot fi legați sau supuși de Gardienii iadului, dar nici de gradele ierarhice înalte ale ființelor întunecate. Datorită puterilor lor, Învățătorii pot să-i contacteze chiar pe conducătorii iadului, pe Primordialii întunericului, pe spiritele întunecate ale naturii sau pe ființele luciferice de grad înalt, de care adesea își bat joc. Învățătorii sunt singurele ființe din iad care se pot lupta de la egal la egal cu orice ființă luciferică din categoria Fiilor întunericului.

Ajunși în iad, Învățătorii înțeleg că au greșit, dar nu doresc să mai plece de acolo. Prin aceasta, Învățătorii vor, într-un fel, să-și răscumpere greșelile comise, astfel încât devin eliberatori ai oamenilor din iad. Cu oamenii care deja sunt în iad, în zona a treia, Învățătorii nu au ce face; nimeni nu se poate înțelege cu ei, sunt umbre lipsite de înțelegere și de conștiință. Atenția Învățătorilor se îndreaptă asupra acelor oameni care abia pătrund pe Poarta iadului - în special asupra acelor oameni cu care sunt în rezonanță aurică. Datorită puterilor de care dispun, Învățătorii simt imediat când pătrunde un nou venit și nu-i lasă pe Gardienii iadului să se “ocupe” imediat de el. Ei știu că, o dată intrat în mâinile Gardienilor iadului, orice om devine o umbră cu care nu se mai poate înțelege nimeni. Învățătorii se luptă pentru noii veniți cu Gardienii iadului, care sunt înarmați cu săbii. De fapt, și Învățătorii sunt înarmați. În acest punct, pentru a

risipi orice neînțelegere a subiectului, trebuie adusă din nou completarea absolut necesară menționată deja de mai multe ori: în cosmosul spiritual, la nivelul eteric, la nivelul iadului sau la nivelul altor paliere cuantice, toate forțele beligerante sunt înarmate. Chiar și îngerii din ierarhia Fiilor Flăcării sunt înarmați cu săbii de lumină. Lupta eternă dintre forțele binelui și ale răului sau dintre diferitele facțiuni ce populează cosmosul spiritual nu este doar metaforică, ci cât se poate de concretă, fiind însoțită întotdeauna de lupte corporale, față în față, între beligeranți; evident, în toate cazurile, este vorba despre arme formate din energia-substanță corespunzătoare palierului cuantic respectiv, care au capacitatea de a răni trupul în care se manifestă ființe beligerante, la fel ca în palierul cuantic material. Luptele sunt invariabil urmate de suferință trupească și morală

Firește, Învățătorii nu-i pot salva pe toți noii veniți care pătrund în iad, întrucât nu au capacitatea de a fi în multe locuri simultan; de aceea, acționează aproape la întâmplare, racolând tot ce stă în putința lor. Totuși, treptat, fiecare dintre Învățători își formează o “bază de instrucție” stabilă, formată din cât se poate de mulți noi veniți în iad, care de acum înainte vor forma armata sa personală. Armata unui Învățător din iad este formată din trei grupuri principale. Primul grup este format din războinici (înarmați), al doilea grup este format din predicatori, iar al treilea grup este format din marea masă a oamenilor. Sub conducerea Învățătorului, predicatorii îi învață pe noii sosiți elementele de bază: cine sunt ei cu adevărat și cine este Dumnezeu; ce este iadul, cine-l conduce și cum au ajuns acolo; cum pot să supraviețuiască în continuare în iad fără să înnebunească, în condițiile absenței lui Dumnezeu. În sfârșit, îi învață cum să se reîntoarcă la Lumină, în lumile “de deasupra”. În cele din urmă, cunoscând adevărul, oamenii astfel educați devin liberi - nu mai sunt sclavii nimănu.

Deși se luptă permanent cu ființele luciferice, cu Gardienii iadului (care sunt înarmați cu săbii), căroro adesea le trag bătaia strașnice, aducând prejudicii majore trupurilor de formă umanoidă ale acestora, cei aflați sub conducerea Învățătorilor au o mare compasiune pentru toate aceste ființe. Ei dobândesc o mare compasiune pentru ființele luciferice, pentru spiritele întunecate ale naturii și pentru Primordialii întunericului (aici nu este însă vorba despre “simpatia” călău - victimă, ci despre un sentiment mult mai profund). Încetul cu încetul, sub conducerea Învățătorilor are loc reeducarea tuturor oamenilor astfel salvați, până când, din întunecată, **imaginea** lor devine luminoasă. În momentul în care **imaginea** devine luminoasă, se realizează un flash energetic între omul în cauză și Poarta iadului, care se deschide instantaneu. În acel moment, devenit liber, omul iese din iad, iar porțile se închid în urma sa. De fapt, iadul îl ejectează afară instantaneu pe acel om, datorită diferenței de potențial.

Învățătorii sunt singurele ființe luminoase (cu imaginea luminoasă) din iad, care nu vor să iasă. Înverșunarea lor este atât de mare, încât rămân acolo perioade foarte lungi de timp. Visul lor este să distrugă definitiv iadul și să scoată de acolo toate sufletele captive. Lozinca Învățătorilor este “**Împreună (noi, oamenii), prin puterea noastră, vom învinge**”, iar salutul lor se realizează prin ridicarea ambelor mâini deasupra capului, cu pumnii strânși (pumnul strâns, ridicat în sus, este semnul Victoriei și a aparținut inițial Îngerului Mihail; în cosmos, Îngerul Mihail este - reprezintă - Victoria).

De-a lungul celui de-al treilea ciclu, oamenii care au devenit victime ale răului și ale brutalității au pătruns în Regatul morților vii, care a fost inaugurat de către Abel, primul mort. Denumirea de **Regat al morților vii** nu este defel o metaforă, ci exprimă în mod explicit structura aurică a oamenilor care ajungeau acolo. Un mort este un om căruia i-a murit nu numai corpul fizic, ci și sufletul. Oamenii cărora le murea sufletul - inclusiv cei cărora sufletul le era furat - ajungeau în iad. Fiindu-le furat sufletul, acești oameni nu mai aveau “amintirea a toate”.

În schimb, oamenii din Regatul morților vii păstrau încă “amintirea a toate”, semn că sufletul lor (corpul sufletului) nu a fost furat, imediat după momentul morții. Morții erau “vii” în sensul că aveau “amintirea a toate” și își păstrau identitatea după moarte. Deși erau lipsiți de trup material, ei erau “morți vii”. Ca structură aurică, morții vii erau formați din spirit, corpul duh și corpul sufletului. Ei aveau înfățișarea unor fantome albicioase. Aveau chipuri idealizate, păstrau veșmintele și semnalmentele fiziologice din momentul morții. Dacă aveau răni, acestea păreau cicatrizate, nu deschise precum în cazul oamenilor care ajungeau în iad. Datorită caracteristicilor structurii lor aurice, morții vii se puteau manifesta atât în lumea lor, cât și în lumea materială - la fel ca stafii și strigoii din ziua de astăzi.

Actuala lume infraeterică este doar o reminiscență a vechiului Regat al morților vii. Regiunea infraeterică, ca reminiscență a Regatului morților vii, este diferită de lumea eterică. Se poate considera că face parte din palierul cuantic material, deși este invizibilă percepției obișnuite. În această zonă nu se vede soarele, nu există alternața zi/noapte, deși există o luminozitate lăptoasă, care asigură o bună vizibilitate. Din regiunea infraeterică se vede, ca printr-un geam, lumea materială.

Regatul morților vii a avut o istorie destul de frământată, care poate fi împărțită în două mari etape. Prima etapă s-a desfășurat de la moartea lui Abel până aproape de epoca întrupării lui Iisus Hristos în lumea materială. După timpul actual, această etapă a durat până în jurul anului 1000 (sau chiar până în jurul anului 650) înainte de întruparea lui Iisus Hristos. A doua etapă s-a desfășurat între anul 1000/650 și anul 30/33 al erei creștine. În prima etapă - care se întinde pe parcursul ciclului al treilea și pe parcursul primei părți a celui de-al patrulea ciclu - cei care pătrundeau în Regatul morților vii se manifestau cât se poate de pașnic. De fapt, după moartea trupeză, aici au pătruns Adam, Eva și o parte dintre fiii și fiicele lor. Datorită faptului că se manifestau adesea în lumea materială, printr-o aparență de trup fizic, morții vii erau cunoscuți de oamenii întrupați și chiar li se cerea ajutorul. Totuși, oamenii întrupați știau foarte bine cu cine au de-a face, astfel că nu-i confundau cu zeii întunecați. Cel mai adesea, morții vii îi ajutau pe oamenii întrupați să se vindece cu ajutorul unor leacuri numai de ei știute. Oamenii întrupați îi numeau **vraci** sau **tămăduitori**. Deși aveau puterea de a face răul, morții vii făceau doar binele. În acea vreme, morții vii erau numiți **altaizi**.

În jurul anului 1000 sau în jurul 650 înainte de întruparea lui Iisus Hristos, s-a petrecut un eveniment dramatic, care s-a concretizat printr-o scindare a morților vii. Cauza principală a constituit-o un om, care poate fi considerat, cronologic, “al unsprezecelea mort”. Acest om a pătruns în Regatul morților vii în ciclul al treilea, la scurt timp după Abel, fiind probabil ucis de un semen de-al său. Cronologic, el a fost al

unsprezecelea mort care a ajuns în Regatul morților vii. Acest om a rămas în Regatul morților vii o lungă perioadă de timp, fără a se mai întrupa în lumea materială. În toată această perioadă, el a păstrat dorința de răzbunare pe cei care l-au ucis. De fapt, starea psiho-mentală în care a murit a fost perpetuată de-a lungul întregii sale existențe postmortem. Acest fenomen se produce foarte des la defuncții care au fost uciși. Mulți oameni din această categorie mor supărați, fiind animați de o dorință intensă de răzbunare, și cad într-o stare existențială nefastă, ce pare a se prelungi la infinit.

Așadar, în jurul anului 1000 sau 650 înainte de întruparea lui Iisus Hristos, al unsprezecelea mort din Regatul morților vii a suferit o metamorfoză bruscă, datorată amplificării sentimentului de răzbunare. Dorința sa de răzbunare s-a concretizat printr-o revoltă, la care s-au alăturat alți oameni cu aceleași traume. Astfel, sub conducerea celui de-al unsprezecelea mort, s-a constituit o nouă castă (grupare) de morți vii. Morții vii din această nouă castă au primit numele de **cerceri**.

Scopul principal al acestei noi grupări de morți vii a fost distrugerea neîntârziată a oamenilor din "sămânța cea rea", a ființelor luciferice, a spiritelor întunecate ale naturii și a Primordialilor întunericii - zeii. Mare parte a oamenilor din Regatul morților vii au aderat la această schimbare de politică, devenind, la rândul lor, cerceri. În schimb, altaizii, oamenii care nu au dorit să se răzbune, s-au retras undeva în partea de nord - în regiunea corespondentă cu partea de nord a globului terestru: partea de nord a Rusiei de astăzi, în vecinătatea cercului arctic. Sub conducerea celui de-al unsprezecelea mort, cercerii au pornit incursiuni de pedepsire împotriva templelor zeilor - Primordialii întunericii - și, firește, împotriva oamenilor întrupați din "sămânța cea rea", a ființelor luciferice și a spiritelor întunecate ale naturii. Datorită faptului că morții vii erau extrem de puternici, ei beneficiind de puterile corpului sufletului combinate cu cele ale corpului duh, armata cercerilor a provocat imense stricăciuni templelor zeilor și tuturor ființelor luciferice sau luciferizate, dar și oamenilor obișnuiți din lumea materială. Armata cercerilor a devenit aproape invincibilă datorită faptului că avea tăria și puterea de a se lupta de la egal la egal cu demonii luciferici.

Morții vii din infraetericul de altădată se puteau manifesta în lumea materială o dată cu venirea nopții, astfel că majoritatea oamenilor întrupați era îngozită de "fantomele" ce bântuiau nemiloase munții, dealurile, văile, cătunele și satele. Oamenii întrupați nu prea înțelegeau motivațiile acestei vaste operațiuni de pedepsire, datorită faptului că, deși îi observau adesea pe cei din Regatul morților vii - mai ales în nopțile cu lună -, nu-i putea vedea întotdeauna pe zeii luciferici. În consecință, vorbeau adesea cu groază despre războiul dintre zeii "binevoitori" ai templelor unde erau arondați spiritual și fantomele războinice. Mai cu seamă că, în acest război nemilos, cădeau adesea victime din rândul oamenilor întrupați. Pe acest fundal de război demonico-omenesc generalizat tot mai multe dintre victimele ființelor luciferice care ajungeau în Regatul morților vii adevrau la noua armată a cercerilor. Imediat ce ajungeau în Regatul morților vii, cei uciși se răzbuiau pe cei ce le-au făcut rău în palierul material, ceea ce a generat o groază de mari proporții. Datorită faptului că morții vii s-au implicat în războiul contra ființelor întunecate, Regatul morților vii poate fi considerat al cincilea Centru de Putere.

Mare parte din evenimentele istorice desfășurate în lumea materială între anul 1000 (650) și anul 33 al erei creștine, pot fi interpretate în funcție de acest sistem de referință. Distrugerile de temple, de palate, de orașe (cum a fost, de exemplu, orașul Ninive), precum și uciderea atâtor oameni nevinovați, au ca punct de pornire ofensiva fără precedent a morților vii din casta cercherilor, ajutați - firește - și de mulți oameni întrupați, împotriva zeilor și demonilor luciferici. Pe pământ se luptau oamenii, iar în spatele lor, nevăzut, se luptau zeii, morții vii, fantomele etc. Toți aveau arme de temut.

La un moment dat, datorită faptului că numărul morților vii a crescut considerabil, dar și datorită faptului că se manifestau în mod necontrolat la nivelul palierului cuantic material, Regatul morților vii a fost împărțit în patru regate mai mici. Cele patru regate mai mici ale morților vii s-au format datorită împărțirii palierului material în patru zone aurice, fiecare zonă aurică fiind arondată unei înalte ființe îngerești din ierarhia Fiilor Luminii. Ființele îngerești din ierarhia Fiilor Luminii care, în acea perioadă, au venit în ajutorul oamenilor sunt ceea ce poate fi desemnat prin expresia de Înger Veghetor (sau ocrotitor) al unui Popor. În lumea eterică, Îngerul Veghetor al unui Popor poartă titlatura de Prinț. Îngerul Veghetor al unui Popor este o ființă îngerească lipsită de formă umanoidă. Trupul său spiritual este disipat, ca un abur energetic, pe o mare suprafață, iar aura sa circumscrie granițele poporului respectiv.

Cele patru zone aurice ocrotite în vechime de Îngeri Veghetori au fost: Orientul apropiat, Extremul Orient, America centrală și de sud, Dacia. În regiunea Orientului apropiat - Egipt, Mesopotamia, Persia, Fenicia - domnea Prințul Orientului. În regiunea Extremului Orient domnea Prințul Phaderon, în regiunea Americii centrale și de sud domnea Prințul Lametu, iar în regiunea Daciei domnea Prințul **Ișshion**. Între timp, lucrurile s-au mai schimbat. Primii trei Îngeri Veghetori nu mai sunt astăzi în exercițiul funcțiunii. Doar Prințul Daciei, denumit **Ișshion** - devenit astăzi Prințul Poporului Român - mai este în exercițiul funcțiunii. Cele patru Regate ale morților vii din vechime erau autonome; ființele omenești defuncte nu puteau trece dintr-un regat în altul.

La un moment dat, în ceruri s-a luat decizia ca cele patru Regate ale morților vii să devină "zone de carantină". Din acel moment, oamenii care au devenit victime ale opresiunii în lumea fizică încă puteau să pătrundă nestingherite în Regatul morților vii, dar nu mai puteau ieși, astfel că nu se mai puteau manifesta în lumea materială. Acesta a fost momentul în care s-a blocat procesul manifestării oamenilor din cele patru Regate ale morților vii în lumea materială.

PRINCIPIUL PROMETIEC

☞ Al șaselea Centru de Putere ☞

Așa cum a fost menționat, oamenii surprinși în lumea materială de “marea ștergere”, au fost retrași din circuitul palingeneziei. Corpurile duh au fost “șterse” (au intrat în disoluție), iar oamenii au redevenit spirite, fiind retrași în “Lumea fără formă”.

Totuși, “marea ștergere”(marea disoluție) a afectat doar palierele material, nu și celelalte paliere cuantice, care au rămas intacte. În răstimpul “marii ștergeri”, lumea eterică, iadul (iadurile), palierele cuantice ale ființelor luciferice și Regatul morților vii (infraeteric) au rămas intacte. În consecință, au supraviețuit “marii ștergeri” ființele care locuiau în momentul respectiv aceste paliere cuantice (în această clasificare nu sunt incluși Primordialii Luminii, Primordialii independenți și Primordialii întunericului, care, oricum, au supraviețuit tuturor perioadelor de nemanifestare, începând din primul ciclu cosmic). Prima mare categorie care a supraviețuit a fost formată din oamenii care, în momentul declanșării mării ștergeri, se aflau în iad. A doua mare categorie a fost formată din oamenii care formau “sămânța cea rea”, și care, în momentul declanșării mării ștergeri, se aflau în palierele cuantice luciferice. A treia mare categorie a fost formată din oamenii care, în momentul declanșării mării ștergeri, se aflau în Regatul morților vii. A patra mare categorie a fost formată din acei oameni care au participat direct, aflați în trup fizic, la bătălia dintre Fiii Luminii și Fiii întunericului - fie de o parte, fie de alta a baricadei - și care s-au refugiat strategic în lumea eterică, cu puțin înaintea declanșării mării ștergeri.

Oamenii din a patra categorie se împart în două clase. Prima clasă este formată din oamenii “neutri”. Oamenii din această clasă au format, la nivelul lumii eterice, comunități închise, în care desfășoară o existență pașnică, nebeligerantă. A doua clasă este formată din oameni pe care-i putem denumi “prometeici”. Numele lor eteric este **ment**. Oamenii prometeici sunt denumiți astăzi “extratereștri”, datorită faptului că se deplasează cu ajutorul OZN-urilor - obiectele zburătoare neidentificate. În lumea eterică, ei au construit o civilizație bazată pe tehnologie eterică. În lumea eterică, oamenii prometeici au constituit un Centru de Putere propriu - care poate fi considerat al șaselea Centru de Putere (anterior au fost create Centrul de Putere al Luminii, care avea două filiale importante, unul în centrul Transilvaniei, iar celălalt în Dobrogea, Centrul de Putere al întunericului, Centrul de Putere al oamenilor independenți, Centrul de Putere al lui Iannus, Centrul de Putere al morților vii). Oamenii prometeici nu sunt aliați cu Fiii Luminii, dar nici cu Fiii întunericului, ai căror dușmani declarați sunt. De fapt, oamenii prometeici sunt cei mai mari dușmani ai ființelor luciferice. În timpul

bătăliei de la sfârșitul celei de-al treilea ciclu cosmic, oamenii prometeici au fost aliați o lungă perioadă cu ființele luciferice, în războiul contra Fiilor Luminii. Însă în ultima fază aătăliei, oamenii prometeici și-au dat seama că au fost mințiți de ființele luciferice și s-au retras în lumea eterică prin porțile amintite. Și în ziua de astăzi, ființele luciferice le acuză de trădare pe oamenii prometeici. La rândul lor, oamenii prometeici le acuză pe ființele luciferice de minciună.

În concluzie, oamenii prometeici - denumiți în mod eronat "extratereștri" de majoritatea cercetătorilor moderni, ei fiind la fel de tereștri ca oamenii întrupați - au apărut în istorie doar după "marea ștergere". De-a lungul timpului, ei și-au perfecționat în mod continuu tehnologia eterică, astfel că, în ziua de astăzi, se pot manifesta la nivelul lumii materiale prin intermediul obiectelor zburătoare neidentificate. Ei se pot manifesta în trup de formă umanoidă (care nu este însă un trup fizic propriu-zis) chiar și la nivelul lumii materiale, unii dintre ei fiind probabil acei misterioși "oameni în negru" - **men in black** - care se manifestă uneori și în ziua de astăzi.

Oamenii prometeici nu trebuie însă confundați cu Educatorii umanității din ciclul al treilea. În ciclul al treilea, oamenii prometeici erau întrupați în lumea materială și implicați în procesul palingeneziei cosmice. Abia după "marea ștergere", deci după ce s-au refugiat în lumea eterică, oamenii prometeici au devenit ceea ce sunt. Abia în perioada de început a celui de-al patrulea ciclu cosmic, o parte dintre oamenii prometeici (denumiți "constructori" sau "creatori de forme") au acționat în sensul civilizării oamenilor de atunci - oamenii celei de-a patra generații.

Totuși, rolul celor denumiți în mod eronat "extratereștri" în civilizarea oamenilor nu a fost atât de mare precum se crede astăzi. În antichitate, existența lor era destul de cunoscută, dar nu au fost prea des menționați în vechile scrieri. În antichitate, datorită faptului că erau adesea înveșmântați în negru, oamenii prometeici erau numiți **călători** sau **pelerini**; nimeni nu-i confunda cu ființele îngerești sau cu zeii, așa cum procedează mulți comentatori din ziua de astăzi, într-un mod naiv. Oamenii prometeici au fost în legătură directă, la începutul ciclului al patrulea, cu acel continent astăzi dispărut, denumit de oameni Atlantida, iar de spiritele naturii Hlisa-Veh. Trebuie menționat că, în acea perioadă de timp, configurația continentelor era diferită de cea actuală. Geografic, continentul Atlantida se întindea în nordul Oceanului Atlantic de astăzi, undeva în apropierea Groenlandei.

Totuși, folosirea denumirii Atlantida naște în ziua de astăzi confuzii. Unii cercetători moderni situează Atlantida în mijlocul Oceanului Atlantic, alții o situează în apropierea Mării Negre, alții în Antile, alții o situează în Marea Egee ș. a. m.d. De fapt, au cu toții dreptate. Ceea ce astăzi poartă numele de Atlantida nu se referă în mod strict la un continent, la o țară sau la un perimetru strict delimitat, ci mai degrabă la o epocă. Se știe, de altfel, că arheologii moderni denumesc epocile trecute cu ajutorul denumirilor unor locuri geografice. Astfel, ei vorbesc despre epoca "aurignaciană", despre epoca "solutreană" sau despre epoca "magdaleniană", folosind denumirile localităților istorice unde s-a descoperit, pentru prima oară, material arheologic cu anumite caracteristici. Ar fi, bineînțeles, o eroare să considerăm că evoluția civilizației s-ar fi consumat doar în acel perimetru în care au fost descoperite, pentru prima oară, vestigiile arheologice de un anumit tip. Caracteristicile respective sunt comune unei anumite epoci istorice, desfășurate pe întregul glob terestru. Același lucru se poate

spune și despre Atlantida. Continentul astăzi dispărut, Atlantida, era doar unul din locurile de pe suprafața Pământului, în care s-a desfășurat istoria umanității. Atlantida propriu-zisă era un continent brăzdat de munți înalți, pe vârfurile cărora fumegau vulcani. Ulterior, Atlantida s-a scufundat în apele Oceanului Atlantic, datorită unei activități vulcanice intense. Totuși, în afara aceluia continent situat în nordul Oceanului Atlantic, existau multe alte locuri populate, în care s-a dezvoltat o civilizație înaintată - de exemplu, pe teritoriul României de astăzi, atât în Podișul Transilvaniei și în Munții Carpați, cât și pe litoralul Mării Negre, chiar în apropierea gurilor Dunării, în insulele din Marea Egee și în Grecia continentală, în nordul Africii, în Orientul Apropiat, în Extremul Orient, în America de Sud etc.

De aceea, este mult mai corect să vorbim despre **o epocă atlanteeană**, în care putem include activitatea desfășurată de oameni atât pe continentul Atlantida, cât și în celelalte locații.

☞ Oamenii „neutri” ☜

Prima categorie de oameni din lumea eterică este formată din “oamenii neutri”. Această categorie de oameni - majoritatea fac parte din cea de-a treia generație -, au reușit să se salveze la “marea ștergere” și să pătrundă în lumea eterică.

Actualmente, aceste ființe omenești stau în zona lor din lumea eterică, au propria lor politică și nu se aliază cu niciuna dintre părți - nici cu Fiii Luminii, nici cu Fiii întunericului. Aceste ființe umane, cu o înfățișare aurică impunătoare, sunt posesoarele unei înalte științe spirituale. Structura lor aurică este diferită de cea a oamenilor din cea de-a patra generație. Oamenii neutri nu sunt mulți ca număr și locuiesc în propriile zone din lumea eterică, așteptând timpul în care, după spusele lor, se vor alipi programului evolutiv uman. Deocamdată, afirmă ei, “încă nu a sosit timpul”, căci umanitatea trece prin perioade destul de grele.

Oamenii neutri trăiesc în comunități închise, un fel de colonii, situate în diferite zone din lumea eterică. Locuitorii unei astfel de colonii au o înfățișare asemănătoare cu cea a oamenilor decorporați, cu deosebirea că au părul lung, alb strălucitor, ochii albaștri sau verzi și trăsăturile feței foarte frumoase. Unii dintre ei, puțin la număr, au părul de culoare roșie aprinsă. Îmbrăcămintea lor este destul de simplă: poartă togi lungi, albe, cu mâneci largi, iar în picioare au sandale. Toți poartă prinse pe frunte coroane în forma literei “V”, la care sunt atașate pietre prețioase. Acestea seamănă întrucâtva cu diademele care sunt atribuite atlanților. Înălțimea lor este normală: un metru optzeci de centimetri; femeile sunt puțin mai scunde.

O așezare a oamenilor neutri din lumea eterică arată în felul următor: printre copaci înalți și stufoși, arbori fructiferi și flori asemănătoare trandafirilor, există mici alei sau străduțe, de-a lungul cărora sunt înșirate mai multe case. Majoritatea caselor au un singur etaj. Totul radiază culori eterice frumoase și o luminozitate intensă. Casele sunt cochete, împodobite cu basoreliefuri și cu sculpturi magnifice. În centrul miciei colonii se află un sanctuar, oarecum asemănător cu cel aflat cândva la Sarmizegetusa Regia. Sanctuarul este format dintr-un postament piramidal cu nouă trepte, în vârful căruia se află un altar. Altarul are la bază patru figuri animaliere, care-l susțin. Altarul mai are numeroase însemne simbolice, trasate cu roșu. Deasupra altarului se află un fel

de baldachin, pe care sunt desenați cavaleri în armuri ciudate. Sub desenele care-i reprezintă pe cavaleri se pot vedea alte simboluri. Între locuitorii acestei comunități se pare că nu există diferențieri sociale, astfel că nu există o ierarhizare strictă. Toți însă au un mare respect pentru un personaj impunător, care ar putea fi numit, în limbajul nostru, “Moșul”. Moșul este un personaj foarte vechi. El este foarte vechi chiar și pentru oamenii celei de-a treia generații. Moșul are barba și mustățile lungi și albe, fața osoasă, ochii mari, albaștri-verzui. Calota craniană este disproporționat de mare, mai ales în partea posterioară, în contrast cu ceilalți membri ai comunității, care au craniul normal. Moșul poartă adesea un toiag, asemănător toiagului sacerdoților din vechime. Este ciudat faptul că pe toiag cresc flori adevărate. În timpul ritualurilor ce se desfășoară pe treptele sanctuarului situat în mijlocul micii comunități, Moșul folosește mai multe obiecte rituale, printre care și un pocal împodobit cu basoreliefuli ce înfățișează un om înconjurat sau flancat de oameni-pasăre. În pocal, Moșul are ceea ce membrii comunității numesc “lichidul sfânt”.

Oamenii neutri nu sunt prea vorbăreți. Doar unul dintre ei, căruia îi place să fie numit Shaka Than, a avut amabilitatea de a-i furniza câteva informații lui Eugen. Shaka Than are o înălțime medie, adică aproximativ 1,80 metri, părul lung, alb strălucitor, ochii albaștri, buzele pline. Shaka Than are veșmântul format dintr-o togă albă, lungă, cu mânecile largi și sandale. De multe ori, Shaka Than își amintește cu multă plăcere, dar și cu multă nostalgie, despre vremurile de demult, când trăia în lumea materială. Poveștile sale, care seamănă cu vechile mituri, pot șoca un om al zilelor noastre prin insolitul evenimentelor care au avut loc cândva. Atunci când povestește despre vremurile de demult, la fel ca orice om din lumea noastră, de care nu se deosebește decât ca nivel evolutiv și ca structură aurică, Shaka Than se reazimă de unul din copacii înalți, privind cu nostalgie undeva în depărtările lumii eterice, spre epoci ce par apuse definitiv.

Toți oamenii neutri au trăit înaintea mării ștergeri, pe vremea celor trei Regate, afirmă Shaka Than. La începutul celor trei Regate, povestește Shaka Than, oamenii generației a treia au avut drept îndrumători spirituali ființele îngerești din categoria Fiilor Flăcării, care se manifestau direct în lumea terestră. Cu timpul însă, mare parte din oamenii generației a treia a început să se închine unor spirite ale naturii rebele, Lorehh, ori direct la ființele luciferice. Shaka Than însuși a intrat în slujba și sub protecția unui spirit întunecat al naturii, denumită “Zeița”, despre care afirmă că avea un “regat” în “Lumea Văzduhului”. Shaka Than nu a precizat însă ce înțelege prin “Lumea Văzduhului”, socotind probabil că nu este cazul să explice ceea ce și copiii mici știu. El mai spune că “Zeița” - care, cel mai probabil era un spirit de aer ori de văzduh (în limbajul actual poartă numele de silfă sau elfă) - care-și avea sălașul în văzduh, l-a luat în regatul ei, însărcinându-l cu demnitatea de “purtător de arc și de pocal”. În acea perioadă era o mare cinste ca un om să fie luat sub protecția unei astfel de ființe. Alți oameni, mai afirmă Shaka Than, s-au aliat direct cu ființele luciferice, opunându-se atât Fiilor Luminii, cât și oamenilor aflați sub protecția acestora. Învrăjbirea dintre oameni și ființele îngerești a dus, în cele din urmă, la marea bătălie ce a pus capăt ciclului al treilea. După bătălie, dar înainte de a se fi declanșat “marea ștergere”, Shaka Than, împreună cu mulți alți oameni, a reușit să se refugieze în locul unde se află în prezent, adică în lumea eterică, unde a găsit “liniște și uitare”. Nu

înainte de a fi “străbătut oceane de timp”, pentru a folosi o expresie de-a lui. Toți ceilalți oameni (este vorba despre cei care n-au reușit să se refugieze în alte paliere cuantice) au dispărut la “marea ștergere”. Ei au fost retrași din circuitul evolutiv; pământul fizic a rămas sterp și nelocuit, iar lumea de dincolo - Casa Tatălui Ceresc - a devenit goală. Oamenii retrași la “marea ștergere” au fost deposedați de corpul duh și au redevenit “stele” - adică spirite, așa cum au fost cândva, la începutul creației. După “marea ștergere”, Terra aurica a revenit la viață, astfel că un nou val de spirite a venit din “Lumea fără formă”, primind corpuri duh diferite ca structură de cele ce existau anterior. Lumea de dincolo a fost repopulată, iar pământul material a revenit la viață. Strigătele oamenilor s-au auzit de-a lungul și de-a latul pământului, iar fiicele oamenilor s-au făcut din ce în ce mai frumoase...

Împreună cu mulți alți oameni de felul său, Shaka Than a rămas în lumea eterică până în ziua de astăzi. Toți oamenii de felul său continuă să viețuiască în lumea eterică; ca trup eteric, nu par să aibă mai mult de treizeci de ani. Numai ochii îi trădează, privirea lor indicând o vârstă imensă. Oamenii de felul lui Shaka Than nu au nici un fel de tehnologie eterică, cu excepția unor cristale, care emană o lumină blândă. Nu se implică în politica cosmosului, rămânând la statutul de nebeligeranță. Ei au rămas până în ziua de astăzi neutri.

La fel ca toate celelalte ființe care se manifestă în lumea eterică, oamenii neutri se pot deplasa foarte repede în diferite locuri. Totuși, viteza lor de reacție și de deplasare nu este chiar atât de mare precum a celorlalte ființe ale lumii eterice și nu poate fi comparată cu cea a ființelor îngerești din ierarhia Fiilor Luminii. Totuși, oamenii neutri nu se deplasează în afara zonei lor de reședință, despre care spun că le-a fost acordată de către Domnul Lumilor. Ei sunt foarte triști, datorită faptului că “Dumnezeu nu le mai vorbește, așa cum făcea cândva”. Oamenii neutri nu au linie divină, așa cum au ceilalți oameni decorporați.

☞ Oamenii „prometeici” ☜

A doua categorie de oameni care se găsește astăzi în lumea eterică este formată din oamenii prometeici. În lumea eterică ei sunt numiți **ment**. Această categorie de oameni a ales un alt drum și o altă “politică” decât restul.

Oamenii din această categorie, lipsiți și ei de linie divină, au ales calea independenței absolute: s-au rupt de Dumnezeu, s-au rupt de Ierarhia Fiilor Luminii, s-au rupt chiar și de Fiii întunericului, s-au rupt de ceilalți oameni din Terra aurica care urmează traseul firesc: naștere în trup fizic, moarte, post-existență în lumea astrală, renaștere. Pseudomodelul de evoluție pe care încearcă să-l construiască aceste ființe omenești are la bază “principiul prometeic”.

Se știe, Prometeu a fost un semizeu din mitologia vechilor greci, care a furat focul zeilor și l-a dăruit oamenilor pentru ca aceștia să evolueze independent de zei. Pentru a-l pedepsi pentru fapta sa, Zeus l-a legat pe Prometeu de o stâncă și a pus un vultur să-i mănânce ficatul, care se refăcea de la sine. “Principiul prometeic” este, așadar, principiul potrivit căruia omul crede că poate evolua independent, nesocotind Planul lui Dumnezeu.

În ciclul al treilea, oamenii prometeici au fost în relații foarte bune cu ființele luciferice. Ei s-au aliat cu ființele luciferice și cu spiritele rebele ale naturii în lupta comună împotriva Fiilor Flăcării. Ulterior, oamenii prometeici și-au trădat frații de arme, ceea ce ființele luciferice nu au uitat și nu vor uita niciodată. De fapt, oamenii prometeici și-au dat seama că au fost mințiți de către ființele luciferice. Ei le acuză și astăzi pe ființele luciferice de manipulare, afirmând că au fost mințiți cu bună știință, pentru a se implica într-un război care n-a fost al lor. Pentru aceasta, la rândul lor, oamenii prometeici nu le-au iertat și nu le vor ierta niciodată pe ființele luciferice, cărora le-au declarat război total. Scurt timp înainte de “marea ștergere”, oamenii prometeici s-au refugiat în lumea eterică, la fel cum au făcut și oamenii neutri.

Oamenii prometeici sunt identici ca înfățișare cu oamenii neutri. Diferența dintre ei constă în modul în care își duc existență în lumea eterică. Dacă oamenii neutri duc o existență mai mult pastorală, pașnică și liniștită, oamenii prometeici duc o existență mai puțin pașnică, fiind grupați în mari comunități. De-a lungul timpului, oamenii prometeici au creat o tehnologie eterică avansată, net superioară celei din lumea materială. Oamenii prometeici au propria lor politică, pe care o urmează neabătut.

Actualmente, oamenii prometeici desfășoară activități aflate în contradicție cu legile cosmice, cu mersul evolutiv normal și cu activitatea oamenilor. Ei au construit în lumea eterică un fel de orașe, iar activitatea lor principală constă în încercarea de a copia, în mod tehnologic, caracteristicile și puterile ființiale ale ființelor îngerești. Datorită faptului că, în lumea eterică, nu pot atinge, prin intermediul puterilor proprii, calități specifice ființelor îngerești, precum capacitatea de a se deplasa foarte rapid sau capacitatea de a accede la anumite puteri psiho-spirituale ce pot fi folosite drept arme, oamenii prometeici au încercat să fabrice aparate eterice auxiliare care să îndeplinească aceste deziderate.

Într-un fel, nici umanitatea terestră nu face altceva. Inconștient, ea dorește să cucerească anumite puteri specifice ființelor decorporate, înainte de fi sosit vremea și de fi coaptă pentru asemenea realizări. Oamenii de astăzi doresc să atingă un nivel înalt din punct de vedere tehnologic, înainte de a putea atinge un nivel moral corespunzător. Astfel, în lumea materială, lipsiți fiind de capacități telepatice, oamenii au inventat telefonul, televiziunea, radioul și internetul. Nefiind capabili de a memora rapid cunoștințele, oamenii au inventat scrisul, sulurile de papirus, hârtia, tipografia, ziarele, cărțile și calculatorul. Ceea ce ființele decorporate pot face în mod natural, oamenii fizici realizează prin intermediul aparatelor de zbor. Același procedeu l-au încercat, înaintea oamenilor din lumea materială, oamenii prometeici care au prefațat, în planul eteric, cam tot ce s-a produs ulterior în lumea fizică, în materie de tehnologie.

Tehnologiile folosite de oamenii prometeici sunt atât de diferite de cele cunoscute actualmente în lumea materială, încât este greu de a face afirmații tranșante asupra lor. Datorită faptului că sunt discreți, precum și datorită faptului că se deplasează rapid, esența tehnologiei lor se lasă greu descifrată. Nu este vorba însă despre o tehnologică materială, ci de una care se bazează pe ceea ce am putea denumi - printr-un termen preluat din lumea materială - biochimie eterică. Așa ceva se încercă astăzi și în lumea materială. Oamenii prometeici au propria filozofie de viață, care stă la baza modului lor de comportament. Scopul declarat al oamenilor prometeici este de a “redeschide Cerul”, expresie foarte des folosită, spusă chiar cu multă mândrie. Ei

doresc să fie “ca la început, atunci când Fiii Flăcării nu se prigoneau între ei”, adică în epoca de început a evoluției umanității, când nu existau ființe îngerești răzvrătite. Oamenii prometeici consideră că umanitatea nu are nevoie de Iisus Hristos ori de Fiii Flăcării pentru a putea evolua. Ei cred că oamenii trebuie să evolueze independent, prin propriile lor puteri - acesta este principiul prometeic. Mai mult decât atât, ei doresc ruperea cerului de pământ și autonomia lumii materiale, în raport cu celelalte paliere ale cosmosului. Firește, acest principiu este incorect. Evoluția oamenilor este, firește, realizabilă, dar pe o altă cale, nu printr-o ruptură brutală între cer și pământ ori printr-o ruptură între oameni și Dumnezeu. Evoluția oamenilor nu se poate realiza decât cu ajutorul lui Dumnezeu; oamenii trebuie să-l cunoască prin liberul lor arbitru pe Dumnezeu, ca oameni liberi, nu ca sclavi. În acest scop acționează Fiii Flăcării; pentru aceasta s-a încarnat și a fost răstignit Iisus Hristos. Într-un cuvânt, aceasta este dorința lui Dumnezeu.

Se afirmă că există două linii evolutive: linia cunoașterii și linia ființei. Mulți oamenii din lumea materială cred, în mod eronat, că linia cunoașterii este cea mai potrivită pentru a evolua. Cunoașterea implică, cum este și firesc, stăpânirea lumii. Oamenii din ziua de astăzi sunt de părere că știința și, implicit, cunoașterea - sau cel puțin un anumit tip de cunoaștere - este cea care poate aduce bunăstarea și fericirea, uitând cu desăvârșire că nu linia cunoașterii este primordială, ci linia ființei. Linia ființei presupune transformarea interioară: morală, mentală, afectivă și volitivă, fără de care cunoașterea poate degenera în forță necontrolată. Cunoașterea, lipsită de o transformare interioară a propriei ființe, duce la distrugere, iar acest fapt a fost de mult prea multe ori dovedit în istorie. Nu are prea mare importanță dacă omul dispune de tehnologie avansată, de mașini rapide, de calculatoare performante și de tehnologie de vârf, dacă în interior spiritualitatea a rămas la un nivel inferior. Dacă spiritualitatea (ființa) nu este la fel de mare precum cunoașterea, atunci tehnologia nu va fi pusă în slujba omului și a umanității, ci în slujba cuceririi puterii, prin care se asuprește, se distruge și se face rău creației lui Dumnezeu. Știința fără spiritualitate nu este nimic, după cum cunoașterea lipsită de “ființă” poate deveni malefică.

Dar, după cum se poate remarca, nu numai savanții lumii noastre cochetează “în orb” cu puterile naturii și cu manipularea energiilor fundamentale ale cosmosului - dorind să stăpânească natura și să se înalțe pe linia cunoașterii, uitând cu desăvârșire de linia ființei -, ci și savanții prometeici. Aproape că nu se mai știe cine pe cine a imitat în această goană nebunească după cunoaștere și tehnologie ! Savanții acestei lumi sau savanții prometeici din lumea eterică ?

Întrebarea este, desigur, retorică, iar răspunsul este mai mult decât evident. Nimeni nu poate ști cu exactitate câte dintre descoperirile geniale ale epocii moderne aparțin cu adevărat efortului creator al savanților lumii materiale și câte aparțin transferului de informații dintre palierele cosmice eterice și fizic.

❧ OZN-urile eterice ❧

Zona în care-și desfășoară activitatea ființele prometeice se află la marginea lumii eterice. Ea se află la marginea lumii eterice din punctul de vedere al calității energiei din care este formată, iar nu din punct de vedere spațial.

O ființă omenească întrupată poate pătrunde în zona ființelor prometeice doar însoțit de o călăuză. Acest lucru i s-a întâmplat și lui Eugen. Călăuza a fost și de această dată Îngerul Gabriel. Evident, în lumea materială, Eugen nu se mișcă de pe locul pe care stă; el nu poate pătrunde corporal în lumea eterică, ci doar o poate observa prin simțurile de care dispune. Eugen nu se mișcă de pe locul său, el aflându-se în stare de conștiință de veghe, la fel ca orice alt om care observă un peisaj din lumea materială; el doar vede, atât cât îi permite capacitatea vizuală, iar prin fața lui se derulează ființe, peisaje, evenimente etc. În același timp, ființele, peisajele ori lumile par a veni spre el. Întotdeauna când observă peisaje ori ființe din diferite locuri ale lumii eterice, altele decât cele care se găsesc în fața lui, are senzația că ceva din ființa sa - și anume corpul sufletesc și corpul eteric, care în acest caz par a fi unite - se telescopează la infinit. Deși corporal se află în lumea materială, o prelungire din ființa sa se poate deplasa spațial.

Conducător de Îngerul Gabriel, pe măsură ce se apropia de zona de locuire a ființelor prometeice - care este situată chiar la capătul lumii eterice - Eugen a perceput o senzație intensă de căldură. Chakra muladhara i s-a încins foarte puternic. Chakra manipura a început să radieze și ea foarte puternic, cam la două lungimi de palmă în afara trupului. La un moment dat, Eugen a avut senzația că viteza de deplasare se mărește considerabil. Totuși, a reușit să-și dea seama că mediul plăcut al lumii eterice începe să se modifice. Treptat, în jurul lui, vegetația lumii eterice a început să devină din ce în ce mai rară, iar senzația cea mai pregnantă a fost că parcurge un ținut arid, iar mediul - cerul și pământul lumii eterice - a dobândit culori închise. Pe măsură ce se deplasa cu mare viteză, cerul a dobândit nuanțe tot mai închise, iar norii, situați foarte sus, păreau că se întind la infinit. În norii închiși la culoare aveau loc neîncetat descărcări electrice foarte puternice, fulgere multicolore, care provocau o eliberare imensă de energie. Din fertil și plăcut vederii, solul lumii eterice a căpătat aspectul bizar al unor conglomerate solide, uneori chiar lichide, formate din elemente minerale asemănătoare diamantului, strălucitoare, aproape translucide. Când a pătruns în zona de reședință a ființelor prometeice a avut senzația că trece o graniță. Totuși, acea graniță nu este indicată spațial printr-o linie de demarcație, precum o graniță din lumea materială, ci prin schimbarea calității mediului.

Habitatul ființelor prometeice are mai multe intrări. Spre deosebire de lumea eterică propriu-zisă, unde nu există noapte sau zi, ci doar o luminozitate constantă, ce nu pare să emane de la o sursă anume, în zona ființelor prometeice tehnologizate există alternanța noapte/zi, cu toate că Soarele nu este vizibil. Noaptea, pe cer, pot fi zărite milioane de stele strălucitoare, de diferite culori: roșii, albe și albastre. Undeva, departe, în înaltul cerului, se văd două planete (eterice), una mai mare, cealaltă mai mică; ambele planete sunt înconjurte de inele, precum Saturn.

Ființele prometeice locuiesc în orașe vaste. În jurul orașelor nu există acea vegetație luxuriantă ce caracterizează lumea eterică. În schimb, există clădiri eterice imense, legate între ele printr-un fel de poduri. Pretutindeni, în zona ființelor prometeice se aud acorduri muzicale, mii de voci și de ecouri ce reverberează neîncetat. Multe dintre aceste acorduri muzicale, cântate pe mii de voci, seamănă cu uitatele melodii ale celților sau cu rugăciunile murmurate în moschei. În interiorul unora dintre clădirile zonei ființelor prometeice există săli-laboratoare foarte spațioase,

unde se află mai multe bazine circulare. În bazine se află un fluid colorat. În aceste bazine sunt create forme bioeterice, care au aspectul unor mici baloane. După câte se pare, formele bioeterice sunt lăsate să se dezvolte, să crească și să se maturizeze o bună perioadă de timp, fiind atent supravegheate. Ele sunt legate printr-un sistem complicat de tuburi, cordoane sau electrozi la diferite aparate.

La început, nu era prea clar pentru Eugen dacă acele baloane sunt produse tehnologice sau sunt ființe bioeterice. Ulterior, a înțeles că banalele baloane sunt într-adevăr ființe bioeterice, care urmează un proces de creștere, clone construite dintr-un material energetic identic cu sufletul oamenilor întrupați - mai precis cu corpul sufletului. Aceste ființe bioeterice sunt vii: ele pulsează ritmic, în culori strălucitoare. Ca aspect și ca strălucire, ele au la bază ceva ce seamănă cu o chakră. Tratate corespunzător, aceste formațiuni bioeterice vii, de formă sferică, se dezvoltă treptat, devenind mature. La sfârșitul procesului tehnologic, ființele bioeterice sunt scoase din marile săli-laboratoare, sunt aduse pe un fel de rampe, iar ființele prometeice pătrund în interiorul lor și le folosesc ca vehicule de transport. Acestea sunt celebrele și enigmaticele obiecte zburătoare neidentificate, OZN-urile, prin intermediul cărora oamenii prometeici pot să se manifeste uneori și în palierul fizic.

Așadar, OZN-urile sunt vehicule semivii și semiconștiente. OZN-urile sunt aparate de zbor individuale sau colective. Ele păstrează un fel de conștiență, mai precis o semiconștiență difuză, pe care o are orice suflet omenesc. Aceste vehicule vii pot fi manevrate foarte ușor, numai prin puterea mentalului conductorului vehiculului.

Unii cercetători din ziua de astăzi consideră că ființele care se deplasează cu ajutorul OZN-urilor provin de pe alte planete sau sisteme solare. Informațiile obținute prin clarvedere infirmă această ipoteză. După cum se poate remarca, nu este vorba despre oameni extraterestri, ci despre oameni terestri, care își desfășoară existența în interiorul Terrei aurice, în palierul eteric. De altfel, chiar natura materiei prime folosită în construirea OZN-urilor, poate arunca o lumină clarificatoare asupra provenienței celor care le fabrică. Formațiunile bioeterice sferice ce servesc construirii OZN-urilor nu sunt altceva decât porțiuni din corpurile sufletelor furate de oamenii prometeici (care fac parte din cea de-a treia generație) de la semeni de-ai noștri care au trecut prin poarta morții.

Corpurile sufletelor oamenilor defuncți servesc așadar ca materie primă pentru formațiunile bioeterice sferice ale oamenilor prometeici, la fel cum folosesc și ființelor luciferice la crearea unor "zombi" (așa cum a fost menționat în capitolele anterioare, ființele întunecate creează "zombi" din corpurile sufletelor unor defuncți, pentru a-i adula în palierul luciferice).

După cum se poate remarca, corpul sufletului este o "materie primă" de importanță deosebită, datorită caracteristicilor sale energetice. Evident, un corp al sufletului aparține doar omului în cauză și nimănui altcuiva. După orice lege, fie din cer, fie de pe pământ, acțiunile acestor ființe pot fi considerate furturi grosolane, ce provoacă un rău foarte mare celui de la care sunt furate. Pentru obținerea acestei prețioase materii prime, există o concurență acerbă între oamenii prometeici și ființele luciferice. Atât oamenii prometeici, cât și ființele luciferice sunt foarte interesate să preia - a se citi: să fure - părți din corpul sufletului unui om. Ele au nevoie atât de structura aurică propriu-zisă, cât și de informațiile stocate acolo, pentru a le folosi în

scopuri proprii. În cazul oamenilor prometeici, procesul tehnologic este destul de simplu. Corpurile sufletelor umane capturate/furate de la defuncți sunt duse în marile laboratoare din orașele din lumea eterică și studiate în profunzime. Prin procedee bioeterice laborioase, ele sunt reformatate pentru a servi drept materie primă pentru construirea obiectelor zburătoare neidentificate.

La oamenii din lumea materială, în timpul existenței încarnate, corpul sufletului se separă doar în cazul dedublărilor spontane sau voluntare. Când un om se dedublează și dobândește capacitatea reală de a voiaja în palierul astral sau în orice alt palier al cosmosului, ființele prometeice se prezintă drept “ghizi” spirituali. Cel mai adesea, oamenii respectivi au impresia că sunt duși de “ghizii” spirituali, cu ajutorul unor OZN-uri, pe alte sisteme solare aflate departe, în cosmos, crezând că stau de vorbă cu extraterestri. De fapt, cei care voiajează astfel, au de-a face doar cu oamenii prometeici, care-i conduc în propriile lor zone din lumea eterică. Cât despre deplasarea pe planete îndepărtate, nici nu poate fi vorba; este vorba doar de vizitarea orașelor din lumea eterică ce aparțin ființelor prometeice - “ghizii spirituali”. Din nefericire, pătrunderea neautorizată în timpul vieții a unui om - prin clarvedere, dedublare ori prin voiaj astral - în zona de rezidență a ființelor prometeice aduce de la sine încărcarea corpului sufletesc cu un anumit tip de energie modulată informațional, precum și realizarea unei rezonanțe energetice cu acea lume și cu locuitorii ei, ceea ce este echivalent cu încheierea unui pact. La moarte, “ghizii” spirituali se prezintă la căpătâiul tuturor defuncților care au fost contaminați auric în acest fel și preiau ceea ce ei consideră că le aparține de drept: corpul sufletului. Corpul sufletului acestor oameni este încărcat energetic-informațional, prin rezonanță, cu ceea ce sunt “ghizii” spirituali. Între structura lor proprie și structura energetică a oamenilor respectivi se creează fenomenul de sintonie: ceea ce se aseamănă se atrage.

Oamenii cărora li se fură sufletul sunt îngroziți observând, uneori chiar cu câteva secunde înainte de a muri, cum se strâng “demonii” în jurul lor. De regulă, ei mor în spasme, cu spume la gură și cu ochii ieșiți din orbite. Acest fenomen dramatic se produce și în cazul oamenilor întrupați care pactizează cu ființele luciferice - mai ales în cazul acelor oameni care aderă, prin ritualuri, la organizații secrete patronate de către ființele luciferice ori de către spiritele rebele ale naturii. Fiii Luminei n-au nevoie de astfel de organizații secrete pentru a-și îndeplini misiunea. Bisericele creștine sunt suficiente pentru a se realiza - prin intermediul liberului arbitru al omului - legătura între oameni și Dumnezeu.

Furtul corpului sufletului este extrem de păgubitor pentru oameni. De altfel, este cel mai păgubitor eveniment prin care poate trece un om. După o viață de eforturi și de zbcium, de căutări și de încercări, totul se termină cum nu se poate mai trist. Trist și, mai ales, nedrept, întrucât cei care ajung să intre în rezonanță energetică cu ființele prometeice ori cu ființele luciferice sunt oameni inteligenți și cultivați, care caută cunoașterea. Sigurii care se opun acestui furt grosolan sunt îngerii din ierarhia Fiilor Luminei, care au datoria de a veghea la integritatea aurică a tuturor oamenilor care mor.

Materia primă sufletească furată de la oamenii care trec prin poarta morții este folosită așadar la construirea unor produse biotehnologice de natură eterică, iar cele mai cunoscute sunt obiectele zburătoare neidentificate - vehicule eterice de forme diverse, care, spre deosebire de navele terestre, par vii și inteligente. Obiectele

zburătoare ale oamenilor prometeici sunt construite în marile laboratoare din zona de reședință a ființelor prometeice. Laboratoarele par a fi construite dintr-o formă de energie ciudată, semifluidă, asemănătoare apei. În interiorul acestor laboratoare imense, nenumărați savanți prometeici lucrează în fața unor panouri de comandă, confecționate din aceeași substanță stranie, asemănătoare apei, de culoare albastru-marin, albastru-deschis sau verde. În spatele sau, mai precis, în interiorul acestor panouri de comandă se află ceva ce seamănă cu țurțurii de gheață sau cu stalactilele din lumea terestră, de diferite forme, culori și mărimi. Atunci când vor să atingă acești țurțuri, savanții prometeici își cufundă mâinile în interiorul panourilor confecționate din misteriosul fluid asemănător apei. Când își cufundă mâinile în panouri, fluidul face valuri, la fel cum se întâmplă în lumea terestră dacă se introduce mâna într-un vas plin cu apă. Stupefiant este faptul că, introducând mâna prin acele panouri semifluide, savanții prometeici nu se udă. În momentul în care sunt atinși, țurțurii formați din cristale încep să pulseze și să emită sunete cristaline de tonalități diferite, înalte, medii sau joase. În aceste laboratoare există mii de recipiente de diferite forme și mărimi, confecționate din același fluid misterios. De multe ori, recipientele par a fi confecționate din elemente naturale, precum apă, foc, pământ, abur, fum. Interiorul recipientelor este brăzdat neîncetat de strălucirea incandescentă a unor fulgere. În interiorul recipientelor sunt introduse părți ale unor corpuri sufletești, care au aparținut unor oameni.

Toate recipientele sunt interconectate prin intermediul unor furtune sau cabluri transparente la un fel de baterie-dinam (dispozitiv care îndeplinește atât funcția de dinam, adică de generator de energie, cât și funcția de acumulator), precum și la alte recipiente, rezervoare sau bazine mai mari, pline ochi cu o substanță sau cu un fluid vâscos, multicolor. Bateria-dinam furnizează energia necesară care pune în funcțiune întregul sistem. Lichidul din bazine este pompat în recipientele în care se află fragmentele de corpuri sufletești ale unor oameni defuncți. În acele fragmente de corpuri sufletești, chakrele sunt în stare de funcționare, menținute probabil artificial cu ajutorul lichidului ce se scurge din bazine. Chakrele sunt în stare de funcționare ca în momentul în care au fost furate. Se pare că ceea ce interesează cel mai mult ființele prometeice este vitalitatea sau energia emisă de chakre.

Obiectele zburătoare construite în laboratoarele ființelor prometeice sunt de diferite mărimi și forme. Există nave de apărare, de atac și de transport. Cele mai des utilizate vehicule zburătoare sunt cele în formă de lacrimă. Ele au conștiință și simțire; par a fi foarte inteligente. Privite de la distanță, vehiculele zburătoare se prezintă ca niște globuri strălucitoare ce emit intermitent lumină. Într-un astfel de vehicul, intră lejer două sau trei ființe. Atunci când se deplasează, vehiculele zburătoare emit sunete stranii - asemănătoare ultrasunetelor -, cu care pot distruge orice obiect aflat în apropiere. În funcție de modul în care sunt echipate, navele pot arunca și fascicule strălucitoare, ca de laser, care au același efect.

În interior, un astfel de vehicul este format din mai multe elemente componente. În partea din față se află panoul de comandă dreptunghiular, în interiorul căruia se găsesc mai multe cristale de forma unor țurțuri. În fața panoului stă ființa care conduce nava. În spatele vehiculului se află sursa principală de energie, care este identică cu o chakră. De-a lungul fuselajului, există alte chakre, dar mai mici. Cu adevărat straniu

este faptul că, atunci când pătrunde în vehicul, un om are senzația că spațiul se dilată. Deși vehiculul pare să aibă dimensiuni modeste, atunci când pătrunde înăuntru, omul are senzația că pătrunde într-un spațiu imens, ca și cum ar pătrunde în interiorul vast al unei catedrale. În momentul în care vehiculul zburător este pus în funcțiune, de la chakra principală pornește un impuls energetic ce se transmite instantaneu la celelalte chakre, care sunt situate în diferite părți ale fuselajului. Chakrele încep să pulseze cu o viteză extrem de mare. Imediat după punerea în funcțiune a vehiculului, ființa care pilotează se armonizează energetic cu vehiculul zburător. Sursa de energie cu care funcționează aceste nave este așadar de natură bioeterică. Este vorba despre transpunerea funcționalității auri umane la un mijloc tehnologic. Toate chakrele unei nave sunt legate atât între ele, cât și cu ființa care conduce nava, formând un fel de entitate tehnologică și bioeterică complexă. Navele se comportă ca și cum ar avea gândire și simțire.

În afara vehiculelor de deplasare rapidă - OZN-urile - oamenii prometeici au o gamă foarte diversă de "produse" de același calibru. Există astfel o gamă largă de aparatură individuală, care este întrebuințată în diferite scopuri - aparatură montată pe fel de fel de brățări sau coliere; cele mai căutate sunt armele de diverse forme și aparatura de deplasare individuală. Brățările sau colierele sunt acele podoabe sau obiecte de folosință personală pe care oamenii prometeici le poartă în anumite zone ale trupului: la încheieturile mâinilor, la glezne, la gât, la mijloc - ca pe niște centuri -, sau în jurul capului. După cum lesne se poate remarca, aceste artefacte, care cu greu ar putea fi incluse în categoria podoabelor, sunt dispuse chiar în zonele în care se află principalele chakre.

Toate aceste artefacte sunt amplificatoare foarte puternice ale energiilor emise de chakrele persoanelor care le poartă. Brățările pentru deplasare se atașează la mâini și la picioare, în dreptul chakrelor corespunzătoare. Cu aceste brățări, oamenii prometeici se deplasează extrem de repede, dar nu la fel de repede ca ființele îngerești. De la depărtare, ființele care folosesc astfel de brățări se manifestă ca niște fulgere globulare, care pulsează multicolor. Există și coliere ce se pun la gât, în dreptul chakrei vishuddi. Aceste coliere, atunci când sunt activate, emit o lumină albastră. Cu ajutorul lor, cel ce le folosește se poate materializa și dematerializa (este vorba despre materializări, rematerializări și dematerializări eterice) după dorință - procedeu absolut necesar în durele confruntări armate ce se desfășoară la nivelul lumii eterice. Colierele ce se pun în dreptul chakrei ajna emit o lumină alburie care rănește ochii. Cu ajutorul colierelor, devenite arme redutabile și periculoase, oamenii prometeici pot distruge obiecte sau chiar ființe cu ajutorul gândirii. Bucățile de rocă, de metal sau chiar lichidele sunt transformate în praf la contactul cu fluidul emis de aceste coliere, care folosește gândirea ca pe o energie distrugătoare. Centurile care se aplică peste mijloc, undeva în dreptul chakrei manipura, sunt folosite mai ales pentru revitalizare energetică. Brățările, colierele, centurile nu au aplicabilitate numai în cazul indivizilor, ci și în cazul grupurilor de persoane, când puterea lor crește exponențial. Ele au aplicabilitate mai ales în cazurile în care, având forme și mărimi diferite, sunt atașate obiectelor zburătoare.

Cele mai importante ființe care se manifestă în zona oamenilor prometeici sunt cele denumite "Cei vechi" sau "Strălucitorii". Ființele din ierarhia îngerească le

numesc prin termenul “Cei vechi”, spiritele naturii le denumesc “Strălucitorii”, iar ființele tehnologizate le denumesc prin termenul de “semizei”. Mai pe înțelesul nostru, aceste ființe sunt, într-adevăr, semizei. Spiritele naturii spun despre aceste ființe că au pătruns în lumea eterică cu foarte mult timp în urmă, “pentru a căuta uitare și liniște”, imediat după ce a avut loc marele război ce a dus la “marea ștergere”.

Cei vechi au fost aduși în lumea eterică chiar de către zeii alături de care luptaseră. “Cei vechi”, spre deosebire de ființele luciferice, au ochi normali, cu iris, la fel ca și oamenii. Ca înfățișare, “Cei vechi” poartă robe lungi, violete, brodate cu fir de aur, iar în picioare sunt încălțați cu sandale de culoare violetă, asemănătoare cu cele ale romanilor. Întrucât culoarea violetă pare să fie semnul lor distinctiv, reprezentând probabil nivelul lor, “Cei vechi” poartă pe degete inele din aur masiv, în mijlocul cărora se află splendide pietre prețioase de culoare violetă. Pe cap poartă coroane din aur masiv, asemănătoare cu coroanele purtate de regii din lumea materială. În jurul capului au un nimb auriu strălucitor, foarte mare, iar în mână poartă adesea sceptre din aur, în vârful cărora se află pietre prețioase - desigur, de culoare violetă. Locuințele “Celor vechi” din lumea eterică se prezintă ca niște semisfere luminoase, fiind făcute dintr-o lumină mată, albicioasă, care pulsează ritmic. “Cei vechi” apar de multe ori în public, în cadrul unor sărbători, și vorbesc mulțimii ființelor prometeice de rând. La aceste sărbători publice, locuitorii orașelor eterice se adună pe un platou de culoare roșie aprinsă, din care ies aburi. Unul dintre Cei vechi, căruia i se spune Ariel - un personaj important - are părul lung și bogat, de un alb imaculat, iar ochii îi sunt deschiși la culoare. Poartă același tip de robă lungă, violetă, același tip de coroană de aur pe cap și același tip de sceptru ca și ceilalți. În jurul capului are un nimb auriu strălucitor. Aura sa pulsează succesiv în mai multe culori: roșu, galben, verde, albastru, auriu și alb. O altă ființă din această categorie, Promeu - nume apropiat fonetic de numele semizeului grec Prometeu - poartă o robă argintie, brodată cu galben, iar în picioare poartă sandale albe, asemănătoare cu sandalele vechilor greci și romani. Pe cap poartă o diademă din argint, iar în dreptul frunții are o piatră prețioasă de culoare albă. Și el are părul alb și lung, iar ochii îi sunt deschiși la culoare.

O categorie importantă de ființe prometeice este formată din “Învățători”. În timpurile îndepărtate, când s-au manifestat în lumea oamenilor, Învățătorii erau mediatori între zei și oameni. Se spune că, în perioada celor trei Regate, învățătorii intermediuau între zei și oameni. Învățătorii prometeici cunosc tot ce poate fi numită știință eterică. Ca înfățișare, Învățătorii au părul lung, negru ca pana corbului sau alb, prins într-un coc sau în cozi. Au ochii normali, deschiși la culoare, iar pe frunte poartă diademe. Nu au însă nici un fel de pietre prinse în diademe. Învățătorii prometeici sunt îmbrăcați simplu și sobru, în robe închise la culoare, iar în picioare poartă sandale negre. Învățătorii prometeici au puteri psihice teribile, considerate chiar și de ceilalți locuitori ai lumii eterice drept “paranormale”. Așa cum oamenii din lumea fizică consideră “paranormal” ceea ce depășește capacitățile lor naturale, la fel și ființele prometeice de rând consideră drept “paranormale” puterile Învățătorilor. Este de presupus că Învățătorii prometeici au și anumite puteri spirituale, care seamănă cu siddhisurile yoghinilor.

Despre Învățătorii prometeici, Îngerul Gabriel spune că au o putere atât de mare, încât sunt capabili să influențeze Ordinea cosmică și să pătrundă în lumea oamenilor,

încurcând de multe ori planurile care se fac cu privire la mersul evenimentelor. Îngerul Gabriel mai afirmă că Învățătorii prometeici speculează adesea tendința unor oameni spre îmbogățire și putere, oferindu-le ceea ce doresc - desigur, în schimbul unui anumit preț.

O altă categorie de ființe prometeice este formată din Constructori. Aceștia sunt oamenii de știință ai lumii oamenilor tehnologizați. Mulți dintre ei sunt oameni obișnuiți din generația a patra, apărută după “marea ștergere”. Ei au trăit cândva în lumea oamenilor și, datorită opțiunii personale, nu au urmat traseul firesc al celor ce trec pragul morții și merg în lumea astrală; astfel, ei au rămas în această regiune a lumii eterice. Constructorii prometeici sunt îmbrăcați în funcție de opțiunea lor personală. Ei muncesc pentru a perfecționa știința și tehnologia. Se pare că, inițial, au fost educați de către Învățători. Ei pot controla și manipula după bunul plac elementele naturii și energiile specifice lumii eterice. Constructorii prometeici “poruncesc” elementelor naturale - apei sau focului - să se combine. Din elementele și din energiile naturii eterice, ei creează construcții de toate tipurile. Ei creează adesea construcții grandioase din apă sau din foc - lucruri greu de imaginat pentru orice minte omenească. De fapt, Constructorii, în orgoliul lor nemăsurat, încearcă să imite creațiile lui Dumnezeu, dar producțiile lor tehnologizate nu au cum să aibă strălucirea și perfecțiunea celor făcute prin Puterea Creatorului.

Despre oamenii prometeici, Îngerul Gabriel i-a spus lui Eugen că **“au părăsit dreptele învățături și casele lor, pe frații lor mai mari în putere și tărie, care îi învățau zi și noapte să se împlinescă”**. Despre zona de reședință a ființelor prometeice, Îngerul Gabriel afirma că este **“tărâmul celor ce se pierd în primul cerc al lumii, adică al cunoașterii celor care au fost deja întocmite”**. **“Privește-i și râde tare - mai spune Îngerul Gabriel -, și toate vor râde cu tine. Ei sunt cei care, în nebunia lor, cred că vor afla un alt adevăr la sfârșitul muncii lor. Altul (alt adevăr) nu este, căci adevărul este Unul. Și uite - a mai spus Îngerul Gabriel -, cu toate că au trecut atâtea perioade de timp, nu au mai putut nici adăuga, nici scoate nimic din toată creația Lui (Hauti). Și, deși, în nebunia lor - întocmai ca unul care în piață își arată lucrarea mâinilor lui - au reușit să vadă mâinile Lucrătorului, fermecați de lucrarea Lui, au uitat până aici să-L privească în față și să-L întrebe. Însă tu fii în pace, căci Lucrătorul îi va aștepta, până când știința lor va înceta și nebunia lor va trece”**, a încheiat Îngerul Gabriel.

IISUS HRISTOS, FIUL LUI DUMNEZEU

✿ Punctul central al istoriei ✿

Scrierile sacre creștine, revelate prin inspirația Sfântului Duh, dezvăluie istoria tainică a umanității și raporturile dintre oamenii întrupați și Dumnezeu. Punctul central al istoriei sacre a umanității, dar și al raporturilor dintre om și Dumnezeu-Tatăl, îl constituie întruparea Fiului lui Dumnezeu, Iisus Hristos, în lumea materială.

Întruparea Fiului lui Dumnezeu, Iisus Hristos, în lumea materială și, mai ales, activitatea Sa după evenimentele tulburătoare de pe Golgota - răstignirea, moartea, coborârea în iad și sfărâmarea porților iadului, învierea, înălțarea la cer și deschiderea Împărăției cerurilor - sunt evenimente cruciale în istoria umanității.

Scrierile sacre ale creștinismului sunt scrise sub inspirația Sfântului Duh, iar acest lucru nu trebuie interpretat doar ca o banală figură de stil. Dacă scrierile sacre creștine sunt scrise sub inspirația Sfântului Duh, este clar că nu pot fi înțelese de cititori decât tot sub inspirația Sfântului Duh. Astfel, numai acei oameni care se află, în anumite momente ale existenței lor, sub inspirația Sfântului Duh, pot cunoaște sensul ascuns al vechilor cărți sacre ale creștinismului.

Sub inspirația Sfântului Duh, un om dobândește la început capacitatea de a înțelege semnificația unui verset sau a unui pasaj, apoi, dacă persistă în efortul său, poate afla adâncă semnificație a unui capitol și poate înțelege resorturile intime ale evenimentelor. Din acest punct de vedere, se poate afirma că cei care încearcă să interpreteze pasaje ale cărților sacre creștine fără o pregătire prealabilă, care presupune, înainte de toate acordarea rezonantică cu energiile înalte ale Sfântului Duh, comit o eroare. Și, poate că nu este inutil să reamintim că acordarea rezonantică - chiar și parțială - cu energiile Sfântului Duh nu se poate realiza decât prin intermediul rugăciunii creștine. Orice analiză realizată doar prin intermediul mentalului - reduționistă, scientiștă, paleoastronautică sau de orice alt fel -, fără o prealabilă acordare, chiar limitată sau parțială, cu energiile înalte ale Sfântului Duh, nu face decât să siluească scrierile sacre ale creștinismului, pentru a le forța să intre în tipare care nu li se potrivesc.

Iar în acest context, de departe, cel mai tulburător aspect îl constituie faptul că, în lumea eterică, poate fi observat însuși Iisus Hristos. În lumea eterică, Iisus Hristos se manifestă în Trupul de slavă, în care a apărut apostolilor după înviere. În Trupul de slavă, Iisus Hristos apare sub înfățișarea sa cunoscută mai ales din iconografia creștină. Privit de la oarecare depărtare, așa cum se manifestă în Trupul de slavă, Iisus Hristos este un bărbat înalt de aproximativ 1,90 metri. Are părul castaniu închis, ondulat,

destul de lung. Uneori își prinde părul bogat în panglici ce par din lumină. Are nasul ușor acvilin, ochii mari și foarte profunzi. Culoarea ochilor pare să se modifice; uneori Iisus Hristos pare să aibă ochii căprui cu scipiri verzui, alteori albaștri precum azurul cerului. Are buzele pline, iar o barbă mică îi acoperă obrazii. Pe cap poartă ceva ca o coroană, formată din 12 pietre prețioase ce strălucesc foarte puternic, în culori diferite. De departe par 12 stele. La mâini și la picioare sunt vizibile urmele împunsăturilor de la răstignire.

Iisus Hristos se înfățișează în lumea eterică în diferite veșminte. Cel mai frumos veșmânt pare a fi o robă superbă, albă precum zăpada, cu fireturi din lumini galben-aurii. Peste brâu este încins cu o eșarfă. Uneori, eșarfa are culoarea violetă, alteori are culoare galben-aurie. În picioare poartă sandale, precum cele de pe timpul romanilor, ce par de foc. Trupul de slavă al lui Iisus Hristos emană două luminozități distincte: de la brâu în jos emană o luminozitate de culoarea metalului topit sau a aramei, iar de la mijloc în sus emană o luminozitate de culoarea argintie curată, foarte clară. Privite de la depărtare, cele două luminozități par să formeze o culoare unică, galben-aurie, asemănătoare flăcării unei lumânări. În jurul Trupului Său de slavă, datorită radiației extrem de puternice a acestuia, se formează neîncetat curcubeie multicolore de lumină. Atunci când se manifestă în lumea eterică, Iisus Hristos este un Izvor de lumină. Lumina emanată de El, care ajunge până la mari distanțe în jur, este extrem de blândă și de suavă. Această lumină este **Lumina Iubirii**.

Iisus Hristos s-a întrupat în lumea fizică, în trup material, o singură dată, acum 2000 de ani, în Palestina, astfel încât nu poate fi vorba despre o reîncarnare, precum în cazul oamenilor care urmează procesul ciclic al palingeneziei. Precum a fost menționat, omul - un spirit învăluit într-un corp duh - se întrupează periodic în lumea materială pentru a evolua, iar acest fapt este vizibil la nivelul structurii sale aurice. Într-un fel, se poate spune că structura aurică actuală a unui om este rezultatul tuturor întrupărilor sale anterioare, iar corpul duh (ca putere și tărie) este sinteza evoluției sale. Scopul final al reîntrupărilor periodice este, în cazul omului, alipirea la Sursa Primă - Dumnezeu. Spre deosebire însă de toate ființele omenesti, Iisus Hristos nu este un om care să se fi întrupat de mai multe ori în cadrul procesului palingeneziei. **Iisus Hristos este Dumnezeu făcut om.** În consecință, structurile aurice cu care s-a întrupat Iisus Hristos acum 2000 de ani au fost complet noi. Ființele din lumea eterică afirmă că Iisus Hristos s-a întrupat în lumea materială într-un trup fizic **nou**, cu un corp duh **nou** și cu un corp sufletesc **nou**. Structurile aurice ale lui Iisus Hristos sunt, într-un fel, asemănătoare cu cele pe care le-a avut, cândva, înainte de alungarea din rai, protopărintele Adam. De aceea, în lumea eterică, Iisus Hristos este denumit **Noul Adam**. Acesta este motivul pentru care nu se poate vorbi despre o reîncarnare în cazul lui Iisus Hristos. Reîncarnarea presupune evoluție spirituală, dar Dumnezeu nu are nevoie de evoluție personală, astfel încât scopul întrupării Sale a fost altul. Firește, Iisus Hristos a existat înainte de toate veacurile, dar acest fapt nu implică o reîncarnare, precum în cazul oamenilor. **Trupul de slavă al lui Iisus Hristos este un element nou al creației. El este o simbioză între corpul material înviat, corpul duh și corpul sufletului.**

În mod normal, la oamenii obișnuiți, în momentul morții, corpul material se separă de celelalte elemente ale structurii aurice. La rîndul său, corpul duh se separă de

corpul sufletului. După o perioadă variabilă de timp, golit de informațiile modulate energetic, acumulate în timpul existenței întrupate, corpul sufletului se disipează în mediul lumii eterice, iar corpul duh merge în lumea de dincolo.

La Iisus Hristos, Dumnezeu care s-a făcut om, aceste fenomene nu s-au produs. În cazul lui Iisus Hristos, printr-o înaltă alchimie aurică și spirituală, în momentul învierii corpul material înviat, corpul duh și corpul sufletului au fuzionat, pentru a forma o structură unică. Această structură aurică este **Trupul de slavă**. Inițial, imediat după înviere, nici apostolii nu l-au recunoscut pe Iisus Hristos, datorită faptului că se manifesta în Trupul de slavă. Abia ulterior, l-au recunoscut pe Cel pe care-l urmaseră pe drumurile prăfuite ale Palestinei.

☞ Dumnezeu, acum ☜

Ființele lumii eterice afirmă că, fiind Unul în Ființă, Dumnezeu este întreit ca Persoană. Ființa lui Dumnezeu se manifestă ca Trinitate, prin trei Persoane nedespărțibile care acționează prin împreună-lucrare: Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul - care este Iubirea nesfârșită - și Dumnezeu Sfântul Duh. Cele trei Persoane sunt una și aceeași.

Dumnezeu Fiul, care este Iubirea nesfârșită, s-a întrupat în lumea materială acum 2000 de ani, în Palestina, iar oamenii o cunosc sub numele Iisus Hristos. Numele prin care, în lumea eterică, este desemnat Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, este **Șonah Șantiah Șonah Hamathai** - pe scurt **Șonah**. În traducere: “**Primul nou alcătuit vreodată în desăvârșire**”. Numele acordat lui Iisus Hristos de ființele din lumea eterică are o semnificație semantică complexă. **Șantiah** era numele primului om din prima generație, Adam primordial, înainte de răzvrătire. După răzvrătire, primul om din prima generație a primit numele Șaia. Iisus Hristos este așadar Noul Adam, **Șonah Șantiah** - noul model al tuturor oamenilor, Alfa și Omega. În limbajul folosit în lumea eterică, cuvântul **Șonah** mai poate însemna, în sens derivat, “strângere de mână”. Deși în lumea oamenilor, strângerea de mână s-a desacralizat, pentru ființele din lumea eterică este în continuare sacrosanctă. Numele **Șonah** se mai dă și energiei aurii care emană din chakra inimii.

Iisus Hristos mai este numit “**Noua Lumină**” sau, după cum sună traducerea din limbajul folosit de ființele din lumea eterică: “**Domnul sufletelor toate acum, Cel cu (care are) toată Puterea și Tăria în ceruri și pe pământ acum**”. Alteori, Iisus Hristos este desemnat prin numele **IȘȘonah**. **IȘȘ** este numele lui Dumnezeu nemanifestat, iar **Șonah** este numele lui Iisus Hristos. Cuvântul **IȘȘonah** poate fi tradus integral prin formula “**Adevărul Suprem care lumina la începuturi**”, iar **Șonah** poate fi tradus prin expresia “**Noua Lumină ruptă din Lumina de la începuturi**”. De aceea, ființele din lumea eterică spun că “**Adevărul, acum, este de a-l cunoaște pe IȘȘ prin Șonah**” - altcumva spus, **Adevărul este de a-l cunoaște pe Dumnezeu prin Iisus Hristos**. Termenul “**acum**”, folosit de ființele din lumea eterică, semnifică noul ev deschis de Iisus Hristos. “Astăzi vei fi cu mine în rai”, i-a spus Iisus Hristos tâlharului alături de care a fost răstignit – adică “acum”, în evul acesta, astăzi. Pentru Îngeri, Șonah înseamnă “**Lumină din Lumină**” sau, altcumva spus, “**Lumina lui IȘȘ-Hauti manifestată în Fiul Său**”. Pentru spiritele naturii, Șonah înseamnă “**Cuvânt**” sau

“Voce”. Spiritele naturii îl numesc pe Iisus Hristos prin formula “**Domnul Sufletelor**”. Tot pentru spiritele naturii, cuvântul **Şhonah** mai desemnează şi procesul tainic prin care Soarele fizic dăruieşte lumina sa lumii şi dă viaţă la tot ce există. Oamenii din lumea eterică sunt singurii care folosesc denumirea din limbile omeneşti: Crist sau Iisus Hristos. Uneori folosesc doar formula “Fiul lui Dumnezeu”.

Trupul de slavă al lui Iisus Hristos s-a format prin simbioza dintre corpul material înviat, corpul duh şi corpul sufletului. Înainte de a realiza această alchimie aurică divină prin care şi-a format Trupul de slavă, Iisus Hristos a coborât în iad. Coborârea în iad a avut loc imediat după momentul morţii pe cruce şi a durat până la înviere. Spiritele naturii afirmă că, înainte de a-şi forma Trupul de slavă, Iisus Hristos a stat trei zile în iad. În cele trei zile cumplite - zile care au echivalat cu durata unor eoni (perioade cosmice) - Iisus Hristos a suferit chinurile şi caznele cumplite ale tuturor sufletelor, începând de la prima încarnare şi moarte a unei fiinţe umane, până la ultima. În lumea de dincolo, timpul are alte valenţe decât în lumea materială. Dacă în lumea materială pot trece doar câteva zile, pentru fiinţele care sunt obligate să locuiască perioada corespondentă în iad pare să treacă o perioadă extrem de lungă de timp - mii de ani după timpul din lumea materială. În acea lungă perioadă de timp, care s-a scurs între moartea pe cruce şi înviere, Iisus Hristos i-a scos din iad pe toţi oamenii care ajunseseră acolo. Astfel, primii oameni la care a ajuns “Vestea cea bună” (Bunăvestirea) au fost oamenii din iad, iar nu cei din lumea materială - apostolii -, care au înţeles acest lucru abia mai târziu. Prin actul unic al Fiului lui Dumnezeu, au fost răscumpăraţi toţi oamenii - începând cu Adam. Iisus Hristos a plătit un preţ anticipat pentru toate fiinţele omeneşti - chiar şi pentru cele viitoare. Acesta a fost “preţul mântuirii”. **Astfel, preţul mântuirii a fost plătit prin sacrificiul Domnului Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu.**

Prin sacrificiul Său, Fiul lui Dumnezeu a creat o apropiere de rezonanţă energetică între Trupul Său de slavă şi corpul sufletului tuturor oamenilor - trecuţi, prezenţi şi viitori. Totodată, prin sacrificiul pe cruce, Fiul lui Dumnezeu a format o “**poartă**” la nivelul structurii aurice umane, prin care omul să poate comunica cu Împărăţia cerurilor. Cu alte cuvinte, Iisus Hristos a realizat joncţiunea microcosmosului cu macrocosmosul, a omului cu Împărăţia lui Dumnezeu. Această **poartă** este chakra inimii sau **chakra iubirii** - numită Shainiah. Fireşte, imediat după răstignirea lui Iisus Hristos, a fost sădită doar potenţialitatea formării chakrei iubirii la toţi oamenii; intrarea în stare de funcţionare a chakrei iubirii la oamenii obişnuiţi a început ceva mai târziu - nu înainte însă de anul 1600. În viitor, doar prin iubire oamenii vor deveni capabili să se conecteze la Împărăţia cerurilor, iar din punct de vedere auric, acest proces se va produce prin activarea chakrei iubirii. Atunci când va fi activată, chakra inimii va emite aceeaşi culoare aurie ca cea a Trupului de slavă al lui Iisus Hristos.

Dumnezeu făcut om, Iisus Hristos, se poate manifesta în toate palierele cuantice, în toate “perioadele” şi în toate “timpurile”. Ceea ce înseamnă că Iisus Hristos este omniscient, omniprezent şi omnipotent. Deşi, aşa cum spune Scriptura, stă în mod continuu “la dreapta Tatălui”, Iisus Hristos este atotprezent în Terra aurica. De fapt, Iisus Hristos se manifestă oriunde în cosmos, în orice palier cuantic, fără a înceta să se afle la dreapta Tatălui.

După răstignire și înviere, lumea eterică este locul prezenței continue a lui Iisus Hristos Cel Viu în Trupul de slavă. Totuși, Iisus Hristos se manifestă atât în lumea infraeterică, cât și în lumea materială. În lumea infraeterică, Trupul de slavă al lui Iisus Hristos emite o luminozitate (radiație) diferită de cea pe care o emite în lumea eterică. În momentul în care se manifestă în lumea infraeterică, structura Trupului Său de slavă permite ridicarea nivelului energetic al tuturor oamenilor care se află împrejur. Din acest motiv, Iisus Hristos poate fi observat uneori și de oamenii obișnuiți, care nu au vreo formă de clarvedere.

Adesea, Iisus Hristos se manifestă chiar și în lumea materială. Atunci când se manifestă în lumea materială, Iisus Hristos pare un om obișnuit și este observat doar de acei oameni care trebuie să-l observe. Uneori, în lumea materială, se întâmplă să stea de vorbă direct cu oamenii - chiar să fie invitat într-o casă - fără ca cineva să știe cu cine are de-a face. Cele mai vizitate locuri din lumea materială sunt tribunalele, spitalele, azilele și mănăstirile. În spitale sau în azile, acolo unde suferința este mai mare, Iisus Hristos apare și dispare instantaneu, de multe ori pe zi. Există două indicii importante prin care poate fi percepută prezența lui Iisus Hristos în lumea materială. Primul indiciu este susurul lin, ca de izvor, ce se aude foarte clar în apropierea Sa. Al doilea indiciu foarte important este mirosul specific. Atât în lumea eterică, cât și în lumea materială, mirosul emis de Trupul de slavă al lui Iisus Hristos este asemănător cu cel de pâine proaspătă, abia scoasă din cuptor, înmuiată în vin.

Foarte mulți oameni se pot întreba de ce Iisus Hristos nu apare direct în fața oamenilor, pentru a fi văzut, pentru a fi pipăit ori pentru a da sfaturi. Răspunsul este la îndemâna oricui: diferența de rezonanță energetică între structura aurică a unui om și manifestarea lui Dumnezeu întrupat în Trupul de slavă - așa cum apare în lumea eterică - este atât de mare, încât n-ar putea fi suportată. Orice om s-ar prăbuși, orbit de strălucirea Trupului Său de slavă. Observarea prin clarvedere, chiar și de la distanță, a lui Iisus Hristos, induce trăiri, sentimente și senzații specifice. Cel mai amplu simțământ este acela de a-l considera pe Iisus Hristos drept Regele divin al tuturor oamenilor. Dacă este permisă o comparație, s-ar putea spune că, în fața lui Iisus Hristos, un om se simte precum s-ar simți un deget, să spunem degetul de la mână, în raport cu trupul. Dacă un deget al mâinii ar căpăta subit conștiință și ar vedea trupul, l-ar recunoaște automat ca fiind Regele absolut, de care depinde în toate privințele. Dacă am amplifica acest sentiment, am înțelege trăirile unei persoane care-l vede în lumea eterică pe Iisus Hristos: are sentimentul pregnant că se află în fața unei ființe care este iubirea infinită și bunătatea nesfârșită.

În fața iubirii absolute și a bunătății infinite emenate de prezența Fiului lui Dumnezeu, orice om conștientizează, în sfârșit, propria sa neputință, propria sa micime, propria sa limitare. În fața Prezenței Sale, acele concepții caricaturale, după care omul este "coroana creației" sau un "zeu în miniatură" care poate face ce-i place, se spulberă ca un fum. De fapt, omul chiar este coroana creației, dar această afirmație nu poate fi înțeleasă la adevărate ei valoare decât în cazul în care omul se află în fața Fiului lui Dumnezeu și simte, intuitiv, cât mai are de parcurs pentru a sta drept în fața Sa. Acest sentiment nu este totuși decât o stare inițială, creată de impactul dintre natura energetică specifică omului și natura energetică a lui Iisus Hristos, care este Alfa și Omega. Imediat după ce această stare se atenuează, iar omul are tăria de a trece peste

ea, apare o a doua stare: omul cunoaște Adevărul în mod direct, dintr-o sigură străfulgerare. Atunci când cunoaște Adevărul în mod direct se declanșează un alt proces extraordinar: omul pare să se scindeze în mai mulți. Fiecare dintre elementele componente ale ființei umane, spiritul, corpul duh, sufletul și conștiința “normală” a trupului material, elemente care în mod normal stau “cumiți” în timpul unei existențe încarnate - căci altfel omul ar intra în categoria schizofrenicilor incurabili, dacă ar fi să ne luăm după psihiatrie -, par a se trezi. Fiecare dintre aceste elemente componente are propria sa conștiință și propriul mod de înțelegere, omul fiind mai mult decât suma elementelor componente luate separat. În acele momente, omul are surpriza să-și audă dintr-o dată spiritul cum îi spune corpului duh: “vezi, ți-am spus eu”! Apoi corpul duh spune sufletului: “vezi, ți-am spus eu”! În fine, sufletul spune același lucru conștiinței trupului material, iar omul - ca ființă integrală - înțelege Adevărul.

Doar astfel, adevărul, știut doar de spirit și parțial de corpul duh, devine evident și verificat și de către conștiința trupului material: Dumnezeu te iubește - mereu și dintotdeauna. Aflând, dintr-o singură străfulgerare, Adevărul, omul plânge. Nu plânge însă cu lacrimi, ci plânge tăcut în interior, fără să verse o lacrimă. Este ca și când ar persista o imensă durere în interior; fiind atât de intensă, durerea îl împiedică pe om să plângă. Este ca și cum omului i-ar fi murit cineva foarte apropiat. Această durere persistă, surdă, săptămâni și luni. Plânsul interior nu este continuu, așa ceva ar fi de nesuportat, ci cu intermitențe. În pauzele plânsului, omul este cuprins de o imensă părere de rău: **Adevărul era atât de aproape !** Apoi, cu timpul, omul se liniștește. Urmează o liniște, o pace foarte adâncă, o odihnă interioară totală; aceasta este **Odihna** (ce rezultă din cunoașterea) **Adevărului: Odihna din Odihnă.** Omul, în sfârșit, se odihnește după tumultul vieții, pătrunzând în **Odihna Adevărului.** În această stare, omul nu mai dorește nimic, nu mai are poftă, nu mai are dorințe. După odihna sufletului urmează căința, smerenia, iubirea către tot și toate...

Un om nu poate sta prea mult în preajma lui Iisus Hristos. Poate sta, uneori, foarte aproape, dar nu pentru mult timp. Vibrația energetică a Trupului de slavă este mult prea mare pentru sistemul auric uman. Numai unii preoți, monahi sau asceți creștini pot realiza acest lucru. Totuși, pot sta în fața lui Iisus Hristos cei oprimați, cei săraci, cei oboșiți, cei înșelați ori cei batjocoriți de semenii lor. Ei sunt singurii care pot suporta înalta vibrație energetică a lui Iisus Hristos cel viu care se manifestă în Trupul de slavă.

☞ “Cea care mijlocește pentru sufletele toate” ☞

Alături de Iisus Hristos și de ființele îngerești din Ierarhia Fiilor Flăcării, în lumea eterică își desfășoară activitatea Fecioara Maria, denumită de Biserica creștină prin expresia “Sfânta Născătoare de Dumnezeu”.

Desigur, activitatea din lumea eterică a Fecioarei Maria este subordonată activității lui Iisus Hristos. Fecioara Maria este numită în limbajul folosit în lumea eterică **Ioaeo** sau **Anina** - în traducere “**Cea care mijlocește pentru sufletele toate**”. Despre Fecioara Maria, Îngerul Gabriel spunea următoarele: “**nu are nici o putere de la sine, ca tot ce a fost în carne, ci Hauti este puternic în ea. Doar așa, iubirea ei este mare**”.

De înălțime medie, aproape 1,70 metri, părul castaniu, ochii mari, căprui, cu sclipiri verzi, nas mic, gura mică, Fecioara Maria este o persoană fascinantă și remarcabilă. Fecioara Maria are o față foarte albă, o adâncitură mică în bărbie, iar atunci când râde face gropițe în obraji. Uneori poartă părul liber, alteori poartă părul legat cu panglici. În momentele în care poartă părul liber, pletele castanii par drepte, iar în momentele în care îl poartă strâns în panglici, părul devine ușor ondulat. Prezența Sa emană mereu un miros suav de trandafiri.

De la distanță, veșmintele Fecioarei Maria par ca niște aburi colorați, diafani, din lumină argintie, alteori din lumină aurie sau din lumină roz amestecată cu lumină violetă. Trupul de lumină al Fecioarei Maria este foarte “nou” și foarte “tânăr”. Fecioara Maria este o ființă umană care s-a încarnat acum 2000 de ani în trup material, fiind aleasă de Sfântul Duh ca Maică de trup a lui Iisus Hristos. Ceea ce este cu adevărat impresionant este faptul unic al asemănării frapante dintre aspectul fizionomic al Fecioarei Maria și al Sfântului Duh. Sfântul Duh se manifestă foarte rar în formă umanoidă, iar atunci când se manifestă are un aspect relativ feminin. Prin ochii Fecioarei Maria “**se oglindesc ochii Duhului mângâietor**”, după cum se exprima una dintre ființele din lumea eterică. Ceea ce înseamnă că Sfântul Duh se manifestă prin Fecioara Maria – Sfânta născătoare de Dumnezeu. Fecioara Maria, Maica Fiului lui Dumnezeu, Iisus Hristos, Sfânta Născătoare de Dumnezeu (după cum este denumită de Biserica Ortodoxă), este simbioza perfectă între un om și Sfântul Duh. După cum afirmă spiritul naturii Hutil, în urma simbiozei cu Sfântul Duh, Fecioarei Maria îi sunt conferite puteri ființiale foarte mari. Fecioara Maria poate schimba jocurile karmice, poate modifica destine individuale, poate învia oameni din morți clinice, poate modifica destinele unor comunități umane, chiar ale unor națiuni.”**Ea poate întreba cerurile și pământul, iar ele răspund negreșit la chemarea Ei**”, mai spune spiritul naturii de aer, Hutil.

Evenimentele desfășurate acum aproape 2000 de ani în Palestina au declanșat efecte importante atât la nivel material, cât și la nivelul Terrei aurice. De asemenea, au declanșat efecte semnificative în ceea ce privește structura aurei umane. De altfel, orice eveniment produs la nivelul lumii materiale - la nivelul istoriei universale - produce efecte pe toate palierele cosmosului, atât la nivelul microcosmic, cât și la nivelul macrocosmic. Activitatea Fiilor Luminii ori activitatea potrivnică a Fiilor întunericului, războaiele, apariția unor eroi civilizatori, marile descoperiri sunt evenimente cu impact deosebit asupra destinului individual și colectiv, care au produs și produc, în timp, efecte ce au reverberat pe toate palierele cosmosului. Același lucru se poate spune - cu atât mai mult - despre evenimentele desfășurate acum 2000 de ani în Palestina - răstignirea, moartea, învierea și înălțarea lui Iisus Hristos, precum și activitatea Fecioarei Maria -, care, dincolo de efectele istorice cunoscute, au provocat efecte aurice importante.

Principalul efect auric al evenimentelor desfășurate acum 2000 de ani în Palestina a fost transformarea structurii aurice a Fecioarei Maria. În urma trăirilor pe care le-a avut în ziua în care Fiul lui Dumnezeu a fost crucificat, toată ființa Fecioarei Maria a fost răvășită interior. În acele momente cumplite, în structura aurică a Fecioarei Maria s-a produs o transformare amplă. Văzându-l pe Iisus Hristos batjocorit și crucificat, corpul astral al Fecioarei Maria a fost cuprins de o convulsie profundă.

Convulsia a generat, în ființa Fecioarei Maria, un nou (tip de) corp astral, diferit de cel avut anterior. Astfel, Fecioara Maria a devenit **“Stăpâna și Înființătoarea”**- după cum spun ființele din lumea eterică - noului (tip de) corp astral. Pentru a desemna noul (tip de) corp astral, ființele din lumea eterică folosesc expresia **“Theii Phaitheh”**, adică **“Îmbogățirea continuă”**.

Transformarea corpului astral la Fecioara Maria a devenit un model universal. Toți oamenii care s-au încarnat după moartea trupeză a Fecioarei Maria au dobândit posibilitatea de a-și forma, la rândul lor, noul tip de corp astral. Totodată, pe baza impulsului sădit de către Fecioara Maria, la toți oamenii care s-au întrupat după evenimentele de acum 2000 de ani, a apărut posibilitatea formării, direct din noul tip de corp astral, a corpurilor aurice superioare: corpul mental superior și corpul spiritual. Nu toți oamenii au, deocamdată, formate structurile aurice superioare: corpul mental superior și corpul spiritual. De aceea, în prezent, puțini oameni au drept mijloc de investigare a lumii intuiția, care este efectul formării acestor două corpuri aurice. Actualmente, la majoritatea oamenilor, aceste structuri aurice sunt în formare. Fără activitatea Fecioarei Maria, oamenii nu ar fi avut un nou tip de corp astral, din care să se formeze corpul mental superior și corpul spiritual. Astfel, sub atenta ocrotire a Fecioarei Maria, corpul astral a devenit substratul unei îmbunătățiri sau “îmbogățiri” continue.

Atunci când un om se roagă direct la Fecioara Maria, corpul său astral se îmbibă cu energia specifică trupului Ei de lumină (Trupul de slavă); această energie este întotdeauna însoțită de un miros specific: mirosul de trandafiri. Imediat după aceea, se poate percepe o prezență diafană: un foșnet ca de mătăsuri foarte fine și o voce extrem de dulce, inconfundabilă, care șoptește ceva omului. Corpul astral al omului se impregnează apoi cu mii și mii de sclipiri de energie trandafirie. Referindu-se la această energie, adresându-se lui Eugen, unul dintre Îngerii Veghetori din lumea eterică spunea textual următoarele: **“Energia aceasta este energia Sfântului Duh filtrată prin Ființa Fecioarei și transmisă corpului astral al fiecărui om. Iată pentru ce a trebuit să se nască și să moară Doamna ta în lumea oamenilor”**.

Expresia folosită astăzi, **“Sfântă Născătoare de Dumnezeu”**, nu se referă numai la faptul că, acum 2000 de ani, Fecioara Maria l-a născut din Sfântul Duh, pe Iisus Hristos în lumea oamenilor, ci și la faptul că, permanent, **Fecioara Maria - Stăpâna corpului astral - îl naște pe Iisus Hristos în fiecare om prin intermediul Sfântului Duh**. Fecioara Maria, Stăpâna corpului astral, îl naște pe Fiul lui Dumnezeu în fiecare om, datorită transformării și îmbogățirii continue a corpului astral. Fiul lui Dumnezeu, Iisus Hristos nu poate fi cunoscut cu adevărat decât de către cei care și-au dezvoltat corespunzător corpul spiritual, care nu poate fi format decât în urma transformării corpului astral. Aflat întâmplător în apropierea Fecioarei Maria, orice ființă omenească simte ceva ce, în lumea materială, nu poate fi cunoscut în mod adecvat și nu poate fi produs în cuvinte: simte pe MAMA prin mama. Doar limbajul folosit în lumea eterică, akhatakha, poate exprima în cuvinte ceea ce mintea omenească doar intuieste. Iar cel care a exprimat în mod clar acest aspect a fost Îngerul Gabriel care, într-un dialog cu Eugen, a spus următoarele: **“Doamna ta, a spus Îngerul Gabriel, este mama ta cerească prin mama ta de trup, și mama cerului a toate, prin toate mamele în trup. Energia roșie pe care tu o vezi sub formă de limbi de foc este din**

începuturi. Și prin Doamna ta, s-a întâlnit parte femeiască și parte bărbătească din începuturi". Și Îngerul Gabriel a continuat: **"Și iată care este taina părții femeiești și bărbățești pentru veacurile viitoare. Ea este Mângâierea. Te uiți încă la ea acum și nu-i înțelegi tâlcul"**.

Privite atent, femeile întâlnite întâmplător pe stradă dezleagă misterul: privirea pe care o mamă o aruncă copilului din leagăn este privirea Fecioarei Maria, care privește dincolo de veacuri și spații prin ochii de trup ai mamei. Privirea prin care o tânără femeie își privește prietenul este privirea Fecioarei Maria, care privește dincolo de veacuri și spații...

☞ Marea comunitate hristică ☞

După cum a fost menționat, în lumea eterică se manifestă patru mari categorii de oameni. Prima categorie este formată de oamenii luciferici - "sămânța cea rea". A doua categorie este formată din oamenii neutri, care au reușit să se refugieze în lumea eterică înainte de "marea ștergere". A treia categorie este formată din oamenii prometeici, care, la rândul lor, s-au refugiat în lumea eterică înainte de "marea ștergere". În fine, a patra categorie de oameni este formată din oamenii care, după moartea fizică, au fost acceptați de către Iisus Hristos. Ei formează **marea comunitate hristică**.

După înviere, Iisus Hristos a întemeiat marea comunitate hristică în lumea eterică. Primii oameni care au intrat în marea comunitate hristică au fost chiar cei scoși din iad. Firește, este vorba despre o mică parte din totalul oamenilor scoși din iad. Ulterior, s-au alăturat acestei părți apostolii, sfinții, mucenicii și mulți alți oameni. În marea comunitate hristică se află oameni din toate generațiile. Printre ei se află mulți oameni din primele trei generații. Majoritatea dintre ei au trăit în lumea materială înainte de evenimentul denumit "marea ștergere".

Oamenii din prima generație au cam 2 metri înălțime, sunt supli, au părul extrem de lung, argintiu sau alb. La chip sunt, bineînțeles, foarte tineri. Au fețe mai mult ovale, aproape perfecte ca frumusețe, ochii mari, de culoare similară auriului, verdelui sau negrului din lumea materială. Majoritatea își prind părul foarte bogat în diademe sau panglici multicolore, strălucitoare. Ca haine, poartă o costumație asemănătoare robelor ce se purtau în antichitate. În picioare poartă sandale ce par făcute din gheață. Culoarea hainelor se poate modifica în timp ce vorbesc. Oamenii din cea de-a doua generație, deși sunt sexuați - bărbați și femei - par feminini, astfel că nu este evident cine este cu adevărat femeie și cine este bărbat. Pe deasupra, oamenii din cea de-a doua generație seamănă foarte mult între ei. Au o înălțime de aproximativ 2 metri, fiind îmbrăcați în veșminte ce par a fi alcătuite dintr-o apă de culoare albastră. La fel de fascinanți sunt și oamenii celei de-a treia generații, care au trăit pe timpul celor trei Regate. Aceste ființe sunt atât de fermecătoare, încât clarvăzătorul are senzația că plutește în basm. Ele par ireale chiar și pentru lumea eterică. La oamenii generației a treia, distincția dintre sexe este mai mult decât evidentă: bărbații sunt "foarte" bărbați și femeile "foarte" femei. Bărbații sunt solizi și puternici, masculini, înalți cam de 2 metri, au părul lung, prins în diademe strălucitoare, iar femeile sunt ceva mai scunde, foarte delicate, cam la 1,80 metri, diafane și vapoase în mișcări și atitudini. Oamenii generației a treia sunt blonzi, bruneți sau roșcați. Toți sunt îmbrăcați în robe

strălucitoare, din culori mereu schimbătoare. Firește, în marea comunitate hristică pot fi observați foarte mulți oameni din generația a patra. Majoritatea dintre ei pot fi cunoscuți doar din scrierile creștine. Unii au fost prooroci, alții au fost ceea ce noi, oamenii, numim sfinți, mucenici etc. Mulți dintre ei nu sunt cunoscuți după nume, fiindcă au murit neștiuți. Toți au rămas după moartea trupească în lumea eterică.

Oamenii generației a patra sunt asemănători cu cei din ziua de astăzi. După hainele în care sunt îmbrăcați se pot ghici epocile în care au trăit ultima oară în lumea materială. Printre ei se află toate rasele pământului: albi, negroizi, galbeni, amerindieni, eschimoși etc. Oamenii generației a patra sunt cei mai comunicativi, fiind mult mai deschiși decât toți ceilalți. Oamenii din generația a patra, atunci când au timp, ajută cu sfaturi. Evident, și oamenii din primele trei generații ajută cu sfaturi, dar cunoașterea lor este mult mai întinsă și mai “abstractă”, iar activitățile și misiunile pe care le desfășoară sunt mai complexe și necesită mult timp. Deschiși și comunicativi, oamenii din a patra generație istorisesc evenimente pe care oamenii din ziua de astăzi nu au cum să le cunoască prea bine. Fragmente din ceea ce povestesc ei pot fi regăsite în vechile scrieri creștine. Unii dintre ei povestesc cum au fost jupuiți de vii pentru credința lor, alții cum au fost aruncați animalelor sălbatice în circurile romane, alții cum au fost supuși la grele cazne. În marea comunitate hristică se află și apostolii (apostol: trimis) lui Iisus Hristos. O categorie aparte de oameni din a patra generație este formată din Sfinți. Acești oameni au fost canonizați de Biserica creștină - fie de cea ortodoxă, fie de cea catolică. Canonizarea unor Sfinți are la bază o taină adâncă - denumită “**Taina sfințirii Numelui**”.

O altă taină adâncă, “**Taina pomenirii Sfinților**”, care urmează “**Tainei sfințirii Numelui**”, permite sfinților să ajute oamenii întrupați care se roagă, mijlocind pentru ei în fața lui Iisus Hristos. La sărbătoarea zilei lor din calendar, sfinții se manifestă în trupul lor eteric, în biserici (în toate bisericile creștine), undeva în apropierea altarului.

În fiecare an, de ziua sa din calendarul religios, printr-un mic ceremonial, fiecare sfânt primește o “haină nouă și o cunună”; atunci sfinții cresc “**în putere și tărie, iar cercurile puterii cresc și ele**”, după cum spune Îngerul Gabriel.

☞ Comunitatea nevăzută ☞

Marea comunitate hristică din lumea eterică este formată din mai multe **Cercuri ale puterii**. În mijloc se află, desigur, însuși Iisus Hristos.

Primul Cerc al puterii hristice este format din oamenii primelor două generații, care au fost scoși din iad, acum 2000 de ani, după răstignire. Oamenii din primele două generații sunt foarte puternici și pot manifesta caracteristici ființiale deosebite. Ei au trupul de lumină specific generațiilor în care s-au întrupat pentru prima oară. **Al doilea Cerc al puterii hristice** este format din oamenii generației a treia - locuitorii celor trei Regate, care au existat în ciclul al treilea, înainte de “marea ștergere”. **Al treilea Cerc al puterii hristice** este format din oamenii generației noastre - a patra generație. Al treilea Cerc al puterii are drept nucleu principal pe cei care L-au cunoscut direct pe Iisus Hristos în existența Sa terestră: apostolii. Acestora li s-au adăugat sfinții, mucenicii, martirii, cei ce au fost sanctificați ori beatificați.

Cele trei Cercuri ale puterii se deplasează permanent în lumea eterică împreună cu Iisus Hristos. În centru se află Iisus Hristos. De la depărtare, conglomeratul auric al tuturor ființelor ce formează cercurile puterii hristice formează un halou impresionant, ce pulsează într-o minunată culoare aurie. În mijloc, Trupul de slavă al lui Iisus Hristos strălucește precum soarele în lumea materială.

Un loc aparte în marea comunitate hristică îl ocupă **Cercul de putere creat în jurul Fecioarei Maria**. Deși poate fi inclus în cele trei Cercuri ale puterii hristice, cercul de putere al Fecioarei Maria se manifestă autonom. Și în Cercul de putere al Fecioarei Maria se află oameni din toate cele patru generații. Privit de la distanță, oamenii din Cercul de putere al Fecioarei Maria par a fi incluși într-o cupolă energetică, ce-i învăluie ca un abur trandafiriu, foarte clar. Claritatea cea mai mare apare în nucleul acestui abur. Miresme de trandafiri par a izvorî din interiorul aburului luminos. În interiorul norului trandafiriu se aude permanent o voce suavă, feminină, care rostește, mereu și mereu, diferite fraze. Aflat în nucleul Cercului de putere, trupul de lumină al Fecioarei Maria este intersectat de fire subțiri de lumină roșiatică, ca niște limbi de foc extrem de strălucitoare, ale Sfântului Duh. Sub influența Sfântului Duh, corpul de lumină al Fecioarei Maria se manifestă ca un transformator de înaltă putere: primește energiile roșii sub formă de limbi de foc ale Sfântului Duh, le transformă și apoi le transmite instantaneu corpurilor astrale ale tuturor oamenilor care se roagă, de pe tot cuprinsul planetei. Cercurile puterii - inclusiv Cercul de putere al Fecioarei Maria - formează ceea ce în limbajul folosit de ființele din lumea eterică a primit numele de **“prima comunitate hristică”**. Există însă și o **“a doua comunitate hristică”**, care este formată din oameni încarnați. A doua comunitate hristică este formată din acei oameni întrupați care, prin botez și prin comportament, au aderat prin liberul lor arbitru la valorile creștine și implicit, îl recunosc pe Iisus Hristos ca fiind Fiul lui Dumnezeu și Ocrotitorul suprem.

În cele ce urmează, vor fi redată câteva informații, primite de Eugen de la un om din generația a patra, care face parte chiar din Cercurile puterii hristice. Numele său este Toma. **“Privește - i-a spus o dată Toma, arătând spre globul imens de lumină aurie ce se profila în depărtare în lumea eterică - (acestea sunt) cercurile puterii hristice. Luminile pe care le vezi ca una în alta sunt cercurile puterii viitoarei lumi ce va să vie. În mijloc, fulgerul acela ce pulsează, este Domnul nostru, iar cele trei cercuri de lumină care-L urmează sunt aleșii inimii Lui. Ei au trăit neștiuți de nimeni, goi, flămânzi și despuiți de bogățiile lumesti. Au fost suflete oropsite în tot pasul, certate și batjocorite de semenii lor. Ei erau slabi, însă Domnul sufletelor era puternic în ei. Numele lor nu au fost cunoscute nici de cei care, fără cinstire, i-au înmormântat. Ei nu sunt din actuala generație și din veacul acesta. Acest cerc al puterii se mărește mereu și mereu, din generație în generație, până dincolo de generația ta. Și toți sunt de același soi. Următorul cerc al puterii este cel format din Cei Sfinți, pomeniții voștri din datini (Sfinții calendarului creștin, ortodox sau catolic). Ei coboară până la voi cu Domnul sufletelor și lucrează din timp în timp. Acest cerc este din generația ta, dar nu din veacul acesta. Și acest cerc al puterii va crește dincolo de veacul viitor. Al treilea cerc și ultimul din însoțirea Domnului Luminii este de zeci de ori îndoit celui ce a construit locuința Lui. Cu ei se vor sfârși veacurile și vor reîncepe veacurile și generațiile Sale.”**

Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, este Izvorul de lumină, iar oamenii din jurul său (din cercurile puterii hristice), în măsura credinței lor, împrumută această lumină de la El. Toți, împreună, formează o cupolă aurică imposibil de reprodus în cuvinte. De jur împrejurul lui Iisus Hristos se află, în ordinea puterii și tăriei, oamenii din cercurile puterii, care sunt dispuși în cercuri concentrice.

Globul imens de lumină pare a se deplasa mereu de-a lungul și de-a latul lumii eterice. Acolo unde merge Domnul Luminei, Iisus Hristos, acolo se deplasează globul de lumină strălucitoare și curcubeele concentrice. **“Lumina lor (strălucirea curcubeelor de lumină) vine - spune Toma - de la Shonah (Iisus Hristos). La început nu era decât El. După ce a coborât (în lumea materială) și S-a suit (la “ceruri”), a ajuns unde vezi. Încet, încet, lucrând cu iubire, a întemeiat Primul Cerc de Putere. Atunci a câștigat cheile morții și întâia bătălie împotriva adversarului (Shaithan, Lucifer & Co: “Cel rău”). Atunci tot omul viu a primit darul fără de plată pe care tu îl numești “plase”, iar preoții tăi “har”. Plasele sunt darul Lui pentru om”.** Plasele sunt corpul haric al plaselor mesianice, care apar la orice om care se roagă direct lui Iisus Hristos sau care pronunță Numele Său cu voce tare în orice limbă a pământului. **“Curând - continuă Toma -, Domnul tău a întocmit Cercul următor de Putere. Atunci a câștigat toate prețurile și a doua mare bătălie împotriva celor răi. Atunci când părinții părinților tăi trăiau, s-a întâmplat ca omul cu om, prin rostirea Numelui Său, să poată crea în lumea ta aceleași Cercuri de Putere ca și cele pe care le vezi aici”.**

Toma se referă la un mare mister. Atunci când doi sau mai mulți oameni se întâlnesc și, împreună, se roagă, discută sau rostesc numele lui Iisus Hristos, se petrece un fenomen auric de o importanță excepțională: se formează plase mesianice comune, formându-se comuniunea de suflet întru Iisus Hristos. Plasele mesianice comune se manifestă atât la oamenii izolați, cât și în lăcașurile de cult - în orice biserică creștină - și chiar la ceremoniile religioase de pe stadioane, din amfiteatre sau din orice alt loc. Cu cât sunt mai mulți oameni care iau parte la rugăciunea în comun, cu atât plasele mesianice sunt mai ample. Pe stadioane sau în cazul în care iau parte numeroși credincioși, plasele mesianice sunt gigantice. Ne putem imagina un glob imens, strălucitor, ce învăluie un stadion imens sau o catedrală în timpul unei ceremonii religioase. Acest glob auric are aceeași culoare și formă ca și plasele mesianice ale unui singur om. **“Atunci când cele două Cercuri de Putere (este vorba despre cele două comunități - cea din lumea eterică și cea din lumea materială) se vor întâlni, spune Toma, nu va mai fi timp și va fi la fel ca la început. Și totul din nevăzut va fi văzut, și omul va plânge în fața Veghetorului său, și va fi mângâiat la pieptul Domnului său. Cele ce ți-am spus nu sunt dela mine și Cine mi le-a dat să ți le arăt, le va împlini negreșit. Atunci Domnul nostru va fi în toate și toate vor reveni în Dumnezeul Cerurilor. Acum însă Domnul tău luptă împotriva mândriei și îngâmării fiecărui om. Și aici nu îl ajută decât Prințul neamului tău, Ișșhion (este vorba despre Prințul Poporului Român) și cei din Adunarea cea mult-prea-iubită a Lui (Comunitatea nevăzută).”**

În jurul lui Iisus Hristos, în cele trei Cercuri ale puterii hristice, se află nenumărați oameni de toate națiile și din toate epocile. Ei au un trup de lumină asemănător, până la un punct și păstrând proporțiile, cu cel al lui Iisus Hristos.

Majoritatea oamenilor din cea de-a patra generație care, actualmente, fac parte din cercurile puterii hristice și-au format trupul de lumină chiar în momentul morții lor fizice, cu ajutorul direct al lui Iisus Hristos.

După cum a fost menționat, în cazul oamenilor obișnuiți, la moarte trupul fizic este părăsit de toate structurile aurice interioare. La câteva secunde după momentul efectiv al morții, tot ce a acumulat sufletul, care este păstrătorul experiențelor existenței trupești, este absorbit instantaneu în corpul duh, care le preia și le metabolizează. Corpul duh pătrunde apoi în lumea de dincolo, în "lumea astrală" prin Poarta 1. După acest moment, sufletul (corpul sufletului) golit de energiile modulate informațional ce constituiau experiențele din timpul vieții pământești, rămâne ca o fantomă alburie care păstrează, ca trăsături din timpul vieții, doar aspectul general al ochilor: culoarea, intensitatea privirii etc. Fantoma alburie, care vorbește neinteligibil și se manifestă haotic, reminiscentă a personalității terestre, se disipează după un timp oarecare în mediul lumii eterice.

Acest proces nu s-a produs însă în cazul oamenilor care, actualmente, se află în Cercurile puterii hristice din lumea eterică. Acești oameni, datorită faptului că au fost aleși de către Iisus Hristos pentru strădaniile lor din timpul vieții, nu mai trec după moarte în lumea astrală prin Poarta 1, ci rămân în lumea eterică. Dar, pentru a rămâne în lumea eterică, structura lor aurică trebuie să fie supusă unor transformări ample. În urma unei alchimii aurice complexe, sufletul (corpul sufletului) nu mai este golit de informațiile acumulate în timpul vieții terestre, ci se contopește cu corpul duh formând o nouă structură aurică. Noul trup, în care acești oameni se vor manifesta în lumea eterică, este un trup spiritual, care reprezintă o noutate absolută a cosmosului. Firește, nici un om întrupat nu poate realiza această alchimie aurică prin propria sa putere. Singurul care o poate realiza este Iisus Hristos. Liantul de legătură între cele două elemente componente ale ființei umane, corpul sufletesc și corpul duh, este doar Iisus Hristos. Noul corp este învăluit de acea luminozitate specifică ce poate fi regăsită în Trupul de slavă al lui Iisus Hristos.

După moarte, corpul duh al unui om care pătrunde în lumea astrală prin Poarta 1 păstrează o scurtă perioadă de timp înfățișarea și fizionomia ultimei existențe fizice, astfel că poate fi, adesea, recunoscut, mai ales de cei care-l visează; dar, după un timp oarecare, această înfățișare se modifică. După o perioadă petrecută în lumea astrală, omul dobândește o înfățișare rezultată din sinteza tuturor înfățișărilor pe care le-a avut de-a lungul reîncarnărilor din lumea materială, astfel că înfățișarea ultimei întrupări fizice este asimilată treptat celei generale. Însă în cazul oamenilor care rămân în lumea eterică în Cercurile puterii hristice, acest proces este oprit. Datorită faptului că se realizează o simbioză între corpul sufletului și corpul duh, oamenii din această categorie păstrează fizionomia din timpul ultimei existențe materiale. De aceea, oamenii din Cercurile puterii hristice au înfățișarea și fizionomia din ultima existență trupească, precum și hainele din acel timp. În toate aceste cazuri, trăsăturile fizionomice sunt cele ale unor persoane tinere, ca și cum cei care au murit bătrâni ar fi reîntinerit brusc.

De altfel, acest proces are loc și în cazul celor care trec după moarte în lumea astrală. Toți defuncții, indiferent de vârsta la care au murit, redobândesc trăsăturile pe care le aveau în tinerețe (în jurul vârstei de 33 de ani); trăsăturile fizionomice sunt mult

înfrumusețate, în stare de “har”. Acest proces se datorează faptului că Lumina emisă de Trupul de slavă al lui Iisus Hristos străluminează fețele și chipurile oamenilor din toate cercurile puterii - atât ale oamenilor din lumea eterică, care formează comunitatea nevăzută, cât și ale celor întrupați în lumea materială, care formează comunitatea văzută, în funcție de strădania fiecăruia. Această strălucire aurică este **Lumina Iubirii**. La unii oameni, Lumina Iubirii străluminează ochii, la alții un mic fragment de față. Mulți dintre oamenii din lumea materială au porțiuni de aură - în special capul - străluminate de Lumina Iubirii.

Oamenii din Cercurile puterii hristice din lumea eterică pot primi misiuni importante în lumea materială. Unii dintre ei îl însoțesc adesea pe Iisus Hristos în lumea materială. Tradiția populară românească amintește aceste evenimente în legendele care descriu cum Dumnezeu și “Sfântul Petru” se plimbă uneori, pe la casele oamenilor, pentru “a le cerceta inimile”. Unii oameni încarnați care fac parte din comunitatea văzută a lui Iisus Hristos pot deveni canale de manifestare în lumea fizică. Mulți dintre ei au semne aurice distinctive: cununi, peceți sau sigle. Unii dintre ei dobândesc, cu timpul, o parte din caracteristicile lui Iisus Hristos - timbrul vocal, privirea, mimica. Există și oameni care manifestă caracteristici sufletești deosebite, astfel că pot deveni canale de comunicare directă ale lui Iisus Hristos în lumea materială. Prin intermediul oamenilor încarnați care au devenit canale de comunicare, se realizează multe evenimente ce pot părea în ochii noștri drept minuni. Astfel, influența lui Iisus Hristos în lumea materială se concretizează în multe feluri - atât direct, cât și indirect, prin intermediul unor oameni.

Noi, oamenii obișnuiți ne plângem adesea de faptul că în lumea fizică nu există minuni, precum și de faptul că, în cazul în care există, nu pot fi cercetate “științific”, în funcție de normele și de regulile pe care noi înșine le-am constituit. Adevărul este însă altul: trăim într-o lume cufundată în mister, în care minunile sunt la tot pasul, noi fiind cei incapabili să le sesizăm și să le conștientizăm. Uităm mereu câți oameni scapă zilnic, în mod miraculos, din accidente de automobil, câți oameni se vindecă miraculos de boli incurabile. De asemenea, uităm mereu faptul că multe evenimente delicate din care oamenii scapă cu bine - boli, accidente - trec neobservate și etichetate drept “normale”, când, în fond, constituie minuni cu acte în regulă.

CEL MAI PUTERNIC NUME

“Turnul de adăpost”

Despre efectele în lumea materială ale activității lui Iisus Hristos Cel Viu în Trupul de slavă se poate vorbi prin raportare la două aspecte distincte. Primul aspect este cel al fiecărui om întrupat - care reprezintă baza de plecare. Al doilea aspect este cel al Bisericii creștine - ca instituție ce reflectă auric și spiritual activitatea lui Iisus Hristos.

În acest context, trebuie precizat că toate ritualurile și ceremoniile Bisericii creștine - fie catolică, fie ortodoxă - reprezintă reflectarea în lumea materială a activității lui Iisus Hristos Cel Viu în Trupul de slavă. Cele două aspecte reprezintă direcții complementare de analiză. În ambele aspecte, factorul principal îl constituie formarea de către oameni, prin liberul lor arbitru, a corpului haric al plaselor mesianice.

Mijlocul prin care un om își poate forma corpul haric al plaselor mesianice este rostirea cu voce tare, nu doar mental, a **Numelui lui Iisus Hristos**. Ființele din lumea eterică vorbesc despre o taină adâncă, “**Taina Sfințeniei Numelui**”, care face posibilă lucrarea spirituală de mare anvergură a lui Iisus Hristos.

Despre această Taină vorbește în continuare Toma, un om din Cercurile puterii hristice din lumea eterică. Într-un dialog cu Eugen, Toma afirmă că **Numele lui Iisus Hristos** este cel mai mare, ca putere și tărie, din cer și de pe pământ. “**Numele pe care le simți și nu le știi - spune Toma -, sunt cheile către puterile fiecărui suflet. La fel, culoarea, sunetul și mirosul (emanate) din fiecare înger sau om. În ceruri, nimeni nu este atât de mare în putere și tărie pentru a suporta un Nume atât de mare. Și Numele trebuie să fie atât de mare în lumină și tărie, pentru a putea ridica orice om, de la începuturi. Însă prețul sacrificiului este moartea. Dar răsplata este Domnia. Shonah - numele acordat de ființele din lumea eterică lui Iisus Hristos - a plătit prețul sacrificiului și a căpătat Puterea și Domnia. El și-a pus în tot omul Efigia Puterii Sale și a stabilit pentru tot omul o nouă Cărmuire peste care Domnește. Și toate lucrările prezente și viitoare se fac prin El. O dată câștigate Puterea și Domnia prin cele două bătălii câștigate, Lui i s-a dat Cel mai puternic Nume în ceruri și pe pământ. Aici este însă o mare taină - mai spune Toma. În ceruri toate sunt una, doar pe pământ se naște în fiecare clipă noul**”.

Într-un dialog cu Eugen, o altă ființă omenească din cerurile puterii hristice, pe nume **Eustachia**, a completat această explicație în felul următor: “**Numele eteric al Domnului meu a devenit cel mai puternic în ceruri prin sunetul său. Prin**

creșterea tot mai mare a Cercurilor puterii (hristice) este suficientă pronunțarea Numelui Său în lumea materială, pentru a se forma Harul. Și așa, spune Domnul meu pentru toți oamenii: “Cereți și Vă voi dăruî”. (Toate ființele omenești din lumea eterică folosesc expresia “Domnul meu”, atunci când se referă la Iisus Hristos. În limbajul folosit de ființele din lumea eterică nu se folosește expresia “Domnul nostru”, datorită faptului că între ființele respective și Iisus Hristos s-a stabilit o relație directă.) Așadar, prin evenimentele dramatice de acum aproape 2000 de ani, Iisus Hristos a pus în toți oamenii “**Efigia Puterii Sale**” și a stabilit o nouă Cărmuire. O dată câștigate Puterea și Domnia, Iisus Hristos are Cel mai puternic Nume în ceruri și pe pământ. De aceea, este suficientă pronunțarea Numelui Său, pentru a se forma instantaneu Harul - corpul haric al plaselor mesianice. Despre formarea plaselor mesianice, însuși Iisus Hristos a afirmat următoarele: “**Iată, am creat pentru fiul femeii cetățuia lui de apărare, turnul de adăpost promis prin prooroci**”. Aceste cuvinte au fost comunicate de Toma, care face parte din cercurile puterii hristice din lumea eterică.

Formarea plaselor mesianice prin intermediul rostirii, de către fiecare om în parte, a Numelui lui Iisus Hristos reprezintă doar prima etapă a unui proces îndelungat, care îl pune pe om în legătură directă cu Iisus Hristos. Rostirea Numelui Său este doar primul pas - conexiunea ființială a omului cu Iisus Hristos. Al doilea pas al omului presupune rugăciunea propriu-zisă sau, mai exact spus, constanța în rugăciune. Așadar, după ce în prima fază, oamenii doar stabilesc conexiunea prin rostirea Numelui Său, în a doua fază, prin rugăciune, oamenii stabilesc un dialog permanent - o comunicare stabilă - cu Iisus Hristos, Dumnezeu făcut om.

Rugăciunea personală, cu voce tare, este singurul mijloc prin care, datorită efectelor aurice importante pe care le produce, oamenii vibrează energetic, prin rezonanță, cu Iisus Hristos. Dincolo de mijlocul formal de exprimare, rugăciunea este o cerere adresată de oameni lui Dumnezeu. Din acest punct de vedere, se poate spune că rugăciunea nu poate fi decât personalizată și concretă; oamenii îi cer lui Dumnezeu făcut om ceea ce au nevoie într-un anumit moment. De 2000 de ani, omul nu mai poate comunica cu Dumnezeu Tatăl decât prin intermediul lui Iisus Hristos. Prin rugăciune oamenii se conectează instantaneu la Ființa lui Iisus Hristos, care se manifestă în Trupul de slavă. Într-o fracțiune de secundă - de fapt, chiar înainte ca un om să deschidă gura pentru a se ruga -, Iisus Hristos devine conștient de acest fapt și întoarce Fața spre acel om. Uneori - cel mai adesea -, în funcție de împrejurări și de gravitatea situației în care se află omul în cauză, Iisus Hristos se manifestă alături de acesta, în Trupul de slavă, la nivelul lumii eterice.

Firește, toate aceste considerații sunt valabile atât pentru Iisus Hristos, cât și pentru Fecioara Maria, precum și pentru sfinții invocați în rugăciuni ori pentru îngerii din ierhia Fiilor Luminii - ultimii, ca mijlocitori între oameni și Dumnezeu. Misiunea îngerilor din ierhia Fiilor Luminii este de a mijloci între oameni și Dumnezeu, dar datorită faptului că oamenii nu le mai cer ajutorul, ei sunt obligați să aștepte. Abia în momentul în care oamenii le cer ajutorul, **cu voce tare**, în cadrul rugăciunii, se pun în mișcare amplele mecanisme spirituale ale cosmosului; întregul cosmos va lucra atunci în folosul oamenilor. Atât Iisus Hristos, cât și Fecioara Maria sau ființele îngerești din ierhia Fiilor Luminii sunt chiar lângă noi, lângă fiecare om în parte, iar rugăciunile

noastre ajung cu multă ușurință până la ei. Iisus Hristos, precum și ființele din ierarhia Fiilor Luminii doresc să-i ajute pe oameni și să le îndeplinească rugăciunile. În momentul în care un om se roagă, Iisus Hristos și ființele îngerești subordonate Lui din ierarhia Fiilor Luminii sunt efectiv prezente, pentru a-i asculta ruga - evident, în condițiile în care dorințele oamenilor, exprimate prin rugăciune, sunt în conformitate cu Ordinea cosmică. Nici o rugă a omului nu este nesocotită ori uitată, chiar dacă omul uită foarte repede.

Din păcate, mulți oameni din ziua de astăzi își imaginează că Iisus Hristos, Fecioara Maria sau Fiii Luminii se află undeva departe, poate dincolo de nori sau de stele; oamenii tratează toate aceste probleme ca pe un basm care nu mai poate sta în picioare în era tehnologiei de vârf. De aceea, rugăciunea adresată în mod direct către Dumnezeu, către Iisus Hristos, către Fecioara Maria ori către Fiii Luminii (ca mijlocitori) este adesea privită ca o pierdere de timp. Această concepție nu ar trebui să surprindă, din moment ce unii dintre semenii noștri consideră că Iisus Hristos este un “extraterestru” care s-a ridicat la cer cu ajutorul unei nave spațiale sau că ființele îngerești sunt, de asemenea, extraterestre care se deplasează cu aparate de zbor...

De altfel, mulți oameni se întrebă de ce Dumnezeu ori Iisus Hristos nu-i ajută de-a lungul vieții, în momentele de cumpănă (deși, la o analiză mai atentă, oamenii ar putea înțelege că sunt ajutați; dacă nu ar fi ajutați, efectele momentelor de cumpănă ar fi mult mai dramatice). Răspunsul este foarte simplu: oamenii nu cer, în mod explicit, cu voce tare, ajutorul prin intermediul rugăciunii. Nici Iisus Hristos, nici Fecioara Maria, nici Fiii Luminii nu-i pot ajuta pe oameni dacă aceștia nu le cer ajutorul, în mod explicit, cu voce tare.

Oamenii, la fel ca toate ființele din cosmos, au liberul arbitru. Liberul arbitru este darul conferit de însuși Dumnezeu, tuturor creaturilor din Cosmosul Său și nimeni nu are dreptul de a încălca sau anula acest dar. Și ființele luciferice au avut liberul arbitru, căci dacă nu l-ar fi avut, n-ar fi avut posibilitatea să se revolte. Nici o ființă din cosmos nu poate anula alteia liberul arbitru, dar nici nu o poate ajuta fără acordul ei prealabil sau fără o cerere verbală, căci altfel i-ar încălca liberul arbitru. În consecință, omul este ajutat doar în urma exercitării liberului arbitru; omul trebuie să aleagă singur ce face cu viața sa, cui să ceară ajutorul și în ce fel. Dacă omul decide că trebuie să ceară ajutorul și o face prin viu grai, în mod explicit, în cadrul rugăciunii, atunci este ajutat. Dacă nu o face, înseamnă că nu are nevoie de ajutor și este lăsat să se descurce singur, independent. De altfel, independența este una dintre caracteristicile de bază ale ființelor luciferice, care au manifestat acest sentiment atunci când s-au răzvrătit. Ființele luciferice s-au răzvrătit deoarece au considerat că se pot descurca fără Dumnezeu; ele singure s-au răzvrătit, iar acum se plâng că “Dumnezeu nu le mai vorbește”, deși nici una dintre ele nu îndrăznește să-l cheme.

Oamenii pot așadar să reînnoade contactul cu Dumnezeu prin intermediul rugăciunii, în orice moment al existenței lor. Această revenire se poate face prin exercitarea liberului arbitru. Dumnezeu trebuie redescoperit doar în mod liber, prin alegere, de către fiecare om. Rugăciunea este singura modalitate eficientă care-l menține pe om în viață și-l apropie de Dumnezeu. Omul fără Dumnezeu nu poate face nimic, nu poate evolua, nu poate crea, nu poate înțelege - într-un cuvânt, nu poate avea decât o existență larvară. **Fără Dumnezeu și fără Iisus Hristos, omul este nimic.**

☞ Lumina Harului ☞

Corpul haric al plaselor mesianice învăluie structura aurică ca o cupolă aurie doar în momentele în care un om pronunță Numele lui Iisus Hristos sau se roagă în sens creștin (orice altă formă de rugăciune, de exemplu folosirea unor mantră sau silabe sacre preluate din alte religii nu au efect; de fapt au efect contrar).

Corpul haric persistă doar pe durata rugăciunii sau a rostirii numelui lui Iisus Hristos, după care se stinge. Firește, dacă un om pronunță des Numele lui Iisus Hristos, corpul său haric al plaselor mesianice persistă mai mult, iar influența sa este mai profundă. În schimb, la oamenii care pronunță rar Numele lui Iisus Hristos, corpul haric al plaselor mesianice persistă doar câteva secunde.

Dacă un singur om își formează corpul haric al plaselor mesianice prin rugăciune și, implicit, prin rostirea numelui lui Iisus Hristos, cei cu care intră în contact auric pot beneficia, prin rezonanță - prin sintonie sau prin inducție - de formarea instantanee a propriilor plase mesianice. Un circuit oscilant deschis care vibrează ca un diapazon - iar omul este un astfel de circuit oscilant deschis - îl determină și pe cel din apropierea lui să vibreze ca un diapazon. Acest fenomen are la bază **principiul transiterii luminii harice**, care este principiul de bază al întregului cosmos spiritual.

Referitor la principiul transiterii luminii harice, sunt demne de reținut cuvintele Îngerului Gabriel, memorate întocmai de Eugen: **“uită-te în lumea ta, văzătorule (sepraute saman) și spune-mi: se poate ca un vreasc care a luat foc să nu-l aprindă și pe cel din apropierea lui ?”**.

Principiul transiterii luminii harice se produce permanent, la toate nivelurile existenței cotidiene, constituind motorul principal al evoluției umanității. Principiul transiterii luminii harice este astfel valabil la nivelul individual, la nivelul familiei, la nivelul locului de muncă, la nivelul micii comunități în care omul își duce existența - cartier, oraș etc -, dar este valabil și la nivelul poporului din care face parte, precum și - cu atât mai mult - la nivelul întregii planete.

La nivel individual, formarea corpului haric al plaselor mesianice și, în consecință, acțiunea Harului asupra oamenilor, devenit activ prin activitatea lui Iisus Hristos cel viu în Trupul de slavă, provoacă mai multe efecte benefice. În primul rând, formarea corpului haric al plaselor mesianice permite oamenilor dobândirea sănătății fizice, psiho-mentale și aurice. Prin acțiunea benefică a corpului haric al plaselor mesianice se produce purificarea corpului astral al dorințelor, specific fiecărui organ în parte. Fiecare organ trupesc are o aură energetică, un fel de corp al dorințelor care, uneori, devine încărcat de noxe negative. Purificarea corpului dorințelor fiecărui organ înseamnă, în primul rând, o sănătate bună a respectivelor organe și, implicit, a întregului organism. Treptat, noxele astrale ale organelor trupesti sunt diminuate până la eliminare, astfel încât omul devine “curat”. În al doilea rând, formarea plaselor mesianice are un efect binefăcător asupra corpului mental intelectual, care se purifică. Paralel cu purificarea mentalului intelectual, se produce maturizarea corpului spiritual. Corpul spiritual este elementul prin care omul se conectează la întregul cosmos și se simte una cu tot ce există. În al treilea rând, formarea plaselor mesianice are un efect benefic asupra tendințelor și impulsurilor karmice, care devin din ce în ce mai slabe. La un om care nu-și formează des plasele mesianice, tendințele karmice sunt

explozive. În schimb, la omul care-și formează des plasele mesianice, tendințele karmice devin mai șterse, iar forța lor este diminuată. În al patrulea rând, plasele mesianice pot curăța “bolile de suflet” ale omului. Bolile de suflet sunt acele tendințe acumulate și accentuate de-a lungul vieții, care au la bază frustrările zilnice și se traduc fie prin mândrie, fie prin sentimentul atotstăpânitor în ziua de astăzi de a te considera un neînțeles al soartei, fie prin sentimentul că te afli în război cu totul și cu toate, fie prin sentimentul că ești părăsit de oameni și de Dumnezeu.

În al cincilea rând, formarea plaselor mesianice implică eliminarea impulsurilor nefaste - agresivitatea, mânia, acapararea bunurilor altora etc. Omul nu poate fi la adăpost de impulsurile nefaste decât în momentul în care plasele mesianice își exercită acțiunea benefică. A întoarce și celălalt obraz nu înseamnă doar înăbușirea mâniei ori a agresivității undeva în interior, de unde erupe tocmai atunci când omul se așteaptă mai puțin, ci absența totală a mâniei și a agresivității interioare, care nu este posibilă decât prin formarea plaselor mesianice. Evident, pentru mulți dintre oameni, tendința de a întoarce și celălalt obraz este, deocamdată, un deziderat. Cândva, ea va trebui să devină perfect naturală, să facă parte din natura omului, iar acest fapt se datorează acțiunii lui Iisus Hristos, care a introdus pentru prima oară acest principiu în locul conceptului “dinte pentru dinte și ochi pentru ochi”. A întoarce și celălalt obraz, a-ți ierta aproapele, reprezintă astfel nu numai un principiu moral pe care “avem noi timp să-l experimentăm în viață”, ci un model pe care omul, de unul singur, nu-l poate duce la îndeplinire oricât de mult ar dori. De aceea, este nevoie de activitatea lui Iisus Hristos și, implicit, de efectele plaselor mesianice. În acest context, trebuie înțeles faptul că nimic din ceea ce tradiția și cărțile sacre ale creștinismului afirmă că a înfăptuit Iisus Hristos, acum 2000 de ani, în Palestina, nu a fost întâmplător sau “accidental”. Faptele Sale reprezintă, dincolo de toate, modele arhetipale eterne, pe baza cărora s-au format ulterior structuri aurice complexe, care permit omului menținerea în cursa evolutivă.

La nivelul familiei, principiul transmiterii luminii se face prin procesul echilibrării aurice între elementul - ca nivel evolutiv - mai slab și elementul mai puternic. Unul dintre soți este, invariabil, mai slab, astfel încât împrumută de la cel puternic, prin inducție aurică, calități și caracteristici pentru a evolua. Iar în cazul în care unul dintre membrii unei familii își formează plasele mesianice prin rugăciune, atunci ceilalți împrumută lumina harică de la acesta. Principiul transmiterii luminii harice funcționează întotdeauna ireproșabil la nivelul familiei, până când relația aurică dintre cei doi soți este perturbată, prin infidelitate, de o terță persoană (principiul terțiului exclus, aplicat la nivelul familiei). În momentul în care unul dintre parteneri devine infidel, chiar și numai în glumă, ca răzbunare, sau ca “să vadă cum este”, fragilul echilibru auric este frânt, iar din acel moment cuplul are toate șansele să se destrame. Este nevoie de un efort foarte mare pentru ca lucrurile să se poată reînnoa.

Același lucru se produce la nivelul unui loc de muncă - de exemplu, la nivelul unei întreprinderi sau instituții. Dacă există în organigrama instituției unul sau doi salariați care se roagă, deci care-și formează în mod constant plasele mesianice - poate fi chiar femeia de serviciu sau ultimul muncitor de pe statul de plată -, prezența lor poate nivela fragilul echilibru auric general, prin transmiterea luminii și formarea plaselor mesianice. În acest context, trebuie precizat că plecarea unui membru de acest fel dintr-o instituție - și poate să nu fie cazul unei persoane care ocupa o funcție de

conducere - poate lăsa un gol imens, care, în timp, în cazul în care nu se găsește un înlocuitor pe măsură, poate avea efecte negative asupra întregii activități. Într-o instituție este nevoie de cât mai mulți oameni care, prin rugăciune sau prin rostirea Numelui lui Iisus Hristos, să-și formeze cât mai des corpul haric al plaselor mesianice.

În orice comunitate este nevoie de un stâlp de bază - indiferent ce funcție ocupă - al cărui rol este echilibrarea aurică prin intermediul plaselor mesianice. Un singur om dintr-un colectiv, cu o astfel de deschidere aurică, poate face ca activitatea să meargă din ce în ce mai bine. Astfel, după cum afirmă Îngerul Gabriel, cauza nu trebuie căutată în competența managerului principal, **“ci în competența Altuia”** (care se manifestă nevăzut; acesta este numai Iisus Hristos care se manifestă prin intermediul unui om cu “deschidere” aurică).

La toate nivelurile - la nivelul unui cartier, al unui oraș, al unei țări, precum și la nivelul planetei -, este absolut necesară așadar existența unor oameni “competenți”, care să își formeze în mod constant corpul haric al plaselor mesianice. Mersul lumii este susținut neîncetat prin intermediul unor oameni aparent fără însemnătate, care transmit lumina harică; La nivelul unei instituții focarul haric poate fi, de exemplu, unul din angajați; la nivelul unui cartier poate fi, de exemplu, vânzătorul de ziare din colț; la nivelul unui oraș focarul haric poate fi, de exemplu, șeful gării - și exemplele pot continua.

La nivelul globului terestru, lucrarea harică se realizează tot pe baza principiului transmiterii luminii. În ultima perioadă de timp, cantitatea noxelor acumulate prin activitatea omenească haotică și distructivă a depășit orice limită. Mirosurile, sunetele, luminile emanate de aura terestră indică foarte clar că Pământul se deteriorează. Numai lucrarea harică mai poate ține în frâu lumea terestră, atât de chinuită. Fără ea, catastrofele s-ar ține lanț; un nou potop ar fi iminent în doar câțiva ani.

De aceea, este nevoie, din loc în loc, de oameni neștiuți, care să servească drept relee de transmisie, prin care lumina harică să se propage neîncetat. Sau, după cum se exprima Îngerul Gabriel, **“este de ajuns un singur om drept, pentru ca cei din jur să fie mântuiți prin acesta, care este în Har”**.

✿ Biserica ✿

Efectele activității lui Iisus Hristos Cel Viu în Trupul de slavă reverberează în lumea materială, mai ales prin intermediul Bisericii creștine, care reprezintă contrapartea văzută a Comunității nevăzute din lumea eterică. Iar temelia materială o constituie, firește, lăcașurile de cult - mai ales, cele ortodoxe și catolice.

Dintre toate clădirile de pe suprafața pământului, lăcașurile de cult sunt cele mai impunătoare din punctul de vedere al structurii aurice. Toate lăcașurile de cult au însemne aurice unice. Însemnele aurice sunt date la târnosire. Există însă diferențe notabile între lăcașurile de cult. Astfel, privite de la distanță, bisericile catolice par a fi învăluite într-un strat auric de culoarea metalului topit, în timp ce bisericile ortodoxe par a fi învăluite într-un strat auric de culoare argintie. Stratul auric ce învăluie bisericile creștine ca o imensă cupolă protectoare este format din norișori colorați, melodioși și parfumați, la fel cum, uneori, un vârf solitar de munte este învăluit într-un nor ce strălucește în bătaia soarelui.

În centrul fiecărei biserici - fie ortodoxă, fie catolică - trece un fir de lumină argintie, ca o linie laser, cu o grosime de aproximativ 50 de centimetri. Aceasta este linia divină a fiecărei biserici. Ea se formează la târnosirea bisericii. Linia divină a unei biserici creștine este proiecția energetică directă a Sfântului Duh. La formarea liniei divine a unei biserici participă două energii fundamentale: o energie telurică ce pare a proveni din străfundul pământului și o energie cosmică. Linia divină a unei biserici creștine are forma unei conducte cu diametrul de aproximativ o jumătate de metru, de culoare aurie, în interiorul căreia circulă miliarde și miliarde de steluțe strălucitoare, care se manifestă aidoma unei structuri ADN cosmice, în formă de spirală. Prin intermediul acestei linii divine, în biserici are loc unirea cerului cu pământul, a lumii cerești cu lumea oamenilor.

Fiecare biserică creștină - fiecare lăcaș de cult - este protejată de o ființă îngerească din Ierarhia Fiilor Luminei; acesta este **Îngerul protector al bisericii**. Un Înger protector al unei biserici are o înălțime de aproximativ 2,5 metri. Are fața albă, ovală, nasul fin, ochii mari, cel mai adesea căprui, luminoși, cu gene lungi și părul negru, cârlionțat. Pe frunte poartă o coroniță ce pare de foc. Îngerul protector al unei biserici creștine poartă un fel de robă de culoare violetă. Numele unui astfel de Înger este **Hiide** - în traducere "**Păzitorul celor năpăstuiți**". De fapt, **Hiide** este denumirea unei funcții de înger. În limbajul folosit în lumea eterică, îngerii sunt desemnați potrivit atribuțiilor funcționale pe care le îndeplinesc. În perioadele de vârf ale slujbelor și, mai ales, atunci când vin la biserică mulți enoriași, această ființă îngerească devine atât de puternică și de strălucitoare, încât nu mai poate fi privită prin clarvedere. Strălucirea aurei sale - a trupului de lumină îngerească - poate fi observată prin clarvedere de la mai mulți kilometri. În acele momente, părul, ochii și gura acestei ființe îngerești par a fi făcute din foc, iar prin vocea sa se aud simultan mai multe tonalități, de parcă ar vorbi concomitent mai multe ființe.

Slujba preoților în biserici are rolul de a conecta energiile spirituale cerești la lumea oamenilor. În momentul în care, după răsăritul soarelui, la prima slujbă a zilei, preotul rostește pentru prima oară numele lui Iisus Hristos, la nivelul întregii biserici se formează haloul energetic protector - plasele mesianice. Biserica devine o cupolă aurică gigantică circumscrisă de plasele mesianice. La fel ca în cazul oamenilor, plasele mesianice ale bisericilor creștine sunt formate din două straturi distincte: prima plasă are culoarea metalului topit, iar a doua plasă are culoarea argintie. În interiorul plaselor mesianice se topesc toate noxele negative emise de oameni, precum se topește zăpada sub razele soarelui de primăvară.

Interiorul bisericii este sub protecția Îngerului bisericii, care proiectează pe fiecare perete un fel de abur multicolor cu o grosime de până la 10 centimetri. Acest abur protector auric are rolul de a facilita acțiunea benefică a Sfântului Duh, care pătrunde în biserică prin linia divină. Nici o biserică nu poate suporta, doar prin rezistența materialelor de construcție, o forță de o asemenea putere cum este cea a Sfântului Duh, care se manifestă prin linia divină. De fapt, construcția nu reprezintă decât învelișul material. Aburul protector creat de către Îngerul bisericii are tocmai rolul de a apropia energiile foarte puternice ale Sfântului Duh de cele ale construcției și de cele ale oamenilor care stau acolo în timpul slujbelor. Fără acest abur protector, după cum spunea Îngerul Gabriel, orice construcție s-ar preface în nisip.

În bisericile creștine, icoanele și picturile au un rol deosebit de important. Privite prin clarvederea eterică de către Eugen, icoanele și picturile de pe pereții bisericilor sunt formate din mii și mii de stelute luminoase care emit culori, sunete și mirosuri asemănătoare cu cele ale aurei personajului pictat. Este ca și cum, atunci când au fost pictate de meșterii zugrăvi, icoanele au împrumutat, printr-o conexiune aurică tainică, caracteristicile trupurilor de lumină ale ființelor respective: îngeri, apostoli, sfinți, Fecioara Maria, Iisus Hristos, Dumnezeu Tatăl. Strălucirea icoanelor pare vie: se comprimă sau se dilată, în funcție de ceea ce se petrece împrejurul lor. Dacă, de exemplu, vine cineva supărat sau disperat, plânge sau se roagă în fața lor, o parte din miile de stelute strălucitoare, de culori diferite, ies din icoane sau picturi și pătrund în aura omului prin regiunea pieptului, pentru a ieși prin spate. Adeseori, instantaneu, ființa pictată în icoană își face apariția lângă cel care-i cere ajutorul, pentru a-i asculta rugămintea. Firește, ființele respective se manifestă în trupul lor de lumină, doar la nivelul lumii eterice. Omul nu este niciodată singur atunci când se roagă - fie la un sfânt, fie la un înger, fie la Iisus Hristos -, iar impresia de ușurare cu care cei mai mulți dintre oameni pleacă din biserică nu se datorează autosugestiei sau efectului “placebo”, ci pur și simplu, acțiunii benefice a ființei la care se roagă omul.

Din păcate, știința actuală a eliminat din cunoașterea lumii tocmai esențialul: activitatea lui Dumnezeu, a lui Iisus Hristos sau a trimișilor Săi în lumea cenușie a oamenilor sau, mai corect spus, în lumea pe care oamenii au făcut-o să fie cenușie. Activitatea preoților în biserici este complexă, iar efectele acțiunilor lor sunt foarte importante. În timpul slujbelor, deasupra capului preoților plutește energia argintie strălucitoare a Sfântului Duh, iar actele sacramentale și rituale au efecte importante.

Ritualurile creștine care se săvârșesc în biserici sunt considerate taine sfinte, datorită efectelor aurice și spirituale deosebite pe care le provoacă. În cele ce urmează, va fi ridicat puțin voalul misterului, pentru a înțelege cât mai clar care este rolul lui Iisus Hristos în lume și care este rostul ritualurilor întemeiate la începutul epocii creștine. După cum se știe, printre cele mai importante ritualuri creștine se numără botezul și căsătoria religioasă - “Taina botezului” și “Taina sfintei căsătorii”.

Prin Taina botezului, care se împlinește la scurt timp după nașterea în lumea materială, se urmărește activarea, pentru prima dată în noua existență, a corpului haric al plaselor mesianice, precum și eliminarea - pe cât posibil - a noxelor negative, reminiscențe ale existențelor anterioare. Karma veche este în bună măsură blocată, iar omul se poate manifesta, de-a lungul prezentei vieți, în plenitudinea caracteristicilor sale. Taina botezului se împlinește în Numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. La botezul fiecărui om în parte participă, în palierul eteric, ființele îngerești diriguitoare, în frunte cu Îngerul Gabriel. Orice întârziere a botezului permite ființelor luciferice să-și facă jocurile murdare. La nivel auric se dau mari bătălii între forțele aflate în cosmosul spiritual. Pe de o parte, Iisus Hristos și Ierarhia Fiilor Luminii, iar pe de altă parte ființele răului. Ființele răului se folosesc cu multă abilitate de orice prilej pentru a întârzia botezul unui copil; un rol nefast îl au influențele aurice negative ce se exercită asupra părinților, “sfaturile” aparent dezinteresate ale celor din jur, neștiința sau nepăsarea oamenilor etc. Îngerul Gabriel afirmă că ființele întunecate duc lupte grele și **“caută din răspuțeri ca Numele Domnului să întârzie trei ori șapte zile de la nașterea copilului”**.

Taina căsătoriei este o altă taină importantă, cu implicații majore asupra vieții fiecărui om. Taina căsătoriei face posibilă, prin Iisus Hristos, o lucrare magnifică la nivelul aurei umane. Prin căsătorie, în urma ritualului realizat de preoți și a celui spiritual realizat de Iisus Hristos, se formează o cupolă aurică protectoare unică pentru ambii parteneri. Înainte de căsătorie, cei doi parteneri pot avea niveluri energetice și evolutive diferite: unul dintre ei are o natură energetică sau evolutivă mai slabă, celălalt o natură mai puternică. Prin căsătorie, cele două niveluri aurice și evolutive se echilibrează și vor rămâne echilibrate atâta timp cât partenerii nu devin infideli. Tot prin Taina căsătoriei, karma anterioară a fiecăruia dintre parteneri pare a se diminua. După căsătorie, cei doi soți pornesc într-o nouă aventură karmică, beneficiind de facilități deosebite, pe care nu aveau cum să le aibă anterior, fiecare în parte.

Prin intermediul tainei căsătoriei și a păstrării echilibrului conjugal, partenerul cu antecedente karmice mai grele are nesperata șansă de a elimina o mare parte din karma acumulată. Totuși, dacă unul dintre soți devine infidel, tot beneficiul karmic se prăbușește. Poate că este un exercițiu util pentru cei ce au divorțat ori s-au despărțit temporar să-și amintească momentul în care relațiile de familie s-au spulberat; vor avea surpriza să constate că acel moment nu este prea departe de prima infidelitate conjugală - infidelitate considerată, la acel moment, ca fiind neimportantă. De infidelitate profită doar ființele luciferice.

❧ Pomenirea morților ❧

O altă lucrare tainică realizată în cadrul bisericii creștine se produce în Sâmbăta morților, când are loc o acțiune aurică de mare amploare. Fundamentul acestei lucrări tainice este manifestarea celei de-a treia Persoane a Sfintei Treimi - Sfântul Duh.

Prin cea de-a treia Persoană a Sfintei Treimi, Sfântul Duh, a fost creat tot ce există. Sfântul Duh se manifestă sub două aspecte distincte: primul aspect este cel de Persoană, iar al doilea aspect este sub forma unei energii care se manifestă ca o limbă roșiată. Ca Persoană, Sfântul Duh se manifestă foarte rar. Sfântul Duh se manifestă cel mai adesea sub forma de energie.

Evenimentul rarisim al manifestării Sfântului Duh ca Persoană, se produce în cadrul slujbelor din Sâmbăta morților - atunci când are loc pomenirea tuturor morților. Într-un anumit moment al slujbei din Sâmbăta morților, din miile de steluțe strălucitoare ce circulă prin linia divină a unei biserici, se întrupează o făptură desăvârșită - atât ca formă, cât și ca strălucire. Această făptură este Persoana Sfântului Duh. Această manifestare este o minune chiar și pentru îngeri.

Procesul de manifestare a Persoanei Sfântului Duh se produce în felul următor. Într-un anumit moment al slujbei, energia precum o limbă de foc a Sfântului Duh pare că se retrage din tot ce există. Retragerea se produce foarte rapid, aproape instantaneu, iar procesele care urmează se derulează cu viteza fulgerului. După ce se retrage, într-o fracțiune de secundă, energia roșiată a Sfântului Duh pare a se concentra în altarul bisericii. Este ca și cum tot nisipul din lume s-ar retrage într-un pahar. Atunci când un observator privește altarul, are senzația vizuală că privește adâncimi, distanțe și largimi infinite. Acolo, în interiorul altarului, în profunzimi insondabile, ca aflate la o depărtare de miliarde de ani-lumină, strălucește ceva ce pare a fi mai mare decât

întreaga boltă cerească și decât toate galaxiile la un loc. Acel ceva, manifestat ca o lumină intensă, pare a veni spre suprafață cu o viteză amețitoare. Dar, pe măsură ce se apropie, această lumină pare a se micșora. După o scurtă perioadă - răstimp în care pe orice observator îl cam lasă picioarele, amețit de manifestarea imposibil de înțeles pentru o minte omenească a acestei forțe imense -, din mijlocul altarului se insinuează un abur plăcut, luminos, ca un praf de diamant aruncat în sus de un copil. Acest abur se configurează rapid într-o făptură - cea mai dulce, cea mai suavă și cea mai frumoasă făptură care poate exista pe lume. Aceasta este Persoana Sfântului Duh, a treia Persoană a Treimii. **“Nimic nu o întrece în nimic”**, i-ai spus îngerii lui Eugen despre această manifestare fascinantă a Sfântului Duh, folosind limbajul lumii eterice, atât de plină de sensuri.

La scurt timp după manifestarea Sfântului Duh ca Persoană, în Sâmbăta morților se deschid porțile cerului, iar bisericile sunt invadate de fel de fel de ființe umane defuncte. În momentul deschiderii cerurilor, toate palierele cosmosului spiritual - de la cel mai de jos la cel mai înalt, de la Iad la lumea astrală - comunică între ele, printr-un fel de **Pod, Cale sau Vale**. În limbajul folosit în lumea eterică această **Cale** este numită **Așiș** - în traducere aproximativă **Calea Umbrei Morții** sau **Valea opusului Îngerului Morții**. Calea **Așiș** este formată din energia Sfântului Duh. Chiar în momentele sublime în care Persoana diafană a Sfântului Duh luminează Calea **Așiș**, defuncții - care au înfățișarea unor umbre întunecate -, ies din iad și urcă spre nivelurile luminoase ale lumii astrale. Uneori, defuncții care ies din iad sunt însoțiți și călăuziți de către Îngerii Veghetori pe care i-au avut în timpul ultimei existențe terestre. Acestea sunt singurele momente în care defuncții pot ieși din iad. Firește, este vorba **doar** de defuncții pomeniți în timpul slujbei. **Calea Așiș** are o înfățișare paradisiacă - sau, oricum, așa se prezintă celor ce o traversează. Ea are forma unui pod cam de un kilometru lățime, parfumat și luminos, care emite acorduri sonore melodioase, nepământene. Pe marginile ei sunt înșirate izvoare minunate, în jurul cărora, în adevărate oaze de verdeață cu arbori și multe flori. Florile și fructele ce cresc în arbori descreșesc frunțile celor ce ies din iad și urcă spre nivelurile superioare. Din loc în loc, pe un fel de flamuri, sunt înscrise propoziții scurte în akhatakha, limbajul folosit în lumea eterică. Citind aceste înscrisuri, defuncții care ies din iad încep să se înviiereze. Acest fapt se poate remarca din aurele lor. Citind o flamură sau alta, din centrul aurei defuncților ce urcă din iad crește o lumină trandafirie-aurie-argintie, ce emană un miros puternic de trandafiri. Credința în Dumnezeu și în Iisus Hristos se întărește la fiecare pas. Defuncții părăsesc întunericul, îndreptându-se spre Lumină.

Pot ieși din iad doar defuncții al căror nume este pomenit în cadrul slujbei din biserică de către cei care încă stau în lumea materială și dau de pomană în Sâmbăta morților. Ceilalți nu-și aud numele rostit și nu pot regăsi Calea ce-i poate duce la Lumină. Sunt cazuri în care urmașii din a doua sau din a treia generație își amintesc de strămoșii lor și le dau de pomană, ajutându-i astfel să iasă din iad.

Și iarăși unul din Îngerii Veghetori oferă o explicație care, tradusă din limbajul folosit în lumea eterică, ar suna cam așa: **“Pomenirea omului ajută, deoarece acolo unde nu este iubirea, te copleșește uitarea a toate”**.

**KOSMOS:
DE LA HAOS LA ÎMPĂRĂȚIA CERURILOR**

CELE TREI OCEANE

La început

La temelia existenței cosmosului și a tuturor făpturilor de pe întinsul său se află Unicul Dumnezeu. Unicul Dumnezeu, Creatorul a tot ce există, este Infinit și Etern. Unicul Dumnezeu se manifestă în două ipostaze distincte: ca Dumnezeu nemanifestat și ca Dumnezeu Persoană.

Prima ipostază a lui Dumnezeu este incognoscibilă. Dumnezeu nemanifestat sălășuiește, Identic cu Sine, în Sfera Sa. Ființele din lumea eterică îl desemnează pe Dumnezeu nemanifestat prin numele **IȘȘ**. A doua ipostază a lui Dumnezeu este numită **Hauti** de către ființele din lumea eterică. **Hauti** este Dumnezeu-Persoană - singurul aspect ce poate fi cunoscut de oameni. Ființele din lumea eterică afirmă că **IȘȘ** se manifestă ca **Hauti**, fără a înceta să fie ceea ce este (fără a înceta să fie **IȘȘ**).

La începutul manifestării cosmosului, **IȘȘ**, Dumnezeu Unicul, care este etern și fără formă, s-a manifestat ca spirit. Ulterior, Dumnezeu Unicul s-a manifestat într-o formă umanoidă. Ca ființă de formă umanoidă, Dumnezeu Unicul a creat tot ce există. Astfel, în cosmosul manifestat, Dumnezeu Unicul, denumit **IȘȘ**, a devenit **Hauti** - Dumnezeu Persoană. Dumnezeu Persoană este așadar o Ființă de formă umanoidă, care sălășuiește imuabilă în propria Sa Esență Dumnezeiescă, în propria Sa Sferă, care este atemporală.

Concepția creștină afirmă că Dumnezeu este Unul în Ființă, dar întreit ca Persoană. **Hauti**, Dumnezeu Persoană este denumit Dumnezeu-Tatăl de concepția creștină. Totuși, Dumnezeu Persoană a devenit Dumnezeu-Tatăl doar după ce născut Ființă din Ființa Sa. Ființa născută din Ființa lui Dumnezeu este Dumnezeu-Iubirea. Dumnezeu-Iubirea este a doua Persoană a lui Dumnezeu. A Treia Persoană este Dumnezeu-Lumina (Duhul Sfânt).

A doua Persoană a Sfintei Treimi, Dumnezeu-Iubirea (Iubirea Infinită), s-a născut mai înainte de toți vecii. Dumnezeu-Iubirea s-a făcut om și a trăit în Palestina, acum 2000 de ani. Oamenii au numit-o Iisus Hristos.

A treia Persoană a Sfintei Treimi este Dumnezeu Lumina, adică Sfântul Duh - Cel prin care s-a făcut tot ce există. Sfântul Duh se manifestă atât ca Persoană de formă umanoidă - precum Dumnezeu Tatăl și Dumnezeu Iubirea (Fiul) -, cât și ca energie. Sfântul Duh este energia care susține totul - este Lumina creată la început, prin activitatea lui Dumnezeu Tatăl.

Cele trei Persoane sunt una și aceeași, nedespărțibile. Ele acționează prin **împreună-lucrare** pentru menținerea cosmosului în stare de funcționare.

Astăzi, creștinismul și învățăturile creștine sunt considerate de istoricii materialişti literă moartă, întrucât menționează evenimente ale trecutului fără reverberație asupra prezentului. Totuși, creștinismul nu are la bază doar ceea ce s-a petrecut acum 2000 de ani în lumea materială. Înainte de toate, creștinismul are la bază **prezența continuă** a lui Iisus Hristos, iar acest fapt este recunoscut, explicit sau implicit, de toți creștinii practicanți, indiferent dacă recunosc deschis sau nu aceasta. Un creștin se roagă **aici și acum**. Un creștin nu se roagă unei ființe care a trăit acum 2000 de ani, ci unei ființe etern contemporane cu el.

După moartea pe cruce și după înviere, Iisus Hristos s-a manifestat în Trupul de slavă, în care a apărut și apostolilor. Trupul de slavă al lui Iisus Hristos are ca bază de manifestare corpul fizic, care a înviat la trei zile după răstignire. În Trupul de slavă, Iisus Hristos are înfățișarea cunoscută, care este de altfel imprimată adânc în memoria colectivă a oamenilor: un bărbat înalt, cu părul castaniu închis, ondulat, prins adesea în panglici la spate. Are ochii mari, foarte profunzi, căprui cu sclipiri verzi - uneori par albaștri -, nasul ușor acvilin și o barbă mică. Pe Trupul de slavă pot fi observate rănilor provocate la răstignire. Iisus Hristos este înveșmântat, cel mai adesea, într-o robă albă cu fireturi galben-aurii, iar peste talie este încins cu un brâu lat de câteva degete. Din Trupul de slavă al lui Iisus Hristos emană două luminozități distincte: de la brâu în jos o luminozitate de culoarea aramei încinse, iar de la brâu în sus o luminozitate de culoare argintie. Din amestecul lor rezultă culoarea galben-aurie - culoare asemănătoare flăcării unei lumânări. În jurul Trupului de slavă se formează neîncetat curcubeie de lumină și irizări cu neputință de descris.

Soarele fizic este dătorul de viață a tot ce există în lumea materială. Ceea ce există în lumea materială devine vizibil datorită faptului că reflectă lumina Soarelui. Tot astfel, strălucirea blândă și iubitoare emanată de Trupul de slavă al lui Iisus Hristos învăluie totul. **Iisus Hristos este Soarele spiritual, care conferă viață la tot ce există. De asemenea, Conștiința lui Iisus Hristos învăluie și penetrează conștiințele tuturor oamenilor.**

☞ Lumina dintru începuturi ☞

Înainte de manifestării cosmosului exista doar **IȘȘ**, Dumnezeu nemanifestat, care nu avea formă. El exista în Sine, în beatitudinea Ființei Sale. Inițial, Dumnezeu nemanifestat a creat cosmosul în Gândirea Sa, la nivel de Intenție.

Intenția manifestată de Gândirea lui Dumnezeu a creat apoi Sunetul. Prin Sunet s-a format o imensă Sferă. Datorită faptului că manifestarea Gândirii lui Dumnezeu a avut ca formă de expresie Sunetul, îngerii desemnează această sferă prin denumirea **Oceanul de Sunet**.

Oceanul de Sunet era ceva exterior lui Dumnezeu Unicul (**IȘȘ**), dar totodată, Dumnezeu se manifesta în fiecare părțică a sa. În interiorul Oceanului de Sunet, **IȘȘ**, Dumnezeu Unicul s-a manifestat pe sine însuși ca Persoană - (**Hauti**) -, fără a înceta să fie ceea ce este. Prima formă în care s-a manifestat Dumnezeu Unicul a fost cea de stea - de spirit. A doua formă în care s-a manifestat Dumnezeu Unicul a fost forma umanoidă. De aceea, forma umanoidă este forma standard a tuturor ființelor create ulterior de Cel Unic. Într-un fel, se poate spune că Dumnezeu fără formă s-a manifestat

pe Sine Însuși într-o altă ipostază, ca Ființă de formă umanoidă. Așadar, nu oamenii au fost primele ființe care s-au manifestat în formă umanoidă, ci însuși Dumnezeu Unicul - **IȘȘ**. Manifestat ca formă umanoidă, **IȘȘ** a devenit **Hauti** (Dumnezeu-Tatăl). Astfel, Dumnezeu Fără Formă a devenit Dumnezeu Persoană.

În faza incipientă a creației, ca formă umanoidă, Dumnezeu ființa Singur în Oceanul de Sunet. Inițial, forma umanoidă în care Dumnezeu a dorit să se manifeste pe Sine Însuși era imperfectă. Astfel, o lungă perioadă de timp, Dumnezeu și-a perfecționat neconținut forma. La un moment dat (așa spunem noi, dar pe atunci nu exista încă Timpul), în Oceanul de Sunet, Dumnezeu Tatăl s-a multiplicat în miliarde și miliarde (o infinitate) de Gânduri, identice cu El Însuși la Chip și Asemănare. Dintre toate Gândurile Sale, doar El Însuși era Viu. Celelalte erau doar proiecții ale Sale în Oceanul de Sunet. Întrebându-și Gândurile, Dumnezeu Tatăl a creat în Oceanul de Sunet un Loc unde să umble - o spațialitate. În acea spațialitate, Dumnezeu Tatăl a creat Întocmiri perfecte. Întocmirile sale au format mediul înconjurător. Acel Loc sau Spațialitate ce sălășuia în Oceanul de Sunet poate fi denumit Paradis, iar Întocmirile au format mediul înconjurător: plante, pomi etc. Toate Întocmirile erau plăcute la auz (sunet), la miros și la văz pentru Dumnezeu Tatăl, care este Unicul Viu, și pentru Gândurile Sale. Toate Întocmirile erau plăcute în fața Sa.

Dumnezeu Tatăl, care este Unicul Viu, a dat apoi tuturor Gândurilor Sale libertatea de a se manifesta în raport cu Întocmirile creației, în funcție de ceea ce simte fiecare. Gândurile s-au manifestat față de Întocmirile creației în două feluri, împărțindu-se astfel în două categorii. Prima categorie de Gânduri a ales să rămână în comuniune cu creația: nu a adus stricăciuni creației lui Dumnezeu Tatăl. În schimb, a doua categorie a Gândurilor a ales să aducă stricăciuni creației și Întocmirilor. Astfel s-au născut, pentru prima oară în cosmos, binele și răul. Binele înseamnă perpetuarea creației lui Dumnezeu, iar răul înseamnă distrugerea sau deteriorarea creației. Răul s-a născut, așadar, nu datorită existenței unor Gânduri rele (întrucât Dumnezeu nu a creat Gânduri rele), ci datorită diferenței de potențial dintre ceea ce erau ele, ca Gânduri autonome, și stricăciunile provocate creației.

Văzând toate acestea, Dumnezeu Tatăl a adunat toate Gândurile Sale - atât pe cele care aduseseră prejudicii creației, cât și pe cele care viețuiseră în comuniune cu ea - și Le-a spus: **“Cine nu va asculta Cuvântul Meu, va muri negreșit. Cine va făptui răul va muri definitiv și va dispărea din formă, fără a se mai putea manifesta în creația Mea”**.

Gândurile care respectaseră Cuvântul lui Dumnezeu au rămas alipite la El. Cele care au făptuit răul, au dispărut din formă. Ele au dispărut în ele însele și n-au mai existat, ca formă umanoidă. Totuși, ele au continuat să existe sub formă neumanoidă, întrucât nimic din ceea ce Dumnezeu Tatăl a creat nu poate dispărea definitiv. Ca formă neumanoidă, ele au devenit *altceva*.

Această etapă primordială a cosmosului nu există în cronică akasha. Totul este cunoscut de către îngeri doar pe baza celor aflate, în mod direct, de la Dumnezeu Tatăl, care, uneori, stă de vorbă cu îngerii Săi, pe care-i iubește. Îngerii mai spun că, atunci când vorbește despre acea perioadă, Dumnezeu Tatăl are întipărit pe Chip o imensă tristețe. Îngerii înțeleg astfel că Gândurile care au dispărut din formă umanoidă, au exercitat răutatea absolută asupra cosmosului de atunci, ca vrăjmași ai Tatălui, iar răul

ce există pe oricare dintre palierele actuale ale cosmosului nu este decât o copie a ceea ce a fost cândva. Dumnezeu Tatăl a cunoscut, fiind exercitat în mod direct asupra Sa, răul absolut al acelor Gânduri care au adus prejudicii creației; răul constă chiar în deosebirea dintre ele și El (Dumnezeu).

După dispariția din formă a Gândurilor rele, Dumnezeu Tatăl a născut din Sine o Ființă, care nu este Gând, ci este Vie ca și El Însuși. Această Ființă este a doua Persoană a Sfintei Treimi. Numele Ei este **Iubirea Infinită**. A doua Persoană a Sfintei Treimi, Iubirea Infinită, născută din Dumnezeu Tatăl are, de asemenea, formă umanoidă. Iubirea Infinită s-a întrupat ulterior în lumea oamenilor, fiind cunoscută prin numele Iisus Hristos. Prin natura Sa, Iubirea Infinită nu poate aduce prejudicii creației. Anterior acestei etape, Iubirea nu exista în cosmos. Exista doar Sfințenia, care este atributul fundamental al lui Dumnezeu Tatăl. Când s-a născut Iubirea Infinită, a apărut un alt cosmos. Noul cosmos este numit **Oceanul de Miros**.

Oceanul de Miros este o sferă imensă, situată pe un alt palier cuantic decât Oceanul de Sunet. Totuși, Oceanul de Miros se prezintă ca o enclavă în Oceanul de Sunet - ca o picătură de ulei pe un ocean infinit. Tot ce s-a petrecut înaintea nașterii celei de-a doua Persoane, care este Iubirea Infinită, a avut loc în interiorul Oceanului de Sunet. Nici una dintre ființele care există astăzi în cosmos - îngeri, spirite ale naturii, oameni - nu a fost contemporană cu evenimentele primordiale, astfel că nu are amintirea a ceea ce s-a petrecut atunci. Singurul care are amintirea a toate este Dumnezeu Tatăl.

Mult mai târziu, după o succesiune lungă de evenimente, din Dumnezeu Tatăl s-a născut a treia Persoană, numită Lumina (Strălucirea) lui Dumnezeu - care este Sfântul Duh. O dată cu nașterea Sfântului Duh, s-a format un nou cosmos - al treilea. Al treilea cosmos este numit **Oceanul de Lumină**. Al treilea cosmos nu este amplasat în Oceanul de Sunet sau în Oceanul de Miros. Oceanul de Lumină este independent, fiind creația exclusivă a celei de-a treia Persoane a Sfintei Treimi - Sfântul Duh, care este Strălucirea lui Dumnezeu -, Ființă din Ființa lui Dumnezeu. Ca alcătuire, al treilea cosmos, care este Oceanul de Lumină, nu are nimic în comun cu primele două cosmosuri, fiind altceva (având o altă natură). Al treilea cosmos este cosmosul actual.

Dumnezeu a născut Lumina prin Sunet (Cuvânt); a Zis să se facă Lumina. Precum a spus Dumnezeu Tatăl, așa s-a făcut. Toate s-au făcut precum a spus. La început, Strălucirea lui Dumnezeu, Sfântul Duh, care este cea de-a treia Persoană a Sfintei Treimi, s-a manifestat ca o Ființă (Persoană) de o frumusețe fără seamăn. Sfântul Duh, Strălucirea sau Lumina lui Dumnezeu este energia continuă ce susține actualul cosmos. Nimeni nu are voie, în actualul cosmos, să aducă vătămare sau stricăciune formelor create de Dumnezeu Tatăl.

În acest context, trebuie precizat, ca fiind de-o importanță deosebită pentru toți oamenii care au fost, sunt și vor fi, că ceea ce poartă numele de “păcat împotriva Duhului” este de a aduce prejudicii formelor și de a nu continua ceea ce au început; aceasta este valabil în toate domeniile posibile: în domeniul relațiilor de familie, în domeniul relațiilor sociale, în afaceri, în ceea ce privește locul de muncă etc. De aceea, este absolut necesar ca o ființă omenească să cugete în inima sa foarte bine înainte de a începe ceva, iar dacă a început trebuie să continue până la capăt. Dacă un om a început o activitate - o afacere, un loc de muncă, o prietenie sau un mariaj - este obligat să o

continuie până la capăt. Altfel, intră sub incidența Legilor cosmice și se face vinovat de introducerea în cosmos a principiului discontinuității creației. Altcumva spus, devine creator al răului, păcătuind împotriva Sfântului Duh.

Aici se cuvine deschisă o scurtă paranteză. Lumina dintru începuturi, născută în prima zi a creației, despre care vorbește textul Vechiului Testament, nu desemnează ceea ce noi, oamenii, înțelegem astăzi prin lumina Soarelui - pe atunci, Soarele nici nu exista, fiind creat abia în ziua a patra a creației -, ci nașterea celei de-a treia Persoane, care este Lumina sau Sfântul Duh. Textul Vechiului Testament începe Geneza (Facerea) abia cu nașterea celei de-a treia Persoane, Lumina (care nu este un fenomen fizic, ci o Persoană), trecând sub tăcere ceea ce s-a petrecut anterior, iar expresia “după Chipul și Asemănarea Noastră” se referă la cele trei Persoane - se referă la Dumnezeu ca Sfântă Treime. Expresia “Noi” folosită de Dumnezeu Tatăl se referă la cele trei Persoane. În procesul creației, Dumnezeu Tatăl a vorbit neîncetat cu Iubirea și cu Lumina sau Strălucirea Sa - care sunt Ființă din Ființa sa, Unul și Același.

☞ Unde se duce Dumnezeu când se duce ? ☞

Primele imagini din cronica akasha ale lui Dumnezeu Tatăl ca Ființă de formă umanoidă, provin din epoca imediat ulterioară formării Oceanului de Miroș, iar descrierea poate fi făcută doar în funcție de parametrii omenești aflați astăzi în uz.

Locul în care se află Dumnezeu Tatăl, ca Persoană de formă umanoidă, poate fi poziționat spațial chiar în centrul Terrei aurice, care corespunde cu centrul Pământului fizic - dar situat pe un alt palier cuantic. Se poate spune că, spațial, centrul Pământului este situat chiar în locul în care, pe un alt palier cuantic, se află Dumnezeu Tatăl. Dumnezeu Tatăl a făcut doar un singur pas în interiorul Oceanului de Lumină și a rămas, imuabil, în acel Loc.

Dumnezeu Tatăl nu se mișcă niciodată, El rămâne în propria Sa Nemișcare. Dumnezeu Tatăl este Punctul Fix, Imuabil al cosmosului. Toți ceilalți - lumile, ființele - se mișcă, dar Dumnezeu Tatăl rămâne în propria Sa Nemișcare. De aceea, Dumnezeu Tatăl este Singurul Viu, care Lucrează Continuu și nu se Oprește Niciodată. Dumnezeu Tatăl Lucrează Permanent și Foarte Repede și nu Obosește Niciodată.

Dumnezeu Tatăl este Izvorul de Lumină, care atrage totul - lumi și ființe. Tot ce există în cosmos rămâne permanent în sfera de atracție a Ființei Unice a lui Dumnezeu Tatăl. Adesea, alături de Dumnezeu Tatăl stau a doua Persoană și a treia Persoană - Iubirea și Strălucirea. Uneori, fulgerător, a doua Persoană și a treia Persoană, Iubirea și Strălucirea, reintră în Dumnezeu Tatăl și toți Trei redevin Unu. Atunci, Îngerii spun că **Hauti**, Dumnezeu Tatăl, s-a transformat iarăși în **IȘȘ** - Dumnezeu Fără Formă. În acele scurte momente, Dumnezeu ca Persoană Întreită dispăre pentru percepția ființelor îngerești din cosmos, iar îngerii, consternați, au pe buze o întrebare: “**Unde se duce Dumnezeu când se duce ?**”. Dar acest eveniment se produce foarte rar și doar pentru o scurtă perioadă.

Dumnezeu, ca Ființă Supremă, are cea mai perfectă formă umanoidă din cosmos, cel mai frumos Trup (de Lumină) și cel mai frumos Chip - fiind creat de El Însuși. Esența Trupului Său de formă umanoidă are la bază Sunetul din care a fost creat întregul univers. De fapt, Trupul lui Dumnezeu emite neconținut Sunetul de fond al

universului. Atunci când emană din Trupul Său, Sunetul naște Miroșuri, iar Miroșurile nasc Lumini izvorâtoare. Luminile izvorâtoare sunt creatoare de forme. Lumina pare a izvorî la infinit din forma Sa umanoidă. Aura Trupului de Lumină a lui Dumnezeu are nouă Învelișuri. Ultimul Înveliș este situat, spațial, chiar la limita Terrei aurice. Noi toți - oameni, spirite ale naturii, înger, toate lumile și toate palierele cuantice -, ne aflăm în Ființa lui Dumnezeu Tatăl, în limitele Aurei Sale.

Ca Înfățișare și Chip, Dumnezeu Tatăl are părul lung, barba albă, dar nu prea mare, ochii albaștri azur. Expresia Feței Sale se modifică în mod constant în Nuanțe de Bunătate - care sunt infinite -, în funcție de ființa cu care vorbește. Dumnezeu Tatăl vorbește continuu, secundă de secundă, cu fiecare înger al Său, și îi spune ce să facă. Când vorbește cu un Înger, aura Sa cu nouă Învelișuri pare să se comprime instantaneu, fără a înceta nici o clipă să se mențină până la limitele Terrei aurice, ceea ce pentru noi, oamenii, poate constitui un paradox insondabil, iar în limbajul teologic - o taină.

Dumnezeu Tatăl rămâne permanent în propria Sa Nemișcare. El locuiește în propriul Său Palat, pe Scaunul Său de Domnie. Palatul lui Dumnezeu este situat dincolo de limitele lumii astrale, pe cel de-al nouălea palier cuantic al Terrei aurice - pe palierul cuantic al Luminii Dumnezeiești. De la depărtare, forma Palatului are o anumită formă, de sus are altă formă, din părțile laterale altă formă. Din față are forma unei sfere, dintr-o parte are forma unui cub, iar din cealaltă parte are forma unei piramide. Formele Palatului lui Dumnezeu Tatăl se modifică, în funcție de Atributele Sale Ontologice și potrivit acelor coordonate speciale pe care noi, oamenii, le numim puncte cardinale. Uneori, Palatul lui Dumnezeu Tatăl pare a fi construit din flăcări de apă, alteori din flăcări de pământ, alteori din flăcări de foc, alteori din flăcări de gheață, alteori din flăcări de aer. Fiecare dintre aceste elemente de construcție emite sunete (care formează melodii), miroșuri (parfumuri) și ape de lumină (culori) minunate. Evident, termenii sunt improprii unei exprimări omenești, dar reflectă ceea ce nu are corespondență în lumea materială. Concepțiile antichității caracterizate în ziua de astăzi drept "mitice", erau destul de explicite, atunci când vorbeau despre existența, în "ceruri", a unui magnific Palat, cu totul și cu totul de cleștar, în interiorul căruia, pe Scaunul de Domnie, stă "Cel Bătrân de Zile".

Uneori, Dumnezeu Tatăl rămâne Singur cu Sine Însuși. Alteori, Dumnezeu Tatăl este trist sau supărat. Când Dumnezeu Tatăl este trist, rămâne Singur, iar în jurul Său se formează o imensă Sferă de Foc. Aceasta este Sfânta Mânie a lui Dumnezeu. De când s-a format Oceanul de Lumină, Dumnezeu Tatăl nu și-a manifestat Sfânta Mânie decât până la limitele Palatului Său, niciodată mai departe. În prima fază a manifestării Sferei de Foc, la Dumnezeu Tatăl nu au acces nici a doua Persoană care este Iubirea, nici a treia Persoană, care este Strălucirea (Sfântul Duh). Sfera de Foc se topește treptat, iar apoi dispare doar atunci când a doua Persoană, Iubirea Infinită, pășește în interiorul ei.

❧ Iubirea Infinită, care este Hristos ❧

A doua Persoană a lui Dumnezeu este Iubirea Infinită. Dumnezeu-Iubirea infinită s-a întrupat în lumea materială, făcându-se om. Oamenii au numit-o Iisus Hristos. Dumnezeu-Iubirea Infinită care s-a întrupat ca Iisus Hristos, poate să fie alături de

Tatăl și, simultan, poate să se afle (și să fie observată de oameni, spirite ale naturii sau îngeri) oriunde în cosmos, pe oricare palier, în oricâte locuri dorește. Ea poate fi observată într-o infinitate de locuri, simultan. Această caracteristică ființială a celei de-a doua Persoane este numită omniprezență.

Atunci când iese sau intră întru Dumnezeu-Tatăl (în cazul în care Trei devin Unu pentru scurt timp), Dumnezeu-Iubirea o face prin partea dreaptă, puțin în spate. Dumnezeu-Iubirea nu stă niciodată pe aceeași linie cu Dumnezeu-Tatăl, ci puțin în spate, în partea dreaptă. Dumnezeu-Iubirea, care este a doua Persoană, nu vorbește niciodată neîntrebată, ci doar atunci când Dumnezeu-Tatăl se întoarce spre ea. Când Dumnezeu-Tatăl manifestă Sfera de Foc, Iubirea Infinită îi temperează Sfânta Mânie.

Iubirea Infinită are o înfățișare relativ identică cu a Tatălui, doar că pare mai tânără. Chipul Tatălui este adesea încordat, cu două cute ce se întrezăresc între sprâncene: Tatăl tuturor ființelor din cosmos Lucrează Neîncetat și Neobosit în folosul tuturor, iar Grijile Sale sunt infinite, astfel că Chipul Său este adesea îngândurat, sobru, dar veșnic Bun și infinit de Înțelegător. După cum apare în cronica akasha, fizionomia de la Început (de când a fost născut de Dumnezeu-Tatăl) a celei de-a doua Persoane este identică cu cea a lui Iisus Hristos întrupat în lumea materială. Ceea ce înseamnă că Iisus Hristos s-a întrupat în lumea materială cu Chipul Său de la Început. Există totuși o diferență între Chipul de la Început și Chipul de după răstignire. Îngerii spun că, înainte de Întrupare, Iisus Hristos era “neîncercat”: încă nu-și dovedise Iubirea față de oameni. După răstignire, moarte și înviere, Iisus Hristos se manifestă, la nivelul lumii eterice, în Trupul de slavă. Trupul de slavă al lui Iisus Hristos este alcătuit din două lumini distincte: o lumină argintie ce emană de la brâu în sus și o lumină de culoarea aramei încinse ce emană de la brâu în jos. Privit de la oarecare depărtare, din amestecul cele două luminozități se formează o radiație de culoare aurie - asemănătoare flăcării unei lumânări. Mirosul emis de Trupul de slavă al lui Iisus Hristos este asemănător pâinii proaspete înmuiate în vin. Sunetul emis de Trupul de slavă este asemănător cu clipocitul cristalin al unui izvor. După răstignire, moarte și înviere, Iisus Hristos a păstrat Chipul și Înfațișarea din timpul existenței întrupate: are aproape un metru nouăzeci de centimetri înălțime, ține capul aplecat ușor spre dreapta, părul bogat, castaniu spre blond, ce-i cade pe umeri, fruntea perfectă, ochii căprui, cu sclipiri verzi. Are barba mică, de aceeași culoare cu părul, buzele pline și nasul drept. Pe Trupul de slavă, Iisus Hristos păstrează urmele răstignirii.

Așa cum se manifestă actualmente în lumea eterică, aflat în Trupul de slavă, expresia Feței lui Iisus Hristos este identică cu cea a oamenilor întrupați: uneori zâmbește suav, alteori i se umezesc ochii. Când vorbește cu oamenii decorporați - sau, uneori, cu cei întrupați - are o expresie iubitoare și înțelegătoare, asemănătoare cu cea a unui tată care vorbește cu copilul său. Iisus Hristos nu are nici o locuință (eterică ori de altă natură) în care să se retragă, iar în cei 2000 de ani scurși de la Înviere, nimeni nu l-a văzut decât stând în picioare. Iisus Hristos este prezent în Trupul de slavă, invizibil percepției obișnuite, mai ales acolo unde oamenii au probleme și sunt nedreptățiți: în spitale, la tribunale (acolo unde se distribuie judecata omenească, iar oamenii pot suferi greșelile săvârșite de semenii lor), în mânăstiri.

Iisus Hristos știe întotdeauna când un om se gândește la El, când un om vorbește despre El și este foarte atent când i se cere ajutorul într-o privință sau în alta. Uneori, în

anumite condiții, vine alături de omul respectiv, în Trupul de slavă. Alteori, acționează doar de la distanță. Cel mai mult, Iisus Hristos apreciază poziția unui om față de El. Apreciază, mai ales, când un om comunică în mod direct și sincer cu El, iar în acest caz comunicarea are aceeași valoare cu destăinuirea sinceră a unui prieten. Iisus Hristos apreciază când un om își deschide inima și sufletul către El, fără să ascundă nimic. Oricum, nici un om nu ar putea să îi ascundă ceva, întrucât Iisus Hristos știe tot ce se petrece la nivelul Terrei aurice.

Iisus Hristos așteaptă, în primul rând, întrebările oamenilor. Întotdeauna răspunde la întrebări, dar răspunsurile Sale sunt foarte rar puse în cuvinte. Răspunsurile lui Iisus Hristos constau în implicarea oamenilor în anumite situații de viață, care sunt puse în scenă foarte atent pentru ca oamenii să le poată conștientiza. Răspunsurile vin în decurs de aproximativ trei zile, iar oamenii trebuie să fie foarte atenți la situațiile de viață în care sunt implicați și să înțeleagă ce anume semnifică. Întotdeauna, în decursul acestor situații de viață, oamenii învață ceva foarte important. De aceea, oamenii trebuie să ceară ajutorul lui Iisus Hristos în mod concret, punând accentul pe o acțiune în curs de desfășurare. Uneori, dar mai rar, Iisus Hristos vorbește în mod direct cu oamenii. Când oamenii îi aud Vocea, trebuie să fie convinși că Iisus Hristos nu se află departe de ei - ci chiar alături. Vocea Sa este suavă, liniștitoare și foarte profundă - are o dulceață deosebită. Cel care o aude, are impresia că a fost rostită, milimetric, chiar lângă urechile sale. Este ca și cum omul respectiv ar asculta o melodie prin intermediul unor căști stereo, care generează un efect de polifonie: fiecare sunet pare a avea adâncime, lățime și înălțime.

Atunci când vorbește direct cu un om, Iisus Hristos folosește numele mic al persoanei respective - cel mai adesea numele prin care este strigat de cei apropiați. Iisus Hristos este, de fapt, singura ființă din cosmos, care folosește numele mic al unui om întrupat. Îngerii nu folosesc niciodată numele de om încarnat, ei folosesc fie apelația de "fiu al femeii", fie "numele de suflet", fie denumirea unei caracteristici a omului respectiv.

De altfel, mulți oameni s-au auzit strigați pe nume cel puțin o dată în viață, fiind absolut singuri. Cel mai adesea, au crezut că au halucinații auditive sau că au auzit "vocea inconștientului", fără a se gândi că inconștientul nu-i poate striga pe nume, tocmai pentru că el este acel nume.

❧ Oceanul de Sunet ❧

Înainte de manifestării cosmosului, exista doar Dumnezeu, care este unic. Dumnezeu este fără formă, etern și infinit, neschimbător. El rămâne imuabil în beatitudinea Ființei Sale, oricât de multe universuri succesive ori simultane ar crea. La început, Dumnezeu ființa singur în propria Sa Esență, iar de jur împrejurul Său ființa Nimicul.

Este greu de înțeles sub ce formă se prezenta Nimicul. Despre Nimic și, implicit despre starea precosmică în care nimicul era atotstăpânitor, se poate vorbi doar folosindu-se negații, iar pentru a-l defini într-un mod comprehensibil se poate vorbi doar despre absența principalelor determinații ontologice cunoscute: nu exista formă, nu exista substanță, nu exista energie. Nu exista lumină și nu exista întuneric. Nimicul

poate fi considerat drept o extensie interioară a lui Dumnezeu - ceea ce înseamnă că, înaintea formării cosmosului, Dumnezeu umplea cu Ființa Sa Nimicul. Pentru a desemna Nimicul, filosofii latini au folosit cuvântul **Neant - Nec Antem: Nimic Înainte**.

Precum a fost precizat, la început, Dumnezeu, care este fără formă și infinit, a emis un Gând - care poate fi considerat, mai degrabă, o Intenție. Acesta a fost Gândul cel Bun - primul gând emis de Dumnezeu Unicul, în imensitatea Ființei Sale. Gândul cel Bun emis întru începuturi de către Dumnezeu Unicul s-a manifestat ca o energie modulată informațional. Această intenție / gând / energie poate fi denumită **pharismah** (termen preluat de Eugen de la ființele din lumea eterică); ea a fost emisă direct din Spiritul lui Dumnezeu Unicul, ca manifestare a Voinței Sale. Gândul cel Bun al lui Dumnezeu a creat un Sunet. Acest Sunet s-a propagat instantaneu în imensitatea Nimicului și a creat o imensă sferă. Firește, pentru orice ipotetic observator, această imensă sferă nu era vizibilă, datorită faptului că era formată doar din sunet.

Nimicul a continuat să existe și va exista etern, dar în imensitatea sa, prin Gândul cel Bun s-a născut o sferă de sunet. Sfera de sunet este în continuă expansiune, dar în fiecare moment al expansiunii sale este infinită - ceea ce pentru mințile omenească constituie un paradox, iar pentru teologie o taină. Această sferă poate fi denumită Oceanul de Sunet. Într-un fel, se poate spune că Oceanul de Sunet este ceva exterior lui Dumnezeu, dar Dumnezeu există în fiecare atom al acestuia. Oceanul de Sunet este o emanație a Ființei lui Dumnezeu. Mai trebuie specificat că primul sunet rostit de către Dumnezeu unicul a fost chiar Numele Său.

În Oceanul de Sunet, Dumnezeu s-a manifestat pe Sine însuși, în toată plinătatea Sa, ca formă umanoidă formată din sunet (termenul de **formă umanoidă**, adică formă de om, nu trebuie să surprindă; el este folosit pentru a pune în evidență distincția dintre **prima formă** - sau aspect - a lui Dumnezeu, cea de spirit, spiritul fiind de formă sferică, și **a doua formă** a lui Dumnezeu - cea asemănătoare oamenilor; de aceea, ulterior, oamenii au fost creați de către Dumnezeu "după Chipul și Asemănarea Sa"). Ca formă umanoidă, în Oceanul de Sunet, Dumnezeu a creat nenumărate lumi. Toate aceste lumi au formă sferică.

În prima etapă a metamorfozei sale, Oceanul de Sunet se aseamăna cu universul actual, cu deosebirea că totul era format din sunet. Pe tot cuprinsul Oceanului de Sunet se aflau nenumărate lumi - sori și planete -, de formă sferică (toate formate, evident, din sunet). Dacă ne-am imagina Oceanul de Sunet ca pe o sferă imensă, am spune că pe întinderea sa lumile s-au coagulat ca niște atomi: miliarde și miliarde de atomi au apărut pe toată întinderea acestei sfere de sunet; fiecare atom reprezintă o lume.

În fiecare lume a Oceanului de Sunet, Dumnezeu a creat **Întocmiri** - care reprezintă creația incipientă. Întocmirile erau un fel de proiecții de gândire (Gânduri autonome) ale lui Dumnezeu, ce aveau la bază sunetul. Întocmirile, ca proiecții de gândire ale lui Dumnezeu, au format decorul fiecărei lumi: întocmiri de copaci, întocmiri de plante, întocmiri de forme de relief etc. Inițial, Întocmirile au fost create fără suflare - ele nu erau încă vii. Abia în a doua fază, Dumnezeu a conferit suflare Întocmirilor. Suflarea Întocmirilor a fost creată de Dumnezeu, ca esență a Întocmirilor fără suflare - ceea ce pare, în limbajul oamenilor, un alt paradox. Întocmirile reprezentau mediul; ele nu erau vii, erau doar forme goale, fără suflare, compuse din

energia lumii respective - sunetul pur. Din sinteza tuturor acestor forme goale, Dumnezeu a creat sufletul lor. Altfel spus, rezultanta energetică a tuturor Întocmirilor a creat ceva inexistent anterior și anume **Sufletul Întocmirilor**.

Aici se impune o altă comparație cu ceea ce există în cosmosul actual: este ca și cum toată energia stocată în formele existente în lumea materială (forme de relief, minerale, plante etc) ar fi preluată și înmagazinată, iar din ea s-ar crea altceva - un fel de suflet al acelei energii. Sufletul energiei este doar esența formelor Întocmirilor, stocată separat.

Ca rezultat al Întocmirilor primordiale, au apărut **sufletele de viață**. Sufletele de viață au fost apoi atrase în Întocmiri, pe care le-au animat, devenind, ele însele, Întocmiri vii și plăcute în fața lui Dumnezeu. Sufletele de viață ale Întocmirilor sunt numite **spirite ale naturii** (pot fi denumite și **entități ale naturii**).

În următoarea etapă, spiritele naturii au primit formă umanoidă și au devenit ființe. Primele spirite ale naturii au fost, firește, spirite ale naturii de sunet. Deși se manifestă în Întocmiri, spiritele naturii au o existență de sine stătătoare. Ele se pot retrage din Întocmiri sau pot rămâne în ele. Când spiritele naturii se retrag din Întocmiri, acestea nu mai sunt vii, iar când se manifestă în ele, Întocmirile devin vii. De atunci, spiritele naturii sunt cele care dau viață la tot ce există în fiecare lume din Oceanul de Sunet.

Treptat, în lumile Oceanului de Sunet, spiritele naturii s-au diferențiat, în funcție de natura elementului pe care l-au reprezentat: foc, apă, aer, eter, pământ (mai exact spus, corespondentul acestor elemente în cadrul lumilor formate din sunet). Aceste elemente pot fi considerate drept precursorii celor din cosmosul material. De fapt, în Oceanul de Sunet, existau doar **patternurile de sunet** (matricile de sunet) ale elementelor care ulterior au apărut în lumea materială. Urmarea a fost că, în Oceanul de Sunet, s-au născut miliarde și miliarde de spirite ale naturii de sunet, diferențiate în funcție de natura elementelor pe care le animau. În funcție de aceste diferențieri, imposibil de estimat prin intermediul gândirii omenești, spiritele naturii au fost ierarhizate într-o Organigramă cosmică complexă. Fiecare compartiment al acestei vaste Organigrame a primit drept reședință o Lume (echivalentul unui corp ceresc din cosmosul actual). Trebuie precizat că fiecare Lume din Oceanul de Sunet are Întocmirile ei, în interiorul căreia spiritele naturii se manifestă ca **sufletul creației**, formând plante, copaci, forme de relief etc. Toate Lumile din Oceanul de Sunet sunt perfecte. Fiecare Lume este un paradis.

Din nou se impune o comparație cu ceea ce există în lumea materială. Dacă privim astăzi cerul înstelat pe timpul nopții, observăm miliarde de puncte luminoase: stelele. Între stelele cosmosului material se află un spațiu întunecat, astfel că există percepția obiectivă că nu se poate trece direct de pe o stea pe alta. În schimb, în Oceanul de Sunet există treceri **metafizice** dintr-o Lume în alta, astfel că spiritele naturii pot transcende spațiul (sau, mai corect spus, aparența de spațiu). Trecerea spiritelor naturii dintr-o Lume în alta se realizează prin **apropierea imediată**. Dacă dorește să pătrundă într-o altă lume, un spirit al naturii manifestă mai întâi **intenția** de a ajunge în acea Lume. Apoi face un pas într-un element compatibil - dacă este spirit al naturii de apă pătrunde în elementul apă, dacă este de foc pătrunde în elementul foc etc - și ajunge chiar în Lumea pe care dorește să o viziteze prin **apropierea imediată**.

Orice Lume din Oceanul de Sunet este infinită, în sensul că se poate extinde în funcție de dorințele locuitorilor de acolo. Spiritele naturii pot crea tot ce doresc prin intermediul sunetului. Ceea ce spun, se realizează instantaneu. Fiecare membru al comunității poate crea la infinit Întocmiri, plante sau forme de relief, astfel că respectivul membru se poate manifesta atât în întocmiri, ca energii, cât și ca ființe individuale, în trupuri de forme umanoide. Cele mai importante spirite ale naturii, cele mai impunătoare - ca putere și tărie - sunt cele care au apărut chiar la începutul existenței Oceanului de Sunet. Ele sunt Protopărinții celorlalte spirite ale naturii.

La un moment dat, în interiorul Oceanului de Sunet, Dumnezeu a creat două oceane (sfere) secundare, corespunzătoare mirosului și luminii, care pot fi denumite **Oceanul de Miros al sunetului și Oceanul de Lumină al sunetului**. Ele nu sunt cosmosuri distincte, ci doar reflectări ale Oceanului de Sunet. Cele două oceane secundare s-au format după principiul Oceanului de Sunet. Locuințele - sferele sau lumile - din Oceanul de Miros al sunetului s-au format din manifestările (emanațiile) energetice ale spiritelor naturii de sunet. Totuși, locuințele - lumile - din Oceanul de Miros al sunetului sunt mai puțin perfecte decât cele din Oceanul de Sunet, deși au avut la bază **patternurile** acestora. La rândul lor, spiritele naturii de miros al sunetului s-au născut din emisiile energetice ale spiritelor naturii de sunet. Între cele două sfere - Oceanul de Miros al sunetului și Oceanul de Sunet - între locuințele și între locuitorii lor, este o mare diferență de vechime. După desăvârșirea Oceanului de Miros al sunetului, Dumnezeu a creat Oceanul de Lumină al sunetului, după același principiu. Oceanul de Lumină al sunetului a fost creat prin intermediul spiritelor naturii de miros al sunetului, nu direct prin intermediul celor ale sunetului pur. Lumina ce stă la baza Oceanului de Lumină al sunetului nu trebuie confundată cu lumina din cosmosul actual, astfel că oceanul respectiv nu poate fi observat prin simțul fizic al văzului.

În concluzie, se poate spune că primul cosmos a fost creat în trei mari etape, corespunzătoare sunetului, mirosului și luminii. Astfel au apărut Oceanul de Sunet pur, Oceanul de Miros al sunetului și Oceanul de Lumină al sunetului. Ele pot fi comparate cu trei mari sfere. Cel mai mare a fost, desigur, Oceanul de Sunet, care le cuprinde pe toate. De altfel, este vorba despre un singur ocean - Oceanul de Sunet -, care a avut două aspecte: Oceanul de Miros al sunetului și Oceanul de Lumină al sunetului. Energiile primordiale ale sunetului nu se manifestă în cosmosul actual. Totuși, energia din care a fost format Oceanul de Lumină al sunetului poate fi comparată cu energia ce stă astăzi la baza spiritului omului.

Istoria celor trei Oceane a fost îndelungată, chiar și pentru ființele ce le-au populat. Ea a presupus o desăvârșire treptată a tuturor lumilor, a întocmirilor (a mediului) și a primilor locuitori, care au fost spiritele naturii. Mai întâi au evoluat spiritele naturii de sunet, apoi cele de miros și, în final, cele de lumină ale sunetului. La început, Dumnezeu se manifesta direct prin intermediul spiritelor naturii, datorită faptului că erau creații directe ale Sale. Spiritele naturii erau formate chiar din energia emisă de către Dumnezeu la începuturi. Apoi, când au putut să se manifeste autonom, Dumnezeu a conferit liberul arbitru tuturor spiritelor naturii. La fel ca mai târziu, în cazul oamenilor, liberul arbitru a schimbat comportamentul spiritelor naturii, astfel încât a fost nevoie de o lungă evoluție, presărată cu eșecuri și reculuri. În cele din urmă, spiritele naturii au ajuns la Adevăr și au înțeles că **Dumnezeu este**. Treptat, după

ce au renunțat la întunecimi și la înțelepciunile generate de sunetul fals și după ce au renunțat la învățătorii falși de care nu s-a dus niciodată lipsă, spiritele naturii de sunet au reușit să trăiască în armonie unele cu altele. Astfel, au ajuns la ce mai înaltă stare din cosmos: **să fie una în toate și toate în una, toate laolaltă și fiecare dintre ele să fie în Dumnezeu.** În momentul în care, prin exercitarea liberului lor arbitru, au reușit această performanță supremă, spiritele naturii de sunet au dobândit capacitatea de a crea în mod liber.

După apariția lumilor și a întocmirilor din Oceanul de Sunet, Dumnezeu a creat a doua mare categorie de ființe cosmice: ființele îngerești - îngerii. **Îngerii** sunt diferiți de spiritele naturii, reprezentând o categorie distinctă. Creația ființelor îngerești a avut loc după o lungă perioadă în care, în cosmos, nu au existat decât spirite ale naturii. Abia după ce spiritele naturii au ajuns la maturitatea spirituală, care le permitea să fie toate în una și una în toate și fiecare dintre ele în Dumnezeu, au apărut ființele îngerești. După același principiu ca în cazul spiritelor naturii, Dumnezeu a creat lumi sau locuințe pentru ființele îngerești. Locuințele ființelor îngerești nu sunt identice cu cele ale spiritelor naturii. În locuințele ființelor îngerești, Dumnezeu a creat Întocmirile, din care s-a format mediul. Apoi, din esența mediului, Dumnezeu a creat trupurile de formă umanoidă, dar formate din sunet, ale îngerilor.

Ca forme umanoide, ființele îngerești s-au născut fără spirit. După o lungă și anevoioasă evoluție, asemănătoare cu cea a spiritelor naturii, ființele îngerești au dobândit un spirit. În ciclul cosmic actual, la fel ca la oameni, spiritul ființelor îngerești are o formă sferică, fiind situat în interiorul trupului lor de lumină. Îngerii au dobândit spirite abia în momentul în care au realizat comuniunea supremă: toți în unu și unul în toți și fiecare/toți în Dumnezeu. Spiritul ființelor îngerești, ca și al spiritelor naturii, este chiar expresia energetică a acestei comuniuni perfecte și permanente.

❧ Oceanul de Miros și Oceanul de Lumină ❧

În momentul în care spiritele naturii și îngerii au ajuns la maturitatea necesară comuniunii perfecte cu Dumnezeu - au fost toți în unu și unu în toți -, s-a format al doilea cosmos, Oceanul de Miros.

La fel ca Oceanul de Sunet, Oceanul de Miros a avut trei manifestări principale, care s-au format succesiv. La început a fost Oceanul de Sunet al mirosului (care nu trebuie confundat cu Oceanul de Miros al sunetului), apoi Oceanul de Miros al mirosului și Oceanul de Lumină al mirosului (Toate aceste denumiri atipice încearcă să desemneze forme existențiale total diferite de cele care există în lumea materială; dacă pentru termenii de sunet și lumină există reprezentări clare în lumea materială, termenul de miros este total atipic).

În Oceanul de Miros, creația s-a desfășurat independent de cosmosul anterior - a fost o creație **ex nihilo**. Mai întâi, Dumnezeu a creat Întocmirile, apoi a creat locuințele (lumile) și, ulterior, a creat spiritele naturii și îngerii. Ființele din Oceanul de Miros au fost altele decât cele din Oceanul de Sunet: alte făpturi, altă (cosmo)geneză, desfășurată însă după același **pattern**. În momentul atingerii deplinei comuniuni cu Dumnezeu, ființele dintr-un ocean - spirite ale naturii și îngeri - s-au manifestat ca energii în lumile imediat următoare, fără a înceta să fie ceea ce sunt.

Când al doilea cosmos, cu cele trei manifestări ale sale, a atins deplina sa plenitudine în ceea ce privește creația lumilor și a făpturilor, Dumnezeu a creat Oceanul de Lumină, al treilea cosmos. Oceanul de Sunet și Oceanul de Miros sunt situate cam în același spațiu – adică, din punct de vedere spațial, sunt incluse în același perimetru. În schimb, Oceanul de Lumină a fost creat la o anumită depărtare de cele două Oceane anterioare.

Oceanul de Lumină a avut, la rândul său, trei mari forme de manifestare concretizate prin trei sfere. Prima sferă a Oceanului de Lumină a fost Oceanul de Sunet al luminii, a doua a fost Oceanul de Miros al luminii, iar a treia a fost Oceanul de Lumină al luminii (propriu-zis). După desăvârșirea Oceanului propriu-zis de lumină - cea de-a treia metamorfoză - toate spiritele naturii și toate ființele îngerești din cele trei mari oceane create anterior, au realizat o uriașă simbioză cosmică; prin liberul lor arbitru, în urma unei grandioase evoluții, toate ființele din cosmos au devenit una și au intrat în comuniune perfectă cu Unicul Dumnezeu. În spiritul unei ființe îngerești și al unui spirit al naturii se reflectă toate celelate ființe compatibile din cosmos. Toți sunt unu și unu este în toți; unu/toți sunt în comuniune continuă cu Unicul Dumnezeu.

Fiecare ființă îngerească sau spirit al naturii își desfășoară activitatea de menținere a creației, manifestându-se simultan atât ca formă umanoidă, cât și ca energii. În ultima ipostază, ființele respective participă, fiecare potrivit rolului pe care-l are, la menținerea Întocmirilor - a mediului - și a corpurilor de formă umanoidă ale celor de pe treptele ierahice mai mici - pe care-i denumesc "frații mai mici în putere și tărie". Prin spiritul lor, situat într-o poziție relativ asemănătoare cu cea a oamenilor întrupați de astăzi, spiritele naturii și îngerii sunt în comuniune permanentă cu ființele similare care își desfășoară activitatea în toate celelalte Oceane, lumi și paliere cuantice. În momentul în care este alături de un om întrupat și, eventual, îl veghează, o ființă îngerească - de exemplu, un Înger Păzitor - poate merge în orice lume dorește, în orice palier cuantic, din orice Ocean și poate comunica cu orice frate de-al său, spirit al naturii sau înger. Mai mult decât atât: o astfel de ființă se poate manifesta sub forma unor energii, fără a înceta să se manifeste ca formă umanoidă. Primele ființe îngerești apărute în Oceanul de Lumină au fost create ca o sinteză a tuturor Întocmirilor și elementelor mediului acelor lumi / locuințe. Cele create mai târziu întruchipau doar un element, un segment sau o ramură a întocmirilor.

Ca energie, o ființă îngerească sau un spirit al naturii poate susține o ramură a cosmosului; de exemplu, un spirit al naturii de foc se poate manifesta în toate acele fenomene fizice care au ca suport de manifestare focul. Un spirit al naturii de apă sau o ființă îngerească se poate manifesta în toate fenomenele ce au ca suport de manifestare apa și așa mai departe.

☞ Primul element ☜

Pentru a înțelege subiectele trecute succint în revistă în paginile anterioare, se impune o comparație cu lumea materială. Totuși, această comparație este valabilă doar până la un punct.

Comparația pornește de la arhicunoscutul *tabel al elementelor chimice* al lui Dimitri Mendeleev, care cuprinde într-o formă tabelară elementele chimice aranjate

după numărul de protoni într-un atom (numărul atomic) și în funcție de configurația electronică. Rândurile tabelului se numesc perioade, iar coloanele se numesc grupe. Elementele sunt așezate în tabel în funcție de numărul de electroni ai atomilor. Potrivit tabelului lui Mendeleev, primul element chimic este hidrogenul (H), care are un electron; heliul (He) are doi electroni; carbonul (C) are șase electroni, iar oxigenul (O) are opt electroni. Însă comparația cu tabelul lui Mendeleev se oprește în acest punct, datorită faptului că pentru a prezenta procesul cosmic din punct de vedere spiritual trebuie inversată parțial ordinea elementelor. Astfel, din punct de vedere spiritual se poate afirma că la originea cosmosului se află un singur element chimic. Acesta nu este Hidrogenul (H), ci un element chimic ce poate fi asemuit până la un punct cu oxigenul actual, dar care nu trebuie confundat cu acesta. Acesta a fost oxigenul primordial - OP. Abia din oxigenul primordial (OP) s-a format un al doilea element chimic, hidrogenul - H. Din combinațiile OP cu H s-a format al treilea element chimic, carbonul - C. Din aceste trei elemente principale s-a format, în urma unor reacții chimice, tot ce există, inclusiv oxigenul din ziua de astăzi (O), care are opt electroni.

Să ne imaginăm acum că oxigenul original (OP) este, el însuși, o ființă îngerească. Această ființă are o putere extraordinară: se poate manifesta atât în formă umanoidă (ca individualitate sau, mai exact spus, ca persoană), cât și în formă neumanoidă, ca energie. În acest context, se poate afirma că oxigenul este manifestarea unui înger, iar particulele de oxigen risipite în cosmos sunt părticelele din trupul său. Într-o bună zi, sub acțiunea Creatorului, esența oxigenului s-a coagulat, formând un reprezentant al său cu o formă umanoidă. Din acel moment, oxigenul s-a manifestat în cosmos atât ca energie, cât și ca ființă de formă umanoidă. Acesta a fost oxigenul în starea sa cea mai pură - oxigenul primordial (OP). Firește, actualmente cosmosul nu are în compunere oxigen primordial, ci modificări ale acestuia. Fiecare modificare a oxigenului primordial îi corespunde o stare, iar fiecărei stări îi corespunde o ființă îngerească de formă umanoidă (sau spirit al naturii), care este derivată din cea originală. Și aceste ființe derivate se pot manifesta atât sub formă umanoidă, cât și ca energie. Se poate spune că, deși trupul lor este risipit în întregul cosmos sub forma unor particule, astfel de ființe se pot manifesta și prin forme umanoide - ca persoane. Toate ființele ce corespund unor modificări ale oxigenului primordial (OP) au ajuns în timp la o comuniune perfectă - sunt toate în una și una în toate și fiecare/toate se află în comuniune cu Creatorul. Totodată, ele se pot manifesta atât ca individualități, cât și ca energii. Ca energii, ele reprezintă temelia întregului cosmos, în sensul că din particulele trupurilor lor s-a format tot ce există.

Primele ființe (spirite ale naturii și ființe îngerești) ale ramurilor derivate din oxigenul primordial - pe care le putem de denumi Principi sau Prinți - sunt cele mai puternice, datorită faptului că le conțin pe toate celelalte. Pe măsură ce se depărtează de cele aflate în capătul listei (de Prinți), ființele derivate au caracteristici din ce în ce mai slabe. Deși se manifestă atât în forme umanoide cât și ca energii, ființele respective rămân subordonate Prinților. Se poate spune că Prinții elementelor sunt în toate ființele subordonate ale ramurii respective - sunt toți în unu și unu în toți, într-o comuniune perfectă. De asemenea, există o comuniune între fiecare ființă a ramurii și Dumnezeu (Regele). Creatorul se manifestă, deopotrivă, în fiecare dintre ființele ramurii respective. În Prințul ramurii, Dumnezeu (Regele cosmosului) se manifestă cel

mai amplu, iar în ființele subordonate se manifestă diluat, în funcție de caracteristicile pe care le are. Dacă nu ar exista această comuniune cu Prințul, n-ar mai fi vorba despre ramura oxigenului, ci despre o altă ramură.

O altă ramură - de exemplu, ramura hidrogenului - a apărut datorită faptului că una din ființele subordonate ale primei ramuri, a oxigenului primordial, n-a mai vrut să fie în comuniune cu toți ceilalți frați ai săi, astfel că s-a rupt de ierarhia respectivă. În momentul în care s-a rupt de ierarhia de ființe specifică ramurii oxigenului primordial, această ființă a devenit un Prinț și și-a format propriul său “regat”, astfel că s-a format un nou șir de ființe, care, la rândul lor, au generat noi metamorfoze ale cosmosului. Astfel s-au format ierarhiile de spirite ale naturii și de ființe îngerești în Oceanul de Lumină, cu precizarea că ființele respective s-au format simultan cu elementele primordiale din care a fost alcătuit cosmosul.

Elementele primare și ființele corespondente din Oceanul de Lumină nu trebuie confundate cu cele care au apărut ulterior în lumea materială, dar se poate concede că, într-un fel, elementele cunoscute astăzi sunt ultimile reflectări ale elementelor primare. Elementele primordiale apărute în Oceanul de Lumină au fost precursorile celor actuale. Dacă este permisă folosirea termenului kantian de **numen**, putem spune că vechile Întocmiri din Oceanul de Lumină sunt aspecte numenale ale elementelor actuale. Ulterior, de-a lungul metamorfozelor cosmice, aspectele numenale s-au densificat progresiv. Astfel, oxigenul primordial din Oceanul de Lumină nu mai este același cu cel din cosmosul material; în cosmosul material, el a suferit multiple modulații. În cosmosul material actual nu există decât **oxigen “căzut”**. De altfel, ființele îngerești denumesc oxigenul din cosmosul material printr-un cuvânt care înseamnă “**păreră de rău**”.

Al doilea element chimic a fost hidrogenul, care a reprezentat o tentativă a oxigenului de a se reîntoarce, pe o altă cale, la starea originară. Din amestecul celor două elemente, O și H, s-a născut un alt element și anume apa, care este formată din două părți de hidrogen și o parte de oxigen. După apariția apei s-au născut alte două elemente: focul și aerul. Evenimentele derulate apoi atât la nivelul apei, cât și la nivelul aerului și focului, au adus o gamă largă de alte elemente chimice, care au culminat cu apariția carbonului. Într-un fel, carbonul poate fi definit ca fiind “starea de putrefacție a apei” (deci este un element “căzut”). Din combinațiile carbonului (cu cele patru valențe ale sale) s-a format pământul.

Ca o paranteză, se poate spune că, astăzi, știința modernă ia în calcul doar ultima stare a cosmosului și, în consecință, încearcă să explice metamorfozele carbonului - “starea de putrefacție a apei” - care a devenit pământ, crezând că explică totul. De fapt, carbonul și combinațiile sale nu reprezintă decât ultimul avatar al cosmosului pe cel mai de jos palier cuantic, iar istoria cosmosului narată de știința modernă este cunoscută astăzi doar în proporție de maximum 5%. Pământul este doar starea de putrefacție a apei, ceea ce înseamnă că istoria elementului pământ, cu tot ce s-a desfășurat la suprafața sa, este doar istoria putreziciunii apei.

Chiar și în palierul material, paralel cu istoria pământului și a carbonului, s-au mai desfășurat o istorie a apei, o istorie a focului, o istorie a aerului, la care au participat ființe de diferite categorii (spirite ale naturii și ființe îngerești), fiecare în funcție de elementul pe care-l reprezintă.

☞ Pax Divina ☞

După cum a fost menționat, înaintea formării cosmosului actual, denumit Oceanul de Lumină, au existat Oceanul (Sfera) de Sunet și Oceanul (Sfera) de Miros. În Oceanul de Sunet, ființa, singur, Dumnezeu Tatăl. În Oceanul de Miros s-a născut Dumnezeu Iubirea (Fiul: Iisus Hristos). În Oceanul de Lumină, s-a manifestat, pentru prima oară, a treia Persoană a lui Dumnezeu, Sfântul Duh - care este Lumina.

La fel ca Dumnezeu Iubirea (Iisus Hristos), Sfântul Duh exista dintotdeauna, fiind Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, dar El s-a manifestat pentru prima oară în Oceanul de Lumină.

Tot ce va fi spus de acum înainte se referă la Oceanul de Lumină propriu-zis. În Oceanul de Lumină a avut loc, la fel ca în cosmosurile anterioare, o creație **ex nihilo**, în care au apărut, succesiv, Întocmirile, Lumile (palierele cuantice) și ființele. Într-un fel, se poate spune că Dumnezeu Unicul a creat Oceanul de Lumină, manifestându-se ca a treia Persoană - Sfântul Duh. Dumnezeu a creat Oceanul de Lumină prin Cuvânt (Sunet); Dumnezeu a zis: "să fie Lumină". Vechiul Testament începe descrierea Facerii prin manifestarea Luminii (Dumnezeu a zis: să fie Lumina...), făcând abstracție de ceea ce s-a petrecut anterior acestui moment. Lumina menționată de Vechiul Testament nu este însă un efect fizic, ci a treia Persoană a lui Dumnezeu, Cea prin care s-a creat totul. Sfântul Duh, Dumnezeu-Lumina, se poate manifesta atât ca energie, cât și ca Persoană. Pentru înțelegerea noastră se poate spune că Sfântul Duh a emanat energia din care este constituit Oceanul de Lumină.

În Oceanul de Lumină (este vorba despre aspectul lumină al Oceanului de Lumină), la fel ca în cosmosurile anterioare, primul Cuvânt rostit de Dumnezeu Unicul, Creatorul a tot ce există, a fost chiar Numele Său. În momentul în care Dumnezeu Unicul a rostit Numele Său, s-a format primul palier cuantic al Oceanului de Lumină. Ființele îngerești denumesc palierul cosmic primordial prin termenul **Halazeth** - "Lumea fără formă". Despre "**Lumea fără formă**" nu se pot spune prea multe lucruri. Pe de-o parte, se poate afirma că "Lumea fără formă" face parte din Oceanul de Lumină, dar pe de altă parte se poate spune că este situată în afara acestuia. "Lumea fără formă" este situată "**dincolo de dincolo**", în afara manifestării, astfel că se poate considera **că face și că nu face** parte din Oceanul de Lumină - ceea ce constituie un paradox sau o taină.

După ce Dumnezeu Unicul a rostit Cuvântul dintru Începuturi, a apărut al doilea palier cosmic, în care Dumnezeu Unicul s-a manifestat în prima sa formă, cea de **stea** - adică de spirit. Acest palier este numit **Hazaleth**.

După ce s-a manifestat ca spirit, Dumnezeu a construit al treilea palier cuantic. Pe al treilea palier cuantic, Dumnezeu s-a manifestat pentru prima oară în formă umanoidă - cu un Trup de Lumină. Al treilea palier cosmic a primit numele **Hakazaleth**. Tot pe al treilea palier cuantic denumit Hakazaleth, Dumnezeu a adus, din "Lumea fără formă", spiritele - sau, după cum sunt numite de ființele din lumea eterică, **stelele** - oamenilor, îngerilor și ale spiritelor naturii. Pe al treilea palier cuantic, oamenii, spiritele naturii și îngerii s-au manifestat doar ca **stele**.

Apoi, Dumnezeu a creat al patrulea palier cuantic - a patra lume sau a patra locuință - care este numită **Hetithet**. În prima parte a existenței celui de-al patrulea

palier cuantic, îngerii și spiritele naturii (care în palierul cuantic anterior erau doar stele - adică spirite) au dobândit un corp de formă umanoidă - corpul duh îngeresc. Evident, corpul duh îngeresc era format din energia lumii respective.

Primii îngeri creați de către Dumnezeu în Oceanul de Lumină au fost **Îngerii Realității Formei** sau **Îngerii Puri ai Temeliei**, al căror număr este de 21 (Îngerii din Oceanul de Lumină nu trebuie confundați cu îngerii din cosmosurile anterioare - din Oceanul de Sunet și din Oceanul de Miros; în Oceanul de Lumină a avut loc o creație **ex nihilo**, ca și cum nu ar fi existat nimic înainte). Cei 21 de Îngeri Puri formează Temelia a tot ce există. Deși au spirite ca orice ființă îngerească, cei 21 de Îngeri Puri **nu au formă** - sunt lipsiți de formă. Ei au corp spiritual, dar acesta este lipsit de formă. Corpul lor spiritual este răspândit în tot universul, precum aerul este răspândit în atmosfera terestră. Aerul, care nu are formă, este răspândit peste tot, formând substratul vieții pe planeta Pământ. Prin intermediul celor 21 de Îngeri Puri, Dumnezeu-Tatăl a creat forma a tot ce există în cosmos. Tot ce are formă în cosmos a fost creat prin intermediul lor. În prima parte a existenței Hetithetului, prin intermediul Celor 21 de Îngeri Puri, Dumnezeu a creat corpurile de formă umanoidă ale îngerilor și ale spiritelor naturii. Îngerii se numesc pe ei înșiși Fiii Flăcării. În acea primă perioadă, Dumnezeu a creat miliarde și miliarde de îngeri și de spirite ale naturii. Toți îngerii erau împărțiți pe atunci în 500 de națiuni. Fiecare națiune îngerească era compusă din miliarde și miliarde de făpturi îngerești. Îngerii erau formați din stele - spirite - și din corpuri de formă umanoidă (corpuri duh îngerești), de o frumusețe fără seamăn.

În a doua perioadă a existenței celui de-al patrulea palier cuantic, denumit Hetithet, Dumnezeu-Tatăl a creat primul om, după Chipul și Asemănarea Sa. Primul om a fost un spirit creat în "Lumea fără formă" (palierul cuantic primordial), de însuși Dumnezeu nemanifestat (denumit **IȘȘ** de către ființele din lumea eterică). Primul om a fost "adus în formă" și i-a fost creat un corp luminos - un corp duh - abia în momentul în care condițiile s-au împlinit. Numele primului om este Shantiah. Shantiah este primul Adam, care nu trebuie confundat cu cel menționat de Vechiul Testament. Adam menționat de Vechiul Testament a apărut mult mai târziu.

La scurt timp după creația primului om, Shantiah, Dumnezeu a creat alți nouă oameni. Acești nouă oameni nu se ridicau însă la calitatea (puterea și tăria) lui Shantiah. Împreună cu primul om, cei nouă oameni au constituit bazele primei generații. Ulterior, după o lungă perioadă de timp, au dobândit corpuri duh alte câteva sute de oameni - în jur de o mie -, dar aceștia din urmă nu se ridicau la calitatea (puterea și tăria) celor nouă oameni și, cu atât mai puțin, a lui Shantiah. Toți acești oameni, al căror număr nu depășește o mie, formează prima generație.

Atât oamenii primei generații - inclusiv Shantiah -, cât și marea majoritate a oamenilor din generațiile ulterioare au fost creați, ca spirite, direct de către Dumnezeu, în afara Oceanului de Lumină, în "Lumea fără formă". La baza energiei din care este alcătuit spiritul omenesc se află sunetul pur. Din "Lumea fără formă" se poate pătrunde în Oceanul de Lumină printr-o poartă, numită **Poarta Alfa**. Poarta Alfa este poarta de intrare a spiritelor în Oceanul de Lumină. Abia după ce pătrund prin Poarta Alfa, spiritelor de oameni li se construiește un corp de formă umanoidă - corpul duh.

Oamenii primei generații erau așadar formați doar din spiritul creat de Dumnezeu și din corpul duh. Toți erau androgini. Corpurile duh ale primei generații de oameni au

fost create prin aportul energetic al tuturor îngerilor și spiritelor naturii. Într-un fel, se poate spune că ele au fost create din emisiile energetice ale tuturor celor 500 de națiuni îngerești. Ele erau **Haituna** - erau constituite din tot ce exista în acel moment pe Hetithet (acest principiu de formare al trupurilor de formă umanoidă s-a transmis de-a lungul tuturor metamorfozelor cosmice).

O lungă perioadă de timp, oamenii primei generații, în frunte cu Shantiah, au conviețuit în **pax divina**, alături de îngeri și de spiritele naturii. Totuși, la un moment dat, s-a produs prima disfuncționalitate, prin revolta simultană a primului om, Shantiah și a doi din cei 21 de Îngeri Puri ai Temeliei. Atât primul om, Shantiah, cât și cei doi Îngeri puri, n-au mai respectat poruncile lui Dumnezeu, Tatăl universului.

Inițial, Shantiah a dorit să obțină ceea ce nu era posibil în acel moment, astfel că a început să emită intenții (pharismah) întunecate, stârnind împotrivirea tuturor națiunilor de îngeri - care erau în număr de 500. Îngerii au decis să-și retragă energia ce susținea corpul duh de formă umanoidă al lui Shantiah. Primul om risca, astfel, să-și piardă corpul duh de formă umanoidă, care era format chiar din emisiile celor 500 de națiuni îngerești. La un moment dat, corpul duh de formă umanoidă al lui Shantiah începuse deja să-și piardă conturul. Lipsit de corpul de formă umanoidă, spiritul lui Shantiah urma să fie resorbit în "Lumea fără formă". Înțelegând consecințele, Shantiah a făcut apel la cei 21 de Îngeri Puri ai Temeliei, pentru a-i susține forma corpului duh, dar fără a avea acceptul lui Dumnezeu. Doar 19 dintre ei l-au refuzat. Doi dintre Îngerii Puri ai Temeliei au acceptat cererea lui Shantiah.

Cei doi Îngeri puri (lipsiți de formă umanoidă) care au răspuns apelului lui Shantiah sunt numiți Hall și Than. Împreună, formează o ființă îngerească binară, numită Hallshithan sau Shaitan. În prima fază, Hallshithan a dorit să aibă, la fel ca toți ceilalți îngeri, o formă umanoidă - un corp duh îngeresc -, fără a avea această permisiune de la Tatăl Cerurilor. Ignorând poruncile lui Dumnezeu care formează Ordinea cosmică sau Firea lucrurilor - Voința lui Dumnezeu -, Hallshithan a dobândit un trup de formă umanoidă cu largul concurs al primului om - Shantiah. Între Hallshithan și Shantiah s-a produs astfel un proces de simbioză (o asociere în vederea unei simbioze). Hallshithan, care nu avea formă, dar era creator de formă, a dobândit, prin Shantiah, o formă umanoidă de corp duh. La rândul său, prin Hallshithan, Shantiah și-a menținut corpul duh de formă umanoidă.

Shantiah a renunțat astfel la ceea ce-i oferise Dumnezeu, Tatăl tuturor și, implicit, a renunțat la serviciile celor 500 de națiuni îngerești, care-i susțineau, prin emisii energetice, copul duh. În urma acestui proces, Shantiah a devenit **altceva** - ceva ce nu existase, anterior, în cosmos. Fără aportul energiilor divine menținute prin intermediul celor 500 de națiuni îngerești (care se manifestă atât ca energii, cât și ca persoane), corpul duh al lui Shantiah nu mai avea viața divină, ci doar o **aparență de viață**. Din strălucitor și pur, corpul duh al lui Shantiah a devenit ca o gaură neagră ce absoarbe energia, iar ochii săi s-au întunecat. Același proces a avut loc și în cazul lui Hallshithan, care, prin asociere, a devenit ființă cu formă umanoidă. Dacă ar fi să folosim termenii juridici folosiți în ziua de astăzi, am putea spune că Shantiah și Hallshithan s-au asociat în vederea comiterii unei infracțiuni. Infracțiunea poartă numele de răzvrătire și a constat în nesocotirea poruncilor lui Dumnezeu, care formează Ordinea cosmică. De atunci, atât Shantiah, cât și Hallshithan n-au mai văzut

Adevărul și au pierdut contactul cu Dumnezeu. Problema cea mai gravă a constat în faptul că, după nesocotirea poruncilor lui Dumnezeu, Shantiah & Hallshithan au corupt o bună parte din oamenii primei generații. Din aproximativ 1000 de oameni primordialii ai primei generații, doar 100 sau cel mult 150 au ales să respecte în continuare Ordinea cosmică. La fel ca și Shantiah, oamenii primei generații care au nesocotit poruncile lui Dumnezeu, au suferit același proces de întunecare. Ei au continuat să existe în cosmos cu prețul asocierii cu Hallshithan, care le-a conferit o aparență de corp duh.

Prin răzvrătirea lui Hallshithan și a lui Shantiah s-a produs o disfuncționalitate de sistem foarte gravă. Această disfuncționalitate a fost agravată de faptul că, pentru o perioadă de timp, prin intermerdiul lui Hallshithan, multe spirite imature au venit din "Lumea fără formă" în Oceanul de Lumină, fără să aibă permisiunea Tatălui universului. Numărul lor este foarte mare. Ele au dobândit, prin aportul lui Hallshithan o aparență de corp duh, astfel că s-au manifestat în consecință. Cuvântul imatur este totuși un eufemism pentru ceea ce sunt aceste spirite care au pătruns neautorizat din "Lumea fără formă". Explicația acestei stări de fapt este următoarea: pentru ca un spirit să pătrundă din "Lumea fără formă" în Oceanul de Lumină, trebuie să aibă o anumită maturitate. Această maturitate trebuia obținută în urma unei comuniuni îndelungate cu Dumnezeu, fie în "Lumea fără formă", fie în cosmosurile anterioare - în Oceanul de Sunet sau în Oceanul de Miros. Spiritele care au pătruns înainte de vreme din "Lumea fără formă" n-au avut această maturitate, astfel că s-au manifestat în mod iresponsabil.

Chiar în momentul primei răzvrătiri - neascultarea poruncilor Celui Preaînalt - a început să se deruleze Timpul, care până atunci nu exista. Trebuie menționat faptul că am vorbit până acum despre timp doar pentru a descrie în limbaj omenesc ceea ce s-a petrecut în starea primordială a cosmosului. Noi, oamenii, vorbim despre timp doar pentru că nu putem înțelege o stare în care acesta nu există. Timpul a început să se deruleze abia în momentul în care cosmosul a suferit prima metamorfoză. Ființele care au modificat starea inițială au fost primul om, Shantiah și cei doi Îngeri Puri ai Temeliei, care s-au opus Planului lui Dumnezeu. Tot din momentul primei răzvrătiri se poate vorbi despre cauzalitate, despre eterna devenire și despre karma (soartă). Anterior rebeliunii nu exista cauzalitate, căci totul era imuabil și sălășuia în **pax divina**, Pacea lui Dumnezeu. De asemenea, anterior primei rebeliuni, nu exista karma și nici nu se auzise de așa ceva. Karma a apărut doar în momentul în care o parte din ființele de atunci nu a mai respectat Ordinea cosmică, instituită de către Dumnezeu.

O dată cu rebeliunea lui Hallshithan & Shantiah s-a încheiat **pax divina**, dar și etapa în care toate ființele din cosmos urmau cu strictețe poruncile lui Dumnezeu și se integrau Ordinii cosmice - Firea lucrurilor. Astfel s-a încheiat primul mare ciclu cosmic. A urmat apoi o perioadă de nemanifestare - o perioadă de vid sau de disoluție.

☞ Război în cosmos ☜

În răstimpul perioadei de nemanifestare, tot ce exista în Oceanul de Lumină - și, implicit, în palierul cuantic Hetithet - a dispărut. Îngerii și spiritele naturii s-au retras în Oceanul de Sunet și în Oceanul de Miros. De asemenea, marea majoritate a oamenilor primei generații a fost retrasă din Oceanul de Lumină. Oamenii retrași au continuat să existe ca spirite, dar și-au pierdut corpul duh de formă umanoidă.

Din motive diferite, au supraviețuit două mari categorii de oameni ai primei generații. Prima categorie a fost formată din Shantiah și din oamenii primei generații care l-au urmat. Numărul lor total nu depășea 800 de persoane. Ei au reușit să-și păstreze corpul duh prin procesul de asociere cu Hallshithan. Prin asocierea cu Hallshithan, corpurile duh ale lui Shantiah și ale celor aproximativ 800 de oameni primordiali s-au întunecat, devenind aparențe sau umbre lipsite de viață divină. Despre ele se poate spune că n-au mai fost vii. Datorită faptului că, în urma răzvrătirii, duhul lor s-a întunecat, ei sunt numiți **oameni primordiali ai întunericului** - sau, pe scurt, **Primordiali ai întunericului**. Deși n-au mai fost vii, Primordialii întunericului au continuat să existe în cosmos de-a lungul tuturor ciclurilor cosmice, ca duhuri întunecate. În această formă există și în ziua de astăzi. Pentru a supraviețui în cosmos, chiar și fără să aibă viață divină, Shantiah și Primordialii întunericului s-au refugiat în afara Oceanului de Lumină, într-un loc pe care-l putem denumi **Haos**. Tot acolo s-a refugiat și Hallshithan. A doua mare categorie de oameni care nu și-a pierdut corpul de formă umanoidă în răstimpul perioadei de nemanifestare, a fost formată din cei care nu s-au aliat cu Shantiah. Aceștia nu au fost retrași în "Lumea fără formă", ci au continuat să existe alături de ființele îngerești. Ei pot fi denumiți Oameni primordiali ai Luminii - pe scurt, Primordiali ai Luminii. Numărul lor nu a fost mai mare de 100-150. Și Primordialii Luminii au continuat să existe, în aceeași formă, până în ziua de astăzi. Nu a existat nici un motiv pentru a fi retrași din cosmos, întrucât ei au rămas, în mod permanent, în pacea lui Dumnezeu.

După perioada de nemanifestare, Dumnezeu-Tatăl a creat o nouă Lume sau Locuință (și, implicit, un nou palier cuantic). Această Locuință a fost numită Perfer. Astfel a început al doilea ciclu cosmic. Perferul a fost, de fapt, atât un palier cuantic, cât și o planetă eterică. Perferul a fost o planetă eterică imensă, ce ocupa cam tot spațiul ocupat astăzi de sistemul nostru solar.

Pe Perfer, cosmosul a fost recreat din temelii, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. De asemenea, pe Perfer a avut loc o nouă creație a omului. Și pe Perfer, Dumnezeu a creat un om primordial - care poate fi considerat al doilea Adam. Între Shantiah, primul om al primei generații și primul om al celei de-a doua nu există nici o legătură. Primul om al celei de-a doua generații a fost un spirit nou, care a provenit direct din "Lumea fără formă". Ulterior, au pătruns în palierul cuantic Perfer, direct din "Lumea fără formă", și alți oameni - spirite noi, care s-au alăturat primului om al celei de-a doua generații. Treptat, în palierul cuantic Perfer, oamenii s-au înmulțit considerabil, formând a doua generație. Pe Perfer nu s-au întrupat aceiași oameni care existaseră pe Hetithet, în ciclul cosmic anterior. Toți oamenii celei de-a doua generații au fost spirite noi, provenite direct din "Lumea fără formă". Spirite noi în duhuri noi, care erau întrucâtva diferite de cele ale oamenilor din primul ciclu.

Prin aducerea unor spirite omenești noi s-a dorit reluarea procesului evolutiv, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Precum a fost menționat, prima generație de oameni, din palierul cuantic numit Hetithet, a fost formată din androgini. În schimb, în a doua generație, oamenii au devenit sexuați: bărbați și femei. Primul bărbat a fost chiar primul om al celei de-a doua generații. Prima femeie a celei de-a doua generații a fost o ființă denumită Lillith. Ea a fost partenera (perechea) primului om al celei de-a doua generații.

După o lungă perioadă de timp, pe Perfer s-a produs iarăși o rebeliune. Protagonistii celei de-a doua rebeliuni au fost omul primordial al celei de-a doua generații (împreună cu soața sa, Lillith) și o importantă ființă îngerească, numită Ethathan sau Șiderall, care era un Heruvim Purtător de Lumină. După rebeliune, Ethathan a fost denumit Lucifer. În prima fază, Ethathan / Lucifer s-a supărat pe oameni. Lucifer nu a înțeles motivul creației oamenilor și, mai ales, motivul imperfecțiunii incipiente a acestora. Apoi, Lucifer a intrat în sfera de influență a lui Hallshithan și a lui Shantiah, și a sfidat, el însuși, Ordinea cosmică. Lucifer a antrenat în rebeliune un număr mare de îngeri și de spirite ale naturii. Îngerii răzvrățiți care l-au urmat pe Lucifer sunt numiți Dree - Cei răzvrățiți (sau Cei desprinși de frații lor, Fiii Flăcării). La rândul lor, spiritele naturii rebele sunt numite Lorehh. În limbaj teologic, Dree sunt dracii, iar Lorehh sunt demonii. Împreună pot fi desemnați prin expresia generică “Cel rău”, “Fiii întunericului”, “Cei întunecați”, “Cei cu ochii negri” sau “Cei răzvrățiți”.

Datorită unei convergențe de interese, Lucifer a fost urmat, în cele din urmă, de mulți oameni ai generației a doua, care au format o nouă grupare de Primordiali ai întunericului. Gruparea de Primordiali ai întunericului din generația a doua este diferită, ca putere și tărie, de gruparea de Primordiali ai întunericului din prima generație. Între cele două generații de oameni și chiar între oamenii aceleiași generații există diferențe mari de tărie și de putere. Cei mai vechi sunt și cei mai puternici.

În ultima perioadă a existenței Perferului, Lucifer și îngerii care l-au urmat au declanșat o aprigă bătălie împotriva Fiilor Luminii - acea categorie de îngeri care au ales să respecte în continuare Ordinea cosmică. Lucifer a fost înfrânt, judecat și “azvârlit” din ceruri. Planeta Perfer a fost incendiată și apoi distrusă aproape în întregime. Ea arde și astăzi, undeva la nivelul cuantic eteric. O dată cu distrugerea Perferului, s-a încheiat existența celei de-a doua generații de oameni. Majoritatea spiritelor oamenilor din cea de-a doua generație a fost retrasă în “Lumea fără formă”. N-au supraviețuit din generația a doua decât două categorii de oameni: Primordiali Luminii și Primordiali întunericului.

După distrugerea Perferului a urmat o lungă perioadă de nemanifestare. După lunga perioadă de nemanifestare, a început al treilea ciclu cosmic. La începutul celui de-al treilea ciclu cosmic, Dumnezeu a construit un nou palier cuantic - Hazurethul, care este actuala lume eterică. Hazurethul este Edenul eteric. Hazurethul, Edenul eteric, a fost creat de către Dumnezeu după același principiu ca și palierele cuantice anterioare: a fost o creație **ex nihilo**, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic până în acel moment. Primul om creat direct de către Dumnezeu, chiar la începutul celui de-al treilea ciclu cosmic, a fost Adam menționat de Vechiul Testament. Adam a fost creat de Dumnezeu după Chipul și Asemănarea Sa. La scurt timp după aceea, Dumnezeu a creat prima femeie, Eva. Pentru a fi creată femeia, Dumnezeu, Domnul Tărilor, a luat energie - sunet, miros, lumină - chiar din ființa trupească de atunci a lui Adam (din duhul său), dintr-un loc situat în apropierea coastei sale, și a creat o nouă ființă.

Această nouă ființă a fost creată **după chipul și asemănarea bărbatului**, ca **strălucire** a sa. Fiecare bărbat are o parte (“coastă”) scoasă din sine, care este **strălucirea** sa - femeia. Fiecărui bărbat din lume îi corespunde o femeie și fiecărei femei îi corespunde un bărbat. Astfel, se poate vorbi despre suflete duale. De atunci,

sufletele duale - bărbatul și femeia sa (**strălucirea**) corespondentă - se caută pentru a reîntregi unitatea. Femeia este **strălucirea** sau **lumina** bărbatului, după cum Sfântul Duh este **Lumina** sau **Strălucirea** lui Dumnezeu Tatăl.

☞ Haosul ☞

În primul ciclu al cosmosului exista o singură categorie de îngeri și de spirite ale naturii - denumită Fiii Flăcării -, care trăia în **pax divina**. Exista, de asemenea, o singură categorie de oameni - androginii primei generații.

După rebeliunile succesive din primul și din cel de-al doilea ciclu, atât oamenii, cât și îngerii s-au scindat (ceea ce va fi spus despre îngeri este valabil și pentru spiritele naturii). Cei care au continuat să respecte poruncile lui Dumnezeu au rămas în pacea divină. Ei au continuat să se numească Fii ai Flăcării sau Fii ai Luminii. În schimb, cei care s-au răzvrătit împotriva planului lui Dumnezeu - oameni, îngeri sau spirite ale naturii -, și-au schimbat orientarea “ideologică” și înfățișarea. În momentul rebeliunii, îngerii, spiritele naturii și oamenii au devenit “Fii ai întunericului” sau “**Cel rău**” - într-un fel, se poate spune că au devenit ființe care manifestă la unison aceleași caracteristici ființiale și “ideologice”.

“Cel rău” nu-și poate menține singur forma umanoidă a corpului duh datorită faptului că se află în afara legilor lui Dumnezeu - a Ordinii cosmice. Pentru a se putea menține în cosmos, “Cel rău” trebuie să fure neîncetat energie (Lumina ce stă la baza existenței Oceanului de Lumină) de la cei care încă beneficiază de aportul Sfântului Duh. Pentru a obține în mod continuu Lumina, “Cel rău” a declanșat un război crunt.

Prima mare bătălie a acestui război s-a desfășurat chiar pe planeta Perfer. Bătălia de pe Perfer a opus, de-o parte, Fiii Luminii care au rămas în **pax divina** și au ales să urmeze Planul lui Dumnezeu, iar de cealaltă parte, Fiii întunericului: îngeri, spirite ale naturii și oameni, care formează generic, “Cel rău”. Datorită faptului că n-au mai fost capabili să accedă la Energia Dumnezeiască (a treia persoană, Dumnezeu-Lumină, care este Sfântul Duh) prin care să le fie asigurată existența trupului de formă umanoidă - corpul duh -, Fiii întunericului (“Cel rău”) nu și-au mai găsit locul în Oceanul de Lumină. Ei au devenit incompatibili cu acesta. Astfel că a trebuit să se refugieze în afara Oceanului de Lumină, într-un loc sau palier cuantic situat între Oceanul de Sunet, Oceanul de Miros și Oceanul de Lumină. Acest palier cuantic poartă numele de **Haos**.

Haosul este, de fapt, un palier cuantic inversat; Haosul are o spațialitate și o temporalitate inversate. Pentru ființele care-l populează, Haosul poate fi caracterizat printr-o absență de ordine, de organizare, de cauzalitate, de spațialitate și de temporalitate. Sau, dacă se poate spune astfel, în Haos există doar o negație a acestor atribute ontologice. Haosul a fost realizat în extremis, prin aportul de energie al ființelor atrase în răzvrățire. Haosul nu a fost creat direct de către Dumnezeu, ci de “Cel rău”, prin intermediul energiei oamenilor răzvrățiți și a lui Hallshithan. Haosul, palierul cuantic al “Celui rău”, a continuat să existe în afara cosmosului lui Dumnezeu - în afara palierelor cuantice ale Oceanului de Lumină -, de-a lungul tuturor ciclurilor cosmice, astfel că nu a fost afectat de perioadele de nemanifestare. Perioadele de nemanifestare au fost valabile doar pentru Oceanul de Lumină. “Cel rău” a continuat să

existe în Haos, indiferent de evenimentele ce s-au produs la interfața Oceanului de Lumină, astfel că a reușit să supraviețuiască în mod continuu. Termenul folosit astăzi, **Haos**, aparține, după câte se pare, vechilor filozofi greci. Tot vechilor filosofi greci le aparține și termenul modern de cosmos - **kosmos**. Prin termenul **kosmos**, vechii filosofi greci desemnau o lume organizată, care are la bază o serie de legi de funcționare, ce pot fi considerate expresia Voinței lui Dumnezeu. În antiteză cu kosmosul, Haosul poate fi caracterizat prin absența acestor legi de funcționare, prin absența organizării și a ordinii cosmice. Într-un cuvânt, Haosul poate fi caracterizat prin dez-ordine.

Dumnezeu a tolerat constituirea acestui nou palier cuantic în afara Oceanului de Lumină, în speranța îndreptării fiilor Săi, care s-au răzvrătit. Dumnezeu nu vrea distrugerea ori dispariția din cosmos a fiilor Săi care s-au răzvrătit, ci îndreptarea lor. Dumnezeu nu și-a distrus fiii și nu o va face niciodată, indiferent de alegerea lor. Un tată nu-și distruge copiii, deși uneori este aspru cu ei când greșesc. O formă poate dispărea la un moment dat din cosmos, dar ceea ce se află dincolo de formă nu poate pieri. Un duh de formă umanoidă poate dispărea din cosmos, dar spiritul este indestructibil; în cazul în care duhul este retras din cosmos, spiritul supraviețuiește, fiind absorbit în "Lumea fără formă", acolo unde se află un rezervor imens de spirite.

În momentul în care prima ființă din cosmos - înger, om sau spirit al naturii - a ales, prin liberul său arbitru, să nu mai respecte Ordinea cosmică, Planul inițial al lui Dumnezeu a suferit o perturbare. Această perturbare poartă numele de **karma**. În momentul primei răzvrățiri, Planul lui Dumnezeu a fost perturbat. Rezultatul primei răzvrățiri a fost apariția timpului, a eternei deveniri, a cauzalității și, implicit, a karmei.

Teoretic, după fiecare răzvrățire există două opțiuni: prima presupunea o contracțiune, prin care urmau să fie eliminați cei care se situau în afara Ordinii cosmice. A doua presupunea tolerarea încălcării Ordinii cosmice. Dumnezeu este Puterea, Iubirea și Sfințenia. Dumnezeu este continuitatea creației. Dumnezeu nu poate distruge ceea ce a creat, astfel încât prima opțiune nu este valabilă - este imposibilă. Problema este că nici a doua opțiune nu este valabilă. Sfințenia și Puterea lui Dumnezeu contravin oricărei încălcări a Ordinii cosmice, astfel că nu se poate concepe o tolerare a încălcării poruncilor Sale și a Planului Divin. O ființă răzvrățită, care s-a opus Planului Divin, nu mai are ce căuta în palierul cosmic primordial, acolo unde nu există decât Lumina.

Palierul cuantic primordial este incompatibil, ca structură energetică, cu orice abatere de la Legile lui Dumnezeu. Orice ființă răzvrățită intră, instantaneu, în disonanță cu energia din care este constituit palierul cuantic respectiv și trebuie să-l părăsească. Părăsind acest palier, ființa în cauză nu are unde să se ducă. Ea are sentimentul că pică într-un hău fără sfârșit, singura stare posibilă în condițiile absenței lui Dumnezeu. Această stare poate fi experimentată doar în afara Oceanului de Lumină, în Haos.

PREZENTUL CONTINUU

Amintirea

Dumnezeu (format din cele trei Persoane nedespărțibile: Dumnezeu-Tatăl, Dumnezeu-Fiul și Dumnezeu-Sfântul Duh) gândește Binele, iar apoi îl transformă în Sunet. Dumnezeu gândește, are un Plan, pe care-l spune prin Sunet - prin Vorbire Dumnezeiască - către tot cosmosul.

Deocamdată, doar Fiii Luminii pot percepe Vorbirea lui Dumnezeu și pot cunoaște Planul Său. De aceea, Dumnezeu vorbește fiecărui Fiu al Luminii, secundă de secundă, și îl îndrumă - ceea ce înseamnă că există o comunicare continuă a lui Dumnezeu cu fiecare Înger al Său. În acest mod, Fiii Luminii cunosc permanent fiecare detaliu al Planului lui Dumnezeu.

Istoria cosmosului se desfășoară după principiul **putere mare - putere mică**. Dumnezeu este Puterea mare; de fapt, Dumnezeu este Puterea Supremă. Ca Putere Supremă, Dumnezeu emite o energie numită *prezentul continuu*. Deși Dumnezeu se manifestă doar ca *prezent continuu*, în cosmos energia Sa se manifestă ca viitor. Cosmosul există datorită faptului că energia prezentului continuu se manifestă ca energie numită viitor. Doar energia numită *prezent continuu* poate asigura continuitatea creației. Ca energie, *prezentul continuu* atrage trecutul. *Prezentul continuu* este, în acest caz, puterea mare, iar trecutul este puterea mică. Astfel, puterea mare atrage puterea mică, energia mare atrage energia mică.

Așadar, energia mare, care atrage, se numește *prezent continuu*. Energia mică, atrasă, se numește trecut. Energia numită trecut poartă numele de **amintire**. Trecutul este doar amintire a prezentului continuu. Ceea ce se naște ca fiind diferit de *prezentul continuu*, se depărtează de acesta. Astfel, energia numită trecut se depărtează de *prezentul continuu*. Totodată, energia numită trecut se îndepărtează de Punctul Fix - care este situat chiar în centrul Oceanului de Lumină. Acest Punct Fix este Dumnezeu.

Acest principiu valabil la nivelul Oceanului de Lumină, este, implicit, valabil și la nivelul palierului material. În acest context, se poate spune că universul material, cu toate galaxiile și stelele sale, este o amintire cristalizată a trecutului, a energiei trecut. Cosmosul material este actualmente în stare de expansiune cuantică datorită faptului că se depărtează de Punctul Fix, imuabil și continuu, care este Dumnezeu. Cosmosul - și implicit, toate ființele care trăiesc în el - este trecut cristalizat. Cosmosul este karma cristalizată.

Orice ființă de formă umanoidă - îngerească sau omenească - din cosmos, care a întrerupt legătura cu Dumnezeu, nu mai are energia care s-o atragă spre *prezentul*

continuu și care să-i asigure continuitatea. Drept urmare, percepția celor care au întrerupt legătura cu Dumnezeu este de cădere în hău, cu mare viteză. Aceștia nu pot cunoaște decât **Urma lui Dumnezeu**.

Urma lui Dumnezeu este amprenta lăsată de Gândirea lui Dumnezeu. Dumnezeu se află în *prezentul continuu* și nu se mai poate întoarce pe propriile sale Urme. Dumnezeu rămâne nemișcat și imuabil în *prezentul continuu*, dar pentru ființele din cosmos El se manifestă ca viitor. Pentru ființele din cosmos, Dumnezeu merge mereu înainte, spre viitor, atrăgându-i pe toți către Sine. Spre comparație, să ne gândim la o pasăre care zboară și pierde ceva din cioc sau la un avion care se deplasează cu mare viteză și lasă în urmă parașutiști. Acel ceva, o rămurică, rămâne în urma păsării, care-și continuă drumul în zbor. Tot astfel, parașutiștii rămân în urmă, ca niște pete colorate, în timp ce avionul își continuă imperturbabil zborul. (Se poate medita astfel la relativitatea timpului apărută în cazul teoretic în care avionul ar zbura cu o viteză atât de mare încât, într-o fracțiune de secundă, ar ocoli întregul pământ și s-ar afla iarăși deasupra capului parașutiștilor care abia săriseră).

Cei răzvrățiți - "Cel rău": oameni, ființe îngerești sau spirite ale naturii – nu se pot conecta decât energiei mici, numită trecut. De aceea, în acest caz, ei sunt puterea mică. Pentru a se racorda la *prezentul continuu*, Cei răzvrățiți au nevoie de o energie mai mare. Această energie este emisă de oamenii încarnați. Cei răzvrățiți nu se mai pot reconecta la Gândirea lui Dumnezeu din *prezentul continuu* decât prin oamenii încarnați și doar atunci când, la rândul lor, oamenii se conectează la ceva petrecut în trecut. Când oamenii fac ceva rău, se conectează automat la trecut, repetând ce au făcut cândva Cei răzvrățiți. Astfel, prin erori comportamentale - rezultate în urma "căderilor în ispite" -, oamenii încarnați intră în rezonanță cu trecutul, cu amintirile Celor răzvrățiți. În fond, oamenii intră în rezonanță cu amintirile reziduale ale cosmosului, cu ceea ce se află în **recycle bin** de la nivelul megacalculatorului care este cosmosul. Prin această conexiune, Cei răzvrățiți fac din om puterea mare. Oamenii, ca putere mare, asigură viitorul și continuitatea puterii mici, care, în acest caz, sunt Cei răzvrățiți. Oamenii sunt cei care cheamă la viață și asigură continuitatea Celor răzvrățiți, prin reconectarea la energia numită trecut, în urma fapturii răului. Astfel, oamenii atrag energia numită trecut, adică amintirea. Prin atragerea amintirilor reziduale ale cosmosului, oamenii se întorc în trecut, spre moarte, în timp ce Cei răzvrățiți vin la viață. Uneori, pentru a se reîntoarce rapid în trecut, unii oameni dezaxați fac ritualurile religioase inversate (luciferice sau shaitanice), prin care atrag amintirea trecutului, depărtându-se și mai mult de Dumnezeu.

Poziția față de principiul continuității formei și, implicit, față de Planul lui Dumnezeu își găsește expresia sa cea mai completă în manifestarea pe scena cosmosului a celor două tabere îngerești de formă umanoidă: Fiii Luminii și Fiii întunericului - a binelui și a răului. Fiii luminii - Fii ai principiului de continuitate - sunt acei îngeri care au păstrat legătura cu Dumnezeu, cunosc Înțelepciunea lui Dumnezeu și lucrează pentru ducerea la împlinire a Planului Său. În schimb, Fiii întunericului s-au rupt de Dumnezeu cu de la sine voință, în urma exercitării liberului arbitru. Ei nu mai urmează principiul lui Dumnezeu de continuitate a creației, astfel că nu mai respectă Planul lui Dumnezeu. Fiii întunericului nu mai cunosc decât Urma lui Dumnezeu, fiind blocați în trecut și în amintire.

La rândul lor, oamenii reflectă în palierul material cele două poziții strategice față de Planul lui Dumnezeu. De-o parte se situează Oamenii Luminii, iar de cealaltă parte Oamenii întunericului. Oamenii Luminii acționează în sensul perpetuării creației lui Dumnezeu - în sensul continuității a tot ce există. În schimb, Oamenii întunericului lucrează în sensul prejudicierii creației lui Dumnezeu. Oamenii care nu se conformează Planului lui Dumnezeu, se conectează prin sintonie, instantaneu, primului om care s-a răzvrătit - Shantiah -, repetând păcatul originar și chemând la viață amintirea. Pe măsură ce cheamă o amintire la viață, fiecare om face un pas spre moarte. De aceea, moartea este rezultatul păcatului originar, pe care fiecare om trebuie să-l răscumpere.

Ceea ce se naște în fiecare om încarnat ca fiind diferit de *prezentul continuu* atrage amintirea care este trecut. Amintirea este karma (soarta). Karma (soarta) este așadar diferența de potențial dintre Planul lui Dumnezeu și modul în care oamenii aduc prejudicii cosmosului. Nu se poate vorbi despre karma decât în momentul în care oamenii nesocotesc Planul lui Dumnezeu. Dacă oamenii n-ar nesocoti Planul lui Dumnezeu, n-ar exista karma. Nesocotind Planul lui Dumnezeu, oamenii atrag trecutul, adică amintirea. Trecutul și amintirea sunt Cei răzvrățiți ("Cel rău") - Shantiah, Hallshithan, Lucifer, Dree, Lorehh, Primordialii întunericului și cei care i-au urmat.

Oamenii întrupați care nesocotesc Planul lui Dumnezeu, ce presupune prezervarea creației, făptuiesc răul. Făptuind răul, oamenii se conectează amintirii reziduale a cosmosului - se conectează la **recycle bin** al cosmosului - făcând saltul de la Viață la Moarte. În momentul în care oamenii fac răul în lumea materială, Fiii întunericului ("Cel rău") fac un uriaș salt în timp, deplasându-se din trecutul în care sunt blocați, pentru a veni în prezent. Astfel ei fac saltul de la Moarte la Viață. În schimb, oamenii care făptuiesc binele și respectă Planul lui Dumnezeu se situează în *prezentul continuu*, deci trec de la Moarte la Viață. Viața este Dumnezeu.

Binele presupune așadar perpetuarea creației, a formei și a ființei, iar răul este conectarea la trecutul care crează discontinuitatea creației, a ființei și a formei. A face Binele înseamnă a perpetua creația lui Dumnezeu în orice formă se prezintă ea: relații sociale, prietenii, relații de familie, în ceea ce privește raporturile cu natura, cu mediul animal și vegetal etc. Când omul face Binele se situează în *prezentul continuu* - în Firea Lucrurilor - care este Timpul lui Dumnezeu, unde nu există nici lege, nici tocmeală, nici karma. De exemplu, când un om leagă o prietenie sau când se îndrăgostește, se situează în Firea lucrurilor - în *prezentul continuu*. Când un om desface o prietenie sau își părăsește iubita, se conectează trecutului, repetând ceea ce au făcut Cei răzvrățiți - Shantiah, Hallshithan, Lucifer și toți cei care au ales Calea Întunericului. În momentul ruperii unei relații (indiferent de motiv), omul săvârșește răul, întrucât crează discontinuitate. Tot astfel se petrec lucrurile în cazul relațiilor defectuoase între semeni: certuri, bătaii, jigniri, divorțuri, în cazul distrugerii unei părți a naturii, în cazul vătămării vegetalelor și animalelor etc.

A face răul înseamnă a crea discontinuitatea formei și ființei și a aduce prejudicii creației lui Dumnezeu. Răul este depărtarea de *prezentul continuu* și blocarea în trecut, acolo unde există lege și tocmeală - acolo unde există karma. Orice formă umanoidă care făptuiește răul întrerupe legătura cu Dumnezeu, astfel că nu mai posedă energia care s-o atragă spre viitor și care să-i asigure continuitatea. Dacă am folosi limbajul

creștin, am putea spune că, prin modul lor de comportare, toți oamenii încarnați sunt în păcat, iar păcatul înseamnă moartea. Aceasta înseamnă că oamenii nu sunt vii. Pentru Dumnezeu, toți oamenii sunt morți.

În cosmos există două mari Cărți în care sunt notate numele tuturor oamenilor. Prima este **Cartea celor Vii**, iar a doua este **Cartea celor Morți**. Aceste cărți sunt ținute de Serafimi. Toți oamenii - fie decorporați, fie întrupați în lumea materială - sunt trecuți în Cartea celor Morți. Cartea celor Vii este goală - are paginile albe.

Dumnezeu se deplasează înainte, creând neîncetat viitorul care înseamnă continuitatea. Oamenii au rămas ancorați în trecut, unde nu există decât Urma lui Dumnezeu. Dumnezeu își cheamă fii rătăciți, căutând să-i atragă către Sine. Întrebarea pe care întregul cosmos și-o pune este dacă oamenii vor fi capabili, în cele din urmă, să redescopere Calea și să se reacordeze la *prezentul continuu*.

Precum a fost menționat, diferența de potențial dintre Planul lui Dumnezeu și modul în care o ființă omenească se comportă de-a lungul existenței - modul în care a adus prejudicii cosmosului - se numește karma. Karma nu se poate manifesta decât în momentul în care ființa omenească nesocotește Firea Lucrurilor - Planul lui Dumnezeu. Dacă oamenii n-ar nesocoti Firea Lucrurilor, n-ar avea karma. În momentul făptuirii răului în lumea materială de către oameni, Fiii întunericului fac un uriaș salt în timp, deplasându-se din Trecutul în care sunt blocați, pentru a veni în Prezent. Astfel ei fac saltul de la Moarte la Viață. În schimb, oamenii care făptuiesc binele și respectă Planul lui Dumnezeu se situează în *prezentul continuu*, deci trec de la Moarte la Viață. Viața este Dumnezeu. În concluzie, Binele este *prezentul continuu* - perpetuarea creației, a formei și a ființei) -, iar Răul este moartea, conectarea la Trecutul care crează doar discontinuitatea ființei și a formei.

Actualmente, Planul lui Dumnezeu pentru oameni poartă numele de Lucrarea Îngerilor (Fiilor Luminii). Pentru îndeplinirea planului Fiii Luminii coboară din lumile lor de origine și se manifestă în lumea eterică. Rezultatul în lumea materială a Lucrării Îngerilor poartă numele de Biserică. Biserica dă Calea, iar Calea este Iisus Hristos.

Adevărul este că numai prin Iisus Hristos se mai poate cunoaște Calea. Aflându-se pe Cale și în Adevăr, oamenii se află în Lumină, care este Viața. Aceasta este Marea Taină a lui Dumnezeu-Iubire, Iisus Hristos: numai prin Iubire se poate realiza continuitatea formei și reîntoarcerea la Dumnezeu a tuturor Celor întunecați - oameni, ființe luciferice ori spirite întunecate ale naturii.

❧ Perpetuarea creației ❧

Dumnezeu asigură continuitatea tuturor formelor din cosmos, inclusiv a formei umanoide, printr-o capacitate denumită Iubire. Iubirea este a doua Persoană a lui Dumnezeu. În al patrulea ciclu cosmic, Dumnezeu-Iubirea s-a întrupat în lumea materială printr-o naștere imaculată, iar oamenii au numit-o Iisus Hristos.

Capacitatea formei de a se menține și de a se păstra ca formă, în mod continuu, se numește Lumină. Lumina este a treia Persoană a lui Dumnezeu. Oamenii o numesc Sfântul Duh. Orice formă umanoidă din cosmos se poate menține în stare de funcționare doar prin acceptul și cu aportul de energie al lui Dumnezeu-Iubire, a doua Persoană.

Precum a fost menționat, Dumnezeu, Creatorul perpetuu al cosmosului, emite din Sine energia numită *prezent continuu*. Timpul a început să se deruleze începând de la păcatul originar al primului om, Shantiah, și de la neascultarea poruncilor primului înger răzvrătit, Hallshithan. De atunci, pentru oamenii întrupați care păcătuiesc, fiecare moment devine trecut - devine amintire. Fiecare om care păcătuiește se conectează prin simfonie, instantaneu, primului om, Shantiah, repetând păcatul originar și chemând la viață amintirea. Pe măsură ce cheamă o amintire la viață, fiecare om face un pas spre moarte. În consecință, moartea este rezultatul păcatului originar, pe care fiecare om trebuie să-l răscumpere. Ceea ce se naște în fiecare om încarnat ca fiind diferit de *prezentul continuu*, îl depărtează de Dumnezeu.

Principiul suprem al lui Dumnezeu și baza de pornire a Planului Său este perpetuarea și menținerea creației - a formei de formă - inclusiv a formei umanoide a îngerilor, oamenilor și spiritelor naturii. Dumnezeu, ca Putere Supremă ce emite din Sine *prezentul continuu*, are capacitatea de a asigura continuitatea tuturor formelor și ființelor din cosmos, pentru ca aceste forme să ajungă, la rândul lor, să-și asigure singure, continuitatea, fără aportul Său. Orice formă ori ființă din cosmos nu poate să-și asigure continuitatea decât dacă se conectează prezentului continuu. Deocamdată, fiind rupte de *prezentul continuu*, toate formele și ființele din cosmos există datorită aportului energetic al lui Dumnezeu prin intermediul celei de-a doua Persoane - Dumnezeu-Iubirea care este Hristos.

Și la nivelul cosmosului material, energia emisă de Dumnezeu, Puterea supremă, care cândva a fost Prezent și acum este Trecut poartă numele de amintire. Cosmosul material - materia - este așadar amintire cristalizată. Cosmosul material, cu toate stelele și galaxiile sale, cu supernovele și găurile negre, s-a născut într-un punct fix, iar acest punct fix este chiar în centrul Terrei aurice. Totodată, cosmosul se îndepărtează continuu de acest punct fix, care este chiar în centrul Terrei aurice. În mod firesc, centrul Terrei aurice ar fi trebuit să se afle în centrul Pământului material. Totuși, datorită faptului că în momentul expansiunii cuantice a cosmosului s-a produs o dilatare a spațiului, centrul Terrei aurice este situat puțin lateral de Pământul fizic - la câteva sute de mii de kilometri de suprafața sa. Aceasta înseamnă că în palierul cuantic material, prima planetă a fost Pământul - mai precis, prima sa întocmire denumită Protopământ. Printr-un proces de dilatare succesivă, din Protopământul originar s-au născut toate planetele sistemului solar, inclusiv Soarele.

La început, înaintea apariției Soarelui și a Lunii, au existat două entități îngerești de Zi și de Noapte, ființe îngerești lipsite de formă umanoidă, care asigurau lumina. În acea primă fază a existenței cosmosului, spiritele naturii au luminat cerul: ele erau corpurile spirituale ale cerului, care luminau întunericul prin intermediul corpurilor lor luminoase. În acea perioadă nu exista nici un alt corp ceresc în tot universul. Nu existau ceea ce ființele din lumea eterică (și nu numai) numesc "luminători". Aceasta este taina creației palierului material. Această taină a fost relatată laconic și în Vechiul Testament, care afirmă că Ziua și Noaptea, respectiv Lumina și Întunericul, au fost create de Dumnezeu în ziua întâi, iar Soarele și Luna (luminătorii) au fost create abia în ziua a patra.

Corpurile cerești - galaxii, supernove, sori, planete etc -, formate din materie, au apărut pe eșichierul cosmosului mult mai târziu, în mod succesiv. Materia (sau ceea ce

noi, oamenii, numim materie) este formată din trupurile cristalizate - amintiri cristalizate sau trecut materializat - dar răspândite în tot cosmosul, ale tuturor Celor întunecați. Materia este așadar formată din trupurile cristalizate, dar răspândite în tot cosmosul, ale lui Hallshithan, Lucifer și ale tuturor Îngerilor și spiritelor naturii rebele care i-au urmat. Cosmosul material este Trecut cristalizat - amintirea a ceea ce s-a petrecut cândva. Aglomerările de materie din cosmos (ceea ce noi numim sori etc) sunt, de fapt, trupul spiritual cristalizat într-o stare specifică pe care noi o numim materie ale ființelor care s-au răzvrătit. Pe măsură ce ființele îngerești s-au răzvrătit, au apărut noi stele, noi galaxii, noi megagalaxii. Ceea ce este sus este jos și ceea ce este jos este sus. Ceea ce este în interior este în exterior și ceea ce este în exterior este în interior.

În cosmosul material nu există planete analoge Pământului, ci doar stele - ceea ce ființele din lumea eterică numesc "luminători". Nu există nici o planetă similară Pământului în tot cosmosul. Nici planetele sistemului nostru solar nu pot fi considerate planete în sensul Pământului decât, cel mult, din punctul de vedere al logicii formale folosită de știință; din punctul de vedere al logicii formale, corpurile cerești care au forme materiale asemănătoare pot fi catalogate în aceeași categorie. Din punct de vedere spiritual, nu contează forma ori aspectul material, ci ceea ce se află la nivel spiritual. În concluzie, în cosmos există doar o singură planetă materială - Pământul. Toate celelalte corpuri cerești sunt moarte - sunt formate din corpurile spirituale cristalizate ale ființelor îngerești răzvrătite. Ele au fost cristalizate în materie prin intermediul energiei numită trecut, pe măsură ce s-au depărtat de *prezentul continuu*. Trecutul este amintirea. Într-un fel se poate spune că Hallshithan se manifestă în exterior - în macrocosmos - ca o imensă gaură neagră, care are dorința de a devora energetic tot cosmosul. În interior, la nivelul Terrei aurice, Hallshithan se poate manifesta ca o ființă de forma unui imens șarpe solzos sau a unei preafrumoase femei.

Dacă structurile materiale ale corpurilor cerești - ale luminătorilor - sunt părți din corpurile spirituale ale Celor întunecați, sori ori supernovele care explodează sunt corpurile acelorași ființe, care dispar din cosmos. Și iarăși este valabil principiul "ceea ce este sus este jos și ceea ce este jos este sus, ceea ce este în interior este în exterior și ceea ce este în exterior este în interior", întrucât pe măsură ce dispăre o astfel de ființă întunecată și, implicit, dispăre un corp ceresc de pe boltă, dispăre și un atom din aura omului. De aceea, ființele din lumea eterică afirmă că numărul de "stele" luminoase (atomii luminoși) din configurația aurei fiecărui om sunt legate de numărul de stele de pe cer. Există așadar o corespondență perfectă între numărul corpurilor cerești din universul material și numărul de atomi luminoși din aura omului.

Ființele îngerești se pot deplasa, orienta și transcende palierele Terrei aurice în funcție de poziția lor metafizică față de cele trei Persoane ale lui Dumnezeu: Tatăl, Fiul și Sfântul Duh. De asemenea, orice ființă omenească care este capabilă să se deplaseze în Terra aurică trebuie să țină cont de poziția celor trei Persoane. Principiul deplasării în Terra aurică constă în conștientizarea locului în care se află cele trei Persoane. Cel care se deplasează trebuie să-l aibă permanent în față pe Tatăl, în dreapta pe Fiul, în stânga pe Sf. Duh. Distanțele dintre cele trei persoane poartă numele de timp. Nici o ființă care nu conștientizează locul în care se află cele trei Persoane nu se poate deplasa în Terra aurică. Deplasarea în Terra aurică presupune orientarea în Timp - în funcție de

poziția celor trei Persoane. Ceea ce înseamnă că dincolo de Terra aurica nu există Timp. Un cosmonaut care ar depăși granițele Terrei aurica - de exemplu, un cosmonaut care ar zbura cu o navă spațială spre Marte - s-ar putea dezintegra sufletește și spiritual pentru că n-ar mai fi conectat energetic la Dumnezeu. Forma sa umanoidă ar supraviețui într-adevăr, întrucât ar fi animată doar de ființele întunecate, prin aport energetic sub formă de posedare. De altfel, multe ființe luciferice ar fi amatoare de o migrare în afara Terrei aurica (această tendință stă la baza programului actual de "cucerire a spațiului cosmic"). Totuși, chiar și în aceste condiții, forma umanoidă al cosmonauților - trupul material - ar suferi distorsiuni spațio-temporale dramatice în momentul în care ar depăși limitele Terrei aurica.

Orice ființă capabilă să se deplaseze în Terra aurica o poate face prin intermediul lui Dumnezeu sau a Fiilor Luminii. Principiul atracției asigură deplasarea în spațiu-timp: energia mare atrage energia mică. Dumnezeu îi atrage pe toți: oameni sau îngeri din categoria Fiilor Luminii. Energia cea mare se numește *prezentul continuu* - care atrage și asigură deplasarea. Energia cea mică, atrasă, se numește trecut sau amintire. Singurele ființe care se deplasează în alt fel sunt ființele întunecate și oamenii care au ales să se însoțească cu ele. Ființele întunecate se pot deplasa doar prin intermediul lui Shantiah - primul om. Fiii întunericului nu se pot conecta decât energiei mici numită trecut. Ei nu cunosc decât trecutul; viitorul nu există pentru ei. Ei continuă să trăiască în același timp în care a avut loc rebeliunea. Pentru a se deplasa, Fiii întunericului au nevoie de o energie mai mare. Această energie mare este emisă de oamenii care intră în rezonanță cu ceea ce sunt ei. De fapt, făptuind răul, oamenii intră în rezonanță cu trecutul, cu amintirile Fiilor întunericului. Dacă oamenii nu ar săvârși răul, Fiii întunericului ar rămâne blocați în timpul răzvrătirii - în acel Trecut în care a avut loc răzvrătirea împotriva Ordinii cosmosului - și nu ar mai exista pentru cosmos. Ei reușesc să se racordeze la prezentul oamenilor încarnați doar în cazul în care aceștia săvârșesc ceva rău și cheamă amintirea, realizând conexiunea cu ei.

Așadar, procesul normal al deplasării este de la Puterea mare la Puterea mică, de la om la Dumnezeu. Dumnezeu este Viitorul pentru că crează continuitatea. Procesul invers aparține Fiilor întunericului, care fac din om Puterea mare. Omul, ca Putere mare asigură viitorul și continuitatea Puterii mici, care în acest caz sunt ființele întunecate. Oamenii sunt cei care cheamă la viață ființele întunecate și le asigură continuitatea.

Orice ființă, omenească sau îngerească, care se deplasează în timp, din punct de vedere corporal stă pe loc. Cu alte cuvinte, deși are impresia că străbate spații imense, că merge pe alte planete, o ființă nu se mișcă din locul în care se află. Ființele din lumea eterică spun că transcende cele trei Oceane: Oceanul de sunet, Oceanul de miros și Oceanul de Lumină. Îngerii, în momentul în care se deplasează, nu se mișcă din locul în care se află. Aceasta înseamnă că Îngerii străbat cele trei Oceane pentru a se manifesta într-un anumit loc, fără însă a se mișca din palierul lor cuantic de reședință - Lumea Îngerilor. Totuși, ei se manifestă în toată plinătatea ființei lor în acel loc sau în mai multe locuri simultan, fără a fi vorba despre o iluzie. Ființa care se deplasează are senzația că atrage printr-un spațiu îngust suma tuturor sunetelor, mirosurilor și luminilor, plăcute sau neplăcute. Pentru ființa care se deplasează, atracția asigură, instantaneu, informațiile cu privire la ființele de pe pământ.

☞ Energiile pharismah ☜

Dumnezeu, prin natura Sa, este continuitatea creației. Principala particularitate a manifestării lui Dumnezeu este faptul că nu-și distruge niciodată creația. Dacă ar produce, chiar și indirect, discontinuitatea creației, Dumnezeu s-ar manifesta în afara însușirii Sale fundamentale - ceea ce nu este posibil.

Dumnezeu a acordat tuturor ființelor, create de El Însuși, o însușire esențială: capacitatea de a se manifesta în mod autonom, prin liberul arbitru. Prin liberul arbitru, toate ființele din cosmos au posibilitatea de a se manifesta după cum doresc, în bine sau în rău. Atunci când se manifestă în sensul continuității creației, ființele sunt în acord cu Ordinea cosmică. Atunci când se manifestă în sensul discontinuității creației, ființele din cosmos făptuiesc răul.

În cazul oamenilor, liberul arbitru nu este doar o particularitate metafizică abstractă. Liberul arbitru este o particularitate concretă, care se exprimă, la nivelul structurii aurice, prin emiterea unei energii modulate informațional. Cel care emite această energie modulată informațional este chiar **spiritul** de formă sferică, care la oamenii întrupați se află în zona pieptului. Energia emisă de spirit se numește **pharismah (phar-ismah)** și poate fi definită drept **energia voinței spiritului**. Spiritele oamenilor au fost create în "Lumea fără formă", de Dumnezeu Unicul, fiind înzestrate cu această capacitate de a emite pharismah.

Pharismah este o energie pe care omul o emite în spiritul său, în momentul în care ia o decizie. De aceea, se poate spune că, mai întâi, omul ia o decizie în inima lui - în inima ființei sale interioare. Această decizie poate fi denumită **intenție**. Emiterea acestei energii se produce datorită existenței unui atribut fundamental al spiritului - atribut ce poartă numele de **voință**. Energia pharismah este cea mai puternică energie din cosmos, fiind identică, ca funcționalitate, cu energia primordială emisă de Unicul Dumnezeu, în momentul creației lumii. La început, Dumnezeu a emis o energie pharismah - ceea ce înseamnă că Dumnezeu a manifestat o Intenție în Inima Sa, potrivit atributului Voință. Diferența dintre energia pharismah emisă la începutul creației de către Dumnezeu și energia pharismah a oamenilor este, firește, imensă, dar, ca funcționalitate, sunt asemănătoare.

În momentul în care o ființă omenească din palierul cuantic material emite o energie pharismah repetă ceea ce a făcut Dumnezeu la începutul creației. În fiecare moment al existenței sale, orice ființă omenească emite o astfel de energie pharismah. Energia pharismah este ca o rază laser emisă de spiritul omului. Durata emiterii unei energii pharismah este de câteva fracțiuni de secundă, ca un flash extrem de scurt. Din acest punct de vedere are mai puțină importanță dacă, în cele din urmă, emiterea acestei energii este urmată sau nu de transpunerea ei în practică - de materializarea intenției din inima omului. Ceea ce are deosebită importanță este emiterea ei, indiferent de condiții și de transpunerea ulterioară în practică.

Energiile pharismah, ca expresie a voinței spiritului, nu pot fi decât luminoase. Atunci când sunt emise de spiritul omului, toate energiile pharismah sunt luminoase. Dar, în cazul în care omul nu respectă Ordinea cosmică, energiile pharismah se întunecă la scurt timp după ce sunt emise. Astfel, din punctul de vedere al respectării Ordinii cosmice, se poate vorbi despre două tipuri de energii pharismah: luminoase și

întunecate. Energiile pharismah luminoase sunt în rezonanță cu Ordinea cosmică, cu Dumnezeu și cu toate ființele luminoase din cosmos. În schimb, energiile pharismah întunecate sunt în rezonanță cu ființele întunecate din cosmos - cu "Cel rău". În momentul în care un om emite o energie pharismah luminoasă, intră în sintonie cu Dumnezeu, dar în momentul în care emite o energie întunecată intră în conexiune aurică cu "Cel rău", pe care-l cheamă, ca și cum l-ar suna pe telefonul mobil.

Modul în care oamenii emit energii pharismah poate fi exemplificat printr-un eveniment preluat din existența cotidiană. Să spunem că, în lumea materială, un om se mânie subit pe un semen care-l jignise, astfel că, într-o fracțiune de secundă, simte pornirea de-al lovi. Chiar în fracțiunea de secundă în care simte mânia, omul emite o energie pharismah. Această pharismah, care este o energie modulată informațional, este emisă chiar de spiritul său, prin atributul voință, ca intenție. În acest caz, energia pharismah, ca expresie a atributului voință, este luminoasă, dar, imediat după ce este emisă, se întunecă. Raza luminoasă ce țâșnește din spiritul omului se transformă într-o rază întunecată, datorită faptului că intră în disonanță cu Ordinea cosmică - care reprezintă Voința lui Dumnezeu. Astfel voința omului se opune Voinței lui Dumnezeu, iar omul devine vrăjmaș sau adversar - omul devine "Cel rău". Firește, această constatare este valabilă doar în secunda în care omul emite acea rază întunecată. Să spunem că, în secunda următoare, omul din exemplul nostru își domolește mânia, se calmează și întinde împăciuitoarea mâna semenului său, care-l jignise. În momentul în care întinde mâna semenului său, omul emite o nouă energie pharismah. De data aceasta, energia pharismah nu se mai întunecă, ci rămâne luminoasă.

Acest exemplu, în care un om se mâniază și simte nevoia de a ridica mâna asupra aproapelui, dar care, în cele din urmă, se calmează, merită o scurtă analiză, pentru că este baza de pornire a tuturor evenimentelor nefaste din lumea materială. Și, după cum se poate constata, în acest exemplu tipic, omul jignit s-a comportat creștinește - nu a greșit. La prima vedere, se poate spune că acel om nu a acumulat karma negativă. Totuși, la o analiză mai atentă, se poate constata că lucrurile nu stau chiar așa; cel mai adesea, socotelile de acasă nu se potrivesc cu cele din târg. Și cum târgul este destul de mare, se poate spune că acel om a acumulat karma negativă, datorită acelei energii pharismah întunecate pe care a emis-o. În momentul mâniei, energia pharismah întunecată a pornit instantaneu din spiritul acelui om și s-a propagat prin spațiu, ca o rază laser. În mod firesc, a fost receptată de către ființele care sunt în rezonanță cu ea - ființele întunecate, cele denumite generic "Cel rău". Traseul urmat de energia pharismah întunecată nu este prea greu de determinat: s-a propagat până în Haos, acolo unde adastă, într-o așteptare somnolentă, lipsit de ființă și de energie, "Cel rău": ființele Lorehh și Dree. Prin energia pharismah întunecată, "Cel rău" a fost alimentat cu energie suplimentară, astfel că a devenit atent la emitent. Urmând energia pharismah în sens invers, "Cel rău" l-a localizat pe emitent și apoi a început "să-i facă curte" asiduă. Fiind chemat pe firul scurt, "Cel rău" - prin unul din reprezentanții săi, Lorehh sau Dree - a intrat astfel în conexiunea aurică cu omul respectiv.

Aceasta a fost, desigur, fotografia omului, realizată chiar în secunda în care a emis energia pharismah întunecată. Omul în cauză a acumulat karma negativă - s-ar putea spune că a încasat o bilă neagră. Ceea ce s-a petrecut după aceea, în momentul în care omul s-a stăpânit și a întins mâna aproapelui, concomitent cu emiterea energiei

pharismah luminoase, este o altă poveste. Este o altă fotografie a poziției omului față de cosmos și față de Ordinea cosmică. Energia pharismah luminoasă, emisă de omul care a întins mâna (sau celălalt obraz) semenului urmează un alt traseu. Acest traseu este cel normal. Energia pharismah emisă de spiritul omului este atrasă, în mod firesc, de Cel compatibil cu ea, cu Dumnezeu. De la Dumnezeu, energia pharismah se întoarce în spiritul omului - cel care a emis-o. Astfel, circuitul Luminii se închide în Dumnezeu. Lumina se închide în Lumină. Din Dumnezeu, care este Puterea Supremă, pharismah revine la om însuțit. Dacă un om face un pas către Dumnezeu, Dumnezeu face o sută de pași spre om.

Între prima energie pharismah (întunecată) și a doua energie pharismah (luminoasă) este atât o diferență de traseu, cât și o diferență de timp. Cu atât mai mult, este o diferență de efect; fiecare dintre energiile pharismah produce efecte corespunzătoare naturii sale. Diferența de traseu este clară. La fel de clară este și diferența de manifestare a efectului. Diferența de timp este mai puțin clară pentru noi, oamenii, dar poate fi înțeleasă cu ușurință. După cum s-a remarcat, între emiterea primei energii pharismah - cea întunecată - și emiterea celei de-a doua, care a fost luminoasă, s-a scurs o perioadă de timp. Pentru noi, oamenii, este o vorba despre o diferență de timp ne semnificativă, dar pentru cosmos și pentru mecanismele sale de funcționare este o diferență radicală. În prima fază, omul a emis o energie pharismah întunecată, care s-a mișcat dinspre prezentul omului spre trecut, atrăgând la viață pe "Cel rău". Chemând la viață pe "Cel rău", omul a murit pentru cosmos chiar în acea fracțiune de secundă. În a doua fază, omul a emis o nouă energie pharismah, dar aceasta a fost luminoasă. Energia pharismah luminoasă a conectat iarăși omul la *prezentul continuu* - la timpul lui Dumnezeu, acolo unde toate sunt una. Prin conectarea la *prezentul continuu*, omul a revenit la viață. În ambele faze, ceea ce omul a emis din centrul ființei sale (din inima ființei sale) a avut tendința de a se reîntoarce dinspre periferie, ca plată sau ca efect. Ca regulă generală, orice energie pharismah, fie bună, fie rea, se reîntoarce pe la periferie, după ce, anterior, a fost emisă din centrul ființei omului - din spirit. Fiecare tip de energie pharismah își realizează efectul său, în conformitate cu natura sa. După ce omul a emis o energie pharismah, efectul se reîntoarce pe la periferie. Firește, se reîntoarce pe la periferia existenței sale cotidiene, care este situată în spațiu și timp. Deși se spune adesea că destinul are mâna foarte lungă, efectul nu întârzie prea mult timp după emiterea unei energii pharismah întunecate. Astfel că nu ar trebui să surprindă faptul că, la doar câteva minute după emiterea energiei pharismah întunecate, omul din exemplul nostru este deschis unui eveniment dramatic, perfect compatibil cu natura acelei energii pharismah.

Să ne imaginăm că, aflat încă sub imperiul mâniei interioare, după despărțirea de semenul căruia îi întinsese mâna, omul din exemplul nostru trece neatent strada printr-un loc nepermis. Este chiar o porțiune de stradă situată imediat după o curbă, ce nu oferă prea multă vizibilitate conducătorilor auto. Două secunde mai târziu, chiar în acea porțiune de drum traversată de acel om aflat încă în stare de nervozitate, trece în viteză un bolid. Dacă ajungea cu două secunde mai devreme, datorită vizibilității reduse, bolidul avea toate "șansele" să-l accidenteze grav pe omul din exemplul nostru. Nu contează dacă bolidul vine de la periferia cartierului sau a orașului în care se găsește omul sau vine doar de la periferia razei sale vizuale. Nu contează nici faptul că

viteza bolidului este direct proporțională cu forța enervării omului în momentul emiterii energiei pharismah. Oricum, nu este în apropiere nici un observator obiectiv care să calculeze toate aceste coordonate. Șoferul mașinii și pietonul. Nu s-au văzut, nu s-au cunoscut; pietonul, subiectul central din exemplu nostru, nu are de unde să știe că șoferul bolidului tocmai trecuse printr-un eveniment neplăcut: îl enervase șeful, care-i reproșase că nu a îndeplinit corespunzător o sarcină de serviciu. Șoferul s-a abținut în ultima clipă să-i demonstreze șefului, prin fapte, care este adevărata sa stare de spirit. A plecat nervos, s-a suit în mașină și a gonit nebunește pe străzi. Nu a observat că era pe punctul de a acroșa un pieton chiar într-o porțiune de drum lipsită de vizibilitate, imediat după o curbă. Nici dacă ar fi frânat brusc, n-ar fi putut evita accidentul. Nici omul din exemplul nostru nu a observat pericolul, fiind absorbit în propriile gânduri. Dacă bolidul ajungea cu două secunde mai devreme, era deja accidentat.

Firește, este un exemplu puțin forțat, care a avut doar rolul de a indica, în termeni generali, modul în care se propagă energiile pharismah și, cu atât mai mult, modul în care acestea devin creatoare de evenimente. Faptul că destinele celor două spirite emițătoare de energii pharismah (șoferul și pietonul) nu s-au intersectat în mod dramatic, nu se datorează unei coincidențe sau, pur și simplu, întâmplării. Se datorează răspunsului lui Dumnezeu. Dumnezeu a răspuns celei de-a doua energii pharismah - luminoase - emise de cei doi oameni, a căror caracteristică principală a fost iertarea. Fiecare energie pharismah a generat evenimente compatibile cu natura sa: cea întunecată a generat ceva ce s-ar fi soldat cu un accident; cea luminoasă a generat salvarea celor doi oameni - a pietonului și a șoferului.

Fără nici o îndoială, întrebarea ce se poate pune este dacă acest exemplu reprezintă doar o exagerare, lipsită de orice suport real. Dacă reprezintă o exagerare, totul este bine: oamenii pot dormi liniștiți în continuare; nici un pericol la orizont - nimic nou la periferie. Dacă nu reprezintă o exagerare, chiar dacă această probabilitate nu depășește 1 %, atunci lucrurile se schimbă; o astfel de probabilitate poate pune pe gânduri orice conștiință omenească. Concluzia este una singură: faptul că nu se produc atât de multe accidente sau evenimente catastrofale demonstrează faptul că, în timp ce noi, oamenii, dormim (la figurat), Cineva are grijă de noi. Acel Cineva muncește foarte mult, secundă de secundă, de la începuturile existenței lumii până în prezent. Este omniprezent și atotștiutor. Știe cum să intervină atunci când este cazul, cu cea mai mare discreție, fără a anula liberul arbitru al oamenilor. Acest Cineva este Dumnezeu.

Firește, exemplul de mai sus poate naște o serie de întrebări colaterale. Cea mai pertinentă ar suna în felul următor: dacă omul din exemplul nostru nu ar fi emis a doua pharismah - cea luminoasă - ce s-ar fi întâmplat ?

RAZELE DE CREAȚIE

☞ Deplasarea spre roșu ☞

Cosmosul material, pe care noi oamenii îl considerăm a fi imens, este ca o picătură de ulei într-un ocean infinit. Oceanul infinit este Sfera de Lumină (Oceanul de Lumină), iar lumea materială este doar o enclavă în imensitatea acesteia.

Savanții moderni afirmă că “universul observabil” (“orizontul cosmologic”), se întinde până la limita de 25 miliarde de ani-lumină. Ei afirmă că nu se poate cunoaște mai mult despre dimensiunile universului, datorită faptului că orice obiect cosmic, care trece dincolo de “orizontul cosmologic” își pierde luminozitatea datorită **deplasării spre roșu** cu o viteză de peste 90% din viteza luminii și nu mai poate fi detectat, devenind invizibil. Savanții mai afirmă că, undeva, pe cuprinsul nesfârșit al cosmosului material se află sistemul nostru solar care este alcătuit din Soare și din 8 planete.

Din punct de vedere spiritual însă, sistemul nostru solar are în total 12 corpuri cerești, inclusiv Soarele. Dintre cele 12 corpuri cerești, 9 sunt materiale (inclusiv Soarele), iar 3 sunt eterice, așadar invizibile prin intermediul simțurilor materiale și nedetectabile prin instrumentele tehnologice. Datorită demersurilor științei moderne, se cunosc foarte multe cu privire la cele 9 corpuri cerești (inclusiv Soarele); nu același lucru se poate spune despre cele trei planete eterice. Cele trei planete eterice sunt numite astfel: Yuhton, Perfer și Axiah. Dintre ele, doar planeta eterică Perfer a fost cândva locuită. Perferul eteric este o planetă care a fost incendiată la sfârșitul ciclului al doilea. Ea arde și astăzi la nivelul palierului cuantic eteric. Celelalte două planete eterice, Yuhton și Axiah, nu sunt deocamdată apte pentru a primi forme de viață eterică. Yuhton este prima planetă a sistemului solar, fiind situată imediat după Soare - undeva între Soare și Mercur. Axiah este o planetă eterică, situată la capătul sistemului solar, după Pluton, fiind cea mai depărtată planetă de Soare. Planetele eterice Yuhton și Axiah nu sunt locuite.

Undeva, în interiorul sistemului nostru solar se află Pământul fizic. Pământul, ca planetă, nu seamănă cu nici o altă planetă a sistemului nostru solar. De altfel, Pământul nu seamănă cu nici o planetă din cosmosul material. Din punct de vedere al contrapărții sale energetice, Pământul material se aseamănă cu o gaură neagră, ce are în mijlocul său un nucleu, ca un vârtej întunecat. Nucleul este mult mai întunecat decât restul contrapărții energetice a globului fizic.

Din punctul de vedere al contrapărții energetice, tot ceea ce există în lumea materială - de la formele de relief la construcții artificiale și la ființe - se prezintă sub forma unor proiecții întunecate. Nici o structură fizică materială nu emite lumină - nu

este luminoasă. Singurele structuri ce emit lumină în lumea materială sunt structurile aurice interioare ale oamenilor - spiritele și corpurile duh. Firește, structurile aurice interioare ale oamenilor nu aparțin palierului material, ci unui palier cuantic superior; ele sunt doar “captive” în lumea materială.

Așadar, tot ce există în lumea materială, de la structura materială a ființelor la corpurile cerești - materia ca aspect ontologic -, are la bază energii întunecate. Într-un fel, se poate spune că tot ce există în lumea materială este format din întuneric. De aceea, structurile materiale nu pot fi observate decât atunci când sunt luminate de o sursă exterioară - ceea ce înseamnă că acea sursă exterioară trebuie să fie formată dintr-o energie cu o vibrație mai înaltă. Dacă nu ar exista o sursă de energie capabilă să lumineze lumea materială, oamenii n-ar putea observa nimic din ceea ce îi înconjoară, tocmai datorită faptului că orice structură materială este formată din întunecime.

În lumea materială, lumina Soarelui (sau a substitutului denumit electricitate) generează ceea ce noi, oamenii, desemnăm a fi văzul. Fără lumina Soarelui, oamenii nu ar putea percepe mediul înconjurător. Spre deosebire de orice structură din lumea fizică, o **aparitie** de ființă îngerească sau omenească decorporată (un duh de om) care se manifestă pentru scurt timp în lumea materială, luminează cu de la sine putere și nu are nevoie de vreo sursă exterioară pentru a fi observată. Ceea ce înseamnă că structura unei astfel de ființe nu este formată din energii întunecate, precum cele din lumea materială, ci din energii ce emit lumină. Acesta este, de altfel, motivul pentru care o **aparitie** a unei ființe îngerești sau umane defuncte luminează pe timp de noapte, fiind vizibilă oamenilor încarnați datorită luminozității proprii, iar nu datorită faptului că este luminată de o sursă exterioară. Față de materie, structurile aurice transfizice manifestă caracteristici speciale, asemănătoare cu cele atribuite de savanții moderni antimateriei. Savanții moderni afirmă că, undeva, la un nivel cuantic insuficient cercetat astăzi, există ceea ce ei definesc a fi antimaterie (antiparticulă, antiproton, antineutron etc). Evident, ceea ce astăzi este definit drept antimaterie este considerat a fi ceva opus materiei și implicit, lumii vii, dar nu s-a realizat încă un consens al lumii științifice actuale cu privire la acest subiect.

Din punct de vedere spiritual, fiind formată doar din energii întunecate, contrapartea Pământului material se aseamănă cu o gaură neagră (contrapartea energetică nu trebuie confundată cu aspectul eteric sau astral; este vorba doar despre substratul energetic al materiei). În mijlocul acestei găuri negre, se află nucleul întunecat al Pământului fizic, care se prezintă ca un vârtej. La fel se prezintă și toate celalalte corpuri cerești din univers. Între nucleul întunecat al pământului fizic și nucleele tuturor corpurilor cerești din cosmos s-au format legături energetice, formate din raze întunecate. Prin intermediul acestor raze de energie întunecată, nucleul pământului este în conexiune cu nucleele tuturor corpurilor cerești din cosmosul material. Aceste raze de energie întunecată pot fi denumite **raze de creație**.

Razele de creație au aspectul unor canale prin care circulă curenți de energie întunecată. La ieșirea din nucleul întunecat al globului fizic, *razele de creație* nu au un diametru prea mare: nu depășesc 30 de centimetri. Ele se lărgesc progresiv pe măsură ce se depărtează de pământ. La ieșirea din atmosferă, *razele de creație* nu depășesc trei metri diametru, dar în spațiul cosmic ating diametre impresionante, de mai mulți kilometri. Cu cât se depărtează de globul terestru, razele sunt mai mari și mai ample.

Spațiul cosmic este străbătut de nenumărate raze energetice întunecate, ce fac legătura între nucleul pământului fizic și toate corpurile cerești. Fiecare rază este unică, în sensul că prin ea se realizează o conexiune energetică între nucleul Pământului și nucleul unui singur corp ceresc, fără a interfera cu altele. Fiecare rază are propria sa energie modulată informațional; emite un anumit sunet, un anumit miros și o anumită lumină întunecată (nota bene: evident, în lumea materială, lumina nu poate fi întunecată, dar din punctul de vedere discutat aici se poate concede că există o lumină de culoare neagră. Mai mult decât atât: lumina de culoare neagră are o radiație întunecată. Se poate concluziona astfel că lumina neagră este o **altfel** de lumină, care nu are corespondent în lumea materială).

La fel ca un fir de înaltă tensiune în jurul căruia se acumulează câmpuri de forță, toate razele întunecate emit, la rândul lor, o radiație întunecată, ce se propagă, omnidirecțional, în spațiul cosmic. Radiația tuturor razelor creează un câmp energetic unic, de culoare întunecată, care se reflectă la nivelul material. De aceea, pe timpul nopții, cerul are o culoare întunecată (desigur, din punct de vedere științific, alta este explicația).

Prin intermediul razelor de creație are loc un schimb continuu de energie modulată informațional între nucleul Pământului și nucleele tuturor corpurilor din cosmos. Acest schimb de energie are loc în cadrul unui proces de **feedback** (cuv. engl: conexiune inversă în sistemele cibernetice, biologice, tehnice, pentru menținerea stabilității și echilibrului lor față de influențele exterioare; lanț causal închis; retroacțiune, conexiune inversă, cauzalitate inelară etc - aici cu sensul de acțiune în ambele sensuri, retroacțiune la nivel energetic-informațional). Pe de-o parte, întunecimea din nucleul fizic al Pământului (energiile întunecate) este emisă către toate corpurile cerești, iar de cealaltă parte, nucleul pământului fizic atrage toată energia întunecată din cosmos. Acest dublu proces poate fi înțeles ca o respirație și ca o inspirație neîncetată, în cadrul unui proces de autoreglare continuă.

Universul fizic este format din găuri negre, din sori, din planete etc. La fel ca universul fizic, aura omului este formată din atomi luminoși, adică din sori (stele), din planete, din spații întunecate (care dau senzația unor porțiuni de discontinuitate) și din găuri negre - vârtejuri întunecate care absorb energia. De aceea, precum a fost menționat, se poate afirma că există o corespondență perfectă între numărul corpurilor cerești din universul material - miliarde și miliarde de corpuri cerești - și numărul de atomi luminoși din aura omului. Modificările produse pe pământ, la nivelul structurii aurice a oamenilor, sunt în legătură directă cu modificările petrecute la depărtări de miliarde de ani-lumină, în spațiul cosmic, prin procesul continuu de feedback, realizat prin intermediul razelor de creație. Ceea ce este sus este jos, ceea ce este jos este sus. Între microcosmos și macrocosmos, între cerurile mari (cosmosul) și cerurile mici (aura oamenilor) este astfel o corespondență perfectă.

Din centrul universului se vede totul, dar dinspre periferie nu se vede centrul. Ceea ce înseamnă că curbura spațiului (menționată de fizicianul Albert Einstein) este un fapt concret și că universul material se aseamănă cu o pâlnie inversată, al cărui centru este situat în adâncime. Cu cât un ipotetic observator se depărtează de centru urcă, iar cu cât se apropie de centru, coboară.

☞ Singura planetă din cosmos ☜

În cosmos, din punct de vedere auric, există trei categorii principale de corpuri cerești: găuri negre, sori și planete. Toate celelalte corpuri cerești despre care vorbește știința modernă sunt metamorfoze ale acestora.

Prima formă de manifestare a unui corp ceresc este gaura neagră. Tendința naturală a oricărei găuri negre din univers este de a deveni luminoasă. Procesul evolutiv al oricărui corp ceresc și al cosmosului material în ansamblu este dinspre întuneric spre lumină. Treptat, o gaură neagră se transformă într-o nebuloasă. După o lungă perioadă de timp, din nebuloasă se nasc stelele și sistemele planetare. Dacă o gaură neagră este formată din energie întunecată în proporție de peste 99%, iar o planetă este formată din aproximativ 80% energie întunecată, un soare - inclusiv soarele nostru - este format din cel puțin 51% energie luminoasă și 49% energie întunecată. Lumina înseamnă înțelepciune, iar întunericul înseamnă opusul acesteia: starea de inerție și de discontinuitate. Aceasta înseamnă că un soare este mult mai înțelept decât celelalte corpuri cerești. Soarele sistemului nostru planetar este unul dintre cei mai înțelepți din univers, iar lumina sa blândă asigură viața, în condiții optime, pe planeta Pământ.

Evoluția unui soare presupune o **înțeleptire** - o trecere de la întunericul unei găuri negre la lumină. Inițial, un soare are o contraparte aurică întunecată, dar, o dată cu trecerea timpului, prin **înțeleptire**, aceasta devine luminoasă. Prin propria sa putere, un soare poate lumina planetele care se află în câmpul său gravitațional, astfel încât acestea să devină vizibile. Acest fenomen este valabil și pentru oameni; la rândul lor, oamenii trebuie să străbată complicatele etape ale înțeleptirii individuale, pentru ca, din întunecați, să lumineze cu de la sine putere. Scopul oamenilor este de a spiritualiza materia, pentru ca aceasta să lumineze. Cu alte cuvinte, oamenii trebuie să transforme contrapartea energetică întunecată a materiei, care se constituie a fi baza existenței cosmosului fizic, în energie luminoasă, care să emită lumină. Cândva, în viitor, oamenii întrupați se vor manifesta precum cei din lumea astrală: corpurile lor fizice vor emite lumină, la fel ca duhurile. Acest fenomen va constitui preambulul unor mari transformări cosmice; atunci va apărea **un cer nou și un pământ nou**, iar oamenii vor învinge moartea. Dar până atunci mai este încă mult timp.

Din punct de vedere auric, stelele (sorii) sunt de două genuri: masculin și feminin, în funcție de felul energiei din care sunt formați. Sorii feminini sunt mai mari, mai luminoși, dar mai nocivi decât cei masculini. Sorii masculini sunt mai mici și mai dinamici, iar lumina lor pare mai blândă. Sorii au un proces evolutiv specific, care se repercutează, firesc, la nivelul material. După apogeul maturizării lor, sorii își pierd "slava" și strălucirea, se sting treptat, până la stadiul de "pitică roșie", apoi se sparg; porțiuni din "cadavrul" lor material se risipesc în spațiu, fiind ulterior absorbite de găurile negre. Apoi procesul va fi reluat: atrăgând energie luminoasă de la sorii defuncți, găurile negre se vor transforma în nebuloase, pentru ca în final să devină sori. Întregul proces presupune o transformare continuă a întunericului în lumină.

La rândul său, fiind format din materie, Pământul este interfața unei forme de energie întunecată. Contrapartea de energie întunecată a globului fizic terestru se aseamănă cu o imensă gaură neagră de formă sferică, a cărei circumferință se află cu

doar câțiva metri sub scoarța terestră. Chiar în mijlocul acestei găuri negre se află un nucleu, din care pornesc mii și mii de *raze de creație*. Nucleul este mult mai întunecat decât corpul sferic al contrapărții energetice a planetei. De aceea, nucleul este numit **mama tuturor întunecimilor**.

Ceea ce diferențiază structura aurică a pământului de cea a celorlalte planete - inclusiv a sorilor - este existența unei structuri aurice de formă globulară, ca un fel de plasă luminoasă. Această structură de formă globulară nu se află însă la nivelul cuantic al contrapărții energetice (întunecate) a pământului material, ci la nivelul palierului cuantic eteric. La nivelul contrapărții energetice a pământului material se află doar imensa gaură neagră. Nicio altă planetă din cosmos, inclusiv celelalte planete din sistemul nostru solar, nu are o structură eterică de formă globulară, similară cu a Terrei, chiar dacă, din punctul de vedere al formei, toate planetele sunt sferice. Nici stelele - inclusiv Soarele nostru - nu au o structură globulară de felul Pământului, deși spre deosebire de planete, sorii au contrapartea energetică luminoasă. Sorii nu au un sistem de formă globulară, format din linii de lumină, chiar dacă sunt luminoși. În consecință, din punct de vedere auric, există o singură planetă în cosmos, care are un sistem de formă globulară: acesta este Terra.

Sistemul de linii globulare al Terrei, situat la nivelul eteric, este manifestarea directă a lui Dumnezeu, prin intermediul Îngerilor Puri ai Temeliei. Prin intermediul structurii globulare de lumină, Îngerii Puri furnizează lumii materiale Viața ce provine de la Dumnezeu. Efectul manifestării Îngerilor Puri ai Temeliei este reflectat în Spiritul Pământului, care este o ființă îngerească impunătoare, cu aspect feminin. Aportul energetic al Spiritului Pământului poate fi regăsit la nivelul material în ceea ce privește natura: formele de relief, vegetația și viața animalelor.

Fără acest aport energetic, viața n-ar putea fi posibilă la nivelul lumii materiale, iar pământul ar semăna cu celelalte planete din sistemul solar ori din cosmos. Marte, Venus și celelalte planete din sistemul nostru solar sunt moarte din punctul de vedere al structurii aurice datorită faptului că nu au o structură globulară formată din energii divine.

❧ Mama tuturor întunecimilor ❧

Savanții moderni sunt de părere că la originea cosmosului s-a aflat o explozie inițială, denumită Big Bang. Totuși, dacă a existat, Big Bang-ul nu s-a produs la începutul absolut al existenței cosmosului spiritual, ci doar la nașterea palierului cuantic material. Cosmosul spiritual a apărut cu mult timp înaintea apariției palierului material și a Big Bang-ului.

Locul în care a avut loc Bing Bang-ul - marea explozie inițială -, este căutată degeaba în imensitatea spațiului sideral. Big Bang-ul a avut loc exact în locul în care, actualmente, se află nucleul întunecat al Pământului fizic - mama tuturor întunecimilor. Nucleul întunecat al pământului fizic - denumit mama tuturor întunecimilor - este interfața unui tor întunecat (un cilindru spațio-temporal), care face legătura cu alte dimensiuni și paliere cuantice ale cosmosului, inclusiv cu Haosul.

Nucleul întunecat al pământului este chiar locul în care a avut loc Big Bang-ul, explozia inițială, care a fost, mai degrabă, o implozie. În momentul în care s-a produs

implozia inițială, în interiorul nucleului au avut loc reacții energetice ce s-au propagat în profunzime - în profunzimea torului întunecat. Chiar în momentul Big Bang-ului, din nucleul pământului fizic au început să fie emise razele de creație întunecate.

Aceste **raze de creație** nu s-au propagat în mod direct prin spațiul sideral, care pe atunci nici nu exista, ci în profunzimile torului întunecat. De acolo, *razele de creație* au revenit în cosmosul material, dar nu direct în nucleul pământului, ci la periferia - de atunci - a cosmosului. Acolo unde *razele de creație* au penetrat iarăși palierul cuantic material s-au format **porți de intrare**, în jurul cărora s-au format vârtejuri întunecate. Vârtejurile întunecate au devenit rapid găuri negre. Ulterior, din nucleele întunecate ale găurilor negre s-au format contrapărțile energetice ale nebuloaselor, stelelor și sistemelor planetare. Treptat, toate corpurile cerești s-au densificat, astfel că au devenit vizibile în palierul material.

Prin legea atracției universale, nucleele tuturor corpurilor cerești au intrat în rezonanță cu nucleul pământului fizic, astfel că *razele de creație* s-au reîntors de unde au plecat. Totuși, de această dată, *razele de creație* s-au reîntors în nucleul pământului, la suprafața cosmosului material. Între nuclelele întunecate ale corpurilor cosmice și contrapartea întunecată a pământului fizic s-au stabilit astfel legături energetice de suprafață, care sunt contrapărțile celor de profunzime cuantică, realizându-se un circuit închis.

Prin *razele de creație* s-a stabilit, de-a lungul timpului, o conexiune cu dublu sens: dinspre corpurile cerești spre pământ și dinspre pământ spre corpurile cerești. Ceea ce este absorbit în nucleul pământului reapare la periferia cosmosului, ca într-o oglindă. Cosmosul este actualmente în stare de expansiune, datorită faptului că se depărtează de un punct fix - ceea ce generează așa numita **deplasare spre roșu**. În urma acestei expansiuni, corpurile cerești aflate la periferia cosmosului se depărtează de punctul fix, care este Terra. Acest fapt a fost intuit de toți vechii înțelepți - inclusiv de vestitul astronom al antichității, Ptolemeu - care afirmau că pământul se află în centrul universului, și că universul este "o imensă sferă cu circumferința pretutindeni și centrul nicăieri" (în antichitate, termenul **nicăieri** are o altă accepțiune decât o are astăzi; **nicăieri** este o realitate ortoexistențială complexă, situată dincolo de granițele lumii materiale, pe un alt nivel cuantic; tot astfel **nimicul** este o realitate ortoexistențială complexă, situată dincolo de înțelegerea omenească).

Acest aspect surprinzător este intuit astăzi de mulți savanți, pentru care deplasarea spre roșu și expansiunea universului pornind de la un punct fix, reprezintă o teorie viabilă. Problema cea mai spinoasă pentru savanți o reprezintă faptul, inacceptabil deocamdată din punct de vedere științific, că punctul de origine al expansiunii pare să fie chiar Pământul fizic, locul în care se află observatorul. Toate galaxiile din univers par a se îndepărta de punctul fix care este Pământul și, implicit, de locul în care se află observatorul, cu o viteză direct proporțională cu distanța până la ele. La baza explicării acestei concepții se află cunoscutul **efect Doppler-Fizeau**, care pornește de la premisa că obiectele cerești aflate la mare depărtare se comportă la fel ca și cele de pe pământ. O analiză spectrală a unei substanțe terestre constă în încălzirea ei la incandescență, captarea luminii emise și analizarea ei cu ajutorul unui spectrometru, care are capacitatea de a descompune lumina în spectre de frecvență, într-un mod similar descompunerii luminii solare printr-o prismă, în cele șapte culori de bază: roșu,

portocaliu, galben, verde, albastru, indigo și violet. Din analiza spectrală a surselor incandescente terestre aflate în mișcare, savanții au constatat că liniile spectrale ale surselor care se apropie de observator au tendința de a se colora în violet, în timp ce sursele care se depărtează de observator au tendința de a se colora spre roșu.

De altfel, în ultima perioadă de timp, au apărut o serie de concepții cosmologice, care contestă “scenariul” perimat al Big Bang-ului (marea explozie inițială), între care, la loc de frunte, se află modelul cosmologic al superstringurilor. Teoria superstringurilor a fost propusă de doi fizicieni americani, Grean și Schwartz, care au plecat în demersul lor de la premisa existenței, în spațiul cosmic, a unor stringuri - în limba engleză **string** înseamnă coardă, fir, strună - unidimensionale, care străbat cosmosul de la un capăt la altul. Fizicienii sunt de părere că, în momentul inițial al apariției cosmosului material, s-a format un singur string principal. Ulterior, din stringul principal s-a format o gigantică rețea de stringuri ce străbat universul. Intersectându-se pe tot cuprinsul cosmosului, stringurile au format nenumărate configurații. Punctele de inserție ale stringurilor au format noduri în jurul cărora, în etapa de început a manifestării, s-a aglomerat substanța cosmică, formând roiuri de galaxii, megagalaxii, galaxii, sisteme solare etc. Firește, savanții menționați nu au specificat care este locul de origine al stringurilor, dar poate că, într-o zi, urmașii lor vor avea posibilitatea să facă acest lucru.

❧ Edenul eteric ❧

Așadar, cosmosul material cu toate stelele și galaxiile sale, cu supernovele și găurile sale negre s-a născut într-un Punct fix, care este situat chiar în centrul Terrei. Totodată, cosmosul se îndepărtează continuu de acest Punct Fix.

Punctul Fix, imuabil, al universului este Dumnezeu, care ființează în Timpul Său, pe care-l putem denumi **prezent continuu**. Dumnezeu, Punctul Fix al universului, sălășuiește, etern identic cu Sine, în *prezentul continuu*, în care nu există schimbare și devenire. Dumnezeu nu se schimbă niciodată. El ființează etern. Orice ființă care, **prin propria sa alegere**, se depărtează de Dumnezeu, continuă să existe, dar nu mai poate ființa împreună cu Dumnezeu, în Punctul Fix. De asemenea, nu mai poate ființa în Timpul lui Dumnezeu - care este *prezentul continuu*. Depărtându-se, prin propria sa alegere, de Dumnezeu, orice ființă se depărtează atât spațial (prin deplasarea spre roșu), cât și temporal. Astfel, depărtarea spațială are un corespondent temporal. Din punct de vedere temporal, orice ființă care se depărtează de Dumnezeu, se depărtează de *prezentul continuu* - Timpul etern al lui Dumnezeu.

Depărtându-se de *prezentul continuu*, orice ființă din cosmos devine trecut. Cu cât o ființă se comportă diferit de Legile lui Dumnezeu (nu-I mai ascultă poruncile) cu atât se depărtează temporal de Dumnezeu. Trecutul nu este altceva decât o energie în care se învâluie o ființă care se depărtează de *prezentul continuu* - Timpul lui Dumnezeu.

Precum a fost menționat, trecutul este doar o **amintire** a prezentului continuu. Amintirea este o energie și poartă numele de karma (soartă sau destin). În acest context, se poate spune că universul material, cu toate galaxiile și stelele sale, este o amintire cristalizată a trecutului - este karma trecutului. Ceea ce este diferit de

prezentul continuu, se depărtează de acesta. Astfel, energia numită trecut se depărtează de *prezentul continuu*. Totodată, energia numită trecut se depărtează de Punctul Fix - care este situat chiar în centrul Terrei.

Prima planetă apărută în palierul cuantic material a fost Pământul - mai precis Protopământul. Protopământul a luat naștere la începutul ciclului al treilea. Universul material s-a născut din nucleul Protopământului, prin intermediul razelor de creație și a suferit o dilatare continuă. Corpurile cerești - galaxii, supernove, sori, planete etc - care sunt formate din materie au apărut pe eșichierul cosmosului mult mai târziu, în mod succesiv, ca efect al formării razelor de creație. De altfel, în cosmosul material nu există planete analoage Pământului. Nici măcar planetele sistemului nostru solar nu pot fi considerate planete în sensul Pământului decât, cel mult, din punctul de vedere al logicii formale folosită de știință, pentru care corpurile cerești cu forme asemănătoare pot fi catalogate în aceeași categorie. Din punct de vedere spiritual, nu contează forma ori aspectul material, ci ceea ce se află la nivel orto existențial. Toate corpurile cerești din cosmos sunt formate din energii ale trecutului, cristalizate în materie, ca efect al razelor de creație. Toate energiile trecutului s-au cristalizat în materie, pe măsură ce s-au depărtat de *prezentul continuu*. Cosmosul material - materia - este amintire cristalizată. Ceea ce înseamnă că universul material este un imens cimitir.

A doua perspectivă a explicării cosmosului material poate fi raportată la evenimentele primordiale ce pot fi cercetate direct în cronica akasha; cercetătorul, în acest caz este, firește, Eugen. După cum a fost menționat, la începutul celui de-al treilea ciclu cosmic, a avut loc o nouă creație a lumii. Astfel a fost format un nou palier cuantic, palierul eteric, denumit Hazureth - actuala lume eterică. Acolo au fost creați primii oameni ai celei de-a treia generații: Adam și Eva. În prima parte a existenței lor, Adam și Eva nu au avut propriu-zis corpuri materiale, ci corpuri eterate, formate din energia lumii în care se aflau (materia protopământului era eterată). De altfel, pe când Adam și Eva se aflau în Edenul eteric și erau învățați cum să se comporte, pas cu pas, de către Domnul Dumnezeu, nu exista palierul cuantic material.

Edenul eteric era perfect; nu existau Soarele ori Luna, exista doar o luminozitate naturală foarte plăcută, iar vegetația era abundentă. Toate elementele naturii emiteau, la rândul lor, o luminozitate plăcută: viața strălucea în fiecare atom spiritual din care era compusă lumea eterică. Și trupurile protopărinților emiteau o luminozitate specifică. Fiecare particulă a trupurilor lor (create în mod direct de către Domnul Dumnezeu) emana lumină și energie - ceea ce înseamnă că, în Eden, protopărinții **erau vii**. Încă nu căzuseră în păcat. Adam avea pe atunci capacitatea ființială de a comunica cu tot ce exista: cu plantele și cu animalele, chiar și cu formele de relief. La îndemnul Domnului Dumnezeu, totul asculta de porunca sa. În acea perioadă, Adam a dat nume la tot ce există. Adam era stăpân peste cosmosul pur și perfect, creat de către Domnul Dumnezeu. Întrucât Domnul Dumnezeu nu poate crea ceva imperfect, Edenul eteric era perfecțiunea întruchipată. În Eden nu exista răul, iar ființele care-l manifestaseră în ciclurile anterioare - care deveniseră "Cel rău" - nu puteau pătrunde acolo.

În răstimpul perioadelor de nemanifestare care afectaseră doar Oceanul de Lumină, "Cel rău" și-a găsit sălașul la limita dintre ființă și neființă, dintre macrocosmos și microcosmos - în Haos. După rebeliune, "Cel rău" - Shantiah, Hallshithan, Lucifer, oamenii, îngerii căzuți și spiritele naturii rebele - s-a depărtat de

Dumnezeu și de *prezentul continuu*, devenind **trecut** sau **amintire** a vechiului cosmos. Edenul și perfecțiunea sa erau situate în *prezentul continuu*, astfel că erau separate de “Cel rău”, printr-o **barieră de timp**.

La rândul lor, Adam și Eva erau conectați Ființei lui Dumnezeu, astfel că viețuiau în *prezentul continuu*. Ei îl vedeau pe Dumnezeu, dialogau neîncetat cu El, îl întrebau despre rosturile a tot ce crease pentru ei, minunându-se neîncetat de perfecțiunea creației. Cu alte cuvinte, “umblau” cu Dumnezeu - **a umbla** este un termen ce definește o comuniune în urma căreia se obține o învățătură. Adam și Eva parcurgeau neîncetat ținuturile Edenului, minunându-se de ceea ce vedeau, de strălucirea și de luminozitatea formelor, de coloritul minunat și de sunetul emis de elementele din natură, care povesteau, astfel, cu încântare, primilor oameni, istoria lor și modul în care au fost create. Era o simfonie de sunete, mirosuri și lumini (culori), care crea o desfătare desăvârșită protopărinților. Protopărinții nu mergeau cu pași mari prin Eden și nici nu se grăbeau. Ei mergeau foarte încet: puneau pas lângă pas: vârful piciorului care rămânea în urmă se situa mereu pe aceeași linie cu talpa piciorului care înainta. Fiecare pas însemna un echilibru perfect, datorită faptului că picioarele se deplasau în mod paralel, unul față de altul. Doar astfel protopărinții puteau admira splendoarea creației din Edenul eteric. Acesta este, de altfel, mersul perfect al omului. (Opus acestui mers este mersul luciferic: se pune un picior înaintea celuilalt picior, în stilul top-modelelor din ziua de de astăzi.)

Pe atunci, lumea eterică nu era prea mare, ca întindere. Dacă ar fi să transpunem în ceea ce se cunoaște actualmente, s-ar putea spune că Hazurethul era o sferă eterică ce depășea cu puțin limitele actuale ale sistemului solar. Hazurethul era atât o planetă (eterică), cât și un palier cuantic. Ca profunzime cuantică, lumea eterică era infinită, dar ca manifestare de suprafață (ca interfață) avea dimensiunile specificate anterior. Acest aspect are o explicație aparte, care merită tratată pe larg. Orice palier cuantic este finit ca manifestare (ca act), dar infinit ca potențialitate. Deși Edenul eteric este infinit ca potențialitate, în prima sa perioadă ocupa un perimetru limitat. Astfel, Edenul eteric se întindea doar până în locul în care Adam și Eva au ajuns în pelegrinările lor. Cu cât Adam și Eva mergeau mai departe, cu atât limitele Edenului se extindeau. Edenul era în stare de expansiune cuantică, astfel că își mărea dimensiunile în funcție de dorințele protopărinților. Dacă Edenul eteric atinsese, la un moment dat, dimensiunile specificate anterior, nu înseamnă decât că până acolo ajunseseră, în pelegrinările lor, protopărinții. Același lucru se poate spune în ziua de astăzi și despre lumea astrală (lumea duhurilor) de astăzi, care la început era foarte mică; ea s-a extins progresiv, pe măsură ce tot mai mulți oameni au pătruns în ea. Același lucru se poate spune, de asemenea, despre iad. Dacă n-ar mai exista oameni care să pătrundă în iad, acesta ar dispărea de la sine. Cu cât pătrund mai mulți oameni în iad, cu atât acesta se extinde spațial.

Se spune adesea că natura este foarte economicoasă: nu face excese, nu creează ființe și forme degeaba, ci după un plan minuțios întocmit. Fiecare aspect al cosmosului își este suficient sieși. Firește, ceea ce astăzi este definit prin termenul generic de “natură”, este creația lui Dumnezeu. În concluzie, se poate spune că, inițial, locul creației primilor oameni în cel de-al treilea ciclu a fost foarte mic. Probabil că, în prima etapă, Edenul nu a fost mai mare decât o ... grădină - avea cel mult dimensiunile unui teren de fotbal. Nu exista nici o necesitate ca acest spațiu să fie foarte mare;

spațiul s-a extins doar în condițiile în care a devenit necesar acest fapt. De altfel, Edenul a fost denumit grădină chiar în Vechiul Testament, iar acest termen trebuie înțeles *ad litteram*.

❧ Expulzarea din Eden ❧

În Edenul eteric, orice gând, orice sentiment, orice vorbă și orice faptă a protopărinților se materializau rapid, devenind reale la nivelul palierului cuantic respectiv. Adam avea capacitatea de a crea prin cuvânt, iar cuvântul este manifestarea sonoră a unor stări, sentimente și gânduri.

În acest context, devine evident faptul că orice stare negativă, orice fel de sentimente, gânduri sau vorbe rele din partea protopărinților puteau însemna o adevărată catastrofă. În Edenul eteric, protopărinții nici nu aveau de ce să aibă sentimente sau gânduri rele, datorită faptului că, pe de-o parte, nu aveau de la cine învăța așa ceva, iar pe de altă parte, în structura lor aurică nu era loc decât pentru perfecțiune. Și totuși, la un moment dat, după o lungă **umblare** cu Dumnezeu, în pacea și perfecțiunea începuturilor, s-a produs **căderea în păcat** a protopărinților. Se pare că totul a început de la un sentiment nepotrivit pe care, la un moment dat, l-a avut Eva. Acel sentiment nepotrivit a fost legat de neascultarea poruncilor Domnului Dumnezeu. Neascultarea poruncilor a avut la bază exercitarea liberului arbitru, pe care atât Adam și Eva, cât și toți oamenii l-au primit de la Dumnezeu. În momentul în care, prin exercitarea liberului arbitru, Eva a avut sentimentul nepotrivit și a nesocotit poruncile Domnului Dumnezeu, s-a prăbușit totul.

În momentul în care un om alege ceva potrivit liberului său arbitru, emite o energie **pharismah** (**phar-ismah**). Această energie este emisă direct din spiritul omului (creat direct de către Dumnezeu) și se manifestă printr-un flash energetic. Energia pharismah emisă de oameni este identică, ca funcționalitate (doar ca funcționalitate), cu energia pharismah primordială emisă de însuși Dumnezeu, în momentul creației lumii. Firește, nu se poate compara energia emisă de Dumnezeu cu cea emisă de oameni, dar ca funcționalitate cele două energii sunt asemănătoare. Așa cum a fost menționat, din punctul de vedere al respectării Ordinii cosmice, energia pharismah este de două feluri: luminoasă și întunecată. În momentul în care un om gândește (în inima ființei sale care este spiritul) și acționează în sens contrar legilor cosmice, emite energii pharismah întunecate. În momentul în care un om gândește și acționează în conformitate cu Ordinea cosmică, emite energii pharismah luminoase.

Astfel s-au produs evenimentele și în cazul Evei. În momentul în care a avut un sentiment nepotrivit și a ales să acționeze în sensul nerespectării poruncilor (a Ordinii cosmice), la nivelul structurii sale aurice s-a produs o străfulgerare scurtă de energie întunecată, care s-a propagat instantaneu de-a lungul și de-a latul lumii. Această emisie de energie era diferită ca vibrație (ca sunet, miros și culoare) de tot ceea ce era în Eden. Până atunci, nici o trăire negativă nu murdărise Edenul pur și perfect. Edenul a fost, pur și simplu, brăzdat de o energie diferită (cu un alt sunet, miros și culoare) - energia pharismah întunecată emisă de Eva în momentul neascultării poruncilor.

Fără nici o îndoială, până în acel moment, la fel ca și Adam, Eva a emis de multe ori energii pharismah, ca rezultat al exercitării liberului arbitru. În toate acele cazuri,

energiile pharismah au fost luminoase, ceea ce înseamnă că erau în acord cu Ordinea cosmosului. Existența energiei pharismah întunecate emisă de Eva, care s-a propagat de-a lungul Edenului eteric, a fost cunoscută instantaneu de către Domnul Dumnezeu.

Domnul Dumnezeu știe, moment de moment, ce se petrece în cosmosul Său. Orice perturbare adusă energiei și substanței din cosmos este simțită de Dumnezeu, datorită faptului că este vorba despre Creația Sa, făcută din propria Sa energie. Prin emiterea energiilor pharismah întunecate, un om aduce prejudicii atât mediului, cât și lui Dumnezeu - mai precis “veșmântului” lui Dumnezeu, care este cosmosul. Acționând împotriva Ordinii cosmice, omul acționează împotriva creației și devine “Cel rău”, pentru că acționează în sensul discontinuității, iar în acel moment se rupe de *prezentul continuu* și devine trecut. Un astfel de proces s-a produs și în cazul Evei.

După emiterea energiei pharismah de către Eva, Adam a emis, la rândul său, o energie pharismah întunecată. De fapt, Adam s-a lăsat convins de Eva și a ascultat-o. În acest fel, puterea și tăria energiei pharismah s-au dublat. În urma neascultării poruncilor și implicit a nerespectării Ordinii cosmice de către protopărinți, existau doar două posibilități: fie Dumnezeu permitea infestarea creației Sale perfecte, Edenul, cu energii întunecate; fie elimina orice posibilitate de contaminare prin “izgonirea” oamenilor din Eden. S-a impus de la sine a doua variantă; de fapt, Dumnezeu nu a făcut nimic. Datorită faptului că s-au comportat în mod nepotrivit, Adam și Eva au fost automat expulzați din lumea în care trăiau, datorită diferenței imense de vibrație. Deși au fost, pur și simplu, expulzați din Eden, Adam și Eva n-au fost “izgoniți” de către Domnul Dumnezeu. Ei au schimbat instantaneu palierul cuantic, datorită faptului că Edenul eteric s-a “dedublat”, formându-se instantaneu un alt palier cuantic, inferior ca vibrație. Astfel a apărut Pământul material în prima sa întocmire și, firește, palierul cuantic material, cel mai de jos palier cuantic.

Planeta sferică formată ca reflectare sau ca dedublare a Edenului eteric poate fi denumită Protopământ, în sensul că nu era atât de materializată ca astăzi (materializarea s-a produs treptat, atingând formele cunoscute astăzi doar după potopul lui Noe). Astfel, Edenul eteric s-a reflectat ca lume materială.

Edenul eteric era permanent luminată de Lumina creației, fluxul de viață ce izvora direct din Dumnezeu, astfel că nu avea nevoie de Soare, Lună sau vreo altă sursă exterioară de lumină. Cu atât mai mult cu cât toate întocmirile creației - vegetația și formele de relief - emiteau lumină. Asemănător, trupurile eterice ale protopărinților emiteau lumină (precum duhurile actuale ale oamenilor). De asemenea, trupurile spirituale ale îngerilor și ale spiritelor naturii (ale Fiilor Luminii) emiteau lumină. Spre deosebire însă de Edenul eteric, în lumea materială nu se mai manifesta Lumina creației. Deși, în prima fază a existenței planului material, plantele și formele de relief aveau încă o luminozitate interioară, remanentă, ulterior aceasta s-a estompat. Progresiv, trupurile protopărinților s-au densificat, astfel că, din acel moment, se poate vorbi despre existența trupurilor materiale, care însă nu trebuie confundate cu cele de astăzi.

Când lumea materială, ca rezultat al săvârșirii păcatului original - neascultarea poruncilor lui Dumnezeu - a fost văduvită de Lumina creației, pe pământ a avut loc prima noapte. Nu exista nimic care să lumineze, nu existau luminători, nu existau stelele.

☞ Infiltrarea răului ☜

În momentul emiterii energiei pharismah întunecate, Eva nu a fost ispitită de nimeni. De altfel, cum putea pătrunde vreun ispititor în Edenul pur și perfect ? Între ispititor și Eden este o diferență radicală de energie modulată informațional. Ispititorul are o vibrație energetică de o anumită factură - un anumit sunet, un anumit miros și o anumită lumină (de fapt, o energie întunecată) -, iar Edenul are o vibrație energetică perfectă (sfântă), fiind creația lui Dumnezeu.

Nici nu au apucat Adam și Eva să se dezmeticească după emiterea energiilor pharismah întunecate, că răul a și fost făcut. Emiterea energiilor pharismah l-au făcut atent nu numai pe Domnul Dumnezeu, care știe în permanență ceea ce petrece în cosmosul Său, ci și pe “Cel rău”. De fapt, “Cel rău” (ca aspect generic) are o structură ființială identică cu cea a faptei Evei. Nu cu a ființei Evei, ci cu a faptei Evei.

Până în acel moment, “Cel rău”, care rezida în Haos, în afara Oceanului de Lumină, nu avea habar de creația unui nou palier cuantic, de existența lui Adam sau a Evei. “Cel rău” avea propria sa vibrație energetică, astfel că era incompatibil cu Edenul eteric, locul în care se aflau protopărinții. “Cel rău” rățăcea în propria sa stare existențială nefastă, de cădere în vid, dincolo de barierele de timp ale Oceanului de Lumină. Așadar, “Cel rău” se afla mult prea departe de *prezentul continuu*. El dormita în trecut - în Haos. Abia după emiterea acelei energii pharismah întunecate a Evei, ca un copoi bătrân, “Cel rău” a luat urma energiei pharismah întunecate. Prin aceasta, “Cel rău” a localizat-o pe Eva și, totodată, a localizat palierul cuantic al Edenului - noua lume creată de Dumnezeu.

În mod concret, cel care s-a prezentat în Eden, datorită “dărei” energiei pharismah întunecată emisă de Eva, a fost chiar capul tuturor răutăților, Shantiah (primul om al primei generații), care, de această dată, a devenit ispititor. În spatele său se aflau Hallshithan și toți cei care, în ciclurile cosmice anterioare, au devenit “Cel rău”. Ca răspuns la energia pharismah a Evei, la rândul său, “Cel rău” - Shantiah & Co - a emis propria sa pharismah, o energie întunecată numită “rază falsă” sau “lumină falsă” (antilumina), astfel că, din trecutul în care era captiv a făcut joncțiunea cu prezentul Evei. Eva, prin emiterea energiei pharismah întunecate, s-a rupt de Dumnezeu și de *prezentul continuu* și a devenit, la rândul ei, trecut. “Cel rău” s-a conectat astfel nu prezentului continuu, care este timpul lui Dumnezeu, ci prezentului Evei, astfel că raza sa falsă a intersectat nou constituita lume materială. Localizându-i pe protopărinți, “Cel rău” a făcut astfel joncțiunea cu locul unde se aflau aceștia. De fapt, prin emiterea razei întunecate, “Cel rău” a realizat un tunel spațio-temporal (o gaură de vierme) între locul în care se afla el - Haosul situat în afara Oceanului de Lumină - și locul în care se aflau protopărinții. Punctul în care s-au întâlnit energiile pharismah ale protopărinților și raza falsă (antilumina) emisă de “Cel rău” este situat chiar în nucleul întunecat al Protopământului - în **mama tuturor întunecimilor**.

Ciocnirea dintre raza întunecată (raza falsă; antilumina) și energiile pharismah ale protopărinților poate fi identificată cu ceea ce astăzi poartă numele de Big Bang - marea explozie/implozie inițială -, prin care s-a format palierul cuantic material. De aceea, tot ce s-a format în urma Big Bang-ului este alcătuit, la nivelul contrapărții energetice, din antilumină (lumină întunecată; o **altfel** de lumină).

Raza falsă - antilumina - emisă de "Cel rău" a fost, de altfel, prima rază de creație din palierul material. Ea a fost formată de "Cel rău" în prelungirea energiei pharismah emisă de protopărinți. Întregul proces s-a desfășurat aproape instantaneu, astfel că, în câteva fracțiuni de secundă, a avut loc emiterea energiei pharismah întunecate de către Eva și, apoi, emiterea energiei pharismah de către Adam, răspunsul "Celui rău" prin emiterea razei întunecate, "izgonirea" protopărinților din Edenul eteric, reflectarea acestuia în noul palier cuantic material și formarea primului nucleu întunecat. Totodată s-a format materia în prima ei stare - un fel de prematerie (protomaterie), care era mai puțin densă decât cea actuală. La nivel energetic, Protopământul a devenit astfel întâia gaură neagră din cosmos, al cărei nucleu reprezenta poarta (interfața) prin care ieșea raza ce ducea direct în palierele cuantice ale "Celui rău", situate în **Haosul** situat dincolo de limitele Oceanului de Lumină.

Recapitulând procesul, se poate spune că la începutul formării sale, cosmosul material era extrem de mic. El a apărut chiar în momentul făptuirii păcatului de către protopărinți (emiterii energiilor pharismah întunecate), astfel că era format dintr-o singură planetă, Protopământul, care era copia perfectă a Edenului eteric. Tot spațiul cosmosului material nou născut era redus aproape la dimensiunile Protopământului. După cum a fost menționat, limitele Edenului eteric erau situate undeva dincolo de marginile sistemului solar de astăzi. În consecință, marginile cosmosului material nou constituit nu erau cu mult mai depărtate. Întrucât mediul Protopământului nu era vitalizat de Lumina creației precum Edenul eteric, vegetalele au început să moară și să se reproducă (ceea ce nu era posibil anterior).

După apariția palierului cuantic material, văzând cele ce s-au petrecut, protopărinții s-au căit, au vărsat lacrimi, iar Dumnezeu și-a întors iarăși Fața spre ei. Pentru a salva situația, chiar și în aceste condiții, Dumnezeu a continuat să infuzeze viață divină în nou apărutul palier cuantic, prin intermediul Îngerilor Puri ai Temeliei, care au construit, la nivelul palierului cuantic eteric, o structură globulară formată din linii de lumină. Această structură globulară menține viața lumii materiale în lipsa Luminii creației. În condițiile în care materia a apărut în urma acțiunii razei false, tot ce exista pe Terra ar fi murit (s-ar fi cristalizat complet) dacă nu ar fi fost susținut în continuare de către Dumnezeu, prin intermediul celor 21 de Îngeri Puri ai Temeliei.

Existența acestei structuri globulare diferențiază Terra de orice alt corp ceresc. Actualmente, nici un alt corp ceresc din cosmosul material nu are o astfel de structură globulară, susținută de către Dumnezeu, prin intermediul celor 21 de Îngeri Puri. În consecință, pe nici un alt corp ceresc nu există viața. Materia actuală este, de fapt, antilumină (întunecime) cristalizată. Antilumina nu ar putea susține nici o secundă existența unor ființe vii. Materia, ca antilumină cristalizată, nu poate produce viața. Antilumina este moartea și depărtarea de Dumnezeu. De aceea, se poate spune că cosmosul material este mort - este format din corpuri cerești moarte. Cosmosul material este un imens cimitir. În prima perioadă a existenței Protopământului, mediul a început să pălească. Totuși, chiar și în condițiile degradării treptate a mediului, protopărinții au putut să-l vadă în continuare pe Dumnezeu și să vorbească cu el. Abia în acel moment, ei au înțeles ce înseamnă despărțirea de Dumnezeu. Totodată, ei au aflat, expusă chiar de către Dumnezeu, istoria anterioară a cosmosului spiritual, inclusiv apariția răului în primele două cicluri cosmice.

În perioada următoare, “Cel rău” a stabilit mai multe capete de pod în planul cuantic material, prin intermediul altor raze false. Procesul s-a produs în două etape. În prima etapă, noile raze s-au format doar între nucleul întunecat al Terrei și Haos. Toate razele au fost formate în prelungirea energiilor pharismah emise de protopărinți în lumea materială. Dacă protopărinții nu ar fi emis în continuare energii pharismah întunecate, razele nu s-ar fi format. Energiile pharismah ale protopărinților și, ulterior, ale urmașilor lor, s-au scurs în Haos prin nucleul întunecat. Astfel, nucleul întunecat al Protopământului a devenit poarta spre palierul cuantic al “Celui rău”, în Haosul situat în afara Oceanului de Lumină. În acest mod, “Cel rău”, care este mort, este alimentat în mod continuu cu energie luminoasă din Oceanul de Lumină. În a doua etapă, *razele de creație* s-au reîntors din Haos, intersectând iarăși palierul cuantic material. Totuși, este imposibil ca razele să se întoarcă din Haos în același loc din palierul cuantic material. Razele se reîntorc totdeauna la periferia cosmosului. Aici se impune menționarea unei extrem de importante legi de funcționare a cosmosului, care poate fi sintetizată într-o singură frază: **ceea ce este aspirat prin nucleu reapare la periferie.**

Dacă am schematiza acest proces, am spune că nucleul întunecat al Protopământului este punctul A, iar Haosul este punctul B. Astfel, energia pharismah întunecată absorbită în punctul A este atrasă instantaneu în punctul B. Ajunsă în punctul B, energia pharismah întunecată se transformă într-o **rază de creație**. Din punctul B, *raza de creație* are tendința de a se reîntoarce în punctul A, dar nu o poate face în mod direct. Ea nu poate penetra Oceanul de Lumină decât pe la periferie. Astfel că *raza de creație* pătrunde în Oceanul de Lumină și, implicit, în cosmosul material, pe la periferie, printr-un nou punct - punctul C. Chiar în punctul C, locul în care *raza de creație* pătrunde pe la periferia cosmosului material, se formează un alt nucleu întunecat - copia celui din punctul A. Din noul nucleu întunecat, din punctul C, *raza de creație* este atrasă prin rezonanță din nou în punctul A. Astfel se închide circuitul unei *raze de creație*. Apoi circuitul se repetă.

O *rază de creație* are, așadar, un aspect nemanifestat și un aspect manifestat. Aspectul nemanifestat pornește din nucleul întunecat al pământului (punctul A) și se continuă până în palierul cuantic al “Celui rău”, Haosul - punctul B. De acolo, *raza de creație* este transmisă la periferia cosmosului material (în punctul C). La reintrarea razei la periferia (circumferința) cosmosului material se formează un alt nucleu întunecat. Prin formarea noului nucleu, *raza de creație* devine iarăși manifestată. Astfel, la nivelul palierului cuantic material se formează două puncte de convergență a energiei: punctul A, care este nucleul Protopământului și punctul C, care este noul nucleu întunecat. Instantaneu, între cele două puncte se creează o relație de sintonie, fiind formate din aceeași energie modulată informațional. Punctul A atrage punctul C, astfel că *raza de creație* străbate spațiul cosmic și pătrunde iarăși în nucleul pământului. Astfel se naște un proces de conexiune cu dublu sens (acțiune-retroacțiune) - **feedback**. Treptat, la capătul razelor de creație s-au format noi și noi nuclee întunecate, iar din nuclee s-au născut noi găuri negre. Din nucleele noilor găuri negre, *razele de creație* s-au reîntors iarăși în nucleul întunecat al Protopământului, astfel că circuitul s-a închis. Acest proces se produce neîncetat, de la formarea palierului cuantic material până în ziua de astăzi. Pe măsură ce se formează noi găuri negre, spațiul se extinde - universul material intră în expansiune cuantică.

❧ Adam și Eva ❧

Înainte de formarea palierului cuantic material, în Edenul eteric, protopărinții Adam și Eva aveau trupuri perfecte, formate din lumină. De aceea, ei nu aveau nevoie de veșminte. Abia după formarea palierului cuantic material, protopărinții au primit “veșminte de piele” - trupuri materiale. Ca particularitate frapantă, în Edenul eteric, Adam și Eva aveau ochii lipsiți de iris. Ochii lor erau formați din lumină. Irisul s-a format abia în momentul în care, în lumea fizică nou formată, oamenii au devenit muritori. Irisul este semnul morții.

După formarea palierului cuantic material, în Edenul fizic, Adam și-a păstrat, în mare, înfățișarea pe care a avut-o în Edenul eteric. Doar aspectul ochilor s-a modificat. În Edenul fizic, Adam avea ochii albaștri-azur, foarte mari și profunzi, cu iris și cristalin. Ochii lui Adam erau mult mai mari și mai rotunzi decât ai oricărui om din ziua de astăzi, iar sprâncenele erau foarte ample, arcuite ca o boltă desupra ochilor rotunzi. Nasul său era drept, dar vârful era lăsat puțin în jos. Avea fața ovală, bărbia rotundă și trupul mlădios, perfect proporționat. De-a lungul existenței sale în lumea materială, Adam a purtat mereu o barbă mică, asemănătoare cu a unui bărbat din ziua de astăzi care nu se bărbierește câteva zile. Părul său, foarte lung, era negru ca pana corbului - un negru atât de profund încât nici un fel de vopsea de păr nu-l poate reproduce astăzi. Spre deosebire de urmașii săi de trup, Adam nu a avut dinți canini, care nici măcar nu erau prefigurați. Dinții săi erau proporționați în mod desăvârșit, perfect albi. Adam nu a îmbătrânit nicodată, astfel că a păstrat aceleași trăsături fizionomice pe toată durata vieții sale. De-a lungul existenței sale în palierul fizic, Adam a păstrat înfățișarea unui bărbat de maximum 25 de ani. Când a venit sorocul, Adam și-a părăsit trupul material în modul cel mai lin cu putință. El nu a murit la fel ca ceilalți oameni; pur și simplu, el și-a părăsit trupul material, rămânând în trupul său de lumină. Eva era puțin mai scundă decât Adam; îi ajungea lui Adam cam până la lobul urechii. Și Eva avea părul negru, ceva mai lung decât al lui Adam, pe care-l lega cu o panglică în coadă sau îl răsucea sub formă de coc. Eva avea fața albă, delicată, cu ochii mari și rotunzi, de aceeași nuanță cu cei ai lui Adam. Eva avea umerii puțin mai înguști decât coapsele, picioarele foarte lungi, pieptul ca de adolescentă.

Adam și Eva au avut câte un singur rând de haine pe toată durata existenței în palierul material: câte o togă lungă, făcută dintr-o singură bucată de material - un fel de țesătură din elemente vegetale. Se spune că veșmintele protopărinților au fost făcute chiar de Domnul Dumnezeu, imediat după apariția palierului material. Cât timp au trăit în lumea materială, Adam și Eva nu au călcat pe sol - pluteau, pur și simplu, deasupra pământului cam la o palmă. Nici măcar nu puteau pătrunde în apă: călcau pe apă. Adam și Eva nu aveau nevoie să se spele, astfel că nu interacționau cu apa. Ei se hrăneau doar cu fructe. Trupurile lor emiteau permanent mirosuri florale, extrem de parfumate, de o deosebită delicatețe. Din Eva, mai ales, emanau permanent parfumuri ametoitoare, care erau esența tuturor florilor din lumea paradisiacă de la început de ciclu cosmic. De-a lungul întregii lor vieți trupești, Adam și Eva au vorbit mai mult în șoaptă. Când vorbeau, pe o rază de aproximativ 20 de metri în jur, natura - plantele, arbuștii, florile - vibrau la unison cu ei, ca și cum semnalul acustic ar fi fost retransmis prin intermediul unor stații de amplificare, creînd impresia unor sunete polifonice ce

veneau din toate părțile. Nu puteau vorbi prea tare, datorită faptului că vocea lor era propagată de natură. S-ar fi dezintegrat totul în jur dacă Adam ar fi vorbit mai tare sau ar fi strigat,. Când ridică uneori vocea, totul în jurul său începea să vibreze. Adam încă putea porunci naturii; tot ce spunea el, se făptuia de la sine.

Când Adam se mâniă în interiorul său (în afară nu s-a mâniat niciodată) - eveniment ce s-a produs mai ales în ultima parte a existenței sale trușesti, când urmașii săi au devenit tot mai răi - totul în fața sa începea să tremure (nu și în spatele său, unde nu se întâmpla nimic).

La scurt timp după formarea palierului cuantic material, Adam și Eva **s-au cunoscut** unul pe celălalt din punct de vedere trupesc (sexual). În palierul cuantic material, Adam și Eva s-au **cunoscut** pentru prima oară în păcat, fără să fi avut binecuvântarea Domnului Dumnezeu.

În consecință, prima naștere a unui om în palierul cuantic material s-a realizat în păcat, astfel că a venit la încarnare, ca progenitură a protopărinților, prin sintonie, un duh de om care se afla, în acel moment, în Haos - palierul cuantic situat în afara Oceanului de Lumină, stăpânit de "Cel rău". În mod firesc, în urma unirii dintre Adam și Eva ar fi trebuit să se întrupeze un spirit pur provenit din "Lumea fără formă", dar, datorită păcatului protopărinților, Poarta Alfa (care face legătura cu "Lumea fără formă", unde se află spiritele pure) s-a blocat, astfel că s-a întrupat un om din a doua generație - cam al 300-lea om din a doua generație, care trăise pe planeta Perfer. Numele său este Cain. Cain a fost prima ființă omenească născută direct în palierul cuantic material.

Faptul că primul fiu al protopărinților Adam și Eva nu a fost un spirit pur, provenit din "Lumea fără formă", s-a datorat stării părinților din momentul împreunării. Ca regulă generală, progenitura care vine la întrupare este compatibilă cu natura energiei pharismah emisă de părinți în momentul concepției. În funcție de respectarea Ordinii cosmice, părinții au acele progenituri pe care le merită. Acest proces se produce neîncetat, de la Adam și Eva până în ziua de astăzi. Orice ființă omenească este atrasă la întrupare de energia pharismah emisă de părinți chiar în momentul contactului sexual.

Ca o paranteză, trebuie precizat că, din acest punct de vedere, se poate vorbi despre două tipuri de contacte sexuale. Primul tip de contact sexual poate fi denumit - deloc eufemistic - contact sexual protejat. Al doilea tip poate fi denumit contact sexual neprotejat. Contactul sexual protejat este acel contact care se realizează fie sub cupola protectoare a iubirii, fie sub cupola protectoare a instituției căsătoriei, ce presupune nu atât actul oficial încheiat în fața instanțelor laice (în fața ofițerului stării civile), cât, mai ales, actul ritual încheiat în fața instanțelor divine ("Taina sfântă a căsătoriei"). Când o femeie și un bărbat se împreunează sexual, emit, fiecare, o energie pharismah. În cazul în care se iubesc, ambii parteneri emit energii modulate informațional luminoase - energii pharismah luminoase. În urma unui astfel de contact sexual vine la întrupare o progenitură compatibilă cu emisia de energie - pharismah luminoasă - emisă de ambii părinți în secunda concepției. Același lucru se produce în urma unui contact sexual realizat sub cupola instituției căsătoriei. De fapt, instituția căsătoriei a apărut doar în momentul în care iubirea a început să pălească în lumea oamenilor, fiind înlocuită cu interesele, calculele financiare sau pasiunea oarbă a partenerilor în cauză.

Contactul sexual neprotejat se produce în orice împrejurare care nu face parte din cazurile descrise anterior, în care nu există iubire sinceră sau în care partenerii nu s-au unit mai întâi prin taina sfântă a căsătoriei. Când două ființe omenești se împreunează sexual neprotejat, emit energii pharismah întunecate. În aceste din urmă cazuri, este chemată la întrupare o ființă omenească compatibilă energetic cu energia pharismah întunecată emisă în momentul concepției. Astfel, în urma emiterii uneia dintre cele două tipuri de pharismah - luminoasă sau întunecată - este atrasă la întrupare fie o ființă omenească bună, fie o ființă omenească rea; fie din palierul astral (lumea duhurilor), fie din iad. De altfel, mulți oameni deveniți părinți se întrebă de ce Dumnezeu le-a dat un copil incompatibil cu ei, fără a se gândi că nu Dumnezeu a făcut o alegere în locul lor și că ei înșiși au ales, alegerea făcându-se în momentul emiterii energiilor pharismah; părinții în cauză au uitat felul în care s-a desfășurat contactul sexual (protejat sau neprotejat) ce a dus la întruparea copilului și dau, cel mai adesea, vina pe Dumnezeu pentru nereușitele lor. În procesul aducerii la întrupare a unei ființe omenești, nu contează calitatea părinților ca oameni ori ca stare socială, ci doar calitatea actului sexual. Acest aspect este valabil în ziua de astăzi, așa cum a fost valabil de-a lungul existenței palierului cuantic material, începând de la Adam și Eva.

Firește, pentru Adam și Eva problema s-a pus într-un mod întrucâtva diferit. Dacă mai așteptau puțin și obțineau binecuvântarea de la Domnul Dumnezeu - ceea ce echivala cu unirea lor prin binecuvântare divină -, protopărinții puteau aduce la întrupare un spirit pur, provenit din "Lumea fără formă". Protopărinții nu au avut însă răbdare, astfel că, alegând în inima lor să se împreuneze înainte de a fi venit sorocul știut numai de către Domnul Dumnezeu, au adus la întrupare o ființă omenească provenită din Haosul controlat de "Cel rău". Această ființă omenească numită Cain a fost atrasă chiar de energiile pharismah emise de părinți în momentul concepției.

❧ Planul protopărinților ❧

În momentul împreunării "neprotejate" a protopărinților Adam și Eva și, ulterior, al nașterii, pentru prima dată, în lumea materială, a unui om provenit direct din lumile "Celui rău", din Haos, s-a blocat Poarta Alfa, prin care pătrund în circuitul palingeneziei spirite omenești pure, astfel că, o lungă perioadă de timp după aceea, nici un spirit pur nu a mai venit la întrupare direct din "Lumea fără formă".

Acest fenomen are o explicație destul de simplă: nu s-a dorit combinarea, în lumea materială, a spiritelor pure, provenite direct din "Lumea fără formă", cu spiritele care aveau un stagiu îndelungat în Haos. Pe de altă parte, s-a dorit ca oamenii, care veneau la întrupare din Haos, să fie aduși iarăși pe calea cea bună și, prin ei, să fie aduse ființele îngerești și spiritele naturii rebele. Dacă se continua procesul întrupării cu spirite noi venite direct din "Lumea fără formă", ceilalți aveau toate șansele de a rămâne blocați în Haos pentru eternitate. Dacă nu mai era posibil ca Cei răzvâriți să se alipească direct prezentului continuu - Timpul lui Dumnezeu -, măcar trebuiau să se alipească prezentului oamenilor din lumea materială.

În momentul concepției (nu al nașterii) lui Cain, cosmosul material era extrem de mic. El apăruse puțin mai înainte, chiar în momentul făptuirii păcatului de către protopărinți, astfel că era format dintr-o singură planetă, Protopământul, care era copia

perfectă a Edenului eteric. Duhul lui Cain a venit la întrupare de-a lungul razei de creație deja formate în momentul apariției palierului cuantic material. Procesul întrupării lui Cain a fost următorul: în momentul concepției, protopărinții au emis o energie pharismah întunecată, care a fost aspirată de nucleul pământului, care reprezintă poarta de intrare în culoarul ce duce spre palierul cuantic al “Celui rău”, Haosul, care este situat în afara Oceanului de Lumină. Energia pharismah întunecată a atras la întrupare, din Haos, o ființă omenească de aceeași calitate (compatibilă ca sunet, miros și lumină) cu actul împreunării în păcat.

În momentul nașterii, Cain a venit așadar la întrupare pe *raza de creație* deja formată. Este imposibil ca o astfel de rază să se întoarcă din Haos în același loc din palierul cuantic material. Raza se reîntoarce totdeauna la periferia cosmosului. Ceea ce este aspirat prin nucleu reapare la periferie. Astfel, duhul lui Cain a evadat din Haos, a urmat *raza de creație* și a penetrat palierul cuantic pe la periferie. La periferie era deja formată o gaură neagră - care nu este altceva decât o poartă. Această gaură neagră se afla, pe atunci, chiar în vecinătatea pământului. Duhul lui Cain a penetrat gaura neagră și a urmat *raza de creație* pe la suprafața palierului cuantic material, până în pânțele Evei. Astfel s-a închis circuitul razei de creație.

O perioadă de timp, în lumea materială au existat doar trei ființe omenești: Adam, Eva și Cain. De-a lungul acestei perioade de timp, Adam, Eva și Cain au putut să-l vadă în continuare pe Dumnezeu și să vorbească cu el - să **umble** cu el. În momentul în care Cain și-a dat seama cine este el și de unde a provenit ca duh - că este un om din a doua generație care aderase cândva la tabăra “Celui rău” -, i s-au deschis ochii și a înțeles Adevărul. În momentul în care a conștientizat toate aceste aspecte, s-a produs un fenomen uluitor. Cain a emis o energie pharismah luminoasă, care a urmat traseul primei energii pharismah emisă de protopărinți. Spre deosebire însă de energia pharismah emisă de Eva, cea a lui Cain a fost mult mai luminoasă. Energia pharismah luminoasă, emisă de către Cain în momentul conștientizării Adevărului, s-a propagat de-a lungul vechii *raze de creație*, a fost aspirată de nucleul întunecat al pământului, a străbătut Oceanul de Lumină până în Haos, iar de acolo s-a reîntors pe la periferia cosmosului. Ea a penetrat palierul cuantic material chiar în nucleul acelei prime găuri negre situată în vecinătatea Protopământului (punctul C), pentru a se reîntoarce la emitent. În momentul în care energia pharismah a atins nucleul punctului C, din întunecată, gaura neagră a început să emită lumină, devenind un Soare. Acesta a fost procesul formării primului Soare - care a fost chiar Soarele sistemului nostru solar.

Firește, nu Cain, cu de la sine putere, a creat Soarele, ci procesele energetice desfășurate între palierul cuantic material și nivelele profunde ale Haosului, ca interacțiune de sunet, miros și lumină. Procesul a fost însă simultan. Orice modificare produsă de un om la suprafața globului fizic se repercutează atât la nivelul cosmosului, care reprezintă “cerurile mari”, cât și la nivelul aerei, care reprezintă “cerurile mici”.

În momentul formării Soarelui fizic, palierul cuantic material s-a extins: a avut loc o expansiune de spațiu. Soarele s-a depărtat de Protopământ până la o distanță convenabilă, iar pământul s-a comprimat - a devenit mai mic decât era înainte.

După o scurtă perioadă, s-a născut al doilea copil al protopărinților. Al doilea copil a fost Abel, care s-a născut în condiții mult mai bune decât Cain. Abel s-a născut sub semnul căinței protopărinților, dar a fost un spirit venit tot din Haosul situat

dincolo de limitele Oceanului de Lumină. Abel a venit la întrupare tot pe *raza de creație* creată la începuturi. Însă, de această dată, la periferia cosmosului, în punctul C, nu mai exista o poartă întunecată, ci o poartă luminoasă - Soarele. Traseul întrupării lui Abel a fost următorul: impulsul (energia pharismah) venit de la protopărinți a chemat la întrupare un om primordial din grupa a doua de corpuri duh, care trăise cândva pe Perfer (Cain a fost din grupa întâi). La fel ca și Cain, când a crescut, Abel a aflat Adevărul spus de însuși Domnul Dumnezeu. Aflând Adevărul, Abel s-a luminat, astfel că a devenit luminos. Trebuie spus că atât Abel, cât și Cain, la fel ca mulți dintre oamenii care s-au întrupat ulterior direct din Haos, nu au fost oameni răi în sensul strict al cuvântului. În ciclul al doilea, ei au ajuns în lumea “Celui rău” ca victime, nu ca făptuitori direcți ai răului. Ei au fost mințiți, la fel ca mulți oameni de astăzi, de adevărații făptuitori ai răului.

În prima parte a ciclului al treilea oamenii s-au înmulțit pe suprafața pământului. Poarta Alfa era însă blocată datorită împreunării protopărinților în păcat; în consecință, de-a lungul ciclului al treilea, în lumea materială nu s-a întrupat nici un spirit pur provenit din “Lumea fără formă”. În schimb, au început să se întrupeze oamenii ținuți captivi în Haos de “Cel rău”. Aceștia au populat pământul în prima parte a celui de-al treilea ciclu al cosmosului. În aceste condiții, planul ticluit de Adam, Eva, Cain și Abel era foarte simplu: voiau să cheme la întrupare (prin emiterea în momentul concepției a unor energii pharismah) cât mai mulți oameni din lumile “Celui rău”, din Haos, pentru ca aceștia să afle Adevărul în lumea materială. Fiind educați în mod corespunzător, aflând Adevărul, oamenii se luminau. Astfel, “Cel rău” pierdea bătălia în palierul cuantic material. Urmașii de trup ai protopărinților n-au mai venit în lumea materială de-a lungul primei *raze de creație*, care deja devenise luminoasă datorită conștientizării Adevărului de către Cain, ci de-a lungul altor raze. Cu cât s-au înmulțit *razele de creație*, cu atât s-au întrupat mai mulți oameni din Haos. Concomitent, după același proces, au apărut mai multe găuri negre în cosmos.

Treptat, oamenii s-au împărțit în linii principale de descendenți, astfel că fiecare linie de descendenți și-a format o rază proprie de creație, de-a lungul căreia să se întrupeze. În momentul în care, fiind educați potrivit planului protopărinților, duhurile oamenilor proveniți din Haos aflau Adevărul și se luminau. Luminarea acestor duhuri de oameni a avut un corespondent macrocosmic: găurile negre au început să lumineze. În momentul în care o gaură neagră se lumina, trecând astfel de la întuneric la lumină, se naștea o stea (un soare). Cu cât s-a înmulțit numărul stelelor (luminătorilor), spațiul s-a expandat, iar pământul fizic, planeta mamă, s-a comprimat. Mai mult decât atât: pe măsură ce oamenii se luminau în lumea materială, stelele (luminătorii) se depărtau proporțional de pământ. Astfel, cosmosul a intrat în expansiune cuantică. Procesul continuă și în ziua de astăzi.

Tot ce se petrece la nivelul pământului fizic, ca emisii de energii pharismah, este reflectat la nivelul macrocosmosului. Acesta este de altfel, motivul pentru care, potrivit Vechiului Testament, luminătorii (Soarele și Luna) n-au apărut pe firmament decât în ziua a patra a creației, în timp ce Lumina a apărut în ziua întâi. Într-un fel, se poate spune că oamenii proveniți din Haos, vin, de fapt, din stele. Ei vin de-a lungul razelor de creație, sub formă de duh, pentru a se naște prin femeie. Parcurgerea acestui traseu imens, care face o buclă ce are la un capăt Haosul, iar la celălalt capăt nucleul

întunecat al pământului se realizează nu în mii și mii de ani-lumină, ci instantaneu. Tot astfel se propagă și energiile pharismah. Întotdeauna, procesul transformării corpurilor cerești este dinspre întuneric spre lumină. Găurile negre au tendința de a absorbi Lumina și de a deveni nebuloase, nebuloasele nasc sori, iar sori nasc planete. Uimitor este însă faptul că, în ziua de astăzi, sori încep să cam dispară. Mai întâi devin supernove, apoi explodează. Particulele lor luminoase sunt apoi absorbite de alte găuri negre, care se luminează într-un proces ciclic.

Acest fapt se datorează înțeleptirii treptate a oamenilor din lumea materială, care află Adevărul și se luminează. Cu cât se luminează mai mulți oameni în lumea materială, cu atât apar mai mulți sori în cosmosul material. Cu alte cuvinte, oamenii spiritualizează materia.

☞ Veacul fericit ☞

Adam și Eva nu atingeau solul material, părând că plutesc la mică distanță de acesta. Spre deosebire de părinții lor, Cain și Abel puteau pași pe pământ. Cei doi frați nu depășeau cu mult 1,90 centimetri, dar erau extrem de musculoși.

Dacă, din punctul de vedere al perfecțiunii trupului, Adam poate fi comparat cu modelul Apollo din mitologia antică grecească, Abel și Cain pot fi comparați cu modelul Hercule. Ei erau extrem de musculoși și de bine proporționați. Trupurile culturistilor de astăzi sunt palide umbre față de trupurile impresionante ale lui Abel și Cain.

Cei doi frați semănau întrucâtva: aveau amândoi părul negru și nu prea lung, fiind purtat cu breton pe frunte; unele porțiuni erau crețe, aproape sârmoase, alte porțiuni erau doar ondulate, altele erau perfect drepte, într-o neorânduială aproape savantă. Cei doi frați aveau sprâncene foarte groase, ochii mult mai mici decât părinții lor, cu iris și cristalin, nasul cam borbănat, cu nări proeminente, buze groase, dinți albi, puternici și întrucâtva ascuțiți. Abel și Cain au fost primii oameni cu canini.

Abel și Cain aveau puteri fizice extrem de mari: materia nu era un obstacol în calea lor; ei puteau smulge copaci din rădăcină, puteau muta stânci dintr-un loc în altul. Deși musculoși, erau foarte flexibili, astfel că puteau sări de la înălțimi mari, fără a păți nimic. Aveau o detentă de invidiat: puteau sări de pe loc până la înălțimi impresionante. Puteau merge pe versanții munților la fel cum merge o muscă pe un perete. Teoretic, Abel și Cain nu puteau fi uciși de alți oameni: ei nu puteau fi uciși decât de cei care s-au născut înaintea lor; de asemenea, se puteau ucide între ei. Abel și Cain nu s-au dușmănit niciodată; de-a lungul vieții lor fizice, nu s-au bătut unul cu altul. Ceea ce s-a întâmplat în momentul acelei crime primordiale, în care Cain l-a ucis pe Abel, a fost rezultatul unei enervări de moment indusă și generată de influențele nefaste ale "Celui rău", enervare pe care Cain a regretat-o toată existența sa ulterioară.

După asasinarea lui Abel, s-au format mai multe linii de descendenți. Adam și Eva au mai avut fii și fiice după nașterea lui Cain și a lui Abel, care au format diferite linii de descendenți. Cea mai cunoscută este linia lui Seth - înlocuitorul lui Abel. De fapt, linia genealogică a lui Seth, al treilea fiul al protopărinților Adam și Eva, prezintă caracteristici diferite, care vor fi trecute pe larg în revistă în paginile următoare. Linia genealogică a lui Seth ascunde unul dintre cele mai mari mistere ale acestei lumi. De

asemenea, Cain a avut fii și fiice, care au format alte și alte linii de descendenți. La rândul lor, fiii și fiicele acestora au avut progenituri. Fiecare dintre aceste progenituri a constituit punctul de plecare al unei noi linii de descendenți.

Fiii și fiicele directe ale lui Adam și Eva, născuți după Abel și Cain (cu excepția liniei de descendenți ai lui Seth), au ieșit total din istorie, în sensul că nu s-a implicat niciodată în ea. Ei au rămas perfecți, nu au fost implicați în crime fratricide sau în acțiuni contrare Ordinii cosmice, astfel că nu au “căzut” niciodată - nu au păcătuit. Ei au locuit în permanență alături de Adam și Eva și i-au urmat pretutindeni. Același lucru se poate spune și despre unii dintre urmașii lui Cain. Primii descendenți ai lui Cain s-au alăturat protopărinților, astfel că au rămas necunoscuți.

Pornind de la următoarele linii de descendenți, oamenii s-au înmulțit și s-au răspândit pe suprafața pământului. Fiecare cap de familie și-a luat progeniturile și s-a stabilit într-un teritoriu. Datorită faptului că oamenii încă aveau posibilitatea să trăiască foarte mult în lumea materială, se ajunsese ca stră-străbunicii să trăiască lângă nepoții din a douăzecea generație. Deși nu era permisă împerecherea cu cei din alte linii genealogice, de la un moment, liniile genealogice s-au amestecat. Astfel s-a ajuns la momentul în care nimeni nu mai știa cu exactitate cine-i sunt strămoșii.

Dacă Adam, Eva și primii lor urmași direcți au avut o durată de viață neînchipuit de lungă, ce nu poate fi estimată în anii actuali (vârsta lui Adam, de 930 de ani, specificată în Vechiul Testament, nu are cum să spună mare lucru, întrucât condițiile din acea perioadă erau diferite de cele actuale), ceilalți oameni au trăit din ce în ce mai puțin, în funcție de modul în care au respectat Ordinea cosmică. Totuși, la începutul acelei perioade, majoritatea oamenilor trăiau peste cinci sute de ani, în funcție de felul în care respectau Ordinea cosmică, căci păcatul înseamnă îmbătrânirea și, în final, moartea. Uimitor este însă faptul că, deși atinseseră vârste de sute de ani, înfățișările lor arătau ca și cum ar fi avut 25-30 de ani.

În prima parte a celui de-al treilea ciclu, condițiile de existență și mediul pământului erau diferite de cele actuale. Chiar și proporția elementelor din natură era alta. Treptat, pe măsură ce răul s-a infuzat tot mai mult în oameni, s-a infuzat și în natură. Din elementul unic, oxigenul primordial, existent în prima parte a formării palierului cuantic material, s-au constituit alte și alte elemente, formându-se astfel o bună parte din elementele chimice cunoscute astăzi în tabloul lui Mendeleev.

Totuși, cu toată decăderea urmașilor direcți ai lui Adam și Eva, de-a lungul ciclului al treilea palierul cuantic material nu arăta precum în ziua de astăzi. Pe atunci nu existau toate elementele chimice din ziua de astăzi, iar proporția de lumină era încă dominantă. Mare parte din elementele chimice din tabloul lui Mendeleev sunt manifestări ale întunericului. Modul în care se poate stabili ponderea dintre lumină și întuneric în cazul unui element chimic - cu toate valențele sale - este de a observa capacitatea de a lumina cu de la sine putere. Dacă un element chimic este capabil de a lumina, atunci este format, în proporție majoritară, din lumină. Dacă nu emite lumina și are nevoie de o sursă exterioară pentru a deveni vizibil, atunci este format, preponderent, din întuneric.

Date fiind condițiile atât de diferite de cele actuale, este dificil de a descrie ceea ce s-a petrecut în acea perioadă. Acesta este motivul pentru care o descriere a mediului și a oamenilor de atunci poate fi taxată drept fantezie. Mediul natural al lumii materiale

era prea puțin asemănător cu cel actual: pământul era o imensă grădină, cu milioane de specii de flori și de vegetale. Dominau pădurile luxuriante, cu arbori înalți de aproximativ 200 de metri. Peste tot existau luminișuri, livezi cu pomi fructiferi și șesuri cu plante de cele mai felurite forme. Pomii fructiferi aveau fructe de cele mai diferite forme, culori și gusturi; vegetalele se găseau din abundență. De aceea, hrana oamenilor, care încă nu ajunseseră să consume carne, era foarte variată. Cerul era diferit de cel de astăzi, în sensul că, în lipsa anotimpurilor, nu se putea vorbi despre condiții meteorologice nefaste. Clima era extrem de blândă, nimeni nu auzise vorbindu-se de zăpadă, de ger sau de viscol. Cerul avea o infinitate de nuanțe, nu ca astăzi, când este plin de praf și de noxe rezultate în urma poluării. Norii aveau culori și nuanțe imposibil de descris; când se ciocneau doi nori, se formau jerbe mirifice, ca niște artificii. Zilele erau lungi, iar nopțile erau plăcute. Această epocă de abundență poate fi denumită **Evul de aur** sau **Veacul fericit**.

Datorită abundenței de hrană, oamenii nu aveau nevoie să muncească, astfel că își petreceau timpul savurând noi și noi fructe, cu arome delicate, pe care le descopereau în peregrinările lor de-a lungul și de-a latul pământului. Făceau coronițe din flori, pe care le dăruiau unii altora. Nimeni nu era supărat sau trist, râsetele și veselia se țineau lanț cât era ziua de mare. Nimeni nu își construia case acoperite, iar culcușurile erau sub cerul liber. Nimănui nu-i trecea prin cap să privească la soața aproapelui altcumva decât ca la o soră.

Bărbații erau înalți, supli și musculoși. Fiecare fibră de mușchi se observa sub piele, astfel încât se puteau învăța grupele de mușchi numai din simpla observare a trupului unui bărbat. Femeile erau delicate, aveau o frumusețe inocentă, ce astăzi nu mai poate fi observată decât la copii. Nimeni nu avea vreun beteșug, nimeni nu era bolnav sau rănit.

❧ Timpurile fericite ale începutului ❧

Următoarele imagini din trecutul îndepărtat, pe care Eugen le-a văzut în cronica akasha (denumită de el "Camera cu Draperii"), s-au desfășurat, după toate probabilitățile, la începutul celui de-al treilea ciclu al cosmosului, pe Protopământ.

Totul este strălucitor, culorile sunt vesele și scânteietoare. La marginea unei văi întinse se află un lac de mari dimensiuni, cu ape verzui, transparente. Prin apele verzui ale lacului se distinge un șarpe cu lungimea de aproximativ 20 de metri, cu pielea lucioasă, fără solzi, gura cu dinți mici, ochii mari și foarte inteligenți. Alături de șarpe, mai există și alte vietăți, animale de culoare violetă, asemănătoare pinguinilor, broaște asemănătoare țestoaselor de astăzi, a căror carapace măsoară aproape 15 metri în diametru. Malul lacului este acoperit de nisip de culoare galbenă, culoarea lămâii, care contrastează cu pământul negru din jur. Pământul negru este acoperit de o vegetație bogată: mii de flori, de toate culorile, arbuști cu fructe mici, ovale și pomi fructiferi uriași, ale căror trunchi măsoară cel puțin treizeci de metri în diametru și a căror coroană este plină de frunze și fructe.

Printre copacii imenși forfotesc animale gigantice - ceva între girafe și dinozauri, care se hrănesc ridicându-și gâturile lungi, printre coroanele copacilor. În acest peisaj apar oameni goi, de o frumusețe trupească perfectă. Femeile, care au părul foarte lung

și negru, nu depășesc 1,80 metri, iar bărbații, majoritatea bruneți, cu tenul măsliniu, ating aproape 2 metri. Din apele lacului se întrupează numeroase spirite ale naturii cu aparență feminină, care dispar rapid în mii de picături de apă, stropind spectatorii umani de pe mal, care aplaudă fericiți. Grupuri mari de bărbați și femei, goi, se joacă de-a “ascunselea” cu alte spirite ale naturii, care se materializează și se dematerializează în trunchiurile copacilor. Oamenii își dăruiesc unii altora coronițe de flori sau ghirlande.

Uneori, parcă de nicăieri - de fapt, dintr-o altă dimensiune - apar îngeri, care se materializează brusc, vorbesc cu oamenii sau cu spiritele naturii, după care dispar la fel de brusc, explodând în mii de fragmente colorate. Șerpii cei mari, docili și blânzi, sunt uneori călăriți, precum armăsarii, de femeile goale, care-i mână încotro doresc. Din pământ ies aburi multicolori.

Nu se zăresc soarele, luna sau stelele, totul fiind învăluit într-o ceață albă, lăptoasă, luminată uniform de la o sursă de lumină exterioară. Ceața albă, luminoasă nu vatamnă ochii și permite o vizibilitate foarte bună. Totul sugerează o atmosferă feerică, de basm.

OFENSIVA FIILOR ÎNTUNERICULUI

☞ Începutul decăderii ☞

Urmașii protopărinților, aduși la viață prin încrucișarea principalelor linii genealogice, au căzut destul de rapid în mrejele “Celui rău”. Cu fiecare faptă rea, în dezacord cu Planul lui Dumnezeu, urmașii de trup ai protopărinților s-au depărtat de Dumnezeu și de *prezentul continuu*, pentru a se înfunda în trecut, chemând la viață **amintirea**.

Pe măsură ce faptele rele s-au acumulat, iar karma cosmosului fizic a devenit tot mai întunecată, mediul fizic (clădit pe fundamentul vechilor Întocmiri) a cunoscut o tendință din ce în ce mai accentuată de materializare. Au apărut elemente chimice noi, care au conferit materiei primare o doză accentuată de densificare. Concomitent, pe fondul modificărilor mediului, oamenii de pe toată suprafața pământului s-au reunit în primele comunități.

Inițial, răul a făcut breșe prin intermediul acelor oameni care au dorit - și chiar le-a plăcut - să-i stăpânească pe ceilalți. Oamenii din această categorie au manifestat, de bună voie și nesiliți de nimeni, atributele “Celui rău”. Ei au devenit “sămânța cea rea”. Prin emisiile energiilor pharismah întunecate, acești oameni au creat noi *raze de creație* între lumea materială și Haos, acolo unde era sălașul “Celui rău”.

Oamenii din “sămânța cea rea” s-au comportat precum un virus într-un organism sănătos. La început timid, apoi din ce în ce mai îndrăzneț, ei s-au manifestat negativ în două direcții principale. Prima direcție de acțiune a fost **distrugerea armoniei naturale dintre oameni** - cu accentul pe distrugerea raporturilor armonioase dintre bărbați și femei. A doua direcție de acțiune a fost **distrugerea mediului paradisiac creat de către Dumnezeu**, în așa fel încât oamenii să nu mai găsească hrană din abundență. Cele două direcții de acțiune ale oamenilor din “sămânța cea rea” au fost puse în practică într-un răstimp extrem de scurt pe fondul ingenuității majorității oamenilor din acele timpuri. Oamenii ce formau marea masă erau extrem de naivi; nu auziseră despre astfel de modalități de acțiune și nu aveau amintiri în acest sens - nu existau, în memoria lor, evenimente compatibile.

Distrugerea armoniei dintre oameni s-a bazat, în primul rând, pe ruperea armoniei naturale dintre bărbați și femei. Femeia era considerată **strălucirea** - sau lumina - bărbatului, parte (coastă) ruptă din el. Între bărbat și femeie exista o relație de comuniune perfectă, astfel că familia, ca rezultat al unirii lor, nu umbrea în nici un fel perfecțiunea creației lui Dumnezeu. La început, doar Adam, care îndeplinea funcția de Preot al lui Dumnezeu, a avut autorizarea (primită direct de la Dumnezeu) de a

conduce comunitatea nou constituită, iar spusele sale erau considerate legi sau porunci. Totodată, tinerii se prezentau în fața sa și primeau binecuvântarea înainte de a se uni trupește, ceea ce echivala cu ritualul de căsătorie din ziua de astăzi.

În epocile următoare, când liniile genealogice s-au răspândit pe suprafața pământului, cel mai bătrân din grup, întâiul născut, a dobândit, în mod natural, autorizarea de a porunci grupului și de a uni tinerii care doreau să rămână împreună. Cel mai bătrân avea dreptul natural de a conduce comunitatea. El avea autorizarea de a uni un bărbat și o femeie, iar ceea ce unea el nu mai putea fi rupt de nimeni. Împreunarea dintre un bărbat și o femeie era considerată o taină sfântă, lăsată de către Dumnezeu oamenilor, prin intermediul primului om, Adam. Nimănui nu-i trecea prin cap să facă altceva și nici nu exista un precedent în acest sens. Astfel, progeniturile care veneau la întrupare erau relativ compatibile cu părinții. În momentul concepției, părinții emiteau energii pharismah relativ luminoase - atât de luminoase cât se putea în nou constituita lume materială. Datorită faptului că Poarta Alfa era închisă, energiile pharismah erau absorbite în nucleul pământului și se transformau în *raze de creație* ce aducea la întrupare, din Haos, ființe omenești din generațiile anterioare. Ființele omenești se întrupau în lumea materială direct din Haos, dar la maturitate aflau Adevărul, în urma unei educații adecvate. Educația lor în lumea materială corespundea planului conceput de către protopărinți. Atât Adam și Eva, cât și primii lor urmași, urmăreau salvarea a cât mai multor ființe omenești din Haos. În prima fază, planul urmărea aducerea la întrupare a oamenilor care, în ciclurile cosmice anterioare, au fost victime ale “Celui rău”. În a doua fază, planul urmărea aducerea la întrupare a oamenilor care, în ciclurile cosmice anterioare, au aderat conștient la “Cel rău”, devenind “sămânța cea rea”. În urma unei educații atente, la maturitate, oamenii ce formau “sămânța cea rea” urmau să afle și ei Adevărul și să treacă de partea Luminii.

În momentul în care, în lumea materială, perechile au ales să se împreuneze în afara procedurii de binecuvântare din partea celui mai vârstnic, care îndeplinea funcția de Preot al lui Dumnezeu, s-a format o discontinuitate în lanțul nașterilor: s-au născut, înainte de sorocul prevăzut în planul protopărinților, ființe omenești care, în ciclurile cosmice anterioare, au format “sămânța cea rea”. Devenind reprezentanții direcți ai “Celui rău” în palierul material, oamenii din “sămânța cea rea” au avut, la rândul lor, progenituri compatibile cu ei. În scurt timp, toate comunitățile de pe cuprinsul pământului au fost virusate de oameni din “sămânța cea rea”. Din nefericire, planul îndrăzneț conceput de către protopărinți la îndemnul lui Dumnezeu, de salvare a celor din Haos, a eșuat. Întrupându-se în lumea materială înainte de termen, oamenii din “sămânța cea rea” au pus capăt epocii de abundență, prin distrugerea creației lui Dumnezeu. De fapt, prima caracteristică a celor răi este distrugerea, indiferent sub ce formă o manifestă. Ei au început prin a distruge livezile cu pomi fructiferi și grădinile cu plante comestibile, lipsind marea masă a oamenilor de hrană. Apoi, au construit primele îngrădiri, punând gard în jurul propriilor surse de hrană - în jurul propriilor livezi și grădini.

Nu după mult timp, a urmat o nouă etapă a ofensivei răului. Fiind lipsiți de surse suficiente de hrană, bărbații și-au pierdut **strălucirile** - femeile -, care au ales ceea ce este mai comod: să-i urmeze pe cei din “sămânța cea rea” și să se împreuneze cu ei, în afara binecuvântării conducătorului comunității. Astfel a început **epoca sclavagistă**, iar

epoca abundenței - Evul de aur sau Veacul fericit - a luat sfârșit. Epoca sclavagistă a continuat neîncetat de-a lungul celui de-al treilea ciclu, apoi de-a lungul celui de-al patrulea și continuă și în ziua de astăzi. Ea nu s-a încheiat. S-au schimbat doar formele de manifestare. Oamenii, altădată buni și fericiți, care-și ofereau în dar, unii altora, fructe și legume, s-au schimbat peste noapte. Au apărut lăcomia, batjocura, crima - principalele caracteristici ale “Celui rău”.

Datorită energiilor pharismah întunecate emise de oameni, ceea ce s-a petrecut la suprafața lumii materiale a fost aspirat în centru - în nucleul întunecat - și a reapărut la periferie. Când circuitul s-a închis, lumea materială a cunoscut un proces rapid de densificare, vegetalele au început să se modifice, au apărut plantele otrăvitoare, clima s-a modificat, solul a devenit arid în diferite locuri etc - într-un cuvânt, răul s-a infuzat în natură.

❧ Creația falsă ❧

În prima perioadă a existenței palierului cuantic material, îngerii din ierarhia Fiilor luminii se manifestau în lumea materială și vorbeau, față în față, cu oamenii. Precum Fiii Luminii se manifestau în trupurile lor de lumină, tot astfel Fiii întunericului - ființele Dree și Lorehh - au dobândit capacitatea de a se manifesta în trupurile lor energetice la nivelul lumii materiale.

Atât Fiii Luminii, cât și Fiii întunericului erau observați de toți oamenii întrupați. Dacă îngerii din ierarhia Fiilor Luminii (inclusiv spiritele naturii bune) se puteau manifesta direct, cei din ierarhia Fiilor întunericului (Lorehh și Dree) se manifestau doar de-a lungul razelor de creație.

Ființele Lorehh și Dree locuiau în Haos, dar nu puteau pătrunde în lumea materială decât de-a lungul razelor de creație deschise de oamenii întrupați. Pentru ei, nu exista decât o singură cale de a pătrunde în lumea materială: prin *razele de creație*. De câte ori un om întrupat era sfătuit, direct, de către un spirit bun al naturii sau de către un înger din ierarhia Fiilor luminii cu privire la un subiect, se înființa, în partea opusă, și un Fiu al întunericului: Lorehh sau Dree. În momentul în care se manifesta îngerul, apărea și reprezentantul “Celui rău”, care “sfătuiă” omul să facă ceea ce-i place și să nu asculte de înger, care “vrea să-i strice plăcerea”. Astfel, alături de oameni se manifestau atât ființele luminii, cât și cele ale întunericului.

În palierul cuantic material, ființele Dree și Lorehh s-au manifestat progresiv, fiind chemate de energiile pharismah întunecate emise de oamenii din lumea materială. Cu cât oamenii din lumea materială au făptuit acte mai grave, depărtându-se de Ordinea cosmică, cu atât au chemat ființe ale întunericului mai puternice, a căror rază de acțiune și influență era mai mare. În prima perioadă de timp au fost chemate la existență, direct din Haos, ființe Dree și Lorehh destul de mici ca putere și tărie - cu grade mici pe scara ierarhică. Primele ființe întunecate venite din Haos, de-a lungul razelor de creație, au fost spirite ale naturii întunecate de tip Lorehh, care pot fi denumite “ale putreziciunii naturii”, care erau de pământ, de apă, de foc și de aer, în funcție de elementul în care se manifestau - pe scurt Lorehh eterice.

Ființele Lorehh eterice sunt acele spirite ale naturii care, înainte de rebeliune, aveau misiunea de a se îngriji de buna funcționare a naturii - menținerea naturii în stare

vie (natura lipsită de putreziciune). După rebeliune, aceste ființe au devenit opusul a ceea ce au fost; au devenit spirite ale naturii care aduc putreziciunea naturii. În urma activității oamenilor în lumea materială, ele au silit spiritele bune ale naturii (spiritele bune ale naturii sunt denumite **zaurdari**) să plece din natură și s-au instalat în locul lor; în momentul în care a plecat un spirit bun al naturii, a cărui menire este de a asigura perpetuarea creației, a intervenit un spirit rebel al naturii - Lorehh. Astfel, întunericul a luat locul Luminii.

Pe atunci, majoritatea oamenilor avea o ingenuitate compatibilă cu a copiilor de astăzi. Tot ce era strălucitor le stârnea bucuria și entuziasmul, astfel că nu a fost prea greu să fie amăgiți de ființele Lorehh eterice. Pe măsură ce tot mai mulți oameni au fost amăgiți de ființele Lorehh eterice, răul s-a infuzat în natură, iar mediul s-a modificat. Creația perfectă a lui Dumnezeu a început să dispară, iar zaurdarii (spiritele bune ale naturii) s-au retras, datorită faptului că nu mai corespundeau energetic cu noul mediu. Astfel, mediul s-a metamorfozat - a apărut o natură ce presupunea moartea și putreziciunea.

Când natura a cunoscut o degradare accentuată, ființele Lorehh eterice s-au înfățișat oamenilor drept “salvatori”. Ele au cerut oamenilor să facă “după cuvântul lor” și să fie proclamate conducători, iar oamenii și-au dat acceptul, la fel cum, în ziua de astăzi, în cadrul unor alegeri “democratice”, oamenii își dau votul unui singur om, lăsându-și destinul în mâinile acestuia. În schimbul acestui troc, ființele Lorehh eterice au creat zone paradisiace artificiale ce se inserau ca niște enclave în mediul, pe cale de a se degrada, al pământului fizic. Astfel, pe suprafața pământului au apărut nenumărate enclave paradisiace artificiale. Fermecați de noua creație, oamenii s-au strâns în nou înființatele paradisuri artificiale care, la început, nu erau mai mari ca un stadion de fotbal. Aderând la noul tip de paradis, oamenii au devenit sclavi în toată regula. În momentul în care adevărații paradisiaci, oamenii primeau o pecete aurică (un semn), pe care o putem numi pecete luciferică. Ea era aplicată la nivelul structurii aurice și fizice, în cadrul unui ritual de “înfrățire”, ca semn al supunerii oamenilor în fața ființelor Lorehh eterice. Astăzi, astfel de semne poartă numele de tatuaje și au același rol; majoritatea tatuajelor din ziua de astăzi sunt semne luciferice, ce aduc sclavia spirituală, aurică, energetică, mentală, emoțională și trupească persoanelor care acceptă astfel de însemne pe pielea lor.

O ființă Lorehh eterică nu avea capacitatea de a crea, prin propria sa putere, o zonă paradisiacă. Pentru a crea în mod artificial o zonă paradisiacă, ființa Lorehh trebuia să preia puterea (energia) oamenilor. Lorehh putea doar să canalizeze energia preluată de la oameni, nu să emită energie proprie. Puterea (energia) era preluată de la oameni în urma ritualurilor de “înfrățire”, ce presupuneau aplicarea pecetilor luciferice. Când oamenii au fost de acord cu propunerea ființelor Lorehh, au emis, invariabil, și energii pharismah întunecate, care au urmat traseul cunoscut: au fost absorbite prin centru pentru a reapărea la periferie. Cu fiecare energie pharismah întunecată, se amplifică cummulul de energie preluat de la oameni, iar puterea ființelor Lorehh creștea în mod proporțional.

Ființele Lorehh se adresau oamenilor cam în felul următor: **“După cum vedeți, în jurul vostru natura se deteriorează; în curând nu o să mai aveți hrană. O să îmbătrâniți foarte rapid și, în final, o să muriți. Dar eu vă voi salva. Veniți așadar**

în paradisul creat de mine; cu cât veți veni mai mulți, cu atât paradisul va fi mai amplu și mai vast, iar hrana va fi din abundență. Trupurile voastre nu vor îmbătrâni și nu veți mai gusta moartea”.

Ceea ce spuneau ființele Lorehh se adevăra până în cele mai mici amănunte. Minciuna consta, firește, în faptul că ființele Lorehh eterice își arogau o putere ce nu era a lor. Puterea și energia erau ale oamenilor. Din marea masă a celor mulți, o ființă Lorehh își alegea un om, care era proclamat drept conducător și reprezentant al său. Ales cu grijă, acel om făcea parte, cel mai adesea, din “sămânța cea rea”. Acest om devenea astfel canalul prin care puterea și energia erau preluate de la ceilalți membri ai comunității. Omul în cauză devenea un “inițiat” al respectivei ființe Lorehh.

În cadrul enclavei paradisiace avea loc o creație artificială - o creație falsă -, care copia adevărata creație a lui Dumnezeu. În enclava paradisiacă artificială, hrana se găsea din abundență, iar trupurile oamenilor nu îmbătrâneau, fiind permanent susținute prin racolarea de noi membri, care furnizau energie suplimentară. Când un membru al comunității voia un nou fel de pom fructifer, care să producă fructe cu un anumit gust, nu era nici o problemă: ființa Lorehh crea special pentru el acel pom fructifer. Totul părea o joacă de copii: oamenii-copii cereau să fie create diferite elemente vegetale, plăcute la vedere și bune la gust, care se materializau prin grija conducătorului uman și a ființei Lorehh. Paralel cu acest proces, la oameni s-a format pentru prima oară sentimentul proprietății: **“copacul meu preferat, unde mă odihnesc doar eu”, “fructele mele cele gustoase, mai gustoase decât ale tale, pe care nu le mănânc decât eu”** etc. Anterior acestui moment, sentimentul proprietății nu exista.

Problema a devenit cu adevărat serioasă în momentul în care oamenii au dorit să părăsească, la început tot în joacă, habitatul stabilit - enclava stăpânită de ființa Lorehh. În afara habitatului se petrecea un eveniment cumplit: oamenii nu mai găseau hrană, trupurile lor tindeau să îmbătrânească rapid; nu o dată, survenea moartea instantanee. În aceste condiții, ființele Lorehh - sau după caz, conducătorul din “sămânța cea rea” - avertiza “norodul” să nu se mai aventureze în afara habitatului, în “Haos”, acolo unde veghea “dușmanul”. Firește, speriat de cele petrecute, norodul rămânea cuminte în habitatul unde avea toate cele trebuincioase unui trai îndestulat. Acesta a fost “scenariul” după care mare parte din creația adevărată a lui Dumnezeu a pălit, iar natura și-a pierdut caracteristicile edenice originare. În locul ei, au fost construite zonele pseudoparadisiace în care totul se perpetua în condiții artificiale. Toate aceste zone au fost constituite în urma înfrățirii nefirești a oamenilor cu ființele Lorehh eterice. Ființele Lorehh nu au făcut altceva decât să transforme energiile naturale ale oamenilor și să “formateze” (dacă ne este permisă folosirea unui astfel de termen) pseudoparadisuri magice. Cu cât aveau mai mulți oameni, cu atât puterea și tăria unei ființe Lorehh devenea mai mare, iar enclava se mărea.

Prima consecință a acestor acțiuni potrivnice Ordinii cosmice a fost despărțirea oamenilor de adevăratul Dumnezeu - Dumnezeu Unicul, Creatorul cerului și al pământului. În locul Său s-au manifestat o mulțime de zeișori - dumnezei falși -, care s-au erijat în creatori și stăpâni ai unui teritoriu. A doua consecință a fost despărțirea omului de om; oamenii s-au diferențiat social, în funcție de pecețile aurice. A treia consecință a fost înstrăinarea omului de natură.

☞ Noii cuceritori ☞

Problema a devenit și mai gravă în momentul în care ființele Lorehh eterice au început să se lupte între ele pentru cucerirea a cât mai multor adepți. La rândul lor, la îndemnul ființelor Lorehh, oamenii au început să se lupte între ei pentru cucerirea de “spații vitale”.

Cu cât creștea numărul oamenilor cărora le era aplicată pecetea luciferică de către o ființă Lorehh, cu atât pseudoparadisul artificial se extindea. Datorită faptului că un rău cheamă la viață un alt rău și mai mare, acțiunea oamenilor, combinată cu cea a ființelor Lorehh eterice, a atras în palierul material din Haos, prin sintonie, ființe ale răului mult mai puternice decât până în acel moment. Atragerea din Haos, prin sintonie, a unor ființe Lorehh mult mai puternice și mai rele s-a desfășurat la fel ca în cazul oamenilor.

După cum a fost menționat, la începutul ciclului au fost atrase la întrupare, de-a lungul razelor de creație, ființe omenești din Haos. Aceste ființe omenești trăiseră în ciclul cosmic anterior, pe Perfer, dar nu făptuiseră în mod direct răul; ele erau, dacă se poate spune astfel, victime ale condițiilor din acel ciclu. Cu cât răul s-a extins în lumea oamenilor, cu atât au fost atrași la întrupare, direct din Haos, oameni din ce în ce mai răi. Când procesul a atins apogeul, au început să se întrupeze direct oamenii din “sămânța cea rea”. Cu cât se întrupau mai mulți oameni din această categorie, cu atât creștea răul în lumea materială. Răul creștea în mod exponențial cu calitatea oamenilor ce se întrupau prin sintonie, din Haos. Tot astfel s-a desfășurat procesul manifestării ființelor Lorehh eterice.

Ființele Lorehh care se manifestaseră până în acel moment nu erau prea importante în organigrama ființelor întunecate; de fapt, ele erau cele mai binevoitoare și mai plăcute la înfățișare. Ființele Lorehh eterice din această categorie căzuseră ultimele sub acțiunea “Celui rău”, la fel ca acele victime omenești de pe Perfer. Într-un fel, ființele Lorehh eterice erau la fel de copilăroase ca și oamenii. Le plăcea să-și etaleze “jucăriile” - noile creații de forme vegetale - și să se bucure de noile condiții existențiale împreună cu “frații” lor, oamenii. Mai că se așteptau să vină Fiii Luminii sau chiar Dumnezeu, să le laude pentru “isprăvile” lor. Din păcate n-a venit să le laude nici Dumnezeu, n-au venit nici îngerii din ierarhia Fiilor Luminii. Au venit doar “frații” lor mai mari în putere și tărie (un rău mai mare, care se manifesta mult mai dur), care dormitau de multă vreme în Haos: ființe Lorehh mult mai puternice, de o altă calitate, care pot fi denumite “sexuale”. Activitatea ființelor Lorehh sexuale a fost legată, în principal, de aspectele de reproducere și creștere ale vegetației. Lorehh sexuale au adus în lumea oamenilor întrupați un alt element necunoscut anterior - sexualitatea exacerbată. (Prin Evul mediu astfel de ființe Lorehh erau denumite succubi, incubi, “zburători” sau “zburătoare”).

Prin intervenția ființelor Lorehh sexuale a avut loc o mare “revoluție”: **revoluția sexuală**. În urma acestei revoluții, mare parte din vechile comunități conduse de Lorehh eterice și-au încetat existența, iar oamenii și-au îndreptat atenția asupra unui nou joc: jocul sexual. “Moda” s-a schimbat parcă peste noapte. În cadrul jocului sexual, femeia a devenit fetiș și obiect de venerație. Bărbații au început să se lupte și să se ucidă între ei pentru câștigarea a cât mai multor femei, astfel încât, de la un moment

dat, sărbătorile cîmpenești din perioada anterioară, relativ nevinovate, au degenerat în ritualuri orgiastice. Vechile teritorii pseudoparadisice ale ființelor Lorehh eterice au fost cucerite și preluate de mult mai puternicele ființe Lorehh sexuale. Însăși ființele Lorehh eterice au fost subjugate de cele sexuale printr-un proces de absorbție energetică. S-au **formatat** alte teritorii - pseudoparadisuri -, în funcție de energia sexuală emisă de oameni în cadrul ritualurilor orgiastice. Oamenii au primit alte peceți luciferice de sclavie, după principiul deja consacrat.

Sub influența tot mai accentuată a ființelor Lorehh, întreținând relații sexuale cu din ce în ce mai mulți bărbați, femeile s-au modificat atât la nivelul auric, cât și la nivelul trupului material. Într-un fel, se poate spune că noul mediu - natura întreținută artificial - și-a pus amprenta asupra structurii aurice și corporale a femeilor. Trupurile femeilor au dobândit o frumusețe ireală și, întrucâtva, artificială. Femeile au devenit adevărate zeițe. Acest eveniment, demn de luat în seamă, este punctat de Vechiul Testament, dar și de alte cărți din vechime, printre care și de Cartea lui Enoch, care afirmă că **în acele vremuri, femeile s-au făcut din ce în ce mai frumoase**.

Firește, și înaintea intervenției Lorehh sexuale, femeile erau foarte frumoase, dar acea frumusețe era perfect naturală, fără nimic artificial. Înaintea intervenției ființelor Lorehh sexuale, femeile erau reflectarea Edenului dintru începuturi. Prin formarea noilor pseudoparadisuri conduse de Lorehh sexuale, au apărut femei (vampe), a căror frumusețe tăia răsufierea. Datorită frumuseții lor, femeile au început să fieenerate, într-un mod destul de puțin onorabil, de către bărbați și nu numai. Chiar și ființele Lorehh (și, mai târziu, ființele Dree) au atentat la ele, într-un proces procreativ ce a întrecut cele mai negre estimări. Comportamentul oamenilor și emiterea de noi energii pharismah în pseudo-paradisurile conduse de Lorehh sexuale au creat, pe de-o parte, un nou dezechilibru față de Ordinea cosmică, iar de cealaltă parte, au chemat la viață, direct din Haos, un rău și mai mare, manifestat de alte ființe ale întunericului, mult mai puternice, despre a căror existență nu se știa în lumea materială.

De această dată n-au mai fost atrase din Haos spirite întunecate ale naturii Lorehh, ci ființe îngerești rebele din categoria Dree (îngeri căzuți), mult mai puternice. Ființele Dree erau (și sunt) direct subordonate lui Lucifer, iar principala lor preocupare a fost introducerea comerțului - a negoțului -, concomitent cu distrugerea sistematică a surselor de hrană. Negoțul a fost creația exclusivă a lui Lucifer.

Atât oamenii intrupați, cât și ființele Lorehh din primele două categorii s-au speriat încă de la început de această nouă formă a răului, pe care nu o cunoșteau nici măcar din auzite. Curând, temerile lor cele mai sumbre s-au adeverit, întrucât acțiunea în forță a ființelor Dree s-a concretizat în noi forme de sclavie. Nu numai oamenii au fost aserviți, ci și ființele Lorehh. Prin aservirea atât a oamenilor, cât și a spiritelor rebele ale naturii Lorehh, ființele luciferice Dree au construit noi comunități, în care vechile caracteristici s-au perpetuat, pe o scară mult mai amplă. Prin intermediul ființelor Lorehh eterice (ale fertilității artificiale), pseudoparadisurile au fost perpetuate, iar prin intermediul ființelor Lorehh ale sexualității a continuat venerarea femeii și proliferarea unor ritualuri orgiastice.

Aportul exclusiv al ființelor Dree a fost introducerea comerțului ca activitate principală. Comerțul a statuat noi relații între oameni (Cât de naivi sunt istoricii din ziua de astăzi, care afirmă că apariția și dezvoltarea comerțului în perioada preistoriei

reprezintă un factor de “evoluție” a umanității ! Oare sunt doar naivi ?). O dată cu apariția negoțului, ce mai rămăsese din Veacul de aur a dispărut. Din liberi, oamenii s-au trezit sclavi: au fost văduviți de mediul minunat creat odinioară de Dumnezeu, bărbații au fost lipsiți de femeile lor - de sufletele lor pereche - care au ales să se vândă celui ce oferea mai mult (un alt fel de negoț). Ca un corolar al acestei acțiuni în forța a ființelor Dree a apărut asuprirea și crima - “dreptul” unei ființe omenești de a lua viața altei ființe omenești.

Intervenția ființelor Dree a determinat abolirea vechilor comunități, destul de reduse ca întindere și formarea unor noi tipuri de comunități, extrem de puternice și destul de întinse, care pot fi denumite **regate** sau **imperii**. Toți oamenii din noile comunități au primit pecetea luciferică direct de la ființele Dree. Fiecare regat era condus direct de către o ființă Dree de rang înalt, printr-un reprezentant uman.

Datorită faptului că venerarea femeii a atins cotele cele mai înalte, conducerea fizică a regatelor a fost acordată în mod oficial unor Regine - exemplare feminine de o mare frumusețe, la vederea cărora fotomodelele de astăzi ar plânge de ciudă (aceasta este etapa “matriarhatului” atât de ridicată în slăvi de unii istorici). Principiul introducerii femeilor ca vârful de lance ale ofensivei răului poate fi denumit **principiul Venerei** (un alt fel de a venera - Venera cea rea).

❧ Formarea pseudoparadisurilor ❧

Procesul descris anterior are nevoie de o scurtă exemplificare. Așa cum a fost menționat, omul, creat după Chipul și Asemănarea lui Dumnezeu, are capacitatea de crea prin intermediul sunetelor modulate informațional.

În Edenul eteric, Adam **poruncea** naturii să se dezvolte. Ceea ce spunea el, așa se realiza. De fapt, prin poruncile sale, Adam emitea sunete modulate informațional. Aceste sunete erau creatoare de Întocmiri - de natură. Ceea ce dorea primul om, se realiza prin aportul energetic al spiritelor naturii bune, zaurdarii. Spiritele bune ale naturii au reprezentat baza naturii create de către Dumnezeu. Din spiritele naturii - din emisiile lor energetice - s-au creat toate întocmirile naturii, pe toate palierele cosmosului.

După formarea palierului cuantic material, urmașii lui Adam au avut aceleași capacități, dar mult diluate. Totuși, chiar și așa, sunetele modulate informațional emise de urmașii lui Adam, încă erau creatoare de Întocmiri. Aceste capacități țineau de calitatea deosebită a corpului duh cu care oamenii veneau la întrupare: ceea ce spuneau, se realiza în mod efectiv. Când oamenii emiteau un sunet, emiteau și o energie pharismah în inima lor.

În momentul în care, în nou constituita lume materială, un om a început să emită energii pharismah negative, zaurdarii, spiritele bune ale naturii n-au mai colaborat cu el. Astfel că, pe de-o parte, omul respectiv și-a pierdut capacitățile creatoare datorită faptului că nu a mai fost ascultat de zaurdari, iar pe de altă parte spiritele bune ale naturii s-au retras din acel mediu. Prin retragerea spiritelor bune, natura a început să îmbătrânească și să moară. Locul vechiului paradis a fost luat, treptat, de un ținut sterp. Concomitent, locul zaurdarilor a fost luat de ființele Lorehh eterice, care sunt opusul lor. Ființele Lorehh eterice sunt responsabile de putreziciunea creației - activitate

contrară spiritelor bune ale naturii. Firește, oamenii au observat că mediul începe să pălească și s-au speriat. Atunci ființele Lorehh eterice s-au înfățișat în fața oamenilor și le-au propus o colaborare care să genereze un nou paradis, așa cum a fost deja menționat. O parte dintre oameni a fost de acord.

În consecință, marea masă a urmașilor lui Adam și Eva s-a scindat. De-o parte s-au situat oamenii care încă respectau poruncile lui Dumnezeu. De cealaltă parte s-au situat acei oameni care au plecat urechea la ceea ce le spuneau ființele Lorehh, proaspăt scoase din starea existențială nefastă a Haosului. Ca mecanism de funcționare, procesul de convingere a oamenilor a fost destul de simplu. Totul a început de la un singur om. Să spunem că, la început, dintr-o comunitate de o sută de oameni, un singur om - cel mai nemulțumit -, a fost de acord cu propunerile ființelor Lorehh. Atunci una din ființele Lorehh l-a luat deoparte pe acel om și i-a arătat la ce poate duce colaborarea dintre ei. **“Vino cu mine, i-a spus ființa Lorehh acestui om. Te voi face stăpân peste ceilalți. Te voi face creator de mediu, de întocmiri, de vegetație și de natură. Ceea ce vei spune, se va realiza negreșit”**.

Ca într-un joc, omul a rostit o poruncă (un sunet), Lorehh a făcut un semn cu mâna - un semn asemănător cu o plecăciune -, iar ceea ce a poruncit omul s-a realizat instantaneu. De fapt, ființa Lorehh a preluat substratul sonor al sunetului, care este o energie modulată informațional, creatoare de mediu. Prin puterea creatoare a sunetului emis de om, Lorehh a construit un nou element de mediu, care s-a inserat în cel vechi.

Pentru noi, oamenii din ziua de astăzi, este vorba despre o creație magică, asemănătoare cu cea realizată de unii magicieni, în mâna căroara, la simpla dorință, apare un fruct sau un obiect oarecare. De altfel, nu este un secret că astfel de magicieni lucrează cu diferite ființe Lorehh sau Dree. La urma urmei, nici măcar nu este vorba despre magie, ci despre o acțiune realizată de oameni care cunosc mecanismele cosmosului spiritual.

Să spunem că omului din exemplul anterior i-a fost foame: dorea un pom fructifer care să facă fructe rotunde, rozalii și foarte dulci. Imediat după ce omul a rostit cuvântul-sunetul-porunca, ființa Lorehh a făcut o mică plecăciune, ca și cum ar fi preluat sunetul (ca un jucător de tenis de câmp care preia o minge), și totul s-a realizat aievea. Lângă omul în cauză a apărut, ca de nicăieri, un pom fructifer, cu fructe cu tot. În momentul în care omul a rupt fructul de pe ramură, a crescut la loc un altul. Atunci, omul a dorit un alt pom fructifer, care să producă fructe cu alte arome. Omul a poruncit, iar Lorehh s-a executat. Dar când omul a dorit un al treilea pom fructifer, ființa Lorehh a spus: **“Nu se mai poate. Puterea generată de colaborarea noastră nu ne permite să creăm mai mult de trei pomi fructiferi. Ne mai trebuie oameni. Trebuie să aduci alți oameni pentru cauza noastră”**.

Omul a mers atunci și a racolat unul, doi, trei sau patru oameni, la fel de nemulțumiți ca și el de deprecierea vechiului mediu, de dispariția hranei etc. Le-a arătat noua creație a ființei Lorehh, moment în care oamenii cooptați au devenit brusc interesați. Pe baza sunetelor reunite ale oamenilor cooptați, ființa Lorehh a creat tot mai mulți pomi fructiferi, până când a apărut o livadă ceva mai mare decât un teren de fotbal. În scurt timp, livada a fost proclamată regat, iar oamenii ce aderaseră la noua comunitate au început să ducă o existență confortabilă. Acesta a fost scenariul standard după care oamenii au început colaborarea cu ființele Lorehh. A fost ca într-un joc de

copii, dar oamenii n-au priceput pericolul care bătea la ușă. În momentul în care oamenii s-au hrănit cu fructele noilor pomi fructiferi, ființa Lorehh a intrat în ei, sub forma unor energii. Prin fructele livezilor, emisiile energetice ale ființei Lorehh au fost ingerate în trupurile oamenilor. Astfel s-a închis circuitul creației artificiale. Intrând în trupurile lor, emisiile energetice ale ființelor Lorehh i-au modificat radical pe oameni. Trupurile oamenilor s-au modificat, devenind asemănătoare, ca energie constitutivă, atât cu cele ale hranei ingerate, cât și cu ale ființei Lorehh. Concomitent, ele au devenit compatibile cu cele ale teritoriului în care se afla livada. Totul a format astfel un ecosistem perfect, o seră sau un pseudoparadis, în care creația era asigurată non stop. Astfel, ființele Lorehh și oamenii coopțați în acest joc au prosperat.

Firește, oamenii din jur, care încă locuiau în vechile comunități, veneau să vadă “minunea” și nu puțini alegeau să rămână în noul ecosistem paradisiac . Pe măsură ce veneau tot mai mulți membri era nevoie de tot mai multă hrană, de tot mai multe întocmiri vegetale plăcute la vedere și bune la gust și de o organizare eficientă a ecosistemului. Astfel, teritoriul formatat auric de către ființele Lorehh eterice s-a extins. Acesta a fost procesul prin care ființele Lorehh au luat locul zaurdarilor, instalându-se în noul teritoriu. Încetul cu încetul, suprafața pământului a fost pigmentată cu tot mai multe astfel de regate pseudoparadisice, create în mod artificial. Oamenii s-au adunat în aceste regate datorită faptului că, pe fondul intruziunii răului, mediul și, mai ales, vegetația din zonele libere - creația minunată a lui Dumnezeu - începuseră să pălească.

Același fenomen s-a repetat, pe o altă scară, și în cazul ființelor Lorehh sexuale. Ființele Lorehh sexuale au adus “jocul” sexual. Bărbații au descoperit astfel că, în afara creării unor întocmiri de vegetație plăcute la înfățișare și la gust, mai există un mod plăcut de petrecere a timpului liber. Serbările câmpenești au degenerat astfel în ritualuri orgiastice. Până în acel moment, fiecare bărbat avea perechea sa, parte (coastă) ruptă din el - sufletul pereche - cu care forma o unitate. Nici unui bărbat nu-i trecea prin minte să privească la femeia altuia altcumva decât ca la o soră. Femeile erau deosebit de sfoase, iar bărbații le ocroteau neconținut.

În regatele formatate auric de către Lorehh sexuale, bărbații au început să emită pharismah compatibile, modificând mediul deja existent. Modalitatea principală prin care un bărbat putea intra într-un regat formatat de către o ființă Lorehh sexuală era să-și ofere și altora femeia - sufletul pereche. Astfel că, în acele mici regate, s-au înmulțit numărul contactelor sexuale neprotejate - a contactelor realizate în afara binecuvântării celui mai bătrân și în afara iubirii. Progeniturile care au fost aduse la întrupare au devenit compatibile cu natura modului în care au fost concepute.

Aceleași practici orgiastice s-au desfășurat și în cadrul regatelor ființelor Dree, care au subordonat o parte din regatele anterioare conduse de Lorehh eterice și de Lorehh sexuale. Chiar și după formarea regatelor conduse direct de ființele Dree, o parte din vechile regate ale Lorehh eterice și sexuale au continuat să existe, în diferite forme. În perioada de apogeu a regatelor mici, pe suprafața pământului existau în jur de 200 de regate conduse de Lorehh eterice, în jur de 400 de regate conduse de Lorehh sexuale și în jur de 100 de regate conduse de ființe Dree de diferite categorii. În jurul acestor regate se aflau zone libere destul de întinse. Ulterior, regatele ființelor Lorehh sexuale au fost asimilate de regatele, tot mai puternice, ale ființelor Dree de rang înalt.

Cu cât era încălcată mai des Ordinea cosmică, cu atât zonele libere, din afara regatelor, sufereau o transformare mai accentuată. În zonele libere, vegetația începuse să dispară, iar oamenii care încă se încăpățâneau să rămână acolo aveau de întâmpinat tot mai multe greutăți în găsirea hranei. Existența cotidiană devenise o aventură dramatică pentru mare parte din oamenii ce populau zonele libere. Chiar și trupurile lor aveau tendința de a îmbătrâni prematur și, în final, de a muri. Durata de viață a oamenilor din zonele libere scăzuse simțitor. Abia dacă mai puteau să trăiască în lumea materială trei sau patru sute de ani.

Mai existau totuși și zone în care răul nu ajunsese; aceste zone își păstrau caracteristicile inițiale. În acele zone se menținea creația minunată a lui Dumnezeu - ca reminiscență a vechiului Eden fizic, copia celui eteric. Dar aceste zone erau din ce în ce mai puține.

☞ Penetrarea palierelor cuantice ☜

Cu cât au preluat mai multă energie de la oameni, cu atât ființele Lorehh și Dree s-au manifestat mai des la nivelul lumii materiale. Procesul manifestării ființelor Lorehh și Dree în lumea materială s-a realizat în două mari etape.

În prima etapă, ființele Lorehh și Dree s-au manifestat după circuitul cunoscut: de-a lungul razelor de creație. Ființele Lorehh au fost chemate în lumea materială prin “e-mailurile” oamenilor - energiile pharismah întunecate. Energiile pharismah întunecate au fost aspirate prin nucleul pământului, care este *mama tuturor întunecimilor*, au făcut conexiunea cu Haosul și s-au transformat în *raze de creație*. *Razele de creație* au penetrat iarăși cosmosul material la periferie. Prin *razele de creație*, ființele Lorehh și Dree au pătruns în lumea materială. Procesul respectiv a fost identic cu cel al întrupării oamenilor. În a doua etapă, care a început atunci când răul s-a acumulat în mod dramatic, ființele Lorehh și Dree s-au manifestat direct în lumea materială, prin spargerea efectivă a palierelor cuantice, astfel că nu a mai fost necesar să urmeze traseul incomod al razelor de creație. O rază de creație nu poate intersecta palierul cuantic material decât pe la periferie.

În mod concret, spargerea palierelor cuantice și înfiriparea unei conexiuni directe între Haos și palierul material s-a realizat prin intermediul unor tunele spațio-temporale, pe care le putem denumi **găuri de vierme**. Aceste găuri de vierme pot fi numite **scurtături** - sau, pentru a folosi limbajul informaticii, **shortcut**. Astfel, ființele din Haos nu s-au mai manifestat dinspre periferie, ca până atunci, ci direct, pe scurtături, spărgând, pur și simplu, palierele cuantice.

Găurile de vierme erau tuneluri de energie ce intersectau palierul material. Ele porneau din vechile *raze de creație*, ca niște scurtături. Diametrul unei găuri de vierme era variabil, în funcție de puterea ființelor Lorehh și Dree. De regulă, un culoar avea un diametru de cel puțin treizeci-patruzeci de metri. Aceste prime găuri de vierme directe nu trebuie confundate cu iadurile, care, cronologic, au apărut ceva mai târziu, după același principiu. În perioada de început, încă nu existau iadurile. Folosindu-se de punctele de incidență ale găurilor de vierme, ființele Dree și Lorehh au pătruns în palierul cuantic material ca prin niște porți. Nu numai că au reușit să pătrundă și să se manifeste nestingherite, dar și-au adus toată familia, toate rudele și tot calabalâcul.

Astfel, ființele Lorehh și Dree au reușit să aducă Haosul pe pământ. Ele au adus propria lor (dez)organizare în lumea materială, care, prin acceptul oamenilor, a devenit copia Haosului (în loc să rămână copia kosmosului).

În palierul material, locurile de incidență ale găurilor de vierme erau dispuse la cea mai înaltă altitudine - pe cele mai înalte locuri, pe dealuri sau pe munți. În zonele de câmpie era aleasă o movilă de pământ, iar dacă nu exista una, se construia o ridicătură de pământ. Toate punctele de incidență ale găurilor de vierme cu palierul cuantic material au fost situate în locurile în care s-au produs fapte abominabile.

Primul loc în care ființele Dree și Lorehh au penetrat direct palierul material prin intermediul unei găuri de vierme a fost situat chiar acolo unde, cândva, avusese loc prima ucidere - asasinarea lui Abel de către Cain. Acest loc este situat în Iraqul de astăzi, undeva între Tigru și Eufrat. Și în ziua de astăzi acest loc este principala poartă prin care pătrund în palierul material, direct din Haos, ființele Lorehh și Dree. În acest loc s-a format Centrul de Putere al întunericului. Există, firește, și alte culoare secundare, situate în alte zone ale pământului, dar nici una dintre ele nu atinge amploarea acesteia.

După ce au pătruns nestingherite în lumea materială, ființele Lorehh și Dree i-au convins pe oameni să li se alăture. Procesul s-a desfășurat uimitor de rapid: pătrunzând în lumea materială, ființele Lorehh și Dree au corupt tot mai mulți oameni, pe care i-au însemnat prin peceți luciferice. Cucerind oamenii, ele au cucerit și teritoriul în care locuiau aceștia. În cele din urmă, ființele Lorehh și Dree au **formatat auric**, prin impregnare (imprinting energetic-informațional), teritoriile respective. Cu cât erau mai mulți oameni sclavi, cu atât teritoriile erau mai întinse. În prima etapă, teritoriile formatate auric de ființele Lorehh și Dree aveau întinderea unui oraș mediu din ziua de de astăzi. Ulterior, teritoriile astfel formatate s-au mărit considerabil. În acele teritorii, ființele Lorehh și Dree au continuat să mențină o creație falsă (artificială), iar oamenii au fost menținuți în stare de sclavie. Teritoriile erau **formatate** prin intermediul unui ritual, la care participau toți oamenii însemnați auric prin peceți. O dată **formatat auric**, teritoriul respectiv devenea un **spațiu vital**. (Dacă ne amintim, în epocile mai recente, și Hitler era interesat de extinderea **spațiului vital**.)

Acest proces poate fi comparat cu cel desfășurat în epocile mai recente, când anumiți conducători militari “descălecau” pe un teritoriu - de exemplu, descălecarea lui Dragoș Voievod în Moldova. În cazul lui Dragoș, “descălecarea” s-a realizat în numele și sub ocrotirea Spiritului Poporului Român, iar în cazul ființelor căzute Lorehh și Dree, a fost vorba despre o “descălecare” malefică.

☞ Venera-rea femeii ☞

Concomitent cu procesul de sparge al palierelor cuantice și realizarea scurtăturilor, chiar în locurile de incidență ale găurilor de vierme cu palierul material, ființele Lorehh și Dree au realizat o altă “inovație” importantă: au construit primele temple în care oamenii erau chemați să venereze noii conducători transfizici.

Primele temple ale ființelor Dree n-au fost însă materiale, ci energetice, fiind amplasate chiar la intrarea în găurile de vierme - la incidența dintre tunelurile spațio-temporale și lumea materială. Templele erau construcții energetice (eterice)

impunătoare, fiind întrucâtva asemănătoare cu cele din antichitatea cunoscută, cu singura deosebire că nu erau formate din materie solidă. Într-un fel, se poate spune că templele eterice erau niște proiecții energetice (holografice) ale ființelor Lorehh și Dree, dar acele proiecții aveau consistență, fiind la fel de reale ca și edificiile fizice din lumea de astăzi. Toate construcțiile de acest tip erau observate de oamenii ce locuiau acele teritorii. Templele energetice aveau cele mai diferite aspecte. De altfel, templele fizice din vechime, ale căror ruine se mai păstrează și în ziua de astăzi, copiau structura arhitecturală a templelor energetice.

Cele mai importante temple de acest tip au fost realizate la interfața culoarului principal, situat între Tigru și Eufurat, acolo unde au fost sparte pentru prima oară palierele cuantice de către ființele întunecate Lorehh și Dree. În acel loc s-a constituit Centrul de putere al întunericului sau Centrul de la Miazănoapte (termenul *miazănoapte* este folosit din punct de vedere spiritual, nu geografic). Dimensiunea și amploarea templelor situate în Centrul de la Miazănoapte întrec orice imaginație, iar numărul ființelor Lorehh și Dree ce pătrundeau pe acolo în palierul cuantic material era imens.

Ulterior s-au realizat multe alte temple, în diferite puncte de pe suprafața pământului. Fiecare teritoriu formatat auric avea propriul său templu energetic. Un om din acele vremuri ar fi observat, în vârful unui deal fizic, mai multe edificii - temple sau cetăți - fabricate din efluvii de gheață, din efluvii de foc, din efluvii de aer, din efluvii de apă. La construirea edificiilor participaseră ființe Lorehh de apă, Lorehh de foc, Lorehh de aer etc. Omul respectiv ar fi observat că, în aer, la doi-trei metri deasupra vârfului dealului, începe un drum relativ luminos - ca și cum ar fi fost scâldat de razele lunii -, care se continua cu mai multe trepte late până la ușa edificiului; edificiul era format din flăcări reci, din apă cristalizată sau/și din aer condensat. La poarta edificiului erau dispuși gardieni, iar înăuntru puteau fi observate ființe Lorehh și Dree de diferite categorii. Doar un om care primise pecetea luciferică a ființei Lorehh sau Dree ce stăpânea acel teritoriu putea observa acele edificii. Un alt om, venit de pe un teritoriu învecinat, n-ar fi observat nimic. De regulă, un om provenit dintr-un loc învecinat, nu putea pătrunde decât dacă i se aplica în prealabil pecetea ființei Lorehh sau Dree ce stăpânea teritoriul respectiv. Orice intrus era imediat gonit de puterea gardienilor ce păzeau acel teritoriu. Defapt, noii adepți, care veneau de pe teritoriile învecinate erau, mai întâi, aduși în fața ființelor Lorehh sau Dree pentru a li se face ritualul prin care primeau pecetea luciferică. Într-un fel, se poate spune că erau "inițiați" în tainele acestora.

După o perioadă de relativă liniște, în care și-au consolidat pozițiile în teritoriile deja cucerite, ființele Lorehh și Dree au trecut la faza a doua: au început să cucerească teritoriile învecinate pentru a-și extinde spațiul vital. Cu cât aderau mai mulți oameni la "cauză", cu atât teritoriile se lărgeau, iar puterea ființelor Lorehh și Dree creștea. În scurt timp au apărut regate din ce în ce mai întinse și mai puternice. În fiecare regat s-a format o oligarhie conducătoare, formată din oameni întrupați, care era subordonată trup și suflet ființelor Lorehh și Dree. Conducătorul oficial era însă o preafrumoasă regină, cu înfățișare de zeiță - o veneră în carne și oase.

După ce au spart palierele cuantice, ființele Lorehh și Dree au preluat energia oamenilor întrupați și s-au manifestat **corporal**, direct, în lumea materială, ca bărbați

sau ca femei (mai precis spus, cu înfățișare de bărbați și femei), în funcție de interesele de moment. Oricât de ciudat ar părea, sensul cuvântului **corporal** trebuie luat **ad litteram**: în acea perioadă de timp, ființele Lorehh și Dree au ajuns să se manifeste corporal - fizic - în teritoriile formate auric de ele. Urmarea a fost că în teritoriile deja formate auric, Lorehh și Dree s-au manifestat în trupuri aidoma cu cele ale oamenilor întrupați, dar în afara acestor teritorii nu se puteau manifesta decât în trupurile lor eterice. De altfel, nici oamenii deveniți sclavi, nu se mai puteau manifesta în afara teritoriilor astfel formate. Dacă un om devenit sclav ar fi depășit teritoriul propriu, ar fi avut surpriza că se destructurează fizic, ca un castel de nisip.

Cu cât ființele Lorehh și Dree furau mai multă energie de la oameni, cu atât se puteau manifesta mai mult în lumea materială. Dacă ar fi fost lipsite de această energie, corpurile lor materializate s-ar fi topit ca zăpada în bătaia soarelui și ar fi redevenit ființe eterice. După un timp, n-ar fi putut să se manifeste nici măcar la nivelul lumii eterice și ar fi fost resorbite în propriile lor paliere cuantice. În ziua de astăzi, ființele Lorehh și Dree nu mai pot să facă asemenea isprăvi magice, datorită faptului că nu mai beneficiază de un excedent de energie atât de mare, precum în acele timpuri. Astăzi, Lorehh și Dree continuă să aibă o foame continuă de energie, pe care o preiau în continuare de la oamenii care făptuiesc acte în dezacord cu Ordinea cosmică, dar procesul a fost încetinit în mod considerabil. În ziua de astăzi, ființele Lorehh și Dree sunt lipsite de acel surplus de energie, care să le confere prestanță, putere și tărie, astfel încât nu mai sunt capabile să se manifeste direct în lumea materială. Actualmente, Lorehh și Dree nu se mai pot manifesta decât la nivelul lumii eterice. Chiar și în palierul eteric, trupurile lor de formă umanoidă au tendința de a se destructura, iar fizionomiile lor tind uneori de a se deforma. Dacă s-ar manifesta în lumea materială, așa lipsite de energie, ființele Lorehh și Dree ar putea fi observate de oameni sub forme înspăimântătoare, ceea ce nu este în interesul lor.

Faptul că, în ziua de astăzi, nu se mai materializează precum în acele vremuri de mult apuse, nu se datorează însă oamenilor, ci activității lui Iisus Hristos. De aproape 2000 de ani, prin activitatea Sa neobosită, Iisus Hristos a blocat orice manifestare de acest gen a ființelor Lorehh și Dree. Concomitent, Iisus Hristos a oprit constituirea unor pseudoparadisuri artificiale.

Așadar, în perioada despre care este vorba, la mijlocul celui de-al treilea ciclu al cosmosului, cu ajutorul energiei furate de la oameni, Dree și Lorehh s-au metamorfozat în făpturi materiale, extraordinar de frumoase, feminine sau masculine, în funcție de interesul de moment - adevărați “zburători” și “zburătoare” (“sucubi” și “incubi”, după cum erau denumiți prin Evul Mediu) cu ochii ce emiteau vâpăi negre, care luau mințile oricărui om care le vedea. Ei erau la fel de reali ca și oamenii din lumea fizică. Ceea ce nu aveau, fiind bazate pe o energie exclusiv omenească, erau anumite părți interioare ale organelor sexuale și, mai ales, acele energii cristalizate pe care, astăzi, le numim spermatozoid și ovul. Totuși, aceasta nu era chiar un impediment pentru ceea ce voiau să facă. Devenite **ființe corporale fizice** în propriile lor teritorii, Lorehh și Dree au sedus mare parte dintre femeile-venere, care deveniseră din ce în ce mai frumoase. La rândul lor, prin comuniunea de lungă durată cu ființele Lorehh și Dree, femeile-venere au dobândit o structură aurică stranie. Această structură aparte și-a pus amprenta și asupra trupului material, printr-un proces de influențare directă. De aceea, trupurile lor

aveau o frumusețe aproape ireală, o carnație marmoreană și forme extrem de atrăgătoare. Cu timpul, ființele Lorehh și Dree au început să se caleze auric în femeile-venere, într-o formă de posedare magică, extrem de periculoasă. Deși avea în fața sa o femeie, un bărbat întreținea, de fapt, raporturi sexuale cu o ființă Lorehh. (Acest proces are loc uneori și în ziua de astăzi, la acele persoane care abuzează de practici sexuale anormale. Cu timpul, aceste persoane atrag ființele Lorehh de orientare sexuală, care se calează pe/în ele, posedându-le. Spre deosebire de femei, dată fiind structura lor aurică, bărbații sunt imuni la posedare directă. Ei pot fi influențați doar din exterior.)

În felul acesta, la mijlocul celui de-al treilea ciclu al cosmosului, s-a instituit **cultul femeii-veneră**. Cele mai frumoase femei au devenit obiect de venerație, cărora bărbații li se închinau într-un mod infantil. Cu timpul, bărbații au fost subordonați și aserviți din punct de vedere sexual - actul sexual a devenit un drog foarte puternic - iar restul femeilor au devenit sclave. Dobândind o putere imensă, femeile-vampe au ajuns purtătorii de cuvânt ai ființelor Dree și Lorehh, care vorbeau prin ele. Pentru o astfel de femeie-veneră, existența trupească devenise un lung șir de plăceri sexuale, în care nimic nu era nepermis sau tabu. "Înțelepciunea" sa era peste măsură de mare, cunoscând aproape tot ce cunoșteau ființele Lorehh și Dree cu care intrase în conexiune aurică. Era ca și cum experiența și cunoașterea ființelor întunecate se transferase, prin inducție, unei astfel de femei-veneră. Cea mai frumoasă femeie-veneră, dar și cea mai virusată în urma contactelor aurice repetate cu ființele Lorehh și Dree, a devenit regină - conducătoarea oficială a comunității. Bărbații au ajuns să seucidă între ei din cauza unei singure femei.

Imediat după mijlocul celui de-al treilea ciclu, atât ființele Lorehh și Dree, cât și femeile-vampe n-au mai dorit intermediari bărbați în cadrul relațiilor de "colaborare" aurică. Au dorit să se împerecheze direct și să aibă progenituri. Mijlocul prin care ființele Dree și Lorehh au reușit să aibă progenituri cu fiicele oamenilor a fost relativ simplu. În prima fază, Dree și Lorehh se transformau corporal în "zburători" femei și întrețineau raporturi sexuale cu bărbații, cărora le rețineau sperma (o cristalizau). În a doua fază, se transformau în zburători bărbați, care se acuplau cu femeile acestor bărbați, cu care aveau progenituri.

Din nefericire, în urma unor astfel de contacte sexuale atipice (pentru a folosi un cuvânt blând), s-au întrupat, prin sintonie, ființe omenești provenite direct din adâncurile Haosului. În primul rând, au venit la întrupare **oameni retardați** - adică spirite imature, incompatibile cu existența în lumea oamenilor întrupați - care erau adevărate catastrofe pentru lumea materială. Retardații (spiritele imature) nu au conștiință precum ceilalți oameni, după cum nu au nici un fel de norme morale sau sociale. Ei nu cunosc decât distrugerea în formele ei primare. În actualul ciclu al cosmosului, retardații nu pot fi educați în nici un fel. Nici măcar prin suferință. Prin întruparea retardaților, existența din lumea materială a devenit un infern. Ordinea cosmică a fost serios perturbată; mulțimea violurilor, a crimelor și a altor fapte abominabile a întrecut cele mai pesimiste așteptări. Oamenii retardați au fost în cele din urmă retrași din palierul material chiar de către stăpânii care i-au adus la viață - ființele Lorehh și Dree -, datorită cruzimii cu care se manifestau.

O altă categorie de ființe create prin împerecherea dintre ființele Dree sau Lorehh și fiicele oamenilor au fost **semizeii**, a căror putere era extrem de mare, în comparație

cu cea a oamenilor obișnuiți. Semizeii au constituit o categorie aparte de ființe născute în acest fel, mai cu seamă datorită faptului că nu erau cruzi sau răi. Deși, paradoxal, proveneau din palierele cuantice ale Haosului, majoritatea semizeilor s-au luminat sufletește atunci când au ajuns în lumea materială. Ei au devenit apoi principalii dușmani ai ființelor Lorehh și Dree, pe care au încercat să-i alunge din palierul cuantic material. Firește, au existat și semizeii răi, dar numărul acestora a fost destul de mic.

O altă categorie de ființe născute din aceste încrucișări ciudate a fost cea a uriașilor (“uriașii din vechime”, după cum sunt numiți în scrierile din antichitate), care nu erau totuși atât de înalți precum se spune. În marea lor majoritate, uriașii, ca rod al necurăției trupești a fiicelor oamenilor, nu depășeau șase metri. La început, uriașii au fost blajini și ascultători, dar în ultima parte a existenței lor au început să se războiască atât între ei, cât și cu oamenii. În cele din urmă au fost distruși, iar supraviețuitorii s-au retras în locurile pustii, plângându-și durerea de a fi fost aduși la viață într-un mod nedemn.

Un semizeu sau un uriaș nu putea fi ucis cu una cu două. Cei care le doreau pieirea trebuiau să le ucidă mai întâi părinții - în special, mama de trup. Apoi trebuia să realizeze un ritual prin care să întărească discontinuitatea seminției respective. Abia după aceea, asasinii se încumetau să-i atace în luptă deschisă și, dacă aveau noroc - dacă erau ajutați de “voia zeilor” - îi puteau ucide.

Problema cea mai spinoasă n-au constituit-o totuși semizeii sau uriașii, cu care, cât de cât, se putea ajunge la o înțelegere, ci anumite progenituri care nu pot fi denumite ființe. Aceste progenituri au rezultat din împreunări realizate între oamenii prin care se manifestau ființe Lorehh sexuale total decăzute și unele animale. Aceste progenituri pe care le putem denumi **făpturi**, erau lipsite de spirit, de duh, de suflet și de conștiință. Totuși, erau destul de inteligente - adevărate bestii crude - pentru a ști cum să facă rău semenilor și naturii. Ele nu puteau fi controlate de nimeni. Nici măcar de creatorii lor. Deși nu aveau suflet, duh sau spirit, astfel de făpturi erau inteligente prin inducție. Inteligența, răutatea și ura părinților s-au transferat, în momentul concepției, asupra lor. La un moment dat, ele au devenit o amenințare pentru întreaga lume materială. Probabil că, în ziua de astăzi, prin inseminări artificiale ori prin așa-numitele clonări de ființe umane “superperformante” se urmărește aducerea la viață a unor făpturi asemănătoare - ceea ce reprezintă o imensă eroare a speciei umane.

În acele momente de răscruce ale istoriei cosmosului, la traumele anterioare - trauma rupturii față de Dumnezeu și trauma despărțirii de natură (de creația minunată a lui Dumnezeu) s-a mai adăugat încă una: trauma despărțirii bărbatului de femeie. De atunci, în forul lor interior, femeile sunt supărate pe bărbați datorită faptului că au fost lăsate la discreția unor ființe primitive, care le-au batjocorit în fel și chip. De cealaltă parte, bărbații sunt supărați adânc în ființa lor pe femei, datorită faptului că au fost dați la o parte, atunci când au apărut ființe superioare lor ca frumusețe.

Vina pentru ceea ce s-a petrecut se datorează însă bărbaților, care au neglijat ceea ce Dumnezeu le oferise spre ocrotire: femeile, părți (coaste) rupte din ei - sufletele pereche. Bărbații au fost cei care au permis ființelor Lorehh și Dree să facă ceea ce le trecea prin cap.

☞ Așteptarea zeului salvator ☞

În cadrul regatelor deja formate prin activitatea ființelor Lorehh și Dree aveau loc nenumărate ceremonii și ritualuri, la care se adunau toți membrii comunității. În cadrul ceremoniilor, se întărea legătura oamenilor-sclavi cu ființele Lorehh sau Dree. Legătura era concretizată prin punerea, la toți membrii comunității, a peceții luciferice.

În cazul în care pătrundeau pentru prima oară într-un regat format de către ființele Lorehh sau Dree, oamenii erau inițiați de acea ființă Lorehh sau Dree, astfel că li se redeșteptau amintirea ancestrală de corp duh. Totuși, această amintire nu era completă, în sensul că își aminteau doar o porțiune a trecutului. Oamenii își aminteau doar reîncarnările din ciclul cosmic anterior, de pe Perfer, fără însă a-și reaminti momentul în care au fost creați de către Unicul Dumnezeu. Oamenii își aminteau doar vag despre o ființă luminoasă, pe care o cunoscuseră în ciclul trecut, pe Perfer și pe care o considerau drept creatorul absolut. Ființele Lorehh și Dree explicau, în cadrul ceremoniilor de inițiere, și ulterior, în cadrul tuturor serbărilor și ritualurilor, că acea ființă luminoasă și omnipotentă se va manifesta iarăși în lumea materială, iar atunci regatul se va mări considerabil, astfel că toți vor trăi fericiți. Astfel a luat naștere fenomenul **așteptării marelui zeu salvator**.

Oamenii simțeau foarte acut înrudirea spirituală cu acea ființă misterioasă pe care o denumeau **zeu**, ce avea să-i salveze, datorită faptului că o cunoscuseră în ciclul cosmic anterior. Între oameni și zeul mult așteptat exista o rezonanță de sunet, miros și lumină. Oamenii nu știau însă că acea ființă misterioasă a fost doar strămoșul lor de formă umanoidă (de corp duh) - în nici un caz, creatorul lor. Nici nu aveau cum să-și amintească acest aspect, datorită faptului că memoria lor ancestrală se oprea până în momentul rebeliunii (căderii). Problema este că nici ființele Lorehh sau Dree nu știau mai mult, astfel că nu mințeau. Amintirile ființelor Lorehh și Dree se opreau în momentul rebeliunii contra Ordinii cosmice. O ființă Lorehh sau Dree știe doar că a fost creată de superiorul său pe scară ierarhică. O ființă care s-a rupt de Dumnezeu, nu păstrează decât amintirea evenimentelor desfășurate începând cu momentul rebeliunii. Nu poate cunoaște ceea ce s-a petrecut înainte, când respecta Ordinea cosmică, decât dacă se reîntoarce iarăși la Dumnezeu. În cadrul ceremoniilor la care participau toți oamenii dintr-un regat, ființele Lorehh și Dree explicau că apariția unei astfel de ființe omnipotente - **marele zeu salvator** - depinde atât de extinderea teritoriului vital, cât și de creșterea numărului de membri. Astfel s-a ajuns la declanșarea unor războaie de cucerire a teritoriilor învecinate sau a unor teritorii libere, concomitent cu înregimentarea a cât mai multor oameni. Problema cea mai spinoasă a constat în faptul că oamenii din regatele vecine știau aceleași lucruri. Și ei așteptau propriul lor "zeu salvator", astfel că se împotriveau cu îndârjire celor care doreau să-i cucerească. Astfel că războaiele s-au ținut lanț, iar victimele s-au înmulțit peste măsură.

Când oamenii au început să moară în palierul cuantic material, a apărut necesitatea formării unor noi paliere cuantice. În aceste paliere cuantice urmau să pătrundă toți oamenii defuncți. Aceste paliere sunt **iadul**, care este format din mai multe nivele (astfel că se impune folosirea pluralului: iaduri) și **Regatul morților vii**. În funcție de faptele din timpul existenței întrupate, oamenii defuncți au fost atrași prin rezonanță spre cele două paliere cuantice noi. În iad au pătruns oamenii care au făptuit

răul în lumea materială, iar în Regatul morților vii au pătruns victimele răului. La fel ca palierul cuantic material, Regatul morților vii și iadul și-au modificat configurația de multe ori de-a lungul timpului. Iadul - sau, mai corect, iadurile -, s-au format de-a lungul găurilor de vierme spațio-temporale (scurtăturile razelor de creație), care fac joncțiunea între nucleul pământului și Haos.

Primul culoar spațio-temporal format direct între palierul cuantic material și Haos poate fi desemnat prin formula “iadul cel mare”. El s-a format inițial chiar în locul în care a avut loc asasinarea lui Abel de către Cain. De fapt, primul om care a pătruns în iad a fost chiar Cain. Ulterior, după o perioadă de timp, Cain a părăsit iadul. După același principiu, în perioadele următoare, s-au format mai multe culoare directe între Haos și palierul cuantic material, ca niște găuri de vierme secundare. Ele pot fi denumite iaduri secundare. În epoca de apogeu a ofensivei “Celui rău” împotriva oamenilor din lumea materială, s-au format nu mai puțin de 76 (sau 78) de astfel de culoare spațio-temporale. Fiecare gaură de vierme numită iad era împărțită în trei mari zone. În funcție de faptele din timpul existenței întrupate, oamenii se apropiau într-o măsură mai mare sau mai mică de Haos (fundul iadului). Cei cu adevărat răi, mergeau după moarte în zonele “rezidențiale” ale iadului - zona I -, care erau cele mai apropiate de Haos, acolo unde puteau sta cu ... dracul la masă. Cei mai puțin răi, care aveau la activ fapte generate de ignoranță sau de comoditate, locuiau mai aproape de lumea materială, în zonele II și III ale iadurilor. Zona a III-a a iadului era foarte apropiată de palierul material -, fiind situată chiar la interfața palierului cuantic material.

Oamenii deveniți sclavi în lumea fizică prin aplicarea, în cadrul ritualului de înfrățire, a unei peceti luciferice, au continuat astfel să rămână sclavi și după moarte. Ei erau aspirați instantaneu în iad, imediat după moarte. Acest proces are loc și în ziua de astăzi la vrăjitoare, care-și desfășoară activitatea în urma unui pact ce presupune aplicarea unei peceti luciferice. Din nefericire, acest proces se produce și la acei oameni obișnuiți care, de-a lungul existenței întrupate, dintr-un motiv sau altul, cel mai adesea din ignoranță, merg la o vrăjitoare pentru a fi “ajutați”. Se pare că acest proces se produce și la acei oameni din ziua de astăzi care își imprimă, din spirit de imitație, din naivitate ori din necunoaștere, tot felul de tatuaje demonice pe trupul lor, despre care nu prea știu ce înseamnă. Prin vrăjitoare acționează, de fapt, ființele Lorehh și Dree. Oamenii iau contact atât cu vrăjitoarea, cât și cu ființele Lorehh și Dree care acționează prin ea. Simplul contact al unui om cu o vrăjitoare presupune un act ritual de înfrățire (acest act ritual poate fi întărit fie verbal, fie în scris). Prin ritualul de înfrățire, omul primește o pecete luciferică, care-l pune în ipostaza, deloc de invidiat, de a fi atras, după moarte, direct în iad, indiferent de faptele din timpul existenței întrupate.

În schimb, oamenii care au devenit victime ale opresiunii erau atrași, după moarte, în Regatul morților vii - o zonă precursoră a lumii astrale de astăzi. Regatul morților vii era foarte apropiat de suprafața pământului și nu avea nimic de-a face cu iadul. Din Regatul morților vii, defuncții vedeau, ca printr-un geam, lumea materială.

Primul om care a deschis Regatul morților vii a fost Abel. Ulterior, în Regatul morților vii au pătruns toți oamenii care au devenit victime ale “Celui rău”. În Regatul morților vii, oamenii deveniți victime s-au împărțit în grupuri și grupulețe, în funcție de interesele conjuncturale.

“MILLENIUM”

☞ Pământul fără păcat ☞

Spre mijlocul celui de-al treilea ciclu, în timp ce oamenii obișnuiți, în marea lor majoritate, au aderat, într-un fel sau altul, la ființa răului, devenind sclavi, cei care încă nu făptuiseră răul în lumea materială, conduși chiar de Adam, au migrat în nord. Ei au plecat din teritoriul situat între Tigru și Eufrat, situat la **câmpie**, și au migrat spre locurile **înalte**, situate în partea de nord a globului terestru. În acele locuri înalte, răul nu-și întinsese tentaculele, astfel că natura păstra caracteristicile paradisiace pe care le avea la început.

Oamenii care i-au urmat pe protopărinți pot fi denumiți “**Cei curați**”. Ei erau primii născuți din liniile principale de descendenți, care nu au păcătuit niciodată. Datorită calităților deosebite ale corpului duh, “Cei curați” aveau capacități pe măsură - “puteri magice”: siddhisuri. Ei puteau porunci naturii, puteau tămădui doar prin atingere, puteau păși pe ape sau prin foc etc. Întregul grup condus de Adam, s-a stabilit în partea de nord a pământului fizic de atunci, undeva pe teritoriul României de astăzi - sau, mai corect spus, într-un loc ce corespunde cu teritoriul de astăzi al României. În acea perioadă de timp, existau alte coordonate geografice și alte forme de relief; de atunci, pământul s-a modificat de două ori în mod major: o dată când s-a încheiat ciclul al treilea, și o dată la mijlocul ciclului al patrulea, când a avut loc potopul lui Noe. Ajunși în nord, pe teritoriul actual al României, grupul lui Adam și al “Celor curați” s-a alăturat Primordialilor Luminii - oamenii primordiali din primele două generații, care se manifestau acolo în duhurile lor de la început. Primordialii Luminii își găsiseră sălașul în acel perimetru încă din perioada de început a celui de-al treilea ciclu al cosmosului. Ei au continuat să existe, în duhurile lor de la început (corpurile duh originare), chiar și în răstimpul perioadelor de nemanifestare dintre ciclurile cosmice. Când s-a format palierul cuantic material, ei au ales să populeze acea zonă **înaltă** care și-a păstrat caracteristicile paradisiace originare.

În partea centrală a teritoriului României de astăzi, Primordialii Luminii, Adam, Eva și urmașii lor denumiți “Cei curați” au format **Centrul de Putere al Luminii**. În acest Centru de Putere, ei au dorit să pună bazele unei activități planetare cu scopul de a reîntoarce la Lumină umanitatea căzută sub influența “Celui rău”. În acest scop, ei au cerut ajutorul Fiilor Luminii, Îngerii cei buni. În scurt timp, Fiii Luminii și-au stabilit un capăt de pod chiar în acel perimetru. Dumnezeu însuși a delegat o înaltă ființă îngerească pentru a proteja, în mod direct, nou constituitul Centru de Putere. Această ființă îngerească foarte înaltă este ceea ce astăzi poartă denumirea de Îngerul Veghetor

(Prințul) al Poporului Român. Numele Prințului Poporului Român este **Ișshion**. Ișshion este Îngerul Veghetor sau Prințul Veghetor al Poporului Român și în ziua de astăzi. Ișshion, ca ființă îngerească lipsită de formă umanoidă, are capacitatea de a emite o energie modulată informațional - sunet, miros și lumină - foarte puternică, ce învăluie ca un halou luminos teritoriul ce i-a fost arondat. De asemenea, Prințul Ișshion are și rolul de a transforma energetic rezultatul colaborării dintre ființele omenești din Centrul de Putere al Luminii și Dumnezeu.

În acest areal, îngerii din ierarhia Fiilor Luminii aveau posibilitatea de a veni și a pleca oricând - ceea ce nu prea se întâmpla în celelalte zone ale pământului, datorită decalajului foarte mare de vibrație energetică. Pentru a se manifesta în lumea materială, orice Fiu al Luminii are nevoie de un "capăt de pod"; desigur, Fiii Luminii nu pot fi chemați prin scrisori sau prin e-mailuri, ci prin menținerea unei vibrații pozitive (luminoase) a solului și a mediului, prin emiterea unor energii pharismah luminoase, prin menținerea inimii curate și prin menținerea purității aurice; toate acestea nu pot fi obținute decât prin respectarea Ordinii cosmice și a Poruncilor lui Dumnezeu de către oamenii care locuiesc teritoriul respectiv.

În opoziție cu Fiii Luminii, "Cel rău" poate fi chemat în palierul cuantic material doar prin încălcarea repetată a Ordinii cosmice de către oameni. Nici "Cel rău" nu poate veni nechemat, dar cei care-l pot chema sunt oamenii. Doar oamenii, prin emiterea unor energii pharismah întunecate, în dezacord cu Ordinea cosmică, au puterea de a-l chema pe "Cel rău" din Haosul în care dormitează. Doar oamenii, prin fapte aflate în dezacord cu Ordinea cosmică, îi pot acorda "votul de investitură" și-l pot invita pe "Cel rău" în casele și în inimile lor.

Prin activitatea ocrotitoare a îngerilor din ierarhia Fiilor Luminii și, în special, a Prințului Ișshion, s-a creat în acel perimetru al Centrului de Putere al Luminii, o enclavă energetică uimitoare, în care s-a menținut, în *statu quo*, starea creației incipiente. Pur și simplu, peisajul paradisiac al perimetrului respectiv a fost păstrat la nivelul de rezonanță compatibil cu cel al oamenilor care-l ocupaseră. În timp ce restul pământului continua să se metamorfozeze datorită pătrunderii răului în natură, acel loc a rămas neschimbat. Deși, de-a lungul vremurilor, Pământul s-a densificat progresiv, acel perimetru a rămas neschimbat; perimetrul a continuat să arate ca în momentul în care, însoțiți de "Cei curați", protopărinții au pătruns acolo pentru prima oară. Această enclavă spațială a devenit invizibilă percepției oamenilor obișnuiți din lumea materială, care s-au transformat împreună cu aceasta. Orice om obișnuit care ajungea în acel perimetru nu-i putea observa pe "Cei curați". Această enclavă spațială (și temporală) poate fi denumită **Pământul fără păcat** sau **Ținutul sacru**.

Ținutul sacru este situat la nivel material, nu la nivel eteric, fiind format dintr-o materie ideală - **materia fără păcat** -, care a rămas înghețată temporal prin puterea Prințului Ișshion, reprezentantul lui Dumnezeu în acel loc. Din punct de vedere energetic, Ținutul sacru a fost instituit ca o contraparte luminoasă la pseudoparadisurile artificiale formate auric de ființele Lorehh și Dree. De asemenea, Centrul de Putere al Luminii a fost instituit ca o contraparte la Centrul de Putere al întunericului. În Centrul de Putere al Luminii, pe Pământul fără păcat, Adam, Eva și "Cei curați" au pus bazele unui nou plan de salvare, care presupunea educarea oamenilor de la **câmpie** (din partea de sud a globului terestru), care au căzut pradă influenței "Celui rău".

Totuși, Primordialii Luminii - din primele două generații -, care cunoșteau mai multe datorită faptului că erau mult mai vechi și aveau o experiență îndelungată, i-au sfătuit încă de la început pe Adam, Eva & “Cei curați” să nu se implice în existența celor care au căzut sub mrejele “Celui rău”. Ei au argumentat că Dumnezeu are un Plan pentru toți și că orice acțiune necugetată, în absența binecuvântării Sale, este sortită eșecului. Adam, Eva și “Cei curați” au fost avertizați, în modul cel mai serios că, dacă se vor încurca cu cei de la câmpie, vor fi, la rândul lor, corupți; au fost, de asemenea, avertizați, că dacă vor coborî în palierul cuantic fizic din ce în ce mai materializat, vor rămâne captivi în el și, în consecință, vor gusta, la fel ca cei de acolo, moartea. Coborârea în palierul material, afirmau ei, reprezenta o nouă nesocotire a Planului lui Dumnezeu și o nouă împotrivire la poruncile Sale.

Datorită faptului că Adam, Eva & “Cei curați” aveau o prea mare compasiune pentru urmașii lor de trup aserviți “Celui rău”, atât Primordialii Luminii, cât și îngerii din ierarhia Fiilor Luminii (împreună cu conducătorii spiritelor naturii bune, zaurdarii) au organizat mai multe concilii - consfătuiri - pentru a pune lucrurile la punct. Prima mare consfătuire a avut loc undeva în partea de nord a Mării Negre. A doua mare consfătuire a avut loc undeva în apropierea Polului Nord de astăzi.

În urma celui de-al doilea conciliu, “Cei curați” s-au împărțit în două mari tabere. O parte dintre ei a ales să locuiască în continuare pe **pământul fără păcat**, în Centrul de Putere al Luminii, alături de Primordialii Luminii, care se afla sub jurisdicția directă a Prințului **Ișshion**. Cealaltă parte, cea mai numeroasă, în frunte cu Adam și Eva, a ales să înființeze un nou centru de putere, ceva mai în sud, în Dobrogea de astăzi, chiar în dreptul Deltei Dunării (pe atunci Delta Dunării se afla într-o altă poziție decât este astăzi; chiar în fața gurilor de vărsare a Dunării în Marea Neagră se afla o insulă destul de mare, care astăzi nu mai există, dar care nu trebuie confundată cu Insula Șerpilor, care pe atunci nu exista). Noul Centru a fost denumit **Ișsinghingher - Centrul de Putere al Binelui**. Ișsinghingher-ul - Centrul de Putere al Binelui -, ca primă reflectare a Centrului de Putere al Luminii, nu a beneficiat însă de prezența Primordialilor Luminii, care considerau că activitatea lui Adam, Eva & “Cei curați” este sortită eșecului. Ca reflectare directă a Centrului de Putere al Luminii, Ișsinghingher-ul a fost constituit tot ca un ținut sacru, invizibil percepției oamenilor obișnuiți. Pe teritoriul Ișsinghingher-ului au fost construite edificii impunătoare, în care și-au desfășurat activitatea “Cei curați”, în frunte cu Adam și cu Eva.

Din păcate, nu numai oamenii obișnuiți s-au împărțit în două tabere, ci și Primordialii Luminii (care fac parte din primele două generații). Majoritatea dintre ei au rămas în Centrul de Putere al Luminii, dar a existat o facțiune care s-a strămutat în partea de vest a continentului european, undeva “pe ape”, dincolo de Islanda. Activitatea acestei facțiuni s-a intensificat mult mai târziu, în ciclul al patrulea, pe continentul Atlantida.

☞ Contraofensiva ☞

Prima grijă a “Celor curați” din Ișsinghingher a fost să trimită misionari la “câmpie”, în toate teritoriile locuite de oameni. Au fost aleși cei mai buni dintre toți și cei mai impunători ca putere și tărie, pentru a face față oricărei adversități.

Datorită capacităților magice pe care le aveau - sidhhisurile - misionarii Ișșinghingher-ului s-au manifestat în palierul cuantic fizic cu aceeași structură corporală ca și frații lor pe care doreau să-i salveze. Trupul lor era format din materie ideală (luminoasă), dar se puteau materializa oricând, ca și cum ar fi fost oameni obișnuiți.

La “câmpie” (în partea de sud a globului terestru), lucrurile stăteau extrem de prost. Sub influența ființelor Lorehh și Dree, oamenii, strânși în comunități mai mari sau mai mici, se luptau fără încetare unii cu alții, își distrugneau sursele de hrană (ogoarele, grădinile, livezile și pășunile) și își batjocoreau femeile, ceea ce nu se mai întâmplase vreodată în cosmosul lui Dumnezeu. Așa ceva nu se mai petrecuse niciodată, în nici un palier cuantic și în nici un ciclu cosmic. Fiecare comunitate era condusă de o regină-veneră, care era, în același timp, “purtaoare de cuvânt” a unei ființe Lorehh sau Dree. Regina era ajutată de un “stat major” format din conducători militari și preoți - majoritatea oameni din “sămânța cea rea”.

Trimișii “Celor curați” s-au răspândit astfel pe la comunitățile acestora, pentru a înțelege care sunt formele de manifestare și de răspândire ale răului în lume. La începutul acțiunilor lor, “Cei curați” nici nu prea știau cum se manifestă răul. Ei au dorit, de asemenea, să afle ce măsuri pot fi luate în condițiile în care oamenii, în marea lor majoritate, au devenit sclavi luciferici - sclavi de lux (conducători) sau sclavi de rând (masa de manevră). Văzând ceea ce se întâmplă la câmpie, misionarii “Celor curați” s-au îngrozit. Erau alungați de peste tot de către reprezentanții ființelor Lorehh și Dree, care-i “miroseau” imediat. Totuși, datorită faptului că aveau puteri magice foarte mari, nici o forță nu le putea vătăma structura corporală neatinsă de păcat. Se puteau face nevăzuți atunci când doreau.

În prima parte a activității lor, misionarii “Celor curați” nu s-au luptat în mod fizic cu reprezentanții ființelor Lorehh și Dree. S-au mulțumit doar să-i tămăduiască pe oameni, să le vindece rănilor și să-i învețe despre Unicul Dumnezeu, de care uitaseră mult prea repede. În unele locuri, misionarii “Celor curați” au reușit să facă breșe. Ei au recompus paradisul original, au recreat grădini, livezi și ogoare, în interiorul cărora au adus oamenii cei mai buni pe care-i găsiseră. Au creat oaze total rupte de ceea ce-i înconjură, ca reflectări ale Ișșinghingher-ului în teritoriile ocupate. Unii dintre ei s-au împreunat cu oamenii din oaze, cu care au avut fii și fiice.

La porunca ființelor Dree și Lorehh, oștirile întunecate au năvălit în enclavile paradisiace constituite de către “Cei curați” și au distrus totul. Din păcate, “Cei curați” nu puteau apăra enclavile astfel constituite. Dacă ar fi răspuns la forță cu forța, atunci ar fi devenit, la rândul lor, “cei răi”. Când și-au dat seama că este imposibil să mențină în viață astfel de comunități, misionarii “Celor curați” s-au reîntors în Ișșinghingher, unde a avut loc o nouă consfătuire - un alt conciliu. În urma acestui conciliu, cu acceptul lui Adam, “Cei curați” și-au schimbat politica: misionarii s-au reîntors la câmpie și i-au învățat pe oameni arta războiului și diferite meșteșuguri prin intermediul cărora să fabrice arme. Astfel s-a ajuns la folosirea forței împotriva forței - răul a început să fie eliminat cu un alt rău. Prin acest act, o parte din misionari a ales să cadă în materie.

Oamenii de la “câmpie”, care au pornit războiul de eliberare de sub dominația “Celui rău”, au învățat astfel de la misionari modul în care pot aduce prejudicii

structurii corporale în care se manifestau ființele Lorehh, ființele Dree și oamenii din “sămânța cea rea”. O lungă perioadă de timp, suprafața globului terestru a fost brăzdată de războaie necruțătoare - multe dintre ele fiind evocate fragmentar în vechile scrieri ale umanității. Războaiele au fost duse atât împotriva oamenilor aserviți răului, cât și împotriva ființelor Lorehh și Dree. S-au folosit arme și tehnologii eterice bizare. În aceste războaie necruțătoare, care s-au perpetuat de-a lungul celui de-al treilea ciclu, foarte multe ființe Dree și Lorehh au fost izgonite în afara palierului cuantic material, iar găurile de vierme ce făceau incidența cu palierul cuantic material au fost închise. Totodată, au fost alungați din lumea materială oamenii ce formau “sămânța cea rea”.

Au pierit însă și foarte mulți oameni din lumea materială. Distrugerile din lumea materială au avut un revers extrem de periculos, la care nu se așteptau cei din Ișșinghingher, deși au fost avertizați cu mult timp înainte de Primordialii Luminii. Deși au fost alungate ființele răului care-i înrobiseră pe oameni, în locul lor au venit altele, mult mai puternice. De fapt, în urma actelor violente din lumea materială - a distrugerii provocate în timpul războaielor - s-a făcut conexiunea, prin sintonie, cu un rău și mai mare. În acel moment, misionarii “Celor curați” au înțeles faptul, de neconceput până atunci, că nu știau integral adevărul; au înțeles că în afara ființelor Lorehh și Dree cu care se luptaseră până atunci, mai există altele, mult mai periculoase. Misionarii și-au dat seama, în cele din urmă că, cu cât alungau mai multe ființe ale răului din lumea materială, cu atât veneau, din Haos, altele mai puternice, mai vechi, cu o putere și o tărie tot mai mare. Când au înțeles aceste aspecte, misionarii “Celor curați” au renunțat la luptă și s-au retras în perimetrul Ișșinghingher-ului.

Din păcate, mare parte dintre ei nu s-au mai putut întoarce în Ișșinghingher, datorită diferenței de vibrație energetică între structura aurică proprie, pe care au dobândit-o în urma războaielor purtate cu “Cel rău”, și structura celor care rămăseseră curați. Acei misionari care s-au întors virusați auric de pe câmpul de luptă însângerat al lumii materiale au constituit un alt Centru de Putere, care poartă numele de **Lirakashin**. Centrul de Putere Lirakashin este situat tot în perimetrul vechiului Ișșinghingher, dar este diferit de acesta. Se poate spune că în acel perimetru se află două **locuințe** distincte, formate din energii relativ asemănătoare - apropiate ca vibrație, dar nu identice. Este ca și cum peste structura energetică a vechiului Ișșinghingher s-a suprapus o altă structură, formată dintr-o energie ușor diferită (ceva mai materializată).

Din punctul de vedere al profunzimii cuantice, Lirakashin-ul este situat în fața Ișșinghingherului, dar din punct de vedere spațial se poate spune că este suprapus peste acesta. Ișșinghingher-ul și Lirakashin-ul au fost construite din elemente ale creației care existau în momentele în care au fost întemeiate. Nici o ființă omenească întrupată din ziua de astăzi nu poate observa ceea ce se află în acel perimetru, decât dacă are o structură aurică compatibilă. În interiorul celor două centre există construcții magnifice, palate și temple formate din ceva ce pare a fi o derivație a apei. Ele sunt alcătuite dintr-un element material asemănător apei; de la distanță această substanță este asemănătoare cleștarului.

Aspectul centrelor de putere de la Ișșinghingher și Lirakashin poate avea legătură cu legendele populare românești care menționează existența unor “palate de cleștar”, în care doarme, căzută în somn greu, Ileana Cosânzeana (sau Sânziana). De altfel,

poziționarea centrelor de putere Ișșinghingher și Lirakashin, situate în Dobrogea, în apropierea Deltei Dunării, a fost reflectată în multe legende populare românești, care vorbesc despre edificii minunate fabricate din cleștar și pietre prețioase, printre care, la loc de cinste, este evocată “Mănăstirea cu nouă altare din Insula albă” (Leuce). Aceste edificii există și astăzi, dar nu la nivelul palierului material actual, ci la un alt nivel; totuși, ele nu sunt edificii eterice sau infraeterice, ci pur materiale. Nu este însă vorba despre materia actuală, care este coruptă, ci despre o materie diferită - o materie fără păcat, necoruptă.

Nu toți misionarii “Celor curați” s-au retras în străvechiul Ișșinghingher sau în Lirakashin. Unii dintre ei au rămas la interfața lumii materiale pentru a lupta în continuare împotriva răului. O parte din ei au ales să întemeieze diferite centre de putere secundare pe tot întinsul globului terestru, de unde să continue lupta. Una din numeroasele facțiuni de misionari ce s-au coagulat în acea perioadă a ales să deschidă un Centru de Putere secundar tot pe teritoriul actual al României. Acest Centru de Putere secundar este situat în apropierea Sarmizegetusei Regia (actuala Grădiștea Muncelului). Numele său este **Illirin**. În Centrul de Putere Illirin s-au strâns toți misionarii care au ales să lupte împotriva forțelor răului; ulterior, lor li s-au alăturat nenumărați oameni din generația a treia și a patra, care au luptat, fiind întrupați în lumea materială, contra forțelor răului. Centrul de Putere de la Illirin (sau doar o parte a sa) există și în ziua de astăzi, în sensul că vechiul perimetru este încă populat de oameni (ce se manifestă încă în duhuri luminoase) din acea perioadă. Mulți oameni care se află actualmente în perimetrul vechiului Centru de Putere Illirin și care se manifestă ca duhuri luminoase, au înfățișări asemănătoare cu cele ale dacilor, așa cum apar pe Columna lui Traian. Totuși, în perioada despre care este vorba, acest Centru de Putere era doar la început, fiind locuit doar de acei misionari ai “Celor curați”, care au ales să nu se întoarcă în Ișșinghingher sau în Lirakashin. El a cunoscut o amplă dezvoltare abia în ciclul al patrulea. Oricum, dacii cunoscuți de istoriografie au apărut după evenimentele evocate în aceste pagini; sanctuarele de la Sarmizegetusa Regia au fost construite doar cu câteva zeci de ani înainte de întruparea lui Iisus Hristos (Nota bene: nu toate ființele decorporate care se află actualmente în perimetrul Sarmizegetusei Regia fac parte din categoria celor ce au înființat odinioară Centrul de Putere Illirin).

Alt centru important de putere a fost deschis de acei misionari care au dorit să eradice răul prin folosirea forței și care au format un fel de armată de apărare a oamenilor întrupați. Acest centru de putere a fost deschis undeva în ținuturile nordice, în apropierea Polului nord de atunci. Acest centru a fost denumit **Centrul de Putere de la Miazăzi**. (din punct de vedere spiritual, miazăziua este situată la poli, iar miazănoaptea este situată la ecuator). Oamenii din Centrul de Putere de la Miazăzi au dorit să blocheze toate culoarele spațio-temporale (găurile de vierme) ce fac legătura cu Haosul, pentru ca ființa răului să nu se mai manifeste în lumea materială. Culmea, ei au fost sprijiniți adesea de către ființele căzute Dree și Lorehh de grad mai mic, care și-au dat seama că ceea ce făceau ele era o copilărie față de răul străvechi ce năvălise în lumea materială.

Oamenii din centrele de putere principale ori secundare întemeiate în acea perioadă - din Ișșinghingher, Lirakashin, Illirin, Miazăzi etc - nu au părăsit niciodată

lumea materială, astfel că au rămas în aceleași locuri până în ziua de astăzi. Ei continuă să existe și în prezent. Dacă am folosi terminologia vechilor basme și legende, despre ei s-ar putea spune că “dacă n-ar fi, nu s-ar povesti ...”

☞ Primordialii întunericului ☞

Cu toată opoziția misionarilor “Celor curați” și a Primordialilor Luminii, capetele de pod ale “Celui rău” în lumea materială s-au întărit considerabil. Teritoriile formate magic de ființele Lorehh și Dree s-au extins foarte mult, astfel că o mare parte din suprafața populată a pământului a fost ocupată de “Cel rău”.

Cam la jumătatea ciclului al treilea s-a ajuns la o diferențiere calitativă a teritoriilor de pe suprafața pământului fizic. Pământul a fost astfel împărțit în trei tipuri de teritorii. Primul tip era alcătuit din ținuturile libere, neocupate (neformate) auric de ființele Lorehh și Dree; în aceste ținuturi nu exista o populație prea mare, datorită faptului că, pe fondul infuzării răului în natură, mediul se degradase considerabil. În zonele libere nu mai creșteau decât buruieni, ciulini și mărăcini. Copacii și întreaga vegetație deveniseră chiriciți și sfrijiți, ca după un război nuclear. Nu mai existau fructe și plante bune pentru hrană, precum în Veacul fericit. Al doilea tip era alcătuit din acele teritorii formate de către ființele întunericului - Lorehh și Dree. Ele erau situate în diferite locuri ale lumii, ca niște enclave (cele mai mari ajunseseră la dimensiunea unei țări medii), în care se menținea o creație artificială - o creație falsă (inversată) și un pseudoparadis artificial. Toate întocmirile (vegetația) ce formau mediul din aceste enclave erau, de fapt, creații false ale ființelor Lorehh și Dree, prin intermediul energiei furate de la oameni. Al treilea tip a fost alcătuit din zonele sacre - pământul fără păcat -, care nu erau nici prea întinse, nici foarte multe. Cele mai importante erau cele în care fuseseră întemeiate Centrele de Putere: Ișsinghingher, Lirakashin, Illirin și Polul Nord (Miazăziua).

Treptat, datorită extinderii dramatice a răului în lumea materială și, în special, datorită luptelor pentru putere ce presupuneau distrugerea creației și a oamenilor, au fost chemate din Haos ființe ale răului din ce în ce mai puternice. Precum a fost menționat, până la jumătatea ciclului al treilea s-au manifestat doar trei categorii de ființele ale întunericului: Lorehh eterice (de pământ, de apă, de foc și de aer), Lorehh sexuale și Dree. Toate cele trei categorii de ființe s-au răzvrătit (“au căzut”) în ciclul al doilea al cosmosului - pe Perfer. Mai întâi s-au manifestat ființele Lorehh eterice, care s-au răzvrătit la sfârșitul ciclului al doilea. Apoi s-au manifestat ființele care s-au răzvrătit la mijlocul ciclului al doilea - Lorehh sexuale. În a treia etapă s-au manifestat ființele care s-au răzvrătit în prima parte a ciclului al doilea - ființele Dree, conduse direct de către Lucifer. Lucifer nu s-a manifestat niciodată direct în lumea materială, dar s-au manifestat subordonații săi.

Toate ființele răzvrătite existaseră până atunci în afara Oceanului de Lumină, în Haos. Haosul are mai multe paliere, ca un buncăr subteran cu mai multe nivele. Datorită faptului că Haosul este o lume inversată, se poate spune că primul nivel este situat aproape de suprafață și că nivelele următoare sunt situate tot mai adânc, în profunzime. Ființele Lorehh eterice locuiau pe primul nivel al Haosului; ființe Lorehh sexuale locuiau pe al doilea nivel, iar ființe Dree (îngerii răzvrățiți) locuiau pe al treilea

nivel. Ca termen de comparație, Haosul este aidoma unei lumi astrale inversate. În lumea astrală (lumea duhurilor), cei de pe palierele inferioare nu-i cunosc și nu-i pot vedea pe cei de pe palierele superioare. Același lucru se poate spune despre palierele Haosului. Cei de pe palierele situate aproape de suprafață nu-i pot cunoaște pe cei din adâncime; locatarii mai noi nu-i pot cunoaște pe cei vechi.

Consecința a fost că, la mijlocul celui de-al treilea ciclu, ființele răului care deja se manifestaseră în lumea materială au fost surprinse să constate că în afara lor există și altele. Față de cele care locuiau adâncimile insondabile ale Haosului, ființele răului care locuiau aproape de suprafață erau ca niște copilași neastâmpărați. După mijlocul ciclului al treilea, paralel cu extinderea paradisurilor artificiale, au început să se manifeste ființe de pe nivelele cele mai adânci ale Haosului și anume oamenii primordiali ai întunericului - Primordialii întunericului. Aceștia pot fi desemnați prin titulatura de **zei** (în contextul dat, titulatura de zeu are doar un caracter generic, fiind atribuită doar oamenilor primordiali din primele două generații, astfel că nu trebuie echivalată cu titulatura de zeu folosită în miturile antichității).

Primordialii întunericului au fost, așadar, primii născuți din primele două generații, care s-au revoltat împotriva Ordinii cosmice. Prima generație de oameni s-a manifestat în primul ciclu al cosmosului, iar a doua generație s-a manifestat în ciclul al doilea, pe Perfer. Primordialii întunericului din primele două generații s-au salvat de distrugerile succesive și de perioadele de nemanifestare, refugiindu-se în afara Oceanului de Lumină, în Haos. Dacă nu s-ar fi refugiat în Haos, trupul lor de formă umanoidă s-ar fi destructurat, iar spiritul lor ar fi fost absorbit în "Lumea fără formă". Pentru a ființa în continuare, ei au împrumutat, cu largul concurs al lui Shantiah și a lui Hallshithan, o aparență de formă umanoidă a corpului duh. În cele din urmă, Primordialii întunericului s-au afundat în cel mai adânc nivel al Haosului, ca într-un momânt. În perioadele următoare, deasupra lor s-au adunat alte și alte ființe care s-au răzvrătit împotriva Ordinii cosmice, formând paliere suprapuse ale Haosului. Închiși în propriul lor mormânt, pe care-l săpaseră singuri, Primordialii întunericului n-au știut că, deasupra lor, mai există alte paliere, tot astfel cum cei care s-au revoltat mai târziu - ființele Lorehh și Dree - n-au știut că sub palierele lor mai sunt și altele.

Chiar și Primordialii întunericului erau diferențiați în mod ierarhic - este, desigur, vorba despre o ierarhizare inversată. În buncărul subteran al Haosului erau atâtea paliere, câte forme ale răului apăruseră în lume. Primordialii întunericului locuiau în palierele Haosului, în funcție de puterea și de tăria lor, de caracteristicile și de natura răului manifestat, precum și de perioada în care s-au revoltat împotriva Ordinii cosmice. Primul născut, Shantiah, la fel ca și Hallshithan, se aflau pe cel mai de jos nivel al Haosului. Cei nouă Primordiali care l-au urmat în primul ciclu pe Shantiah se aflau pe nivelul imediat următor. Deasupra lor se aflau ceilalți Primordiali ai întunericului din prima generație. Apoi se situau cei care s-au revoltat în ultima parte a primului ciclu. După ei se aflau Primordialii întunericului din a doua generație, cei care s-au răzvrătit pe Perfer și așa mai departe. Toți Primordialii întunericului erau "înghețați" într-o stare existențială de cădere în vid, departe de *prezentul continuu*, fără nici o posibilitate de manifestare în exterior.

În cele din urmă, pe la mijlocul ciclului al treilea, Primordialii întunericului au fost atrași în lumea materială datorită faptelor oamenilor întrupați și, implicit, datorită

emiterii de aceștia a unor energii pharismah întunecate. Primordialii întunericului au fost, de fapt, acei “zei salvatori”, mult așteptați de oamenii întrupați. Fiind atrași de energiile pharismah emise de oameni, Primordialii întunericului s-au translatat (au “urcat”) în lumea materială de-a lungul găurilor de vierme spațio-temporale, la fel ca și ființele Dree și Lorehh. Ei au fost treziți din somnolența în care subzistau în Haos, prin intermediul energiilor pharismah ale oamenilor.

Prin intermediul Primordialilor întunericului, răul s-a revărsat, pur și simplu, în lumea materială. Vechile teritorii formatate odinioară de Lorehh și Dree au fost preluate de Primordialii întunericului, care au devenit astfel stăpâni absoluți ai acestora. Nu se poate spune că ființele Lorehh și Dree au devenit, la rândul lor, sclavi ai Primordialilor întunericului, precum oamenii, ci, mai degrabă, se poate vorbi despre o unitate de interese. Ființele Lorehh și Dree au început să acționeze în paralel cu Primordialii întunericului, urmărind aceleași deziderate. Lorehh și Dree se aflau sub conducerea propriilor conducători de “națiuni” îngerești răzvrătite. Atât Primordialii întunericului, cât și ființele Dree sau Lorehh, urmăreau ieșirea cât mai grabnică din starea nefastă pe care, eoni nesfârșiți, o experimentaseră în Haos - cea de cădere continuă.

Prin venirea Primordialilor întunericului în lumea materială s-a format complet principalul Centru de Putere al întunericului - Centrul de Putere de la Miazănoapte sau, pe scurt, Miazănoaptea -, care era situat în regiunea dintre Tigru și Eufrat. În următoarea etapă a expansiunii răului, s-au format centre de putere secundare ale întunericului în toate teritoriile deja ocupate auric, pe toată suprafața planetei - copii aproape identice ale Centrului de Putere de la Miazănoapte. La interfața tuturor Centrelor de Putere secundare au fost construite edificii și temple energetice, în funcție de puterea și de tăria ființelor care își găsiseră sălașul acolo și, implicit, de numărul oamenilor deveniți sclavi.

În toate Centrele de Putere ale întunericului (inclusiv în centrul principal - Miazănoaptea) și-au stabilit reședința permanentă trei mari categorii de forțe ale răului. Prima categorie a fost formată din Ergii - căpăteniile ființelor Lorehh de toate orientările: eterice, de vegetație, sexuale, de aer, de apă, de foc etc. Ergiile corespund Puterilor din cadrul ierarhiei Fiilor Luminii. A doua mare categorie de forțe a fost formată din Ariande - principalele căpetenii ale ființelor Dree. Ariandele corespund Stăpânirilor din ierarhia Fiilor Luminii. A treia categorie, și cea mai puternică, a fost formată din Primordialii întunericului, care corespund Domniilor din ierarhia Fiilor Luminii. Cele trei mari categorii de ființe ale răului au fost (și sunt) structurate în mod ierarhic, în funcție de vechime, de putere și de tărie. Fiecare căpetenie are în subordine, pe linie ierarhică directă, o pleiadă nesfârșită de ființe mai mici ca putere și tărie. Toate ființele dintr-o ierarhie se manifestă ca o unitate, sau, mai degrabă, ca o ființă colectivă. În fiecare secundă, conducătorul știe cu precizie ce fac ființele subordonate: el este în ele și ele sunt în el. Imediat sub scaunul de domnie al unui Primordial al întunericului se află un “stat major” format din oameni ai întunericului.

Cât privește statul major al oamenilor întunericului (“elita”), aceștia erau împărțiți în mai multe clase, în funcție de puterea și de tăria pe care o manifestau pe scara răului. Prima mare clasă de oameni ai întunericului era formată din retardați - avortonii aduși din Haos, în primul ciclu al cosmosului, cu largul concurs al lui

Shantiah și al lui Hallshithan. Retardații formau o categorie atipică de oameni (dacă pot fi denumiți oameni) - un fel de gardă pretoriană, care, atunci când se manifestă în lumea materială, provocau un prăpăd de nedescris. Din fericire, retardații au fost retrași destul de rapid din lumea materială, pentru a nu perturba ordinea și așa destul de precară a lumii. A doua clasă era formată din acei oameni care aderaseră cu bună știință la tabăra “Celui rău” - “sămânța cea rea”. Ei se întrupau adesea în lumea materială și ocupau funcții de conducere în cadrul regatelor: preoți, propovăduitori, misionari, războinici, nobili etc.

Sub conducerea Primordialilor întunericului, pe de-o parte oamenii, iar de cealaltă parte ființele Lorehh și Dree au acționat în mod unitar pentru cucerirea pământului fizic și pentru aservirea tuturor oamenilor întrupați.

❧ În absența lui Shantiah ❧

Datorită faptului că, în acea perioadă (ciclul al treilea), timpul avea alte valențe decât cele de astăzi, este foarte greu de realizat o cronologie exactă a evenimentelor desfășurate. Pentru o cronologie cât de cât exactă a evenimentelor, trebuie recurs la un mic artificiu: adoptarea unei scale imaginare a timpului, care să cuprindă o mie de unități; fiecare unitate de timp ar corespunde unui an, iar întreaga durată a ciclului al treilea ar trebui estimată la o mie de ani - un Millenium. Trebuie totuși precizat că un an din acea perioadă ar corespunde cam unui mileniu din ziua de astăzi.

Millenium-ul a debutat așadar o dată cu apariția palierului cuantic material. În anul 1 al Millenium-ului a avut loc nașterea lui Abel și Cain. În următorii doi ani, s-au născut principalele linii de descendenți, iar până în anul 50, mare parte a globului terestru era deja populat. “Veacul fericit” a durat până prin anul 100 al Millenium-ului. Începând cu anul 100 s-a făcut simțită activitatea ființelor Lorehh eterice, prin anul 150 s-a intensificat activitatea ființelor Lorehh sexuale, iar începând din anul 200 s-a accentuat activitatea ființelor Dree. Prin anul 300, Adam a plecat în regiunile **înalte**, unde a înființat Centrul de Putere al Luminii. În aceeași perioadă s-a format complet Centrul de Putere al întunericului din regiunea Mesopotamiei (Miazănoaptea). După anul 400 au început să se manifeste Primordialii întunericului din a doua generație. Începând cu anul 450, misionarii “Celor curați” au fost trimiși la câmpie. Primele lupte dintre bine și rău s-au dat începând cu anul 550 al Milleniumului. Pe la sfârșitul celui de-al 600-lea an, misionarii “Celor curați” s-au retras în Ișșinghinger și în Lirakashin.

Așadar, între anii 550-600, datorită acumulării răului, au început să se manifeste, pentru prima oară, Primordialii întunericului din prima generație. Cei mai importanți au fost cei nouă oameni născuți imediat după Shantiah. Ei aveau o putere extraordinar de mare, nefiind egalați de nici o altă ființă din ierahia “Celui rău”. Cel mai important dintre cei nouă oameni primordialii a fost al doilea născut, numit Udru (Shantiah a fost primul născut). Datorită incompatibilității de rezonanță, Primordialii întunericului nu s-au întrupat direct în lumea materială, prin naștere din femeie, precum marea masă a oamenilor. De aceea, ei s-au manifestat precum Lorehh și Dree: ca ființe eterice, în corpuri duh specifice generațiilor din care au făcut parte. În cea mai mare parte a timpului, ei au locuit în Centrele de Putere ale întunericului. Uneori, Primordialii întunericului se puteau manifesta corporal în propriile teritorii din lumea materială,

precum ființele Lorehh și Dree, dar nu pentru mult timp. Datorită diferenței de rezonanță între trupurile eterice în care se manifestau și lumea materială, Primordialii întunericului nu puteau rezista foarte mult timp în lumea materială.

Între anii 600 și 650, Primordialii întunericului au cucerit toate regatele mai mici ale ființelor Lorehh și Dree, formate anterior, și au format un mare regat. Astfel s-a format un singur regat al răului, foarte întins, în care s-a obținut “unitatea” răului. Victoria răului în lumea materială a fost aproape totală. În frunte cu Udru (al doilea născut), Primordialii întunericului au subordonat toate ființele răului care se manifestaseră înaintea lor. Ei erau în toți și toți erau în ei, formând o ființă colectivă a răului. Nici o ființă Lorehh sau Dree și nici o ființă omenească nu putea face vreo mișcare fără știința lor.

La apogeul dezvoltării sale teritoriale, întinsul regat al răului ocupa o pondere însemnată din suprafața pământului; peste 90 % din oamenii încarnați erau sclavi. Toată suprafața întinsului regat era un pseudoparadis, în care se găsea hrană din abundență. Regatul răului avea o conducere unitară, fiind condus de către Udru. Ca reprezentant uman al lui Udru a fost aleasă o preafrumoasă regină-vampă (veneră). Centrul principal al regatului a fost stabilit în vestul Europei, în partea de nord a Marii Britanii de astăzi, într-un loc denumit Harimateea. Centrul de putere de la Harimateea era dispus chiar la intrarea într-o gaură de vierme ce făcea legătura cu Haosul. În Centrul de Putere întunecat de la Harimateea, pe o suprafață de aproximativ 1,5 km. pătrați se aflau mai multe edificii energetice impresionante, printre care și un templu imens. În acel templu locuia regina-veneră de o frumusețe aproape ireală.

În perioada existenței regatului s-a produs o unitate fără precedent a răului în lumea materială. Această unitate s-a realizat treptat, de-a lungul unei perioade îndelungate. A fost nevoie de mai multe sute de ani pentru ca forțele răului să renunțe la războaiele interminabile și să se coalizeze, pentru a realiza marea unitate. După anul 650, când regatul răului era la apogeu, s-a iscat o dispută aprigă între principalii Primordiali ai întunericului din prima generație, pentru obținerea domniei supreme. În mod firesc, domnia marelui regat ar fi trebuit să revină primului născut din toate timpurile, Shantiah. Datorită absenței lui Shantiah, conducerea regatului urma să fie atribuită următorului născut - al doilea om primordial al primei generații, Udru. Totuși, pentru a se obține definitivă unitate a răului, era nevoie de confirmarea domniei lui Udru de către Shantiah.

Shantiah nu și-a făcut însă apariția, precum ceilalți oameni primordiali ai întunericului, astfel că nu se știa nimic despre el. Shantiah nu a fost de găsit nicăieri, pe nici un palier al Haosului, deși a fost căutat o perioadă foarte lungă de către frații săi de arme - Primordialii întunericului din prima generație. Pur și simplu, Shantiah nu se afla pe cel mai de jos nivel al Haosului, acolo unde se presupunea că ar fi trebuit să se afle. El era ascuns în afara razei de percepție a tuturor Primordialilor întunericului, precum și a ființelor Lorehh sau Dree. Nici măcar Lucifer nu știa unde se află Shantiah.

Pentru Primordialii întunericului se punea o problemă extrem de dificilă: nu aveau **știința continuității răului**, astfel că le era o frică teribilă că ceea ce se petrecea în lumea materială avea să-l cheme pe marele tartore, Hallshithan, a cărui reședință se afla pe cel mai adânc nivel al Haosului, acolo unde căzuse la începuturi. Primordialilor întunericului - la fel ca și ființelor Lorehh și Dree - le era frică de Hallshithan, datorită

faptului că el manifesta cea mai cruntă formă a răului - distugerea absolută. Nici un Primordial al întunericului, nici o ființă Lorehh sau Dree nu aveau vreo putere împotriva sa. Hallshithan voia distrugerea a tot și a toate, pentru "a fi la fel ca la început", când încă nu se revoltase. Nimeni nu-i putea sta în față.

După lungi tergiversări, mai mulți Primordiali ai întunericului au contestat supremația lui Udru, astfel că s-au despărțit de el. În consecință, regatul răului s-a spart în trei regate mai mici. Udru s-a opus atât cât a putut acestei divizări, pregătindu-se de război, moment în care câțiva Primordiali ai întunericului au recurs la o soluție extremă: l-au chemat din Haos - din cel mai adânc palier cuantic al Haosului -, pe însuși Hallshithan, ceea ce a reprezentat o imensă catastrofă.

Fiind atras (chemat) în mod direct, printr-un ritual foarte puternic, Hallshithan a spart palierele cuantice și s-a manifestat, personal, în lumea materială. La fel ca ființele Dree și Lorehh, Hallshithan a construit un culoar spațio-temporal (scurtătură) din adâncurile Haosului până în palierul material. Hallshithan a fost, inițial, un înger lipsit de formă, dar după răzvrătire a dobândit o formă cu ajutorul lui Shantiah. În prima fază, Hallshithan s-a putut manifesta în palierul material doar sub forma unui imens șarpe, dar în a doua fază s-a putut manifesta sub o formă umanoidă. De atunci, Hallshithan se poate manifesta fie sub forma sa originară de șarpe, fie sub o formă umanoidă cu o înălțime de aproximativ 6 metri.

Precum a fost precizat, forma umanoidă a lui Hallshithan este doar de împrumut. Ea a fost creată chiar în primul ciclu al cosmosului, când a avut loc un proces de simbioză energetică între Shantiah și Hallshithan. Prin aportul lui Hallshithan, Shantiah și-a păstrat forma sa umanoidă, care fusese lipsită de aportul energetic insuflat de cele 500 de națiuni îngerești. În schimb, prin Shantiah, Hallshithan a dobândit, el însuși, o formă umanoidă prin care se putea manifesta. Noua formă umanoidă a lui Hallshithan, inclusiv fizionomia, este asemănătoare (aproape identică) cu cea lui Shantiah, datorită procesului de simbioză realizat inițial. În ciclul al treilea, fiind chemat de acei câțiva Primordiali ai întunericului, Hallshithan s-a manifestat în lumea materială mai mult sub înfățișarea umanoidă, asemănătoare cu cea a lui Shantiah - ca și cum ar fi fost fratele geamăn al acestuia. Nu era însă vorba despre o "reîntrupare" a lui Shantiah, ci despre manifestarea directă a răului cel mare - Hallshithan -, chemat la viață chiar de o parte din oamenii primordiali ai întunericului. Fericit că a fost salvat din abisurile nesfârșite ale căderii sale, Hallshithan s-a comportat binevoitor și extrem de amabil față de cei care-i făcuseră acest serviciu. Cel puțin în prima fază. Prin venirea lui Hallshithan, întregul Haos a fost coborât pe pământ.

O singură ființă a refuzat să participe la această amplă operațiune de cucerire a pământului: Shantiah, primul om. Se spune că, imediat după momentul rebeliunii, chiar atunci când și-a dat seama de răul pe care l-a declanșat, Shantiah a dus mâna la gură și a vrut să spună ceva. Nu și-a dus niciodată până la capăt intenția, iar vorba sa nu a mai fost rostită. De atunci, Shantiah a dispărut din cosmos. Nimeni nu l-a mai văzut. Nimeni nu a știut unde se ascunde, pe ce nivel al Haosului se află. Ființele Dree, Lorehh și Primordiali ai întunericului au avut uriașa surpriză să constate că nu-l pot găsi. Ei au sperat că, o dată cu Hallshithan, va veni și Shantiah, dar s-au înșelat. Shantiah nu putea fi descoperit nicăieri, cu toate că Primordiali ai întunericului au scotocit cu percepția lor fiecare nivel al Haosului. Ei l-au întrebat chiar pe Hallshithan, dar nici

acesta nu știa nimic. La un moment al căutării lor, ei au presupus că Shantiah se afla într-un loc inaccesibil, dincolo chiar de nivelul de manifestare al lui Hallshithan. Ceea ce însemna că Shantiah este mult mai puternic decât Hallshithan. Erau cu toții uimiți, intrigati și, totodată, îngrijorați.

În cele din urmă, cearta Primordialilor întunericului pentru succesiune la domnia supremă a stârnit mânia lui Hallshithan, care și-a dat seama că oamenii continuă să se certe între ei precum în primul ciclu al cosmosului. Hallshithan s-a supărat atât pe oameni, cât și pe creație și a fost la un pas de a distruge totul. Pentru a preîntâmpina o astfel de stare de lucruri, unele grupuri ale Primordialilor întunericului s-au coalizat iarăși, punând la cale eliminarea lui Hallshithan și trimiterea sa în Haosul din care venise. Totuși, deși scopul lor era comun, grupurile de Primordiali ai întunericului s-au comportat iarăși în disonanță unele față de altele. Astfel au apărut trei mari mișcări distincte de eliberare de sub tutela lui Hallshithan. Prima mișcare de eliberare a aparținut grupurilor de Primordiali ai întunericului care credeau că îl pot înfrânge în luptă deschisă pe Hallshithan. A doua mișcare de eliberare a aparținut grupurilor de Primordiali ai întunericului, care au trimis mesageri în cele trei regate, pentru a vesti oamenilor de rând existența unicului Dumnezeu. A treia mișcare de eliberare a aparținut grupurilor de Primordiali ai întunericului care au făcut apel la ceea ce s-ar putea numi “bomba umană”.

Prima mișcare de eliberare a Primordialilor a fost înfrântă foarte ușor de Hallshithan. Cei care au crezut că îl pot înfrânge în luptă deschisă, nesocotind capacitatea sa imensă de distrugere, s-au retras înfricoșați. A doua mișcare de eliberare a avut la bază pe acei Primordiali din prima generație, care și-au dat seama de eroarea imensă pe care au comis-o în momentul în care s-au erijat în zei falși. O parte din acești Primordiali ai întunericului - în special cei care au fost contemporani cu Shantiah și care, odinioară, l-au cunoscut direct pe Unicul Dumnezeu -, și-au dat seama de răul făcut și au vrut să restabilească situația. Ei au trimis misionari și propovăduitori în toate regatele pentru a vorbi oamenilor despre Unicul Dumnezeu, Adevăratul creator, Tatăl tuturor. La această operațiune de propovăduire a Adevărului au participat, în mod paralel (dar independent de Primordiali întunericului), atât o parte din Primordiali Lumini, cât și misionarii “Celor curați” din Ișșinghingher, care au găsit, dintr-o dată, un teren propice de manifestare. Oamenii obișnuiți din regate au aflat astfel cu stupefacție că au fost mințiți cu nerușinare o lungă perioadă de timp. Ei au aflat numele prin care poate fi chemat Unicul Dumnezeu. De asemenea, oamenii din regate au fost învățați să se roage Adevăratului Dumnezeu, participând astfel la formarea unor rezonanțe benefice a teritoriilor, prin intermediul căreia urmau să fie rechemate spiritele bune ale naturii, pentru a fi refăcut paradisul originar. Totodată, oamenii din această categorie au organizat mișcări de rezistență și au format armate imense, pentru a se împotrivi răului prin luptă deschisă. Atât trimișii Primordialilor întunericului, cât și cei ai celor din Ișșinghingher i-au învățat pe oameni arta războiului - metode de luptă împotriva ființelor Lorehh și Dree ori împotriva Primordialilor întunericului care încă se împotriveau acestei operațiuni de eliberare.

După declanșarea războiului, totul s-a transformat într-un măcel de nedescris: oamenii s-au luptat cu oamenii, zeii cu zeii, zeii cu oamenii întrupați. Datorită faptului că nu mai aveau suficientă putere de manifestare în lumea materială, fiind lipsite de

energia furată odinioară de la oamenii deveniți sclavi, ființele Lorehh și Dree puteau fi înfrânte destul de ușor. Oamenii distrugeau mediul pseudoparadisiac al regatelor, astfel că ființele Lorehh și Dree nu se mai puteau manifesta în propriul lor habitat. Pe baza unor calcule aritmetice (asemănătoare întrucâtva cu calculele astrologice din ziua de astăzi), oamenii aflau dinainte în ce teritoriu se va materializa o astfel de ființă, o așteptau și îi distrugeau forma în care se manifesta. Fiind-i distrusă forma umanoidă, spiritul unei astfel de ființe era imediat absorbit în Haos.

La un moment dat, oamenii i-au atacat în mod direct pe Primordialii întunericului, cu care au dus lupte crâncene. Totuși, era nevoie de foarte mulți oameni (de un cumul de energie și de sunet al multor oameni), pentru a putea înfrânge un Primordial al întunericului care se apăra cu disperare. Mulți Primordiali ai întunericului și-au pierdut corpul duh în acele lupte aprige, iar spiritul lor a fost absorbit în “Lumea fără formă”. Dată fiind puterea și tăria Primordialilor întunericului și a ființelor Lorehh și Dree, oamenii n-au putut să-i înfrângă definitiv și să-i alunge în Haos.

Văzând ceea ce se petrece, tot mai multe ființe Lorehh și Dree s-au retras în găurile de vierme, acolo unde nu puteau fi atinse de oamenii înfuriați. Ele au fost imediat urmate de unii dintre Primordialii întunericului. Cât despre Hallshithan, nici nu putea fi vorba; nu putea fi atins. Hallshithan era mulțumit că în timpul “domniei” sale se produc atâtea distrugerii.

☞ Sfârșitul ciclului al treilea ☞

Dacă primele două mișcări de eliberare nu au reușit să-l înfrângă pe Hallshithan, în schimb a reușit a treia. A treia mișcare de eliberare condusă de o parte din Primordialii întunericului a avut în vedere construirea unei **bombe umane**, capabilă să-l alunge pe Hallshithan în Haos.

Construirea unei **bombe umane** a avut la bază cunoașterea de către o facțiune a Primordialilor întunericului a unei taine profunde: taina părții femeiești și a părții bărbatești, care are la bază existența sufletelor duale - a sufletelor pereche: bărbatul și femeia corespondentă. Această taină are la bază constatarea că bărbatul a fost creat de către Dumnezeu după Chipul și Asemănarea Sa, iar femeia a fost creată de către Dumnezeu după chipul și asemănarea bărbatului, prin despărțirea ființei omenești primordiale în două jumătăți. În momentul creației, Dumnezeu a luat o “parte” - o “coastă” - din bărbat și a creat femeia. Femeia este considerată **strălucirea** - lumina - bărbatului, tot astfel cum Sfântul Duh este considerat Strălucirea sau Lumina lui Dumnezeu.

Bărbatul și femeia corespondentă sunt așadar suflete duale. Fiecărui bărbat din cosmos îi corespunde o femeie și fiecărei femei îi corespunde un bărbat. În mod normal, dacă nu ar fi intervenit “Cel rău” în istorie, bărbatul și femeia pereche ar fi trebuit să se întrupeze concomitent în lumea materială. Regăsindu-se în lumea materială, bărbatul și femeia corespondentă ar fi trebuit să refacă rapid unitatea primordială. Acesta a fost și este Planul lui Dumnezeu. Datorită modului imperfect în care, ulterior, s-au întrupat oamenii în palierul material, prin emiterea unor energii pharismah întunecate de către părinți, de la un moment dat - cam de la formarea primelor regate conduse de Lorehh sexuale - nu a mai fost posibilă întruparea

concomitentă a bărbatului și a femeii corespondente, astfel încât să se poată regăsi de-a lungul existenței trupești. De acest fapt au profitat ființele Lorehh și Dree, care au manipulat atent evenimentele pentru ca două suflete pereche, bărbat și femeie, să nu se poată regăsi în lumea materială, chiar dacă, uneori, se pot întrupa în același timp.

La sfârșitul existenței marelui regat al răului, câțiva Primordiali ai întunericului cunoșteau această taină adâncă. Pentru a scăpa de Hallshithan, acești Primordiali ai întunericului au instituit un cult - numit **cultul iluminării spontane prin iubire** sau **cultul strălucirii strălucirii** (femeia este considerată strălucirea - lumina - bărbatului). Primordialii respectivi s-au bazat pe faptul că, aflate în lumea materială, sufletele pereche, bărbatul și femeia, se simt de la orice distanță. Astfel că, între milioanele de oameni care populau pământul în acea perioadă, ei au descoperit, datorită percepției lor subtile, mai multe suflete pereche. Inițial, au descoperit un număr de aproximativ zece suflete pereche și au făcut în așa fel încât să se întâlnească și să se unească trupește.

Din unirea acelor suflete pereche a rezultat ceva deosebit. Sufletele pereche s-au contopit într-o armonie sufletească perfectă; din punct de vedere sufletesc, ei au refăcut unitatea primordială: bărbatul era în femeie și femeia era în bărbat. Acest proces s-a produs doar la nivelul sufletesc - la nivelul sufletului celor doi parteneri - astfel că, din iubirea lor, s-a născut al treilea. Al treilea nu era însă o progenitură de trup, ci o ființă energetică - o nouă lumină sau o **strălucire a strălucirii**. Această lumină este o structură aurică nouă. Trebuie însă precizat că această structură aurică nouă denumită "strălucirea strălucirii" nu există actualmente în cosmos; ea a existat doar pentru o scurtă perioadă de timp, în timpurile despre care este vorba în aceste pagini; existența ei va fi din nou posibilă în timpurile viitoare, după sfârșitul acestei lumi, când va apărea "un cer nou și un pământ nou".

Dumnezeu, în marea sa înțelepciune, a dorit încă de la început să creeze această ființă aurică nouă prin unirea protopărinților Adam și Eva, dar aceștia au căzut în păcat înainte de a se produce acest eveniment. Apariția acestei noi ființe aurice denumită "strălucirea strălucirii" a constituit de fapt Planul lui Dumnezeu pentru oameni. Nu s-a realizat Planul lui Dumnezeu, datorită faptului că Adam și Eva au fost "furați" de evenimente și s-au unit trupește ("s-au cunoscut") înainte de vreme. I-a despărțit foarte puțin de marele eveniment. Prin apariția pe eșichierul cosmosului a noii ființe aurice "strălucirea strălucirii" se reface unitatea desăvârșită: "unul devine doi, iar doi devin trei". Unitatea adevărată și desăvârșită a ființei umane constă în reunirea într-o singură ființă, după modelul Creatorului. Dumnezeu însuși este format din Tatăl, din Iubirea (Fiul) și din Lumina sau Strălucirea (Sfântul Duh). Tot astfel, la apogeul desăvârșirii sale, orice ființă omenească va fi formată din Bărbat ("tatăl"), din Femeie ("strălucirea") și din noua ființă netrupească, Lumina ("strălucirea strălucirii").

A treia persoană a ființei umane, "strălucirea strălucirii", este o progenitură netrupească, de formă umanoidă. Este ca și cum sufletul bărbatului se unește cu cel al femeii pereche pentru a naște, printr-un fel de parthenogeneză, un nou suflet, care este independent de cel al părinților. Acest suflet este numit "strălucirea strălucirii". După ce a fost născută, "strălucirea strălucirii" nu se mai afla sub jurisdicția nici a bărbatului, nici a femeii. "Strălucirea strălucirii" se manifesta autonom, beneficiind de puteri (siddhis-uri) extrem de mari. Nici un Primordial și nici măcar Shantiah nu au avut puteri atât de mari precum are o astfel de ființă.

În perioada despre care este vorba, la sfârșitul celui de-al treilea ciclu, au apărut pe lume doar zece astfel de ființe denumite “strălucirea strălucirii”. Totuși, fiind născute înainte de vreme, aceste ființe nu puteau fi decât extrem de naive - de neștiutoare -, precum niște giganți lipsiți de minte. Dacă cineva le-ar fi spus să distrugă un teritoriu sau o ființă omenească, ar fi făcut-o fără cea mai mică ezitare. De acest aspect au profitat o parte dintre Primordialii întunericului. Ei au educat în folosul propriu cele zece suflete pereche, pentru a profita de puterile nelimitate ale celor zece “străluciri ale strălucirii”. Au avut grijă ca energia emisă de cele zece “străluciri ale strălucirii” să fie captată în diferite obiecte materiale sau în cristale, pentru a fi păstrate în viitor. Apoi, au aruncat în luptă aceste ființe netrupești, pentru a-și înfrânge inamicii. În consecință, cele zece “străluciri ale strălucirii” au devenit bombe umane capabile să distrugă lumea materială. Prin acest act iresponsabil, Primordialii întunericului au comis o imensă eroare, conferind puteri (siddhis-uri) formidabile unor făpturi lipsite de experiență și neafiate în comuniune cu Adevăratul Dumnezeu. Puterea, în afara comuniunii cu Dumnezeu, înseamnă distrugere. O “strălucire a strălucirii” nu se poate manifesta ca Sfântul Duh - Lumina sau Strălucirea lui Dumnezeu -, datorită faptului că nu are cunoașterea deplină a lui Dumnezeu.

Cel puțin o pereche din cele zece alese de către Primordialii întunericului a dus războiul până la capăt. Într-un anumit moment, printr-o manipulare atentă, bărbatului i s-a spus că sufletul pereche, femeia, a fost luată prizonieră de către Hallshithan. Firește, femeia - “strălucirea” - era în afara oricărei primejdii, dar bărbatul a crezut tot ce i s-a spus și s-a prezentat în fața lui Hallshithan, cerându-i socoteală. Omul respectiv și-a activat în prealabil “strălucirea strălucirii”, astfel că erau doi în unu - o bombă umană -, care lupta pentru a-și reface unitatea primordială. Nici 1000 de elefanți supărați că li s-au furat puii nu se pot compara cu acel om, care s-a prezentat în fața lui Hallshithan.

Firește, de la înălțimea celor șase metri cât avea forma sa de manifestare în lumea materială, Hallshithan i-a răs în față omului de doar un metru optzeci, care dorea să se sinucidă venind la el, și se pregătea să-l spulbere ca pe un gândac. A avut însă cea mai mare surpriză din îndelungata sa existență. Într-o luptă rămasă memorabilă, care încă este imprimată în cronica akasha, Hallshithan a mâncat o bătaie cruntă de la acel om de un metru și optzeci de centimetri. Pur și simplu, acel om a sfâșiat cu mâinile goale porțiuni din trupul energetic de formă umanoidă în care se manifesta Hallshithan. Tartorele răului, Hallshithan nu a scăpat de straniul agresor decât atunci când s-a refugiat, prin gaura de vierme, înapoi în Haosul din care venise. Astfel, Hallshithan a fost alungat în afara lumii materiale, iar omul respectiv și-a regăsit femeia. În cele din urmă, el a fost convins să renunțe la “strălucirea strălucirii” și să redevină așa cum a fost. Și-a păstrat însă femeia - sufletul pereche, fără a mai apela vreodată la tehnica formării, înainte de soroc, a “strălucirii strălucirii”. Numele omului care l-a învins pe Hallshithan este Shakha Than. Actualmente, el se află în lumea eterică. Împreună cu grupul său, Shakha Than s-a refugiat în lumea eterică cu puțin înainte de finalul ciclului al treilea.

După eliminarea lui Hallshithan, Primordialii întunericului au încercat să își refacă forțele și să pornească o nouă ofensivă de recucerire a lumii. Însă de data aceasta, Primordialii întunericului au avut un nou inamic comun: oamenii deveniți

liberi, care-l descoperiseră pe Dumnezeu. În teritoriile devenite libere, oamenii care încercau să reînnoade legătura pierdută cu Unicul Dumnezeu, au format mai multe nuclee. Ei au fost sprijiniți în continuare de cei din Ișșinghingher.

Consecința a fost că, pentru prima oară în istoria ciclului al treilea, oamenii sclavi, conduși de Primordialii întunericului, au devenit mai puțini decât oamenii care se închinau la Unicul Dumnezeu. Primordialii întunericului și oamenii care încă îi sprijineau erau la doar un pas de o mare înfrângere. În acel moment de cotitură, Primordialii întunericului au ticit un nou plan, care, în cele din urmă, s-a dovedit a fi și mai perdant. De fapt, a fost o adevărată catastrofă planetară. Primordialii întunericului s-au gândit să-l caute în continuare pe Shantiah pentru a-și consolida puterea. S-au gândit că, o dată cu Shantiah, vor putea fi aduse din Haos și acele ființe Lorehh și Dree care încă nu reușiseră să se manifeste în lumea materială. În Haos încă se aflau - se află și astăzi - miliarde și miliarde de ființe omenești din toate generațiile, dar și de ființe Lorehh și Dree. Până în momentul actual, nu s-au manifestat la nivelul material decât maximum 35 % din totalul ființelor din Haos. Există foarte multe ființe care n-au părăsit niciodată Haosul. Ele au rămas acolo eoni și eoni, fără a ști ce se petrece în afară.

Planul de acțiune al Primordialilor întunericului era cu adevărat diabolic. Ei pregăteau cea mai puternică contralovitură ce poate fi imaginată. Dacă până atunci au vrut să aducă Haosul pe pământ, de data aceasta voiau să reînființeze în lumea materială vechiul Hetiteth - cosmosul din primul ciclu. Primordialii întunericului voiau să facă ceva nemaivăzut și nemaiauzit: voiau să recreeze Hetitethul în palierul fizic, pe o singură planetă. Această planetă trebuia să fie, totodată, o copie materială a întregului Ocean de lumină - copie situată totuși în afara acestuia, ca o contraparte a ei. Dacă ar fi reușit să facă ceea ce și-au propus, nu mai puteau fi cucerțiți de nimeni. Ar fi instaurat o tiranie perpetuă, iar ei s-ar fi erijat în dumnezei. Dar Shantiah nu a fost de găsit.

De fapt, Shantiah nu a vrut să vină. Există multe istorisiri ale ființelor din lumea eterică cu privire la acest eveniment. Cea mai plauzibilă este cea care afirmă că Shantiah a făcut, el însuși, după eoni și eoni de tăcere, apel la Dumnezeu. În acele momente de cotitură, Shantiah s-a întors către Dumnezeu și s-a rugat îndelung pentru toți Cei răzvrățiți - oameni întunecați, spirite ale naturii Lorehh sau ființe luciferice Dree. Rugăciunea făcută de Shantiah, cu mare părere de rău, l-a înduplecat pe Bunul Dumnezeu, care l-a cercetat inima. Inima sa a fost găsită fără răutate, fără ură, plină de compasiune pentru toți Cei răzvrățiți. Atunci, pentru întâia oară după cădere, se spune că Shantiah ar fi rostit următoarele cuvinte: **“Aș dori să fie ca la început, când eram în Dumnezeu și Dumnezeu era în noi și ne uitam cu toții împrejurul nostru și, iată, toate erau bune”**.

Primordialii întunericului nu aveau de unde să știe astfel de lucruri. Ei și-au dat însă seama că Shantiah nu se afla în Haos, astfel că au dedus că se află în “ceruri”. Atunci Primordialilor întunericului le-a venit ideea nebunească de a “sparge” cerurile, pentru a-l căuta pe Shantiah și a-l obliga să coboare în lumea materială, împreună cu cohortele de ființe ținute captive în Haos - ființe pe care doar Shantiah, primul om, le putea aduce.

În timp ce Primordialii întunericului puneau la cale strategia de “spargere” a cerurilor, iar Udru (următorul născut după Shantiah) îi învăța modalitățile de atacare a

Fiilor luminii, s-a întâmplat ceva grandios: la Polul Nord al pământului, Oastea îngerilor din ierarhia Fiilor Luminii, condusă de Îngerul Mihail, a penetrat palierele cuantice și s-a revărsat pe pământ, în lumea fizică. Miliarde și miliarde de Fiii ai Luminii și de spirite bune ale naturii au pătruns în palierul material, precum apa printr-un stăvilă abia deschis. Îngerii din ierarhia Fiilor Luminii i-au atacat pe Primordialii întunericului prin apă, prin foc, prin pământ și prin aer. I-au atacat atât în formă umanoidă, cât și ca energii, penetrând toate moleculele materiei. Tot pământul, cu toate elementele sale, au fost răvășite: focul de sus a luptat împotriva focului de jos, apa de sus împotriva apei de jos și așa mai departe.

În momentul în care Fiii Luminii au pătruns în lumea materială, s-a produs un fenomen uimitor, greu de explicat în termenii actuali: pământul fizic s-a dilatat, devenind imens. De fapt, chiar și în ziua de astăzi, dacă mai multe ființe îngerești pătrund neautorizat în lumea materială, pământul se dilată brusc. Dacă, să spunem, ar pătrunde în mod neautorizat zece ființe îngerești, ecosistemul terestru ar fi dat peste cap. Primul efect ar fi că pământul fizic s-ar dilata - ca un fel de balon umplut cu heliu. Simultan, trupurile oamenilor ar crește în mod proporțional. De aceea, trebuie să existe mereu un echilibru perfect între numărul ființelor îngerești luminoase și cele întunecate care se manifestă la nivelul lumii materiale. Dacă Primordialii întunericului își îndeplineau scopul și reușeau să aducă ființele din Haos, pământul s-ar fi dilatat brusc. Tot astfel s-au petrecut lucrurile în momentul în care miliarde și miliarde de ființe îngerești din Oastea Îngerului Mihail au pătruns în lumea materială.

În timpul conflictului oamenii din lumea materială s-au scindat: oamenii care i-au urmat pe Primordialii întunericului au luptat împotriva Fiilor Luminii. Oamenii care i-au urmat pe cei din Ișșinghingher au luptat împotriva Primordialilor Întunericului, a ființelor Lorehh și Dree. Lumina a luptat împotriva întunericului, iar întunericul a luptat împotriva luminii. După cea de pe Perfer, aceasta a fost cea mai cruntă bătălie purtată în Oceanul de Lumină între Fiii întunericului și Fiii Luminii. După spusele ființelor din lumea eterică, în această bătălie apocaliptică **au pierit din formă** 104 miliarde de ființe îngerești, de spirite ale naturii și de oameni. După cum se poate remarca, nu se specifică din ce tabără au făcut parte beligeranții care au pierit, întrucât, în cele din urmă, toți formăm o singură tabără - suntem copiii lui Dumnezeu Unicul. Firește, nici o ființă nu dispăre, în mod efectiv, din cosmos. În momentul în care o ființă își pierde forma umanoidă, se reîntoarce ca stea (spirit) în mediul (palierul cuantic din care a provenit.

Cu puțin timp înainte de încheierea războiului, o facțiune a oamenilor întrupați s-a retras din luptă, înțelegând, în cele din urmă, marea eroare pe care au comis-o atunci când i-au ascultat pe Primordialii întunericului, pe ființele Lorehh și Dree. Această facțiune nu forma mai mult de 5-7 % din totalul oamenilor întrupați, care încă luptau de partea Primordialilor Întunericului. La sfârșitul războiului, oamenii din această facțiune au fost cruțați de Fiii Luminii, astfel că li s-a permis să se refugieze, prin intermediul unor porți, în lumea eterică, acolo unde, de la Adam și Eva, nu mai pătrunsesse nimeni. După refugierea în lumea eterică, oamenilor din această categorie li s-a permis să-și construiască "locuințe" - așezări. După modul în care s-au comportat în lumea eterică, oamenii din această categorie pot fi împărțiți în două mari clase. Prima clasă a ales calea neutralității, în timp ce a doua clasă a ales calea beligeranței.

Prima clasă poate fi denumită “neutră”, iar a doua poate fi denumită “prometeică” (aceștia din urmă sunt cei denumiți astăzi “extraterestri” întrucât se manifestă cu ajutorul unor aparate de zbor “neidentificate”: OZN). În lumea eterică ei sunt numiți **ment**.

În ultima fază a cruntei înfruntări, Primordialii întunericului și o parte din oamenii care-i sprijiniseră cu îndârjire s-au refugiat în apropiere de Centrul lor de Putere din nordul Angliei, la Harimateea. Acolo s-a dat cea mai aprigă luptă a acestui război, în care au pierit din formă foarte multe ființe omenești și Primordiali ai întunericului. În cele din urmă, Primordialii întunericului supraviețuitori s-au refugiat în gaura de vierme de la Harimateea, întorcându-se în palierul lor cuantice. O altă parte s-a refugiat în Centrul de putere de la Miazănoapte.

După victoria împotriva celor întunecați, oastea Fiilor Luminii, condusă de Îngerul Mihail, s-a retras din palierul cuantic material prin același loc prin care au pătruns la începutul conflagrației: pe la Polul Nord al pământului. Concomitent, Sfântul Duh s-a retras din creație; toate vegetalele și formele animale au pierit, iar pământul fizic a înghețat. Nu a mai rămas decât structura minerală a Pământului, care semăna pe atunci cu planeta Marte. Noaptea a învăluit totul. Acest fenomen este numit “marea ștergere” (sau “marea disoluție”). Toți oamenii - milioane și milioane - care au mai fost surprinși în palierul cuantic material și-au pierdut corpurile duh, iar spiritul lor a fost retras în “Lumea fără formă”.

Au supraviețuit oamenii din Ișsinghingher și din celelalte Centre de Putere ale Luminii, care, oricum, nu erau situate la nivelul palierului fizic deja corupt, ci la nivelul materiei fără păcat.

CICLUL AL PATRULEA

Un nou început

“Marea ștergere” nu trebuie confundată cu **perioadele de nemanifestare** dintre ciclurile cosmice anterioare. După cum a fost menționat, în timpul perioadelor de nemanifestare dintre cicluri tot ce exista în Oceanul de Lumină a fost absorbit în Sursa Primă, Dumnezeu. În schimb, la “marea ștergere” s-a produs retragerea Sfântului Duh - Cel ce insuflă viața; a treia Persoană a lui Dumnezeu: Lumina - din creație.

Retragerea Sfântului Duh a afectat ceea ce se afla la nivelul palierului cuantic material, dar nu a afectat palierul cuantic eteric sau palierul cuantic infraeteric. De asemenea, “marea ștergere” nu a afectat ceea ce se afla în afara Oceanului de Lumină, în Haos și în iaduri. În schimb, “marea ștergere” a afectat *razele de creație* și nucleul întunecat al pământului, care și-au încetat existența. Nucleul întunecat și *razele de creație* se aflau doar la nivelul contrapărții întunecate a pământului, care a dispărut odată cu planeta fizică. La “marea ștergere”, toate duhurile omenești care se aflau la nivelul palierului cuantic material au fost eliminate de pe scena evoluției, iar spiritele lor au fost resorbite în “Lumea fără formă”. Nu au supraviețuit decât acele ființe omenești pe care “marea ștergere” le-a surprins în afara palierului cuantic material.

În general, supraviețuirea ființelor s-a desfășurat la fel ca în ciclurile cosmice anterioare. Prima categorie de ființe care a supraviețuit la “marea ștergere” a fost alcătuită din acei Primordiali ai Luminii, care nu au fost niciodată afectați de vreun eveniment catastrofal. A doua categorie a fost alcătuită din oamenii denumiți “Cei curați”, care s-au refugiat în Centrele de Putere din Ișsinghingher, Lirakashin, Illirin. Toate aceste enclave nu au fost afectate de “marea ștergere”, fiind constituite dintr-o “materie fără păcat”. A treia categorie a fost alcătuită din toți acei oameni care, chiar înaintea mării ștergeri, au înțeles răul făcut și s-au disociat de cei întunecați: oamenii neutri și oamenii prometeici. A patra categorie de oameni care a supraviețuit mării ștergeri a fost alcătuită din cei care s-au strâns în jurul Centrului de Putere de la Miazăzi. Nici Centrul de la Miazăzi, care este amplasat în apropierea Polului Nord spiritual al Pământului, nu a fost afectat de “marea ștergere”; oamenii din această categorie au continuat și de-a lungul ciclului al patrulea, într-un fel sau altul, lupta împotriva celor întunecați. A cincea categorie de supraviețuitori ai mării ștergeri au fost oamenii obișnuiți care, chiar în momentul “mării ștergeri”, populau Regatul morților vii - actuala regiune infraeterică. A șasea categorie de oameni care au supraviețuit “mării ștergeri” a fost formată din cei aflați în iaduri. *Stricto sensu*, această categorie numeroasă de oameni nu poate fi considerată ca făcând parte din “sămânța

cea rea”. Oamenii din această categorie s-au opus cu forța celor răi, iar prin aceasta au comis ei înșiși răul, astfel că, după moarte, au ajuns în iaduri; ei au supraviețuit în găurile de vierme numite iaduri, care nu aveau cum să fie afectate de “marea ștergere”.

A șaptea categorie de oameni care au supraviețuit “marii ștergeri” a fost alcătuită din acei oamenii întunecați, în frunte cu Primordialii întunericului, care nu au fost surprinși de “marea ștergere” în palierul cuantic material. Ceilalți Primordiali ai întunericului, care au fost surprinși de “marea ștergere” în palierul cuantic material, și-au pierdut corpul duh, iar spiritele lor au fost aspirate în “Lumea fără formă”. Totuși, raportat la marea masă a celor care s-au manifestat în ciclul al treilea, puțini Primordiali întunecați au dispărut la “marea ștergere”. Majoritatea Primordialilor întunericului din primele două generații și o bună parte a oamenilor din “sămânța cea rea” s-au retras în Haos cu puțin timp înaintea mării ștergeri. Ei s-au întors de unde au venit, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic și fără să fi învățat ceva util. Tot ce au fost capabili să priceapă din evenimentele dramatice desfășurate în ciclul al treilea a fost că se poate cuceri cosmosul și că se poate sfida în continuare Ordinea cosmică.

La nivelul palierului cuantic material, în cel de-al patrulea ciclu, umanitatea a avut o istorie la fel de frământată ca și în ciclurile anterioare. Totuși, în linii generale, istoria ciclului al patrulea a fost mult mai complexă decât istoria primelor trei cicluri, datorită faptului că au apărut elemente noi. Elementul cel mai important desfășurat în ciclul al patrulea a constat în intervenția directă a lui Dumnezeu în istoria oamenilor, ceea ce nu s-a întâmplat în ciclurile cosmice anterioare. De fapt, în ciclul al patrulea, Dumnezeu a intervenit direct, de mai multe ori, în istoria oamenilor. Fiecare Persoană a lui Dumnezeu - Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Sfântul Duh - a intervenit atunci când evenimentele s-au complicat într-un mod dramatic. Al doilea element de importanță deosebită a constat în nuanțarea pozițiilor oamenilor față de Ordinea cosmică. Dacă, în primele trei cicluri ale cosmosului se poate vorbi despre o împărțire de tip maniheist între bine și rău, în ciclul al patrulea pozițiile au fost mult mai nuanțate: au apărut facțiuni intermediare, care, deși nu au respectat în totalitate Ordinea cosmică, nu s-au aliat cu “Cel rău”. Chiar au luptat împotriva sa prin toate mijloacele. Al treilea element important a constat în felul (tipul) oamenilor care s-au întrupat de-a lungul ciclului al patrulea. Din punctul de vedere al structurii corpului duh, în ciclul al patrulea s-a născut a patra generație de oameni, dar s-au manifestat și oamenii din generațiile anterioare.

Spre deosebire de cei din generațiile anterioare, oamenii generației a patra - cel puțin cei care s-au născut până în epoca lui Iisus Hristos -, pot fi clasificați în **patru mari seminții**.

Prima seminție de oameni care s-a manifestat în cel de-al patrulea ciclu este formată din cei desemnați prin expresia “Copiii lui Dumnezeu”, care sunt un fel de Primordiali ai Luminii din generația a patra, dar care trebuie deosebiți de cei din ciclurile cosmice anterioare (de Primordialii Luminii din primele două generații). Această seminție de oameni a apărut chiar la începutul ciclului al patrulea, apoi s-a retras din lume, la fel ca și Primordialii Luminii cei vechi.

A doua seminție este formată din spirite noi provenite din “Lumea fără formă”, care s-au întrupat pentru prima oară în ciclul al patrulea. Numele acestei seminții este **icon** (în traducere, “Chip și Asemănare de Dumnezeu”). La începutul fiecărui ciclu al

cosmosului, atunci când condițiile din lumea materială o permit, Poarta Alfa se deschide automat și pătrund, din “Lumea fără formă”, spirite noi, care primesc corpuri duh noi. Tot astfel s-au petrecut evenimentele la începutul ciclului al patrulea, când s-au întrupat spirite pure (*iconi*), provenite direct din “Lumea fără formă”.

A treia seminție de oameni a apărut ceva mai târziu de-a lungul celui de-al patrulea ciclu al cosmosului, o dată cu reinfuzarea răului. Această seminție nu este nouă, ci este doar “reciclată”, fiind formată din oamenii care s-au întrupat și în ciclurile cosmice anterioare. Ei fac parte din supraviețuitorii care, la “marea ștergere”, se aflau în Haos și în iaduri. Deși oamenii din această categorie de veterani aveau corpuri duh specifice primelor trei generații, atunci când s-au întrupat iarăși în lumea materială, au format o seminție de sine stătătoare. Această seminție este numită *icon hlisa* (**icon**: chip și asemănare de Dumnezeu; **hlisa**: țărână. În sens larg: spirite căzute în **materie**).

A patra seminție de oameni a apărut cam pe la mijlocul ciclului al patrulea, imediat după potopul lui Noe. Numele acestei seminții este *sâmtem*. *Sâmtemii* reprezintă o seminție nouă, de sine stătătoare, diferită de primele trei. Existența lor a constituit un mare mister al cosmosului spiritual, mister care, în actuala formă, nu a mai fost spus niciodată.

Istoria umanității în cel de-al patrulea ciclu poate fi împărțită în **șapte mari perioade**. Fiecare perioadă a avut caracteristici specifice, în funcție de tipul și de seminția de ființe omenești care s-a întrupat, de calitatea energiilor pharismah emise de aceștia și de transformările mediului - ale Pământului în ansamblu. Fiecare perioadă a debutat cu un eveniment de importanță deosebită, care a dat nota dominantă. **Prima perioadă** s-a desfășurat imediat după “marea ștergere”, când Duhul Sfânt s-a reinfuzat în creație, iar pământul a renăscut. *Stricto sensu*, prima perioadă a dăinuit de la reinfuzarea energiei de viață prin intermediul Sfântului Duh până la reinfiltrarea răului în palierul cuantic material. Această primă perioadă reprezintă o repetare, pe un alt plan, a “Veacului fericit” - Era de aur -, din ciclul al treilea (după fiecare nouă creație, la începutul fiecărui ciclu, are loc o Eră de aur). **A doua perioadă** s-a desfășurat de la reinfiltrarea răului în palierul cuantic material până la potopul din vremea lui Noe. În timpul potopului, a avut loc o nouă alungare a celor răi și întemnițarea lor în adâncurile materiei. **A treia perioadă** s-a desfășurat de la potop până la o nouă reinfuzare a răului - ceea ce corespunde unui “Veac fericit” mai scurt. Și de această dată, răul s-a reinfuzat la nivelul lumii materiale datorită energiilor pharismah negative emise de către oamenii întrupați. **A patra perioadă** s-a desfășurat de la reinfuzarea răului până la intervenția directă, în Trup Dumnezeiesc de Lumină, a lui Dumnezeu în istorie, care s-a produs, pentru prima oară, pe timpul lui Moise. Intervenția directă în lumea materială, în Trup Dumnezeiesc de Lumină (ceea ce constituie o teofanie), a lui Dumnezeu, nu trebuie confundată cu contactele celor care, anterior lui Moise, au comunicat cu Dumnezeu. Atât Noe, cât și Avraam, la fel ca și multe alte persoane astăzi anonime, au intrat în contact cu Dumnezeu, dar acest contact nu a presupus o teofanie, care s-a produs doar în timpul existenței lui Moise. **A cincea perioadă** s-a desfășurat de la moartea lui Moise până la răstignirea, moartea și învierea lui Iisus Hristos. Aceasta a fost o epocă frământată, cu multe evenimente dramatice, care s-au succedat pe fundalul înfruntării directe dintre întuneric și Lumină. **A șasea perioadă** s-a desfășurat de la învierea lui Iisus Hristos, continuă și în ziua de astăzi și va continua o lungă perioadă de timp. La

sfârșitul acestei perioade va avea loc sfârșitul timpului lumii materiale. **A șaptea perioadă** se va desfășura după sfârșitul lumii materiale, în alte condiții, când va apărea “un cer nou și un pământ nou”.

☞ Pământul în noua întocmire ☞

Așadar, după “marea ștergere”, Pământul fizic a renăscut precum pasărea Phoenix, din propria sa cenușă. Astfel a început prima perioadă a ciclului al patrulea. Totuși, de această dată, nu a mai avut loc o creație **ex nihilo**, ci o reconstrucție pe baza **patternurilor** (întocmirilor) existente.

În ciclul al patrulea, Pământul a renăscut pe baza patternurilor energetice aflate la nivelul structurii de formă globulară, rezultat al activității Îngerilor Puri ai Temeliei. Existența acestei structuri eterice de formă globulară diferențiază Pământul de toate celelalte corpuri cerești. Pământul este singura planetă **vie**, celelalte corpuri cerești sunt moarte, întrucât nu au această structură globulară. Renașterea Pământului s-a produs datorită infuziei de lumină/energie/viață a Sfântului Duh. La începutul ciclului al patrulea, a treia Persoană a lui Dumnezeu, Sfântul Duh, s-a reinfuzat în creație. Astfel, globul fizic al Protopământului a revenit la viață - într-un fel, s-ar putea spune că Protopământul s-a “reîntrupat” cu o altă “înfățișare”. Astfel a apărut Pământul actual.

Spre deosebire de ciclurile cosmice anterioare, încă de la debutul celui de-al patrulea ciclu, Pământul, ca glob cosmic, a fost învăluit într-o aură protectoare de mari dimensiuni, tocmai pentru ca răul să nu se mai infiltreze atât de ușor în palierul cuantic material. Extremitatea aurei protectoare a Pământului se află undeva la jumătatea distanței dintre Lună și planeta învecinată, Marte. Întregul ansamblu al Pământului, format așadar din globul fizic, satelitul său natural, Luna și aura protectoare propriuzisă, poartă numele de **Terra aurica**.

Aura Terrei asigură o protecție sporită față de intruziunea forțelor din Haos și, în special, față de intruziunea lui Hallshithan. De aceea, în prima parte a ciclului al patrulea, nici o ființă din Haos nu a mai fost capabilă să pătrundă în Terra aurica. O ființă din Haos poate să pătrundă în Terra aurica doar în cazul în care este atrasă prin intermediul unor energii pharismah întunecate, emise de către oamenii întrupați. La începutul ciclului al patrulea nu avea cine să cheme forțele răului, mai ales că nu mai exista nucleul întunecat al pământului - *mama tuturor întunecimilor*. De asemenea, nu mai exista contrapartea întunecată a pământului și nici nu se mai formaseră *razele de creație*. La începutul ciclului al patrulea, Pământul fizic era autonom.

Prima perioadă a ciclului al patrulea a debutat cu noua creație a lui Dumnezeu, care a fost, și de această dată, perfectă. Dumnezeu este Sfânt; Dumnezeu este Unicul Sfânt; Dumnezeu nu poate crea ceva imperfect (nesfânt), astfel că, în prima parte a celui de-al patrulea ciclu, a apărut iarăși Edenul fizic - copie a Edenului de la nivelul palierului cuantic eteric.

După apariția Edenului fizic nu a mai fost nevoie de creația unui nou Adam. Primordialii Luminii din generațiile anterioare (prima și a doua), care nu au căzut niciodată în păcat, s-au manifestat în mod natural în noua lume, devenind primii ei locuitori. În prima fază s-au manifestat doar zece Primordiali ai Luminii, apoi numărul lor a sporit. Primordialii Luminii sunt ființe omenești perfecte care nu s-au răzvrătit

niciodată împotriva Planului lui Dumnezeu. Ei nu au cunoscut niciodată sentimentul de răzvrătire, astfel că au trăit, în mod permanent, în *prezentul continuu*, alături de Dumnezeu. De fiecare dată, Primordialii Luminii s-au disociat de cei care s-au răzvrătit, rămânând alături de Dumnezeu și de Îngerii cei buni - Fiii Luminii. Primordialii Luminii cunosc și respectă Planul lui Dumnezeu.

De fapt, nu se poate spune că Primordialii Luminii s-au întrupat propriu-zis în noua lume, care este actualul Pământ. Fiind perfecți, Primordialii luminii au fost atrași, în mod natural, în noul mediu perfect, astfel că ei au fost primii locuitori. Primordialii Luminii erau oameni perfecți într-o lume perfectă. Dumnezeu însuși, împreună cu Fiii Luminii - îngeri și spirite ale naturii - se plimbau împreună cu ei în mirifica lume de la începutul ciclului, învățându-i rosturile a tot ce crease.

Ascultând de îndemnul Domnului Dumnezeu, Primordialii Luminii au avut fiii și fiice. Îndemnul lui Dumnezeu, “înmulțiți-vă”, valabil pentru protopărinții Adam și Eva la începutul ciclului al treilea, a fost valabil și pentru ei. Astfel, s-a născut prima seminție a celei de-a patra generații. Oamenii primei seminții pot fi desemnați prin formularea Vechiului Testament de **Copii ai lui Dumnezeu**.

Copiii lui Dumnezeu au rămas la fel de perfecți precum părinții lor. La rândul lor, Copiii lui Dumnezeu au avut fii și fiice. Fiii și fiicele lor au fost spirite pure, abia provenite din “Lumea fără formă”. Cum era și firesc, în condițiile unei creații perfecte, Poarta Alfa s-a deschis de la sine, astfel că au pătruns în Edenul fizic, ca progenituri ale Copiilor lui Dumnezeu, spirite pure provenite din “Lumea fără formă” - denumite **iconi**. De câte ori perfecțiunea domnește în lumea fizică, Poarta Alfa se deschide de la sine, ca și cum ar avea un dispozitiv cu senzori. În secunda în care oamenii comit fapte rele, Poarta Alfa se închide instantaneu. Astfel, la începutul celui de-al patrulea ciclu, în perfecțiunea ce adăsta pretutindeni, s-au întrupat spirite noi, ceea ce nu se mai întâmplase de foarte mult timp. **Iconii** s-au întrupat cu un nou tip de corp duh și cu un nou tip de corp sufletesc, formând temelia generației a patra. Ei au avut **veșminte de piele** (trupuri materiale) specifice noilor condiții.

O lungă perioadă de timp, Primordialii Luminii și Copiii lui Dumnezeu au conviețuit împreună cu progeniturile lor, **iconii**. Toți respectau Ordinea cosmică, fiind în comuniune directă cu Domnul Dumnezeu. Noua generație de oameni denumiți **iconi** a învățat, la rândul ei, rosturile a tot ce Dumnezeu crease. În decursul acestei perioade, **iconii** generației a patra s-au înmulțit, populând întregul pământ, care se aseamăna cu o imensă grădină. Cu cât creația se apropie de perfecțiune, cu atât timpul se scurge mai încet, iar trupurile ființelor omenești îmbătrânesc mai lent. Precum Adam și Eva în paradisul terestru de la începutul celui de-al patrulea ciclu cosmic, atât Primordialii Luminii și Copiii lui Dumnezeu, cât și **iconii** nu au îmbătrânit în vreun fel, iar trupurile lor erau luminoase. Trupurile lor luminau din interior, precum neoanele.

Pe atunci, timpul lumii materiale era foarte apropiat de *prezentul continuu* (Timpul lui Dumnezeu), astfel că se poate vorbi mai degrabă despre o absență (suspendare) a timpului, decât despre o scurgere a sa. Toate procesele din natură erau atât de lente, încât totul părea static. Să ne imaginăm un mediu perfect, în care totul este într-o armonie perfectă. Plantele, la fel ca toate formele de relief, sunt perfecte. Nu există animale sălbatice, ci doar viețuitoare care ascultă de poruncile oamenilor, nu există plante ori fructe otrăvitoare, nu există ape poluate. Râurile, fluviile, cascadele și

apele oceanelor sunt pure și cristaline. Viețuitoarele aerului, apei și pământului trăiesc în fericirea și pacea ce învăluie totul. Tot astfel era în paradisul de la începutul celui de-al patrulea ciclu. Nu exista nici o disfuncționalitate, ci doar un peisaj aproape static (ca o pictură), în care oamenii se plimbau după cum doreau, admirând creația perfectă a lui Dumnezeu. În aceste condiții, nu putea exista nici o disfuncționalitate meteorologică; doar un vânticel, foarte plăcut și parfumat, adia adesea printre copaci. Tot ce se petrecuse anterior părea a fi fost uitat, iar viitorul părea a fi plin de fericire.

Din păcate, de la un moment dat, fiind spirite noi, *iconii*, fiii și fiicele Copiilor lui Dumnezeu, nu au mai respectat cu strictețe Ordinea cosmosului precum părinții lor, astfel că au introdus iarăși în cosmos principiul răului. A fost nevoie ca o singură ființă din seminția *iconilor* să nu mai respecte Ordinea cosmică și să emită energii pharismah întunecate, pentru ca totul să se prăbușească. A fost suficient ca unui singur om să ... i se urască cu Binele, ca totul să dobândească o turnură nefastă. În momentul în care *iconii* nu au mai respectat Ordinea cosmică și au adus stricăciuni creației lui Dumnezeu, mediul a început să se deterioreze. O dată cu reinfuzarea răului s-a încheiat "Veacul fericit" și a început a doua perioadă a ciclului al patrulea.

În a doua perioadă, întocmirile naturii au început să pălească, au început să se manifeste diferite ciudățenii meteorologice, vegetalele au început să moară și apoi să se reproducă, animalele odinioară docile și blânde au dobândit primele semne de agresivitate. Ceea ce oamenii au manifestat în interiorul lor, în inima ființei lor, s-a reflectat în afară. Ceea ce a fost aspirat în centru, a reapărut la periferie. În aceste condiții, *prezentul continuu*, Timpul lui Dumnezeu, nu s-a mai manifestat în lumea materială, iar oamenii care au ales calea nerespectării Planului lui Dumnezeu, au început, dintr-o dată, să îmbătrânească și apoi să moară. Totul a devenit trecut. Din păcate, "scenariul" din ciclul al treilea s-a repetat până la capăt. Iarăși s-a făcut conexiunea cu Haosul, iarăși s-a format nucleul întunecat al pământului, iarăși s-au format *razele de creație*. Iarăși s-au prezentat ... la "datorie", din Haos, ființele întunecate: Lorehh eterice, Lorehh sexuale, Dree, oamenii din "sămânța cea rea", Primordialii întunericului.

La rândul lor, Copiii lui Dumnezeu și Primordialii Luminii s-au retras definitiv din lumea oamenilor. Văzând ceea ce se petrece, ei s-au disociat de cei care au făcut răul și s-au retras. Nu a fost vina lor pentru ceea ce s-a petrecut. Ei continuă să existe și astăzi, undeva la limita dintre palierul cuantic material și palierul cuantic eteric, martori tăcuți ai lumii, dar nu mai interferează cu oamenii întrupați. Concomitent, Poarta Alfa s-a închis, iar spiritele pure - *iconii* - n-au mai fost capabile să se întrupeze. Poarta de intrare Alfa a rămas închisă, astfel că spiritele pure - *iconii* - provenite din "Lumea fără formă", nu au mai pătruns în lumea materială. După închiderea porții Alfa, au început să fie atrași la întrupare, prin intermediul energiilor pharismah întunecate, oameni care trăiseră în ciclul cosmic anterior, care au fost surprinși de "marea ștergere" în Haos și în iaduri.

Până în acel moment, oamenii din Haos și din iaduri nu cunoșteau faptul că Dumnezeu, în marea Sa înțelepciune, a creat o nouă lume, astfel că dormitau în propria lor stare existențială. Fiind atrase de energiile pharismah întunecate, aceste ființe omenești s-au bucurat enorm: mai exista o lume de distrus, astfel că s-au precipitat să se întrupeze. Pentru oamenii proveniți din iaduri și din Haos este așadar vorba despre o

reîntrupare, realizată în condiții specifice ciclului al patrulea. Condițiile din lumea materială s-au schimbat după “marea ștergere”, astfel că structura corpurilor duh ale acestor oameni a suferit o modificare. Deși făceau parte din generația a treia și aveau corpuri duh specifice, când s-au întrupat iarăși, oamenii proveniți din Haos și din iaduri s-au comportat ca o seminție distinctă. Ei au format a treia seminție a celei de-a patra generații. Această seminție este denumită **icon hlisa** (**icon** înseamnă Chip și Asemănare de Dumnezeu; **hlisa** înseamnă țărână sau pământ; pe scurt, **icon hlisa** sunt “spirite căzute în materie”).

Seminția **icon hlisa** era diferită de seminția **iconilor**. **Iconii** erau spirite pure, care nu aveau o experiență anterioară de viață. **Iconii** erau la fel de naivi ca și strămoșii lor care au trăit în prima parte a ciclului anterior, pe când răul încă nu se infuzase în creație. În schimb, **icon hlisa** aveau o experiență de viață și de rebeliune îndelungate: cunoscuseră toate formele decăderii, astfel că erau virusați până în măduva “oaselor” - mai precis, a corpului duh. Pentru cei din seminția **icon hlisa** nu a fost prea greu să corupă întreaga generație a **iconilor** - a spiritelor pure ce abia intraseră prin Poarta Alfa. Cu timpul, **iconii** s-au comportat la fel de rău ca cei din seminția **icon hlisa**. Când toți au început să se comporte la fel, nici nu se mai știa cine sunt unii și cine sunt alții. Toți au devenit o apă și un pământ: virusați și căzuți în materie. Prin ambele seminții, răul s-a reinfuzat adânc în natură.

Rezultatul reinfuzării răului a fost dramatic. În zece generații de la primul **icon** care se manifestase în disonanță cu Ordinea cosmică, mediul s-a deteriorat, iar procesul materializării s-a accentuat. Din Edenul de la începutul ciclului nu a mai rămas nici măcar amintirea. Mediul terestru s-a transformat atât de mult, încât a început să arate precum în epoca de apogeu a răului din ciclul al treilea: regiuni din ce în ce mai întinse “formate” de ființele Lorehh și Dree, ritualuri sângeroase, războaie interminabile pentru cucerirea de spații vitale și pentru racolarea de noi membri. La rândul lor, Primordialii întunericului cei mari - zei - s-au manifestat iarăși în palierul cuantic material ca la ei acasă, continuând ceea ce au început în ciclul al treilea. Nu mai conta faptul că se scursese atât de puțin timp de când, sub impulsul de viață al Sfântului Duh, pământul renăscuse.

Indiferent dacă făceau parte din categoria **icon** sau din categoria **icon hlisa**, membrii pseudoparadisurilor formate de cei întunecați erau racolați ... vii sau morți. Nu conta. Cei vii erau făcuți sclavi prin aplicarea peceților luciferice, astfel încât energia de viață (sufletul) să le fie folosită pentru extinderea spațiilor vitale. Cei morți erau la fel de folositori în iad, unde deveneau umbre lipsite de energie. Toți erau la fel de morți, fie că erau întrupați în lumea materială, fie că se aflau în iad. Viața veșnică devenise un deziderat mult prea îndepărtat.

☞ Potopul ☜

Istoria celei de-a doua părți a celui de-al patrulea ciclu, de după reinfuzarea răului, seamănă cu ceea ce s-a petrecut la sfârșitul ciclului al treilea. Datorită faptului că oamenii întrupați nu mai respectau legile cosmice, forțele răului au obținut un avantaj nesperat în lumea materială, astfel că au periclitat existența acesteia. O catastrofă nu vine niciodată singură, astfel că, de la un moment dat, celor întunecați le-

a venit iarăși ideea nebunească de a sparge cerurile și de a crea un regat universal al răului în palierul material, ceea ce a declanșat riposta Fiilor Luminii. Astfel a fost declanșat un nou război de proporții epice între Fiii Luminii și Fiii întunericului. Războiul dintre Fiii Luminii și Fiii întunericului a culminat printr-un nou eveniment catastrofal: potopul.

La începutul războiului, situația se înrăutățise atât de mult încât, pe toată suprafața pământului, nu existau prea mulți oameni care să respecte Legile cosmice. Domnul Dumnezeu a cercetat inima tuturor ființelor întrupate în lumea materială. Singura ființă omenească a cărui inimă l-a mulțumit pe Domnul Dumnezeu a fost Noe. Noe a primit poruncă direct de la Domnul Dumnezeu să construiască o arcă, pe care să îmbarce “casa” sa, împreună cu diverse elemente de floră și faună. Arca lui Noe avea o formă extrem de simplă: arăta ca o jumătate de nucă, fiind împărțită în mai multe compartimente.

Referitor la elementele de floră și faună îmbarcate de Noe pe arca sa trebuie făcută o precizare importantă; după cum a fost menționat, corpul (învelișul) fizic al naturii vegetale este constituit din proporții inegale de întuneric și lumină. Inițial, corpul fizic al unui element din natură a fost constituit din lumină, dar, treptat, compoziția sa a cunoscut un proces de întunecare. Astfel, o vegetală “luminoasă” care, cândva, era bună la gust și hrănitore, s-a transformat într-una nocivă și otrăvitoare. Un animal blând a devenit agresiv, ca și cum agresivitatea și violența oamenilor s-ar fi transferat acestuia. De fapt, animalele reprezintă ceea ce oamenii au făcut rău și au lăsat în urmă - trecut cristalizat. De aceea, Noe a adunat în arca sa, alături de membrii casei sale, doar acele elemente vegetale și animale necorupte de reziduurile aurice, în care lumina era preponderentă. Celelalte elemente vegetale și animale au fost distruse de potop.

La începutul diluviului propriu-zis, Noe și familia sa și-au găsit adăpost pe arcă. Familia lui Noe era formată din Noe-tatăl, soția sa și cei trei băieți, care și-au luat neveste. Se pare totuși că, cel puțin la un moment dat, în afara lor, a mai găsit refugiu în arcă încă o familie formată din trei persoane, despre care nu există nici un fel de surse documentare, dar a căror prezență a rămas immortalizată în cronica akasha. Această familie era formată dintr-un preot (echivalentul unui preot), soția și fiica sa (posibil să fie vorba despre două fiice). A doua familie de pe arcă făcea parte din **casa** lui Noe, dar nu din familia sa. De altfel, din Vechiul Testament aflăm că Noe a primit poruncă să îmbarce în arcă toată **casa** sa. **“Și Domnul Dumnezeu i-a zis lui Noe: Intră, tu și toată casa ta în arcă, pentru că am văzut că, din toată generația aceasta, tu ești singurul drept înaintea Mea”** (Vechiul Testament - Geneza; cap 7;1).

Aici se impune un scurt comentariu: termenul *casă* semnifică pe toți cei care locuiau sub același acoperiș cu Noe - robi, preoți, meșteșugari - astfel că nu pare să se refere la ceea ce astăzi înțelegem prin termenul de familie; termenul de familie presupune fie o înrudire prin sânge, fie una prin alianță. În Vechiul Testament, termenul *generație* pare să fie folosit în același sens în care este folosit în această carte: se referă la generația a patra. Termenul *drept*, prin care este desemnat Noe, presupune respectarea Ordinii cosmice.

La nivel subtil, potopul a fost rezultatul unei mari confruntări între elementele principale - apa, aerul, focul și pământul - și, firește, între ființele spirituale care le

controlau. De-o parte s-au înfruntat “cei răi”, în frunte cu Primordialii întunericului, cu Lorehh și cu Dree de toate orientările “doctrinare”, iar de cealaltă parte Fiii Luminii. În fruntea armatei Fiilor Luminii s-a aflat Arhanghelul Mihail (Mihail sau Mikael este unul dintre cei patru mari Principi / Prinți Ocrotitori, alături de Prinții Gabriel, Rafael și Uriel). În răstimpul potopului, Fiii Luminii și Fiii întunericului s-au înfruntat atât ca energii, cât și sub formă umanoidă. La această confruntare nu au participat oamenii întrupați, care, de această dată, au fost spectatori, dar mai ales victime. Oastea Arhanghelului Mihail a pătruns iarăși pe la Polul Nord al Pământului și s-a infuzat în materie (ca energii), atacându-i pe cei întunecați la nivelul tuturor elementelor: focul de sus s-a luptat cu focul din adâncuri, apa din cer s-a luptat cu apa coruptă de pe pământ, aerul pur cu aerul impur, pământul a fost răvășit. Spiritele bune ale naturii de foc s-au luptat cu spiritele rele ale naturii de foc - Lorehh de foc -, spiritele bune ale naturii de apă s-au înfruntat cu cele rele, spiritele bune ale naturii de aer s-au înfruntat cu Lorehh de aer, îngerii cei buni (Fiii Luminii) s-au înfruntat cu Dree (Fiii întunericului).

Popolul propriu-zis a început în momentul în care, pe fondul răutății oamenilor din lumea materială (și, implicit, a emiterii de energii pharismah întunecate), focul negru din adâncuri s-a revoltat și a irupt la suprafață. Împreună cu el au ieșit din trecutul în care erau captive spiritele naturii rebele de foc, Lorehh. După aceea, apele din adâncuri (Lorehh de apă) s-au ridicat la suprafață, iar cele de la suprafață au căzut în adâncuri. Aerul a devenit impur și s-a încins datorită acțiunii focului din adâncuri, ceea ce denotă o acțiune în forță a ființelor Lorehh de aer. În urma acestei incursiuni în forță a spiritelor întunecate ale naturii - de foc, apă și aer -, Fiii Luminii au pornit o ofensivă de mari proporții. Pentru a pune capăt acestei răzvrătiri, Fiii Luminii au adus apa din “cer” - ploaia. Ploaia nu s-a oprit o perioadă foarte lungă de timp. (Textul Vechiului Testament afirmă laconic că **“s-au rupt toate izvoarele Adâncului celui mare și s-au deschis zăgazarile Cerurilor”** - cap 7; 11). După timpul de astăzi, ploaia “dulce” a durat foarte mult timp, dar după timpul acelor vremuri a durat doar 40 de zile și 40 de nopți.

În prima fază, un observator fizic aflat la suprafața pământului ar fi observat cum pământul se crapă îngrozitor, iar focul din adâncuri irupe în cele mai neașteptate locuri; în a doua fază ar fi observat cum focul este stins treptat de ploaia torențială ce cade neîncetat din cer. În fine, observatorul fizic ar fi observat cu adâncă groază cum ploaia inundă treptat globul terestru, astfel încât, chiar și munții cei mai înalți sunt acoperiți de ape. În răstimpul potopului, pământul fizic a fost acoperit integral cu ape. În faza de apogeu a potopului nu mai exista nici o porțiune de uscat pe tot pământul, ceea ce înseamna, nici mai mult nici mai puțin, că munții cei mai înalți, care pe atunci atingeau înălțimi de cel puțin nouă mii de metri, erau acoperiți de ape. În schimb, un clarvăzător din acele timpuri ar fi observat faptul că focul provenit din adâncuri este reflectarea ființelor răului de foc - Lorehh și Dree de foc -, cu anumite înfățișări și forme. Aceste ființe de foc puteau fi observate chiar și de neclarvăzători, dacă ar fi avut timpul necesar să analizeze situația. Un clarvăzător ar fi observat că apele din adâncuri, ce irupeau la suprafața pământului, aveau diferite forme stranii, cel mai adesea hidoase, fiind manifestările unor ființe Dree și Lorehh de apă, în timp ce apele de sus (din cer) erau manifestările unor spirite bune de apă, sprijinite de o impunătoare armată de ființe îngerești din ierarhia Fiilor Luminii.

Potopul a pus capăt celei de-a doua perioade a celui de-al patrulea ciclu. Spre deosebire de “marea ștergere”, când palierul cuantic material a dispărut, în decursul potopului mediul fizic a fost acoperit cu ape. Totuși, apele din timpul potopului nu trebuie confundate cu cele de astăzi. În acele vremuri, apa era ceva mai vâscoasă. Imediat după retragerea apelor s-a arătat din nou pământul.

După potop, la fel ca la fiecare început de ciclu, Sfântul Duh - a treia Persoană a Sfintei Treimi - a infuzat iarăși viață în tot ce există. O dată cu infuzia de viață a Sfântului Duh, a început a treia perioadă a celui de-al patrulea ciclu. Toate ființele omenești surprinse în palierul cuantic material și-au găsit sfârșitul la potop. Corpurile lor duh au fost eliminate de pe scena evoluției, iar spiritele au fost absorbite în “Lumea fără formă”. La nivel transfizic au supraviețuit doar ființele omenești care se aflau (decorporate) în Haos, în iaduri, în lumea eterică, în Centrele de putere și în Regatul morților vii (supraviețuitorii au fost aceiași ca și la sfârșitul ciclului al treilea), iar la nivelul palierului cuantic material au supraviețuit teribilului diluviu doar persoanele care s-au refugiat pe arcă, în frunte cu Noe (spre deosebire de “marea ștergere”, în răstimpul căreia nu a supraviețuit nici o ființă întrupată).

Imediat după potop, prin intermediul Sfântului Duh, totul a fost recreat pe baza patternurilor energetice ale vechilor întocmiri. Astfel, a fost reinstaurat un nou Eden fizic. După fiecare eveniment care afectează habitatul terestru (perioadă de nemanifestare, mare ștergere, potop) și după fiecare nouă re-creație, care nu poate fi decât perfectă deoarece este Opera lui Dumnezeu, se reinstaurează Edenul. Atâta timp cât persistă Edenul, durează și Veacul fericit.

În prima etapă de după potop, totul se prezenta aproximativ la fel ca la începutul ciclului al patrulea. Aproximativ, deoarece, în decursul diluviului, palierul cuantic material nu a dispărut, iar aspectul mineral al pământului a rămas intact. La potop s-a produs doar o “reșezare” a elementelor. Nucleul întunecat - *mama tuturor întunecimilor* - a rămas intact, la fel ca și *razele de creație*. Cei întunecați au fost doar “consemnați” în adâncul pământului: focul “Cel rău”, ca manifestare a ființelor Lorehh și Dree de foc, a fost azvârlit în profunzimile materiei, apa cea rea, ca manifestare a ființelor Lorehh și Dree de apă, s-a scurs în adâncuri etc. Într-un cuvânt, “Cel rău” a fost **întemnițat** în materie.

Pentru scurt timp, după retragerea apelor, pământul a rămas golaș. Nu exista nici o formă de vegetație, nici un copac, nici un animal și nici un om. Nici măcar cadavrele celor dispăruți în timpul potopului nu se mai zăreau; existau doar forme de relief, munți, văi, dealuri, câmpii, dar acestea erau golașe. Solul semăna întrucâtva cu cel care exista în paradisul terestru de la începutul celui de-al patrulea ciclu: era roșu, cam ca argila proaspătă. Solul globului terestru era în totalitate roșu.

Într-un fel, se poate spune că, după potop, a apărut un alt sol - un sol în care predomina lumina. Proporția de lumină era net superioară față de solul care exista înaintea diluviului. În prima zi de după retragerea apelor, solul de culoare roșiatică emitea o strălucire interioară, ca și cum ar fi fost luminat din interior. Până la o înălțime de mai mulți metri (zece-douăzeci de metri, dacă nu mai mult), solul era învăluit de un abur strălucitor și extrem de parfumat, care conținea cumulul **patternurilor** creației pe cale de a se naște. Aburul învăluia ca un halou întregul pământ. Noe și familia sa nu aveau nevoie să se hrănească ori să bea apă, datorită

aburului ce învăluia solul. Inspirând acel abur, nu mai simțeau setea ori foamea. Aburul le genera o senzație de fericire totală, un fel de beatitudine. Din cauza aburului, nu se mai zărea Soarele și Luna, nu se mai zăreau nici stelele.

În aburul lăptos ce învăluia Pământul se întruchipau forme fermecătoare de vegetație (întocmiri); după ce se întruchipau aieva, formele se topeau de la sine, apoi se recompuneau foarte rapid, creând o impresie de vis. Toate aceste forme și întocmiri erau manifestări ale ființelor îngerești și ale spiritelor bune ale naturii. Prin intermediul lor li se arătau supraviețuitorilor potopului toată istoria creației, ca rezultat al activității ființelor îngerești și spiritelor naturii, creatoare de forme. Creația efectivă a întocmirilor noului pământ a început din locul în care s-a oprit arca - loc denumit Ararat. Acolo, Noe și familia sa au eliberat din arcă toate viețuitoarele și toate semințele vegetalelor. Noua creație de vegetale (întocmiri) - căci se poate vorbi despre o nouă creație - a pornit, așadar, omnidirecțional din locul numit Ararat. Muntele Ararat a fost, astfel, “locul dintâi” al unei noi creații.

Valul de viață, ca emanație a Sfântului Duh, s-a propagat ca un tsunami prin aburul lăptos. În urma sa, vegetația s-a recompus de la sine, într-un proces de creștere miraculos. În scurt timp, întreaga suprafață a pământului a fost acoperită de o minunată floră tropicală. Astfel a fost restaurat un nou Eden.

☞ Primele linii de descendenți ☞

O dată revenirea la viață a pământului a început a treia perioadă a celui de-al patrulea ciclu. În noul Eden, procesul de populare al globului terestru a avut loc destul de rapid, dar pentru a înțelege cum de-a fost posibil așa ceva trebuie luat în considerare faptul că, din punct de vedere al aspectului material, noua creație era formată în mod majoritar din lumină.

Datorită condițiilor acelei perioade, nu era loc de bătrânețe și de moarte; la fel ca și natura, trupurile nu îmbătrâneau, iar oamenii ajunseseră la vârste impresionante, precum strămoșii lor care au trăit în perioada de început a ciclului. De fapt, prima perioadă de după potop poate fi caracterizată prin absența timpului. Timpul - ca transformare biologică a formelor de viață materiale - nu apare decât în condițiile existenței răului. Răul presupune discontinuitatea creației; răul înseamnă îmbătrânirea și, în final, moartea trupească. În absența răului, a timpului și a eternei deveniri, ființele omenești pot atinge vârste foarte înaintate, de cinci sute - opt sute de ani, continuând să se prezinte sub înfățișarea unor tineri de maxim 30 de ani. Pe toată durata vieții lor, astfel de oameni pot procrea - pot avea fii și fiice. De-a lungul acestei perioade de timp, răul nu a făcut joncțiunea cu lumea fizică. Nu avea cum, datorită faptului că lumea materială se afla inclusă în *prezentul continuu*, Timpul lui Dumnezeu. Fiind înfrânte în războiul necruțător din timpul potopului, ființele ce manifestau răul au fost fie înlănțuite în adâncurile “abisului” de ape și de foc din interior, fie alungate în afara Oceanului de Lumină, în Haos.

Chiar la începutul celei de-a treia perioade a celui de-al patrulea ciclu s-au format mai multe linii de descendenți. După cum a fost menționat, o ființă omenească vine la întrupare doar datorită energiilor pharismah emise de către părinții săi în momentul concepției. Teoretic, o ființă omenească poate să vină la întrupare din următoarele

locuri: din “Lumea fără formă”, caz în care este un spirit pur (icon), din iaduri sau din Haos, în cazul ființelor *icon hlisa*. Actualmente, o ființă omenească poate să vină la întrupare și din lumea astrală (lumea duhurilor), dar în perioada de după potop nu exista încă lumea astrală. De asemenea, o ființă omenească se putea întrupa, în condiții speciale, direct din lumea eterică sau din Regatul morților vii (aceste ultime cazuri sunt mai mult teoretice).

Imediat după potop, lucrurile au stat într-un mod diferit față de toate celelalte epoci datorită faptului că, pe de-o parte, Poarta Alfa, care face legătura cu “Lumea fără formă”, era blocată, astfel că nici un spirit nou (icon) nu mai putea veni în lumea materială. La rândul lor, Primordialii Luminii, la fel ca și Copiii Lui Dumnezeu, care populaseră Pământul la în prima perioadă a ciclului al patrulea, se retrăseseră definitiv din lumea materială. Pe de altă parte, trebuie ținut cont de faptul că, dată fiind puritatea relativă a ființelor omenești din acea perioadă, energiile pharismah emise în momentul concepției au fost, la rândul lor, relativ luminoase. Totuși, nu au fost suficient de luminoase pentru a deschide iarăși Poarta Alfa și pentru a lăsa să pătrundă în lumea materială spirite pure (*iconi*), dar nici suficient de întunecate pentru a face conexiunea directă cu “Cel rău” - cu ființele din Haos sau din iaduri (*iconi hlisa*). În consecință, s-a întrupat în lumea materială o categorie aparte de ființe omenești: nici perfect luminoasă, dar nici extrem de întunecată. Aceste ființe omenești au fost, de fapt, foști Primordiali ai întunericului deveniți între timp luminoși. Acești Primordiali avuseseră, în ciclul al treilea, un rang mai mic în ierarhia “Celui rău”. Ei nu erau situați la același nivel cu Primordialii întunericului cei mari, tot astfel cum un elev din clasa întâi nu are același nivel de pregătire ca un elev din clasa a doisprezecea, deși, ca termen generic, ambii au calitatea de elev. În ultima parte a celui de-al treilea ciclu, puțin înainte de războiul de la Harimateea, acești Primordiali ai întunericului și-au dat seama de răul făcut și s-au întors la Dumnezeu. Ei au fost cei care s-au opus lui Hallshithan, trimițând misionari la câmpie, care să vestească noroadelor existența unicului Dumnezeu. Reîntorcându-și fața spre Dumnezeu, ei au devenit luminoși, dar nu se puteau ridica la calitatea adevăraților Primordiali ai Luminii, care nu s-au răzvrătit niciodată. Tocmai acești Primordiali deveniți luminoși au fost atrași la întrupare în nou constituita lume materială de după potop. Totuși, o dată cu atragerea acestor Primordiali în lumea materială s-a produs un fenomen memorabil: ei s-au întrupat prin femeie, ceea ce nu s-a mai petrecut nicicând înainte. Până în acel moment, toți Primordialii întunericului - la fel ca și Primordialii Luminii - s-au manifestat în lumea fizică prin materializare, nu prin nașterea firească, prin intermediul femeilor. Însă după potop, Primordialii despre care este vorba s-au născut prin femeie și au devenit oameni obișnuiți.

În mod firesc, acești Primordiali au avut fii și fiice, care s-au ramificat în mai multe linii genealogice. Fiii și fiicele acestora au avut la rândul lor progenituri, astfel că numărul oamenilor s-a înmulțit considerabil. Progeniturile acestor Primordiali au format o nouă seminție, denumită *sântem* (seminția se numește *sântem*, iar oamenii ce formează această seminție pot fi denumiți *sântemi*; ei pot fi desemnați și prin expresia, folosită în Vechiul Testament, de “fii ai oamenilor”). Procesul apariției seminției *sântemilor* pe scena istoriei a fost diferită de cea a întrupării oamenilor *icon* și *icon hlisa*. De altfel, *sântemii* erau (și sunt) diferiți, ca structură aurică, de toți oamenii care se întrupaseră până în acel moment.

Subiectul apariției (originii) și existenței seminției denumită *sâmtem* necesită o tratare specială. Dealtfel, existența acestei seminții este unul dintre cele mai bine păzite mistere ale cunoașterii, iar cei care, până în prezent, au avut, într-un fel sau altul, cunoștință referitoare la un astfel de subiect, nu au suflat nici un cuvânt. Subiectul existenței *sâmtemilor* nu poate fi tratat decât începând cu analiza originii lor, iar o astfel de analiză nu poate pleca, așa cum a fost deja menționat în repetate rânduri, decât de la analiza contactului sexual care i-a adus la existență.

Cum era și firesc, în momentul contactului sexual, Primordialii care s-au întrupat la începutul celei de-a treia perioade a celui de-al patrulea ciclu au emis energii pharismah de o anumită calitate, prin care, teoretic, urmau să atragă la întrupare alte ființe omenștii - fii și fiice. Datorită faptului că erau deosebit de puternici, fiind Primordiali și având corpuri duh specifice, ei au emis energii pharismah atipice, care nu existaseră nicicând în cosmos. Acești Primordiali erau unici în cosmos. Unici și cu puteri de manifestare foarte mari, datorită calității deosebite ale corpurilor duh. Cu toate acestea, energiile pharismah emise de acești Primordiali în timpul contactului sexual nu au fost suficient de luminoase pentru a debloca Poarta Alfa și pentru a atrage la întrupare *iconi* - spirite pure din "Lumea fără formă". Nu au fost nici atât de întunecate pentru a atrage oameni *icon hlisa* din Haos sau din iaduri. Energiile pharismah ale acestor Primordiali n-au întâlnit, în drumul lor, nici un mediu (nici un palier cosmic) de unde să atragă la întrupare ființe compatibile. Lumea materială devenise ca o seră ermetic închisă, în care nu putea pătrunde nici un spirit din exterior - nici din "Lumea fără formă", nici din Haos. În consecință, **energiile pharismah emise în momentul concepției, s-au întors tot la ei**. Rezultatul a fost că Primordialii în cauză au născut un fel de clone; aceștia au fost *sâmtemii*. *Sâmtemii* au fost desemnați în Vechiul Testament prin denumirea generică de "fii ai oamenilor".

Fiii oamenilor din seminția *sâmtemilor* au o alcătuire atipică, diferită de cea a oamenilor *icon hlisa*. Precum a fost menționat, oamenii *icon hlisa* sunt alcătuiți din spirit, corp duh (ca structuri interioare), suflet (care este alcătuit, precum a fost menționat, din corpul sufletului și steluța sufletului), corp mental, corp astral, corp emoțional, corp eteric (ca structuri aurice derivate) și, evident, trup material. Spre deosebire însă de oamenii *icon hlisa*, *sâmtemii* nu au spirit, după cum nu au nici corp duh; *sâmtemii* sunt alcătuiți doar din ansamblul sufletului - format din steluța sufletului de la nivelul laringelui și din corpul sufletului. *Sâmtemii* sunt, de fapt, *clone de suflet* ale părinților lor - Primordialii. Primordialii erau considerați "tați" sau strămoși ai liniilor genealogice care s-au născut din coapsa lor. *Sâmtemii* se numeau pe ei înșiși "Fiul lui ... care este strămoșul și tatăl seminției mele". Primordialul respectiv era așadar *om*, iar *sâmtemul*, ca progenitură a sa, era doar *fiu al omului*. Încă de la început, *sâmtemii* dintr-o linie genealogică au primit interdicția de a se împreuna cu cei din alte linii. Din fiecare Primordial s-a născut o linie genealogică distinctă care s-a perpetuat de-a lungul timpului.

După o lungă perioadă, sub supravegherea unor conducători - care pot fi considerați capi de spiță genealogică -, *sâmtemii* s-au răspândit pe toată suprafața pământului. Ca particularitate frapantă, tipologic vorbind, *sâmtemii* dintr-o linie genealogică nu erau diferențiați prea mult unii de alții, în sensul că glasul strămoșului (Primordialului) vorbea prin sângele și prin carnea lor. Cuvintele Primordialului le

răsunau mereu în urechi, ca un glas al subconștientului: “Să nu te depărtezi de mine și să faci ce îți spun eu”. În acea perioadă de timp, *sâmtemilor* nici nu le trecea prin cap să facă altceva. Existau legi extrem de stricte în ceea ce privește hrana, comportamentul și relațiile sexuale. *Sâmtemilor* dintr-o spiță le era interzis cu desăvârșire să se împreuneze și să aibă fii și fiice cu cei din alte spițe genealogice.

De-a lungul Veacului fericit ce s-a derulat imediat după potop, *sâmtemii* au fost nemuritori. Încă nu existau îmbătrânirea și moartea datorită faptului că “Cel rău” nu fusese atras prin rezonanță în nou constituita lume. De asemenea, nu exista timpul, schimbarea și eterna devenire. Îngerii din ierarhia Fiilor Luminii și spiritele bune ale naturii s-au manifestat iarăși în lumea materială, educându-i pe fiii și pe fiicele oamenilor - pe *sâmtemi*. Glasul lui Dumnezeu se făcea adesea auzit în natură, iar Slava Sa putea fi observată uneori în locurile înalte - cel mai adesea, pe munții cei mai înalți. Când vorbea Dumnezeu, toată natura vibra; fiecare element vegetal transmitea Cuvântul Tatălui Ceresc, precum o membrană de difuzor. Mai mult decât atât, spiritele bune ale naturii au adus noi elemente de mediu (întocmiri) pentru a veni în sprijinul seminției *sâmtemilor*. La fructele și rădăcinile bune de mâncat, care existaseră și în ciclurile cosmice anterioare, spiritele naturii bune au adus noi vegetale. Astfel au apărut, pentru prima oară, grâul, cartoful și porumbul, care anterior nu existau.

O dată cu apariția *sâmtemilor*, relațiile dintre oameni s-au modificat. Dacă, în ciclurile cosmice anterioare, când se manifestau doar oamenii *icon* și *icon hlisa*, legăturile interumane erau exclusiv energetice, având la bază energiile pharismah, în cazul *sâmtemilor* s-au manifestat cu precădere legăturile de sânge și de carne. Într-un fel, se poate spune că sufletul strămoșului - care era un Primordial - se transmitea prin sânge și prin carne la toți membrii liniei sale genealogice, printr-un fel de rezonanță morfică (astăzi se vorbește despre genotip și fenotip). O astfel de transmitere prin structurile materiei (prin sânge și prin carne) a unor energii modulate informațional era ceva nou în cosmos. Nu se mai petrecuse niciodată așa ceva. Din acele timpuri se poate vorbi despre ereditatea fizică, care este generată de anumite câmpuri morfice de la nivelul structurii corpului sufletului și, implicit, ale corpului eteric. Tot din acele timpuri se poate vorbi despre formarea incipientă a raselor din ziua de astăzi; tipologiile fizice ale principalelor linii genealogice de *sâmtemi* s-au perpetuat până în ziua de astăzi.

În momentul apariției *sâmtemilor* ca seminție de sine stătoare, majoritatea oamenilor *icon hlisa* se afla fie în Haos, fie în iaduri, fie în Regatul morților vii, fie în lumea eterică.

☞ Toiagul păstorului a fost sfărâmat ☞

După potop, răul nu a fost epurat definitiv; nici nu avea cum. El încă exista, fiind manifestat de ființele care pot fi denumite generic “Cel rău”: Primordialii întunericului, ființele Lorehh și Dree care se aflau în Haos, oamenii care se aflau în iaduri. Toate aceste ființe se aflau departe de *prezentul continuu* ce învăluia după potop lumea materială.

La fel ca în ciclurile cosmice anterioare, conexiunea cu “Cel rău” s-a produs datorită emiterii de către oamenii din lumea materială a unor energii pharismah aflate

în disonanță cu Ordinea cosmică. După potop, conexiunea cu “Cel rău” s-a înfiripat începând de la vârful piramidei: de la unii dintre Primordialii capi de linii genealogice. Imediat după ce vârful piramidei s-a prăbușit, nici ceilalți oameni n-au mai respectat legile cosmice și au emis energii pharismah întunecate, moment în care “Cel rău” (ființele care-l manifestă) a revenit de-a lungul razelor de creație în lumea materială. De-a lungul unei singure generații, răul s-a infuzat iarăși în lumea materială: tot ce a fost absorbit în centru a reapărut la periferie. În mai puțin de 30 de ani după timpul de astăzi, stricăciunea s-a abătut iarăși asupra creației perfecte, la fel ca în epocile anterioare. Astfel s-a încheiat a treia perioadă și a început a patra perioadă a ciclului al patrulea.

Cea de-a patra perioadă a fost marcată de mari transformări și a fost presărată cu răsturnări de situații; a patra perioadă a fost, de asemenea, și cea mai dramatică epocă a istoriei umanității. Foarte important de menționat - și, în același timp, uimitor - este însă faptul că, după (re)infuzarea răului în natură, s-au înmulțit elementele chimice din lumea materială; au apărut elemente chimice noi (este vorba despre elementele chimice din tabelul lui Mendeleev), în care ponderea de întuneric era majoritară, iar lumea materială s-a densificat aproape ca în ziua de astăzi. Prăbușirea a pornit de la ceea ce poartă numele de **iubire bolnavă**; unii Primordiali, capi de linii genealogice, și-au făcut fiitoare din fiicele *sântemilor* (Vechiul Testament punctează acest aspect afirmând că “fiicele oamenilor se făcuseră tot mai frumoase”), astfel că au început să emită energii pharismah întunecate, prin care au făcut iarăși conexiunea cu Haosul și cu iadurile. Problema cea mai gravă a fost însă atragerea la întrupare de către Primordiali a oamenilor din categoria *icon hlisa*, care adăstau în haos și în iaduri. Atragerea ființelor omenești din categoria *icon hlisa* s-a produs tot în urma emiterii de către Primordiali a unor energii pharismah întunecate. Un *icon* sau un *icon hlisa* nu putea fi adus la întrupare decât prin împreunarea directă a doi Primordiali, un bărbat și o femeie. Întruparea, direct din Haos și iaduri, a oamenilor *icon hlisa* a reprezentat o adevărată catastrofă: ei au adus cele mai felurite forme de manifestare ale răului în lumea materială, educându-i în sens negativ pe *sântemi* (așa cum s-a întâmplat și în cazul *iconilor*).

Când răul s-a infuzat în natură și în structura corporală a oamenilor, iar materia s-a densificat, a apărut moartea. Toate ființele omenești, fie *icon hlisa*, fie *sântemi* au început să îmbătrânească și apoi să moară. Nimeni nu mai era capabil să trăiască opt, nouă sute de ani, precum strămoșii lor. Durata de viață s-a micșorat progresiv: de la opt sute de ani a scăzut la cinci sute de ani; de la cinci sute de ani a scăzut apoi la maximum o sută cinci zeci de ani. Apoi a scăzut vertiginos sub o sută de ani. Chiar dacă un om respecta legile cosmice - Ordinea cosmică - nu mai putea trăi decât până la aproximativ o sută cincizeci de ani. Nu putea atinge o vârstă înaintată datorită faptului că răul (întunecimea) se impregnase în natură: în hrană, în aer și în apă. Tot ce era ființă de carne a fost astfel contaminat cu rău (cu păcat) și condamnată să trăiască foarte puțin, în comparație cu strămoșii din vechime. Când a murit primul om în lumea materială (după potop) s-a spus că “**toiagul păstorului a fost sfărâmat, iar oile sale au fost risipite**”. Păstorul absolut la începutul ciclului al patrulea a fost Noe (care poate fi considerat noul Adam), care avea un toiag de conducător. Noe și familia sa au trăit extrem de mult chiar și după revenirea răului.

Chiar și în prima perioadă a infuzării răului, structurile trupești (corpurile fizice) ale oamenilor nu devenisră complet materiale (era o materie mai puțin densificată decât în ziua de astăzi), ci erau, mai degrabă, semieterate. Ulterior, ele s-au densificat treptat, pe măsură ce răul s-a infuzat în natură. În ziua de astăzi, dacă o ființă omenească ar reuși, printr-o purificare extremă, să elimine ponderea de rău (de întunecime) din structura sa aurică și trupească, corpul său fizic ar deveni asemănător unei fantome: eterat și aproape invizibil percepției normale. La început, trupul său fizic ar deveni relativ luminos, apoi s-ar etera încetul cu încetul. Omul în cauză ar deveni nemuritor și ar obține viața veșnică. Deocamdată, doar unii sfinți creștini au reușit să străbată jumătate din drum: trupurile lor au fost atât de mult purificate de-a lungul vieții, încât, după moarte, nu au mai putrezit. În condițiile în care, actualmente, răul este infuzat atât de mult în natură, iar hrana, aerul și apa sunt deja contaminate, nu se poate mai mult.

Concomitent cu întruparea pe scară largă a oamenilor *icon hlisa*, au venit, de-a lungul razelor de creație, ființele Lorehh și Dree. În scurt timp, ființele Lorehh și Dree, ca și o parte din Primordialii întunericului cei mari au început să se manifeste direct în lumea materială, spărgând palierele cuantice pe *scurtături*, așa cum făcuseră în ciclul al treilea. Așadar, istoria s-a repetat. Ființele Lorehh și Dree au *formatat* iarăși diferite teritorii sau regate, iar oamenii din seminția *sâmtemilor* au primit pecetea luciferică. Cei mai puternici și cei mai virusați oameni din seminția *icon hlisa* au atras de partea lor mari mase de *sâmtemi*, cu care au migrat în cele patru puncte cardinale, formând noi și noi regate. Ei s-au erijat în *purtători de stindard* ai unor zei. Zeii nu erau alții decât Primordialii întunericului din primele două generații. Purtătorii de stindard au ascuns Adevărul și au oculat Numele lui Dumnezeu, Creatorul. Ei s-au proclamat fii direcți ai zeilor.

O lungă perioadă de timp, în lumea materială au coexistat doar cele două mari categorii de oameni: *sâmtemii* și *icon hlisa*. Cele două seminții coexistă și în prezent. *Sâmtemii*, precum cum a fost menționat, sunt alcătuiți doar din ansamblul sufletului (compus din steaua sufletului și din corpul sufletului), din corpul fizic, corpul eteric și din structurile aurice exterioare (corpul emoțional, corpul astral și corpul mental). *Sâmtemii* nu au spirit, nu au duh, nu au linie divină, nu au reîncarnări anterioare; ei apar în cosmos doar în momentul nașterii în lumea materială. A doua seminție de oameni este formată din *icon hlisa*, care sunt alcătuiți din spirit, corp duh, suflet (format din steaua sufletului și din corpul sufletului), corp eteric și corpuri aurice exterioare: corp emoțional, corp astral și corp mental. Având spirit și corp duh, oamenii *icon hlisa* au reîncarnări anterioare.

Ca o paranteză se poate spune că, actualmente, pe suprafața globului, din totalul populației, 70% dintre oameni fac parte din seminția *sâmtemilor* și 30% dintre oameni fac parte din categoria *icon hlisa*. Pe timpul vieții trupești a Domnului Iisus Hristos, proporția era și mai categorică: 90% dintre oameni făceau parte din seminția *sâmtemilor* și aproximativ 10% dintre oameni făceau parte din categoria oamenilor *icon hlisa*. România este singura țară din lume în care, în ziua de astăzi, proporția este aproape inversată: 70% dintre oameni fac parte din categoria *icon hlisa* și 30% oameni fac parte din seminția *sâmtemilor* (cei aproximativ 30% din categoria *sâmtemilor* sunt urmașii de trup ai celor ce au venit, în decursul veacurilor, pe teritoriul carpat-

danubiano-pontic, prin migrații succesive). Pentru a înțelege adevărata semnificație a acestor procente, cei interesați pot studia pe îndelete textul Vechiului Testament, capitolul 10, acolo unde este vorba despre urmașii fiilor lui Noe, despre numele acestora, despre popoarele pe care aceștia le-au întemeiat și poate vor înțelege ceea ce trebuie înțeles.

Revenind la subiect, se poate afirma că după reinfuzarea răului în palierul cuantic material, oamenii *icon hlisa* s-au întrupat direct din locurile în care au fost surprinși de evenimentele catastrofale trecute: din Haos sau din iad. Fiind atrași de energiile pharismah emise de acei Primordiali de rang mai mic în lumea materială, oamenii *icon hlisa* s-au întrupat natural, prin intermediul femeilor (trebuie făcută această precizare întrucât în acea perioadă au existat și ființe omenești care nu s-au întrupat în mod natural, ci s-au materializat pentru diferite perioade de timp; aceste ființe omenești nu se deosebeau trupește de cele născute prin intermediul femeilor). După moarte, oamenii *icon hlisa* s-au reîntors în locațiile din care au venit: în Haos, în iad sau, eventual, atunci când a fost cazul, în Regatul morților vii. În cazul oamenilor *icon hlisa*, imediat după momentul morții, structurile aurice exterioare sunt resorbite, prin intermediul chakrelor în corpul sufletesc, iar corpul eteric se disipează în mediu. Imediat după aceea, corpul sufletesc este, la rândul său, aspirat în corpul duh, care-și continuă existența post-mortem în iaduri, în Haos sau, în cel mai bun caz, în Regatul morților vii (pe atunci nu exista lumea astrală).

Datorită diferenței de structură aurică, în cazul seminției *sântemilor*, procesul morții era (și este) diferit de cel al oamenilor din seminția *icon hlisa*. *Sântemii* nu au spirite și corpuri duh, precum oamenii *icon hlisa*, astfel că, după moarte, nu pot fi absorbiți în iad, în Haos sau în Regatul morților vii. Procesul morții la *sântemi* se derula în felul următor: în momentul decesului, corpul fizic își înceta funcțiile vitale, corpul eteric se risipea în mediul eteric o dată cu putrezirea cadavrului, iar corpurile aurice exterioare - corpul emoțional, corpul astral și corpul mental - erau resorbite în suflet, mai precis în fantoma alburie numită corpul sufletesc. Până în acest punct, procesul morții la *sântemi* se desfășura la fel ca la oamenii *icon hlisa*. Dar, începând din acest punct, se poate vorbi despre o diferență esențială. Spre deosebire de oamenii *icon hlisa*, **la sântemi nu exista un proces postmortem, datorită faptului că nu aveau corpul duh**. De aceea, la *sântemi*, corpul sufletului suferea o transformare radicală: imediat după momentul morții, forma umanoidă a corpului sufletului se coagula într-o sferă de energie sufletească, în mijlocul căreia strălucea palid o steluță - steluța sufletului. Această structură sufletească ovoidală dăinuie la nesfârșit, în aceeași formă. Astfel, după moarte, structura aurică a oamenilor din seminția *sântemilor* este redusă la o structură sufletească ovoidală. În această stare, *sântemii* nu mai sunt conștienți și zac într-o amorfie pe care, împreună cu vechile scrieri, o putem denumi **adormire. Sântemii sunt cei adormiți**. Ei nu mai pot fi înviați decât la a doua venire a lui Iisus Hristos, când trupurile lor vor învia.

De fapt, atât Vechiul, cât și Noul Testament vorbesc cu precădere despre seminția *sântemilor* atunci când se referă la **învierea trupurilor**. Evident, învierea trupurilor este valabilă și pentru oamenii *icon hlisa* (este valabilă pentru toți oamenii), dar este vorba despre un proces care se va desfășura în mod diferit. Vechiul și Noul Testament nici nu au luat în calcul categoria oamenilor *icon hlisa*; ele se referă doar la

seminția *sâmtemilor*, despre care spun că au o singură existență, care începe o dată cu nașterea în lumea materială și se încheie cu moartea trupească, ceea ce este purul adevăr. Din acest motiv resping ca nefondate informațiile cu privire la reîncarnare.

Reîncarnarea se referă la spirite și la duhuri, mai precis la acei oameni care au aceste structuri aurice, adică la oamenii *icon hlisa*, nu la *sâmtemi*. Tot la *sâmtemi* se referă și o parte din scrierile străvechi egiptene, mayașe, sumeriene, feniciene sau grecești. Multe din ritualurile de înmormântare din civilizațiile respective, ce par astăzi foarte ciudate, trebuie raportate la această seminție de oameni: *sâmtemii*. De altfel, oamenii din această categorie nici nu cred că ceva din ființa lor supraviețuiește morții, după cum nu cred că există existențe anterioare. Nici n-ar avea cum, întrucât nu au în experiență astfel de trăiri, iar structurile lor aurice nu conțin astfel de informații.

Întreaga cultură occidentală - în care precumpănește materialismul “științific” și ateismul - este bazată pe deducțiile și cercetările limitate ale acestei categorii de oameni care intră în existență la nașterea în lumea materială și dispare din existență la deces, pentru a intra în starea de “adormire”, care se va prelungi până la a doua venire a Domnului Iisus Hristos.

În fond, în epoca actuală, *sâmtemii* formează aproximativ 70% din totalul populației globului; popoare întregi, care se consideră “supercivilizate” din punct de vedere economic și tehnologic, sunt formate în marea lor majoritate, din această categorie de oameni.

LUMINI ȘI UMBRE

☞ Antidotul ☞

Și la începutul celei de-a patra perioade a ciclului actual, procesul cotropirii lumii materiale de către cei întunecați s-a desfășurat după “scenariul” standard. S-a ajuns iarăși ca ființele Lorehh și Dree să se plimbe ca la ele acasă, corporal, în pseudoparadisurile terestre, la fel ca în trecut. În urma împreunărilor acestora cu ficele oamenilor - care se făcuseră iarăși frumoase, adevărate “venere” în carne și oase - s-a născut o nouă generație de **semizei** și o nouă generație de **făpturi**. La rândul lor, Primordialii întunericului s-au manifestat ca odinioară și au ajuns să fie venerați ca **zei**.

Ofensiva celor răi era condusă atât din Centrul de putere de la miazănoapte, care era situat între Tigru și Eufrat, cât și din centrele de putere secundare ale întunericului, care se aflau pe tot cuprinsul pământului. Atât Centrul de putere de la miazănoapte, cât și centrele secundare ale întunericului - al căror număr depășea, la un moment dat, 500 de locații - erau constituite la interfața găurilor de vierme ce făceau legătura dintre Haos și lumea materială. Chiar la intrarea în găurile de vierme se aflau temple energetice gigantice, pe unde pătrundeau ființele Lorehh, Dree și Primordialii întunericului.

Dar, de câte ori apare o boală sau un virus, apare și antidotul. Uneori, antidotul este folosit pe scară largă mult mai târziu, dar momentul apariției sale nu este prea depărtat de momentul instaurării bolii. Într-un fel, se poate spune că natura este foarte grijulie față de propria ei perpetuare. Când un organism este bolnav, natura creează un anticorp care să o vindece. Tot astfel s-au petrecut lucrurile în ceea ce privește răul (un virus de o altă natură). Totuși, de această dată, antidotul nu a mai venit din partea Fiilor Luminii, care, desigur, erau extrem de îngrijorați cu privire la soarta umanității. Îngerii din ierarhia Fiilor Luminii nu puteau interveni direct în lumea materială datorită infuziei răului în mediu și în oameni. Îngerii trăiesc în *prezentul continuu*, care este Timpul lui Dumnezeu, în timp ce lumea materială și ființele de pe cuprinsul ei trăiesc într-un timp diferit - în timpul “Celui rău”. Îngerii din ierarhia Fiilor Luminii au devenit, în acea perioadă, doar observatori ai lumii materiale.

Același lucru se poate spune despre Primordialii Luminii și despre Copiii lui Dumnezeu. Marea lor majoritate s-a retras din istoria oamenilor, fără a părăsi totuși palierul cuantic material. Ei nu au pătruns în lumea eterică, astfel că, în perioada despre care este vorba, au format diferite enclave în locurile nelocuite de pe suprafața pământului. Aceste enclave erau dispuse, cel mai adesea, în locurile cu multă vegetație din Africa, sud-estul Europei, America de sud și Asia. Cei mai mulți se aflau încă în

Centrul de putere al Luminii, situat pe teritoriul României de astăzi. Motivul pentru care Primordialii luminii și Copiii lui Dumnezeu au ales locurile cu multă vegetație nu presupune în mod necesar o materializare directă. Ei aveau nevoie de o contraparte cât mai pură a naturii pentru propriile lor enclave, ca un fel de “împământare” în material. Dacă nu ar fi avut acest tip de împământare, ei ar fi rupt definitiv contactul cu lumea materială. În acea perioadă de timp, cu totul accidental, Primordialii Luminii și Copiii lui Dumnezeu puteau fi observați în lumea materială de unii călători rătăciți; ei se prezentau ca niște făpturi de o mare frumusețe, mult mai înalți decât oamenii materiali, ale căror trupuri radiau lumina. De multe ori, călătorii din acele timpuri povesteau că au observat făpturi minunate formate din lumină, care apăreau și dispăreau instantaneu. Astfel de evenimente se produc uneori și în ziua de astăzi, mai ales în locurile nelocuite.

Totuși, Primordialii luminii și Copiii lui Dumnezeu nu au intervenit în istoria oamenilor. Dacă ar fi intervenit direct în lumea oamenilor, ar fi trebuit să răspundă la forță cu forța, ceea ce însemna, pentru ei, încălcarea Ordinii cosmice și, implicit, *căderea* în materie. Din acest motiv, în cea de-a patra perioadă a ciclului actual, antidotul la forța răului nu a venit de la Fiii Luminii, de la Primordialii Luminii ori de la Copiii lui Dumnezeu, ci de la oamenii decorporați din principalele Centre de putere menționate anterior: oamenii din Centrul Ișsinghinger, oamenii din Centrul Lirakashin, oamenii din Centrul Illirin, oamenii din Centrul de la miazăzi, oamenii din Centrul prometeic (din lumea eterică) și oamenii din Regatul morților vii (infraetericul de azi). Toți acești oameni decorporați au format opoziția transfizică la forțele răului. Ei voiau să elimine răul din lumea materială prin forță. Scopul lor final era alungarea definitivă a celor răi în Haos. Concomitent, ei doreau iluminarea tuturor oamenilor întrupați, indiferent de seminție: *icon hlisa* ori *sântemi*. Oamenii din aceste Centre de putere pot fi considerați drept “iluminați”.

În ceea ce privește expresia *iluminați* (expresie care nu are nimic de-a face cu acea grupare denumită astăzi prin termenul *iluminati*), trebuie făcută o scurtă paranteză pentru a puncta semnificațiile multiple și adesea ambigue ale cuvântului. Propriu-zis, cuvântul “iluminat” se referă la obiecte sau la ființe din lumea materială, care nu emit lumină proprie și care, pentru a deveni vizibile, sunt iluminate de o sursă exterioară. La oameni, acțiunea de “iluminare” este, desigur, de natură spirituală - acesta fiind și sensul în care este folosit acest cuvânt. Calificativul “iluminat” poate fi atribuit doar acelor oameni asupra cărora s-a exercitat **din exterior** o acțiune de iluminare. Ceea ce înseamnă că oamenii respectivi nu au capacitatea de a lumina singuri, cu de la ei putere; ei se luminează doar în urma unei acțiuni exercitate din exterior - la fel cum, la nivelul lumii materiale, un obiect devine vizibil doar dacă este luminat de o sursă: fie de un bec, fie de lumina soarelui. Din punct de vedere auric, iluminările sunt de două feluri, în funcție de calitatea celui care a exercitat acțiunea din exterior. Calitatea celui care a realizat acțiunea de iluminare poate fi determinată ținându-se cont de respectarea Ordinii cosmice. În consecință, pot fi denumiți iluminați atât cei care receptează o influență spirituală din partea celor care respectă Ordinea cosmică, cât și cei care receptează o influență din partea celor care nu o respectă. În ambele cazuri, sensul este clar: oamenii devin iluminați în urma unei acțiuni provenite din exterior; în urma acțiunii de iluminare ei dobândesc caracteristici noi.

Din acest punct de vedere, oamenii din “sămânța cea rea” pot fi denumiți, destul de impropriu, “ilumiinați”, datorită faptului că asupra lor a fost exercitată o acțiune din exterior de către cei care au această capacitate (Lorehh, Dree sau Primordialii întunericului, inițiații cei răi). Ei sunt, firește, “ilumiinați” ai răului. În schimb, oamenii buni pot fi denumiți ilumiinați ai binelui, datorită faptului că asupra lor a fost exercitată o acțiune de iluminare pozitivă din exterior de către cei buni (Fiii Luminii, Primordialii luminii, inițiații cei buni etc). În momentul în care acțiunea de iluminare încetează, indiferent din ce motiv, oamenii respectivi își pierd aceste caracteristici; ei redevin așa cum erau înainte. Astăzi se folosește cuvântul iluminat doar în sensul benefic al cuvântului, datorită faptului că nu se mai recunoaște acțiunea răului în cosmos - cu alte cuvinte, nu i se acordă răului realitate ontologică.

La polul opus al ilumiinațiilor sunt *luminații* - cei care emit lumină prin propria lor putere. În urma unor eforturi personale, oamenii luminați au dobândit caracteristica de a lumina singuri. Dacă iluminarea este, teroretic, posibilă atât celor răi (care se “luminează” invers, adică se întunecă), cât și celor buni, luminația nu este posibilă decât celor buni. Doar cei ce se apropie de Lumină, pot lumina cu de la sine putere. Lumina Supremă este Dumnezeu, iar în momentul în care un om devine luminat se poate spune că Dumnezeu sălășuiește în ființa sa - în inima ființei sale sau în spiritul său. Cei răi sunt, de fapt, opusul luminațiilor: ei sunt cei întunecați.

Exemplificând, se poate spune că în cazul unui om iluminat, structura sa aurică (sufletul și corpurile aurice exterioare) reacționează la fel ca un obiect din lumea materială. Dacă un obiect din lumea materială este luminat de un bec roșu, el pare să aibă culoarea roșie. Tot astfel se produc lucrurile în cazul structurii aurice a unui om iluminat: dacă asupra sa acționează din exterior o ființă întunecată, structura sa aurică devine întunecată; dacă acționează o ființă luminoasă, structura aurică devine luminoasă. Dacă, o lungă perioadă de timp, un om este supus unei influențe luminoase constante, de la un moment dat structura sa aurică începe să lumineze cu de la sine putere; astfel, el trece progresiv de la starea de iluminat la cea de luminat.

Problema este că, în momentul în care un om luminat emite o energie pharismah aflată în disonanță cu legile cosmosului, începe să se întunece din punct de vedere auric. Acesta a fost, de altfel, procesul prin care oamenii cândva luminoși s-au întunecat. Acest proces este valabil atât pentru oameni, cât și pentru ființele îngerești și spiritele naturii.

❧ Activitatea Centrelor de Putere ❧

Oponenții transfizici ai răului din Centrele de Putere voiau să continue lupta începută la sfârșitul ciclului al treilea. Ei nu s-au întrupat direct în lumea fizică, prin femeie, dar s-au manifestat prin materializări totale sau parțiale.

Prima mare grupare a oponenților răului a fost formată în jurul câtorva Primordiali ai Luminii, care, la un moment dat, în ciclul al treilea, s-au desprins de cei care se găseau în Centrul de Putere al Luminii. Separarea lor de Primordialii Luminii s-a produs cam în aceeași perioadă în care Adam, Eva și o parte din “Cei curați” au înființat Ișșinghingher-ul. În jurul acestei grupări de Primordiali ai Luminii s-au adunat, ulterior, nenumărați oameni din toate generațiile, inclusiv oameni din generația

a patra. Această grupare a format Centrul de putere de la miazăzi, care era situat undeva în apropierea Polului nord de astăzi. Centrul de la miazăzi există și în ziua de astăzi. În Centrul de la miazăzi nu se află îngeri din ierarhia Fiilor Luminii. Centrul de putere de la miazăzi este dispus foarte aproape de Polul nord actual, într-un perimetru de aproximativ 10 kilometri pătrați. Întregul perimetru este învăluit într-o imensă sferă energetică. Deși de jur împrejur este gheață (fiind vorba totuși de Polul Nord), în interiorul sferei energetice ce învăluie perimetrul de aproape 10 kilometri pătrați al Centrului de la miazăzi există un peisaj tropical - așa cum arăta pământul în momentul în care a fost construit acest centru. În perimetrul Centrului de la miazăzi se află nenumărate clădiri impozante, unele chiar gigantice, asemănătoare unor cetăți medievale. Peste tot predomină culoarea portocalie și aurie. În jurul clădirilor se află o vegetație tropicală abundentă, râuri și pârauri repezi, cascade minunate, ce par a se forma într-o altă dimensiune pentru a se vărsa nicăieri.

A doua grupare a oponentilor transfizici ai răului a fost formată din cei care se aflau în străvechile Centre de putere din Ișșinghingher, Lirakashin și Illirin, care erau situate tot la nivelul cuantic al lumii materiale, dar invizibile percepției obișnuite. Construcțiile din Ișșinghingher sunt asemănătoare cu cele din Centrul de la Miazăzi, fiind formate din aceeași materie fără păcat existentă în Evul de aur. Există cam același tip de clădiri impunătoare și același tip de vegetație paradisiacă. Populația din Centrele de Putere din Ișșinghingher, Lirakashin și Illirin era alcătuită din misionarii "Celor curați". Majoritatea dintre ei au făcut parte din generația a treia, dar existau și oameni din generația a patra.

A treia grupare de oponenți ai răului a fost alcătuită din cei care, la sfârșitul ciclului anterior, s-au retras în lumea eterică. Această grupare a fost, la rândul ei, împărțită în două facțiuni principale. **Prima facțiune** nu a mai dorit să se mai implice în lumea oamenilor și în istorie, astfel că a adoptat o poziție de neutralitate. **A doua facțiune** a fost constituită din oamenii prometeici, denumiți **ment**, care s-au implicat în istoria oamenilor. La sfârșitul ciclului al treilea, oamenii prometeici au construit în lumea eterică nouă mari citadele. În citadelele prometeice nu se manifestă îngeri din ierarhia Fiilor luminii, după cum nu se manifestă nici Primordiali ai Luminii. Dintre cele nouă citadele construite la începutul ciclului al patrulea, numai două au fost active din punctul de vedere al opoziției împotriva răului. Aceste citadele sunt numite Acka și Parresh. Oamenii eterici ce populează cele două citadele sunt cei denumiți "extratereștri" de mulți comentatori din ziua de astăzi, ceea ce este eronat; oamenii prometeici sunt la fel de tereștri ca și oamenii întrupați din lumea materială. Între oamenii prometeici care locuiesc în palierul eteric și oamenii întrupați în lumea materială există, cel mult, diferențe de calitate. Oamenii prometeici au corpuri duh specifice generației a treia (care s-au manifestat în ciclului al treilea), ceea ce înseamnă că sunt extrem de puternici. În condițiile în care folosesc tehnologie eterică, ne putem gândi că, într-adevăr, decalajul dintre ei și oamenii din lumea materială este foarte mare, dar sub nici o formă nu pot fi considerați "extratereștri". Oamenii prometeici din citadelele eterice Acka și Parresh au construit, pe baza unei tehnologii eterice sofisticate, cunoscutele OZN-uri, cu ajutorul cărora, în ziua de astăzi, fac incursiuni în lumea materială. Totuși, în perioada despre care este vorba, oamenii prometeici încă nu începuseră să construiască OZN-uri, dar aveau deja diferite dispozitive tehnologice de

natură eterică atașate la centuri sau pe brațe. OZN-urile au apărut abia în momentul în care, în lumea materială, au apărut primele temple, pe care nu oamenii prometeici (“extraterestrii”) le-au construit (precum afirmă diverși istorici moderni), ci oamenii din lumea materială. Dimpotrivă, oamenii prometeici s-au opus construcției și activității din aceste temple; în orice caz, cei denumiți zei erau chiar inamicii oamenilor prometeici.

A patra grupare a oponentilor răului a fost constituită de oamenii care au ajuns, după moarte, în Regatul morților vii. O reminiscență a Regatului morților vii este actuala lume infraeterică. Precum a fost menționat, primul om care a deschis regatul morților vii a fost Abel. Oamenii care au pătruns după moarte în Regatul morților vii au fost victimele celor răi. Majoritatea oamenilor au rămas în Regatul morților vii o lungă perioadă de timp, fără a se mai întrupa în lumea materială. În Regatul morților vii nu existau îngeri, spirite ale naturii sau Primordiali ai Luminii.

Regatul morților vii era un (sub)palier cuantic întins, situat între lumea materială și cea eterică, în care exista un decor dezolant. Peste tot era ceață, frig și vegetație (întocmiri de vegetație) stearpă. Inițial, în momentul în care pătrundeau în Regatul morților vii, toți oamenii deveneau semiconștienți - nu aveau amintiri și identitate. Cel mai adesea, ei hoinăreau prin ceață și mîșgă, frig, mirosuri pestilențiale, ca într-un loc viran în care sunt depozitate gunoaie, fără a ști cine sunt și ce caută acolo. În acele locuri dezolante, nu exista iubirea, compasiunea, ocrotirea sau speranța. Treptat, oamenii care au ajuns după moarte în Regatul morților vii au fost capabili să-și revină. Prin eforturi susținute, ei și-au redobândit conștiința și identitatea, iar în cele din urmă au devenit capabili să lumineze singuri - au devenit “luminați” (acesta este sensul mistic al expresiei “morți vii”). Mai exact spus, ei erau între starea de iluminați și starea de luminați, dar pentru simplificare, luând în calcul capacitatea lor de a lumina singuri, se poate spune că erau “luminați”. Ulterior, pe întinsul acestui palier cuantic, ei au construit citadele, regate și imperii. Citadelele, regatele și imperiile morților vii au devenit oaze pe întinderea dezolantă a infraetericului. La fel cum cerul întunecat este presărat pe alocuri de lumina stelelor, tot astfel acea zonă a infraetericului denumită Regatul morților vii a fost presărat de zone relativ luminoase - creații exclusive ale oamenilor de acolo. Acele oaze au fost constituite prin puterea și tăria oamenilor ce le locuiau: morții vii. Morții vii, care au fost victimele celor răi în lumea materială, erau împărțiți în două categorii principale: prima categorie este formată din morți vii neutri, iar a doua categorie este formată din morții vii oponenti activi ai răului. Oamenii din prima categorie pot fi denumiți **altaizi**, iar oamenii din a doua categorie pot fi denumiți **cerceri**. Morții vii din a doua categorie, cercerii, s-au coalizat într-o veritabilă armată, cu scopul de a se opune răului din lumea materială. Conducătorul cercerilor a fost un om din a treia generație, pe nume Utref, care poate fi considerat al unsprezecelea mort de după Abel.

Oamenii din prima categorie, altaizii, au avut ca obiect de activitate educarea treptată a tuturor celor care ajungeau după moarte în Regatul morților vii, pentru ca aceștia să redevină, la rândul lor, ființe conștiente. Imediat după moarte, lipsită de continuitatea conștiinței și de amintirea a toate, orice ființă omenească devenită victimă a răului pătrundea direct pe întinderile dezolante ale infraetericului, nu în citadele. De aceea, altaizii s-au organizat în grupuri ce brăzdau în lung și în lat acele ținuturi

dezolante în căutarea noilor veniți, pe care-i pescuiau ca pe niște naufragiați. În urma unui anevoios proces educativ (un fel de inițiere post-mortem), altaizii redeșteptau în noii veniți amintirea de sine și conștiința deplină a propriei identități. Abia după ce deveneau morți “cu acte în regulă” (morți vii), defuncții erau aduși în vastele citadele, regate și imperii - care erau adevărate bariere împotriva uitării, a pierderii identității și a memoriei. Deveniți morți vii, noii veniți se alăturau apoi efortului comun, devenind fie cerceri, fie altaizi, în funcție de ceea ce le dicta conștiința.

Datorită structurii lor aurice, morții vii erau niște făpturi înfricoșătoare pentru oamenii din lumea materială, care puteau să-i vadă în anumite perioade de timp (mai ales dimineața, la răsăritul soarelui). În infraetric, morții vii arătau destul de bine: aveau trupuri relativ luminoase (erau între starea de iluminată și starea de luminați), cu veșminte vapoase, iar rănilor primite în lumea materială erau închise și, oarecum, cicatrizate. Spre deosebire de ei, oamenii din regiunile inferioare ale iadului aveau rănilor deschise, ca și cum ar fi murit de curând. Totuși, atunci când se materializau în lumea materială, morții vii aveau înfățișări monstruoase. Aspectul lor monstruos - aproape terifiant - s-a datorat faptului că nu puteau să se materializeze direct, ca simple fantome, în lumea materială (la interfața lumii materiale), ci cu ajutorul trupurilor pe care le-au avut în viața fizică.

Manifestarea morților vii în lumea materială a avut la bază un proces magic destul de straniu. Pentru a se materializa, morții vii împrumutau imaginea fizică a trupului din momentul respectiv. Firește, cel mai adesea, trupul fizic era, în momentele respective, într-o stare de putrefacție avansată - unii erau doar schelete. De aceea, în palierul material se prezentau sub înfățișarea unor cadavre în descompunere sau a unor monștrii înfricoșători. Rezultatul apariției acestor ființe monstruoase în lumea materială a sădit o groază de nedescris asupra populației, de care ei erau conștienți și pe care au exploatat-o la maximum. Ca materializări în palierul material, morții vii erau atât de puternici, încât erau capabili să lupte direct cu ființele Dree și Lorehh și chiar cu Primordialii întunericului cei mari. Mai mult decât atât: erau capabili să-i urmărească pe aceștia în propriile lor găuri de vierme, pe propriul lor teritoriu, până aproape de Haos. Nu au putut ajunge niciodată până în Haos, care avea totuși o vibrație energetică diferită de a lor, dar făceau incursiuni nimicitoare de-a lungul găurilor de vierme. La un moment dat, morții vii au vrut să cucerească nivelele inferioare ale iadului și să-i elibereze pe oameni de acolo, dar acțiunile lor au fost sortite eșecului. Iadul era altceva decât ei, în sensul că vibrația iadului era diferită de cea a structurii lor aurice, și aveau toate șansele, ca o dată pătrunși acolo, să nu se mai poată întoarce.

În afara morților vii, mai exista o **categorie specială de oameni**, care avea un Centru de putere tot în Regatul morților vii (în infraetric). Oamenii din această categorie se numeau **ferferi**, adică vrăjitori (magi). Existau atât ferferi transfizici (decorporați), cât și ferferi întrupați. Vrăjitorii au constituit o categorie aparte de oponenți ai răului. De-a lungul timpului, unii vrăjitori au rămas independenți, iar alții au aderat la unul dintre Centrele de putere ale oponenților răului. Existau și ferferi întunecați, dar numărul lor era extrem de mic.

Ferferii întrupați au atras de partea lor oameni din lumea materială pe care i-au inițiat în diferite taine. Accentul era pus pe arta tămăduirii aurice și trupești. Într-un fel, se poate spune că ferferii au pus bazele a ceea ce ulterior a primit numele de medicină.

☞ Altaagen ☞

La un moment dat, unul dintre cei mai importanți conducători din lumea eterică, un om prometeic din prima generație, pe numele de suflet **Aagen Altai**, a lansat o nouă “ideologie” - sau concepție, așa cum o numim astăzi - denumită **Altaagen**, în traducere aproximativă: “**arătarea adevărului celor care mor**”.

Acest om prometeic a lansat totodată ideea organizării unei alianțe între toți oamenii decorporați care se opun răului prin folosirea forței. Până atunci, grupările de oponenți ai răului luptau fiecare pe cont propriu. Cu această ocazie, Aagen Altai a făcut un tur al principalelor Centre de putere: Centrul de la miazăzi, Centrele din Ișsinghingher, Lirakashin, Illirin și din Regatul morților vii. În urma discuțiilor purtate, Aagen Altai a reușit coagularea unei alianțe.

Modul în care s-a făcut această alianță are și un aspect anecdotic: se spune că, la început, Aagen Altai s-a dus la marele sfat al celor din Ișsinghingher, pe care a încercat să-i convingă de faptul că cei din Regatul morților vii sunt de acord cu propunerea formării unei alianțe împotriva răului. Apoi s-a dus în Centrul de la miazăzi, unde a afirmat că cei din Ișsinghingher sunt de acord cu alianța, fără a fi obținut de la aceștia acceptul definitiv. În fine, s-a întors la concitadinii săi din Acka și Parriesh (cele două orașe eterice), în fața cărora a afirmat că a obținut acceptul morților vii, al ferferilor, al celor din Ișsinghingher și din Centrul de la miazăzi pentru a forma coaliția împotriva răului. Auzind acestea, toți au fost de acord cu propunerea, astfel că au decis să se reunească într-un mare conciliu de război. Marele conciliu de război a avut loc la interfața palierului cuantic material, într-un loc despre care se spune că era situat “acolo unde apele de sus se unesc cu apele de jos” (loc situat “pe apele de la începuturi și pe apele din zilele acelea”). La acel conciliu de război s-au pus bazele unei strategii pe termen mediu și lung (așa cum se spune astăzi), care prevedea declanșarea unui război nimicitor prin care “Cei răi” să fie alungați pentru totdeauna din palierul cuantic material. Această strategie poartă numele **Lumini și Umbre**; oponenții răului sunt numiți Lumini, iar cei întunecați sunt denumiți Umbre.

După ce au stabilit strategiile și tacticile de luptă, oponenții transfizici ai răului au început războiul. Primul pas a constat în trimiterea vrăjitorilor (ferferilor) la oamenii din seminția *sântemilor*, majoritari pe vremea aceea, pe care i-au supus unui proces de inițiere, ce presupunea decorporarea voluntară (ceea ce astăzi, în mediile parapsihologice, este denumit prin expresia “*out of body experience*”: voiaj în afara trupului sau călătorie extracorporală). Până în acel moment, *sântemii* nu practicau un proces de inițiere ce presupunea decorporarea, structura lor aurică nefiind chiar pretabilă unui astfel de proces. Prin intermediul decorporării, reprezentanții *sântemilor* au avut astfel ocazia să transeandă lumea materială și să observe, pentru prima oară, palierele cuantice transfizice; ei au putut vedea și ce se întâmplă cu semenii lor după trecerea prin poarta morții.

Prin propriile lor puteri, care nu erau deloc mici, oponenții transfizici ai răului din cele cinci grupări - morții vii, oamenii prometeici, misionarii din Ișsinghingher, ferferii și cei de la miazăzi - au spart palierele cuantice și au pătruns direct în palierul material, acolo unde domneau, netulburați nici măcar de adierea vântului, ființele Lorehh, Dree și Primordialii întunericului. Astfel a început unul dintre cele mai crunte

războaie din istoria celui de-al patrulea ciclu. Coaliția oponenților răului a atacat ființele luciferice în toate elementele în care aveau acces: pe apă, la suprafața pământului sau în văzduh. Cele mai vizate au fost chiar găurile de vierme ale ființelor luciferice, care făceau legătura cu Haosul. Oponenții răului au dus lupte crâncene pentru blocarea fiecărei găuri de vierme și pentru ocuparea fiecărui teritoriu auric formatat de Lorehh și Dree. Aproape în fiecare dimineață, chiar la răsăritul soarelui - o dată cu primele raze ale acestuia -, oponenții răului spărgeau palierele cuantice și pătrundeau, printr-un fel de perdea multicoloră, în lumea materială. Ei erau împărțiți în oștiri imense, formate din milioane de oameni decorporați de toate categoriile, de la fantome în trupuri de lumină la monștri descărnați și la schelete (așa cum se vedeau morții vii în lumea materială). Oștirile se desfășurau pe **flamuri** (echivalentul corpurilor de armată) și se năpusteau asupra ființelor Dree și Lorehh, pe care, pur și simplu, le masacrau. Trupurile semimateriale în care Lorehh și Dree se manifestau la nivelul lumii fizice erau spulberate în mii și mii de particule. Spiritele lor erau absorbite instantaneu în Haos, fără putința de mai reveni curând în lumea materială.

Oponenții răului pătrundeau în găurile de vierme, unde distrugau templele energetice situate chiar la intrare. Fiecare palmă de pământ și fiecare construcție energetică cucerită a costat un preț imens. Numărul total al ființelor distruse în război a fost colosal. Au pierit din formă (și-au pierdut duhul de formă umanoidă, rămânând doar spirite) nenumărați Primordiali ai întunericului, ființe Lorehh și Dree care și-au abandonat regatele, oameni din “sămânța cea rea”, dar și nenumărați morți vii, oameni prometeici, oameni de la miazănoapte și din Ișșinghingher. În acele confruntări s-a petrecut și un eveniment excepțional: mulți dintre Fiii întunericului - fie Dree, fie Lorehh de rang mai mic, dar mai puțin Primordiali ai întunericului și oamenii din “sămânța cea rea” - au înțeles adevărul, s-au luminat și au trecut de partea oponenților răului. Frica cea mai mare a oponenților răului a fost ca nu cumva îngerii din ierarhia Fiilor Luminii să intervină printr-un nou potop, precum la sfârșitul ciclului al treilea, dată fiind imensa distrugere din lumea materială. Se știe că orice distrugere din lumea materială, care înseamnă, înainte de toate, perturbarea Ordinii cosmice, este urmată de o acțiune a Fiilor Luminii, care, într-un fel sau altul, încearcă să restabilească echilibrul și să eradicе sursa distrugerii. Din fericire, îngerii din Oastea cea mare condusă de Îngerul Mihail, nu și-au făcut simțită prezența. Nu a intervenit nici un Fiu al Luminii - nici măcar nu a fost observat vreunul. Cerurile au păstrat tăcerea.

Cea mai importantă bătălie a cruntului război dintre Lumini și Umbre s-a dat în localitatea numită pe atunci Utilmah - undeva în Iranul de astăzi. După bătălia de la Utilmah numărul zonelor formatate auric de către ființele Lorehh și Dree s-a împușinat, iar amploarea lor a scăzut considerabil.

☞ Letram din Cadrilater ☞

Oamenii coalizați împotriva răului au emis, firesc, nenumărate energii pharismah. În urma acestei acțiuni fără precedent a rezultat un cumul de energie format din totalul energiilor pharismah emise de oamenii implicați - vii sau defuncți.

Datorită faptului că oponenții răului s-au jertfit pentru frații lor din lumea materială, cumulul energiilor pharismah a fost pozitiv și nu a intrat în disonanță cu

Ordinea cosmică. Acesta a fost, de fapt, motivul pentru care Oastea Îngerului Mihail nu a intervenit. Ordinea cosmică nu a fost perturbată, astfel că nu a fost necesară o intervenție pentru restabilirea echilibrului.

Energia pozitivă (sunetul, mirosul și lumina) rezultată în urma ducerii acestui război total între Lumini și Umbre s-a impregant în lumea materială, la nivelul mediului - a întocmirilor -, în toate elementele: apă, aer, pământ, foc. Astfel, mediul deja corupt al lumii a fost purificat cu energii pozitive. În momentul în care, dintr-un motiv sau altul, oamenii se sacrifică voluntar în lumea materială, crește atât calitatea lor ca ființe umane, cât și calitatea mediului. Există trei feluri de sacrificii voluntare, corespunzătoare sunetului, mirosului și luminii.

Primul fel de sacrificiu ține de sunet. La nivelul material, sacrificiul voluntar de sunet se produce, de exemplu, în cazul în care un om vorbește cu un altul și îl încurajează. Un alt exemplu de sacrificiu prin sunet este cel în care un om ia apărarea unui semen de-al său ori "pune o vorbă bună pentru el". Exemplul suprem de sacrificiu prin sunet este rugăciunea pentru aproapele tău: un om se roagă pentru un alt om, fără a cere nimic în schimb. Firește, în momentul în care un om recurge la această formă de sacrificiu, emite atât energii pharismah, cât și energii sonore. Cumulul energiilor rezultate în urma unui astfel de sacrificiu creează un excedent, de care beneficiază toate ființele din lumea materială, direct sau indirect.

După cum au remarcat și fizicienii moderni, masa universului rămâne constantă, deși se produce neîncetat transformarea energiei. Dacă omul emite energie negativă, atunci balanța se înclină în favoarea răului. Dacă emite energie pozitivă, atunci balanța se înclină în favoarea binelui. În ambele cazuri, masa de energie rămâne constantă: universul este un sistem oscilant deschis, care își modifică neîncetat polaritatea de energie (pozitivă - negativă). Dacă, în cazul discutat anterior, un om creează un excedent de energie de sunet, beneficiază în mod direct atât el, cât și omul pentru care se roagă. Omul care s-a rugat (care a făcut un sacrificiu de sunet) va primi în viitor o cantitate suplimentară de energie; pur și simplu, va observa faptul că, în cadrul unor acțiuni pe care le va întreprinde, piedicile din calea sa se vor dizolva și că ceea ce altădată era dificil de realizat, se rezolvă parcă de la sine. Câștigul nu este doar al celor doi oameni implicați, ci și al tuturor celorlalți, al cosmosului în ansamblu, datorită faptului că, în urma unui astfel de sacrificiu, cantitatea de energie pozitivă (lumină) crește, iar cantitatea de energie negativă (întuneric) scade proporțional, în condițiile în care masa totală a universului rămâne constantă.

Același efect se produce în cazul unui sacrificiu de miros și, mai ales, în cazul unui sacrificiu de lumină. Sacrificiul de miros (miros sau mișcare, activitate motorie, acțiune) este acel sacrificiu în care un om dăruiește ceva altui om - ceea ce implică o acțiune motorie; la baza oricărei acțiuni motorii din lumea materială se află mirosul transfizic. Sacrificiul suprem este însă cel de lumină: moartea pentru un semen, soldată cu scurgerea sângelui pe pământ.

După cruntul război dintre Lumini și Umbre, prima consecință a sacrificiului comun a fost creșterea calității întocmirilor din mediu (natura), iar a doua a fost îmbunătățirea calității oamenilor care s-au născut după acel moment. Primii oameni care au beneficiat de creșterea calității întocmirilor din mediu au fost cei din seminția *sâmtemilor*. Primul om din seminția *sâmtemilor* care a beneficiat, încă de la naștere, de

un surplus calitativ de sunet, miros și lumină, a fost un personaj care s-a născut undeva în Cadrilaterul de astăzi - pe teritoriul actual al Bulgariei, fost teritoriu al României. Numele primului *sâmtem* care a beneficiat de un excedent de energie pozitivă rezultată în urma războiului dintre Lumini și Umbre, a fost Letram.

Letram s-a născut într-un mic regat luciferic condus, pe atunci, de un Primordial al întunericului, undeva prin Cadrilaterul de astăzi și a murit în apropierea orașului Sofia, în Bulgaria de astăzi. Așadar, Letram a fost un strămoș al daco-geților de odinioară. Letram nu este totuși un nume, așa cum înțelegem noi astăzi, ci mai degrabă o funcție. În acele vremuri, oamenii erau denumiți după funcția pe care o aveau în organigrama regatelor din care făceau parte. Funcția era manifestarea unui principiu. Organigrama unui regat luciferic presupunea două feluri de ierarhii: prima ierarhie era formată din ființele decorporate: Primordialii întunericului cei mari, ființele Lorehh și Dree, oamenii decorporați din “sămânța cea rea”. Toți se puteau manifesta fizic, în mod continuu sau doar în anumite perioade de timp, în funcție de puterea și de tăria membrilor comunității. A doua ierarhie era formată din ființele umane întrupate. În fruntea celei de-a doua ierarhii se afla un “purător de stindard”, care era echivalentul regelui de astăzi, apoi urmau statul major și armata, formată din “purători de sabie”.

Ca funcție, Letram era unul din purătorii de sabie - era așadar unul dintre oștenii cei mai apropiați ai Primordialului întunericului, un fel de bodyguard. Toți purătorii de sabie se numeau, de fapt, Letram sau aveau acest cuvânt în compunerea numelui. Numele complet era Letram, fiul lui... (aici urma numele fie al tatălui de trup, fie al tatălui ramurii genealogice). Firește, pentru a primi acest nume, personajul în cauză trebuia să fi trecut în prealabil printr-o inițiere mistico-războinică și să fi primit dreptul de purta acest nume, care era numele tuturor strămoșilor săi; toți formau același sânge și aceeași carne.

Letram din Cadrilater, personajul despre care este vorba, a fost primul om de pe suprafața pământului care a beneficiat de creșterea de energie pozitivă, astfel că a dobândit un potențial diferit de cel al strămoșilor săi. Fără nici o îndoială, au existat, în mod virtual, nenumărați oameni cu potențialități similare, iar ulterior s-au născut din ce în ce mai mulți oameni care au beneficiat de acest excedent de energie pozitivă, dar Letram a fost primul care și-a activat potențialitățile. La maturitate, Letram din Cadrilater a devenit unul dintre cei mai temuți “purători de sabie” din regatul său: nu a fost înfrânt în luptă de nici un oponent. Într-o anumită perioadă a existenței sale trupești, Letram s-a iluminat și a înțeles adevărul - adevărul cu privire la sine și cu privire la cosmos. Structura sa aurică a devenit întrucâtva asemănătoare cu cea a unora dintre oamenii prometeici sau a morților vii. Letram a fost primul iluminat din seminția *sâmtemilor*; într-un fel, el poate fi considerat a fi strămoșul tuturor iluminațiilor din lumea materială. Trebuie ținut însă cont de faptul că Letram nu era un luminat, ci un iluminat. Toți cei care, în ziua de astăzi, se consideră iluminați și luptă împotriva răului cu ajutorul forței, îl au, ca strămoș absolut, pe Letram.

Aflând adevărul, Letram a făcut un lucru nemaivăzut până atunci: fiind “purător de sabie”, a pornit de unul singur războiul total împotriva forțelor răului. El a fost primul om întrupat care și-a “ucis” (eliminat din formă), în luptă dreaptă, zeul - pe acel Primordial al întunericului care stăpânea teritoriul în care locuia tribul său. Mai întâi, Letram a masacrat garda de corp a Primordialului întunericului. Apoi s-a luptat, față în

față, cu acel Primordial al întunericului, pe care l-a înfrânt. În cele din urmă i-a spulberat trupul de formă umanoidă în care Primordialul se materializa în cadrul ceremoniilor. Spiritul Primordialului a fost imediat resorbit în “Lumea fără formă”. După aceea, de unul singur, Letram a alungat ființele Lorehh și Dree din acel teritoriu și a închis gaura de vierme.

Letram a fost autorul primei revoluții sau revolte populare din lumea materială. În cazul său, impulsul de a restabili dreptatea și adevărul nu a venit din palierele superioare, de la oponenții transfizici ai răului ori de la Fiii Luminii, ci a fost, în mod exclusiv, rezultatul deciziei personale, pe care a luat-o în inima ființei sale. Până în momentul faptelor de arme ale lui Letram, oponenții decorporați ai răului au acționat doar prin propria lor putere și energie: ei spărgeau palierele cuantice folosind energia lor proprie, cu un consum extrem de mare, fără a avea capete de pod în lumea materială. După revolta lui Letram, oponenții decorporați ai răului au putut sparge palierele cuantice și au pătruns în lumea materială fără a-și mai folosi excedentul lor de energie. Prin Letram, ei au fost chemați în lumea materială după principiul putere mare - putere mică, la fel cum făceau ființele luciferice cu supușii lor.

De-a lungul existenței sale trupești, Letram a pus bazele unei noi filozofii sau concepții. Această filozofie are la bază existența Unicului Dumnezeu, Creatorul cerului și al pământului, care creează neconținut și nu distruge, așa cum fac cei întunecați. Filosofia sa se bazează pe opoziția neîncetată a binelui contra răului, pe libertatea necondiționată a tuturor oamenilor, pe dreptul ființelor din cosmos de a se bucura de viață și de libertate, fără amestecul periculos al “Celui rău” în lumea materială, pe eliminarea sclaviei (inclusiv a peceții luciferice a sclaviei) și a oricărei forme de aservire, indiferent de domeniu: social, religios, economic sau psihologic. Totodată, filosofia lui Letram are la bază valorile familiei: fiecare bărbat are o contraparte feminină, “coastă” (parte) ruptă din sine, cu care trebuie să formeze o unitate. Orice încercare a altui bărbat sau a altei femei de a sparge din exterior această unitate fundamentală reprezintă o nesocotire a legilor firii. În momentul în care, în lumea materială, un bărbat sau o femeie sparge unitatea unei familii deja constituite, devine identic cu “Cel rău” (îi manifestă caracteristicile în lumea materială), astfel că trebuie distrus fără întârziere.

Letram a plătit scump curajul de a se opune față de “Celui rău”: la apogeul activității sale a fost ucis în apropierea orașului Sofia din Bulgaria de astăzi. Cea care a coordonat asasinarea a fost chiar consoarta sa - soția sau țitoarea. Se spune că a fost chemat de aceasta la fereastră, iar în momentul în care a scos capul, asasinii i-au tăiat gâtul cu sabia. Se mai spune că, după asasinat, i s-a depărtat capul de trup, care au fost îngropate separat. Există în acea vreme o tradiție, nu lipsită de o doză de adevăr, care afirmă că *sântemii* care sunt decapitați, iar trupurile sunt despărțite definitiv de cap, nu au nici o șansă de a învia la sfârșitul timpului, când va avea loc învierea trupurilor. Această tradiție se referă doar la oamenii din seminția *sântemilor*, nu la oamenii *iconhlisa*. Totuși, asasinii lui Letram nu au luat (și nici nu aveau cum să ia în acea perioadă) în considerare evenimentul central al istoriei cosmosului, ce avea să se producă ceva mai târziu: întruparea, răstignirea, moartea și învierea lui Iisus Hristos, a cărui jertfă pe cruce a constituit premisa învierii viitoare, după Judecata cea mare, a tuturor ființelor omenești din seminția *sântemilor*.

Al doilea *sâmtem* iluminat s-a născut undeva prin Basarabia actuală, iar al treilea a trăit prin Columbia de azi, în America de Sud. Acesta din urmă a fost și cel mai puternic. Ulterior, numărul *sâmtemilor* iluminați s-a mărit considerabil.

❧ Disparația vechii clarvederi ❧

După moartea lui Letram și după apariția pe toată suprafața pământului a unor oameni iluminați din seminția *sâmtem*, victoria nu putea fi departe. Având “capete de pod” în lumea materială, oponenții transfizici ai răului au curățat, rând pe rând, multe dintre marile latifundii luciferice, au închis mare parte din găurile de vierme și au trimis în Haos grosul ființelor luciferice Dree, spiritelor naturii Lorehh și oamenilor primordialii ai întunericului, cu toată șlehta lor de oameni din “sămânța cea rea”.

Regatele formate auric de “Cel rău” au dispărut încetul cu încetul, iar pe vechile teritorii oamenii din toate semințiile au început să-și constituie propriile lor forme de organizare - specific umane. Concomitent, oamenii s-au schimbat, atât în ceea ce privește comportamentul și implicit, respectarea Ordinii cosmice, cât și în ce privește structura aurică. Energiile pharismah pe care le-au emis au devenit tot mai luminoase, astfel că mediul natural a început să se îmbunătățească. Procentul de lumină din mediu a crescut considerabil, astfel că a urmat o perioadă de prosperitate și de calm. Una din consecințele modificării structurii aurice a oamenilor a fost dispariția străvechii clarvederi native - acea capacitate ce permitea oamenilor să-i poată observa pe Cei întunecați.

După cum a fost menționat, în perioada existenței regatelor luciferice, oamenii își dăruiau energia ființelor Lorehh și Dree, primind în schimb pecetea luciferică care-i transforma în sclavi. Deveniți sclavi, oamenii reprimeau aceeași energie, dar transformată de Cei întunecați, astfel că structura lor aurică a suferit o modificare dramatică. În acest mod, ființele Lorehh și Dree au devenit stăpâne ale structurii aurice exterioare a oamenilor sclavi; corpurile emoțional, astral și mental ale oamenilor aveau aceeași vibrație energetică-informațională ca și trupurile de formă umanoidă ale acestor ființe. Acesta permitea oamenilor observarea directă a ființelor Dree și Lorehh. În momentul în care structura aurică s-a îmbunătățit, oamenii n-au mai fost în rezonanță cu ființele respective, astfel că au început să nu-i mai vadă. De atunci - așa cum se spune adesea -, istoria s-a transformat în mit, iar mitul în legendă. A fost nevoie de șase, șapte generații pentru ca străvechea clarvedere să dispară, iar amintirea “Celui rău” să pălească.

Totuși, “Cel rău” nu a încetat lupta pentru cucerirea palierului cuantic material, mai cu seamă că, în lipsa energiei furate de la oameni prin aplicarea pecetilor luciferice, avea toate șansele de a fi atras pentru veșnicie în Haos. Deși n-au mai fost capabili să formateze magic teritorii întinse, reprezentanții “Celui rău” - Lorehh, Dree și Primordialii întunericului - au descoperit o nouă modalitate prin care, în noile condiții, mai puteau interfera cu lumea oamenilor. Această nouă modalitate de manifestare s-a concretizat în construcția de către oamenii întrupați a templelor materiale. În felul acesta, a început o nouă epocă în istoria lumii.

Construirea templelor materiale a fost rezultatul unei alte ofensive de proporții a “Celui rău” de a-și impune propria sa **dez-ordine** și **dez-organizare** (ordine și

organizare inversate, în care totul merge din ce în ce mai rău) în lumea oamenilor. Templele au fost construite în lumea materială întrucât ființele Lorehh și Dree n-au mai fost capabile să spargă palierele cuantice prin **scurtături**, pentru a pătrunde direct în lumea materială și, implicit, pentru că n-au mai putut fura suficientă energie de la oameni pentru a realiza acest tur de forță. De aceea, au început să se manifeste, precum odinioară, de-a lungul vechilor *raze de creație*. Construirea templelor materiale s-a datorat oamenilor întrupați din “sămânța cea rea”, care s-au încăpățânat să rămână în conexiune aurică cu reprezentanții “Celui rău”. Primele temple materiale au fost construite la incidența găurilor de vierme cu palierul cuantic material. Templele materiale erau, de fapt, copii ale templelor energetice situate la intrarea în găurile de vierme. Într-un fel, se poate spune că templele materiale au fost proiecții ale celor energetice, situate la intrarea în găurile de vierme.

Acesta este, de fapt, motivul pentru care istoriografia consemnează faptul că multe temple ale antichității au fost construite la “poruncile” zeilor; în antichitate se spunea că zeul a dat poruncă să-i fie construit un templu, după “modelul” celui existent în “cer”. Cei care au construit vechile temple, au fost oameni întrupați, iar nu zei și, cu atât mai puțin, cei denumiți astăzi “extratereștri”. Templele au fost construite de oamenii afiliați zeului respectiv, care încă păstrau pecetea luciferică a acestuia. Aici se cuvine o remarcă: în prima etapă au fost construite doar temple luciferice, iar din acest punct de vedere se poate spune că marea majoritate a templelor antice, cunoscute de istorie, ale căror vestigii s-au păstrat până în zilele noastre, fac parte din această categorie. Ulterior, au fost construite, într-adevăr, și temple ale luminii. Ele reprezentau contrapartea luminoasă la templele zeilor întunecați. Totuși, numărul templelor luminii era mic în comparație cu cel al templelor luciferice, astfel că, de la un moment dat, activitatea oponentilor transfizici ai răului s-au axat pe distrugerea lor și pe alungarea în Haos a celor care le apărau. Astăzi, în mediile cercetătorilor vechilor civilizații nu se face o distincție clară între cele două categorii de temple, luciferice și luminoase, deși o simplă analiză a ritualurilor ce aveau loc acolo poate releva din ce categorie făceau parte. Există un singur criteriu principal de departajare, care nu poate deveni explicit decât în urma analizei naturii ritualurilor din templele respective. Dacă în urma ritualurilor se producea vărsare de sânge - de exemplu, sacrificii ale prizonierilor de război - este vorba despre temple luciferice.

Faptul că, în ziua de astăzi, construcția templelor din antichitate este atribuită “extratereștrilor”, este de-a dreptul naivă. Toate templele antice au fost construite prin efortul oamenilor întrupați, iar nu al “extratereștrilor”. Pe atunci, cei care astăzi sunt denumiți “extratereștri”, adică oamenii prometeici din cele două orașe Acka și Parresh, încă nu construiseră aparatele eterice de zbor - celebrele OZN-uri. OZN-urile au fost construite ceva mai târziu, *după* construcția templelor materiale.

Probabil că oamenii prometeici - “extratereștrii” - se simt astăzi extrem de jigniți de faptul că le este atribuită construirea unor temple ale răului în lumea materială. Tocmai ei să fie acuzați de așa ceva; ei care s-au opus prin jertfă forțelor răului...

NOUA ORDINE MONDIALĂ

☞ Coborând pe-o rază ... ☞

O dată cu construcția templelor materiale a început epoca considerată antică de istoriografia modernă. Templele aveau tocmai rolul de a permite preoților templelor și purtătorilor întunecați de stindarde să ia legătura, în anumite condiții, cu ființele Lorehh și Dree și, mai cu seamă, cu Primordialii întunericului, care nu se mai puteau manifesta prin spargerea directă a palierelor cuantice.

Era însă nevoie de un efort imens din partea purtătorilor întunecați de stindarde și a marilor preoți pentru a menține contactul auric cu Primordialii întunericului. Pentru ca un om obișnuit să poată observa manifestarea fizică a Primordialilor întunericului, trebuia să fie, la rândul său, inițiat în tainele acestuia.

După cum a fost menționat, majoritatea templelor întunecate au fost construite chiar în locurile în care, la nivel energetic, se aflau găurile de vierme. Modalitățile de construcție, forma, numărul de încăperi și celelalte detalii arhitectonice erau dictate purtătorilor de stindarde de ființele Lorehh și Dree. Ulterior, în jurul templelor au fost construite sate, orașe sau orașe-state. Așadar, nu orașele au apărut primele, ci templele. Amplasarea orașelor nu s-a realizat în funcție de detaliile topometrice sau geofizice, ci în funcție de cele energetice și aurice. Nici un oraș din vechime nu a fost construit în funcție de amplasarea surselor de apă sau de trăinicia solului, ci în funcție de comandamente magice: în acel perimetru exista deja o gaură de vierme, prin care se realiza conexiunea cu Haosul. O dată cu participarea la ceremonii toți membrii comunității respective (satului, orașului sau orașului-stat) deveneau sclavii templului; ei nu se puteau muta prea ușor în alt loc. O parte din produsul mâinilor lor era preluat de templu, pentru folosință proprie. În funcție de calitatea oamenilor ce se nășteau în acel teritoriu, se realiza și ierarhizarea socială. Ponderea reprezentanților direcți ai ființelor întunecate - purtătorii întunecați de stindard, marii preoți, inițiații – era sub 1% din populație. Restul populației, indiferent de seminție, era manipulată foarte ușor de acea minoritate; restul populației reprezenta “carnea de tun” în confruntările sângeroase duse de purtătorii întunecați de stindarde și de preoții marilor temple.

Fiecare purtător întunecat de stindard, ca reprezentant direct al Celor întunecați, avea de luptat pe două fronturi. Primul front era cel al lărgirii spațiului vital și, implicit, al creșterii numărului de membri care să lucreze sau să lupte pentru templu. Al doilea front era cel al războiului continuu cu armatele tot mai numeroase ale oponentilor transfizici ai răului - oamenii prometeici, oamenii de la miazăzi, din Ișșinghingher, Lirakashin, Illirin și din Regatul morților vii.

Un templu luciferic funcționa pe baza realizării în lumea materială a unei sintonii energetice - de sunet, miros și lumină - cu ființele întunecate Lorehh, Dree și cu Primordialii întunericului cei mari. În interiorul fiecărui templu se afla o cameră "sacră" ce corespundea altarului (**adyton** sau **sanctuarium**) din lăcașurile de cult actuale. Aceasta era de fapt camera în care, în anumite momente, "zeii" se puteau manifesta. Zeii erau, firește, Primordialii întunericului. Aparițiile "zeilor" se produceau, cel mai adesea, dimineața, o dată cu primele raze ale soarelui, doar în cazul în care erau îndeplinite anumite condiții. Aceste condiții erau de două feluri: materiale și aurice. Condițiile materiale țineau de politica templelor, de numărul de membri care participau la ritualuri, de calitatea teritoriului (spațiului) vital, de numărul prizonierilor de război uciși pe altare în numele zeului. Condițiile aurice țineau de calitatea purtătorilor întunecați de stindard sau a preoților care realizau ritualurile prescrise. Preoții întunecați trebuiau să îndeplinească anumite condiții de ordin ritual, trebuiau să psalmodieze formule magice, cuvinte sau fraze (invocații prin sunet), să folosească substanțe odorante (invocații de miros; se foloseau substanțe frumos mirositoare - de exemplu, smirna) sau anumite lumini (invocații de lumină: făclii, focul din altar etc).

Dintre toți membrii staffului conducător al unui templu, doar câțiva aveau capacitatea, puterea și privilegiul de a-i vedea direct pe zeii întunecați: purtătorii întunecați de stindarde, mării preoți, unul sau doi inițiați. Oamenii obișnuiți nici nu se puteau gândi la așa ceva. Modul în care se manifestau ființele întunecate în cadrul ritualurilor din camera "sacră" a templelor este un exemplu elocvent cu privire la ceea ce s-a petrecut, de fapt, pe scară largă, în antichitatea cunoscută de istoriografia modernă. Mai întâi, marele preot al templului pregătea "terenul". Chemarea unei ființe Lorehh, Dree sau a unui Primordial întunecat (zeu) presupunea, invariabil, jertfa de sânge - uciderea unor prizonieri de război. Jertfele erau făcute personal de către marele preot, cu propriile sale mâini. Sângele celor uciși trebuia să se scurgă pe altarul de piatră și, mai ales, pe efigia zeului. Un zeu luciferic nu poate fi chemat decât prin uciderea multor oameni, în condițiile scurgerii sângelui acestora pe efigia sa. Cu cât erau uciși mai mulți oameni, cu atât probabilitatea de manifestare a zeului era mai mare. În zilele sale "faste", preotul unui templu putea ucide zeci sau chiar sute de oameni - cel mai adesea, prizonieri de război. Uneori, după bătălii sângeroase, când prizonierii de război erau foarte mulți, preotul templului avea foarte mult de „muncă”; existau cazuri în care preotul ucigaș secreta nu sudoare, ci sânge.

Momentul măcelului era ales cu multă atenție. Era necesară emiterea unor energii pharismah de ucidere cât mai puternice, pentru a-l "mișca" pe zeu - de fapt, pentru a-i netezi coborârea din "ceruri". Imediat ce erau uciși prizonierii de război, preotul templului se prezenta în fața altarului și îl invoca pe zeul întunecat prin sunete (psalmodierea cuvintelor sau textelor), prin mirosuri (mirosuri odorante) și prin lumini (făclii). În tot acest răstimp, preotul emitea energii pharismah de ucidere. De la preot, energiile pharismah erau atrase de *mama tuturor întunecimilor*, nucleul întunecat al pământului, iar de acolo erau absorbite în Haos, unde-l făceau atent pe "mărețul" zeu că momentul mult așteptat se apropie. Când legătura energetică era complet formată, zeul însuși, cu „curtea" sa (staff-ul), pătrundea din Haos în cosmos.

Procesul coborârii unui zeu era identic cu cel al întrupării unui om din Haos sau din iad. Precum un om era atras la întrupare din Haos sau din iad, zeul întunecat venea

în lumea materială de-a lungul unei *raze de creație*. Datorită faptului că *raza de creație* intersecta palierul material într-o stea, exista convingerea că zeul vine din stele. De aceea, în antichitate, stelele au primit nume de zei. O rază de creație se formează în patru mari etape. În prima etapă, energia pharismah pleacă din inima omului și este absorbită de nucleul întunecat al pământului. În a doua etapă, din nucleul întunecat al pământului raza este atrasă în Haos, care este situat în afara Oceanului de Lumină. În această etapă, energia pharismah se transformă într-o rază de creație propriu-zisă. A treia etapă presupune conexiunea energiei pharismah cu “Cel rău” și reacția acestuia. “Cel rău” revine în Oceanul de Lumină, la nivelul cosmosului material, dar pentru a ajunge la emitent trebuie să facă un ocol pe la periferia cosmosului. Poarta de intrare situată la periferia cosmosului este, de fapt, o stea. A patra etapă presupune închiderea circuitului la nivelul cuantic material. Între steaua respectivă și nucleul întunecat al pământului se formează o linie de energie, care reprezintă aspectul manifestat al razei de creație. Zeul pătrunde astfel în palierul cuantic material venind din stele.

Oamenii din lumea materială care participau la acest tip de ritual în temple – preoții și inițiații - erau convinși de faptul că zeul lor vine din stele, dar această concepție nu avea accepțiunea pe care, astăzi, unii comentatori o atribuie acestui eveniment. Dacă vreun comentator le-ar fi spus oamenilor din acea perioadă că zeul lor vine din stele cu o navă extraplanetară sau cu o navetă spațială, probabil că ar fi avut aceeași soartă ca și prizonierii de război din acele vremuri. Nu era vorba despre așa ceva, după cum nu este vorba nici la oamenii care se întrupează direct din Haos. *Raza de creație* are doar rolul de a asigura conexiunea cu Haosul, iar pătrunderea zeului în palierul cuantic material se putea realiza doar printr-o stea.

În momentul culminant al ceremoniei de invocare, desfășurată de marele preot în camera sacră a templului, ființa întunecată - indiferent dacă era un Lorehh, un Dree sau un Primordial al întunericului - se manifesta de-a lungul razei de creație. Raza intersecta pământul chiar în camera sacră din templu, într-un loc ce corespunde altarului de astăzi. În altar se forma o imensă perdea energetică de abur, ceață și fum. Apoi, totul se strălumina și marele preot, împreună cu cei prezenți, observau în perdeaua cețoasă chiar steaua respectivă, care era poarta de intrare pentru ființa respectivă. În perdea se forma chiar imaginea stelei așa cum se prezenta în momentul respectiv, nu cum se observă de pe pământ, în condițiile în care luminii îi trebuie mii de ani-lumină pentru a ajunge la privitor - ceea ce, din punct de vedere științific, este inacceptabil. Preotul vedea steaua ca și cum s-ar fi aflat lângă ea, chiar atunci, în momentul ritualului. Imaginea pe care o privea preotul și asociații săi este, probabil, identică cu cea a unui om din ziua de astăzi care se află la cinematograful, în fața pânzei de proiecție. Privitorii vedeau în perdeaua energetică o lumină depărtată, ce se mărea din ce în ce mai mult, până ce ocupa întregul spectru perceptiv. În scurt timp, lumina devenea atât de puternică, încât toți cei prezenți erau paralizați de o frică mistică. Se prosternau cu teamă în fața zeului, care, în sfârșit, își făcea apariția.

De fapt, zeul se afla încă în Haos, dincolo de Oceanul de Lumină, dar el era atras prin poarta numită de noi stea. Zeul venea doar ca amintire - o amintire a trecutului -, care era foarte depărtată de timpul oamenilor și, cu atât mai mult, de timpul lui Dumnezeu, *prezentul continuu*. Zeul, care era mort, venea din trecut ca putere mică, pentru a învia în prezentul oamenilor, care constituiau puterea mare. Între oamenii ce

participau la acel eveniment și zeu nu era, așadar, o diferență de spațiu, ci de timp. Zeul nu călătorea prin spațiu; nu străbătea, cum credem noi astăzi, oceane de spațiu sideral, ci străbătea **oceane de timp**.

Oricât ar părea de straniu pentru opiniile științifice actuale, oamenii care participau la eveniment observau, pur și simplu, steaua respectivă în perdeaua energetică cu aspectul unui fum. Steaua se mărea din ce în ce mai mult, până ce devenea o lumină uniformă, ce le acoperea întregul spațiu vizual. În acea lumină îl observau pe zeu - care, cel mai adesea, era un Primordial al întunericului de rang foarte înalt -, care stătea pe un scaun de domnie impunător, aflat pe un postament înalt, iar pe treptele acestuia se aflau subordonații și partenerii săi - ființele Lorehh, Dree, oamenii primordialii mai mici în grad, putere și tărie, oamenii din "sămânța cea rea" etc. Toți aveau ochii fără iris, cu pupile negre. Preotul vorbea direct cu patronul său, zeul, cerându-i informații și sfaturi. Zeul poruncea preotului ce să facă în continuare, dar nu putea pătrunde în palierul cuantic material. El nu mai putea interfera cu materia, datorită diferenței de vibrație energetică. În vremurile de odinioară, zeul întunecat era capabil să atingă pământul fizic - în teritoriul sau în regatul său - , să rupă o floare sau un fruct, chiar să aibă relații sexuale cu fiicele oamenilor care se făcuseră "din ce în ce mai frumoase", dar de această dată nu putea decât să dea directive, mai mult sau mai puțin "prețioase", slugilor sale. Pământul - materia, ca aspect generic - se modificase, astfel că zeul nu mai putea interacționa cu ea. Jertfa oponentilor răului modificase vibrația energetică a solului, astfel că penetrarea palierului material era imposibilă. Uciderea rituală a prizonierilor de război nu era suficient de puternică pentru a contrabalansa jertfa oponentilor răului.

Dialogul dintre patron și slugi nu dura prea mult timp, datorită faptului că uciderile rituale ale prizonierilor de război aveau un efect limitat - o sută de prizonieri uciși permiteau până la un minut de dialog. După ce se încheia dialogul, zeul era absorbit rapid în Haos, pe același traseu pe care venise. În câteva secunde, totul revenea la normal. Steaua dispărea, la fel ca și perdeaua energetică de fum și ceață. Cu o sclipire de nebulie în ochi, marele preot se întorcea la populația adunată în curtea exterioară a templului și explica povețele "înțelepte" ale zeului, care avusese bunăvoința să vorbească cu preaplecatele sale slugi.

☞ Credința falsă ☞

Oponenții transfizici ai răului - oamenii prometeici, morții vii și cei din celelalte centre de putere - au dus bătălii cumplite pentru distrugerea ultimelor bastioane ale "Celui rău" în lumea materială - templele. Ei au început să fie sprijiniți de tot mai mulți oameni întrupați, indiferent de seminție.

Majoritatea oamenilor care-i ajutau pe oponenții transfizici, erau iluminați. Ei au încercat să distrugă din interior templele și ierarhia preoțească, pentru a impune **o nouă ordine mondială**, în care nimeni să nu mai fie sclav. Toți doreau o civilizație materială dominată de dreptate și de libertate individuală; doreau, de fapt, ca oamenii să fie conduși de oameni. Timpul lucra, de această dată, în favoarea lor.

Preoții zeilor întunecați au înțeles turnura periculoasă a evenimentelor și și-au modificat modalitățile de acțiune. Culmea ironiei, în condițiile în care marea masă a

oamenilor nu-i mai vedea pe zeii întunecați, purtătorii de stindard și preoții templelor au început să ceară de la oamenii obișnuiți un element pe care, de-a lungul timpului, îl ignoraseră complet: **credința**, adică obținerea de la oamenii pe care încă îi stăpâneau, a convingerii intime că zeii există, în lipsa observării directe. În condițiile în care marea masă a oamenilor nu mai vedea zeii, preoții considerau că ceea ce poartă numele de credință trebuie să aibă rolul de a perpetua amintirea acestora.

Astfel, s-a trecut într-o nouă etapă a existenței oamenilor în lumea materială, etapă aparent mult mai calmă decât cele care se succedaseră anterior. În această etapă, nu mai era nevoie de sacrificarea prizonierilor de război. Drept urmare, au început să cam dispară sacrificiile umane din temple, locul lor fiind luat de sacrificii de animale domestice și de oferirea de ofrande. Pentru ca aceste substituențe să aibă efect, a fost necesară accentuarea credinței oamenilor în zeii întunecați. Prin intermediul credinței, oamenii întrupați au emis un nou tip de energie pharismah, care nu existase anterior în cosmos. Prin acest nou tip de energie pharismah, zeii întunecați au fost capabili să se manifeste în continuare, dar fără a se mai materializa în cadrul ritualurilor. Cu timpul, cum era și firesc, credința oamenilor a scăzut simțitor, datorită faptului că nu mai era alimentată de fapte. Când credința a dispărut, au apărut miturile. Istoria a devenit mit.

Din acele momente cruciale ale cosmosului, reprezentanții “Celui rău” - Lorehh, Dree și Primordialii întunericului - nu s-au mai putut manifesta în nici un fel la nivelul lumii materiale și, mai mult decât atât, n-au mai fost capabili să ia legătura cu officianții lor din temple. Motiv pentru care au început să se manifeste, pentru prima oară, la nivelul lumii eterice; doar până acolo mai erau capabili să penetreze palierele cuantice.

Firește, prin natura lor, reprezentanții “Celui rău” au o incompatibilitate energetică chiar și (sau mai ales) cu lumea eterică, astfel că nu pot sta prea mult la nivelul acesteia. Ei locuiesc doar în afara Oceanului de Lumină, în Haos. Reprezentanții “Celui rău” sunt însă atrași de faptele oamenilor din lumea materială, mai exact de energiile pharismah întunecate. Ca niște copoi, ei iau urma energiilor pharismah întunecate, îi localizează pe emitenții din lumea materială, dar se opresc la nivelul lumii eterice. De acolo acționează fie energetic asupra oamenilor întrupați, fie prin anumite scenarii existențiale - care sunt, în fapt, manipulări grosolane - numite **Jocuri ale morții**. Prin aceste manipulări existențiale, ei încearcă să exploateze anumite trăsături negative de caracter ale oamenilor întrupați, pentru a-i determina să făptuiască în continuare răul și, implicit, să emită energii pharismah întunecate.

Atâta timp cât, în lumea materială, oamenii emit energii pharismah întunecate, existența “Celui rău” și a reprezentanților săi este asigurată: ei continuă să fie vii.

☞ Eroii civilizatori și regii cei buni ☜

O dată cu amurgul zeilor falși (întunecați), s-a născut o nouă formă de organizare socială și, implicit, o diviziune a muncii diferită de cele anterioare, ceea ce a generat mult dorita ordine mondială de tip nou. Noua ordine mondială a apărut pe fundalul acțiunii oponenților transfizici ai răului, care au încercat să realizeze o lume materială lipsită de “Cel rău”, în care oamenii să fie stăpâni la ei acasă.

Prin activitatea oponenților transfizici ai răului și, în special, a oamenilor prometeici din orașele Acka și Parresh, care deja construiseră vestitele OZN-uri -

OZN-urile au fost construite imediat după apariția primelor temple materiale; de atunci și până în ziua de astăzi, OZN-urile au fost perfecționate în mod constant - s-au format numeroase regate și imperii, în care oamenii eliberați de sub tutela “Celui rău” au început să se organizeze singuri. În acea perioadă, mulți oameni prometeici din cele două citadele eterice s-au întrupat în lumea materială prin femei (trebuie specificat “prin femei”, întrucât - așa cum a fost menționat - în acea perioadă de timp erau mai multe forme de manifestare ale ființelor în lumea materială) pentru a-și ajuta semenii. Alții s-au manifestat prin realizări de lungă ori de scurtă durată. Astfel s-a coagulat civilizația materială a oamenilor din antichitate, cunoscută în bună măsură de istoriografia modernă. Spre deosebire de oamenii prometeici, care se întrupau adesea prin femei, oponenții transfizici ai răului din Ișșingher, Lirakashin, Illirin și din Centrul de la miazăzi, nu s-au întrupat prin femei. Datorită puterilor pe care le aveau, ei au continuat să se manifeste în trupurile lor de demult, ce păreau translucide în lumea materială. Nici cei din Regatul morților vii nu se manifestau la nivelul lumii materiale. Morții vii preferau să acționeze nevăzuți. Dacă morții vii s-ar fi manifestat la nivelul lumii materiale, oamenii întrupați s-ar fi îngozit.

Toți oponenții răului care s-au întrupat în lumea materială au început să străbată pământul în lung și lat pentru a-i educa pe oameni. Ei au fost vestiții **eroi civilizatori** din vechime, care au adus oamenilor diferite meșteșuguri și științe; ei sunt promotorii civilizației materiale ce a început să se înfiripe de-a lungul și de-a latul globului terestru. Cu ajutorul oponenților răului deveniți eroi civilizatori a luat ființă un alt tip de organizare socială, statală, economică și politică. Oponenții transfizici ai răului au ales dintre oamenii întrupați pe acei iluminați, care erau capabili să-i conducă pe semenii lor spre un trai mai bun. Cei aleși au devenit conducători și regi. Ei sunt **regii cei buni** din vechime, care au luptat pentru propășirea comunităților pe care le conduceau. Când regii cei buni au preluat conducerea regatelor nou constituite, oponenții transfizici s-au retras în lumile lor, continuând să observe ceea ce se petrece în lumea materială.

Din păcate, după o perioadă de timp, unii oameni din lumea materială au abdicat de la testamentul oponenților transfizici ai răului. De fapt, procesul instituirii unui nou “ev de aur”, ca rezultat al activității exclusive a oamenilor întrupați, s-a desfășurat în mod neuniform chiar și în regatele conduse de regii cei buni. De asemenea, au existat nenumărate eșecuri și reculuri evolutive. În unele locuri încă mai supraviețuiau vechile enclave lucifere, formate de ființele Lorehh și Dree, dar acestea nu mai aveau o pondere atât de mare precum odinioară. Atâta timp cât existau oameni care voiau să rămână sub tutela ființelor întunecate, nimeni nu avea ce să le facă. De altfel, în acele enclave, toți membrii aveau un trai cât se poate de îndestulat, datorită faptului că zeii aveau grijă de ei. De asemenea, în multe locuri încă existau temple, în care zeii se manifestau fără probleme. Și în aceste cazuri, oamenii de acolo doreau tutela acelor zei și se manifestau ca atare; nimeni nu avea ce să le facă.

Reinfuzarea răului și clătinarea ordinii mondiale de curând instituită s-a produs în momentul în care, pe fundalul neînțelegerii imperativelor momentului, oamenii din lumea materială s-au comportat defectuos, emițând energii pharismah întunecate. Ceea ce a fost clădit cu nenumărate jertfe s-a clătinat datorită unui factor ce poate fi denumit *iubirea bolnavă*.

Iubirea bolnavă este un factor ce nu a dispărut niciodată, constituindu-se a fi piatra de poticnire pentru toți oamenii întrupați. Sensul acestui factor de poticnire a fost explicat ceva mai târziu de către Iisus Hristos, care reproșa apostolilor Săi, spus în cuvintele veacului nostru, următoarele: cu ce sânteți voi mai buni decât dușmanii voștri, dacă nu vă iubiți toți semenii ? Și cei răi își iubesc familia, copiii, soția și pe cei apropiați. Cu toate acestea se comportă rău față de semenii lor. Concluzia este una singură: orice iubire care nu are în vedere toți oamenii, este o iubire “bolnavă”. De aici, imperativul absolut, adresat de Iisus Hristos tuturor oamenilor: iubiți pe (toți) semenii voștri ca pe voi înșivă. Altfel va interveni factorul de poticnire: iubirea bolnavă.

Datorită acestui factor de poticnire, oamenii din noile formațiuni statale conduse de regii cei buni s-au depărtat de directivele oponentilor transfizici ai răului. De fapt, nici oponentii transfizici ai răului n-au înțeles, la momentul respectiv, amploarea fenomenului și nici ce pericol imens reprezintă iubirea bolnavă pentru viața socială. Datorită iubirii bolnave, unii oameni din anturajul regilor buni au dorit să se îmbogățească foarte repede și să obțină fie mai multă putere politică, fie mai multă glorie - ceea ce, în fond, nu este ceva nou sub soare.

În momentul în care oamenii respectivi - care formau, cel mai adesea, categoria nemulțumiților - au emis energiile pharismah întunecate ce prefigurau acțiunile lor greșite, l-au chemat iarăși la viață pe “Cel rău” (prin reprezentanții săi: Lorehh, Dree, Primordialii întunecați), care nu se mai putea manifesta în temple, de-a lungul razelor de creație, ci doar în lumea eterică. Când un om are ambiții de îmbogățire și de acaparare a puterii politice sau economice prin metode contrare legilor cosmice, emite energii pharismah întunecate, iar “Cel rău”, prin reprezentanții săi, care se manifestă la nivelul lumii eterice, îl localizează, îl contactează și apoi, prin intermediul unor **Jocuri ale morții**, îl “ajută” în îndeplinirea scopurilor sale. Cu timpul, apelând tot mai des la metode contrare Ordinii cosmice, legătura energetică dintre reprezentanții “Celui rău” și omul respectiv se accentuează. Astfel, omul ajunge să manifeste în lumea materială caracteristicile “Celui rău”. În cele din urmă, reprezentatul “Celui rău” se calează auric pe omul respectiv, iar omul devine posedat. Posedarea individuală reprezintă ultima formă de manifestare a “Celui rău” în lumea materială. Posedarea are loc în momentul în care cele două sisteme oscilante deschise și anume structura aurică a unui om și structura formei umanoide a reprezentantului “Celui rău” dobândesc aceiași vibrații și intră în rezonanță. Intrând în rezonanță, ei formează aceeași ființă și acționează la unison. În nici un caz, “Cel rău” nu-l obligă pe om să facă ceva împotriva voinței sale; omul, mai întâi, emite o energie pharismah prin intermediul liberului său arbitru, prin care îl cheamă pe reprezentantul “Celui rău”.

Datorită afluxului energetic primit de la reprezentantul “Celui rău”, omul continuă cu și mai mare elan îndeplinirea scopului său: acumularea de bogății sau de putere politică - care, cel mai adesea, presupun, ca o condiție *sine qua non*, asuprirea semenilor. Firește, omul respectiv se comportă foarte bine cu familia sa și cu apropiații săi - este iubitor cu soția și blând cu copiii săi. Ar fi culmea să nu facă acest lucru. Cel mai adesea, afirmă că actele sale au scopul nobil de a-și crește copiii și a-și întreține familia sau clanul. Aceasta poartă numele de *iubire bolnavă*. Întrucât manifestă caracteristicile “Celui rău” prin liberul arbitru, omul respectiv devine, la rândul său, “Cel rău”; devine, de această dată, răul fizic - “dracu fizic”.

Astfel, răul a pătruns iarăși din ce în ce mai adânc în lumea materială, iar noua ordine mondială lăsată moștenire de către oponenții transfizici ai răului s-a clătinat. Ca o paranteză, se poate spune că acest proces continuă și în ziua de astăzi, cu aceeași intensitate; conceptul de *noua ordine mondială* nu este atât de nou precum s-ar putea crede la prima vedere. Astăzi i s-a conferit însă un nou înțeles, fiind asociat conceptului de globalizare, ceea ce reprezintă o pervertire periculoasă. Nu trebuie însă uitat faptul că, odinioară, la baza conceptului de *noua ordine mondială* a stat preluarea puterii totale de către oameni de la zeii întunecați și instaurarea unei democrații durabile. În ziua de astăzi, noua ordine mondială este periclitată în mod permanent de acei oameni - deveniți dracul fizic - care încalcă legile cosmosului pentru a obține ilicit ceea ce nu este al lor. Noua ordine mondială nu presupune doar mult trâmbișata globalizare, care nu reprezintă decât o nouă modalitate prin care o pseudoelită întunecată încearcă să-i domine pe cei mulți; cei mulți sunt denumiți, uneori, prin formula, deloc inspirată, "*masa de oameni*". În fond, masa de oameni suntem noi toți, iar cei ce doresc impunerea globalizării - dracul fizic - nu reprezintă nici măcar 0,1% din totalul populației, chiar dacă în mâinile lor sunt acumulate 99% din bogățiile lumii.

Așadar, încă din acele vremuri, "Cel rău" a zădărnicit instaurarea ordinii mondiale dorită de oponenții transfizici ai răului, prin intermediul acelor oameni care au dorit să se îmbogățească ori să acapareze puterea politică încălcând Ordinea cosmică. În urma intrigilor conduse eficient de oamenii ce reprezentau răul fizic a apărut trădarea și apoi crima. A fost suficient ca regele cel bun al unui regat să fie trădat de unul dintre apropiații săi și, apoi, ucis, pentru ca răul să se extindă. În mod firesc, continuitatea domniei și puterea politică dintr-un regat trebuia să revină successorului regelui bun, care, la rândul său, trebuia să parcurgă un proces inițiativ, pentru a deveni apt de a ocupa o astfel de funcție. Doar astfel se poate realiza propășirea materială și spirituală a unei colectivități. Acesta a fost, cândva, și scopul monarhiei de drept divin.

Primul om care a cucerit un regat prin intrigă, trădare, crimă a devenit primul rege rău. De la primul regat astfel cucerit, intriga, trădarea și crima s-au extins la cel de-al doilea, apoi la cel de-al treilea și așa mai departe. Primul rege rău din istorie și-a extins apoi dominația asupra altor regate, folosind aceleași procedee: coruperea unor persoane din anturajului regilor buni, trădarea, totul culminând cu asasinarea acestora. Astfel, treptat, în locul **regilor cei buni** s-au substituit **regii cei răi**, care, dorind să apere ceea ce au cucerit, i-au distrus fizic nu doar pe претенdenții direcți la tron, ci și familiile acestora sau, uneori, chiar și întregile lor linii genealogice.

Iarăși nu este nimic nou sub soare, iar aceste fapte par să reprezinte cheia înțelegerii transformărilor societății omenești mai mult decât ceea ce se înțelege astăzi prin succesiunea unor moduri de producție (idee foarte dragă marxiștilor, care au venit la putere prin astfel de procedee, aruncând în ochii oamenilor praful numit succesiunea modurilor de producție și victoria proletariatului pentru a-și ascunde faptele). Multe mituri, legende antice și basme narează astfel de evenimente, care, la prima vedere, par banale, dar în fond reprezintă factorul de la care a început să se clatine totul. Bunăoară, basmul românesc **Harap Alb**, scris de Ion Creangă, poate fi inclus, fără nici o rețineră, în această categorie. Fiul craiului, cel care, inițial, nu avea nume, dar care a primit apoi numele inițiativ Harap Alb, a trebuit să treacă printr-o succesiune de evenimente

dramatice pentru a ocupa, de drept, scaunul de domnie al Împăratului Verde. De-a lungul evenimentelor dramatice, Harap Alb a fost nevoit să respingă pretențiile uzurpatorului luciferic, denumit Spân, care a dorit să-și însușească scaunul de domnie al Împăratului Verde prin intrigi, trădare și crimă. În basmul Harap Alb, binele a învins răul spre bucuria tuturor copiilor, dar în viața reală lucrurile sunt ceva mai complicate. Este de remarcat și faptul că nenumărate cărți de beletristică, filme sau piese de teatru narează sub diferite forme istorii ale luptei dintre bine și rău: eroul pozitiv, regele (conducătorul sau șeful) cel bun al unui regat, stat, imperiu, familie, afacere etc este deposedat de toate drepturile sale legitime prin intrigă, trădare și crimă, de către reprezentantul uman al “Celui rău”, care își arogă prerogativele acestuia. Epica multor romane sau filme este centrată în jurul luptei fiului, fiicei sau a celor loiali pentru restabilirea ordinii firești, folosind, la rândul lor, forța.

Problema instaurării binelui și-au pus-o, cu mult timp înainte, și oponenții transfizici ai răului și, înaintea lor, o parte din Primordialii Luminii, care știau că folosirea forței pentru combaterea răului generează un flux al evenimentelor în care nu există câștigători. Folosind forța, protagoniștii intră în cercul vicios: devin, la rândul lor, “Cel rău”; un rău se substituie altui rău. Singurul care a reușit să rămână în afara circuitului nefast a fost Iisus Hristos, care, la rândul său, a fost persecutat, imediat după naștere, de către Irod, care, auzind că s-a născut Regele cel Bun, a dat poruncă să fie uciși toți pruncii. Irod, regele “Cel rău”, prefera mai curând distrugerea unor linii genealogice, decât să-și simtă puterea amenințată. Irod a cucerit puterea politică în același mod fraudulos, prin intrigă, trădare și, apoi, prin asasinat.

Iisus Hristos a blocat fluxul nefast al evenimentelor prin refuzul de a se opune prin forță celor care-i voiau pieirea, introducând, pentru prima oară în cosmos, principiul iubirii tuturor semenilor, nu doar a familiei sau a celor apropiați.

❧ Intriga, trădarea, crima ❧

Cele trei forme ale răului - intriga, trădarea și asasinatul -, se constituie a fi contrapărțile întunecate ale sacrificiului de sunet, ale sacrificiului de miros și ale sacrificiului de lumină.

Intriga este forma denaturată (bolnavă) a sunetului bun: sunetul bun este rostirea adevărului. Trădarea este forma denaturată a mirosului bun; mirosul bun este acțiunea dreaptă, în acord cu legile cosmosului, cu “Firea lucrurilor”. Crima este forma denaturată (opusă) a continuității creației lui Dumnezeu. Datorită faptului că, prin crimă, se produce discontinuitatea unei forme materiale, care este lumină cristalizată (energie condensată), se poate spune că crima este forma denaturată a luminii. Crima presupune aducerea întunericului absolut în lumea materială.

Despre intrigă, ca formă bolnavă a folosirii sunetului, lucrurile sunt clare. Orice minciună înseamnă denaturarea sunetului adevărat. Lucrurile sunt ceva mai complicate în ceea ce privește mirosul fals și, mai ales, în ceea ce privește lumina falsă, astfel că trebuie făcută o scurtă analiză în ceea ce privește formele lor de manifestare. Mirosul transfizic, ca principiu cosmic, este sursa activității motorii fizice din lumea materială. De aceea, în cele din urmă, orice acțiune motorie îndeplinită de un om are drept efect apariția unui miros fizic specific.

Astfel, în urma faptelor unui om (privite strict ca acțiuni motorii), trupul material acumulează un miros transfizic, care se reflectă prin mirosul de sudoare. Oamenii curați sufletește au un miros plăcut chiar și când asudă. De exemplu, copiii mici au un miros plăcut chiar și atunci când sunt transpirați. În schimb, oamenii care făptuiesc acte în dezacord cu Ordinea cosmică au în mod constant un miros neplăcut, care se simte chiar și imediat după ce se îmbăiază. Acest miros are o sursă transfizică, fiind generat inițial de suflet - de corpul sufletului -, dar el este eliminat prin porii corpului fizic, sub formă de sudoare. De exemplu, trupurile protopărinților Adam și Eva au emis în mod permanent mirosuri florale plăcute, datorită faptului că au trăit în acord cu natura. Se spune că, în momentul în care oamenii au devenit din ce în ce mai răi, au apărut parfumurile, care au tocmai rolul de a camufla ceea ce este omul în interior. Parfumurile, deodorantele și altele de acest gen au tocmai rolul de a masca adevăratele caracteristici negative ale oamenilor, caracteristici care s-ar manifesta corporal prin mirosuri neplăcute.

Aceleași considerații sunt valabile și cu privire la lumină, mai exact spus cu privire la lumina cristalizată - materia. Opusul sacrificiului de lumină este asasinatul. Asasinatul presupune eliminarea unui om - a luminii sale, care este cristalizată în materia trupului. Este evident că în urma săvârșirii unor fapte aflate în dezacord cu Ordinea cosmică, trupurile și fizionomiile oamenilor se crispează și își pierd strălucirea (luminozitatea) inițială. Ele nu mai sunt alimentate corespunzător cu energie luminoasă, care provine de la Sfântul Duh, suferind influențele energetice nefaste ale "Celui rău". Prin emiterea energiilor pharismah și prin comiterea faptelor aflate în afara Ordinii cosmice, trupurile și fizionomiile oamenilor îmbătrânesc înainte de vreme; de aceea, pe măsură ce păcătuiesc, oamenii îmbătrânesc mai repede. Păcătuind, oamenii nu mai sunt vii. În condițiile în care un trup îmbătrânește înainte de vreme, el trebuie susținut printr-o pseudolumină - printr-o lumină falsă sau printr-o imagine falsă - care este opusă celei adevărate. Obținerea unei imagini false presupune recompunerea trupului sau a fizionomiei prin rimeluri, farduri, vopseluri, gene și păr false, implanturi de silicon sau operații estetice - într-un cuvânt, este ceea ce noi numim astăzi prin termenul de modă (fashion).

În acest context trebuie menționată una din vechile cărți al umanității, Cartea lui Enoch, care afirmă, deloc întâmplător, că o parte din îngerii căzuți din acea perioadă, au fost acuzați că au dezvăluit oamenilor, pe lângă tainele vrăjitoriei și ale metalurgiei prin care se produc arme, și arta folosirii fardurilor și rimelurilor. Aceasta constituie o punere foarte stranie la același numitor comun a unor activități omenești aparent incompatibile: știința războiului și a metalurgiei prin care sunt produse arme, tainele vrăjitoriei și arta înfrumusețării prin farduri, rimeluri. Despre tainele războiului și ale vrăjitoriei, lucrurile sunt suficient de clare. Cum rămâne însă cu arta înfrumusețării, care a fost pusă pe același plan cu ele, în condițiile în care, după cum știe toată lumea, este total inofensivă ? Cui îi este frică de arta înfrumusețării, cui îi este frică de rimeluri, farduri, peruci sau meșe false ? Rezolvarea acestei enigme nu este prea complicată și poate fi urmărită de-a lungul istoriei umanității, prin analizarea înfățișării prin care erau prezentați regii și potenții din vechime. După cum se știe, regii și potenții din vechime s-au îngrijit exagerat de mult de imaginea lor publică, excelând prin folosirea unor veșminte somptuoase și a unor obiecte de putere, precum coroane, sceptre etc.

Mai mult decât atât, încă de la faraonii egipteni și regii asirieni, potențații mai mult sau mai puțin regali au folosit din abundență farduri, rimeluri, peruci etc, cu toate că toți au fost bărbați. Se pare că primii care au folosit fardurile n-au fost femeile, ci bărbații înstăriți. Cauza rezidă în faptul că bărbații respectivi au ajuns pe tronul domniei sau la diferite demnități sociale, politice sau economice prin puterea intrigilor, a trădării și a crimei - într-un cuvânt, s-au însoțit cu "Cel rău". Dacă analizăm doar înfățișările hieratice ale faraonilor egipteni, nu putem să nu remarcăm grija de a purta mereu, chiar și după moarte, însemnele domniei, în special tiara sau coroana, precum și folosirea excesivă a fardurilor, care le puneau în evidență capul, ochii, nasul și gura. Trebuie ținut cont de faptul că regii cei buni din vechime nu aveau nevoie de așa ceva: ei aveau o luminozitate specială a ochilor și un fel de nimb străveziu deasupra capului. Când a dispărut nimbul la succesorii lor, care au devenit regi prin intrigă, trădare sau crimă, a apărut necesitatea folosirii unor substitute: coroana regală ori sceptrul, care să indice supușilor cu cine au de-a face, în lipsa caracteristicilor ființiale de bază. Fără coroană și fără sceptru, orice rege devine cerșetor; cu sceptru și coroană orice cerșetor devine rege. Toți regii și conducătorii politici a căror dominație are la bază antisunetul, antimirosul și antilumina sunt susținuți în mod artificial prin însemne exterioare și prin procedee de înfrumusețare. Datorită pornirilor criminale, fizionomiile regilor răi s-au urât - bruta din ei a început să fie exprimată (reflectedă) la nivelul chipului. În consecință, au avut nevoie de o înfrumusețare exterioară: vorba mieroasă, în spatele căreia se ascundea intriga (sunetul fals), parfumurile care să le mascheze intențiile și impulsurile criminale de la nivelul activităților motorii (mirosul fals) și o fizionomie prefăcută, acoperită cu farduri, rimeluri, peruci și coroane (lumina falsă). Așadar, Cartea lui Enoch a avut perfectă dreptate atunci când a pus arta înfrumusețării pe același plan cu știința războiului, a metalurgiei și cu tainele vrăjitoriei. Fără ele, regii cei răi nu ar fi fost capabili să câștige nici o bătălie.

O dată cu apariția regilor răi, comunitățile au început să fie conduse prin teroare: astfel a apărut sclavia fizică, cea mai cruntă formă de asuprire a oamenilor. Teroarea regilor răi a avut însă și o contraacțiune pe măsură: oamenii obișnuiți au început să lupte împotriva noilor opresori. S-au înmulțit revoltele și răscoalele pe toată suprafața pământului. Regii cei răi au fost, la rândul lor, asasinați, într-un șir de acte violente ce păreau că nu se mai sfârșesc.

Imediat după o răscoală sau după o revoltă, cantitatea de rău din lumea materială creștea. Totodată, în urma emiterii de energii pharismah întunecate, au început să se întrupeze din ce în ce mai mulți oameni din Haos (*icon hlisa*). Este important de remarcat faptul că, fiind întrupați în lumea materială, în marea lor majoritate, oamenii proveniți din Haos au priceput ce se petrece și nu s-au manifestat ca opresori. Mulți dintre ei au fost educați de vechii oponenți transfizici ai răului: de oamenii prometeici, de morții vii sau de cei din Centrul de Putere de la Mizăzi. Aflând adevărul, oamenii proveniți din Haos s-au opus la rândul lor răului, dar în cele din urmă au pierit în acele confruntări sângeroase. În mod firesc, după moarte, ei ar fi trebuit să fie absorbiți înapoi în Haos, dar a apărut o altă mare problemă: nu mai erau în rezonanță aurică nici cu Haosul și nici cu "Cei răi", împotriva cărora luptaseră în lumea materială. Ei nu mai puteau fi absorbiți nici în Regatul morților vii, datorită faptului că folosiseră, la rândul lor, forța. În Regatul morților vii nu puteau pătrunde, după moarte, decât cei care au

devenit victime ale celor răi. “Cei răi” nu aveau ce face cu această categorie de oameni defuncți. Oamenii care luptaseră în lumea materială împotriva răului constituiau o sursă continuă de împotrivire și după moarte. Atunci, “Cei răi” - Lorehh, Dree și Primordialii întunericului - au amplificat iadurile, mai exact, au lărgit zonele inferioare ale acestora.

Precum a fost menționat, iadurile au fost construite de-a lungul vechilor *raze de creație*, fiind situate în partea inferioară a acestora. Iadurile sunt formate din trei mari zone. Prima zonă, dispusă chiar la intrarea în Haos, poate fi considerată rezidențială, ea constituind locul în care își desfășoară activitatea Primordialii cei mari ai întunericului, ființele Lorehh și Dree. Zona a doua este o zonă de tranzit, în care locuiesc Primordiali ai întunericului mai mici în grad, oamenii din “sămânța cea rea”, retardații din primul ciclu al cosmosului, precum și ființele Lorehh și Dree mai mici în putere și tărie. Primele două zone aveau decoruri pseudo-paradisice, copie a celor ce au existat în ciclul al treilea la suprafața pământului. În prima parte a existenței iadurilor, zona a treia nu era locuită de nimeni: acolo nu avea cine să locuiască. În momentul în care au murit oamenii care s-au opus răului fizic, Primordialii întunericului au luat decizia de a-i bloca pe aceștia în zona a treia a iadului, pe de-o parte pentru a-i “educa”, iar de cealaltă parte pentru a-i supraveghea. Astfel, zona a treia a devenit o temniță din ce în ce mai temută. Pe măsură ce au pătruns din ce în ce mai mulți oameni în zona a treia, aceasta s-a extins. De altfel, doar zona a treia a găurilor de vierme poate fi considerată a fi iadul propriu-zis. Pentru a fi controlate de “Cel rău”, toate ființele omenești defuncte ce treceau poarta iadurilor (a treia zonă) au fost deposedate de energia sufletului și de “amintirea a toate”, astfel că ajungeau umbre lipsite de energie, de identitate și de amintire.

De la formarea iadurilor propriu-zise și până la răstignirea lui Iisus Hristos, au existat nenumărate tentative de cucerire a iadurilor și de eliberare a defuncților de către oamenii prometeici și de către morții vii. Cea mai puternică contraofensivă a oponenților transfizici ai răului a fost condusă de Utref, al unsprezecelea mort din Regatul morților vii, conducătorul grupării de *cerceri*. Ea a avut loc în jurul anului 900 înainte de Iisus Hristos. Chiar în preajma răstignirii Fiului lui Dumnezeu, cercerii mai pregăteau o mare ofensivă, fiind de această dată ajutați și de oamenii prometeici.

Pregătirea ofensivei presupunea acumularea de către cerceri și de către oamenii prometeici a unei energii suficient de mari pentru a sparge palierele cuantice. Dacă ar fi reușit, nu numai că ar fi spart palierele cuantice, dar ar fi eliberat majoritatea oamenilor din iaduri și le-ar fi redat amintirea de sine. Scopul lor era de a-i elimina pentru totdeauna **din formă** pe Primordialii întunericului cei mari și pe șefii ființelor Dree și Lorehh. În acea perioadă de timp, ei au fost doar la un pas de ceea ce și-au propus.

“EU SUNT CEL CE SUNT”

❧ Scara lui Iacob ❧

Cu toată împotrivirea prin luptă a oponenților transfizici ai răului, în palierul cuantic material lucrurile s-au înrăutățit în mod constant. Prin noul “sport” preferat, posedarea directă, “Cei întunecați” au pus capăt epocii de civilizare promovată de oponenții transfizici ai răului. În acele momente extrem de tulburi pentru rasa omenească, a avut loc un eveniment excepțional: Unicul Dumnezeu s-a manifestat, ca Plinătate Dumnezeiască, în lumea materială, în prezența unui om întrupat. Acest om, care se trăgea direct din linia genealogică a lui Noe, a fost Moise.

Moise a fost singurul om întrupat care a intrat vreodată, în toată istoria cosmosului, în contact direct cu Ființa sublimă a lui Dumnezeu în Plinătatea Sa Dumnezeiască. Ca Plinătate, Dumnezeu se manifestă ca Trinitate (Sfânta Treime). Ca Sfântă Treime, Tatăl, Fiul și Sfântul Duh sunt Unul în aceeași Ființă. Nu a fost vorba, așadar, despre manifestarea separată a Tatălui - a lui Dumnezeu Tatăl. Nu a fost vorba nici despre manifestarea separată a Fiului - a lui Iisus Hristos, Dumnezeu Iubirea, care este a doua Persoană. Nu a fost vorba, de asemenea, nici despre manifestarea separată a Sfântului Duh, care este a treia Persoană - Dumnezeu Lumina. A fost vorba despre manifestarea Dumnezeirii, ca Trinitate. Dumnezeu Unicul, ca Plinătate Dumnezeiască, manifestat ca Trinitate, are o altă Înfațișare și o altă Întocmire de Lumină decât Dumnezeu Tatăl, decât Dumnezeu Fiul și decât Dumnezeu Sfântul Duh, ca manifestări separate. Îngerii din Ierahia Fiilor Luminii denumesc această manifestare a Sfintei Treimi prin expresia “Dumnezeu în Plinătatea Sa Dumnezeiască”.

Prin manifestarea în fața omului Moise, Dumnezeu în Plinătatea Sa Dumnezeiască (Sfânta Treime) a intervenit pentru prima oară în istoria oamenilor. Faptul că însuși Dumnezeu a intervenit în istorie, demonstrează faptul că lucrurile în lumea materială deveniseră extrem de grave și că doar intervenția Ființei Supreme în Plenitudinea Sa, mai putea îndrepta lucrurile. Prin Moise, Dumnezeu în Plinătatea Sa Dumnezeiască a comunicat oamenilor Legile după care să se ghideze. La începutul listei de legi s-a aflat afirmația lui Dumnezeu în Plinătatea Sa Dumnezeiască că Este (Există): **Eu Sunt Cel Ce Sunt**.

În ciclul al patrulea, Dumnezeu a pătruns o singură dată în lumea materială - în palierul cuantic material. Chiar și atunci, Dumnezeu și-a limitat Puterea și Tăria Dumnezeiască, pentru a nu afacta mediul și ființele căzute în materie. Cu toată această Limitare de Sine, precum și cu toată protecția asigurată de Îngerii Tăriei (Puterii), care au făcut cercuri concentrice în jurul Său, locul în care s-a manifestat Unicul Dumnezeu

a devenit sfânt, deci a devenit un Loc de putere. Pentru a se manifesta la nivelul palierului cuantic material, Dumnezeu a venit din *prezentul continuu* în care se află Ființa Sa Dumnezeiască și a pătruns în prezentul lumii fizice - în ceea ce noi numim Istorie. Momentul în care, pentru prima oară, Dumnezeu a pătruns în palierul cuantic material în mod direct, a fost în timpul lui Moise.

Pe muntele Sinai, mai întâi, Dumnezeu a cercetat inima lui Moise, apoi i-a dat Tablele Legii. După aceea, după *timpul nostru*, **Dumnezeu a făcut 300 de pași** și s-a întors înapoi (în timp), pentru a vorbi cu Noe de mai multe ori. Mai întâi, Dumnezeu a cercetat inima lui Noe, pe care a găsit-o pe placul Inimii Sale, apoi, la sfârșitul potopului, a făcut Legământul cu Noe, al cărui semn ceresc a fost curcubeul (arcul lui Dumnezeu). Locurile în care Dumnezeu, ca Tată al Universului și Creator a toate, a pus piciorul în palierul cuantic material sunt și astăzi sacre. Cunoscătorii le știu și le vizitează adeseori. Două dintre cele mai importante astfel de locuri sunt situate pe Muntele Sinai, acolo unde Dumnezeu i-a dat lui Moise Tablele Legii, și pe Muntele Ararat, acolo unde s-a oprit arca lui Noe.

Moise a preluat și a transmis mai departe Legile comunicate de **Cel Ce Este** (“**Eu Sunt Cel Ce Sunt**”) - Dumnezeu în Plinătatea Sa Dumnezeiască. Cele zece porunci cunoscute astăzi (decalogul) sunt doar o sinteză a Legilor date direct de către Dumnezeu în Plinătatea Sa Dumnezeiască. De fapt, Dumnezeu a comunicat Legile Sale de două ori, pe tăblițe de lut. Prima dată, Dumnezeu a comunicat Legile Sale în formă pură - integral. Datorită faptului că oamenii nu au fost capabili să le respecte, Dumnezeu a fost de acord ca Legile Sale să fie comunicate de Moise sub o formă mai “îndulcită”. Astfel s-a născut **Decalogul**. Cele zece porunci sunt sinteza Legilor cosmice care formează Ordinea cosmică - Poruncile lui Dumnezeu.

Linia genealogică din care a făcut parte Moise a început o dată cu cel de-al treilea fiu al lui Adam, Set, s-a perpetuat după potop prin Noe și prin fiul său Sem, apoi a continuat cu Avraam și cu urmașii săi. În mod strict, istoria poporului evreu a început însă cu Avraam. După cum afirmă Vechiul Testament, această linie genealogică s-a perpetuat prin cel de-al doilea fiu al lui Avraam, cel făcut cu Sara/Sarra, nevasta sa, pe nume Isaac. O altă linie genealogică s-a perpetuat prin primul fiu al lui Avraam, pe nume Ismail, care a fost făcut cu o slujnică egipteană, pe nume Agar (Geneza; cap 16). De-a lungul timpului, atât în perioada scursă de la Avraam la Moise, cât și în perioada scursă de la Moise la Iisus Hristos, cele două linii genealogice provenite din Avraam s-au amestecat și s-au diversificat.

Din punct de vedere strict spiritual, încă din timpul existenței lui Avraam, în cadrul poporului evreu s-au coagulat două categorii principale de oameni. Prima categorie a fost formată din cei care respectau Poruncile lui Dumnezeu (Ordinea cosmică) doar cu mintea - pe care-i putem denumi **formaliști**. A doua categorie a fost formată din acei descendenți, foarte puțini la număr, care au înțeles să respecte Legile (Poruncile) lui Dumnezeu cu inima - din interior -, pe care-i putem denumi **intuitivi**.

Și, poate că nu este inutil de menționat că, în timpul întrupării lui Iisus Hristos, formalistii au primit numele de farisei (ca titlatură generică), iar intuitivii numele de esenieni (sau, cel puțin, o parte dintre esenienii cunoscuți de istorie datorită descoperirii manuscriselor de la Marea Moartă, au fost continuatorii uneia dintre ramurile acelor intuitivi).

După apariția Decalogului și a ritualului iudaic în prima sa formă, prăpastia dintre cele două categorii de oameni s-a adâncit considerabil. Intuitivii au fost acei oameni care au ajuns să-l înțeleagă pe Dumnezeu cu inima și să-l iubească. Ei nu formau mai mult de 3-4% din totalul respectivei linii genealogice. Această minoritate a intuitivilor a reprezentat un factor de excepție ce a schimbat din temelii istoria lumii. Membrii acelei mici comunități de intuitivi au avut parte de o experiență grandioasă: prin respectarea Legilor cosmice cu inima, ei au devenit capabili să simtă Puterea lui Dumnezeu revărsându-se asupra lor. Iubindu-l pe Dumnezeu cu inima și, totodată, respectând Poruncile Sale, oamenii din această minoritate și-au format primele rudimente aurice ale chakrei inimii - *shainiah*. Chakra inimii s-a format mult mai târziu - primele străluciri, denumite petale, s-au format abia în jurul anului 1600 după Iisus Hristos -, dar primele rudimente s-au format, pentru prima oară, în timpul vieții lui Moise, la acea minoritate care a fost capabilă să-l perceapă pe Dumnezeu cu inima. În linia descendenților acestei minorități s-a întrupat ulterior Iisus Hristos (Noul Testament - Evanghelia după Matei, cap 1 - afirmă că Iisus Hristos s-a întrupat în a patruzeci și doua generație de la Avraam).

De-a lungul generațiilor ce au urmat, structura aurică a acestei minorități s-a modificat puțin câte puțin. Cei mai evoluți membri ai acestei minorități au devenit prooroci și profeți. Prin modificarea aurică produsă în cadrul acelei minorități, care nu forma mai mult de 3-4% din linia genealogică ce pornea de la Noe, s-a produs un alt fenomen de excepție: a apărut **fenomenul de reciprocitate de iubire între Dumnezeu și oameni** (este vorba despre oamenii din acea minoritate). Pe baza acestei reciprocități de iubire s-a format totodată și fenomenul numit “echilibru putere mare - putere mică”. Dumnezeu este Puterea Mare sau, mai exact spus, este Puterea Supremă, iar oamenii ce formau acea minoritate reprezentau puterea mică. Aceste fenomene de excepție au început să se manifeste încă din timpul vieții lui Moise, care poate fi considerat drept primul conducător al intuitivilor. Dacă membrii acelei minorități îl iubeau pe Dumnezeu cu inima, atunci și Dumnezeu îi iubea pe ei - **reciprocitatea în iubire**. Această iubire era diferită de cea a formalștilor, care nu credeau decât cu mentalul în Dumnezeu și a căror unică preocupare consta în îndeplinirea cu scrupulozitate a ritualului prescris. Legătura de iubire dintre minoritatea de intuitivi și Dumnezeu era, dacă se poate spune astfel, de la inimă la inimă. Minoritate de intuitivi a primit numele de **națiune a lui Dumnezeu**.

În momentul în care primul om din acea minoritate l-a iubit cu inima pe Dumnezeu, a avut loc un alt fenomen important al istoriei cosmosului: îngerii din Ierarhia Fiilor Luminii au putut să se manifeste în lumea materială prin spargerea palierelelor cuantice. În secunda în care primul om din istorie l-a iubit din inimă pe Unicul Dumnezeu, palierele cuantice au fost străpunse undeva prin Țara Cannanului de odinioară. Ființele din lumea eterică spun că în acel moment, Dumnezeu Unicul ar fi rostit următoarele cuvinte memorabile: **“Iată primul om, care Mă iubește din inimă și astfel ascultă Poruncile Mele. Cine Mă iubește pe Mine, Voi asculta glasul lui, îmi voi îndrepta Fața către el și îl voi ridica la Mine. Și până la sfârșitul Timpurilor, Eu voi fi în el și el va fi în Mine”** (pentru cuvântul **om** a fost folosit termenul **hlisa**, care în limbajul nostru înseamnă **pământ** sau **țărână**: om întrupat în trup material).

Străpungând palierele cuantice, Îngerii din ierarhia Fiilor luminii au început să coboare, în trupurile lor luminoase, în lumea materială. Locul în care, pentru prima oară, îngerii din ierarhia Fiilor Luminii au spart palierele cuantice este numit **Scara lui Iacob**. Așadar, ceea ce este cunoscut prin expresia **Scara lui Iacob** a fost locul în care s-a produs prima străpungere directă a palierelor cuantice, realizată de îngerii din ierarhia Fiilor Luminii (prin penetrarea sau străpungerea palierelor cuantice poate fi înțeleasă realizarea unui culoar spațio-temporal direct între palierul cuantic de reședință al Fiilor Luminii și palierul material).

Scara lui Iacob este atât un loc precis situat pe suprafața pământului, cât și o scară propriu-zisă. Departe de a fi o biată scară de lemn cu ajutorul căreia un om poate urca într-un pod, Scara lui Iacob este o scară monumentală, de dimensiuni impresionante, ce pare a fi alcătuită din cleștar. Scara, impropriu spus a lui Iacob, este asemănătoare cu cea de la intrarea în marile edificii publice de astăzi, atenee, universități, mausolee etc. Scara pornește din cer - cam de la nivelul norilor - și se termină aproape de la suprafața pământului. Pe acea scară, îngerii din ierarhia Fiilor Luminii urcă și coboară neîncetat, îndeplinind Poruncile lui Dumnezeu.

Ulterior, au urmat și alte străpungeri de paliere cuantice ale Fiilor Luminii; acestea s-au produs în diferite locuri de pe suprafața pământului. În locurile în care Fiii Luminii au străpuns palierele cuantice s-au format porți, porticuri, scări. Penetrările palierelor cuantice ale Fiilor Luminii s-au produs în locurile în care oamenii întrupați l-au iubit din inimă pe Dumnezeu.

Cu cât au existat mai mulți oameni în lumea materială, indiferent de categorie (*icon hlisa ori sântemi*) de seminție ori de rasă, care l-au iubit cu inima pe Dumnezeu, cu atât au existat mai multe spargerii de paliere cuantice ale Fiilor Luminii.

❧ Națiunea lui Dumnezeu ❧

Trebuie deschisă o scurtă paranteză pentru a analiza ce înseamnă, în acest context, două noțiuni ultrafolosite și aproape desacralizate: noțiunea de **popor ales** și noțiunea de **națiune a lui Dumnezeu**.

Poporul ales este, în contextul veterotestamentar, poporul evreu - ca rezultat al liniilor de descendenți direcți ai lui Noe, trecând, desigur, prin Avraam. Totuși, în contextul strict al celor menționate anterior, noțiunea de popor ales are o semnificație ușor diferită. Această semnificație nu anulează titulatura respectivă acordată poporului evreu, ci o explică.

De altfel, există în ziua de astăzi opinii pro și contra cu privire la acordarea poporului evreu a titulaturii - a calității - de „popor ales”. Din perspectiva acestei lucrări, opțiunile pro sau contra nu au nici o relevanță, datorită faptului că nu un om a acordat o astfel de calitate unui popor, ci Dumnezeu. Demersul propriu-zis este doar acela de a evidenția contextul acordării acestei titulaturi, iar nu motivația, pe care doar Dumnezeu o cunoaște.

Așadar, pentru a evidenția modul în care a fost acordată calitatea de „popor ales”, trebuie analizat contextul general al epocii. Să ne gândim doar că a existat cândva o epocă întunecată, în care răul se așternuse precum o pâclă deasă deasupra lumii materiale, fapt ce a întristat toate ființele luminoase din ceruri. În acele momente, în

marea sa înțelepciune, Dumnezeu a cercetat inimile tuturor ființelor omenești întrupate pe suprafața pământului și nu a găsit decât una singură pe placul Inimii Sale. Toți ceilalți oameni fie erau ocupați să pună în practică principiile răului, fiind aliați cu “Cel rău”, fie erau ocupați să lupte, folosind forța, contra celor întunecați. Doar un singur om a fost găsit curat la acea primă **strigare** a lui Dumnezeu, de cercetare a inimilor. Dacă Dumnezeu ar fi cercetat inimile oamenilor cu o jumătate de generație în urmă sau cu o jumătate de generație după acest moment, probabil că ar fi găsit alți oameni, din alte spații geografice, care să răspundă, cu inima, **strigării Sale** - ar fi putut, de exemplu, să găsească oameni din Egipt, din spațiul carpato-danubiano-pontic, din Noua Guinee sau din India. Dar, în acel moment, nu exista decât un singur om curat cu care Dumnezeu putea să dialogheze, de la inimă la inimă. În consecință, Dumnezeu a dialogat cu acel om, oferindu-i tot sprijinul Său. Urmașii aceluia om - liniile sale de descendenți direcți - au devenit astfel **poporul ales**.

Urmașii aceluia om au fost aleși de către Dumnezeu, pentru a îndeplini o anumită misiune. Modul în care au îndeplinit-o sau modul în care unii membrii ai poporului evreu s-au comportat cu frații lor din alte linii genealogice este însă o altă problemă, care depășește spațiul acestei cărți. Dacă, astăzi, Dumnezeu are răbdare cu ei, aceasta este o problemă ce depășește înțelegerea omenească; de altfel, aceasta nici nu este o problemă omenească. În concluzie, noțiunea de **popor ales** se referă la linia genealogică pornită de la acel om găsit curat la prima strigare a lui Dumnezeu, **strigare** care a presupus, înainte de toate, **cercetarea inimii**.

Mijlocul prin care Dumnezeu cercetează inima tuturor oamenilor este simplu: Dumnezeu întreabă inima și inima răspunde, înainte ca mintea să poată conștientiza întrebarea. Totul se produce atât de rapid, încât omul nu realizează că s-a petrecut un eveniment deosebit în existența sa. Cercetarea inimii presupune emiterea instantanee a unei energii pharismah de către om. Dacă energia pharismah este luminoasă, atunci inima omului este pe placul Inimii lui Dumnezeu. Cercetarea inimii se realizează mereu și mereu, la toți oamenii, fără excepție. Chiar dacă inima unui om este găsită curată la o cercetare, nu înseamnă implicit că omul respectiv este în afara oricărei căderi în păcat. Este posibil ca inima sa să nu mai fie atât de curată la următoarea cercetare, prilej cu care omul respectiv poate să piardă încrederea și darurile (ungerile) primite de la Dumnezeu. Astfel s-au desfășurat lucrurile în cazul poporului evreu. Dumnezeu a cercetat inimile tuturor oamenilor de pe suprafața pământului, dar, în acea perioadă, oameni intuitivi existau doar în cadrul poporului evreu. Evreul a cărui inimă a fost găsită plăcută înaintea Inimii lui Dumnezeu, a devenit un ales. La rândul lor, urmașii săi - linia sa genealogică - au dobândit aceeași calitate.

A doua noțiune este cea de *națiune a lui Dumnezeu*, care implică cu totul altceva. Prin *națiunea lui Dumnezeu* sau *poporul lui Dumnezeu* se înțelege, în sens restrâns, doar acea minoritate care a realizat, pentru prima oară în istorie, legătura de reciprocitate în iubire, de la inimă la inimă, cu Dumnezeu. În sens larg, *națiunea lui Dumnezeu* cuprinde, în mod firesc, toți oamenii, indiferent de popor sau de trib, care îl iubesc, cu inima, pe Dumnezeu.

Toți oamenii, indiferent de categorie, seminție, rasă, popor sau de trib, care, de-a lungul vremurilor, l-au iubit pe Dumnezeu și au respectat, din inimă, Poruncile Sale, formează Națiunea Sa. Ei sunt cetățenii lui Dumnezeu.

☞ Templele Luminii ☞

În mod firesc, aflând-se în relație de iubire și de reciprocitate cu Dumnezeu, minoritatea de intuitivi - care forma doar 3-4 % din totalul poporului ales - a beneficiat de sprijinul Său în toate împrejurările, inclusiv în luptele directe cu cei care li se opuneau.

Dacă oamenii cei răi beneficiau de aportul ființelor luciferice, a Primordialilor întunericului, a ființelor Lorehh și Dree, iar dacă oponenții întrupați ai răului beneficiau de aportul celor transfizici - morții vii, oamenii prometeici etc -, iată că a apărut o minoritate de oameni care a beneficiat de sprijinul direct al lui Dumnezeu.

Într-un fel, se poate spune că fiecare grupare forma o **turmă** condusă de un **păstor**. Intervenind în istoria oamenilor, Dumnezeu a avut grijă de turma Sa, al cărei Păstor a devenit în urma cererii oamenilor care-l iubeau (oamenii i-au cerut lui Dumnezeu să aibă grijă de ei, iar Dumnezeu a acceptat; rezultatul acestei acceptări a fost pecetluit printr-un Legământ). Datorită faptului că au fost ajutați de Dumnezeu, membrii de atunci ai minorității intuitivilor s-au înmulțit și au prosperat, câștigând toate bătăliile în care au fost implicați. Spre deosebire de formalști, care formau grosul poporului evreu de atunci (și de acum), minoritatea intuitivilor s-a comportat în conformitate cu Poruncile lui Dumnezeu, iubindu-și toți semenii fără excepție, nu doar familia și pe cei apropiați. Intuitivii au pus bazele *națiunii lui Dumnezeu*, care nu trebuie confundată cu *poporul ales*. Acesta a fost motivul pentru care, mai târziu, în *națiunea lui Dumnezeu* au pătruns oameni de toate naționalitățile, indiferent de culoarea pielii, de popor, de seminție sau de trib.

În sânul *poporului ales* au existat în mod permanent tensiuni între formalști și intuitivi. Treptat, formalștii au ajuns la putere, iar intuitivii au fost alungați la marginea societății. Toți acei intuitivi care au devenit profeți și prooroci, prin care Dumnezeu a vorbit turmei Sale, au fost rapid eliminați de pe scena istoriei de către formalștii care nu doreau să-și piardă privilegiile. De câte ori apărea vreun profet ori vreun prooroc în vreo piață publică, era asasinat degrabă de reprezentanții formalștilor, care nu puteau pricepe decât sensul exterior (mental) al cultului și al Poruncilor lui Dumnezeu.

Prin intermediul intuitivilor au fost construite primele temple materiale (în sens larg: lăcașuri de cult) ale Luminii. Primul templu al luminii din lumea materială a fost Cortul Închinării, acolo unde se afla Arca Alianței. A urmat apoi Templul lui Solomon. În templele luminii nu domnea nedreptatea, precum în templele celor răi, datorită faptului că terenul pe care erau așezate a fost curățat în prealabil de răutatea acestei lumi. În cazul Cortului Închinării, Dumnezeu a curățat locul respectiv, purificându-l pentru a se putea manifesta acolo în Plinătatea Sa. Începând cu Cortul Închinării și, apoi, cu Templul lui Solomon, lăcașurile de cult ale Luminii au dobândit o Linie divină. Ulterior, în era creștină, prin lucrarea lui Iisus Hristos, toate bisericile creștine au dobândit o Linie divină.

Linia divină a unei biserici creștine de astăzi este un canal de lumină, cu diametrul de aproximativ o jumătate de metru, care coboară din cer și trece prin altar, pentru a se pierde în pământ. Într-un fel, linia divină a unei biserici creștine are aceeași funcționalitate ca și linia divină a omului; linia divină a omului este ca o rază laser ce

coboară, de asemenea, din cer, trece prin creștetul capului și se pierde în pământ. Actualmente, doar trei categorii de lăcașuri de cult au linie divină: bisericile creștine de toate tipurile, sinagogile ebraice și moscheile musulmanilor. Ceea ce înseamnă că în ele se realizează o legătură permanentă cu Unicul Dumnezeu. Sinagogile și moscheile au linia divină de culoare argintie, datorită faptului că rugăciunile credincioșilor sunt adresate direct lui Dumnezeu-Tatăl. În schimb, bisericile creștine au linia divină de culoarea aurie - de fapt, un amestec imposibil de descris între culoarea aurie și culoarea argintie. Culoarea argintie este culoarea lui Dumnezeu Tatăl, iar culoarea aurie este culoarea Fiului - culoarea lui Iisus Hristos.

În perioada imediat anterioară nașterii lui Iisus Hristos, evimentele au luat o întorsătură dramatică în cadrul poporului evreu. Fariseii, saducheii și toți ceilalți formalști au câștigat pe toate palierele, chiar și cu riscul sclaviei (captivitatea babiloniană), iar intuitivii s-au împuținat. De facto, Templul lui Solomon a încetat să mai existe cu mult timp înainte de a fi dărâmat. Cu mult timp înaintea nașterii lui Iisus Hristos, Marele Preot al Templului lui Solomon nu mai putea lua legătura direct cu Unicul Dumnezeu, așa cum se petreceau lucrurile pe timpul lui Solomon sau David - în epoca de glorie a intuitivilor.

Templul lui Solomon devenise o formă goală, lipsită de aportul sacru al Energiei Dumnezeiești. Era doar un loc unde se făcea negoț și se câștigau bani buni, fapt ce, ulterior, l-a indignat pe Iisus Hristos.

STEAUA CARE A RĂSĂRIT

CUVÂNTUL S-A FĂCUT OM

☞ Pentru a fi ca la început ☞

Înainte de nașterea pruncului Iisus, starea cosmosului era tot mai precară, iar deficitul de lumină era din nou sub limitele unei relative normalități. Datorită emiterii masive de energii pharismah întunecate în lumea materială, starea umanității devenise iarăși foarte grea, iar un nou cataclism general se prefigura în viitorul nu prea îndepărtat.

În aceste condiții, iadurile erau din ce în ce mai pline; nenumărați oameni erau blocați în ele. Regatul morților vii se umpluse până la refuz cu victimele răului, iar tendința morților vii și a fantomelor de a se răzbuna pe cei care le pricinuiseră suferințe în lumea materială era foarte mare. Cercerii și ferferii își organizau deja în detaliu ofensiva de spargere a palierelor cuantice, pentru a-i elimina din cosmos pe Cei răi. Și oamenii din Centrele de putere de la Miazăzi, din Ișsinghingher, din Lirakashin și din Illirin fierbeau de indignare, așteptând clipa mării răfuieli. La rândul lor, oamenii prometeici din cele două orașe eterice Acka și Parresh își perfecționaseră deja ultimile tipuri de OZN-uri (asemănătoare cu cele de astăzi) și se pregăteau intens pentru marea ofensivă împotriva răului. O ofensivă generalizată presupunea, înainte de toate, o jertfă de dimensiuni copleșitoare: dispariția unui mare număr de oponenți ai răului, a unui număr mare de oameni care aderaseră la tabăra ființelor întunecate, precum și a unui mare număr de ființe Lorehh și Dree.

În ceea ce-i privește, Cei întunecați erau cuprinși de o neliniște pe măsură. În nebunia lor, ei încă visau la constituirea unui nou regat al răului, pentru a fi la fel ca în ciclul al treilea, când stăpâneau pământul. Deși principalii lor reprezentanți nu se mai puteau manifesta plenar de-a lungul razelor de creație, acționau din lumea eterică prin **Jocuri ale morții**. “Sportul” preferat al Celor întunecați devenise posesarea oamenilor întrupați. Ființele întunecate, mai ales Lorehh și Dree, puteau poseda un om, indiferent de seminție, în două feluri: prin calare directă cu trupul de formă umanoidă și prin influențare energetică.

Ambele forme de posedare se produc și în ziua de astăzi, dar mai rar decât în acele vremuri (totuși, nu atât de rar precum s-ar presupune). Primul tip de posedare presupunea calarea ființei întunecate peste structura aurică (peste corpul sufletului) a omului respectiv. Un clarvăzător din acele vremuri ar fi observat că omul respectiv are două structuri aurice distincte: prima structură aurică era cea personală, ce părea să dormiteze inconștientă, iar a doua structură era trupul energetic al ființei întunecate. Trupul energetic al ființei întunecate se suprapunea ca o umbră peste structura aurică a

omului în cauză. În astfel de posedări directe, posedanții erau, cel mai adesea, ființele Lorehh sexuale, o parte din ființele Dree și deloc Primordialii întunericului, care nu mai puteau coborî atât de mult în materie pentru a se manifesta direct. Al doilea tip de posedare presupunea doar influențarea energetică a oamenilor de către ființele întunecate. Un clarvăzător ar fi remarcat faptul că structura energetică a omului în cauză este învăluită într-un halou întunecat. Acest tip de posedare era specific ființelor Lorehh eterice.

Datorită acestor forme de posedare, în lumea materială lucrurile nu erau prea roze. Datorită războaielor tot mai dese, soldate cu nenumărate pierderi, viața oamenilor ajunsese să valoareze tot mai puțin. Mulțimea de asasinat și de fapte abominabile determinase scăderea calității energetice a solului în asemenea măsură, încât seceta se întindea ca o molimă de-a lungul zonelor locuite, provocând foamete și boli.

Nici în rândul poporului evreu, lucrurile nu stăteau prea diferit. Intuitivii din *națiunea lui Dumnezeu* erau din ce în ce mai puțini - aproape primejdios de puțini. În schimb formalistii, care erau și ei posedați direct ((mai mult sau mai puțin, într-un fel sau în altul, prin primul tip de posedare), cuceriseră cele mai importante funcții publice și guvernau poporul după cum îi tăia capul. În momentul apariției vreunui profet, care făcea parte dintre intuitivi, formalistii se sesizau parcă din oficiu și aveau grijă ca acesta să fie asasinat cât se poate de rapid. Moartea aștepta implacabilă la fiecare colț de uliță. În Templul lui Solomon, Marele Preot nu mai era capabil să comunice cu Dumnezeu în Sfânta Sfințelor, iar jertfele nu mai aveau nici o valoare.

Încă din perioada de început, în practica cultică a *poporului ales* au fost instituite jertfele și ofrandele ca mijloc eficient de comunicare cu Dumnezeu. Erau jertfite doar părțile bune de mâncat din cereale și din carnea animalelor, în care ponderea de lumină era mare. Tot atunci a fost introdus, ca principiu de epurare a răului, sacrificiul țapului ispășitor.

Jertfa, ca principiu de comunicare (și de comuniune) cu aspectele transfizice ale cosmosului, a constituit, de altfel, o practică extrem de răspândită în toată acea perioadă, fiind folosită intens de toate categoriile de oameni. De o parte, oamenii întruțați ai întunericului aveau nevoie de jertfe în războaie pentru a realiza coborârea nivelului energetic al palierului material și, implicit, pentru a intra în comuniune cu stăpânii lor din Haos. De cealaltă parte, oponenții transfizici ai răului s-au jertfit pe ei înșiși în războaiele îndelungate pe care le-au purtat, astfel că au reușit să echilibreze nivelul energetic al pământului. Totuși, în cazul acestora din urmă, era nevoie de jertfe din ce în ce mai mari pentru a echilibra situația. În cazul în care răul se reinfiltrează în natură (în creație) ca urmare a emiterii, în continuare, a energiilor pharismah negative, era nevoie de jertfe mult mai numeroase. În lipsa unor jertfe care să contrabalanseze răul ce se infuza în natură, ar fi survenit cataclisme naturale de mare amploare, care ar fi pus în pericol palierul material.

Deși, ca principiu general de funcționare, jertfele oponenților răului și ale celor care-l slăveau pe Adevăratul Dumnezeu pot fi incluse în aceeași categorie, cauzele determinante, precum și efectele lor au fost total diferite, astfel că trebuie evitate generalizările facile cu privire la acest subiect. Indiferent de eforturile depuse de oponenții răului, nici o jertfă nu era suficient de puternică pentru a redresa situația tot mai precară a lumii materiale. Chiar dacă, să spunem, oponenții transfizici ai răului ar

fi reușit să spargă palierele cuantice, să cucerească iadurile și să taie răul din rădăcină, nimeni nu avea certitudinea că răul nu se va infuza iarăși. Era suficient, precum în ciclurile anterioare, ca un singur om întrupat să facă ce-l taie capul și răul s-ar fi manifestat iarăși în lumea materială - caz în care jertfele ar fi devenit inutile.

În acele momente de grea cumpănă, Dumnezeu Unicul a decis să jertfească Ființa din Ființa Sa, atât pentru a contrabalansa răul din cosmos, cât, mai ales, pentru a-i reîntoarce la Lumină pe toți cei care s-au depărtat de El, **pentru a fi precum la începuturi, când toate erau bune înaintea Sa.** În acest scop, a doua Persoană a Sfintei Treimi, Iubirea nesfârșită, Dumnezeu Adevărat din Dumnezeu Adevărat, s-a întrupat în lumea materială, iar oamenii au numit-o Iisus Hristos.

În momentul nașterii în lumea materială, printr-o imaculată concepțiune, Iisus Hristos, a doua Persoană a Sfintei Treimi, a penetrat palierele cuantice în mod direct, astfel că nu s-a întrupat de-a lungul unei *raze de creație* precum celelalte ființe. În locul de pe cer în care Duhul lui Iisus Hristos a penetrat palierele cuantice pentru a pătrunde în palierul cuantic material și, ulterior, în pântecul Fecioarei Maria, a fost observată o lumină. De pe pământul fizic, această lumină a fost observată de magii de la răsărit și nu numai de ei, ca o stea extrem de luminoasă, care s-a inserat brusc în peisajul ceresc din acea epocă. După întrupare, când cerurile s-au închis, lumina stelei nu a mai fost observată din palierul cuantic material.

Stea observată de magii de la răsărit a fost mult mai luminoasă decât oricare altă stea de pe firmament. Era de cel puțin douăzeci de ori mai strălucitoare decât cea mai luminoasă stea, astfel că, pentru cei care cunoșteau tainele cerurilor, era evident că anunța o întrupare excepțională. Steaua a adăstat câteva zile deasupra locului în care s-a aflat Fecioara Maria, urmând-o încotro mergea. Din acest motiv, a fost posibil ca magii să poată localiza locul în care se va naște Marea Lumină. Magii, vechii înțelepți, cunoșteau faptul că stelele de pe cer sunt porți ce fac legătura cu aspectele transfizice ale cosmosului și erau foarte interesați de orice apariție a unei lumini pe cer. Departe de a fi niște bieți neștiutori semisălbatici, așa cum sunt prezentați astăzi, vechii înțelepți cunoșteau tainele cerurilor, astfel că nu confundau stelele sau apariția unor lumini cerești cu OZN-urile eterice ale oamenilor prometeici, pe care le cunoșteau foarte bine. Pe de altă parte, vechii înțelepți nu aveau despre stele concepția pe care o are astăzi știința modernă. Pentru ei, stelele și luminile de pe cer erau, pur și simplu, porți prin care forțele transfizice pătrundeau în palierul cuantic material dinspre periferie spre centru.

Faptul că Iisus Hristos s-a întrupat în cadrul poporului evreu și nu în cadrul unui alt popor a fost explicat în felul următor de către Îngerul Gabriel: **“Nu se știa (încă) ce popor (pentru Întruparea lui Iisus Hristos) va alege Hauti, iar alegerea LUI a fost de a ajuta națiunea cea mai joasă, în ceea ce privește mirosul, sunetul și lumina tuturor sufletelor strânse după patru perioade și opt timpuri. Acolo a venit Hristos și El a fost pus acolo unde sufletele erau cele mai bolnave și care aproape se năruiseră definitiv. Primul care L-a primit și L-a ocrotit în carne a fost Prințul Asiriei (Orientului)”**.

Îngerul Gabriel i-a explicat așadar lui Eugen (pentru a preîntâmpina orice confuzii trebuie reiterat faptul că Eugen este sursa tuturor informațiilor din această carte) că, înainte de întrupare, Iisus Hristos a coborât mai întâi în lumea eterică.

Atunci, pentru “patru perioade și opt timpuri” s-au închis porțile “Locuinței morților”. Locuința morților este Regatul morților vii din palierul infraeteric. O lungă perioadă, toate sufletele morților din Regatul morților vii au fost reținute în lumea infraeterică, pentru ca sunetul, culoarea și mirosul lor să fie egale, dar de semn opus cu sunetul, culoarea și mirosul Duhului lui Hristos, în momentul pătrunderii sale în palierul cuantic eteric, apoi în palierul cuantic infraeteric și, ulterior, în lumea materială, printr-o naștere imaculată. Astfel, răstimp de patru perioade și opt timpuri, în patru locuri din palierul cuantic infraeteric, au fost reținute toate sufletele defuncțiilor.

După cum a fost menționat, înaintea întrupării lui Iisus Hristos, lumea materială se afla sub jurisdicția spirituală a patru înalte ființe îngerești - numite “Prinți”. Fiecare Prinț stăpânea peste o regiune foarte întinsă. Cele patru regiuni au fost următoarele: Regiunea Orientului apropiat, care avea focarul de cultură și civilizație în spațiul Orientului mijlociu, mai precis în Asiria (nu este cunoscut numele Prințului conducător); Regiunea Daciei, care avea focarul de cultură și civilizație dispus în spațiul carpato-dunăreano-pontic, condusă de Prințul Ișșhion; Regiunea Extremului Orient - India și China - condusă de Prințul Phaderon și Regiunea situată în America centrală, Mexicul actual, condus de Prințul Lametu. Regiunea guvernată de un Prinț, cuprindea regiuni foarte vaste, populații diverse atât din punctul de vedere al raselor, cât și al obiceiurilor, religiei, culturii și civilizației. Fiecare dintre cele patru Regiuni din lumea materială avea propria sa contraparte în lumea infraeterică. Dintre cei patru Prinți, actualmente, doar **Ișșhion**, Prințul Poporului Român, mai îndeplinește această funcție.

Cel care l-a primit pe Iisus Hristos a fost, așadar, Prințul Orientului apropiat, în compunerea căruia intrau cele mai slabe ființe umane - ca sunet, culoare și miros - din acele vremuri. Epicentrul regiunii condusă de acest Prinț era situat undeva în Asiria - motiv pentru care este denumit Prințul Asiriei. După Nașterea, Răstignirea, Moartea și Învierea lui Iisus Hristos, totul s-a schimbat. Morții reținuți în infraeteric, în Regatul morților vii, au fost eliberați.

❧ Regele iudeilor ❧

Deasupra crucii pe care a fost răstignit Iisus Hristos atârna o tăbliță pe care era scris: **Iisus din Nazareth, Regele iudeilor**. Formularea conținută pe această inscripție nu a fost scrisă de un evreu, ci de un roman, iar acel roman avea o mare stimă pentru Iisus din Nazareth.

Preoții iudei (care nu trebuie confundați cu poporul evreu, care trăia în condiții de exploatare cruntă) aveau interesul major ca totul să se termine cât mai repede. Ei au fost deranjați încă de la început de prezența, inoportună pentru ei, a lui Iisus Hristos. Încă de la primele minuni și vindecări, făcute foarte devreme, în copilărie, preoții iudei au dorit să scape cât mai repede de un “concurrent” pe care-l considerau periculos.

De mai multe secole, cam de la ultimii mari profeți, preoții iudei nu mai ascultau de Cuvântul lui Dumnezeu și nu mai erau în comuniune cu El. Acest fapt a fost confirmat de reacția lui Iisus Hristos, atunci când a răsturnat mesele negustorilor din Templu. Totul devenise negoț. De la dispariția fizică a marilor profeți, religia iudaică a intrat într-un con de umbră. Preoții deveniseră uneltele asupririi, iar populația - evreii

de rând - trăia în cele mai grele condiții. Preoții cuceriseră privilegiile economice imense, împărțind puterea cu regalitatea. În acest context, pentru preoțime, cucerirea Iudeii de către legiunile romane a reprezentat o catastrofă nu numai din punct de vedere religios, ci mai ales economic. Profiturile obținute trebuiau împărțite cu puterea ocupantă.

În perioada vieții trupești a lui Iisus Hristos, Ierusalimul arăta dezolant. La fel ca și întreaga Iudee. Vremurile de glorie din timpul Regelui Solomon pălisera. În afara Templului și a locuințelor aristocrației, care erau curate chiar și după standardele actuale, casele evreilor de rând erau mizere. La rândul său, poporul evreu arăta prost hrănit. Era o diferență imensă între aspectul fizic al aristocrației evreiești sau al ocupanților romani, care arătau înfloritor, erau solizi și bine hrăniți, și aspectul fizic al evreilor de rând. Majoritatea evreilor de rând erau slabi, veșnic înfomețați, aveau veșmintele sărăcicioase și mizere. Mulți dintre ei erau roși de boli trupești. Majoritatea nu aveau decât un singur schimb de veșminte, formate din două, trei piese, iar sandalele erau, cel mai adesea, uzate.

Între evrei și romani era o dușmănie aprigă, nu numai datorită faptului că unii erau asupriți, iar ceilalți asupritori. Romanii nu-i înțelegeau defel pe aristocrații evrei. Când au cucerit Iudeea, romanii au avut impresia că au pătruns într-un haos total. I-a întâmpinat o mizerie cruntă, pe care n-o mai întâlneau în nici un teritoriu ocupat. Comparativ cu Iudeea, oamenii din ținuturile cucerite din romani - inclusiv sclavii - trăiau după standarde relativ înalte. Romanii erau foarte pragmatici: îi interesa doar profitul - tributul -, dar nu înțelegeau de ce aristocrația iudaică, susținută atât de rege cât și de preoțime, își lăsa supușii într-o astfel de sărăcie lucie. Romanii nu aveau nevoie de sclavi bolnavi, roși de boli - inclusiv de boli venerice -, de bube oribile și de diferite beteșuguri. Romanii aveau nevoie de oameni sănătoși, care să muncească pentru ca tributul să fie trimis la timp împăratului. *Pax romana* era pragmatică: pentru ca imperiul să prospere, supușii Împăratului trebuiau să aibă un standard de viață adecvat. Romanii erau mereu la pândă. Nu știau ce forme vor îmbrăca intrigile aristocrației, revoltele și războaiele erau tot mai dese, iar pretențiile preoțimii iudaice erau adesea neinterpretabile după sistemul de gândire roman. Astfel că, tensiunile dintre ocupanții romani și evrei luau formele cele mai neașteptate.

Pe acest fundal, Iisus Hristos a desfășurat o vie activitate de-a lungul drumurilor prăfuite ale vechii Palestine, dar nu a întâmpinat vreo opoziție din partea romanilor. De fapt, de-a lungul întregii Sale existențe trupești, până la procesul în urma căruia a fost crucificat, Iisus Hristos nu a avut de întâmpinat greutăți din partea romanilor. Nici nu avea de ce. Romanii - care-l cunoșteau fie direct, fie din auzite - nutreau o vădită simpatie pentru Iisus Hristos. Prin Puterile Sale Dumnezeiești, Iisus Hristos vindeca orice om care venea la El. Chiar și cei care doar îl atingeau, erau vindecați aproape instantaneu. În prezența lui Iisus Hristos, bolile erau vindecate, iar odihna sufletului se înstăpânea peste toți. Oamenii nu mai simțeau ura și neputința ce le măcina sufletul, nu mai simțeau foamea sau setea, și îl urmau oriunde. În urma Sa, se formau mulțimi impresionante: fiecare dorea să fie vindecat, să fie tămăduit, să fie iertat, să nu mai resimtă ura feroce pe care o generează foamea. Toți cei care se apropiau de El, resimțeau o pace sufletească adâncă - pacea adevărată a sufletului. Iisus Hristos îi învăța pe oameni despre Unicul Dumnezeu și despre Împărăția Sa. Oamenilor nu li se

mai vorbise nicicând despre astfel de lucruri, mai ales că învățăturile erau însoțite de trăiri specifice. În prezența Sa, totul părea un vis frumos. Dați cezarului ce-i al cezarului, le spunea Iisus Hristos celor care-l ascultau, astfel că oamenii care ajungeau în apropierea Sa, nu se mai împotriveau nimănui. Într-un fel, s-ar putea spune că oamenii deveneau niște sclavi perfecți pentru asupritorii romani. Mulți dintre romani aveau robi și roabe, care fuseseră vindecați sau ajutați, într-un fel sau altul, de bărbatul înalt, care vorbea șoptit, cu o voce dulce ca mierea, astfel că faima Sa ajunsese până departe.

De aceea, pragmaticii romani au înțeles foarte repede faptul că ceea ce-i învăța Iisus Hristos pe oameni nu intră în contradicție cu politica lor. Dimpotrivă. Astfel, au început să-L simpatizeze. Romanilor nu le păsa la cine se roagă cei care-l urmau pe Iisus Hristos, în condițiile în care, ei înșiși, aveau foarte mulți zei pe care-i invocau. Atâta timp cât oamenii munceau pentru a-și plăti tributul și nu desfășurau activități ostile, nu era nici o problemă. De aceea, romanii spuneau adesea, împreună cu evreii de rând: iată un adevărat Rege al iudeilor. Dacă El ar fi Regele iudeilor, am fi și noi mai liniștiți.

Firește, Iisus Hristos își vedea de activitatea Sa și nu lua în considerare astfel de vorbe cu iz politic. El a spus, de multe ori, că Împărăția Sa nu este în lumea aceasta, dar cine mai avea urechi să-l audă în acele vremuri tulburi ?!

Așadar, problemele n-au venit din partea romanilor, ci din partea preoților iudei. După ce a fost prins, Iisus Hristos a fost bătut și maltratată oribil de către preoții iudei. Nu romanii l-au maltratată într-atât încât a devenit aproape de nerecunoscut, ci preoții iudei. După ce L-au bătut cu pumnii, cu palmele, cu lanțurile, cu scuturile, cu mânerul spadelor sau cu funia, atât în seara în care L-au prins, cât și înainte de a-l prezenta lui Irod, torționarii au avut parte de o uriașă surpriză. Această surpriză au avut-o, în special, torționarii direcți, care - datorită faptului că erau posedați de ființele luciferice - aveau cunoașterea distrugerii trupești, adică a afectării iremediabile a organelor trupești. Surpriza a venit în momentul în care și-au dat seama că, aproape peste noapte, rănile Sale tind să se vindece și să se cicatrizeze. Unii dintre bătăuși au fugit, speriați de moarte de o asemenea întorsătură, alții au continuat să-l bată în mod bestial, în speranța distrugerii sale fizice - ceea ce voiau de fapt atât ființele luciferice, cât și cozile lor de topor din lumea materială. Abia după ce și-au dat seama că nu-l pot distruge fizic, preoții evrei l-au adus în fața procuratorului roman, Pilat din Pont, pentru a fi "judecat".

În prima fază, Pilat nici nu a vrut să audă de așa ceva. Pilat din Pont avea o uriașă aversiune împotriva preoților evrei care se ucideau între ei și își ucideau supușii după bunul lor plac, astfel că nici nu a vrut să aibă de-a face cu ei. Pilat era soldat, nu bătăuș, iar soldații ucideau din necesitate, în războaiele în care erau trimiși. De altfel, întrebându-și subordonații, Pilat a aflat că Omul care i-a fost adus spre judecare nu a conspirat împotriva romanilor; dimpotrivă, vindeca oamenii prin piețe și îi îndemna că dea cezarului ce este al său.

Iisus Hristos a refuzat propunerile venite din partea lui Pilat, care la rândul său, nu înțelegea de ce refuză să se apere sau să facă vreun gest împotriva celor care-i doreau moartea. Mai cu seamă că, datorită bătăilor crunte la care a fost supus din partea acoliților preoților evrei, dar și datorită biciurii la care a fost supus de soldații

romani, Iisus Hristos era plin de răni pe tot corpul. Soldaților romani, cu multe bătălii la activ, nu le venea să creadă că Omul acela încă stătea în picioare, dar mai ales, nu le venea să creadă că poate rezista la pierderea unei cantități atât de mare de sânge. Nu înțelegeau cum de poate pierde sânge în mod continuu și cum se refac țesuturile atât de repede. Un om obișnuit nu ar fi putut rezista unor astfel de suplicii, oricât de solid și de rezistent ar fi fost.

Pe toată perioada supliciului, Iisus Hristos nu a scos nici un sunet. Nu s-a împotrivit, a răbdat și a suportat totul fără o șoptă. Atunci când a fost întrebat, a răspuns Adevărul celor care-L torturau.

Iisus Hristos nu a spus decât Adevărul.

☞ “Eu îți spun” ☜

Actualmente, în cronica akasha (Eugen o denumește „camera cu draperii”), nu există foarte multe imagini cu privire la existența trupească a lui Iisus Hristos. Doar cele mai importante episoade ale existenței Sale pot fi observate în cronica akasha - printre care și răstignirea.

Explicația îngerilor din Ierarhia Fiilor Luminii (oferită lui Eugen) cu privire la acest subiect este următoarea: energia remanentă - sunetul, mirosul și lumina - a acestor evenimente s-a mutat din cer pe pământ, sub formă de „lumină scrisă”. Imaginea Cuvântului lui Dumnezeu s-a mutat pe pământ, acolo unde, afirmă ei, rezidă Adevărata Putere. Cu alte cuvinte, pe măsură ce fructele actelor lui Iisus Hristos au încolțit pe pământ, imaginile din cronica akasha s-au estompat. Totuși, încă mai există suficiente imagini în cronica akasha cu privire la existența întrupată a lui Iisus Hristos, ceea ce înseamnă că mai sunt încă multe roade care trebuie să încolțească pe pământ.

De-a lungul întregii sale existențe întrupate, Iisus Hristos, Dumnezeu Adevărat din Dumnezeu Adevărat, s-a jertfit pentru întregul cosmos. El a făcut jertfe de sunet, jertfe de miros și jertfa de lumină. Jertfele de sunet au fost predicile. Iisus Hristos a rostit Adevărul, pentru că El însuși era, este și va fi Adevărul. Absolut tot ce a rostit Iisus Hristos de-a lungul existenței Sale a fost adevărat. Jertfele de miros s-au concretizat prin transpunerea imediată (instantanee) a vorbelor Sale în palierul material. Ceea ce Iisus Hristos a spus prin sunet (prin Vorbire Adevărată) s-a realizat efectiv în palierul material prin activitățile Sale motorii care corespund mirosului (faptele din palierul material). Ceea ce El rostea ca Vorbire Adevărată se realiza instantaneu, pentru că vorbea însuși Cuvântul, care este esența sunetului din lumea materială. Iisus Hristos a tălmăduit doar prin intermediul Cuvântului - **Eu îți spun**: “ia patul și scoală-te”; “învie”; “ești vindecat” sau “credința ta te-a vindecat” etc.

Cea mai înaltă jertfă pe care a făcut-o Dumnezeu făcut om a fost însă jertfa de Lumină. Jertfa de lumină nu se poate face în mod eficient de către oameni; ea este atributul exclusiv al lui Dumnezeu, care este Puterea Supremă. Lumina este **continuitatea a toate**, este efectul **văzut** al prezentului continuu în care există Ființa lui Dumnezeu. De aceea, Iisus Hristos, a treia Persoană a lui Dumnezeu, este Lumina Lumii. Lumina Lumii este **continuitatea a toate**; doar prin Iubire/Lumină se poate produce continuitatea a tot ce există. Prin jertfa de Lumină, Iisus Hristos a realizat **continuitatea Luminii** în lumea materială. Dacă Iisus Hristos poruncește demonilor

(ființelor Lorehh) să iasă dintr-un om, aceștia ieșeau și nu mai aveau posibilitatea de a intra vreodată înapoi. Omul era ca și sigilat din acest punct de vedere (firește, de-a lungul existenței sale, acel om putea contacta alte boli - ca efect al activității unor demoni Lorehh -, dar nu cea care-i fusese vindecată de Iisus Hristos). Dacă un om era vindecat prin puterea lui Iisus Hristos, putreziciunea nu mai avea nici o șansă să mai revină în același fel. Aceasta însemna că Iisus Hristos, prin poruncile Sale - Vorbirea Adevărată -, realiza o continuitate a Luminii. Dacă nu ar fi existat o astfel de continuitate a Luminii, omul respectiv ar fi fost iarăși cucerit de aceiași demoni.

Toate actele de vindecare ale lui Iisus Hristos, de la alungarea demonilor din bolnavi și până la învierea lui Lazăr, poartă numele de **lucrări de putere**. Toate obiectele atinse de Iisus Hristos au devenit **obiecte de putere**. Locurile pe unde Iisus Hristos a umblat, au devenit **locuri de putere**. Cuvintele rostite de El, au devenit **cuvinte de putere**.

Cea mai înaltă jertfă de lumină pe care a făcut-o Iisus Hristos, a fost însă moartea pe cruce. Prin moartea Sa pe cruce, Lumina a devenit Viață pe toată suprafața pământului, împregnându-se în tot ce există. Prin scurgerea sângelui Său pe sol, Viața a început să triumfe pe pământ, iar calitatea solului s-a modificat radical, ceea ce oponenții transfizici ai răului n-au obținut niciodată și nici n-ar fi fost posibil să obțină, datorită faptului că nu aveau suficientă putere și tărie. Pentru oponenții transfizici ai răului, ca și pentru vechii preoți evrei, excedentul de energie obținută în urma unei jertfe trebuia reactualizat ori de câte ori Ordinea cosmică era perturbată.

Prin jertfa pe cruce a lui Iisus Hristos, oamenii întrupați au beneficiat de un excedent masiv de energie luminoasă - de Iubire, de Lumină și de Viață (de sunet, miros și lumină). Acest excedent de energie durează și astăzi și va dura până în clipa în care vor înceta efectele jertfei pe cruce. Efectele jertfei pe cruce se vor perpetua în viitor, dar sunt limitate în timp. În momentul în care vor înceta efectele jertfei pe cruce, va surveni Sfârșitul timpului.

La nivelul cumulului de energie specifică sunetului și mirosului, oamenii nu erau și nu sunt chiar atât de deficitari. Ca sunet, la nivel declarativ, oamenii sunt iubitori; ca "predici" ținute în viața de toate zilele, oamenii își iubesc familia și pe cei apropiați. Și ca miros, ca aplicare în practică a ceea ce spun - iubirea declarativă -, oamenii stau încă bine: toți caută să-i ajute pe cei apropiați, să-și ajute familia, rudele etc. În schimb, oamenii sunt deficitari la capitolul lumină. Oamenii emit „lumină bolnavă” (cu toate caracteristicile ce derivă din ea, inclusiv urâțirea trupului și a fizionomiei datorită emiterii de energii pharismah întunecate), datorită faptului că nu-și iubesc, deopotrivă, toți semenii. Oamenii luptă neîncetat împotriva semenilor lor, uneori chiar cu scopul declarat de a-și ajuta familia și pe cei apropiați. Acesta a fost, de fapt, motivul pentru care a fost nevoie de o infuzie imensă de Lumină - care apoi a devenit Viață -, provenită de la o ființă întrupată în palierul material, capabilă să-i iubească pe toți oamenii, fără deosebire. Această ființă care a dăruit Lumina nu putea fi decât Lumina Lumii - Iisus Hristos.

Prin moartea pe cruce a lui Iisus Hristos, Lumina, Iubirea și Viața s-au infuzat, ca o contrapondere la rău, pe tot pământul, pentru a suplini deficitul imens al oamenilor întrupați. De aproape 2000 de ani, natura, mediul, solul terestru, structura aurică și corporală a oamenilor și a viețuitoarelor sunt susținute de Lumina-Iubire devenită

Viață. Acesta este primul pas spre reîntoarcerea la paradisul dintru începuturi, când creația era susținută, în mod direct, de Lumina lui Dumnezeu (Lumina creației). Acțiunea Luminii Lumii este opusă celei prin care, de-a lungul ciclurilor trecute, răul (contralumina sau antilumina) s-a infuzat în natură și în oameni și care a culminat cu constituirea acelor pseudo-paradisuri artificiale. Noul Paradis/Rai, ca efect final al acțiunii Luminii Lumii, Iisus Hristos, poartă numele de **Împărăția lui Dumnezeu** sau **Împărăția cerurilor**. Împărăția cerurilor s-a adăugat structurii globului terestru încă din timpul vieții fizice a lui Iisus Hristos. Ea este, deocamdată, invizibilă oamenilor întrupați, care nu pot percepe decât aspectul mineral al palierului cuantic material. De aceea, Iisus Hristos spunea încă din timpul existenței sale fizice de acum aproape 2000 de ani, că Împărăția lui Dumnezeu a și venit, dar că oamenii încă nu o pot observa, deși este “aici”.

Când palierul cuantic mineral nu va mai fi alimentat cu Iubire, Lumină și Viață, așa cum este în prezent datorită jertfei pe cruce, va înceta să mai existe în forma actuală. Ceea ce se va petrece cu palierul cuantic mineral au spus-o deja scrierile sacre ale creștinismului, astfel că nu trebuie să constituie o surpriză prea mare: va începe să ardă în mod continuu. Se va aprinde de la sine și va arde în veșnicie, așa cum s-au petrecut cândva lucrurile cu Perferul. Toate ființele care nu vor fi apte pentru a pătrunde în Împărăția lui Dumnezeu, vor arde împreună cu palierul cuantic mineral, într-un proces de combustie perpetuă. Când va înceta efectul jertfei pe cruce, va surveni Sfârșitul Timpului. Totodată, va avea loc Marea Judecată, denumită “de apoi” - Judecata Finală -, care va fi, de fapt, o triere realizată în funcție de cantitatea de Lumină din structura aurică a fiecărei ființe. Până la Sfârșitul Timpului, toate ființele din cosmos trebuie să se salveze - să se mântuiască. Altfel, vor fi prinse în palierul cuantic material și vor arde împreună cu acesta. De aceea, scrierile creștine avertizează în modul cel mai serios, dar fără a fi înțelese în totalitate, că oamenii nu trebuie să mai facă răul în lumea materială, pentru că echivalează cu a doua răstignirea lui Iisus Hristos. Ceea ce este extrem de dramatic și de copleșitor.

Palierul cuantic material nici nu trebuia să existe. Materia, aspectul mineral, este doar efectul existenței și acțiunii ființelor care au ales calea răului și a întunericii. Ca aspect lipsit de formă, ca energie, Cei întunecați au fost azvârliți în materie, unde au rămas captivi (cristalizați); din structura lor energetică răspândită în tot cosmosul, s-a născut palierul cuantic material. Materia și cosmosul material sunt trupul Celor întunecați, menținut în viață doar de energiile pharismah ale oamenilor.

☞ Cutremur în cer și pe pământ ☞

Ziua cea mai lungă a umanității; miezul zilei.

Viața pământească a Celui crucificat se încheie.

S-a sfârșit.

Capul Celui crucificat era căzut în față, iar bărbia atinsese pieptul. Barba mică, de aceeași culoare cu părul, buzele pline și nasul drept abia se mai distingeau de la baza crucii pe care suferise supremul supliciu. Părul bogat, castaniu spre blond, era năclăit de sudoare și sânge; îi acoperea fruntea și fața. Ochii căprui, cu sclipiri verzi, deveniseră ficși. La rădăcina nasului se distingea o umflătură. La mâini și la picioare

urmele cuielor au lăsat urme înfiorătoare. Cuietele, pur și simplu, i-au găurit palmele în mod îngrozitor. Fruntea era sfâșiată de nouă cicatrice, provenite de la cununa de spini - patru în dreptul tâmplei, în partea dreaptă, patru în partea din față a frunții. Ultima cicatrice cobora de pe frunte până sub ochiul stâng - ceea ce înseamnă că ochiul stâng a fost afectat aproape total.

Supliciuul răstignirii a fost înfricoșător pentru Iisus Hristos, a doua Persoană a Sfintei Treimi, care este Iubirea Infinită. Constituția trupului de carne al lui Iisus Hristos a fost fragilă, iar sensibilitatea Sa a fost mult peste ce își poate imagina un om. Durerile au fost amplificate la maximum, datorită sensibilității Sale. Supliciuul a fost mult prelungit datorită puterii sale. De la Facerea Lumii, nici o altă ființă omenească întrupată nu a mai suferit un supliciu atât de înfricoșător. Nici înainte, nici după răstignire, o ființă întrupată nu a mai suferit un asemenea supliciu. În lumea materială, norii negri păreau foarte apropiați de pământ - atât de apropiați, cum n-au mai fost niciodată. Dădeau impresia că vor să atingă vârful crucii pe care fusese crucificat Iisus Hristos.

S-a sfârșit.

Iisus Hristos cunoscuse, în scurta sa existență în trup de carne, toate nedreptățile oamenilor, perpetuate de-a lungul ciclurilor cosmice: frigul, foamea, maltratarea, batjocura, uciderea. În momentul în care a survenit moartea pe cruce, s-a făcut cutremur mare, atât pe pământ, cât și în ceruri. Imediat după săvârșirea din viața trupească, Duhul Său a ieșit, ca un abur diafan, din trupul încă atârnat pe cruce. Duhul lui Iisus Hristos - corpul duh de formă umanoidă, cu care se întrupase în lumea materială - avea o minunată culoare argintie. Apoi Duhul Său a coborât încet, de la înălțimea trupului atârnat pe cruce, ca un fulg, pe sol. Când Duhul lui Iisus Hristos a atins solul, palierele cuantice au fost sparte, iar puhoaietele de îngeri din ierarhia Fiilor Luminei și de spirite ale naturii (Zaurdarii) s-au revărsat în toate zărilor. Toți ca unul, Fiii Luminei și Zaurdarii, în frunte cu Principii lor conducători, s-au înfățișat în fața Crucii pe care Fiul lui Dumnezeu suferise supremul supliciu.

Datorită expansiunii răului în lumea oamenilor, de timpuri și perioade, Fiii Luminei nu mai coborâseră în număr atât de mare pentru a-i ajuta pe frații lor - oamenii. Răutatea oamenilor i-a împiedicat să spargă palierele cuantice, astfel că Fiii Luminei n-au mai avut "capete de pod" în lumea materială. Ei nici măcar nu mai erau în sintonie cu oamenii - nu mai puteau vibra pe aceeași lungime de undă cu ceea ce deveniseră oamenii în lumea materială. Imediat după ce Fiii Luminei și spiritele naturii s-au adunat în fața Crucii, Iisus Hristos le-a ținut un lung discurs, în care a explicat tuturor modul în care vor fi eliberați oamenii de sub sclavia "Celui rău".

După ce s-a adresat celor prezenți, Iisus Hristos a pătruns în iaduri. Datorită radiației formidabile a Duhului Său, tot ce era în iaduri s-a deformat. Sub influența Duhului lui Iisus Hristos, care a acționat ca un foc purificator, mediul înfricoșător al iadurilor s-a transformat. Mediul iadului în care adăstau oamenii, care erau inerti și lipsiți de conștiință, adică mlaștinile urât mirositoare, cioturile de copaci, aburii și toate celelalte elemente au fost deformatate la contactul cu radiația Duhului lui Iisus Hristos. În urma trecerii Duhului Său, peisajul iadurilor s-a recompus de la sine: în locul mlaștinilor și ținuturilor dezolante au apărut pomi fructiferi, vegetație abundentă, râuri cristaline. Cu fiecare pas pe care Duhul lui Iisus Hristos îl făcea în iaduri, totul

renăștea, iar paradisul de odinioară se forma pretutindeni. Minunăția creației lui Dumnezeu lua locul înfricoșătoarelor peisaje ale iadului. Pe măsură ce Duhul lui Iisus Hristos parcurgea nivelurile iadului - găurile de vierme - sufletele oamenilor, indiferent de generație, începeau a lumina, iar amintirea a toate le revenea instantaneu. La contactul cu radiația Duhului lui Iisus Hristos, oamenii sclavi din iaduri reveneau la viață. La trecerea Sa, lanțurile se rupeau și cădeau. Apoi, Iisus Hristos a mers în Regatele morților vii și i-a izbăvit pe toți morții vii. Revenindu-le amintirea a toate, toți oamenii sclavi din iaduri și din Regatul morților vii l-au recunoscut atunci pe Iisus Hristos ca fiind Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat. Atunci, instantaneu, doar la contactul cu radiația Duhului lui Iisus Hristos, toți oamenii au cunoscut Adevărul.

Adevărul absolut, pe care l-au cunoscut oamenii salvați din iaduri și din Regatul morților vii, se referă la două aspecte esențiale. Primul aspect se referă la Dumnezeu: Dumnezeu - Creatorul cerului și al pământului, al celor văzute și al celor nevăzute - este Unul, dar se manifestă ca trinitate, prin trei Persoane, fără a înceta să fie ceea ce este. Al doilea aspect se referă la om: omul este Preot al lui Dumnezeu Cel viu, iar nu un sclav, așa cum l-au făcut să creadă învățătorii și zeii întunecați - care sunt dumnezei falși. Iisus Hristos nu le-a adresat nici un reproș oamenilor din iad. În iad, Iisus Hristos nu a adresat decât trei întrebări. Fiecare întrebare a pus-o de trei ori. Cele trei întrebări au fost puse doar Primordialilor Întunericului (oamenii primordialii din primele două generații care s-au aliat cu "Cel rău"), care conduceau iadurile. Ființelor luciferice din categoria Dree sau spiritelor naturii din categoria Lorehh, Iisus Hristos nu le-a adresat nici un cuvânt și nici o privire.

Iată cele trei întrebări adresate oamenilor primordialii din primele două generații, care s-au aliat cu "Cel rău", datorită cărora miliarde de oameni obișnuiți au ajuns în iaduri:

- Pentru ce ți-ai întunecat inima ?

- Ce ai făcut cu frații tăi mai mici în putere și tărie, pe care ți i-am dat să-i ocrotești ?

- Ce ai făcut cu moștenirea Mea, cu Duhurile Mele Slujitoare (îngerii și spiritele naturii) și cu creația Mea minunată ?

Apoi, adresându-se tot oamenilor primordialii din primele două generații care s-au aliat cu "Cel rău", Iisus Hristos a adăugat:

- Întoarce-te de la nedreptățile tale și vei trăi !

Toate aceste întrebări și îndemnuri au fost puse la singular. Iisus Hristos s-a adresat astfel, în felul său caracteristic, fiecăruia în parte. În loc să se întoarcă la viață și să fie iertați, așa cum le spusese Iisus Hristos, Primordialii întunericului, împreună cu ființele luciferice și cu spiritele rebele ale naturii - Dree și Lorehh - au fugit din Fața Sa și s-au ascuns în palierele cuantice ale ființelor luciferice. Foarte puțini au acceptat iertarea lui Iisus Hristos.

☞ Cântarea cea nouă ☞

De fapt, încă din momentul întrupării lui Iisus Hristos, s-a iscat neliniște printre Primordialii întunericului, printre ființele luciferice și printre spiritele rebele ale naturii - Dree și Lorehh. Unii dintre ei au crezut că s-a întrupat unul din Primordialii Luminii.

Au fost și din cei care au crezut că s-a întrupat Shantiah - primul om. Alții bănuiau că s-a produs o trădare în rândurile lor și că s-a întrupat unul din Primordialii întunericului. Alții au crezut că s-a întrupat un Preot al lui Dumnezeu (un om desăvârșit) despre a cărui existență nu știau.

Toți și-au dat însă seama că ființa care se întrupase în lumea materială era mai puternică decât tot ce văzuseră până atunci. Ființa care se întrupase avea un corp duh (un duh) de o puritate neîntâlnită până atunci în cosmos - un corp duh pur și perfect, nemurdărit de păcat. Nu se mai întrupase vreodată o astfel de ființă. Cam așa ar fi trebuit să se prezinte primul om, Shantiah, dacă nu s-ar fi răzvrătit împotriva Poruncilor lui Dumnezeu. Într-un mod relativ asemănător (dar mult mai slabă, desigur) se prezenta structura duhurilor Primordialilor Luminii, din prima generație.

Cei întunecați - oameni primordialii din primele două generații, îngerii răzvrățiți Dree și spirite întunecate ale naturii Lorehh - au fost uimiți și de faptul că, de la naștere până la moarte, ființa perfectă care s-a întrupat în lumea materială - Preotul lui Dumnezeu, așa cum conveniseră în cele din urmă să o numească - nu a fost ajutată de nici un înger din ierarhia Fiilor Luminii. În jurul lui Iisus Hristos, de la naștere până la moartea prin răstignire, nu a fost prezent nici un Fiu al Luminii, nici un spirit bun al naturii. Iisus Hristos s-a manifestat în mod autonom, ca Dumnezeu făcut om. Cei întunecați erau nedumeriți, mai ales de titulatura pe care a folosit-o Iisus Hristos, atunci când se referea la Sine: **Fiul lui Dumnezeu**.

- Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, atunci spune să se facă cutare lucru, să vedem dacă este adevărat, încercau ei să-L ispitească.

Nu pricepeau nici în ruptul capului de ce, având o putere și o tărie atât de mare, Iisus Hristos nu dorește să stăpânească, El însuși, lumea. Nu pricepeau nici de ce o ființă cu o asemenea putere și tărie nu-i distruge pe ei, pentru a le lua locul. De asemenea, Cei întunecați nu au înțeles de ce, de-a lungul existenței sale în lumea materială, Iisus Hristos nu a făcut uz, în sens negativ, de Puterile Sale Dumnezeiești.

Cei întunecați erau uimiți, dar și speriați. Ei rupseseră de mult timp contactul cu Dumnezeu și cu frații lor, Fiii Luminii, astfel că nu știau ce se mai pregătește pe nivelurile luminoase ale cosmosului. Abia la final, Cei întunecați au înțeles că cel pe care au încercat să-L ispitească în repetate rânduri este a doua Persoană a Sfintei Treimi, Iubirea Nesfârșită, căreia oamenii i-au dat numele Iisus Hristos. Ființele întunecate, amăgite, ele însele, de propriile lor fapte, nu puteau pricepe faptul că, fiind Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Iisus Hristos nu-și poate distruge propria Sa creație. Ele nu au înțeles nici faptul că Dumnezeu nu s-a manifestat niciodată ca distrugător al propriei Sale creații. Nu au înțeles că Dumnezeu a conferit liberul arbitru tuturor făpturilor create din cosmosul Său. Nu au înțeles că distrugerile succesive, perioadele de nemanifestare și "ștergerile" (doluțiile) s-au datorat făpturilor dotate cu liber arbitru, iar nu lui Dumnezeu. Nu au înțeles că, în momentul în care o făptură din cosmos a ales o altă cale decât cea de a fi împreună cu Dumnezeu, nu a fost distrusă, ci i s-a construit un nou palier cuantic, în care să locuiască. Noul palier cuantic nu putea fi decât în acord cu ceea ce a devenit ființa respectivă - cu sunetul, mirosul și culoarea sa. De altfel, nici după răstignire, Iisus Hristos nu a manifestat în sens negativ, Puterile Sale Dumnezeiești. Nu a dorit să facă acest lucru în Cosmosul Său, în fața ființelor cărora, El Însuși, le-a conferit liberul arbitru.

Imediat după ce sufletele oamenilor din iad și din Regatul morților vii au început să lumineze și le-a revenit amintirea a toate, toți cei salvați au adus mulțumiri lui Dumnezeu Fiul, care este Iubirea Nesfârșită. Atunci, chiar în adâncurile iadului, s-a auzit pentru prima dată **Cântarea cea nouă**.

Cântarea cea nouă a fost compusă chiar atunci de oamenii salvați din sclavia iadului și a Regatului morților vii. În Cântare era descrisă toată istoria oamenilor, de la începuturi, până la eliberarea din sclavie. Tot atunci, fiind conținut în Cântare, s-a auzit, spus de oamenii din iad și din Regatul morților vii, formula ce stă la temelia noii lumi: **“Facă-se Voia Ta precum în ceruri și pe pământ”**.

Auzind aceste cuvinte, Iisus Hristos i-a întrebat atunci pe oamenii din iad și din Regatul morților vii:

- De ce ați spus aceste cuvinte ?

Iar ei au răspuns:

- “Pentru că, prin Tine, ni s-au deschis ochii și am cunoscut Adevărul. Tu ești Singurul Dumnezeu. Noi suntem mai mulți decât cei care doresc distrugerea noastră și a creației Tale. Iată-ne, suntem cu toții aici. Învață-ne ce să facem. De acum înainte vom face după Cuvântul Tău.” Această cerere a fost adresată lui Iisus Hristos, la unison, de toți oamenii din iaduri și din Regatul morților vii - miliarde și miliarde de ființe omenești eliberate din sclavie.

Oamenii care, în acel moment, se aflau în lumea materială erau doar o părticică din totalul oamenilor (sub 0,1%), oamenii din “sămânța cea rea” formau o altă minoritate (probabil tot sub 0,1%), astfel încât oamenii din iaduri și din Regatul morților vii formau majoritatea zdrobitoare. Astfel, majoritatea zdrobitoare a oamenilor i-a conferit lui Iisus Hristos autoritatea și puterea supremă în ceruri și pe pământ.

Firește, ca Dumnezeu adevărat, Iisus Hristos are Puterea și Autoritatea Supremă (Dumnezeiască). Dar ca Dumnezeu adevărat, Iisus Hristos, nu a dorit să-și folosească Autoritatea și Puterea Sa Supremă (Dumnezeiască) pentru a acționa împotriva celor care aleg răul, prin exercitarea liberului lor arbitru. Dacă Dumnezeu și-ar fi exercitat Autoritatea și Puterea Supremă (Dumnezeiască) totul s-ar fi terminat cu mult timp în urmă, chiar în secunda în care s-a răzvrătit primul înger sau om. Dumnezeu ar fi eliminat tot ce exista, iar apoi ar fi creat un nou cosmos, mult mai frumos, și toate lucrurile ar fi fost bune înaintea Sa. Dar, în acest caz, ar fi acționat împotriva naturii Sale - ceea ce este imposibil.

Așadar, conferind Puterea și Autoritatea lui Iisus Hristos, majoritatea zdrobitoare a oamenilor s-a pus sub cârmuirea și ocrotirea Sa. Atunci s-a format **Adunarea cea mare**.

☞ Trupul de slavă ☞

În cele trei zile cât a stat în iad și în Regatul morților vii, Iisus Hristos S-a manifestat în Duhul său Dumnezeiesc - în corpul Său duh originar, de culoare argintie.

Pe tot parcursul celor trei zile, Duhul lui Iisus Hristos a suferit o transformare semnificativă. În urma luării asupra Sa a tuturor nedreptăților suferite de oameni încă de la facerea lumii, Duhul Său a fost acoperit cu o energie care are o culoare asemănătoare metalului topit - culoarea aramei, asemănătoare cu cea a soarelui la

răsărit. Aceasta a fost prima etapă a formării Trupului de slavă al lui Iisus Hristos. Etapa a doua s-a desfășurat când Duhul lui Iisus Hristos a revenit, la sfârșitul celor trei zile petrecute în iad, în propriul său mormânt, acolo unde se afla trupul înfășurat în giulgiu.

În mormânt a avut loc marea taină a învierii trupului fizic al lui Iisus Hristos. În mormânt, Corpul Duh Dumnezeiesc al lui Iisus Hristos și-a reluat trupul, L-a înviat și s-a manifestat prin intermediul său. În urma simbiozei dintre corpul duh, corpul sufletului și trupul fizic, s-a format Trupul de slavă al lui Iisus Hristos.

Fiind alcătuit pe baza corpului fizic înviat, se poate spune că Trupul de slavă al lui Iisus Hristos este material. De fapt, Dumnezeirea este prezentă atât în trupul fizic, cât și în Duhul lui Iisus Hristos. Cu toate că este material, Trupul de slavă al lui Iisus Hristos este invizibil percepției oamenilor; el este format dintr-o materie ce are la bază o energie diferită de cea care susține lumea materială.

Tot în momentul formării depline a Trupului de slavă, s-a deschis palierul cuantic personal al Sufletului lui Iisus Hristos, acolo unde oamenii pot pătrunde în timpul somnului, cu propriul lor corp sufletesc. În timpul somnului, oamenii pot pătrunde, pentru o perioadă destul de scurtă de timp - în jur de un minut - în palierul cuantic personal al Sufletului lui Iisus Hristos. Acolo îl pot vedea direct pe Iisus Hristos, după cum se pot întâlni cu semeni de-ai lor, care se află în aceeași stare de somn.

Din momentul învierii, Trupul de slavă al lui Iisus Hristos s-a acoperit cu toți oamenii din Terra aurica - trecuți, prezenți și viitori. Într-un fel, se poate spune că sufletele tuturor oamenilor s-au proiectat energetic (holografic) la nivelul Trupului de slavă al lui Iisus Hristos. Din momentul în care sufletele oamenilor s-au proiectat energetic la nivelul Trupului de slavă, Iisus Hristos a devenit *Domnul sufletelor* din Terra aurica. De 2000 de ani, când se naște sau moare fizic un om, el se naște și moare *întru* Hristos. Astfel, Iisus Hristos a luat asupra Sa păcatele oamenilor.

Ca proiecție la nivelul Trupului de slavă, fiecare om este reprezentat printr-o stelută. Unii oameni s-au proiectat energetic în zona picioarelor, alții s-au proiectat în zona brâului, alții - mult mai puțini - în partea superioară. Cele trei zone ale Trupului de slavă în care oamenii s-au proiectat energetic corespund neinițiaților, mângâietorilor și luptătorilor (cei care acționează în lumea materială, în sensul valorilor creștine). Neinițiații sunt reprezentați prin culoarea metalului topit; locul lor este în zona inferioară a Trupului de slavă. Mângâietorii sunt reprezentați în zona trunchiului și a brâului, iar luptătorii în zona superioară a Trupului de slavă. La început, imediat după înviere, Trupul de slavă al lui Iisus Hristos era acoperit aproape integral cu o peliculă energetică de culoarea metalului topit - reprezentarea holografică a tuturor sufletelor de oameni, care, în acel moment, erau **neinițiați**. În primele secole creștine, din acest punct de vedere, toți oamenii erau neinițiați. După aproximativ 500 de ani, sufletele oamenilor s-au transformat, datorită faptului că au pătruns în mod repetat, în timpul somnului, în Lumea Sufletului lui Iisus Hristos - în palierul Său cuantic sufletesc -, și în *Adunarea cea mare*. De fapt, pătrunzând în *Adunarea cea mare*, oamenii au parte de o nouă formă de inițiere; această inițiere se face individualizat, cu fiecare om în parte, personal, de către Iisus Hristos.

În urma inițierii treptate a oamenilor, s-au format celelalte două categorii: **mângâietorii** și **luptătorii**. Datorită înmulțirii mângâietorilor și a luptătorilor, partea superioară a Trupului de slavă a dobândit treptat culoarea argintie, asemănându-se oarecum cu culoarea originală pe care o avea Duhul lui Iisus Hristos înainte de coborârea în iad. Ultima transformare cromatică a Trupului de slavă s-a produs în jurul anului 1900. Actualmente, Trupul de slavă al lui Iisus Hristos emite două luminozități distincte: în partea inferioară a trupului emite o luminozitate de culoarea metalului topit, iar în partea superioară emite o luminozitate argintie. De la depărtare, cele două luminozități formează culoarea aurie, asemănătoare cu flacăra unei lumânări. Toți oamenii care, de-a lungul secolelor, l-au recunoscut pe Iisus Hristos ca Domn și care și-au proiectat sufletul propriu în Trupul Său de slavă, formează **Adunarea cea mare a Sufletului** lui Iisus Hristos.

Preparativele pentru îndeplinirea dezideratului suprem, mântuirea, au început de altfel imediat după răstignirea și învierea lui Iisus Hristos. Iar primul mare moment al acestui proces a fost martiriul apostolului Ștefan. Prin apostolul Ștefan a fost deschis, pentru toți oamenii, noul palier cuantic, inexistent anterior, denumit Palierul cuantic al Sufletului lui Iisus Hristos. Din acel moment, noul palier cuantic a fost deschis tuturor oamenilor întrupați, dar numai în timpul somnului. În momentul în care oamenii sunt adormiți, pentru o scurtă perioadă de timp, pătrund în palierul cuantic al Sufletului lui Iisus Hristos.

Prin jertfa Sa, Iisus Hristos a preluat sufletele tuturor ființelor omenești întrupate. Așa cum a preluat toți oamenii din seminția *sâmtemilor*, trecuți, prezenți și viitori, Iisus Hristos a preluat toți oamenii din seminția *icon hlisa*, pe care i-a însemnat cu Efigia Sa. Preluarea nu s-a produs însă la nivel de corp duh, ci la nivelul sufletului - al corpului sufletesc. Iisus Hristos a preluat oamenii întrupați, ca suflete, în interiorul Sufletului Său. Astfel, în mod incipient, sufletele oamenilor s-au unit cu Sufletul Cel Mare al lui Iisus Hristos.

Deschiderea noului palier cuantic, care este Palierul cuantic al Sufletului lui Iisus Hristos, a permis tuturor oamenilor o veritabilă inițiere (educare) în timpul somnului. Această inițiere se produce doar când oamenii sunt întrupați în lumea materială și pătrund, în timpul somnului, în Palierul cuantic al Sufletului lui Iisus Hristos. Astfel, Iisus Hristos a devenit Învățătorul personal al fiecărei ființe omenești întrupate. Inițierea în timpul somnului, desfășurată direct de către Iisus Hristos în palierul cuantic al Sufletului Său, este de mare importanță, în primul rând pentru toți acei oameni proveniți direct din Haos și din iaduri, care se întrupează pentru prima oară în era creștină. Fiind educați în timpul somnului în palierul cuantic al Sufletului lui Iisus Hristos, acești oameni reușesc să transească starea pe care o au, iar după moarte au șansa de a nu se mai întoarce de unde au venit, ci pătrund, pentru prima oară, în lumea astrală. Fiecare întrupare este prețioasă, întrucât permite oamenilor să progreseze în ceea ce privește munca de dreaptă învățătură. Chiar dacă oamenii au, adesea, senzația că în viața lor nu se petrece nimic deosebit, ei progresează într-o singură existență mai mult decât ar fi făcut-o în zeci de întrupări desfășurate în epocile anterioare.

Toți oamenii care au pătruns, cel puțin o singură dată, în Palierul cuantic al Sufletului lui Iisus Hristos, formează **Adunarea cea mare** a tuturor oamenilor, devenind părțile din Ființa Sa cosmică. Adunarea cea mare a tuturor oamenilor

prefigurează, deocamdată, doar în timpul somnului, comuniunea deplină a oamenilor cu Iisus Hristos: **Hristos în oameni și oamenii în Hristos**. Adunarea cea mare este astăzi formată doar din oamenii care se află în lumea materială. Când trec în lumea de dincolo, oamenii nu mai au corpuri ale sufletului, dar nu dispar, ca proiecție, din Trupul de slavă al lui Iisus Hristos. Ei rămân acolo în mod potențial, până ce revin în trup material.

Adunarea cea mare a Sufletului lui Iisus Hristos s-a coagulat treptat, pe parcursul unei perioade destul de lungi. Bazele au fost puse în momentul în care oamenii sclavi au fost eliberați din iaduri și din Regatul morților vii, dar inaugurarea "oficială" a avut loc, așa cum a fost menționat, în momentul asasinării apostolului Ștefan - primul martir creștin. Prin moartea sa, apostolul Ștefan a deschis, de facto, Adunarea cea mare.

Adunarea cea mare reprezintă modelul formării sistemului democratic în lumea materială. Adunarea cea mare funcționează pe baza unei majorități simple. Dacă o ființă omenească dorește să facă ceva în lumea materială, mai întâi spune intențiile sale tuturor celorlalți oameni în Adunarea cea mare, iar dacă jumătate plus unu sunt de acord, poate să pună în aplicare intenția sa. Iisus Hristos nu intervine în nici un fel în procesul decizional al sufletelor oamenilor. Această procedură se desfășoară în timpul somnului, în acel minut în care oamenii pătrund în palierul cuantic al Sufletului lui Iisus Hristos. Acest sistem, introdus imediat după moartea apostolului Ștefan, a fost perpetuat neabătut; el funcționează și în ziua de astăzi. La orice problemă importantă ce privește întreaga umanitate sunt întrebați - în mod democratic, după cum spunem noi astăzi - toți oamenii din Adunarea cea mare.

Firește, singurii care nu pot întreba sau răspunde sunt oamenii care au corpul sufletului de culoarea metalului topit, care nu sunt conștienți în palierul cuantic al Sufletului lui Iisus Hristos. Ei simt o pace profundă când pătrund acolo în timpul somnului, dar nu sunt conștienți.

EFECTELE JERTFEI PE CRUCE

☞ Stăpânul Timpului ☞

Iisus Hristos este singura ființă din cosmos capabilă să furnizeze Lumina și să-i atragă pe toți Cei răzvrățiți spre *prezentul continuu* - acolo unde este Dumnezeu. Iisus Hristos este Stăpânul Timpului. El este Purtătorul Cheilor Timpului, datorită faptului că Ființa Sa se află într-o continuă nemișcare. Aflându-se într-o continuă nemișcare, în *prezentul continuu*, imuabil în Esența sa divină, Iisus Hristos poate controla Timpul, care este mișcare.

Prin jertfa pe cruce, Iisus Hristos a deschis calea pentru ca toți Cei răzvrățiți să poată experimenta atât continuitatea formei, care înseamnă viața cosmosului, cât și discontinuitatea formei, care înseamnă moartea cosmosului. Singurul loc în care poate fi experimentată continuitatea (viața) și discontinuitatea (moartea) este palierul cuantic material și trece prin om. Palierul cuantic material și omul, ca ființă întrupată, au devenit câmpul de bătălie al cosmosului. Instaurarea Împărăției lui Dumnezeu (sau Împărăția cerurilor) este echivalentă cu reinstaurarea Paradisului original, în condițiile în care palierul cuantic material este condamnat la dispariție. Toate impulsurile de salvare pentru cei întunecați au fost însămânțate în timpul existenței întrupate a lui Iisus Hristos, dar au fost continuate după moartea Sa pe cruce și după înviere. Efectele acțiunilor lui Iisus Hristos nu s-au încheiat nici în ziua de astăzi, iar procesul continuă cu intensitate sporită. Iisus Hristos a acționat pe toate palierele pe de-o parte pentru a-i salva pe toți Cei întunecați, iar pe de altă parte, pentru a readuce Paradisul original sub noua sa formă, numită Împărăția lui Dumnezeu.

Efectele jertfei pe cruce a lui Iisus Hristos au fost multiple; ele au provocat transformări la nivelul structurii aurice a oamenilor. Totodată, ele au reverberat de-a lungul și de-a latul cosmosului spiritual, provocând transformări semnificative. Efectele jertfei pe cruce ale lui Iisus Hristos, ale scurgerii sângelui Său pe pământ și ale tuturor acțiunilor Sale ulterioare pot fi urmărite pe mai multe direcții principale.

După moartea pe cruce, care a implicat o mare jertfă de Lumină și după scurgerea sângelui Său pe pământ, Iisus Hristos s-a unit cu creația (cu natura și cu întocmirile sale) și cu toate ființele din cosmos. Aceasta a fost *primul și cel mai important efect* al jertfei lui Iisus Hristos.

Al doilea efect important al jertfei a constat în modificarea configurației aurice a oamenilor din toate generațiile și semințiile care s-au întrupat după moartea și învierea Sa, petrecute în anul 33 al erei creștine, concomitent cu sădirea unor potențialități ce fac posibilă mântuirea.

Al treilea efect important al jertfei a constat în schimbarea condiției post-mortem a oamenilor *icon hlisa*, concomitent cu modificarea configurației lumii de dincolo. Condiția post-mortem a oamenilor s-a schimbat prin spargerea vechilor iaduri, prin transformarea Regatului morților vii și prin apariția lumii astrale (lumea duhurilor).

Al patrulea efect important al jertfei a constat în modificarea, din temelii, a destinului post-mortem al oamenilor din seminția *sâmtemilor*, iar *al cincilea efect important al jertfei* a constat în deschiderea, după o lungă perioadă de timp, a Porții Alfa, prin care au început să pătrundă, direct din “Lumea fără formă”, spirite omenești pure (*iconi*).

Al șaselea efect important al jertfei a constat în ocrotirea directă a oamenilor din lumea materială, pentru ca aceștia să nu mai cadă sub influența celor întunecați. La această acțiune de ocrotire au fost chemați să participe toți îngerii din Ierarhia Fiilor Luminii și toate spiritele bune ale naturii aflate în Oceanul de Lumină. După jertfa pe cruce a lui Iisus Hristos, au fost stabiliți îngeri ocrotitori personali pentru fiecare om - Îngeri păzitori, Îngeri Veghetori și Înainte-mergători (spiritele bune ale naturii). Totodată, s-a intensificat activitatea Principilor ocrotitori; trebuie menționată în acest context activitatea Îngerului Mihail, Îngerului Gabriel, Îngerului Rafael, Îngerului Uriel și a Îngerului Morții. Totodată, s-au stabilit o serie de ceremonii și ritualuri, care să se facă oamenilor întrupați de către Fiii Luminii în diferite ocazii ale existenței cotidiene: ritualuri ce privesc nașterea, ritualuri ce privesc ziua Ursitorilor, ritualuri ce privesc botezul, ritualuri ce privesc căsătoria, ritualuri ce privesc moartea. S-a stabilit, de asemenea, că fiecare om trebuie protejat, imediat după moarte, pentru a nu-i fi furat corpul sufletului. Rolul principal în această operațiune a revenit Îngerului Mihail și oștirii sale. Firește, toate aceste ceremonii nu se făceau oamenilor înaintea jertfei pe cruce a lui Iisus Hristos. Toate ceremoniile stabilite la începutul erei creștine au rolul de a contracara acțiunile ființelor întunecate. Înainte de jertfa lui Iisus Hristos, oamenii întrupați nu erau apărați de nimeni, nici în timpul existenței întrupate, nici după momentul morții, astfel că nu aveau nici cea mai mică șansă să iasă din circuitul nefast al sclaviei.

Al șaptelea efect important a presupus apariția unui nou palier cuantic, Palierul cuantic al Sufletului lui Iisus Hristos și formarea Adunării celei mari a oamenilor, iar *al optulea efect important al jertfei* a presupus constituirea unui nou Centru de putere al Luminii, format exclusiv din oameni. Acest nou centru este denumit Ataltalia.

Al nouălea efect important al jertfei i-a vizat pe Cei întunecați: ființele Lorehh, ființele Dree și Primordialii întunericului cei mari. Datorită jertfei pe cruce a lui Iisus Hristos a avut loc o limitare a posibilităților de manifestare ale tuturor Celor întunecați. Totodată au fost constituite noi premise în vederea reînțoarcerii lor la Lumină.

☞ “Iată mama ta” ☞

Primul efect important al jertfei pe cruce l-a constituit, așadar, unirea lui Iisus Hristos cu întreaga creație, cu mediul, cu întocmirile sale și cu toate ființele omenești. Prin jertfa Sa, Iubirea nesfârșită, Iisus Hristos, a infuzat Viață și Lumină întregii creații, acțiune ce a presupus modificarea raporturilor dintre lumină și întuneric în lumea materială (în natură).

Înainte de jertfa lui Iisus Hristos, au existat mai multe tentative de a elimina răul și întunericul din lumea materială, dar toate au eșuat datorită faptului că a fost folosită forța. În cel de-a patrulea ciclu, aceste tentative au aparținut oponenților transfizici ai răului - morții vii, oamenii prometeici, cei de la miazăzi etc. Toți au încercat să elimine răul prin folosirea forței, ceea ce a reprezentat un rău și mai mare, care, la rândul său, a adus la viață un alt rău, mult mai vechi și mai puternic. Acesta a fost, de altfel, motivul pentru care au eșuat cu toții. Prin jertfele lor individuale sau colective, oponenții răului au reușit doar mici corecții; pentru scurte perioade, lumina s-a infuzat iarăși în creație, dar, în cele din urmă, datorită emiterii de noi energii pharismah întunecate, totul a revenit la fel ca înainte, dacă nu și mai rău. Dacă se continua în acest fel, creația ar fi redevenit întunecată, precum era în cel de-al treilea ciclu, când s-au constituit, pe scară extinsă, pseudo-paradisurile artificiale. În aceste condiții, ar fi trebuit să aibă loc o nouă confruntare între Fiii întunericului și Fiii Luminii și, implicit, o nouă distrugere a palierului cuantic material. Nu s-a produs acest eveniment tragic, datorită faptului că, prin jertfa sa, Iisus Hristos a infuzat un excedent de Lumină și de Viață în palierul cuantic material - în creație și în ființe.

Al doilea efect important al jertfei lui Iisus Hristos a constat în modificarea configurației aurice a oamenilor din toate generațiile și semințiile care s-au întrupat după moartea și învierea Sa. Modificarea configurației aurice s-a produs în două etape. Prima etapă a debutat chiar în timpul răstignirii lui Iisus Hristos cu formarea, pentru prima oară, a unui nou tip de corp astral, a unui nou tip de corp mental superior și a unui nou tip de corp spiritual. Prima ființă omenească la care s-a produs această modificare a fost Maica Domnului, Fecioara Maria. A doua etapă a debutat în acea zi de Rusalii în care Sfântul Duh s-a pogorât, sub forma unor limbi de foc, asupra Fecioarei Maria și asupra apostolilor. Atunci s-a format pentru prima oară corpul haric al plaselor mesianice. Prin activitatea ulterioară a apostolilor, a devenit posibil ca plasele mesianice să se formeze instantaneu, după principiul transmiterii informației, la toți oamenii care rostesc, cu voce tare, nu în gând, Numele lui Iisus Hristos.

Un rol decisiv în propagarea impulsului lui Iisus Hristos asupra structurii aurice a tuturor oamenilor l-a avut Sfânta Născătoare de Dumnezeu, Fecioara Maria. Metamorfoza aurică a Maicii Domnului, petrecută în **ziua cea mai lungă a istoriei umanității, ziua răstignirii Domnului Iisus Hristos**, a constituit temelia formării unei noi configurații aurice și a permis sădirea unor noi potențialități aurice la oamenii viitori. Pentru înțelegerea corectă a acestui proces delicat, nu trebuie pierdut din vedere faptul că structura aurică a Fecioarei Maria era, oricum, diferită de cea a celorlalți oameni, prin însuși faptului că l-a născut, în mod tainic, pe Iisus Hristos. Fecioara Maria l-a născut pe Iisus Hristos, rămânând fecioară. Structura ființială (aurică) a Fecioarei Maria a rămas, din momentul nașterii imaculate, impregantă de Sfântul Duh.

Transformarea aurică a Fecioarei Maria s-a produs în trei etape. Prima etapă a avut loc chiar în secunda răstignirii. În momentul răstignirii lui Iisus Hristos, structura aurică - mai precis, corpul astral - a Fecioarei Maria a fost cuprinsă de convulsii. Fecioara Maria nu i-a înțeles - în mod firesc - pe cei care i-au crucificat Fiul, așa încât corpul ei astral a fost bulversat (la propriu). Totuși, chiar în secunda morții pe cruce a iubitului ei Fiul, Fecioara Maria a avut imensa forță lăuntrică de a-i ierta pe cei vinovați, moment în care, instantaneu, i s-a format un nou corp astral, diferit de cel

avut anterior. A doua etapă a transformării aurice a Fecioarei Maria s-a produs în momentul în care și-a văzut Fiul înviat. În acel moment, din corpul astral transformat s-a format o structură aurică nouă: corpul mental superior. A treia etapă a transformării aurice a Fecioarei Maria s-a produs în acea zi de Rusalii, când a avut loc pogorârea Sfântului Duh asupra Sa și asupra apostolilor, sub forma unor limbi de foc. Atunci, din același corp astral transformat al Fecioarei Maria, s-a format corpul spiritual.

Datorită principiului transmiterii informației, cele trei mari transformări aurice produse în ființa Fecioarei Maria au devenit “imprintinguri” aurice, ce s-au propagat la toți oamenii care s-au născut după aceea. Toți oamenii care s-au născut în lumea materială după acele evenimente cruciale, au dobândit capacitatea de a-și forma, la rândul lor, un nou corp astral, un corp mental superior și un corp spiritual. Aceste structuri aurice pot fi formate de fiecare om în parte, în urma experimentării (trăirii) celor trei sentimente pe care, în momentele respective, le-a avut Fecioara Maria: iertarea, speranța și credința. **La fel cum Iisus Hristos a răscumpărat, prin Jertfa sa, păcatul lui Adam, devenind Noul Adam, Fecioara Maria a răscumpărat păcatul Evei, devenind Noua Evă - Noua Mamă a tuturor oamenilor.**

Ultimele cuvinte pe care Iisus Hristos le-a rostit pe cruce, adresate Fecioarei Maria, apoi Ucenicului pe care-L iubea, apostolul Ioan, par să fi fost legate chiar de aceste evenimente extrem de importante:

- **Femeie, iată fiul tău !**

- **Iată mama ta !**

Apoi a adăugat:

- **Mi-e sete !**

Când i-au dus buretele îmbibat cu oțet la gură, Iisus Hristos a rostit ultimul cuvânt:

- **S-a sfârșit.**

Expresia “s-a sfârșit” era folosită cu precădere în tranzacțiile comerciale ale vremii, cu sensul “**datoria a fost plătită în întregime**” (în traducerea Evangheliilor în limba greacă, s-a folosit termenul **tetelestai**, care are același sens). Prin Iisus Hristos, prețul de răscumpărare a fost plătit în întregime, iar Fecioara Maria a devenit Maica tuturor oamenilor.

☞ Lumea duhurilor (astrală) ☞

Al treilea efect important al jertfei a constat în schimbarea condiției post-mortem a tuturor oamenilor *icon hlisa*, concomitent cu modificarea configurației lumii de dincolo. Imediat după eliberarea tuturor oamenilor din sclavia morții sufletești, Regatul morților vii și-a încheiat existența. În locul său a apărut lumea duhurilor sau, după cum este cunoscută în ziua de astăzi, lumea astrală. Lumea astrală nu este altceva decât vechiul Regat al morților vii transformat de jertfa lui Iisus Hristos.

Totuși, nu tot Regatul morților vii s-a transformat în lumea astrală; o mică porțiune din vechiul Regat al morților vii a continuat să dăinuie în vechea formă: acesta este ceea ce numim astăzi *regiunea infraeterică* - locul în care, o perioadă de timp după moartea trupească, locuiesc fantomele, strigoi și stafiile. Această metamorfoză a Regatului morților vii în lumea astrală s-a petrecut extrem de repede:

morții vii nici nu au apucat să înțeleagă ce se întâmplă cu ei, că s-au trezit într-o lume diferită de cea în care supraviețuiseră în mod larvar - într-o lume luminoasă, în care păstrau amintirea a toate. Aceasta este lumea luminoasă, adică "astrală".

Într-un fel, s-ar putea spune că morții vii au schimbat palierele cuantice, că s-au mutat în lumea astrală, dar această afirmație este adevărată doar pe jumătate. Morții vii au rămas în același palier cuantic, care s-a transformat. În fond, a fost vorba despre un dublu proces de transformare: în momentul în care sufletele s-au luminat, s-a luminat și lumea în care se aflau. Morții s-au apropiat astfel de Lumină (de palierul cuantic al Luminii lui Dumnezeu), formându-se simultan un nou palier cuantic: lumea astrală.

Imediat după apariția lumii astrale, Iisus Hristos a pus în ea Efigia Sa: Crucea. Astfel, lumea astrală este străbătută de două linii divine. Prima linie divină este verticală, iar a doua linie este orizontală. Împreună, cele două linii divine formează o Cruce imensă - care reprezintă Efigia lui Iisus Hristos. Toți oamenii care, de două mii de ani, ajung în lumea astrală, intră sub influența Efigiei lui Iisus Hristos, iar la întruparea în lumea materială se încarcă auric în mod specific.

În prezent, lumea astrală este o lume intermediară, de forma unei sfere imense, situată între lumea infraeterică și palierul cuantic al Luminii lui Dumnezeu, în care se află Locuința lui Dumnezeu (Palatul și Scaunul de Domnie). Imediat după apariția sa, lumea astrală era însă într-un stadiu incipient. Ea s-a structurat ulterior în mai multe paliere cuantice, în funcție de calitatea oamenilor care au populat-o - în funcție de calitatea corpurilor duh ale oamenilor care au trecut prin poarta morții. Actualmente, în funcție de calitatea - sunetul, mirosul și culoarea - corpurilor duh ale oamenilor, lumea astrală (lumea duhurilor) este formată din opt paliere cuantice. Primul palier este locuit de oamenii al căror corp duh are culoarea metalului topit. Al doilea este locuit de oamenii al căror corp duh are culoarea vișinie. Al treilea este locuit de oamenii al căror corp duh are culoarea maronie. Al patrulea palier este locuit de oamenii al căror corp duh are culoarea roșie. Al cincelea este locuit de oamenii al căror corp duh are culoarea portocalie. Al șaselea palier este locuit de oamenii al căror corp duh are culoarea galbenă. Al șaptelea palier este locuit de oamenii al căror corp duh are culoarea aurie. Al optulea palier este locuit de oamenii al căror corp duh are culoarea albastră.

În primele trei paliere cuantice ale lumii astrale locuiesc oamenii care vin pentru prima oară la întrupare în lumea materială. În celelalte paliere cuantice locuiesc ceilalți oameni, în funcție de calitatea (culoare) corpurilor lor duh. Deasupra tuturor palierelelor cuantice ale astralului, ocupate aproape în exclusivitate de oameni, se află palierul cuantic al Luminii lui Dumnezeu - acolo unde se află Locuința lui Dumnezeu. În palierul cuantic al Luminii lui Dumnezeu ar trebui să locuiască oamenii cu corpuri duh de culoare albă (argintie) - oamenii deveniți Preoți ai lui Dumnezeu. Datorită faptului că, actualmente, oamenii din această ultimă categorie nu există, în palierul cuantic al Locuinței lui Dumnezeu - care este un palier cuantic infinit - se manifestă doar Dumnezeu Tatăl și o parte din Îngerii Săi, Fiii Luminii.

Pentru a coborî din palierul cuantic al Luminii lui Dumnezeu în lumea eterică, îngerii din ierarhia Fiilor Luminii nu trebuie să treacă prin palierele lumii astrale. Ei au o altă cale; aceasta este Poarta 1, care se formează la nivelul lumii eterice. Prin Poarta 1 nu pot trece decât îngerii din ierarhia Fiilor Luminii și oamenii care vin sau pleacă de la întrupare.

❧ Disoluția iadurilor ❧

Iadurile sunt găuri de vierme, de forma unor pâlnii, care fac legătura dintre palierul material și palierul cuantice ale lumilor luciferice. Ele s-au format în urma făptuirii răului de către oameni, în lumea materială.

Formate prin aportul primului om care a făcut răul (Cain), iadurile s-au extins datorită puterii și tăriei oamenilor care au ajuns acolo. Iadurile sunt lumi aflate în continuă expansiune cuantică. Cu cât au pătruns în iaduri mai mulți oameni, cu atât acestea au devenit mai vaste - mai extinse din punct de vedere spațial. Imediat după jertfa pe cruce a lui Iisus Hristos, marea majoritate a găurilor de vierme denumite iaduri și-a încheiat existența, datorită faptului că n-au mai existat suficiente suflete omenești care să le alimenteze cu energie - cu putere și tărie.

Totuși, nu toate găurile de vierme numite iaduri au fost distruse. Chiar și după jertfa pe cruce a lui Iisus Hristos, au mai rămas câteva găuri de vierme numite iaduri, datorită faptului că au existat ființe omenești și îngerești care, prin exercitarea liberului arbitru, au decis să rămână acolo. Din 76 câte existau inițial, după jertfa pe cruce a lui Iisus Hristos, au rămas doar 14 găuri de vierme denumite iaduri. În anul 1900 al erei creștine, mai existau doar 12.

Firește, și în era creștină, oamenii care au ales să facă iarăși răul în lumea fizică - și aceștia nu sunt puțini - au ajuns tot în iad, în una din găurile de vierme rămase în funcțiune. Actualmente, în era deschisă de Iisus Hristos, în găurile de vierme ale iadului ajung doar trei mari categorii de oameni. Prima categorie este formată din acei oameni "căldicei", cărora li se conferă cununi, peceți, sigle, podoabe de către Fiii Luminii și abuzează de ele, făcând răul. În această categorie intră foarte mulți dintre oamenii care, în viața publică, au primit anumite funcții - inclusiv politice - de care au abuzat, asuprind oamenii pe care ar fi trebuit să-i protejeze. A doua categorie este formată din oamenii care, pentru a se îmbogăți foarte repede, au adus stricăciuni creației: au distrus păduri sau medii ecologice, au incendiat etc. A treia categorie este formată din oamenii care și-au făcut dreptate cu mâinile lor și s-au răzbunat pe semenii lor, într-un fel ori în altul.

În prezent, la fel ca în trecut, oamenii scapă foarte greu din iad, datorită faptului că acolo le lipsește "amintirea a toate". Totuși, în prezent, ieșirea - evadarea - unui om din iad se produce mult mai repede decât în trecut. În era creștină, evadarea unui om din iad se realizează prin mai multe modalități de acțiune decât în trecut.

Prima modalitate de ieșire din iad are la bază activitatea Învățătorilor din iad. Actualmente, în iad există mai mulți Învățători decât în trecut. După modelul celor din trecut, Învățătorii actuali educă oamenii pentru a deveni suflete luminoase. În prezent, mulți oameni, deveniți victime ale opresiunii în lumea materială, aleg ca, după moarte, să coboare în iad pentru a deveni Învățători. Unii dintre ei sunt foarte puternici - au o voință foarte mare -, astfel că activitatea lor în iad este eficientă, dar și dramatică.

A doua modalitate de evadare din iad, care este specifică erei creștine, are ca fundament ritualul Bisericii creștin-ortodoxe din Sâmbăta morților. În cazul în care sunt pomeniți (pe numele de botez) în Sâmbăta morților, mulți oameni aud Chemarea Iubirii și ies singuri din iad. Ei regăsesc singuri poarta de ieșire din iad cu ajutorul Sfântului Duh, care formează o Cale luminoasă, denumită Așiș.

A treia modalitate de ieșire a oamenilor din iad are la bază principiul care ar putea fi denumit - deloc peiorativ - "urma scapă turma". Acest principiu se bazează pe existența unor legături energetice între formele umanoide din cadrul seriilor de 17 individualități, create la începuturi de către Dumnezeu. Acest principiu a intrat în funcțiune abia după jertfa lui Iisus Hristos și după formarea lumii astrale.

După cum a fost menționat, la începuturi, Dumnezeu a creat formele corpurilor duh ale oamenilor în serii de câte 17. Deși fiecare om este unic, între formele corpurilor duh ale individualităților ce formează o serie de 17 au loc influențe energetice după principiul vaselor comunicante. Influențele energetice nu se produc între spiritele ori între corpurile lor duh, ci între forma corpurilor duh - între **forma de formă**. Să exemplificăm: să spunem că, dintr-o serie de 17, unii se află în astral, alții se află întrupați în lumea materială, iar ceilalți se află în iad. Să spunem că, dintr-o serie de 17, se află în lumea materială 5 oameni; alți 7 oameni se află în lumea astrală, iar 5 se află în iad - în una din cele 12 găuri de vierme existente astăzi. Cei 5 oameni care se află în lumea materială intră în legătură, prin influxuri energetice, pe baza principiului vaselor comunicante, cu cei 5 care se află în iad. La rândul lor, cei 5 din lumea materială sunt în legătură directă cu cei 7 care se află în lumea astrală. Astfel, se realizează un circuit energetic între formele corpurilor duh ale tuturor celor 17 oameni, care formează o serie. Cei 7 oameni din lumea astrală îi sprijină energetic pe cei 5 oameni din lumea materială, care, inconștient, mai ales în timpul somnului, îi influențează pe cei din iad. Datorită influențelor energetice, treptat, celor 5 din iad le revine "amintirea a toate" și pot regăsi Calea ce duce spre lumină. Direct din lumea astrală nu este posibilă influențarea celor din iad. În mod necesar, din seria celor 17, trebuie să existe măcar un om întrupat - un capăt de pod, un releu de transmitere - prin care să se realizeze această influențare subtilă. Întotdeauna, cel care dirijează cu adevărat această influențare energetică între **forma de formă** a corpurilor duh este Îngerul Veghetor de suflet al omului din lumea materială, care creează culoare specifice prin care circulă influențele energetice.

Acest procedeu de ieșire din iad, folosit cu mult succes în prezent, a fost folosit în premieră la scurt timp după jertfa lui Iisus Hristos - între anul 50 și anul 100 al erei creștine. În acele timpuri de început ale creștinismului, când încă rămăseseră 14 găuri de vierme, s-a purces la o atentă dirijare a nașterilor - a întrupării oamenilor. Astfel, chiar în prima perioadă de după răstignirea lui Iisus Hristos, au avut prioritate la întrupare oamenii care deveniseră cap de serie - cei mai buni din cei 17. Acești oameni, care, odinioară, erau ultimii din ... turmă, victime ale opresiunii și ale sclaviei ființelor întunecate, s-au întrupat foarte rapid în lumea materială, astfel că i-au influențat pe cei care încă mai erau în iaduri. Sufletele celor din iaduri au început să lumineze, astfel că au găsit Calea spre Lumină.

Firește, cei care evadează direct din iad nu pot ajunge direct în lumea astrală, fiind incompatibili energetic cu aceasta. Astfel că se întrupează aproape imediat în lumea materială. Dar, în momentul întrupării în lumea materială, toți acești oameni beneficiază, prin botez, de influența lui Iisus Hristos, astfel că eventualitatea revenirii lor în iad, după moarte - așa cum se întâmplase în epocile anterioare - a devenit din ce în ce mai mică.

☞ Oamenii icon hlisa ☜

Ca efect direct al jertfei lui Iisus Hristos, prin schimbarea condițiilor de existență ale lumii de dincolo, implicit prin spargerea vechilor iaduri, prin dispariția Regatului morților vii și prin apariția lumii duhurilor sau astrale, s-a modificat din temelii destinul post-mortem al celor două mari seminții de oameni - oamenii din categoria *icon hlisa* și oamenii din seminția *sâmtemilor*.

La scurt timp după învierea lui Iisus Hristos, oamenii *icon hlisa* au început să se întrupeze direct din recent constituita lume astrală. Spre deosebire de toți oamenii care s-au întrupat până în acel moment, cei proveniți din lumea astrală n-au mai venit la întrupare de-a lungul razelor de creație. După cum a fost menționat, până în era creștină, oamenii *icon hlisa* s-au întrupat din iaduri și din Haos doar de-a lungul razelor de creație. Spre deosebire de cei care s-au întrupat de-a lungul razelor de creație, oamenii proveniți din lumea astrală s-au întrupat printr-o modalitate inedită, denumită **apropiere imediată**. De atunci și până în ziua de astăzi, toți oamenii proveniți din lumea astrală s-au întrupat printr-o **apropiere imediată**. În momentul întrupării unui om prin **apropierea imediată**, palierele cuantice astral, eteric și material se suprapun pentru câteva clipite, după care se formează un fel de culoar, ca o supapă (așa pare), prin care corpul duh pătrunde în trupul mamei. Locul prin care se realizează penetrarea palierelelor cuantice este extrem de mic, iar durata deschiderii este de câteva secunde.

În ziua de astăzi există, în continuare, și oameni care vin la încarnare pe calea cea veche, de-a lungul razelor de creație, din iaduri și din Haos. Oamenii din această categorie sunt foarte mulți. Mai mult decât atât: sunt epoci, perioade sau ani în care, datorită energiilor pharismah întunecate emise de părinți în momentul concepției, vin la întrupare din iaduri și din Haos, de-a lungul razelor de creație, mai mulți oameni decât ar trebui, în detrimentul celor din astral. Dintre cei care vin din iad sau din Haos de-a lungul razelor de creație, unii nu s-au întrupat cam de mulțisor în lumea materială; mulți se întrupează pentru prima oară după jertfa lui Iisus Hristos. În multe cazuri, trăind și fiind educați în mod optim în lumea materială, acești oameni își îmbunătățesc comportamentul, astfel că, după moarte, nu se mai reîntorc în iaduri - în cele 12 iaduri care mai există -, ci pătrund, pentru prima oară, în lumea astrală. Acesta este, de altfel, planul lui Iisus Hristos pentru oamenii din seminția *icon hlisa*. Oamenii din seminția *icon hlisa* care încă se află în Haos și în iaduri trebuie să se întrupeze în lumea materială și să-și îmbunătățească comportamentul. Este o mare șansă pentru toți acești oameni să pătrundă, imediat după moarte, în lumea astrală și să nu se reîntoarcă în iaduri sau în Haos. Imediat după ce pătrund în lumea astrală, ei sunt luați în primire de oameni specializați - educatori sau învățători. Este un paradox al sorții faptul că o parte dintre învățătorii actuali din lumea astrală sunt chiar fostele victime, din existențele anterioare, ale oamenilor proveniți din iaduri.

În lumea astrală - lumea duhurilor - nu există îngeri, ci doar oameni care îndeplinesc funcția de învățători pentru semenii lor - pentru frații lor. În lumea astrală, oamenii se învață unul pe altul, într-un circuit educativ grandios. Din lumea astrală, oamenii *icon hlisa* se reîntrupează (reîncarnează) iarăși, după o perioadă variabilă de timp, în lumea materială, într-un circuit neîntrerupt, pentru a participa la educarea semenilor lor care se întrupează pentru prima oară din Haos și din iaduri.

Oamenii ce provin din iaduri trebuie așteptați în lumea materială de ființe omenești care au deja un stagiul de pregătire în lumea astrală. Aceștia din urmă vor deveni părinți sau educatori pentru cei proveniți din iad. În era creștină, evoluția oamenilor se produce în mod colectiv.

Cu totul altfel stau lucrurile în cazul oamenilor din seminția *sâmtemilor*. De fapt, *al patrulea efect important al jertfei pe cruce* a lui Iisus Hristos a constat în modificarea, din temelii, a destinului post-mortem al oamenilor din seminția *sâmtemilor*. În cazul oamenilor din seminția *sâmtemilor*, procesul preluării de către Iisus Hristos a fost mult mai complicat. El se desfășoară și în ziua de astăzi și se va desfășura până la sfârșitul Timpului lumii materiale.

În cazul *sâmtemilor*, lucrurile sunt mai complicate datorită faptului că au o structură aurică diferită de cea a oamenilor din seminția *icon hlisa*. *Sâmtemii* sunt desemnați în Vechiul Testament prin expresia “fiii oamenilor”. După cum a fost menționat, *sâmtemii* au ca element principal sufletul, care la rândul său este format din steaua sufletului și din corpul sufletului. Într-un fel, se poate spune că, la seminția *sâmtemilor*, pentru o singură existență, steaua sufletului îndeplinește întrucâtva rolul spiritului, iar corpul sufletului îndeplinește același rol pe care, la oamenii *icon hlisa*, îl îndeplinește corpul duh. La fel ca și oamenii *icon hlisa*, *sâmtemii* au corpuri aurice derivate: corp eteric, corp emoțional, corp astral, corp mental etc.

După moarte, oamenii *icon hlisa* sunt atrași în una din locațiile cu care sunt în sintonie, în funcție de faptele lor din lumea fizică: în iad, în Haos, în lumea astrală etc. La *sâmtemi* acest proces este blocat, datorită faptului că nu au corp duh. Oamenii din seminția *sâmtemilor* au ca element de bază doar corpul sufletului, cu care nu pot pătrunde în iad, Haos, lumea astrală etc, datorită faptului că este format dintr-un alt tip de energie. În toate aceste locații transfizice nu pot pătrunde decât cei care au un corp duh. În consecință, oamenii din seminția *sâmtemilor* sunt incompatibili cu locațiile respective. Oamenii din seminția *sâmtemilor* nu au așadar unde să meargă după moarte. De aceea, după clipa morții, structura lor aurică suferă un proces de restructurare.

La oamenii din seminția *sâmtemilor*, imediat după moarte, toate structurile aurice exterioare (corpul emoțional, corpul astral, corpul mental) sunt resorbite în suflet (mai precis în corpul sufletului), ca niște fumuri - până la un punct, la fel ca la oamenii *icon hlisa*. Chiar și patternurile energetice (matricea energetică) ale corpului material sunt înmagazinate în corpul sufletului. Concomitent, *sâmtemii* intră într-o stare specifică, denumită **adormire**, în care dispare continuitatea conștiinței. Pe măsură ce corpul fizic al *sâmtemilor* se descompune în pământ, corpul sufletului își pierde forma umanoidă și se condensează într-o sferă cu diametrul de aproximativ o jumătate de metru. Această sferă dăinuie la nesfârșit, în apropierea locului în care a fost înmormântat cadavrul. În interiorul ei pulsează, ca o lumină intermitentă, steluța sufletului. În sfera sufletului sunt înmagazinate toate informațiile - patternurile - referitoare la structura aurică a aceluși om.

Prin jertfa Sa, Iisus Hristos a modificat din temelii destinul post-mortem al tuturor *sâmtemilor*. Fiind Stăpânul Timpului, Iisus Hristos nu a modificat doar destinul post-mortem al *sâmtemilor* care au trăit pe vremea Sa ori care s-au născut după aceea, ci și - iar aceasta este o mare taină a cosmosului - al celor care au trăit înaintea jertfei

Sale. Ca Dumnezeu al celor vii, iar nu al celor morți, în momentul jertfei pe cruce, Iisus Hristos a pus Efigia Sa peste toți *sâmtemii*: trecuți, prezenți și viitori. Efigia Dumnezeului Celui Viu este Lumina și Viața veșnică. Prin jertfa Sa, Iisus Hristos a infuzat viața veșnică celor ce sunt uniți cu El.

☞ Efectul Lazăr ☜

Important de menționat este și faptul că, deși a pătruns în cosmos pe la periferie (din exterior) prin acel loc denumit “steaua magilor”, Iisus Hristos a devenit Centrul Universului datorită jertfei pe cruce. În consecință, El a acționat, la nivelul lumii materiale, dinspre centru spre periferie (invers decât orice altă ființă). Devenind Centrul Universului, Iisus Hristos a infuzat din interior Viața și Lumina întregii creații. Iisus Hristos a modificat din temelii destinul post-mortem al tuturor *sâmtemilor* datorită faptului că, prin jertfa sa, s-a unit cu întreaga creație, deci și cu *sâmtemii* - mai exact spus, cu energia sufletească ce stă la baza alcătuirii corpului lor sufletesc (care face parte din creație). Iisus Hristos s-a unit cu *sâmtemii* din interior, nu din exterior.

Prin unirea cu întreaga creație, Iisus Hristos a impregnat cu energia Sa sufletească toate corpurile sufletești ale *sâmtemilor* din trecut, deja morți (care se aflau deja în starea de sfere sufletești), ale celor contemporani momentului răstignirii și învierii și, prin aceștia, a urmașilor lor, devenind Părintele (Tatăl) tuturor. În toți *sâmtemii*, Iisus Hristos a pus Efigia Sa, dăruindu-le viața veșnică. Toți *sâmtemii* defuncți și adormiți rămân astfel într-un fel de somn fără vise, în comuniune cu Marele Suflet al lui Iisus Hristos.

De fapt, doar oamenii din seminția *sâmtemilor* sunt menționați de scrierile sacre creștine, care afirmă că oamenii se nasc o singură dată și mor o singură dată; despre oamenii din această seminție, scrierile creștine afirmă că, după moarte, așteaptă Judecata de apoi, fiind aflați într-o stare de “adormire” și fără posibilitatea de a se mai întrupa. *Sâmtemii* nu vor renaște așadar decât la Judecata de apoi, când va avea loc Sfârșitul Timpului (veacurilor). Despre ei, scrierile creștine spun că așteaptă **învierea trupurilor și viața veșnică**. De aceea, se spune că sunt **adormiți întru Hristos**.

Primul om înviat din istorie care a făcut parte din seminția *sâmtemilor* a fost Lazăr, despre care Noul Testament afirmă că a fost înviat a patra zi după moarte, iar cazul său special a prefigurat cele ce se vor petrece la Sfârșitul Timpului. Prin Lazăr, Iisus Hristos a introdus pentru seminția *sâmtemilor* un nou mod de a fi în cosmos (un nou model ontologic).

Învierea lui Lazăr nu trebuie raportată la instalarea unei stări de catalepsie sau de moarte clinică, cum este adesea explicată în ziua de astăzi. Lazăr nu a fost un om din seminția *icon hlisa* (om-spirit), ci un om din seminția *sâmtemilor*. “Modelul Lazăr” prefigurează ceea ce se va petrece la Sfârșitul Timpului, după Judecata de apoi, când, pe baza patternurilor energetice ale trupului fizic și ale structurilor aurice exterioare - corpul eteric, corpul emoțional, corpul astral etc - înmagazinate în sfera sufletească a *sâmtemilor* defuncți, va avea loc **învierea trupurilor** (care nu are nimic de-a face cu reîncarnarea oamenilor *icon hlisa*, fiind vorba despre un fenomen total diferit; orice tentativă de asimilare a celor două fenomene este eronată). Acest fenomen constituie o mare taină a cosmosului spiritual.

Sântemii vor fi înviați datorită faptului că tot ce au reprezentat în existența lor unică din palierul material a fost înmagazinat în interiorul sferei sufletești în care este condensată ființa lor. Toate patternurile energetice pe care a fost constituit trupul material, inclusiv structurile aurice exterioare pe care le avea acel om în momentul morții vor fi remanifestate la înviere.

Procesul învierii unui *sântem* se va derula astfel: în prima etapă, din sfera sufletească condensată se va forma iarăși corpul sufletului în forma sa umanoidă. Apoi se vor forma, în sens invers, corpurile aurice exterioare, începând cu corpul mental, cu corpul astral și cu cel emoțional. Se va forma iarăși corpul eteric, care se va prezenta exact ca în existența terestră a aceluși om. În cele din urmă, pe baza patternurilor energetice ale corpului eteric, se va forma corpul material. Precum pilitura de fier este atrasă de un magnet, particulele materiale ("țărâna") vor fi atrase de *patternurile* energetice ale corpului eteric pentru a constitui un nou corp fizic. Totuși, noul trup fizic al *sântemilor* va fi constituit dintr-o materie diferită de cea de astăzi - dintr-o materie purificată, lipsită de păcat, așa cum a fost cândva, la începutul ciclului. Trupul resuscitat, format din acea materie, va lumina din interior - dinspre centru spre periferie: centrul, în acest caz, va fi chakra inimii. Procesul se va produce la fel ca la oamenii din seminția *icon hlisa*.

Ca o paranteză, se mai poate spune că, în ziua de astăzi, toți oamenii defuncți botezați în rit creștin - fie din seminția sântemilor, fie din seminția *icon hlisa* - sunt desemnați prin formula **adormiți întru Hristos** și sunt înmormântați prin aceleași ritualuri, sub crucea pe care stă scris **INRI**; acest aspect se datorează faptului că cei care-i înmormântează nu mai știu cine este din seminția *sântemilor* și cine este din cea *icon hlisa* (de fapt, această informație extrem de importantă nu mai este cunoscută de oamenii din ziua de astăzi, constituind un mare mister). Și, de fapt, din acest punct de vedere, poate că nu mai prezintă nici o importanță.

Când anume va avea loc sfârșitul Timpului și Marea Judecată (de apoi) nu știe nimeni; o mică aluzie există totuși într-o - să-i zicem - cimilitură, enunțată cândva de inegalabilul Ion Creangă, în basmul Harap Alb: "**Încălecând, pornește (pe drumul) spre Împărăție, / Dumnezeu să ne ție, / Că Cuvântul din Poveste / Înainte mult mai este**".

AL CINCELEA ELEMENT

Redeschiderea porții Alfa

Al cincilea efect important al jertfei lui Iisus Hristos a constat în deschiderea, după o lungă perioadă de timp, a Porții Alfa, prin care au început să pătrundă, direct din “Lumea fără formă”, spirite omenești pure (*iconi*).

După cum a fost menționat, Poarta Alfa, prin care pot pătrunde în cosmos spirite pure (*iconi*) provenite din “Lumea fără formă”, s-a închis automat la începutul ciclului al patrulea, în momentul în care oamenii întrupați au început să emită energii pharismah întunecate. Ca efect al jertfei pe cruce a lui Iisus Hristos, Poarta Alfa s-a deschis iarăși, astfel că, din acel moment, au început să pătrundă spirite pure (*iconi*) provenite din “Lumea fără formă”. Deși, teoretic, Poarta Alfa s-a deschis imediat după învierea lui Iisus Hristos, procesul întrupării spiritelor pure a început să se intensifice abia în jurul anului 1900.

Cu spiritele pure, *iconii*, provenite din “Lumea fără formă”, lucrurile sunt încă și mai complexe decât în cazul oamenilor *icon hlisa* din generațiile anterioare. De fapt, sunt chiar complicate. *Iconii*, spiritele pure, nu au cunoștință de ceea ce s-a petrecut de-a lungul istoriei dramatice și agitate a celor patru cicluri. Ele nu au nimic de-a face cu trecutul semenilor lor denumiți *icon hlisa*, pe care nu-l pot înțelege (de altfel, nici *sântemii* nu au nimic de-a face cu trecutul oamenilor *icon hlisa*). De asemenea, spiritele pure nu au nimic în comun cu răul, pe care nu-l înțeleg, după cum nu-i pot înțelege pe cei care-l manifestă.

După jertfa pe cruce a lui Iisus Hristos, spiritele pure, provenite direct din “Lumea fără formă”, nu au mai primit corpuri duh, precum s-au petrecut lucrurile în cazul oamenilor *icon hlisa* din generațiile anterioare. Fiind spirite pure, *iconii* au început să se întrupeze direct în lumea materială, iar în momentul nașterii au dobândit corpuri sufletești (suflete). Pur și simplu, la naștere, aceste ființe se prezintă sub forma unor spirite care iau în primire corpuri sufletești ce îndeplinesc același rol ca și corpul duh (oarecum asemănător ca în cazul *sântemilor*).

O altă caracteristică definitivă este aceea că, după întrupare, ființele omenești din această categorie aparten nu mai dobândesc structuri aurice exterioare: corp emoțional, astral, mental etc. Nu au de ce să aibă ceea ce doar oamenii cu un trecut îndelungat pot avea. Structurile aurice derivate - corpul astral, corpul emoțional și corpul mental - au apărut, pentru prima oară, în ciclul al treilea, în urma asocierii oamenilor cu ființele Lorehh eterice, cu ființele Lorehh sexuale și cu ființele Dree. Neavând trecut, aceste ființe nu pot avea astfel de structuri aurice, nici măcar într-o

formă incipientă (ca matrice). Astfel de oameni lipsiți de corp emoțional, de corp astral și de corp mental sunt **altceva** decât oamenii din semințiile *icon hlisa*. Ca termen de comparație, *iconii* se aseamănă întrucâtva cu acei Primordiali ai Luminii care nu s-au răzvrătit niciodată împotriva Ordinii cosmice.

Deocamdată, spiritele pure, *iconii* proveniți din “Lumea fără formă”, nu pot trăi prea mult în lumea materială. Majoritatea dintre *iconi* mor înainte de a împlini câteva săptămâni de viață. Ceea ce, pentru toți ceilalți oameni *icon hlisa*, proveniți fie din iaduri, fie din astral, este extrem de avantajos. Firește, această apreciere este surprinzătoare, chiar crudă. Explicată corespunzător, este însă logică.

Oamenii nu sunt izolați. Toți oamenii formează un uriaș organism spiritual, cu miliarde și miliarde de celule. Dacă i-am pune la socoteală și pe ceilalți “cetățeni ai cosmosului” - îngerii și spiritele naturii - , atunci dimensiunile colosale ale acestui organism cosmic, creație a lui Dumnezeu Unicul, ar fi copleșitoare. Ce se întâmplă totuși în cazul în care una dintre celulele acestui organism spiritual al cosmosului se îmbolnăvește ? Răspunsul este la îndemâna oricui: dacă nu este vindecată la timp, le îmbolnăvește pe celelalte. Așa s-a întâmplat cu o parte din oamenii *icon hlisa*, o parte din îngeri și o parte din spiritele naturii, care, răzvrătindu-se, din luminoși au devenit întunecați, îmbolnăvindu-se unii pe alții. Pentru cei luminoși nu este nici o problemă: au rămas la fel, dar s-au disociat de cei răzvrățiți, pentru a nu fi, la rândul lor, contaminați. În schimb, cei întunecați - celulele bolnave, care s-au îmbolnăvit una de la alta -, s-au separat, formând un “regat” independent. Ultimul avatar, în spațiu și timp, al acestui regat independent este palierul cuantic material, care este format chiar din emisiile energetice ale celor întunecați.

Ce se întâmplă însă în momentul în care, în cadrul acestui regat independent al întunericului și al organismului spiritual aferent format din oameni, îngeri și spirite ale naturii care s-au răzvrătit, este infuzată o celulă luminoasă ? Răspunsul este iarăși la îndemâna oricui: acea celulă este expulzată cât mai rapid, pentru a nu-i vindeca (lumina sau ilumina) pe cei întunecați. Urmarea a fost că, ori de câte ori a apărut un profet - sau chiar în cazul lui Iisus Hristos -, răspunsul imensului organism întunecat a fost prompt: eliminarea din regat. Cu profeții, cei întunecați au scos-o până la urmă la capăt, dar nu și cu Iisus Hristos.

Deși a venit pe la periferie, prin “steaua magilor”, Iisus Hristos a devenit Centrul universului. Ca Centru al universului și ca Stăpân al Timpului, Iisus Hristos exercită o atracție pentru toate ființele din cosmos. Ca Putere Supremă, Iisus Hristos îi atrage pe toți către Sine. Totuși, El exercită această atracție în mod moderat - nici prea rapid, dar nici prea lent. Dacă atracția ar fi prea lentă, nu s-ar produce efectele scontate. Dacă atracția ar fi prea rapidă, atunci, într-un răstimp foarte scurt, doar câțiva oameni întrupați ar deveni capabili, în palierul material, să atingă desăvârșirea, să se ilumineze (sau să se lumineze) și să se mântuiască. Acea minoritate de oameni luminați ar emite energii pharismah contrare celor emise de restul oamenilor, iar aceste energii ar fi extrem de puternice. Doar câțiva oameni întrupați în lumea materială, care ar emite în mod continuu energii pharismah luminoase, ar contrabalansa răul din lume. În acest din urmă caz, s-ar bloca totul în palierul cuantic material. Procesul ar fi întrucâtva identic cu cel desfășurat imediat după potop, când toate porțile de acces în palierul cuantic material s-au blocat. După potop, oamenii care, pe atunci, se aflau în Haos n-au

mai fost capabili să se întrupeze. Datorită aceluiași blocaj, a apărut seminția *sâmtemilor*. Tot astfel s-ar desfășura lucrurile și în cazul emiterii unor energii pharismah luminoase de către o minoritate. Totul s-ar bloca. Oamenii din astral nu s-ar mai putea întrupa în palierul cuantic material, după cum nu s-ar mai putea întrupa nici cei din Haos sau din iaduri, ceea ce ar fi o imensă catastrofă. Toți oamenii decorporați ar rămâne într-un *statu quo* perpetuu, în aceeași poziție existențială în care au fost surprinși.

Nici pentru oamenii din lumea materială lucrurile n-ar fi convenabile. Dimpotrivă. Prin puterea lor, oamenii (i)lumiinați din seminția *iconilor* ar atrage în mod instantaneu pe toți semenii relativ compatibili cu ei. Dacă am clasifica oamenii de la 1 la 100 pe o scală imaginară a desăvârșirii personale, am spune că numărul 1 corespunde unui om întrupat direct din iad sau din Haos, iar numărul 100 corespunde (i)luminării, eliberării sau mântuirii. Dacă ar exista măcar 0,1 % oameni care au atins, în palierul cuantic material, gradația cu numărul 100, ei ar avea puterea să contrabalanseze răul produs de ceilalți (ar contrabalansa emisiile de energii pharismah negative, prin emiterea propriilor energii pharismah luminoase). Oamenii cât de cât compatibili cu cei iluminați, care ar corespunde gradațiilor cuprinse între 70 și 90, nu ar depăși, nici ei, mai mult de 2-3% din populație - iar în acest caz estimarea este destul de darnică. Restul de 96-97% din populație, fie oameni din semonția *icon hlisa*, fie din seminția *sâmtemilor*, ar rămâne în afara procesului. Acea minoritate de maximum 3% de oameni ar fi salvată (mântuită) la sfârșitul Timpului, dar totul în jurul ei s-ar transforma într-un imens rug: totul în jur, mediu și ființe, s-ar aprinde instantaneu și ar arde întru eternitate. În acest caz nefericit, toate celulele bolnave ar fi extirpate printr-un foc necruțător. Restul de 96-97% din populația de oameni întrupați - celulele bolnave - ar rămâne captivă în materie și ar arde o dată cu aceasta. Nici spiritul, nici corpul duh nu au puterea de a ieși singure din materie, datorită faptului că sunt prizoniere într-o carapace mult mai densă: trupul fizic. Spiritul și corpul duh ar fi astfel condamnate să rămână prizoniere în carapacea formată din materie, resimțind chinurile veșnice.

Acesta este, de fapt, motivul pentru care trebuie evitată cu desăvârșire orice modificare, cât de mică, a echilibrului dintre lumină și întuneric din lumea materială, înainte de a se fi împlinit sorocul. Acesta este și motivul pentru care Dumnezeu nu s-a manifestat decât într-un mod limitat în lumea materială. Ființele din lumea eterică spun că, în momentul în care Dumnezeu în Plinătatea Sa Dumnezeiască a apărut în fața lui Moise, muntele Sinai era în flăcări (textul veterotestamentar spune că Muntele Sinai *fumega*, iar acest aspect trebuie înțeles *ad litteram*, nu simbolic sau metaforic). Se spune că, în acele momente, contactul Augustei Prezențe a lui Dumnezeu - Slava lui Dumnezeu - cu palierul cuantic material a fost atenuat de mai multe cercuri de Îngeri ai Puterii, care aveau rolul de a absorbi Puterea generată de Slava lui Dumnezeu. Ei au înconjurat muntele, formând mai multe cercuri concentrice, pentru ca mediul să nu fie afectat de Augusta Prezență a lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu, ca Plinătate, și-ar fi exercitat Atributele Sale Dumnezeiești direct în palierul cuantic material, nu numai muntele Sinai ar fi fumegat, ci și întregul cosmos material, până la ultima stea de pe firmament.

Și în cazul lui Iisus Hristos s-ar fi petrecut același fenomen, dacă înainte de întrupare, Iisus Hristos nu și-ar fi lăsat Veșmântul de Lumină în ceruri. Steaua magilor

era doar o poartă, dar lumina ce radia, fiind vizibilă de pe pământ, era chiar Veșmântul de Lumină al lui Iisus Hristos (Slava Sa), lăsat în cer. Iisus Hristos este a doua Persoană a Sfintei Treimi - Iubirea nesfârșită -, iar Slava Sa este extrem de puternică. După înviere, Iisus Hristos și-a preluat Veșmântul de Lumină.

Actualmente, influența pe care Trupul de slavă al lui Iisus Hristos ar avea-o asupra celulelor bolnave din cosmos (oameni, îngeri, spirite ale naturii din categoria celor întunecați) este atenuată tot de Îngerii Puterii, care se îngrijesc ca nici un om să nu intre în contact auric, direct, cu El. Doar cei purificați se pot considera norocoși dacă pot sta la o distanță convenabilă, în fața Sa. Acesta este de altfel și motivul pentru care Iisus Hristos nu și-a exercitat, încă de la început, Atributele Sale Dumnezeiești în lumea materială. Dacă le-ar fi exercitat chiar și într-o proporție foarte redusă, palierul cuantic material și-ar fi încheiat existența printr-un foc nimicitor.

Acesta este, de altfel, motivul pentru care una din întrebările fundamentale ale oamenilor nu și-a găsit un răspuns cât de cât convenabil: de ce Dumnezeu nu vine în lume să eradiceze, o dată pentru totdeauna, răul din lume ? Un răspuns cât de cât comprehensibil la această întrebare poate fi sintetizat astfel: dacă Dumnezeu în Plinătatea Sa ar veni, dintr-o dată, în cosmosul material, care este un regat al întunericului (materia este formată din emisiile cristalizate ale Celor întunecați, de-a lungul razelor de creație), acesta s-ar aprinde de la sine. Acest fenomen se va produce doar la sfârșitul Timpului din planul cuantic material, când efectele jertfei pe cruce vor fi încetate și se va face departajarea între cei buni (*cei aleși*, care vor primi *veșminte noi*) și cei răi, în urma Judecății (de apoi). Acesta este destinul final al materiei și al aspectului mineral al cosmosului. Toți cei întunecați care nu se vor fi salvat până în acel moment, vor rămâne captivi în imperiul materiei, care va arde în mod perpetuu.

Tocmai pentru a preîntâmpina un asemenea fenomen, Iisus Hristos exercită, în mod continuu, o acțiune moderată, nici prea puternică, dar nici prea slabă; doar astfel poate permite tuturor ființelor din cosmos să-L urmeze, El fiind ultima salvare și ultimul refugiu. Prin acțiunea de smulgere din captivitatea "Celui rău" a cât mai multor suflete, acel procent al aleșilor, care actualmente nu depășește 2-3 %, se va mări considerabil, până ce va ajunge la minimum 51 % din totalul populației din cosmos (procentul celor aleși va fi mult mai mare, dar abia de la limita de 51 % va începe să se schimbe radical peisajul acestei lumi).

Nu Iisus Hristos va aduce focul distrugător de la sfârșitul Timpului. Iisus Hristos nu poate aduce distrugerea, datorită faptului că El este Dumnezeu. El este continuitatea a toate și Iubirea nesfârșită. Incendiul de la sfârșitul Timpului va fi doar un efect secundar al amplificării procentajului de lumină din cosmos. Creșterea procentajului de lumină nu se poate realiza decât prin intermediul oamenilor. Cei peste 51% din oameni deveniți "aleși" (luminoși; care vor primi veșminte noi), vor emite, cu de la ei putere, o lumină ce nu va mai putea fi suportată de structurile materiei, care este întuneric cristalizat.

Exemplul cel mai bun pentru a ilustra un astfel de fenomen se află în lumea materială. Dacă ținem un vreasc sub bătaia razelor Soarelui de amiază, nu se va întâmpla nimic. Cel mult, vreascu se va usca și mai mult. Când, însă, este folosită o lupă, care va focaliza lumina Soarelui, vreascu va fi incendiat extrem de rapid. Așadar, oamenii se vor comporta ca niște lupe. Cantitatea de lumină va fi atât de mare, încât

întunericul nu o va putea suporta și nici cuprinde. Sau, după cum stă scris în Evanghelia după Ioan, *Lumina luminează în întuneric, și întunericul n-o poate cuprinde*. Când întunericul nu va mai suporta cantitatea imensă de lumină ce se va prăvăli din înalturi, materia se va aprinde și va arde în veșnicie. Și tot ce este făcut din întuneric va fi cuprins de vâlvătăile aceluia foc straniu, care nu trebuie confundat cu focul material, care arde doar atâta timp cât este alimentat. Acesta este motivul pentru care *iconii*, spiritele pure care se întrupează actualmente, nu trăiesc prea mult și nici nu este necesar să trăiască deocamdată în lumea materială. Dacă mai multe astfel de spirite pure ar rămâne în lumea materială, ar bloca întregul proces al mântuirii. Noi, toți, ceilalți oameni (pentru că toți suntem în aceeași barcă), am rămâne blocați pe unde am apuca: fie în iaduri, fie în astral, fie în palierul cuantic material. Cel mai trist ar fi pentru cei care vor fi surprinși în palierul cuantic material, care vor arde împreună cu acesta.

Acesta este, în sfârșit, motivul pentru care Primordialii Luminii, care s-au manifestat la începutul ciclului, au refuzat să se mai implice în palierul material și așteaptă derularea procesului mântuirii sub conducerea atentă a lui Iisus Hristos. Dacă Primordialii Luminii s-ar fi amestecat cu oamenii întrupați, atunci ar fi format un pol al luminii foarte puternic, care ar fi contrabalansat întunericul, dar cu efecte nedorite.

☞ Suflarea a toate ☜

Pentru ca procentul de **aleși** să crească dincolo de pragul de 51 %, fără să fie perturbat fragilul echilibru dintre lumină și întuneric din lumea materială, Iisus Hristos continuă să acționeze în Trupul de slavă, astfel ca toate efectele jertfei Sale să se producă în mod eficient. Voia Domnului este ca nici o ființă să nu rămână captivă în materie la Sfârșitul Timpului. Pentru îndeplinirea acestui scop, imediat după jertfa pe cruce, Iisus Hristos a chemat îngerii din ierarhia Fiilor Luminii (și, implicit, spiritele bune ale naturii - zaurdarii) în ajutorul oamenilor din lumea materială.

În toată perioada dominației răului, Fiii Luminii nu s-au manifestat direct în palierul cuantic material, datorită faptului că oamenii întrupați nu au emis energii pharismah luminoase, care să-i atragă. Fiii Luminii nu s-au manifestat decât la începutul fiecărui ciclu al cosmosului, dar pe măsură ce oamenii au început să manifeste caracteristicile "Celui rău", s-au retras din creație. Astfel, locul lor a fost luat de către Cei întunecați: Lorehh și Dree. Pe măsură ce Fiii Luminii s-au retras din creație, întunericul a luat locul luminii.

În perioada de expansiune a răului, Fiii Luminii n-au intervenit decât în momentul în care Ordinea cosmosului a fost zguduită din temelii de acțiunile celor răi. În ciclul al patrulea, Fiii Luminii au pătruns, pentru prima oară în palierul cuantic material, în timpul potopului lui Noe, când au pus capăt acțiunii distructive a spiritelor întunecate ale naturii de apă, după care s-au retras în ceruri. Mai târziu, prin activitatea intuitivilor de pe timpul lui Avraam și a lui Moise, Fiii Luminii au pătruns în lumea materială prin acele deschideri denumite porți, porticuri sau scări (Scara lui Iacob), fiind atrași de energiile pharismah luminoase. Dacă intuitivii nu ar fi emis acele energii pharismah luminoase, ființele îngerești din Ierarhia Fiilor Luminii nu ar fi pătruns în palierul cuantic material.

Imediat după jertfa pe cruce, la porunca lui Iisus Hristos, activitatea Fiilor Luminii s-a intensificat atât de mult, încât se poate vorbi despre o adevărată ofensivă. O ofensivă victorioasă. După foarte mult timp, la nivelul palierului cuantic material, Fiii Luminii - îngerii și spirite ale naturii - s-au manifestat atât ca energii, cât și ca ființe de formă umanoidă. Ca ființe lipsite de formă umanoidă (ca energii), spiritele bune ale naturii sunt **sufllarea creației**, iar îngerii din ierarhia Fiilor Luminii sunt **sufllarea formei** - ei sunt cei care mențin forma a tot ce există. Împreună, spiritele bune ale naturii și îngerii din ierarhia Fiilor Luminii formează **sufllarea a toate** - elementul fundamental al creației. Din emisiile lor de energie s-au format cândva cele patru elemente: aerul, focul, apa și pământul. Prin decizia lor de a se manifesta, potrivit liberului lor arbitru, în formă umanoidă pentru a-i ajuta pe frații lor care s-au rătăcit în hățișurile materiei și ale timpului, Fiii Luminii - îngerii și spirite ale naturii, care formează deopotrivă sufletul creației și sufletul formei: suflarea a toate - au devenit ceea ce poartă numele de **al cincilea element**. Al cincilea element este așadar **sufllarea a toate**, manifestat într-o formă umanoidă. Ca suflare a toate, al cincilea element este atât originea, cât și rezultanta celor patru elemente derivate. Astfel, elementul fundamental a devenit al cincilea element, fără a înceta să fie ceea ce este.

După cum se știe, al cincilea element a fost identificat de vechii filozofi greci cu **aitherul** (etherul), ceea ce, în fond, este perfect adevărat, cu atât mai mult cu cât ființele îngerești și spiritele naturii se manifestă, ca formă umanoidă, în trupuri eterice. Abia prin jertfa lui Iisus Hristos, al cincilea element, suflarea a toate, și-a recăpătat locul de drept pe eșichierul cosmosului, devenind ceea ce a fost la începuturi: Coroana creației și Stăpânul elementelor. Toate elementele derivate ascultă de poruncile sale.

Imediat după Jertfa pe cruce, Iisus Hristos a stabilit atribuții stricte pentru toți Fiii Luminii. Atribuțiile îngerilor și spiritelor naturii din ierarhia Fiilor Luminii pot fi raportate la cele două forme de manifestare ale lor: ca energii (sufllarea creației și suflarea formei propriu-zise) și ca ființe ce îmbracă forme umanoide. În ambele forme de manifestare, ei ocrotesc oamenii, fie că aceștia se află în stare de somn, fie că se află în stare de veghe. În formă umanoidă, ființele îngerești din ierarhia Fiilor Luminii s-au manifestat ca Duhuri ajutătoare (Duhuri slujitoare ale lui Dumnezeu), în sprijinul oamenilor. Prin oameni, ele au acționat în sprijinul fraților lor care s-au răzvrătit: ființele Lorehh și Dree.

Prima măsură pe care a luat-o Iisus Hristos după înviere, a fost delegarea, pentru fiecare om în parte, a unor ființe îngerești ocrotitoare, pe care le putem denumi "de proximitate": Îngeri păzitori și Îngeri veghetori. Îngerii păzitori nu trebuie confundați cu cei veghetori, deși fac parte din aceeași Ierarhie a Fiilor Luminii. Îngerii păzitori sunt ceva mai elevați pe scara ierarhică decât Îngerii veghetori. Îngerii păzitori acționează, în special, asupra unor aspecte ce țin de destin și de includerea oamenilor în ansamblul evenimentelor cotidiene. Fiecare om întrupat are trei Îngeri păzitori și trei Îngeri veghetori. În mod paralel, fiecare om are unul sau mai multe spirite bune ale naturii de care este legat energetic, în funcție de elementul său specific - de foc, de apă, de aer, de pământ etc. Îngerii veghetori bunăoară au în ocrotire principalele elemente ale structurii aurice. Astfel, există un Înger veghetor al spiritului, un Înger veghetor al corpului duh, un Înger veghetor al corpului sufletului. Acești Îngeri se manifestă atât ca energii, cât și ca ființe de formă umanoidă, în trupuri eterice. Atunci când acționează

sub formă umanoidă, Îngerii veghetori îndeplinesc și funcția de Păzitori ai pragului. Dintre cei trei Îngeri veghetori, doar doi se manifestă preponderent sub o formă umanoidă: cel de corp duh și cel de corp sufletesc. Îngerul veghetor de spirit nu se manifestă decât ca energie. El rămâne permanent în palierul său cuantic (din acest motiv uneori nu sunt menționați decât doi Îngeri veghetori care se manifestă cu forme umanoide în lumea eterică).

O altă categorie de îngeri de proximitate delegați de către Iisus Hristos la începutul erei creștine pentru ocrotirea directă oamenilor sunt și îngerii pe care am putea să-i numim ai familiei. Aceste ființe ocrotesc, în funcție de împrejurări, pe toți membrii unei familii sau chiar ai unei linii genealogice. Ei sunt interesați de perpetuarea și propășirea familiei respective, de-a lungul timpului - chiar și de-a lungul mai multor generații. Îngerii ocrotitori ai familiei reacționează întotdeauna când echilibrul unei familii este afectat: în cazuri de criză financiară, socială sau chiar în cazul de infidelitate (infidelitatea, pentru îngeri, este un eveniment la fel de grav ca și un accident de circulație; orice infidelitate perturbă în mod sever echilibrul auriu și destinul întregii familii, nu doar al celor implicați). Pentru fiecare familie pot fi delegați unul, doi sau chiar mai mulți îngeri de acest fel, în funcție de numărul membrilor.

În cazuri de forță majoră, ce implică destinul unei întregi familii - de exemplu, o boală sau decesul iminent al unui membru important - se adună, ca la o consfătuire, toate ființele îngerești responsabile, de la Îngerii veghetori ai fiecăruia, la îngerii ocrotitori ai familiei. Uneori se pot aduna peste 20 de îngeri veghetori și ocrotitori. Conducătorul tuturor este un Înger Maestru - un înger de un rang înalt, a cărui cunoaștere este foarte întinsă. Dacă nu reușesc să rezolve problemele, ei pot să facă apel fie la îngerii altor familii, fie la alți îngeri ai ierarhiei, care au competențe apropiate. Uneori - sau, mai degrabă, adeseori -, în situații de criză extremă, fac apel la Principatele ocrotitoare (Îngerul Mihail, Îngerul Gabriel, Îngerul Rafael), la Iisus Hristos sau chiar la Dumnezeu Tatăl. Firește, Fiii Luminii nu încalcă liberul arbitru al oamenilor, pe care îl respectă cu cea mai mare grijă. Liberul arbitru este sacru. Ei acționează în favoarea oamenilor, în prelungirea dorințelor lor, dar și în conformitate cu Ordinea cosmică. Dacă dorințele oamenilor nu sunt conforme cu Ordinea cosmică, Fiii Luminii nu se implică. Dacă oamenii le cer ajutorul, în mod explicit, cu voce tare, sprijinul lor este sporit. Ajutorul poate fi cerut de oameni atât în cadrul lăcașurilor de cult, cât și în afara acestora - mai ales în cazul unor situații limită.

Tot la începutul erei creștine, au fost stabilite anumite ceremonii pe care Fiii Luminii trebuie să le facă oamenilor întrupați în diferite etape sau conjuncturi ale existenței cotidiene: la naștere, la botez, la căsătorie, la deces. Toate aceste ceremonii au rolul de a bloca activitatea celor întunecați și de a proteja oamenii. La aceste ceremonii participă mai multe ființe îngerești, ce dețin diferite funcții în organigrama cosmică, în frunte cu principalii Principi Ocrotitori - Îngerul Mihail, Îngerul Gabriel, Îngerul Rafael, Îngerul Uriel, Îngerul Morții.

O altă atribuție primită de Fiii Luminii constă în protejarea teritoriilor de influențele celor întunecați și, implicit, în împiedicarea formării unor noi pseudoparadisuri artificiale la nivel material, precum în vremurile străvechi. De aceea, în ultimii 2000 de ani, nu a mai fost posibilă constituirea vreunui pseudoparadis

formatat auric de către ființele Lorehh sau Dree. Îngerii care se ocupă de astfel de activități sunt denumiți Îngeri Ocrotitori. De fapt, Îngerii Ocrotitori au în jurisdicție aurică un teritoriu - o suprafață de teren. Îngerii Ocrotitori se ocupă, implicit, și de oamenii ce locuiesc în acel teritoriu - chiar și de cei aflați în tranzit. În funcție de mărimea teritoriului, există Îngeri Ocrotitori care se ocupă de sate, de comune, de cartiere, de orașe și de porțiuni de teritoriu ceva mai mari. Îngerii ocrotitori sunt ierarhizați în funcție de calitatea solului (de proporția de lumină din sol) și de numărul de locuitori.

Toate aceste ființe îngeresti desfășoară o activitate intensă pentru ocrotirea oamenilor, având permanent grijă să nu se modifice mai mult decât este necesar echilibrul dintre lumină și întuneric. Prin activitatea lor extrem de complexă, activitatea "Celui rău" a fost mult diminuată, în comparație cu vremurile anterioare jertfei lui Iisus Hristos, când viața unui om ajunsese să nu mai aibă nici un fel de valoare.

Totuși, în cele din urmă, oamenii au ultimul cuvânt. Prin liberul arbitru, oamenii din lumea materială emit neconținut energii pharismah luminoase sau întunecate, astfel că pot îngreuna sau pot înlesni sprijinul acordat de îngerii din ierarhia Fiilor Luminii.

☞ Transmiterea luminii harice ☞

Scopul principal al lui Iisus Hristos este salvarea oamenilor și disoluția iadurilor actuale, câte au mai rămas; în schimb, scopul ființelor întunecate este formarea de sclavi. Iisus Hristos dorește ca toți oamenii să nu mai fie sclavi, pentru a-și alege **calea**, în deplină cunoștință de cauză, prin exercitarea liberului arbitru.

Nu Iisus Hristos alege pentru oameni sau îi obligă la o alegere. Dumnezeu nu are nevoie de zombi. Iisus Hristos acționează pentru ca fiecare ființă omenească să se elibereze din sclavie, pentru a-și alege singur calea, fără a fi amăgit de nimeni. Iisus Hristos dorește ca fiecare om să cunoască Adevărul - Adevărul cu privire la Dumnezeu și cu privire la sine însuși - și să decidă în consecință. Pentru îndeplinirea acestui scop, Iisus Hristos arată fiecărui om în parte, calea ce duce la abolirea sclaviei și la cunoașterea Adevărului.

"Cunoscând Adevărul veți fi liberi", a spus Iisus Hristos tuturor oamenilor din Terra aurica, iar acest îndemn nu trebuie interpretat ca o figură de stil, ci într-un mod extrem de concret. Pentru îndeplinirea acestui scop, Iisus Hristos a acționat atât la nivelul lumii de dincolo, cât și la nivelul lumii materiale - la nivelul istoriei. Primii oameni care au participat, în lumea materială, în mod direct, la îndeplinirea acestui scop, au fost apostolii.

După înviere, Iisus Hristos Cel Viu în Trupul de slavă a fost văzut, pentru prima oară, de femeile care veniseră la mormânt. În prima fază, doar femeile, datorită sensibilității lor, au fost capabile să-l vadă, în Trupul de slavă, pe Iisus Hristos. După aceea, l-au văzut apostolii. Imediat după Înviere, nu a fost posibil ca vreo ființă omenească să-L atingă pe Iisus Hristos Cel Viu în Trupul de slavă. Puțin mai târziu, când structura Trupului de slavă a fost definitivată, Iisus Hristos a fost chiar pipăit de către apostolul Toma.

Evenimentul cel mai important s-a produs însă în ziua pogorării Sfântului Duh, când a apărut pentru prima dată la oameni corpul haric al plaselor mesianice. În ziua

cincizecimii - Rusaliile - a avut loc pogorârea Sfântului Duh asupra Fecioarei Maria și a apostolilor, care, din acel moment, în afara faptului că au început să vorbească “în limbi”, au cunoscut, la rândul lor, în mod direct, Adevărul. Cunoscând Adevărul, au devenit liberi. Totodată, ei au dobândit anumite puteri sufletești - echivalente *siddhisurilor* pe care le aveau odinioară oamenii primordialii.

Aflat în Trupul de slavă, Iisus Hristos le-a vorbit apostolilor Săi despre ceea ce vrea să facă în continuare. În scurt timp, apostolii au fost copti pentru a se răspândi în cele patru zări și pentru a propovădui Cuvântul lui Dumnezeu. Activitatea apostolilor a avut un scop văzut și un scop nevăzut. Scopul văzut a fost propovăduirea Cuvântului lui Dumnezeu, iar scopul nevăzut a constat în propagarea plaselor mesianice la semințiile și la neamurile ce locuiau pământul. Prin apostoli s-au stabilit bazele difuzării aurice a moștenirii lui Iisus Hristos în teritoriile locuite de neamuri, iar prin formarea primelor comunități creștine, s-au pus bazele formării unui echilibru auric planetar, pe baza complementarității “putere mare - putere mică”. Iisus Hristos este Puterea mare (Puterea Supremă), iar oamenii sunt puterea mică.

Un impuls important în difuziunea creștinismului s-a produs în momentul în care s-au întrupat primii oameni care au fost eliberați din iad. În momentul întrupării lor, a început noul ev creștin și s-au pus temelile noii lumi. Oamenii din această categorie, care au atins maturitatea cam la cincizeci de ani după răstignirea lui Iisus Hristos, au dus mai departe moștenirea Sa. Atunci când, imediat după răstignire, a coborât în adâncurile iadului și ale Regatului morților vii, Iisus Hristos a ales, prin atingere directă, cele mai năpăstuite suflete de oameni care aveau la activ cele mai lungi perioade de sclavie. Aceștia au devenit **Cei aleși**. După ce a fost atins de către Iisus Hristos, corpul sufletului tuturor Celor aleși a început să lumineze. Unii au fost atinși pe picior, alții au fost atinși pe trunchi, alții în regiunea umărului sau în regiunea capului. Numărul total al Celor aleși a fost de aproximativ 120000 (după alte surse, 125000 sau 128000).

Majoritatea Celor aleși au fost, în timpurile antecreștine, sclavi de primă mărime în iaduri, în Regatul morților vii sau în lumile luciferice. Unii au fost, în decursul existențelor fizice, mari preoți sau mari inițiați în templele zeilor întunecați. De fapt, ei cunoșteau cel mai bine dintre toți oamenii căile de manifestare ale răului și modalitățile prin care se manifestau zeii întunecați. Toți Cei aleși au avut, la nivelul corpului sufletului, cel puțin trei peceti de sclavi ai zeilor întunecați. “Cei aleși” au fost numiți **vilvi** de către ființele din lumea eterică.

Vilvii au fost, așadar, primele ființe omenești provenite din vechile iaduri, care s-au încarnat în lumea materială, după răstignirea lui Iisus Hristos. Ei au atins maturitatea chiar în perioada în care apostolii erau pe cale de a părăsi lumea fizică. Datorită faptului că au fost atinși de către Iisus Hristos, vilvii au fost capabili să cunoască Adevărul și după ce s-au întrupat în lumea materială. Mai mult decât atât: majoritatea dintre ei au devenit clarvăzători - îl puteau vedea în mod direct pe Iisus Hristos în Trupul de slavă.

Între clarvăzătorii vilvi și clarvăzătorii din epocile anterioare era o legătură foarte strânsă, dar și o imensă diferență. De fapt, se poate spune că erau cam aceleași persoane; în existențele anterioare, vilvii au fost clarvăzători, preoți sau inițiați ai templelor ființelor întunecate. Înaintea învierii lui Iisus Hristos, vilvii au fost acei

inițiați sau clarvăzători ai templelor menționați de scrierile antichității. Totuși, în perioada respectivă, ei erau influențați auric doar de zeul patron al templului în care avusese loc inițierea, astfel că puteau vedea doar “curtea” sa de zei mai mici și subpalierile sale cuantice, fiind convinși că văd totul. Ei nu puteau să vadă nici măcar palierile cuantice ale zeilor ce controlau auric alte temple. De aici rezultă diferența imensă dintre vilvi și vechii clarvăzători, cu toate că erau cam aceleași persoane în existențe și condiții diferite. Spre deosebire de vechii clarvăzători, vilvii puteau să vadă totul - puteau să vadă toate palierile cuantice și toate categoriile de ființe îngerești, spirite ale naturii și oameni primordialii. Ei cunoașteau întregul Adevăr, nu doar porțiuni din el, precum în trecut.

Vilvii au fost singurele ființe omenești din istoria erei creștine care au avut “amintirea a toate”. Ei știau totul și aveau puteri ființiale mari. Vilvii au lărgit căile creștinismului după dispariția fizică a apostolilor. Mulți dintre ei au devenit martiri. Vilvii au fost Educatorii umanității în primele secole creștine, manifestând în lumea materială impulsul lui Iisus Hristos. Ei au făcut, pe un alt plan, ceea ce au făcut Primordialii Luminii în ciclurile cosmice anterioare. La fel ca apostolii, vilvii au jucat în lumea fizică rolul de rele pentru echilibrarea putere mică-putere mare. Prin ei, Puterea mare (Puterea Supremă), care este Iisus Hristos, a echilibrat puterile mici, care sunt oamenii. În epoca respectivă, prin dispunerea vilvilor în lumea fizică, noxele emise de oameni în lumea materială au fost echilibrate de Puterea lui Iisus Hristos.

Epoca vilvilor a durat cam cinci sute de ani; unii dintre ei, în funcție de conjuncturi, au continuat să se întrupeze până prin anul 800 (evident, al erei creștine sau al “erei noastre”). După anul 800, vilvii s-au întrupat în continuare, la fel ca ceilalți oameni, dar au renunțat la clarvedere și la “amintirea a toate”. Ei au devenit oameni obișnuți, care s-au întrupat periodic în lumea materială, la fel ca ceilalți oameni. Totuși, în epocile următoare, foarte aproape de epoca contemporană, cam după anul 1500 și, în special, după anul 1900 ai erei creștine, când s-au întrupat iarăși în lumea materială, vilvii au adus în lume o nouă capacitate: **intuiția**, care are la bază discernământul între bine și rău, fără a fi clarvăzător. De fapt, vechea lor clarvedere s-a transformat într-o nouă capacitate sufletească: intuiția. Astfel vilvii au devenit intuitivii din epoca modernă.

După anul 500/800, locul vilvilor a fost luat de o altă categorie de oameni. Oamenii din această categorie sunt numiți de ființele din lumea eterică **șempti** - clarvăzători. La origine, toți șemptii au fost oameni obișnuți. Șemptii nu au nimic de-a face cu vilvii. Șempti nu sunt vilvi într-o altă întrupare. Mulți șempti au devenit clarvăzători în urma unor accidente ori în urma unor evenimente dramatice (mai ales categoria de șempti numită **sepraute saman** - în traducere, “martori”).

Clarvederea șemptilor, la fel ca și a vilvilor ce i-au precedat, este totală: ei văd totul și au “amintirea a toate”. Șempti sunt capabili să vadă în *Camera cu draperii* (cronica akasha) toate evenimentele trecutului, după cum pot vedea structura aurică umană în cele mai mici detalii. Șemptii îl pot vedea pe Iisus Hristos în Trupul de slavă, după cum îi pot vedea atât pe Fiii Luminii, cât și pe Fiii întunericii. De-a lungul unei existenței întrupate, mulți oameni obișnuți au capacitatea potențială de a deveni șempti. Dacă nu își dezvoltă corespunzător potențialitățile, ei rămân oameni obișnuți. De fapt, din punctul de vedere al caracteristicilor fizice, psihice și intelectuale, șempti

sunt cei mai banali oameni. Epoca șempti-lor s-a desfășurat începând din jurul anului 500 sau 800 și până în prezent. Ea va continua și în viitor, când vor exista tot mai mulți șempti.

Nici vilvii, dar nici șempti nu trebuie confundați însă cu acei clarvăzători sau inițiați moderni care nu au la bază o inițiere de tip creștin. Majoritatea acestora sunt afiliați unor Centre de putere ce aparțin fie ființelor luciferice, fie altor entități. Acești clarvăzători văd doar ceea ce le permite structura lor aurică, care este în rezonanță energetică-informațională cu cea a zeilor lor, fără a cunoaște totul. Ei nu cunosc Adevărul în totalitatea sa.

Ultima treaptă de dezvoltare a oamenilor sub impulsul lui Iisus Hristos va fi cea de **sahain**; prin acest termen sunt desemnați acei oameni care vor fi simultan intuitivi și clarvăzători. Totuși, sahaii nu există în prezent; ei vor apărea, cândva, în viitor. Sahaii vor fi acei oameni care vor avea activată chakra inimii. În momentul activării chakrei inimii, sahaii vor deveni instantaneu clarvăzători și vor cunoaște Adevărul.

❧ Moștenirea ❧

Iisus Hristos a acționat încă din timpul existenței sale trupești în sensul desființării oricărei forme de ierarhizare socială între oameni - care este o formă mascată de sclavie. La fel, după crucificare, în mesajul apostolilor și al vilvilor accentul a fost pus pe necesitatea abolirii sclaviei, sub orice formă.

Opera apostolilor și a vilvilor s-a bazat pe transmiterea Harului. La rândul lor, apostolii și, apoi, vilvii au format propovăduitori - oameni obișnuiți, care să se răspândească în toate zărilor, în toate orașele, în toate târgurile. La rândul lor, propovăduitorii au fost unși prin Harul Dumnezeiesc, astfel că puteau duce la îndeplinire cele trei misiuni principale trasate de Iisus Hristos: propovăduirea Cuvântului lui Dumnezeu, vindecarea trupească și iertarea păcatelor - vindecarea sufletească. Un singur om, care a primit Harul, personal de la Iisus Hristos, era considerat suficient într-o mare mulțime - un oraș, un sat sau un târg. Erau necesari doar câteva mii de astfel de oameni la toată populația de atunci a globului pentru ca creștinismul să triumfe pe toate planurile. Dar a fost să fie altceva.

Încă de la început, apostolii și mai târziu, vilvii și propovăduitorii, au primit o unică atenționare din partea lui Iisus Hristos: **“Mergeți în casele oamenilor și vindecați în Numele Meu, dar să nu primiți arginți, pentru că nici Eu nu vă dau cu bani”**. De aceea, nici apostolii, nici vilvii n-au primit ca plată nici arginți, nici hrană, nici veșminte, nici sandale. Iisus Hristos era cu ei pretutindeni, astfel că nu simțeau nici foamea nici setea; mâncau doar pentru a intra în comuniune cu oamenii. Sandalele și veșmintele lor nu se uzau. Le vorbeau oamenilor despre Unicul Dumnezeu, Creatorul cerului și al pământului, văzutele și nevăzutele, îi tămăduiau trupește de beteșuguri, le iertau păcatele prin purificarea corpului sufletului, în Numele lui Iisus Hristos.

Totul a luat o turnură diferită când, într-un moment nefast, unul dintre propovăduitori - care nu a făcut parte nici dintre apostoli, care muriseră trupește de mult, nici dintre vilvi - a luat arginți, iar în acel moment, comuniunea sa cu Iisus Hristos s-a întrerupt. În acel moment, propovăduitorul și-a pierdut puterile - nu mai putea tămădui trupul și nu mai putea ierta păcatele în Numele lui Iisus Hristos. Totuși,

i-a rămas doar prima atribuțiune: aceea de a propovădui Cuvântul lui Dumnezeu. Ulterior, acest propovăduitor a mai fost urmat de alții. Împreună, propovăduitorii care au acceptat arginți și-au pierdut puterile, astfel că au început să perceapă taxe pentru serviciile lor. Până la formarea unor ierarhii n-a mai fost decât un singur pas, iar acest pas a fost făcut. Ierarhiile de propovăduitori care doar transmiteau Cuvântul lui Dumnezeu au devenit tot mai extinse, astfel că au avut nevoie de tot mai mulți bani, iar ceea ce nu trebuia să se întâmple s-a întâmplat: propovăduitorii s-au aliat cu puterea temporală - cu puterea politică, cu regele și cu nobilii.

La rândul lor, nobilii și potenții vremii au văzut în alierea cu propovăduitorii creștinismului structurați în ierarhii o nouă sursă de îmbogățire. Astfel că s-a ajuns la formarea unei oligarhii laico-religioase, care, treptat, a recurs la o nouă formă de sclavie a oamenilor: perceperea de taxe în numele credinței. Cu sabia într-o mână și cu Crucea în cealaltă, s-a ajuns la expansiuni politico-teritoriale, la războaie "sfinte", la excomunicări, la schisme pe motive dogmatice - într-un cuvânt s-a ajuns la ceva contrar creștinismului original, promovat de apostoli și vilvi. Iisus Hristos nu a îndemnat niciodată: ucideți-vă între voi pe motive religioase. Nici nu a spus: înființați imperii, porniți conchiste și distrugeți-i pe cei care vi se împotrivesc. Dimpotrivă, a spus: iubiți-vă între voi, perpetuați creația lui Dumnezeu, nu-i mai oprimați pe semenii voștri, eliminați sclavia sub orice formă s-ar prezenta.

Chiar în perioada de apogeu a impunerii creștinismului ca religie oficială în imperiul roman, vilvii, care încă și-au păstrat dragostea dintâi și au continuat să fie "fierbinți", au creat instituția prin intermediul căreia moștenirea dintru începuturi să fie perpetuată. Aceasta a fost biserica creștină primară (instituția bisericii) și ritualul aferent - ca unică formă de perpetuare a ceea ce fusese uitat.

Biserica creștină primară și ritualurile aferente au fost constituite în așa fel încât cel puțin o parte din misiunile originare să fie împlinite, chiar în condițiile existenței unui număr sporit de propovăduitori dornici de arginți. S-a păstrat, în principal, propovăduirea Cuvântului lui Dumnezeu, dar nu au mai fost posibile, la fel ca la început, vindecarea trupească și vindecarea sufletească a oamenilor. Totuși, pentru a fi îndeplinite și ultimile două deziderate fundamentale, s-a format ritualului bisericii creștine. Ritualul a pus în funcțiune o amplă lucrare îngerească.

Biserica, în esență, este susținută prin activitatea îngerilor din Ierarhia Fiilor luminii. Ritualurile Bisericii creștine ce privesc existența cotidiană a oamenilor - nașterea, botezul, căsătoria, înmormântarea - reflectă astfel activitatea ocrotitoare a Fiilor Luminii.

ÎMPĂRĂȚIA CERURILOR

Enclavele Centrelor de Putere

Palierul cuantic material - care este al șaptelea palier cuantic - nu trebuie redus doar la ceea ce se înțelege astăzi prin termenul destul de abstract de materie, care nu este decât aspectul mineral al cosmosului. Și lumina (soarelui) este tot materie, indiferent dacă se acceptă sau nu că are două aspecte complementare - cea de particulă (materie în sensul clasic; corpuscul) și cea de undă, potrivit caracterului ei ondulatoriu.

Palierul cuantic material actual - și mai ales, aspectul său mineral - este rezultatul unei transformări îndelungate, produsă de-a lungul mileniilor. La nivel global, stările anterioare nu mai există; totul s-a modificat. În schimb, încă există enclave în care se păstrează stări ale materiei din trecut, ca și cum ar fi înghețate într-un *statu quo*. Materia din care sunt constituite aceste enclave este o materie a trecutului, care coexistă cu cea actuală, în același spațiu fizic.

Enclavele care încă există astăzi la nivelul cuantic material, ca reminiscențe ale trecutului, nu au o întindere prea mare - majoritatea dintre ele nu depășesc câțiva kilometri pătrați. Ele sunt situate în anumite puncte ale globului terestru. Toate enclavele sunt porțiuni din vechile stadii de transformare ale pământului, care au rămas înghețate în starea de atunci, prin puterea și tăria unor ființe foarte puternice (spirite ale naturii, îngeri sau oameni). Nefiind situate la nivelul mineral al lumii materiale, enclavele există independent de aceasta, astfel că nu au fost afectate nici în perioadele de potop, disoluție sau de nemanifestare, nici de evenimentele ce se produc la nivelul istoriei oamenilor. Fiecare dintre aceste enclave este locuită de ființe umane, de spirite ale naturii și, uneori, de îngeri. Aceste ființe au încă structura aurică din momentul în care au ales să locuiască aceste enclave. Ele pot observa lumea materială - aspectul mineral al palierului cuantic material - ca printr-un geam și pot interacționa cu ea, dar nu intervin în existența cotidiană a oamenilor întrupați. Dacă ar face-o, ar încălca Ordinea cosmică și ar rămâne captive în palierul cuantic material - ar cădea în materie.

Precum a fost menționat, cea mai importantă enclavă este cea în care se află reședința principalilor Primordiali ai Luminii (oamenii primordialii din primele două generații, care au rămas în Pacea lui Dumnezeu), situată undeva în centrul României de astăzi. O altă enclavă importantă este cea în care se află Centrul de putere Ișșinghingher, acolo unde încă se află o parte din "Cei curați", care i-au însoțit cândva pe Adam și pe Eva. Adam și Eva și-au părăsit trupurile materiale spre sfârșitul ciclului al treilea, dar o parte din "Cei curați" a ales să rămână acolo. Foarte apropiat de subpalierul cuantic în care se află enclava Ișșinghingher-ului, este subpalierul în care se

află Centrul de putere Lirakashin. Cele două Centre de putere se află, spațial, în același loc, dar sunt situate pe subpalieri cuantice diferite. În Lirakashin locuiesc acei străvechi misionari ai “Celor curați”, care, datorită faptului că au răspuns la rău cu rău, n-au mai fost în sintonie energetică cu Ișșinghingher-ul, astfel că s-au văzut nevoiți să construiască o dublură a acestuia pe un subpalier cuantic material mai dens. Apoi urmează enclava Illirinului, care este situată în apropierea Sarmizegetusei Regia (Grădiștea Muncelului). În Illirin s-au adunat mesagerii “Celor curați” care, la un anumit moment dat, au încercat să-i elibereze pe oamenii din zonele situate la “câmpie” de influența nefastă a zeilor întunecați. O altă enclavă, în care se află o facțiune a Primordialilor Luminii, care, din diferite motive, s-au separat de Centrul principal, se află undeva în apropierea Polului Nord. Există și alte enclave de acest gen, situate în diferite locuri ale lumii. Toate aceste enclave s-au format în ciclul al treilea al cosmosului. În ele se derulează un alt timp, diferit de cel al lumii materiale actuale.

Mult sub aspectul mineral al lumii materiale, dar ținând tot de lumea materială (nu de cea eterică sau de cea infraeterică) se află Centrul principal de putere al întunericului, situat undeva între Tigru și Eufrat. În afara Centrului de putere al întunericului, există, tot la același nivel cuantic, mai multe centre secundare ale întunericului, care sunt dispuse în diferite puncte ale globului terestru. Prin aceste centre afluiască ființele Dree și Lorehh.

În afara acestor enclave - care țin de palierul cuantic material, nu de cel eteric sau infraeteric - există și alte dimensiuni specifice ale materiei, care sunt locuite doar de spirite bune ale naturii - zaurdarii. În aceste dimensiuni ale materiei se află regatele spiritelor naturii de diferite categorii. Există astfel regate ale spiritelor naturii de apă, regate ale spiritelor naturii de foc, regate ale spiritelor naturii de aer, regate ale spiritelor naturii de pământ. În timpurile mai vechi, mulți oameni întrupați puteau pătrunde în aceste regate ale spiritelor naturii. În ziua de astăzi, foarte puțini oameni mai pot avea acest privilegiu. Nu pot pătrunde în aceste regate decât oamenii puri, aflați în sintonie aurică cu regatul respectiv.

Modul în care o ființă omenească poate pătrunde într-un astfel de regat rămâne un mare mister și nu poate fi explicat prea lesne. Se poate spune doar că oamenii puri, **iubiți** de spiritele bune ale naturii, pot avea uneori acces în regatele acestora. Un astfel de om este luat de mână de un spirit bun al naturii și condus, printr-un procedeu misterios, în elementul său specific. Să luăm ca exemplu cazul unui om care pătrunde în regatul unui spirit al naturii de apă. La nivel fizic se poate observa doar că omul respectiv se află în fața unui râu sau unui lac și că pășește în apele sale. Eventualul observator fizic nu poate observa decât un gest sinucigaș din partea aceluși om. Omul în cauză pătrunde, pur și simplu, în apă, scufundându-se complet. Totuși, de la un moment dat, observatorul fizic are o surpriză de proporții: chiar dacă apa este cristalină, trupul omului scufundat în apă dispare. Chiar dacă l-ar căuta un scafandru, omul în cauză nu ar fi de găsit pe fundul apei. Pentru omul care realizează această uimitoare călătorie în dimensiunile paralele ale materiei, lucrurile stau diferit. Omul respectiv vede la un moment dat un spirit al naturii de apă, care-l conduce, luându-l de mână, în albia râului. Întotdeauna, omul este condus de mână, prin contact direct, în domeniul de reședință al spiritului naturii. Omul simte că pătrunde în apă și că se udă, dar de la un moment dat, el pătrunde ca printr-o perdea de apă, într-o altă lume.

Paradoxal, omul respectiv pătrunde corporal în această lume. Corpul său fizic dispare subit din lumea materială pentru a pătrunde în alta. Noua lume este situată la nivelul palierului cuantic material, nu la un nivel transfizic. În această nouă lume, care este regatul spiritelor naturii ce se îngrijesc doar de acel râu, există peisaje feerice, cu castele, temple și alte edificii impresionante, în care locuiesc mii și mii de spirite ale naturii care îndeplinesc diferite funcțiuni legate de existența aceluiași râu. Regatul unui singur râu sau al unui singur pârâu este extrem de vast - este practic infinit, ca o lume închisă. Omul vorbește cu spiritele naturii, care se comportă cu el ca și cu un oaspete foarte drag. Spiritele naturii îi arată omului tot ce dorește să cunoască, îi oferă daruri. Omul poate rămâne sau poate pleca oricând din acel regat. În cazul în care alege să plece, deși i s-a părut că a stat acolo mii și mii de ani, omul iese din apă aproape imediat după ce a intrat (după timpul material). Pe drumul de întoarcere este condus de același spirit al naturii (călăuza), care se îngrijește ca omul să nu pățească nimic.

Există astfel de regate în fiecare element; există regate de aer, de pământ sau de foc. Există oameni care pătrund în copaci, în mine, în nori, în roci (stânci), în versanții unor munți. Un singur copac sau o simplă stâncă are o lume a sa, populată de spirite ale naturii, diferită de cea a celorlalți copaci sau stânci. Omul care are capacitatea de a pătrunde acolo, fiind **iubit** de un spirit al naturii ce-și are habitatul acolo, poate fi zărit cum pătrunde corporal în trunchiul aceluiași copac și cum dispare fizic.

Au existat și oameni care nu s-au mai întors niciodată din regatele spiritelor bune ale naturii. Cei mai mulți n-au mai dorit să se reîntoarcă: au considerat că fericirea de acolo nu se compară cu ceea ce se petrece în lumea materială. Majoritatea dintre cei care au pătruns într-o astfel de lume s-au îndrăgostit fie de acele lumi feerice, fie de vreo făptură diafană feminină sau masculină (după caz), cu care au decis să-și petreacă existența, uitând total de lumea materială. De fapt, când un bărbat pătrunde într-o astfel de lume, are toate șansele de a se îndrăgosti iremediabil de o făptură minunată - de un spirit al naturii feminin de o frumusețe răpitoare (de o elfă, de o salamandă sau de o ondină - pentru a folosi terminologia basmelor). Trebuie doar să-și dorească să rămână acolo și este acceptat imediat. Mulți oameni care mor în condiții dramatice - în cutremure, în incendii, în naufragii etc - rămân în regatele elementului în care și-au găsit sfârșitul. Condiția sine qua non pentru a rămâne în acele regate este de a fi puri - ceea ce echivalează cu a fi **iubiți** de spiritele naturii. Unii aleg să rămână în regatele feerice ale oceanelor sau mărilor, alături de făpturi diafane de apă - spirite minuate ale naturii -, care-i vor învăța toate tainele regiunilor subacvatice. Firește, cei nepurificați care mor în astfel de condiții nu au nici o șansă de a rămâne acolo sau cel puțin de a le observa. Ei sunt aspirați automat în lumile cu care sunt în rezonanță.

În Casa Tatălui Ceresc există, într-adevăr, nenumărate "încăperi". Aspectul mineral al palierului cuantic material este doar o "încăpere" printre multe altele.

☞ Ataltalia ☞

De-a lungul celei de-a șasea perioade a celui de-al patrulea ciclu, care a început o dată cu răstignirea, moartea și învierea lui Iisus Hristos, s-a produs o mutație extrem de importantă în evoluția cosmosului. În ciclul al patrulea, răul a fost, în sfârșit, înfrânt, fără folosirea forței, de către Dumnezeu devenit om: Iisus Hristos.

Iisus Hristos a emis doar energii pharismah luminoase, pentru că El este Iubirea (a doua Persoană a lui Dumnezeu) care asigură continuitatea creației. Iisus Hristos a spus doar Adevărul pentru că El este Adevărul. Epopeea dramatică desfășurată în Palestina, acum 2000 de ani, nu s-a încheiat prin răstignirea lui Iisus Hristos, ci continuă și astăzi, după cum va continua și în viitor. După înviere, Iisus Hristos a continuat să se manifeste în Trupul de slavă, în prezentul continuu. Iisus Hristos este aici și acum, alături de toți oamenii din lumea materială. Chiar dacă este alături de toți oamenii din lumea materială, Iisus Hristos aparține Eternității - prezentului continuu, Timpul lui Dumnezeu. De aceea, Iisus Hristos transcende spațiul și timpul în sens absolut. Iisus Hristos este Stăpânul Timpului. El este Purtătorul Cheilor Timpului datorită faptului că se află într-o continuă nemișcare. Aflându-se într-o continuă nemișcare, în prezentul continuu, imuabil în Esența sa Divină, Iisus Hristos poate controla Timpul, care este mișcare.

Chiar dacă răul - și, implicit, ființele care-l manifestă - a fost înfrânt definitiv prin jertfa lui Iisus Hristos, războiul nu s-a încheiat. Activitatea lui Iisus Hristos înviat în Trupul de slavă, desfășurată în ultimii 2000 de ani, are un dublu scop. Primul scop constă în salvarea (mântuirea) a cât mai multor ființe - îngeri, spirite ale naturii și oameni. Dorința lui Iisus Hristos este ca nici o ființă să nu rămână în afara procesului mântuirii, indiferent ce a făcut de-a lungul ciclurilor cosmice. Însuși Dumnezeu Tatăl, Creatorul cerului și al pământului, dorește ca toți fiii Săi - îngeri, spirite ale naturii sau oameni - să fie salvați (mântuiți). Al doilea scop al lui Iisus Hristos constă în restaurarea Edenului, a păcii divine, concomitent cu instituirea unui nou Veac fericit. Restaurarea Edenului și a noului Veac fericit nu se pot produce decât în condițiile întoarcerii tuturor ființelor la *prezentul continuu* - Timpul lui Dumnezeu. De aceea, a fost necesară constituirea, prin Puterea lui Iisus Hristos, a unui nou palier cuantic. Noul palier cuantic poartă numele de *Împărăția lui Dumnezeu* sau *Împărăția cerurilor*.

Restaurarea Noului Eden a devenit o necesitate cosmică datorită faptului că, prin activitatea ființelor întunecate, răul a rămas infuzat în structura palierului cuantic material. Palierul cuantic material - chiar și structura atomo-moleculară a materiei - este infestat cu virușii răului (întunericului), astfel că nu va mai putea fi purificat în întregime. Cândva, în viitor - dar nu într-un viitor atât de îndepărtat precum se crede astăzi -, palierul cuantic material va înceta să mai existe în forma de astăzi. Pământul fizic va avea aceeași soartă cu cea a Perferului de odinioară: se va autoaprinde și va arde în veșnicie, într-un proces de combustie perpetuă. Când structurile atomo-moleculare ale materiei se vor autoaprinde, va surveni sfârșitul Timpului. Totodată, va avea loc Marea Judecată, denumită "de apoi" - judecata finală -, care este, de fapt, o triere a tuturor ființelor din cosmos, realizată în funcție de cantitatea de Lumină din structura lor aurică. La sfârșitul Timpului se va încheia a șasea perioadă și va începe a șaptea.

A șaptea perioadă a celui de-al patrulea ciclu nu se va desfășura la nivelul palierului cuantic material, ci la nivelul cuantic al *Împărăției cerurilor*. Până la sfârșitul Timpului, toate ființele din cosmos trebuie să se salveze - să se mântuiască. Salvarea ființelor din cosmos constă în acumularea de Lumină, astfel încât structura lor aurică să devină luminoasă. Ființele a căror structură aurică va deveni luminoasă vor putea pătrunde, prin rezonanță, în noul palier cuantic, *Împărăția cerurilor*. Toate ființele care

nu vor acumula suficientă lumină în structura lor aurică, vor rămâne întemnițate în palierul cuantic material și vor arde împreună cu acesta - vor rămâne captive în structurile materiei. Problema cea mai spinoasă constă în faptul că, dată fiind structura actuală a cosmosului, ființele omenești nu mai sunt capabile să acumuleze, prin propria lor putere, suficientă Lumină pentru a se salva. De aceea, Iisus Hristos a luat decizia de a salva, El Însuși, toate ființele din cosmos. În acest context, se poate spune că istoria celei de-a șasea perioade a celui de-al patrulea ciclu este istoria salvării a cât mai multor ființe de către Iisus Hristos, din ghearele morții și ale întunericului.

Procesul salvării are loc atât în cazul oamenilor, cât și în cazul ființelor Lorehh și Dree. În cazul oamenilor, procesul salvării constă în emanciparea spirituală progresivă, sub directa supraveghere a lui Iisus Hristos, concomitent cu acumularea de cât mai multă Lumină în structura aurică a fiecăruia. În cazul oamenilor este vorba despre o “inițiere” continuă, realizată sub directa supraveghere a Unicului Învățător: Iisus Hristos. De aproape 2000 de ani, Iisus Hristos i-a “concediat” pe toți ceilalți învățători, guru și așa-zisi formatori de opinie (indiferent dacă au fost zei sau oameni) care, de-a lungul ciclurilor anterioare, au dus umanitatea într-o fundătură. Prin acest act, Iisus Hristos a devenit Învățătorul - Inițiatorul sau Hierofantul - suprem. Nimeni nu se mai poate salva, mântui sau elibera decât prin intermediul lui Iisus Hristos. Nimeni nu se mai poate întoarce la Dumnezeu Tatăl decât prin intermediul lui Iisus Hristos. **“Nimeni nu vine la Tatăl, decât prin Mine”** - acestea au fost cuvintele lui Iisus Hristos, spuse în fața apostolilor, acum aproape 2000 de ani.

Datorită faptului că este Păstrătorul Cheilor Timpului, deci este omniprezent, Iisus Hristos realizează doar inițieri individuale, cu fiecare om în parte. Aceste inițieri se produc de-a lungul vieții tuturor oamenilor întrupați - atât în stare de veghe, cât, mai ales, în stare de somn. Doar în urma unei astfel de inițieri individuale, un om mai poate spera la emanciparea spirituală și, în final, la mântuire.

Deschiderea pentru oameni a Împărăției cerurilor a avut loc în cele trei zile în care Iisus Hristos a stat în iaduri și în Regatul morților vii. Totuși, bazele Împărăției cerurilor au fost puse chiar în timpul existenței Sale fizice. Noul palier cuantic al Împărăției cerurilor (care nu trebuie confundat cu lumea astrală) are ca bază de pornire palierul cuantic eteric (lumea eterică), dar se întinde, ca prelungire cuantică, atât la nivelul infraeteric, cât și la nivelul palierului cuantic material - dar nu la nivelul aspectului mineral al acestuia. Împărăția cerurilor este sinteza tuturor palierelor cuantice - este alfa și omega. De-a lungul celor aproape două milenii scurse de la răstignirea lui Iisus Hristos, din ce în ce mai mulți oameni au pătruns în Împărăția cerurilor. Doar oamenii puri (luminoși) pot pătrunde, după moarte, în Împărăția cerurilor. Printre cei care au pătruns, după moarte, în nou constituitul palier cuantic al Împărăției cerurilor, s-au numărat apostolii, sfinții, martirii și mucenicii (Cercurile Puterii Hristice). Cu cât au pătruns mai mulți oameni în Împărăția cerurilor, cu atât aceasta s-a extins - a intrat în stare de expansiune cuantică -, precum Edenul dintru începuturi, în care au fost creați Adam și Eva.

Locul de unde a început extinderea Împărăției este Centrul de Putere al Luminii, care este situat în Podișul Transilvaniei. În ziua de astăzi, ca proiecție la nivelul palierului material, Împărăția cerurilor se întinde pe o suprafață apreciabilă, de forma unui dreptunghi, cuprinzând trei continente: Europa, Asia și Africa. Împărăția cerurilor

are drept limită nordică partea de nord a Rusiei (aproape de Polul Nord); are drept limită sudică Etiopia; are drept limită estică Munții Caucaz și, pe alocuri Munții Ural; limita vestică este situată undeva pe teritoriul Poloniei și al Franței, la mijlocul continentului european.

Palierul cuantic al Împărăției cerurilor este ultimul în succesiunea creației. Creatorul și Stăpânul (Împăratul) acestui nou palier cuantic este Iisus Hristos. În cosmosul Său, Iisus Hristos a creat un palier cuantic distinct, după voia și plăcerea Sa, care reprezintă propria Sa Împărăție, în care sunt respectate Legile Sale - Ordinea cosmică -, și în care sunt bineveniți doar cei pe care El îi iubește. Acest nou palier cuantic este repetarea, la un alt nivel, a Edenului creat la începutul ciclului al treilea de către Unicul Dumnezeu. Deși, ca prelungire cuantică, se poate spune că face parte și din palierul cuantic material, Împărăția cerurilor nu are nimic în comun cu aspectul mineral. Aspectul mineral este creația celor întunecați. De aceea, Împărăția cerurilor este invizibilă percepției obișnuite. În acest palier cuantic nu pot pătrunde decât ființele omenești compatibile și îngerii din ierarhia Fiilor Luminii. Firește, nu au ce căuta acolo ființele luciferice, care s-ar destrutura imediat, după cum nu au ce căuta oamenii care manifestă răul. Creatorul și Stăpânul (Împăratul) acestui nou palier cuantic este, în mod direct, a doua Persoană a lui Dumnezeu, Iisus Hristos. De aceea, noul palier cuantic a fost denumit Împărăția lui Dumnezeu.

Popularea noului palier cuantic al Împărăției cerurilor a început imediat după învierea lui Iisus Hristos. Primii care au pătruns în noul palier cuantic au fost câțiva oameni scoși din iaduri și din Regatul morților vii de către Iisus Hristos. Ei au trecut de la întuneric la lumină. De asemenea, în Împărăția cerurilor au pătruns câțiva foști Primordiali ai întunericului de cel mai înalt rang, care au ascultat de îndemnul lui Iisus Hristos: "Întoarceți-vă de la a mai face răul și veți trăi". Ulterior, au pătruns în acest palier cuantic din ce în ce mai mulți oameni *icon hlisa* din primele trei generații. Primii oameni din generația a patra care au pătruns în Împărăția cerurilor au fost apostolii. Apoi au urmat martirii și sfinții creștini, care, de-a lungul existenței lor fizice, au făcut cunoscut Numele lui Iisus Hristos pe întregul pământ și s-au jertfit pentru El.

Oamenii primelor trei generații care au pătruns în Împărăția cerurilor au alcătuit nucleul unui nou Centru de putere: centrul de putere al lui Iisus Hristos - pe scurt, **Centrul de putere hristic. Numele acestui Centru de putere este Ataltalia.**

Inițial, atât noul palier cuantic al Împărăției cerurilor (Împărăția lui Dumnezeu), cât și Centrul de putere hristic au fost denumite prin același cuvânt: Ataltalia; ulterior, termenul Ataltalia a fost folosit de ființele din lumea eterică mai mult pentru a desemna Centrul de putere hristic.

Etimologia cuvântului Ataltalia(h) este următoarea: **ahathal** înseamnă locuință; **thahal** înseamnă lucru confecționat cu mâna; **Iah** este unul din Numele lui Dumnezeu; **Iah** provine de la **Ioh-ah**, un alt nume al lui **Hauti**, Dumnezeu Tatăl. **Ioh-ah-Hauti** înseamnă: **Eu Sunt Singurul Dumnezeu.** În concluzie, **Ataltalia** s-ar traduce prin expresia: **Locuința pe care "Eu Sunt", Unicul Dumnezeu, a construit-o cu mâinile Sale, pentru oameni.**

Epicentrul Ataltaliei poate fi poziționat cu relativă exactitate în Transilvania. În primele secole creștine, **Centrul de putere al Ataltaliei s-a unit cu Centrul de putere al Luminii**, astfel că acționează la unison.

În Ataltalia s-au adunat nenumărați oameni decorporați din toate generațiile - inclusiv o parte din oamenii primordialii ai primelor două generații. Toți oamenii care s-au adunat în Centrul de putere al Ataltaliei au murit întru Hristos. Oamenii din Ataltalia sunt împărțiți în mai multe Cercuri hristice ale puterii. Ei formează Comunitatea nevăzută a lui Iisus Hristos. Ca structuri aurice, oamenii din Ataltalia sunt formați din spirit, corp duh și corp sufletesc. Corpul lor sufletesc a format o unitate cu corpul duh, astfel că puterile lor de manifestare sunt foarte mari.

Tot de Ataltalia aparține și **Centrul de putere hristică al Fecioarei Maria**. Epicentrul Centrului de putere al Fecioarei Maria este situat, ca proiecție în lumea materială, undeva în apropierea Muntelui Athos, în Grecia.

☞ Extinderea ☜

La scurt timp, după constituirea sa, Centrul de putere hristic a început să-și facă simțită influența în lumea materială. Dar, pentru a-și face simțită influența în lumea materială, Centrul de Putere al lui Iisus Hristos, Ataltalia, a avut nevoie de oameni întrupați, care să-i manifeste caracteristicile.

Primii oameni care au manifestat caracteristicile Ataltaliei în lumea materială au fost cei denumiți vilvi. Vilvii, așa cum a fost deja menționat, au fost o parte din acei oameni salvați de Iisus Hristos din iaduri și din Regatul morților vii în cele trei zile dintre moartea pe cruce și înviere. Ei au fost aleși de către Iisus Hristos prin atingere directă, ca fiind potențialii Săi reprezentanți în noul ev ce se prefigura. Vilvii au dobândit capacități ființiale destul de mari, astfel că aveau capacitatea de a face minuni, de a vindeca etc. Majoritatea au fost clarvăzători, astfel că aveau capacitatea de a comunica direct cu Iisus Hristos, care se manifestă în Trupul de slavă.

Epoca de apogeu a vilvilor, care s-au întrupat în cicluri destul de scurte (cu o perioadă scurtă de viață în lumea astrală), s-a perpetuat până prin anul 500. Ultimii vilvi s-au întrupat în jurul anului 800, când epoca lor s-a încheiat. După moartea trupească, desfășurată, cel mai adesea, în condiții dramatice, unii vilvi n-au mai trecut în lumea astrală, ci au fost primiți în nou constituita Împărăție a cerurilor. Chiar în ultima secundă a existenței fizice, o parte din vilvi, dar și mulți alți misionari ai Cuvântului lui Dumnezeu, au fost primiți în Împărăția cerurilor. La majoritatea celor primiți după moarte în Împărăția cerurilor, trupul fizic a dobândit mirosuri minunate și nu s-a mai descompus. Oamenii care au pătruns în Împărăția cerurilor nu mai revin în lumea materială. Pentru ei, reîncarnările în lumea materială au luat sfârșit. Totuși, trebuie consemnat faptul că, în marea lor majoritate, vilvii au ales să meargă, după moarte, în lumea astrală. Dacă ar fi pătruns direct în Împărăția cerurilor, n-ar mai fi avut ocazia de a se mai întrupa în lumea materială, unde au posibilitatea de a deveni deschizători de drumuri pentru semenii lor.

Nu numai o parte din vilvi a pătruns în Împărăția cerurilor, ci și foarte mulți alți oameni drepti, fie monahi, fie laici. Drept consecință a pătrunderii a tot mai mulți oameni, noul palier cuantic denumit Împărăția cerurilor s-a extins considerabil. Deși, inițial, nu a avut dimensiuni mai mari ca ale unui sat, Împărăția cerurilor s-a extins în mod continuu de-a lungul celor aproape 2000 de ani ce au trecut de la răstignirea Domnului Iisus Hristos. Punctul de unde a început extinderea Împărăției Cerurilor a

rămas până în ziua de astăzi Centrul de putere al Ataltaliei, situat în Podișul Transilvaniei. În ziua de astăzi, ca proiecție la nivelul palierului material, Împărăția cerurilor se întinde pe o suprafață apreciabilă, de forma unui dreptunghi, cuprinzând trei continente: Europa, Asia și Africa.

Pentru a înțelege cu o mai mare claritate modul în care s-a extins Împărăția cerurilor trebuie folosită o comparație: să ne imaginăm mai întâi o hartă plastifiată a lumii. Apoi să ne imaginăm că o persoană varsă dintr-o cupă un lichid pe suprafața hărții. Vărsat astfel, lichidul se întinde treptat pe suprafața hărții. Fiind vărsat chiar deasupra Podișului Transilvaniei, lichidul se întinde treptat pe hartă până aproape de limitele geografice menționate anterior. Tot astfel s-a întins, ca proiecție la nivelul lumii materiale, Împărăția Cerurilor, pornind din Centrul de putere Ataltalia. Limitele geografice menționate indică cu precizie cât din suprafața Pământului a fost acoperită, până în acest moment, de noul palier cuantic denumit Împărăția Cerurilor. Cândva, în viitor, Împărăția Cerurilor va acoperi, ca proiecție la nivelul lumii materiale, întreg Pământul.

Centrul hristic de putere are mai multe cercuri de putere, formate exclusiv din oameni. În mijloc se află Iisus Hristos, care se manifestă în Trupul de slavă. Primul cerc este format din oamenii primelor două generații. Al doilea cerc este format din oamenii generației a treia. Al treilea cerc este format din oamenii celei de-a patra generații. Precum a fost menționat, în afara celor trei cercuri ale Centrului hristic de putere, mai există Centrul de putere al Fecioarei Maria. Deși face parte din Ataltalia, Centrul de putere al Fecioarei Maria se manifestă întrucâtva autonom. Și în Centrul de putere al Fecioarei Maria se află oameni din toate cele patru generații. Punctul de plecare al Centrului de putere al Fecioarei Maria se află undeva în apropierea Muntelui Athos din Grecia. Fecioara Maria este Maica trupului de carne a lui Iisus Hristos. Ea l-a născut pe Iisus Hristos printr-o imaculată concepțiune, când Sfântul Duh a coborât asupra Sa. După moartea trupească, Fecioara Maria a devenit receptacolul manifestării permanente a Sfântului Duh. În urma simbiozei între structura Sa aurică și Sfântul Duh, după momentul morții fizice Fecioara Maria și-a format un Trup de slavă. Permanent, Trupul de slavă al Fecioarei Maria este intersectat de fire subțiri de lumină roșiatică, ca niște limbi de foc, ale Sfântului Duh.

Activitatea Centrului de putere al Fecioarei Maria este complementar activității centrului de putere al Ataltaliei. La nivelul unui teritoriu sau la nivel planetar, Centrul Hristic de putere al Ataltaliei acționează întotdeauna primul. Când bătălia este câștigată, așa cum a fost în cazul țărilor creștinate până în acest moment, încetează activitatea principală a Centrului Hristic și începe activitatea Centrului de putere al Fecioarei Maria, care consolidează și perpetuează ceea ce a fost cucerit. Sfântul Duh este continuitatea a toate, iar activitatea nevăzută a Fecioarei Maria în Trupul de slavă, care este impregnat de Sfântul Duh, este orientată în același scop: perpetuarea moștenirii lui Iisus Hristos. Acțiunea Fecioarei Maria este foarte blândă.

Ca o paranteză, se poate spune că toate țările creștine din lume se află sub influența și protecția blândă, dar fermă, a Fecioarei Maria. Este de remarcat și faptul că, din punct de vedere statistic, în toate țările creștine - indiferent de ce rit -, se produc mai puține catastrofe decât în restul lumii. Chiar atunci când se produc catastrofe, pagubele și, mai ales, pierderile de vieți omenești, nu sunt atât de mari precum în

celelalte zone. Există întotdeauna un dezechilibru vădit, care adeseori nici nu este remarcat de analiști, între amploarea catastrofei și numărul de vieți omenești pierdute. De exemplu, se poate întâmpla ca o imensă explozie produsă la o instalație industrială să nu producă mai mult de două-trei victime, în condițiile în care, după amploarea dezastrului, ar fi trebuit să moară câteva mii. Anual, mii și mii de oameni botezați în rit creștin sunt salvați din catastrofe de toate felurile (inclusiv din accidente de circulație), fără măcar a bănuși ce forțe acționează în favoarea lor. În alte condiții, astfel de catastrofe ar fi produs victime și pierderi materiale imense.

Prin intermediul celor două Centre de putere s-a realizat un echilibru planetar după principiul echilibrării “putere mare - putere mică”. Iisus Hristos este, desigur, Puterea mare. De fapt, Iisus Hristos este Puterea Supremă și Polul Suprem al cosmosului. Ca Putere Supremă, Iisus Hristos îi atrage pe toți către Sine, dar acțiunea sa este, așa cum a fost menționat, în mod necesar, moderată: nici prea rapidă, nici prea lentă, în funcție de principalele caracteristici ale oamenilor întrupați. Pentru a acționa în mod eficient, Iisus Hristos are nevoie de relee de transmisie, iar aceste relee sunt oamenii din Centrul de putere al Ataltaliei. Tot astfel, în lumea materială, vilvii și continuatorii lor au fost relee de legătură între Puterea Supremă și oamenii întrupați, fiecare pe treapta pe care se afla.

Rolul Centrului hristic este decisiv în procesul mântuirii tuturor oamenilor. Pentru a înțelege adevărata importanță a acestui centru, trebuie să ne servim de o comparație. Să luăm, așadar, ca termen de comparație aceeași scală a desăvârșirii omenești, cu gradații de la 1 la 100. Oamenii pot fi catalogați pe această scală, în funcție de modul în care respectă Ordinea cosmosului. La capătul scalei, în dreptul gradației cu numărul 100, ar trebui să se afle Iisus Hristos, Marele Model. Firește, Iisus Hristos este Dumnezeu și nu are cum să intre în această clasificare, dar El reprezintă un model de urmat. Doar ca model de urmat și ca reper absolut, Iisus Hristos poate corespunde gradației supreme. Urmează oamenii primelor două generații (Primordialii Lumunii), care constituie nucleul Ataltaliei. Ei corespund, să spunem, gradațiilor cuprinse între 99 și 90. Apoi, în ordine, urmează oamenii generațiilor a treia și a patra, care corespund gradațiilor cuprinse între 89 și 80. Undeva sub nivelul 50 intră cei care, în timpul existenței fizice, au practicat metode de auto-îmbunătățire creștină - de exemplu monahii -, iar sub nivelul 20 intră oamenii care, în existența materială, au fost drepți. Cei mai slabi oameni din Ataltalia, care fac parte din al treilea cerc al puterii, au nivelul 1. Ei sunt relee de transmisie între oamenii întrupați și Iisus Hristos. Oamenii cu nivelul 1 sunt apropiați, ca vibrație sufletească, de mulți oameni întrupați în lumea fizică. Între acești oameni din Ataltalia și oamenii întrupați care au o vibrație sufletească apropiată sau compatibilă se stabilește o relație de rezonanță, dar și o relație de echilibrare după principiul putere mare - putere mică. Același lucru se poate spune și despre sfinți, care reprezintă relee de transmisie între Iisus Hristos și oamenii din lumea materială compatibili cu ei.

Și oamenii din lumea materială pot fi clasificați după o scală a desăvârșirii, dar această scală este diferită de cea a oamenilor din Ataltalia. Dacă am folosi aceeași numerotare de la 1 la 100, putem conveni că oamenii cei mai puri din lumea materială au gradația 100. Oamenii întrupați cu gradația 100 devin astfel capi de serie. Astfel, se stabilește un punct de incidență între gradația 1 a oamenilor din Ataltalia și gradația

100 a oamenilor întrupați în lumea materială. Între ei se realizează o relație de compatibilitate, de echilibrare și de sintonie. La rândul lor, oamenii întrupați capi de serie sunt în relație cu alți oameni, relativ compatibili cu ei din punct de vedere auric (nu mai jos de nivelul 60 al scalei oamenilor din lumea materială), astfel că circuitul de echilibrare este continuat și în lumea materială. Astfel, circuitul care pornește din Iisus Hristos, trece prin oamenii cu nivelul numărul 1 (sau prin sfinți) din Ataltalia, prin oamenii întrupați cu gradația 100, pentru a se închide în toți ceilalți oameni relativ compatibili din lumea materială. Nu mai jos însă de nivelul 60 al scalei oamenilor din lumea materială - ceea ce este totuși un câștig extrem de important.

După moarte, oamenii care, la un moment dat, au fost cap de serie, ajung în Ataltalia. Dobândind o calitate sufletească foarte înaltă, ei nu mai corespund lumii astrale (nu mai sunt compatibili cu lumea astrală, care este tranzitorie; când nu va mai fi nevoie de ea, lumea astrală va dispărea), astfel că sunt atrași, instantaneu, în Ataltalia. Ajungând acolo, ei dobândesc, în mod necesar, gradația cu numărul 1, devenind, la rândul lor, relee de legătură între Puterea supremă și ceilalți oameni întrupați. Acest proces s-a desfășurat cu toți oamenii care actualmente se află în Ataltalia. Toți au fost, cândva, numărul 100 în lumea materială și numărul 1 în Ataltalia.

În momentul în care pătrunde un om în Împărăția cerurilor, palierul cuantic al acesteia se extinde. La fel ca atunci când un om vine într-un cartier și își construiește o locuință - un spațiu vital, potrivit rangului, puterii și tăriei sale -, aceasta se extinde. Cu cât pătrund mai mulți oameni în Împărăția cerurilor, cu atât palierul cuantic respectiv se extinde. Dacă, în chiar acest moment al istoriei cosmosului, ar surveni sfârșitul Timpului, atunci toți oamenii întrupați care au atins măcar nivelul 60 al scalei, ar fi salvați - ei vor deveni **cei aleși**, care vor primi **veșminte noi** - și vor pătrunde automat în Împărăția cerurilor. Este greu de estimat ce procent ar forma oamenii care pot fi incluși în această categorie, dar oricum depășesc cu mult procentul de 2-3%, care ar fi existat fără jertfa pe cruce a lui Iisus Hristos. Probabil că, actualmente, categoria **celor aleși** ar forma un procent de aproximativ 30% din totalul oamenilor de pe glob, iar acest procent este în continuă creștere. La sfârșitul timpului, cu oamenii care vor intra în categoria "aleșilor" se va produce un fenomen aproape neverosimil: vor dispărea instantaneu din palierul cuantic material. Cei aflați lângă ei vor observa cu stupeoare cum vor dispărea fizic, fără a înțelege ce se petrece. Defapt, aleșii vor fi atrași în Împărăția cerurilor; vor schimba instantaneu palierele cuantice, datorită fenomenului de echilibrare (putere mare-putere mică) și de sintonie. Trupul lor va fi transfigurat, iar structura lor aurică va fi purificată în urma fluxului de energie ce se va stabili între Iisus Hristos, ca Putere Supremă, oamenii din Ataltalia care corespund gradației numărul 1 și oamenii întrupați, cap de serie.

Cine va crede în Iisus Hristos va fi mântuit, tocmai datorită fluxului de energie ce se va stabili, prin inimă (de la inimă la inimă), între el și Iisus Hristos. Elementul care-i va conecta pe oameni la Ființa lui Iisus Hristos și, implicit, la *prezentul continuu*, este chiar credința. Cei care vor crede, chiar atunci, la sfârșitul timpului, în ultima secundă înainte de Judecată, indiferent ce au făcut până în acel moment, vor fi, la rândul lor mântuiți. Baza mântuirii este credința.

LUMINĂ DIN LUMINĂ

☞ Paștele ☞

În zilele noastre, la aproape 2000 de ani de la patimile trupești ale Domnului Iisus Hristos, cel mai important eveniment la care oamenii pot participa în lumea fizică este celebrarea Învierii: Paștele. De Paște se realizează, într-un mod concret și efectiv, transmiterea luminii harice după *principiul candeliei*.

Departa de a fi numai un prilej de odihnă și bucuria unui ospăț în familie, Paștele este un eveniment cosmic, de o importanță decisivă pentru întreaga umanitate. Paștele este cel mai important eveniment care se petrece în Terra aurica. La acest eveniment participă toate categoriile de ființe: îngeri din ierarhia Fiilor Luminii, oameni decorporați, oameni încarnați, spirite ale naturii. Este foarte straniu că la sărbătoarea Paștelui, într-un fel sau altul, dar din motive diferite, participă și ființele luciferice, spiritele întunecate ale naturii și oamenii prometeici (evident, nu în calitate de parteneri).

Paștele prilejuiește, de asemenea, o foarte importantă ceremonie care se desfășoară simultan în palierul material și în lumea eterică, la care participă însuși Iisus Hristos Cel Viu în Trupul de slavă.

Cu câteva zile bune înaintea ceremoniei propriu-zise, în lumea eterică este o mare forfotă. Porțile 1 și 2 se deschid și se închid neîncetat, lăsând să treacă, într-un sens și în celălalt, nenumărate ființe îngerești. Prin Poarta 1 pătrund ființele îngerești din ierarhia Fiilor Luminii, iar prin Poarta 2 intră sau ies ființele întunecate, Cei cu ochii negri. Totul este scăldat în lumini multicolore. Culorile și mirosurile specifice lumii eterice se amestecă cu cele ale ființelor care trec cu mare viteză prin porți. Între ființele care vin și pleacă cu viteze amețitoare și lumea eterică se formează scurtcircuite multicolore. Fiecare categorie de ființe are propriul mod de manifestare și de apariție în lumea eterică.

În Săptămâna Mare, săptămâna dinaintea Noptii Învierii, fiecare dintre categoriile de ființe prezente își ocupă strategic pozițiile. Ființele luciferice sunt exterem de atente la activitățile omenești, mai ales la modul în care oamenii se roagă, se spovedesc sau desfășoară diferite activități. Ele urmăresc activitățile omenești chiar și în cele mai intime locuri. La rândul lor, oamenii prometeici desfășoară o amplă activitate tehnologică de natură eterică, dublată de o intensă desfășurare de forțe. Ei aranjează, în anumite locuri, pe care le schimbă din timp în timp, pe baza unor calcule numai de ei știute, diferite echipamente tehnologice de forme variate, care pulsează ritmic în culori multicolore; întind și strâng neîncetat un fel de conductori prin care

pulsează energia, probabil pentru a putea capta diferite energii cosmice sau telurice care se manifestă din abundență în această perioadă. În schimb, spiritele naturii (zaurdanii), locuitorii de drept ai lumii eterice, manifestă o nemulțumire vizibilă în legătură cu activitatea vizitatorilor mai mult sau mai puțin tehnologizați, care par să aducă perturbări ecosistemului eteric în ansamblul său.

Treptat, pe măsură ce se scurg zilele Săptămânii Mari, întreaga lume eterică suferă o modificare serioasă: luminozitatea începe să pălească, iar vegetația specifică acestei lumi începe să dea semne vizibile de "oboseală". În Vinerea Mare se așterne o liniște apăsătoare, iar ființele care-și desfășoară activitatea în lumea eterică - oameni, îngeri sau spirite ale naturii -, încep să perceapă un sentiment difuz de pericol, care devine din ce în ce mai pregnant, ca o alarmă care începe să avertizeze că se apropie un mare rău, un rău căruia nimeni nu știe dacă-i va supraviețui. Treptat, peste toată suflarea din lumea eterică se așterne o liniște stranie, asemănătoare celei de dinaintea unei furtuni violente, de dinaintea unui ciclon devastator sau a unui cutremur de mari proporții. Este o atmosferă apăsătoare, de parcă s-ar apropia sfârșitul lumii. Și, într-adevăr, pare că acel moment nu este prea departe, căci la ora 17 în Vinerea Mare, lumina din lumea eterică începe să pălească, până când se stinge definitiv. Puțin peste ora 17, în Vinerea Mare, are loc un eveniment copleșitor și unic: peste lumea eterică se lasă întunericul. În restul timpului, în lumea eterică există o lumină foarte plăcută, lăptoasă, care nu pare să emane dintr-un loc anume; oricum, nu există Soare care să lumineze ca în lumea materială.

Când lumina pălește total, lumea eterică - de fapt solul lumii eterice - este zguduită de un cutremur înfricoșător. Toate ființele prezente în lumea eterică încep să-și piardă strălucirea aurică (a duhului). Pe măsură ce încep să-și piardă strălucirea aurică, ființele din lumea eterică încep să geamă înfricoșate și să scoată strigăte de deznădejde. Când se așterne întunericul deplin, toate ființele din lumea eterică își pierd puterile ființiale. Îngerii care, în acele momente, se deplasau cu viteze amețitoare, se prăbușesc cu un zgomot sec prin vegetația lumii eterice. Se pare că, în aceste momente de întunecare progresivă, Sfântul Duh își retrace energia plasmuitoare de viață din tot ce există. Sfântul Duh este susținătorul a tot și a toate; El conferă viața la tot ce există. Orice retragere a Sa din tot ce există, înseamnă sfârșitul vieții pe toate palierele cosmice. După mai puțin de un minut - după timpul terestru - de întunecare, de groază și de pierdere totală a puterilor ființiale, totul începe, progresiv, să revină la normal. Totul redevine luminos, la fel ca înainte, iar puterile tuturor ființelor din lumea eterică, la fel ca și strălucirea aurică a duhurilor acestora, încep treptat să se reactiveze. Însă nimic nu poate șterge groaza adâncă sădită în pimirile tuturor.

Chiar în acele momente de panică, de groază și de întunecare din lumea eterică, cei mai sensibili oameni din lumea materială pot percepe o teamă nelămurită ce se ridică adânc din ființa lor, iar animalele manifestă o curioasă neliniște, multe dintre ele se agită aparent fără motiv sau chiar se manifestă cu furie, fiecare în felul și pe limba ei. După acele momente de întunecare, la oamenii încarnați, chakra muladhara începe să strălucească și să se activeze la maximum. Radiața muladharei capătă culoarea metalului topit, iar nimburile aurice ale acesteia capătă o culoare sângerie. Corpul eteric crește în mărime și în intensitate. Amintirile ancestrale izbucnesc cu intensitate, căci fiecare om își redescoperă pentru câteva secunde acea energie interioară teribilă

care l-a determinat să devină civilizat. În acele momente parcă fiecare om redescoperă în sine forța ancestrală care l-a determinat odinioară să lupte cu mamuții ori cu triburile inamice pentru cucerirea unui teritoriu. În fiecare om, prin chakra muladhara, crește energia primitivă care, prin călirea progresivă în “cuptoarele” istoriei, a fost refulată undeva în străfundurile ființei. Această energie ancestrală, forță brută a începuturilor, ce pare să-și aibă sălașul în muladhara, a fost folositoare oamenilor tocmai pentru a învinge teribilele piedici puse în fața civilizării; în aceste momente ea se manifestă cu tărie, ca și cum timpurile s-ar comprima, iar oamenii par să retrăiască într-un fel nelămurit perioada începutului umanității. În aceste momente persistă, de asemenea, o senzație de defulare a unor amintiri foarte vechi, amintiri de mult ascunse în străfundurile cele mai tainice ale inconștientului colectiv sau individual, ca și cum toate experiențele din încarnările trecute s-ar manifesta prin intermediul muladharei. Datorită energiei emisă de chakra muladhara, oamenii se manifestă diferit. Cei mai educați resimt un fel de oboseală imensă, dar și o vechime încalculabilă, ca și cum alaltăieri s-ar fi luptat cu mamuții, ieri s-ar fi opus lui Genghis Han și aseară ar fi fost părtași la revoluția franceză. În schimb, cei mai “tineri” simt un imbold nelămurit de a-și arăta forța, de-a arăta “ce tari sunt” și astfel sunt luați de val și comit acte imprudente sau extrem de violente, pe care, mai târziu, le regretă.

Statistic, luând în calcul rapoartele poliției, s-a constatat faptul că în perioada Paștelui au loc multe tulburări ale ordinii publice și fapte reprobabile, ajungându-se uneori chiar la vătămări corporale. Multe dintre ele se datorează activării bruște a energiei specifice chakrei muladhara, care determină creșterea nivelului adrenalinei și accese extreme de nervozitate.

✿ Înfrângerea morții ✿

După momentele de întunecare, răstimp în care Sfântul Duh își retrage pentru scurt timp energia plăsmuitoare de viață, în lumea eterică își fac brusc apariția mai multe ființe îngerești din ierarhia Fiilor Luminii, denumite Mângâietori.

Mângâietorii pot fi recunoscuți în lumea eterică după îmbrăcămintea lor foarte simplă, de culoare violetă, după mirosul vag de smochine care le însoțește prezența, după strălucirea lor aurică, mereu în schimbare. Mângâietorii sunt ființe mai mici în rang decât îngerii (nu au atins încă “gradul” de înger plin), au o înălțime de aproape 2,5 metri, au părul blond-cânețiu, ochii verzi sau albaștri. Toți Mângâietorii poartă pe piept un semn distinctiv - o siglă sau un simbol. Unii Mângâietori poartă semnul distinctiv în mijlocul pieptului, alții în partea dreaptă, alții în partea stângă. Șefii lor ierarhici poartă semne distinctive ceva mai complicate. În dialectul folosit de ființele din lumea eterică, Mângâietorii au un nume format din două cuvinte. Primul cuvânt al numelui - care corespunde prenumelui în lumea oamenilor - poate fi cunoscut de ființele care se manifestă în lumea eterică, iar celălalt cuvânt - care formează numele - nu poate fi cunoscut decât în palierul lor de reședință. Mângâietorii au o voce extrem de caldă și de plăcută, mai ales în momentele în care se roagă împreună cu oamenii și, în special, când se roagă împreună cu copiii.

Simultan cu apariția Mângâietorilor, apar Pajii - termen care desemnează o categorie aparte de spirite ale naturii - care se ocupă cu “treburile administrative”. Pajii

au grijă să instaleze diferite platforme eterice pe care se vor desfășura ceremoniile. Ceea ce numim platforme sunt de fapt locurile din lumea eterică unde, în paralel cu lumea fizică, se vor desfășura ceremoniile prin care se celebrează Învierea Domnului Iisus Hristos. Activitatea Pajilor din lumea eterică este oarecum identică cu cea care se desfășoară în lumea fizică, înaintea unui mare concert pe un stadion. La fel ca în cazul unui concert din lumea fizică, înainte de sosirea artiștilor care țin spectacolul, apar lucrătorii care instalează scena, pun decorul, se ocupă de sonorizare etc. Tot astfel, și în lumea eterică, înainte de sosirea personalităților care vor ține marile ceremonii, Pajii sau personalul administrativ aranjează decorul.

După ce pleacă Pajii, apar niște ființe îngerești care ar putea primi numele de Crainici. Crainicii sunt ființe îngerești din ierarhia Fiilor Luminii, subordonate Domnilor Karmei. Crainicii citesc un fel de suluri cu înscrisuri, precum crainicii din Evul Mediu. După ce pleacă Crainicii, vin alți Paji, care îndeplinesc tot soiul de ritualuri complexe. Ei “stropesc” locurile unde se vor celebra ritualurile și aruncă din coșulețele pe care le poartă în mâini un fel de petale multicolore din care se vor forma mici norișori luminoși și parfumați. Norișorii se formează din interacțiunea atmosferei lumii eterice cu acele petale colorate. De altfel, norișorii eterici formează acele “platforme” ce plutesc la 3-5 metri deasupra solului terestru. Pe norișori se instalează mai multe scaune de domnie, pe care, la momentul potrivit, se vor așeza înaltele ființe care vor participa la ceremonia eterică a Paștelui. Acele scaune par a fi făcute dintr-un material eteric asemănător diamantului.

Toate aceste pregătiri minuțioase se desfășoară din Vinerea Mare, imediat după momentele de întunecare, până aproape de miezul nopții de Sâmbătă, când se celebrează Învierea, chiar înaintea începerii slujbei în biserici. Ceea ce se petrece în lumea eterică are o înfățișare de basm, iar efortul de a descrie astfel de lucruri, aproape neverosimile pentru o minte omenească bazată pe logica formală, este destul de dificil. Dar, ceea ce este cu adevărat surprinzător este faptul că tot ce se petrece în lumea eterică, în cadrul acestei sărbători, a fost pictat pe pereții bisericilor creștine, în care sfinții, îngerii și celelele personaje stau așezate pe un fel de norișori care plutesc în aer. Acest fapt înseamnă, nici mai mult nici mai puțin, că primii oameni care au pictat bisericile creștine chiar vedeau aceste evenimente, iar picturile de pe pereți nu au nici un fel de simbolism ascuns, ci reflectă pur și simplu ceea ce se petrece pe un alt nivel al realității, invizibil oamenilor. De altfel, este știut că, în timpurile mai vechi, nu oricine putea picta pereții bisericilor; pictorii sau zugravii din vechime nu era simpli meseriași profani; în orice caz, aveau Harul. Tot ce este descris în aceste rânduri, Eugen afirmă că a văzut prin clarvedere, la nivelul lumii eterice, la o oarecare înălțime deasupra solului terestru, cam în dreptul turlor fiecărei biserici din lumea materială. Toate aceste scene se desfășoară simultan la orice biserică creștină - fie catolică, fie ortodoxă. Chiar dacă există o diferență de timp între celebrarea Paștelui în cadrul celor două Biserici (Paștele catolic și cel ortodox se celebrează în aceeași zi doar o dată la câțiva ani), evenimentele sunt identice.

Două scaune împărătești, dispuse la antipozi, se detașează din peisaj. Primul seamănă cu un fel de jelu uriaș, în mijlocul căruia strălucește un glob luminos ce emană scânteii și emite un sunet continuu, asemănător unui sursur de izvor. Scaunul împărătesc se află dispus la o înălțime de aproximativ 3 sau 4 metri de sol, pe un

norisor-platformă. Acesta este scaunul împărătesc al lui Iisus Hristos. La polul opus, situat cam la 20 de metri distanță de primul scaun de domnie, se află altul. Dar, spre deosebire de scaunul împărătesc al lui Iisus Hristos, care este simplu, al doilea scaun este împodobit cu pietre prețioase, cu felurite nestemate strălucitoare și cu o mulțime de steaguri colorate. Al doilea scaun nu este ocupat niciodată de nimeni. Deși este mereu gol, pe el este așezat un sceptru frumos lucrat, pe care se află o efigie: două aripi imense care se unesc deasupra unei pietre strălucitoare. Alături de sceptru se află o coroană ce pare din argint, în mijlocul căreia se află un spațiu gol. Acel spațiu gol creează senzația că de acolo lipsește ceva. Lângă al doilea scaun de domnie se așază, puțin înaintea miezului nopții, un alai de paji și de muzicanți, care cântă la diferite instrumente muzicale. În jurul celui de-al doilea scaun de domnie, atunci când începe slujba, se așază cinci femei de o frumusețe perfectă. Cele cinci femei par foarte vechi. Singura particularitate, care le deosebește de celelalte personaje, este că au ochii negri, lipsiți de iris, iar caninii sunt proeminenți, oarecum asemănători cu cei pe care epoca noastră i-a imaginat pentru vampiri. Cele cinci femei (printre care se află și Lillith) stau pe un fel de covoraș de fructe și flori multicolore și beau nepăsătoare licori din cupe frumos împodobite. Majoritatea ființelor îngerești din ierarhia Fiilor Luminei prezente la ritual le privesc cu mirare. Au și de ce, întrucât scaunul de domnie gol este al conducătorului ființelor întunecate, Lucifer, iar cele cinci femei sunt reprezentantele sale la această ceremonie. Existența scaunului de domnie gol pare să indice o invitație a îngerilor din ierarhia Fiilor Luminei către omologii lor care s-au rătăcit și au ales calea întunecată de a se întoarce la Dumnezeu. Atâta timp cât există scaunul gol, poarta împăcării rămâne deschisă. Firește, cu condiția ca cei rătăciți să se reîntoarcă la ceea ce erau cândva, când toate erau bune în fața lui Dumnezeu.

Deși în exteriorul unei biserici (la nivelul eteric) este mare freamăt și un continuu du-te-vino, în interior totul se desfășoară sobru și calm. În interiorul unei biserici (tot la nivelul eteric) se adună o mulțime de ființe umane, cu părul lung și alb, care încearcă să ajute oamenii. În limbajul folosit în lumea eterică, aceste ființe se numesc **Laamahri**, adică, “Cei care se contopesc”. Ele fac parte din cercurile puterii hristice.

Permanent, preoții din lumea materială sunt asistați de diferite ființe îngerești din ierarhia Fiilor Luminei, care stau, nevăzute, alături de ei pe toată durata slujbei. Activitățile preoților în biserică se petrec aproape simultan cu cele ale ființelor îngerești. În fapt, preoții nu fac altceva decât să repete, cu un decalaj temporal de până la o secundă, activitatea rituală desfășurată în lumea eterică de către ființele îngerești.

Astfel, alături de preotul principal care oficiază slujba într-o biserică stă o impresionantă ființă îngerească de rang înalt din ierarhia Fiilor Luminei. Ființa îngerească stă deasupra și puțin în spatele preotului, ține mâna stângă în sus, cu cele două degete unite, iar mâna dreaptă o ține pe creștetul capului preotului. În momentul în care ființa îngerească vorbește, preotul citește Sfânta Liturghie. Prin intermediul acestei ființe îngerești se scurg energiile, de culoare roșie, ale Sfântului Duh în creștetul capului preotului. Numele unui astfel de ființe îngerești este format din două vocale, și s-ar traduce în limba oamenilor prin expresia “Cei prin care se toarnă”.

În stânga preotului stă o altă ființă îngerească extrem de puternică. Înaltă, sobră, emanând putere, această ființă îngerească face parte din “Oastea cea mare” condusă de cel care, în limbajul folosit în lumea eterică, poartă numele Mhamuuth, adică “Cel

asemănător Izvorului de Lumină” (“Izvorul de Lumină” este **Hauti**, Dumnezeu), iar în limbajul oamenilor se numește Mihail. Ființa îngerească din Oastea Îngerului Mihail, care se află în stânga preotului ce citește slujba, are în jur de 3 metri înălțime, părul scurt, blond sau chiar negru, ochii duri, irisul și cristalinul de culoare verde sau albastră. În mână poartă o armă teribilă, specifică tuturor ființelor ce fac parte din Oastea Îngerului Mihail. Această ființă îngerească războinică este, pe toată durata slujbei, “bodyguard-ul” personal al preotului. Arma purtată de această ființă îngerească, care în limbajul folosit de ființele din lumea eterică se numește **shekinattiii**, este o spadă care de la distanță pare ca o bară din lumină, pe care circulă cu repeziciune un foc roșu. Spada de lumină pe care circulă o energie roșie condensată supără serios privirile unui clarvăzător. În dreapta preotului stă o altă ființă îngerească, numită **Korii aee**, adică Mediator. Această ființă îngerească are părul lung până la brâu, de culoare galben-aurie, iar pe frunte are o diademă ce pare de foc. Cu ochii mari, albaștri, fața prelungă, albă și buzele roșii precum mărganul, poartă o togă de culoare albă, încinsă la mijloc cu un brâu aidoma diamei. Ea provine de pe nivelul al șaselea al Terrei aurice. Mediatorii au rolul de a media între lumea oamenilor și lumea cerească.

De-a lungul desfășurării slujbei din noaptea de Paște, preotul suferă o transformare importantă: aura din jurul capului devine mult mai mare și mai intensă, iar corpul astral devine alb strălucitor și începe să emane un parfum de trandafiri. La rândul lor, ființele îngerești din ierarhia Fiilor Luminii prezente la ceremonie dobândesc o înfățișare extrem de expresivă: părul și ochii lor par din flăcări, iar buzele roz contrastează foarte puternic cu fața impecabil de albă. Au o îmbrăcăminte vaporosă de lumină care-și schimbă mereu culoarea. Toate mișcărilor lor sunt extrem de line și de armonioase. Pe toată durata slujbei din noaptea de Paște se aude un sunet ca de clopoței, un clinchet foarte plăcut, urmat de un vânticel rece, ca un curent sau ca o adiere proaspătă de primăvară. Clinchetul melodios are rolul de a domoli senzația extrem de puternică de exaltare ce învăluie credincioșii prezenți. Fiind atât de puternice, atunci când se manifestă în cadrul slujbei din noaptea de Paște, energiile Sfântului Duh ar aduce credincioșilor o stare de nesuportat - ca un fel de exaltare prelungită. Pe măsură ce preotul citește Sfânta Evanghelie, linia divină a bisericii devine din ce în ce mai luminoasă, iar din altar ies mii și mii de scânteii colorate. Mii de fulgere coboară din înalțuri; simultan, se aud mii și mii de voci, ce urcă și coboară precum zgomotul făcut de talazurile unei mări.

Puțin înainte de miezul nopții se deschide Poarta cerului (Poarta 1). Prin poartă pătrund mii și mii de ființe îngerești din ierarhia Fiilor Luminii, într-un alai strălucitor. Pot fi recunoscuți Îngerul Gabriel, Îngerul Rafael și alte ființe îngerești importante din ierarhia Fiilor Luminii. În fața tuturor îngerilor din ierarhia Fiilor Luminii stă Îngerul Gabriel - care, în limba lumii eterice este numit **Haelimuth**, în traducere “Cel ce stă în față”. El este înveșmântat în ținuta de ceremonie, cu toate însemnele funcției, atributelor și autorității sale. Toate celelalte ființe îngerești vin, ca la un semnal, în întâmpinarea sa. Și ținuta Îngerului Rafael este impunătoare. În akhatakha, Îngerului Rafael i se spune **Hazimuth**. În lumea eterică, Îngerul Rafael are o înfățișare foarte blajină, o statură impunătoare, părul castaniu, lung și drept, ochii inocenți, căprui-cafenii și vorbirea blândă și învăluitoare.

Aproape simultan, din Poarta 1 se aude un sunet cu tonalitate gravă, prelungă, ca de corn, peste care se suprapune un sunet ca de trompetă. Sunetele devin din ce în ce mai intense, sunetul de trompetă pare a se amplifica și multiplica în mii de alte sunete ascuțite, în timp ce lumea eterică pare a se cutremura din toate încheieturile. Parcă o turmă de mamuți gigantici se apropie în galop înfricoșător, măturând totul în cale. Astfel pătrunde prin Poarta 1 Oștirea cea Mare (grosul oștirii) condusă personal de către Îngerul Mihail. Oștirea Îngerului Mihail este formată din mii și mii (“mii de mii de zeci de mii”, după o formulare din lumea eterică) de ființe îngerești luptătoare; toate ființele îngerești aflate sub comanda Îngerului Mihail sunt înarmate cu acele formidabile săbii prin care circulă un foc roșu intens, numite **șehekinattiii**. Condusă de principalii Locotenenți ai Îngerului Mihail, Oștirea cea Mare înaintează ca la o bătălie, în straturi concentrice. Pare că întreaga forță a universului se manifestă prin ei. În mijlocul lor, pășește însuși Îngerul Mihail - Îngerul Puterii.

Simultan, prin Poarta 2 intră o mare oaste de ființe luciferice, Cei cu ochii negri. Și ostașii luciferici sunt înarmați cu săbii similare. Cele două armate plutesc una în fața celeilalte, la mică distanță, înfruntându-se din priviri. Par a fi gata să se repeadă unele asupra altora. Atmosfera pare a se încinge, toată suflarea prezentă stă cu sufletul la gură, așteptând să vadă ce se va întâmpla.

În momentul în care atmosfera devine explozivă și dintr-un moment în altul pare că va începe o teribilă confruntare între forțele aflate față în față, apare Iisus Hristos, însoțit de cercurile puterii hristice. Trupul de slavă al lui Iisus Hristos are două culori distincte: de la brâu în jos strălucește în culoarea metalului topit, iar de la brâu în sus strălucește în albul cel mai pur ce poate fi observat în lumea eterică. În jurul Său strălucesc mii de curcubeie. În ciuda strălucirii orbitoare a curcubeelor de lumină, privit mai de aproape, se poate distinge aspectul trupesc al lui Iisus Hristos: părul ondulat, castaniu închis, ochii căprui-verzui, nasul ușor acvilin, gura cu buzele pline. Iisus Hristos seamănă perfect la înfățișare cu Izvorul de Lumină, **Hauti**, Dumnezeu Tatăl. Formularea Crezului creștin, care pentru unii este numai metaforică, își găsește suprema justificare: **Iisus Hristos este Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Lumină din Lumină.**

La rândul lor, oamenii din Cercurile puterii hristice sunt înveșmântați în robe albe ca zăpada, care poartă pe frunte diademe ce par de foc, din care ies o mulțime de scântei. Toți acești oameni ce-l însoțesc pe Iisus Hristos au înscris numele pe frunte, cu aceleași litere de foc. Toți țin în mâini globuri de lumină orbitoare.

Imediat după Iisus Hristos, își face apariția Fecioara Maria, denumită de ființele din lumea eterică **Ioaeo** sau **Anina** - în traducere, “Cea care mijlocește pentru sufletele toate”; alteori este numită **Corrrii Aeeooo** - în traducere “**Cea care plânge pentru noi**”. În limba akhatakha, fiecare ființă este denumită în funcție de atribuțiile pe care le manifestă într-un anumit moment. Când îndeplinește alte atribuții, Fecioara Maria este numită altfel. Această afirmație este valabilă pentru oameni, îngeri și spirite ale naturii. Fecioara Maria este o ființă diafană și delicată, cu părul castaniu, ce-i curge în valuri, ochii căprui, foarte blânzi, fața albă ce se împurpurează atunci când vorbește însuflețit sau când zâmbește. Îmbrăcămintea Fecioarei Maria radiază o luminozitate argintie. Și Fecioara Maria este însoțită de oamenii din Cercurile puterii, care mijlocesc neconținut pentru oamenii întrupați, în special pentru copii.

După apariția Fecioarei Maria, prin Poarta 1 pătrund mai multe ființe îngeresti din ierarhia Fiilor Luminii, lipsite de formă umanoidă; ele au forma unor sfere de culoare violetă. Alături de ele își face apariția o ființă angelică de formă umanoidă, numită Thaimahaaa. Această ființă îngerească este **Îngerul Morții**. **Thaimahaaa, Îngerul Morții**, are o înfățișare plăcută: ochii căprui, blânzi și înțelegători, fața albă, prelungă, fin conturată. În limba lumii eterice Thai înseamnă “sfârșit”, iar Mhaa înseamnă “Început”; sensul numelui său este “Începutul dincolo de sfârșit”. Îngerul morții îi veghează pe toți oamenii la marea trecere prin poarta morții. În momentul în care apare la ceremonia Paștelui, Îngerului Morții i se înmânează o sulică.

Alături de ființele îngeresti menționate, la ceremonia din lumea eterică a Paștelui mai participă și Ioh, Conducătorul spiritual al Poporului Român, reprezentantul uman al Prințului sau Îngerului protector al Poporului Român, **Ișshion** - cel care, de-a lungul istoriei, conduce din palierele invizibile destinele poporului. Ioh are părul alb, cârlionțat, este robust, lat în umeri, cam de 1,80 metri, ochii albaștri. Este îmbrăcat într-o haină lungă cu broderii de aur la manșete și la guler. El poartă în mână un stindard cu însemnele vechi ale Poporului Român. Ioh participă la toate ceremoniile care se fac sub flamura steagului național: jurăminte militare, tânosiri de biserici, hirotonisiri de preoți, depunerea jurământului de Președintele sau de Regele țării, de membrii Guvernului sau de alte oficialități care reprezintă Poporul Român. În cadrul ceremoniei Paștelui, Ioh stă deasupra Patriarhului României, indiferent cine ar fi acesta.

În tot acest răstimp, ostașii luciferici din armata ce intrase prin Poarta 2 nu încetează să arunce vorbe sfidătoare celor din Oastea Îngerului Mihail; doar, doar se aleg măcar cu perturbarea ceremoniei, gândesc ei. Tensiunea este din ce în ce mai mare și plutește ca o ceață grea de jur împrejur. Uneori, cei din Oastea Îngerului Mihail au tendința de a-și schimba poziția strategică (dispunerea în spațiu). Alteori, ființele luciferice se retrag câțiva pași, dar nu-și părăsesc pozițiile; ele continuă să privească sfidătoare, agresive și amenințătoare la ceea ce se petrece în jurul lor.

Uimitor este faptul că, în lumea materială se întâmplă cam aceleași evenimente: de-o parte, unii oameni așteaptă netulburați să vină miezul nopții pentru ca preotul să strige **“Hristos a înviat”**, în timp ce alții, strânși în grupuri compacte, sfidează totul, într-un comportament extrem de irevențios.

☞ “Vino și ia Lumină” ☞

În mod concret, ceremonia propriu-zisă a Paștelui începe la miezul nopții, prin rostirea, de către Îngerul Gabriel, în dialectul akhatakha, a următoarelor cuvinte: **“Leh, Leh Shoonah ii see Șainiaah”**.

Ca la un semnal, imediat după ce Îngerul Gabriel rostește aceste cuvinte, toți îngerii prezenți în lumea eterică repetă aceleași cuvinte ca un cor imens. **Și tot ce se vede și nu se vede repetă ca un ecou. Și tot ce există și va exista află.**

Cuvintele rostite în limba akhatakha de către Îngerul Gabriel echivalează cu ceea ce, imediat, rostesc preoții, în toate lăcașurile de cult: **“Hristos a înviat din morți”**. Imediat după preoți, în lumea materială, toți credincioșii repetă: **“Hristos a înviat”** și **“Adevărat a înviat”**.

Primul care rostește chemarea de a lua lumină este, în lumea eterică, însuși Iisus Hristos, care, cu vocea sa dulce ca mierea, rostește în limba akhatakha: “**Lehi, Lehi te hesaii**”, adică “**Vino, vino și ia Lumină**” (această chemare este la singular, întrucât se adresează fiecărui om în parte). Iar preoții rostesc automat în lumea materială: “**Veniți și luați Lumină**”. Apoi, Iisus Hristos ridică spre cer trei degete de la mâna dreaptă, în timp ce coboară trei degete de la mâna stângă spre pământ, rostind în akhatakha: “**Iooh eeh Iooh, Shona, Teh Saiti**”, în traducere “**Eu Sunt, Eu, Lumina Lumii**”.

În momentul în care preotul rostește, pentru prima oară, imediat după miezul nopții, “**Hristos a înviat**”, din interiorul aurei lui Iisus Hristos iradiază o Lumină blândă și binefăcătoare. Aceasta este Lumina Iubirii. În acel moment, părul și ochii lui Iisus Hristos devin ca de foc alb. Lumina extraordinară emanată de Trupul de slavă al Domnului Iisus Hristos luminează ochii și fețele celor din jurul său. Simultan, îngerii din ierarhia Fiilor Luminii cresc în putere și tărie, iar oamenilor din cercurile puterii le crește luminozitatea aurie a ochilor și a feței, strălucind feeric. Lumina lui Iisus Hristos se propagă apoi, prin lucrarea Sfântului Duh, prin intermediul plaselor mesianice, la toți credincioșii, după *principiul candeliei*. În acele momente, ființele luciferice prezente la ceremonie își acoperă instinctiv ochii cu mâinile, iar oastea lor se retrage fulgerător din lumea eterică.

Imediat după acest moment, Îngerul Gabriel se așează alături de Iisus Hristos. Aproape concomitent își fac apariția câțiva Crainici, ființe îngerești din ierarhia Fiilor Luminii, care citesc mai multe suluri cu înscrisuri, precum în Evul Mediu. După ce Crainicii își strâng sulurile, are loc cel mai grandios eveniment care se petrece la ceremonia Paștelui. De altfel, ceea ce se petrece în aceste momente este cel mai important eveniment ce se produce în Terra aurica.

Evenimentul se desfășoară astfel: Îngerul Morții pune sulița ce-i fusese înmănată la picioarele lui Iisus Hristos. Iisus Hristos așază piciorul drept peste suliță și întinde mâinile lateral, îndoite de la cot, cu palmele în sus, ca și cum ar forma o cruce. Degetele mari, mijlocii și mici ale fiecărei mâini sunt reunite într-un gest sacru, exact așa cum se vede pictat pe pereții bisericilor. În acel moment solemn, în lumea oamenilor, preotul strigă de trei ori “**Hristos a înviat**”, urmat de mulțimea de oameni care strigă în cor “**Adevărat a înviat**”. Imediat după aceea, Îngerul Gabriel se apleacă, ridică sulița și, cu o mișcare hotărâtă, o rupe pe genunchi. Sulița se rupe în trei bucăți perfect egale. Apoi, unul din oamenii din Cercurile puterii hristice iese din mulțime și îngenunchează în fața lui Iisus Hristos. Iisus Hristos îl întreabă de mai multe ori ceva, iar omul răspunde. După un scurt dialog, omul se ridică ajutat de Iisus Hristos - de fapt Iisus Hristos îl ridică pe acel om -, îl sărută pe obrazul drept și îi înmânează o diademă, o haină și o sferă strălucitoare.

După aceea, Îngerul Gabriel ia cele trei bucăți ale suliței frânte și le aruncă cu putere în jos. Pământul, de fapt solul lumii eterice, le “înghite”. În acel moment se aud, ca răspuns, mii de mugete fioroase care formează împreună un sunet cumplit, ce nu poate fi uitat prea ușor. Aici este vorba despre un fenomen ce nu are corespondent în lumea materială, în care un obiect aruncat cu putere spre pământ, pătrunde efectiv în sol. Acolo, în adâncurile materiei se află forța răului în cea mai cruntă manifestare a sa. Ea se manifestă ca un șarpe uriaș, solzos, cu aripi. Această forță a adâncurilor, adevăratul rău, a fost denumită “satan”, adică “Adversarul”; în limba folosită de

fiițele din lumea eterică este numit “Cel rău” sau “Hallshithan”. Forța răului - “Cel rău” - este astfel răpusă prin aruncarea suliței de către Îngerul Gabriel, prin Puterea Domnului Iisus Hristos și prin Lucrearea Sfântului Duh. Sulița pătrunde până în miezul de foc al pământului, acolo unde sălășuiește “Cel rău”.

Imediat după miezul nopții, după ce preotul a rostit “**Hristos a înviat**”, nenumărate fulgere de energie roșiatică brăzdează cerul (eteric), pătrund în altar, iar de acolo se răspândesc în mulțimea de oameni, mai întâi în copii, apoi în oamenii adulți. Toate fulgerele de energie roșiatică pătrund în creștetul capului celor prezenți. Ele sunt manifestările Sfântului Duh. Imediat după ce energiile Sfântului Duh sunt absorbite de aura oamenilor, acestea încep să lumineze feeric. Energiile Sfântului Duh amplifică auzul uman, iar energia vitală de la baza coloanei vertebrale, ce se aseamănă cu o spumă roșie, se ridică de-a lungul canalului Sushumna până în creștetul capului, precum o fântână arteziană mirifică, împrășcând în jur cu stropi mari și colorați. Acest fenomen nu durează mult. La unii oameni această explozie mirifică de lumină și de culori durează foarte puțin, după care totul se liniștește. La alții, explozia de lumină durează ceva mai mult. Astfel se încheie prima parte a celei mai importante sărbători a creștinătății: celebrarea Triumfului Luminii.

Semnificația primei părți a ceremoniei Paștelui - sau, cel puțin, una din semnificațiile evenimentelor petrecute în palierul eteric, reflectate în palierul material, prin citirea de către preoți a Sfintei Liturghii - poate fi raportată la regenerarea întregului sistem auric terestru. În esență, totul se constituie a fi repetarea acțiunilor arhetipale ale lui Iisus Hristos de acum aproape 2000 de ani din Palestina.

Prin acțiunile de acum 2000 de ani, Iisus Hristos a învins moartea, iar destinul Său s-a unit cu destinul tuturor oamenilor de pe pământ - prezenți, trecuți sau viitori. Prin acțiunile lui Iisus Hristos s-au deschis porțile iertării păcatelor, nemuririi și vieții veșnice pentru toți oamenii - într-un cuvânt, s-au deschis porțile mântuirii.

❧ Viitorul începe azi ❧

În a doua parte a ceremoniei Paștelui, care începe cam la o jumătate de oră după miezul nopții, se produc mai multe evenimente ce privesc destinul personal al fiecărui om. Astfel, imediat după ce se încheie prima parte a ceremoniei Paștelui, își fac apariția Îngerii Veghetori ai fiecărui om. Începând de la nașterea în lume materială și până la moarte, fiecare om are trei Îngeri Veghetori (la Paște se manifestă, în trup eteric de formă umanoidă, doar doi dintre ei).

Îngerii Veghetori sunt subordonați în mod direct Îngerului Morții, dar acest fapt nu înseamnă că activitatea lor trebuie raportată doar la actul morții sau la fenomenele conexe. Dimpotrivă, Îngerii Veghetori se ocupă de viață, nu de moarte. Ei se îngrijesc de sistemul auric uman, reparând în mod permanent ceea ce strică omul prin activitatea sa total nesănătoasă din timpul vieții. Îngerii Veghetori sunt prezenți atât la nașterea unui om, cât și la moartea sa, ajutându-l să se desprindă în mod optim, pe cât posibil fără suferințe, de trupul material.

La începutul celei de-a doua părți a ceremoniei eterice a Paștelui, Îngerii Veghetori verifică starea aurică a oamenilor pe care-i au în supraveghere, întrucât, datorită extraordinarei desfășurări de forțe spirituale, sistemul auric omenesc și, în

primul rând, chakrele au tendința de a funcționa la un nivel foarte înalt, motiv pentru care pot să apară disfuncții ale auri. Ei acționează direct asupra chakrelor, diminuând funcționarea în exces a unor chakre care se “supraîncălzesc”. Datorită faptului că chakrele oamenilor încep să funcționeze în exces, mulți dintre cei prezenți la slujba de înviere pot avea anumite percepții, trăiri, sentimente sau chiar viziuni inexplicabile. Acestea încetează imediat după ce Îngerii Veghetori acționează, prin metodele lor specifice, asupra principalelor chakre. Cea mai vizată este chakra ajna, prin care se pot percepe anumite viziuni.

La aproximativ o jumătate de oră după miezul nopții, prin Porțile cerului, rămăse deschise în tot acest răstimp, pătrund în valuri succesive mai multe categorii de ființe, de la ființele omenești defuncte - care, o singură dată pe an, pot coborî în palierul eteric - până la ființele îngeresti cu diferite misiuni. Simultan, își fac apariția mai multe spirite ale naturii foarte pitorești, care, dacă ar putea fi observate de oameni, ar stârni zâmbete de încântare. Spiritele naturii sunt personaje parcă desprinse din basmele pentru copii: pitici, zâne, paji în costume frumos împodobite. Mai întâi sosește o armată de pitici în ținute de sărbătoare. Piticii - băieței și fetițe, spirite ale naturii de diferite categorii și înfățișări -, în costumații pitorești, aruncă din coșulețe petale frumos colorate, strălucitoare. Alți pitici transportă, într-un fel de lectici frumos împodobite, ființe gingașe, cu înfățișarea unor zâne: acestea sunt Fetițele-Puteri, care coboară de pe nivelul lor astral de reședință pentru a lua contact cu oamenii.

Fetițele-Puteri, înaltele ființe îngeresti conducătoare ale subpalierelor lumii astrale, au înfățișarea unor copile zglobii, cu nasul cârn, bucălate, cu rochițe viu colorate, cu flori prinse în bucle și în rochițe; și ele par rupte din basmele pentru copii. Totuși, Fetițele-Puteri au un aer extrem de matur. Fetițele-Puteri, care sunt conducătoarele subpalierelor astrale ale Terrei aurice, au ochii lipsiți de iris. Fetițele-Puteri au rochițele, părul și ochii de aceeași culoare. Culorile rochițelor, părului și, mai ales, ale ochilor Fetițelor-Puteri reflectă culorile subpalierului astral de unde provin. Fiecare subpalier are o anumită culoare, ce corespunde unui anumit tip de corp duh uman. Astfel, de exemplu un om din clasa a treia evolutivă - galben - este vizitat la ceremonia Paștelui de o Fetiță-Putere, ai cărei ochi și vestimentație - rochiță, păr etc - au culoarea galbenă. Același lucru se poate spune despre ceilalți oameni, din celelalte clase evlutive.

Atunci când coboară din lectici, Fetițele-Puteri care au aspectul unor fetițe zglobii, bucălate și carne, par să plutească, fără a atinge pământul. Pe un covor de flori aruncate de piticii din jur, Fetițele-Puteri ajung în preajma oamenilor care au corpul duh corespondent. Între Fetițele-Puteri și oameni există legături energetice speciale. Unii oameni sunt legați de Fetițele-Puteri prin fire energetice ce pornesc de la nivelul umărului, undeva din apropierea claviculei. Ajunse în preajma oamenilor, Fetițele-Puteri încep să “scaneze” diferite aspecte ale auri. Aparent, nu are loc nici un fel de scanare: fetițele se comportă atât de lin încât, la început, un observator ocazional ar avea impresia că se produce o reîntâlnire, după un timp îndelungat, între două persoane care țin foarte mult una la cealaltă. De fapt, chiar așa și este. Oamenii sunt protejați Fetițelor-Puteri. Evident, oamenii nu sunt conștienți de aceste evenimente, continuând să vorbească ori să desfășoare alte activități în palierul material, dar Fetițele-Puteri nu sunt interesate de acest aspect. Ele sunt interesate de aspectul general al auri

protejaților lor. Astfel de scene se aseamănă cu cele desfășurate în locurile de joacă, unde părinții grijulii aranjează vestimentația copiilor ori le șterg năsul, fără a-i împiedica pe micuți să țopăie ori să alerge. Fetițele-Puteri cercetează creșterea evolutivă a protejaților lor. Ele pot fi mulțumite sau nemulțumite de nivelul atins de protejații lor, iar în funcție de aceasta pot cere avantaje karmice pentru ei. În funcție de rezultat, Fetițele-Puteri adoptă o atitudine sau alta. Unele dintre Fetițele-Puteri se bucură, iar altele se întristează. În momentul în care remarcă o evoluție favorabilă a omului, Fetițele-Puteri comunică cu ființele diriguitoare implicate în evoluția oamenilor aflați în trup material - Iisus Hristos și Îngerul Gabriel - care, în acele momente, discută aspectele legate de starea prezentă a umanității.

După câte se pare, Fetițele-Puteri pot cere ființelor diriguitoare anumite avantaje karmice sau includerea oamenilor respectivi în "jocuri" superioare ale destinului - care se concretizează, în perioada următoare, în evenimente importante: găsirea unui loc de muncă mai bun, urcarea pe scara socială etc. Alteori, se are în vedere implicarea în anumite situații care pot genera o creștere evolutivă accelerată.

După ce Fetițele Puteri își încheie activitatea și se retrag, se produce un alt eveniment important. Ca la un semnal, prin Poarta 1 apar ființele îngerești denumite Mesageri. Aceste ființe sunt Mesagerii Domnilor Destinului (ai karmei). Fără să întrebe pe nimeni, ca și cum totul ar fi stabilit, Mesagerii Domnilor Destinului se răspândesc la toți oamenii, fie că aceștia stau acasă și dorm, fie că sunt în curtea sau în incinta vreunei biserici, fie că sunt la discotecă sau club. Mesagerii sunt însoțiți de Scribi, alte ființe îngerești din subordinea Domnilor Destinului, care pun anumite semne pe frunțile oamenilor. De fapt, Mesagerii au rolul de a transpune, în lumea materială, deciziile Domnilor Destinului cu privire la destinul fiecărui om, în funcție de faptele acestuia din ultimul an (intervalul scurs de la Paștele din anul precedent).

Evident, nu Domnii Destinului stabilesc karma fiecărui om, ci oamenii înșiși, prin faptele lor. Domnii Destinului nu fac altceva decât să constate și să includă destinul personal al fiecărui om în destinul mai vast al întregii comunități omenești. Mesagerii Domnilor Destinului transpun deciziile superioare la nivelul fiecărui om în parte și, în consecință, la nivelul comunităților. Astfel, în funcție de karma acumulată, Mesagerii Domnilor Destinului aplică pe fruntea oamenilor, în a doua jumătate a nopții de Înviere, un semn care reflectă destinul potențial pentru viitorul an, până la Paștele viitor, ca rezultatul a destinului trecut. Nu ei fixează karma viitoare, ci omul. Ei doar consfințesc destinul ce stă să vină. Acest eveniment se produce o singură dată pe an, în noaptea de Paști, iar în acest moment important se stabilește destinul omului pentru anul ce începe.

Faptul că, în epoca modernă, Anul Nou se celebrează la sfârșitul lunii decembrie, iar Paștele patru-cinci luni mai târziu nu trebuie să încurce pe nimeni. Toate popoarele antice celebrău sărbătoarea Anului Nou la începutul primăverii, când, după cum stă scris în cărțile antichității, se stabilea destinul fiecărui om în parte. Acest fapt, cunoscut de vechii mitografi, se desfășoară și în ziua de astăzi, dar nu la Anul Nou, care nu mai corespunde, datorită modificărilor aduse în epoca modernă, cu adevăratul început al anului. Din acest motiv, începutul adevărat al unui an coincide cu sărbătoarea Paștelui, momentul sacru în care se stabilește ceea ce se va întâmpla în viitoarele 365 de zile, atât pentru fiecare om în parte, cât și pentru umanitate în general.

Aici se cuvine totuși un mic comentariu. Mulți oameni au impresia că totul în cosmos, inclusiv fenomenul karmei, este bătut în cuie, ceea ce este destul de departe de adevăr. Destinul omului în decursul unei încarnări nu este predestinat strict, existând o mulțime de evenimente determinate de voința omenească și de liberul arbitru. Există, de asemenea, o mulțime de variabile, ce pot fi depășite sau modificate într-un sens sau în altul. Omul alege singur calea pe care o dorește. El poate progresa benefic sau poate stagna, în funcție de alegerea sa și de puterea pe care o are în a provoca evenimente compatibile. Uneori, Fetițele-Puteri pot obține de la cei ce diriguiesc destinele oamenilor o mică derogare, astfel încât, omul respectiv, în ciuda unor deficiențe minore, să poată pătrunde într-o nouă etapă existențială, ceea ce poate însemna propulsarea într-un alt joc karmic. Probabil că astfel de evenimente se produc frecvent, ele neîmpiedicând în nici un fel mersul de ceasornic al cosmosului. Totuși, doar Iisus Hristos personal poate accepta, în noaptea de Paște, pătrunderea unui om, la cererea unei Fetițe-Putere, pe alte coordonate karmice; aceasta se realizează, după cum se spune în lumea eterică, prin “cercetarea inimii”. Aceste ultime elemente reprezintă doar variabile. Toate variabilele luate în calcul în noaptea de Paște sunt structurate pe baza unor constante ale existenței omenești. Constantele reprezintă karma fiecărui om și nivelul său în ceea ce privește munca de dreaptă învățătură.

În momentul în care Scribii își încheie activitatea, sărbătoarea Paștelui se încheie. Ulterior, oamenii se perindă prin fața altarului pentru a lua paștele: “Beți, mâncați, acesta este trupul Meu, acesta este sângele Meu”, spune Iisus Hristos în Sfânta Evanghelie, iar acesta este temeiul unui mare mister al Terrei aurice, care se săvârșește neîncetat de 2000 de ani. Prin intermediul ceremoniei Paștelui, principiul candelii sau al transiterii luminii harice își găsește expresia sa cea mai concretă. “Veniți de luați lumină” este expresia cea mai adâncă pe care o poate îmbrăca, în lumea materială, acest principiu cosmic.

Orice om poate resimți în mod concret acea emoție de la miezul nopții de Paște, când toate luminile se sting, pentru ca, imediat după aceea, să fie aprinsă flacăra primei lumânări; de asemenea, orice om poate observa cum se transmite lumina de la om la om prin intermediul lumânărilor. Totuși, acesta este doar efectul unor fenomene petrecute pe un alt palier al cosmosului, acolo unde o altfel de lumină, Lumina harică, emanată din Trupul de slavă al lui Iisus Hristos, este transmisă și preluată de fiecare om în parte prin intermediul corpului haric al plaselor mesianice; această lumină este, ulterior, transmisă mai departe și la cei care se află în afara porților unei biserici. Este astfel suficient ca o singură persoană dintr-o familie sau dintr-un sat să vină la biserică și să ia Lumina lui Iisus Hristos și s-o transmită mai departe la toți credincioșii, pentru ca, pe baza principiului candelii, aceștia să beneficieze de ea. Este nevoie de un singur om care să aibă format corpul haric al plaselor mesianice, pentru ca și alții, prin inducție, să fie mântuiți prin el. De 2000 de ani, lucrurile s-au schimbat și în ceea ce privește destinul (karma) oamenilor - a fiecărui om în parte, dar și a umanității în ansamblu. După cum se știe, legea karmei presupune acțiune și reacțiune; cu alte cuvinte, pentru faptele rele, care se situează în afara Ordinii cosmice, omul trebuie să plătească un anumit preț. Fiecare faptă rea săvârșită în trecut se întoarce astfel asupra celui care a comis-o. Astfel, în virtutea legilor karmice, omul trebuie să plătească prețul pentru faptele rele pe care le-a comis.

Până acum 2000 de ani, legile karmice funcționau mecanic, așa cum sunt descrise în vechile cărți indiene sau în vechile cărți ebraice: ochi pentru ochi, dinte pentru dinte. De fapt, legile karmice funcționează la fel și astăzi - ar fi imposibil să nu funcționeze. Cum este și firesc, legile karmice nu au fost anulate de nimeni, ele sunt viabile și vor fi viabile cât timp va exista lumea. Karma este legea fundamentală a cosmosului. Deși legile karmice sunt și vor fi mereu aceleași, de 2000 de ani, pentru persoanele botezate în rit creștin - indiferent care este acela: ortodox, catolic, etc - acțiunea karmei este modificată prin activitatea lui Iisus Hristos.

Prin plățirea prețului răscumpărării umanității, Iisus Hristos a preluat păcatele lumii - ale tuturor oamenilor: trecuți, prezenți și viitori. Iisus Hristos a preluat păcatele tuturor oamenilor și a plătit, în mod anticipat, prețul pentru ele. Numai astfel, mântuirea a devenit posibilă pentru toți oamenii. Dacă Iisus Hristos n-ar fi plătit prețul răscumpărării, nimeni n-ar fi capabil să se mântuiască și toți oamenii ar fi condamnați să comită aceleași erori existențiale la nesfârșit. Dar, pe de altă parte, acest fapt nu înseamnă că omul este liber să facă ce-i place și să greșească la nesfârșit. Ar fi cea mai mare eroare dacă cineva s-ar culca pe-o ureche, socotind în sinea lui că Iisus Hristos, oricum, plătește erorile comise de oameni. Firește, Iisus Hristos, ca Domn al întregii suflări omenești încarnate sau decorporate din Terra aurica, poate oferi soluția mântuirii; omul este liber să o urmeze sau nu. Iisus Hristos nu se poate substitui fiecărui om și nu încalcă liberul arbitru al niciunei ființe. Nici o ființă îngerească - nici chiar Dumnezeu - nu poate împiedica un om să-și exercite liberul său arbitru, dar consecințele actelor și gândurilor oamenilor au repercusiuni în viitor. Oamenii sunt cei care se îndepărtează de adevărata cale și de Dumnezeu, iar rezultatul este suferința.

Prin liberul arbitru, fiecare om poate făptui ceea ce-i place și poate acumula orice karmă dorește: bună sau rea. Depinde de fiecare om în parte; prin liberul arbitru, doar omul în cauză poate alege ce cale să urmeze. Comportamentul just al fiecărui om - în ultimă instanță, comportamentul inteligent în timpul vieții - este cheia care deschide poarta Împărăției cerurilor. Analizat îndeaproape, din punct de vedere strict uman, trebuie să recunoaștem că nici nu se cere chiar atât de mult de la oameni. Se cere doar moderație, dreptate, iubire față de semenii. Iar pentru dobândirea acestor caracteristici general umane nu este necesară nici un fel de școală înaltă.

Oamenii se încarnează în lumea materială pentru a evolua. Aceasta înseamnă, implicit, că trebuie să-și câștige onest existența, iar pentru aceasta nu au voie să se abată de la morală. Oamenii pot trăi decent prin adoptarea unei "minima moralia". Prin liberul arbitru, prin acțiunile sau gândurile pe care le au, oamenii se situează de o parte sau alta a baricadei - de partea lui Iisus Hristos și a Fiilor Luminii ori de partea Fiilor întunericului. Prin acțiunile care au la bază iubirea, oamenii se situează în tabăra lui Iisus Hristos și a Fiilor Luminii, iar prin acțiunile ce au la bază egoismul, mândria, orgoliul, lăcomia, oamenii se situează în tabăra Fiilor întunericului și vibrează prin rezonanță cu ea. Totuși, în orice moment al existenței lor, chiar dacă au greșit anterior în mod repetat, oamenii pot fi primiți înapoi și pot fi sprijiniți de către Iisus Hristos.

Pătrunzând sub tutela protectoare a lui Iisus Hristos, oamenii dobândesc posibilitatea de a își îmbunătăți zestrea karmică. Astfel, constantelor karmice fundamentale li s-au adăugat credința, rugăciunea, postul și spovedania, prin intermediul cărora karma oamenilor poate fi, în bună măsură, "arsă". Doar prin

intermediul acestora, oamenii au posibilitatea reală de a elimina o bună parte a noxelor karmice. În consecință, prin modul lor de comportament, oamenii își construiesc neîncetat viitorul - își construiesc o karma bună ori o karma nefastă. Astfel, viitorul nu este prestabilit de cineva din afară, ci chiar de fiecare om în parte. Viitorul ține de exercitarea liberului arbitru al fiecărui om în parte. Tot astfel, viitorul umanității pe planeta Pământ ține doar de modul în care se comportă oamenii.

Îngerii din ierarhia Fiilor Luminii sunt foarte îngrijorați pentru oameni și pentru viitorul său - mai precis spus, sunt îngrijorați de modul în care oamenii își construiesc viitorul. Adresându-se lui Eugen, Îngerul Gabriel afirma că **“Îngerii nu știu viitorul”**. Îngerii nu știu viitorul, pentru că nu cunosc modul de reacție al oamenilor, care datorită liberului arbitru se pot schimba de la o oră la alta, de la o zi la alta, de la o secundă la alta. **“Doar IȘȘ (Dumnezeu nemanifestat) îl știe (viitorul), pentru că IȘȘ îl lucrează. IȘȘ - mai spune Îngerul Gabriel -, este drept și singurul drept, este bun și singurul bun, este viu și singurul viu. Fiul femeii care se lipește cu sufletul și cu inima de EL va trăi. Și ce trebuie să facă fiul femeii nu este greu. Spune asta fraților tăi și surorilor tale, și dacă vor vrea, vor trăi. Iar noi suntem deasupra, lângă, împrejurul și înlăuntrul lor: să nu uite niciodată asta. Am zis !”** a încheiat Îngerul Gabriel.

Întrebat de Eugen ce se întâmplă cu cei ce nu vor face acest lucru, Îngerul Gabriel a mai spus: **“Ei vor veni în față și vor spune cu inima curată ori necurată, dreaptă ori nedreaptă, fiecare unde îl conduce vrerea sa. Se vor închina, cum o vor face Cei aleși, și vor spune: Tu ești IȘȘ (Singurul Dumnezeu)! Însă li se va răspunde: “Voi nu îmi sunteți cunoscuți ca prieteni”, și cei ce păzesc locuințele Lui vor trage zăvoarele și le vor spune: “Depărtați-vă de la El”. Dar afară din Locuințele Lui sunt plânsul și deznădejdea. De acolo nu-i întoarcere. Am zis !”** - a încheiat Îngerul Gabriel.

ARMAGHEDONUL DUS PENTRU INIMA OMULUI

☞ Centrul și periferia ☜

La fel ca și cosmosul, structurile aurice ale oamenilor au suferit o metamorfoză îndelungată. Fiecarei etape a metamorfozei cosmosului îi corespunde o modificare a structurii aurice a ființelor umane. Se poate așadar vorbi despre mai multe etape ale unei metamorfoze paralele: a cosmosului și a structurii aurice a omului. Ceea ce este sus este jos și ceea ce este jos este sus.

Transformările cosmosului material și ale structurii aurice a oamenilor nu presupun doar existența unor legi oarbe, autoevoluția materiei sau victoria celui mai puternic, așa cum s-a spus din perspectiva materialismului dialectic. De asemenea, transformările cosmosului material ori ale structurii aurice ale oamenilor nu trebuie atribuite în mod direct lui Dumnezeu sau Fiilor Luminii, după cum nu trebuie atribuite, în mod direct, nici ființelor întunericului - Lorehh și Dree. **Tot ce se petrece în lumea materială se datorează oamenilor și numai lor.** Nimeni altcineva nu este responsabil de ceea ce se petrece în lumea materială - atât în ceea ce privește starea naturii, cât și în ceea ce privește modificarea structurii aurice. De asemenea, nimeni altcineva în afara oamenilor nu este responsabil pentru evenimentele cotidiene catastrofale ori pentru nenorocirile ce se abat atât de des. Oamenii sunt singurele ființe care au capacitatea de a emite energii **pharismah**, indiferent dacă vor sau nu (ori dacă cred sau nu acest fapt).

Prin emiterea energiilor pharismah, oamenii sunt etern creatori. Firește, nu oamenii ca ființe întrupate au capacitatea de a crea, ci spiritul lor, care a fost făcut de către Dumnezeu, după Chipul și Asemănarea Sa. Spiritele naturii sau îngerii din ierarhia Fiilor Luminii nu au această capacitate. N-ar avea cum. Ei sunt toți în unu și unu în toți; toți sunt în Dumnezeu, astfel că nu au de ce să se manifeste autonom, prin emiterea unor energii pharismah. Îngerii din ierarhia Fiilor Luminii sunt unul în toți și toți în unul fără a-și pierde individualitatea. Fiind toți în unu și unu în toți, Fiii Luminii sunt în Dumnezeu. De aceea, îngerii din ierarhia Fiilor Luminii sunt în comuniune permanentă cu Dumnezeu, văd Fața Sa și duc la îndeplinire poruncile Sale. Cumulul poruncilor lui Dumnezeu constituie Ordinea cosmică sau Firea Lucrurilor.

Nici Fiii întunericului - spiritele întunecate ale naturii și îngerii rebeli, Lorehh și Dree -, nu au capacitatea de a emite energii pharismah. Ei trăiesc într-o "comuniune" a răului (comuniune inversată) - sunt toți în unu și unu în toți. După acest principiu - unu în toți și toți în unu -, Fiii întunericului realizează o comuniune artificială cu oamenii care făptuiesc răul. Fiii întunericului beneficiază de puterea și de energia emisă de

oamenii care sunt ridicați la rangul de “putere mare”. Ca “putere mică”, Fiii întunericului sunt morți, dar ei revin la viață prin energia preluată de la oameni; în schimb, oamenii mor pe măsură ce își oferă energia Fiilor întunericului.

De-a lungul istoriei cosmosului, oamenii s-au întrupat pentru a evolua ei înșiși, dar și pentru a-i răscumpăra pe frații lor care s-au răzvrătit. Rebeliunile succesive - a primului om, Shantiah, a lui Hallshithan, a îngerilor conduși de Lucifer, a Primordialilor întunericului și a tuturor celor care i-au urmat - trebuiau răscumpărate de restul oamenilor. Trebuia răscumpărat păcatul originar. Încercarea oamenilor de a răscumpăra păcatele strămoșilor a început chiar de la debutul celui de-al doilea ciclu cosmic, pe Perfer. De aceea, la începutul celui de-al doilea ciclu, a avut loc o creație **ex nihilo**. Astfel că a fost creat iarăși un prim om - Adam al celei de-a doua generații. Din păcate, datorită rebeliunii oamenilor din cea de-a doua generație, în frunte cu al doilea Adam, precum și a ființelor îngerești conduse de Lucifer, totul a degenerat, iar Perferul a fost incendiat. Și în al treilea ciclu cosmic, procesul creației a fost reluat ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic până în acel moment. A fost creată o nouă lume/palier cuantic, Hazureth-ul și implicit, Edenul eteric, și un nou prim om - Adam menționat în Vechiul Testament. Din Adam, Domnul Dumnezeu a făcut femeia. Prima femeie a fost Eva. Adam și Eva au căzut în păcat, astfel că au fost strămutați pe un nou palier cuantic - palierul cuantic material. Totuși, în comparație cu primii oameni ai generațiilor anterioare, Adam și Eva au rezistat cel mai mult. Primul om al primei generații, Shantiah, s-a oprit destul de repede din procesul evolutiv, astfel că nu a reușit să se maturizeze suficient pentru a înțelege Planul lui Dumnezeu și a-l urma neabătut. Shantiah nu a depășit etapa pubertății evolutive. Al doilea Adam, cel al generației a doua, s-a poticnit ceva mai târziu, cam în perioada sfârșitului adolescenței. În schimb, al treilea Adam (menționat de Vechiul Testament) s-a poticnit la maturitate. Al treilea Adam **a umblat** cel mai mult cu Dumnezeu (dintre primii născuți ai celor trei generații), astfel că înțelepciunea sa a devenit foarte mare. Adam l-a depășit cu mult pe Shantiah, astfel că a continuat *procesul de dreaptă învățătură* din punctul în care, cu două cicluri în urmă, îl abandonase Shantiah. Din păcate, în cele din urmă, s-a poticnit și el, iar urmașii săi de trup au încercat și încearcă în continuare să restabilească situația dintru începuturi, când toate erau plăcute în fața lui Dumnezeu.

Fiecare energie pharismah luminoasă emisă de oamenii din lumea materială, aflată în acord cu Legile cosmice, înseamnă reîntoarcerea la Dumnezeu și întronarea Ordinii divine. Fiecare energie pharismah întunecată, aflată în dezacord cu legile cosmice, înseamnă afundarea în materie - înseamnă, în cele din urmă, densificarea din ce în ce mai accentuată a cosmosului și a omului. Ceea ce oamenii creează potrivit liberului lor arbitru, este absorbit în centru - în inimă: în inima omului, în inima globului terestru, în inima planetelor și a sorilor din cosmos sau în inima universului material -, pentru a reapărea la periferie. De la periferie, efectul se repercutează asupra palierului cuantic material: acesta este circuitul obligatoriu. Acest proces neîncetat poate fi urmărit atât la nivelul structurii aerei umane, cât și la nivelul marcocosmic.

Omul este copia cosmosului - **imago mundi**. Omul este, în primul rând, un spirit - o stea. El a fost creat direct de către Dumnezeu, cu mult timp înaintea formării Oceanului de Lumină. Spiritul omului, de formă sferică, a fost creat de către Dumnezeu nemanifestat. Spiritul este Omul Adevărat. În Oceanul de Lumină, după ce

a pătruns prin Poarta Alfa, spiritul omului a fost inclus într-un trup luminos de formă umanoidă. Acest trup de formă umanoidă este corpul duh. Pe palierul său cuantic, corpul duh are aceeași consistență ca și trupul material în lumea fizică. La fel ca și corpul fizic în lumea materială, corpul duh are o formă umanoidă: are membre, trup, cap, are o fizionomie precis conturată. La fel ca și trupul material, corpul duh are mai multe organe interne, de forma unor sfere luminoase. Aceste organe interne pot fi denumite chakre-atribut. Între spirit și chakrele-atribut există conexiuni aurice de forma unor linii subțiri de energie. Spiritul sălășuiește în interiorul corpului duh, în regiunea pieptului. El este situat pe linia divină, care face legătura directă cu Dumnezeu. Linia divină este un canal de lumină, care pătrunde prin creștetul capului și iese prin partea inferioară a corpului duh; linia divină poate fi comparată cu coloana vertebrală a trupului material sau cu canalul Sushumna de la nivelul corpului eteric. De altfel, canalul Sushumna este o proiecție, la nivelul corpului eteric, a liniei divine. Chakrele-atribut sunt aliniate de-a lungul liniei divine precum mărgelile pe o ață.

Primul om care s-a manifestat cu un corp duh de formă umanoidă a fost Shantiah. Ulterior, s-au manifestat cu un corp duh de formă umanoidă cei nouă oameni primordiali și restul primei generații. La apogeul primului ciclu cosmic, numărul total al oamenilor primei generații nu depășea o mie. Duhurile oamenilor primei generații erau de o frumusețe de nedescris. Oamenii primei generații se asemănau cu îngerii. Corpurile lor duh erau diafane, iar la nivelul pieptului, ca o nestemată neprețuită, strălucea spiritul. Corpurile duh ale oamenilor primei generații erau formate din energiile insuflate de cele 500 națiuni de îngeri și de spirite ale naturii. Într-un fel, se poate spune că corpul duh al unui astfel de om este un veșmânt împrumutat de la îngeri. Veșmântul nu este al omului, în sensul că nu este creația sa directă, ci este al îngerilor și al spiritelor naturii, fiind constituit din emisiile lor energetice. În mod similar, s-ar putea afirma că, actualmente, nici trupul material nu este al omului întrupat. Omul doar l-a împrumutat de la ceea ce noi numim natură, în momentul întrupării. Trupul material este format din elementele chimice cunoscute: oxigen, hidrogen, carbon etc, tot astfel cum corpul duh este format din particule spirituale emise de ființele îngerești. Dacă am exagera puțin (dar nu exagerăm), am putea conveni că există un Înger Oxigen, un Înger Carbon și așa mai departe. Să spunem că fiecare dintre acești îngeri a împrumutat omului o mică părticică din esența sa, răspândită în tot cosmosul. Astfel, omului i s-a făcut un veșmânt, prin intermediul căruia să se poată manifesta în lumea fizică.

Ce s-ar întâmpla, de exemplu, dacă, în condițiile în care un om se comportă negativ față de natură, Îngerul Oxigen sau Îngerul Carbon ar decide să-și retragă moleculele din componența trupului material al acestuia ? Răspunsul este simplu: trupul omului s-ar destructura foarte rapid, iar din el n-ar mai rămâne decât amintirea. Spiritul omului, care este omul adevărat, ar rămâne fără învelișul de formă umanoidă, precum un șofer ar rămâne fără automobil, în cazul unui accident. Fiind lipsit de învelișul de formă umanoidă (corpul duh), spiritul omului ar fi aspirat instantaneu în lumea cu care este în consonanță - cu "Lumea fără formă" (acolo unde se află un rezervor nesecat de spirite pure). Un fenomen de acest fel urma să se desfășoare în primul ciclu cosmic, când cele 500 de națiuni de îngeri și de spirite ale naturii au decis să-i retragă lui Shantiah, primul om, energiile ce formau corpul său duh. Firește, acest

proces s-a desfășurat după ce Shantiah a încălcat Legile lui Dumnezeu, iar faptele sale au pus în pericol stabilitatea cosmosului. Dintr-o dată, Shantiah și-a dat seama că forma sa umanoidă tinde să se destructureze, astfel că spiritul său va fi absorbit în “Lumea fără formă”. Firește, după o lungă perioadă, spiritul lui Shantiah urma să revină iarăși din “Lumea fără formă”, dar această posibilitate nu pare să-l fi încântat prea tare, din moment ce a decis să-și păstreze duhul de formă umanoidă cu orice mijloace. Astfel că a apelat la doi dintre cei 21 de Îngeri ai Realității Formei și a negociat o înțelegere cu ei. Cei doi îngeri, numiți Hall și Than, care formau o unitate, au acceptat târgul, astfel că i-au acordat lui Shantiah o **insuflare** energetică pentru a-și menține în continuare forma umanoidă a corpului duh, primind în schimb posibilitatea de a dobândi, ei înșiși, formă umanoidă de duh. Realizând acest târg, protagoniștii au încălcat automat Legile cosmice. Shantiah a obținut o **aparență de formă** de la Hall și Than, aparență lipsită însă de aportul energetic al celor 500 de națiuni îngerești. La rândul lor, cei doi Îngeri ai Realității Formei - Hall și Than - au obținut o **aparență de formă**, manifestându-se ca o unitate/individualitate, fără a avea această permisiune de la Dumnezeu. Din acel moment, atât Hallshithan, cât și Shantiah au devenit “**Cel rău**”.

Fenomenul s-a repetat de-a lungul tuturor ciclurilor cosmice cu toate ființele - oameni, îngeri, spirite ale naturii - care au ales, prin liberul arbitru, să se opună Ordinii divine. Același fenomen s-a repetat și la începutul celui de-al treilea ciclu, imediat după formarea palierului cuantic material. La începutul existenței Edenului eteric, protopărinții Adam și Eva erau formați doar din trei structuri aurice: spiritul de formă sferică, corpul duh, și, firește, trupul. Trupul lor era format din energia lumii în care se aflau. În prima fază, protopărinții nu aveau încă structuri aurice exterioare; nu aveau corp emoțional, corp astral sau corp mental. În momentul apariției palierului cuantic material, imediat după “izgonirea” din Edenul eteric, protopărinții au primit - și aici poate fi folosită formularea din Vechiul Testament - **veșminte de piele**, adică trupuri materiale. Înainte de a primi **veșmintele de piele**, protopărinții aveau deja format corpul eteric, care reprezintă **patternul** energetic pe care sunt constituite acestea. Totuși, în prima perioadă de după izgonire, trupurile fizice ale protopărinților nu aveau materialitatea de astăzi, fiind formate din materia de atunci, o materie eterată, translucidă și relativ luminoasă. Datorită faptului că primii oameni au păcătuit, trupul lor fizic s-a întunecat - ceea ce înseamnă că protopărinții **n-au mai fost vii**. Viața înseamnă lumina. Păcatul înseamnă moartea, adică întunericul.

În momentul în care structurile corporale de atunci ale protopărinților au încetat să mai lumineze, ar fi trebuit să survină moartea corporală. Nu s-a întâmplat acest fenomen datorită faptului că, de această dată, structura corporală a protopărinților Adam și Eva (și, apoi, a tuturor urmașilor lor) a continuat să fie susținută din exterior, printr-o infuzie de energie (de viață) suplimentară. Surplusul de energie - de viață - a fost infuzată în mod direct de către Dumnezeu, care a susținut, din exterior, ființa oamenilor. Infuzia de energie suplimentară s-a concretizat la nivelul structurii aurice a protopărinților și, apoi, a tuturor oamenilor, printr-un nou înveliș auric de formă umanoidă: **sufierea de viață** sau **sufletul**. De fapt, **sufierea de viață** primită de la Dumnezeu a generat apariția unei noi structuri aurice - **sufletul**. Procesul de infuzare a unei **sufieri de viață** din partea lui Dumnezeu s-a desfășurat, la o scară mai înaltă, și la nivelul Terrei. La nivelul globului terestru, Dumnezeu a infuzat viața divină prin

intermediul celor 21 de Îngeri ai Temeliei. În urma acestei infuzii, s-a format structura de formă globulară a Terrei, ce susține, din exterior, viața pe pământul material. Fără infuzia de viață, realizată prin intermediul celor 21 de îngeri ai Temeliei (ai Realității Formei), Terra ar fi doar un glob cosmic lipsit de viață vegetală și animală, asemănătoare planetei Venus sau Mercur, iar la nivel energetic ar fi doar o gaură neagră, în mijlocul căreia s-ar afla nucleul întunecat - *mama tuturor întunecimilor*.

Ca înveliș auric, sufletul unui om este format din două elemente principale: **steluța sufletului**, care la oamenii încarnați este situată la nivelul gâtului (laringelui) și **corpul sufletului**, care are o formă umanoidă. Steluța sufletului este reflectarea directă a spiritului pentru o singură existență, iar corpul sufletului este dublura corpului duh. Corpul sufletului este, într-un fel, un corp duh nou, care la nașterea omului în lumea materială se suprapune pe cel vechi. În momentul în care oamenii au primit suflarea de viață de la Dumnezeu și s-a format corpul sufletului, s-a mai produs o transformare importantă. Ca o extensie a corpului sufletului, a apărut la oameni primul corp auric exterior, de forma unui ovoid de aproximativ 80-90 de centimetri. Acest corp auric exterior poate fi denumit **protocorp auric**. Până în acel moment, oamenii aveau doar structuri aurice interioare, de formă umanoidă. Protocorpul auric a fost așadar prima structură aurică exterioară, de formă ovoidală care a apărut la oameni.

Chiar și după înmulțirea oamenilor în lumea materială, era posibilă reîntoarcerea la starea inițială. Oamenii ar fi trebuit să se manifeste potrivit Ordinii cosmice, iar atunci structura lor corporală ar fi început să lumineze iarăși cu de la sine putere și n-ar mai fi avut nevoie să le fie infuzată energia vieții din exterior. Din păcate, oamenii au ales altceva: s-au însoțit cu cele trei categorii de ființe întunecate menționate anterior - cu Lorehh eterice, cu Lorehh sexuale și cu Dree -, cărora le-au cedat o parte din energia de viață primită de la Dumnezeu. Le-au cedat o parte din **suflarea lor de viață** - o parte din **sufletul lor**. În consecință, datorită interacțiunii aurice a oamenilor cu cele trei categorii de ființe întunecate, din protocorpul auric s-au separat trei structuri ovoidale distincte, precum trei planete dintr-o nebuloasă. Acestea au fost, în ordine: **corpul emoțional**, **corpul astral** și **corpul mental**. De-a lungul timpului, cele trei corpuri aurice exterioare s-au transformat progresiv, pentru a ajunge în forma de astăzi, când se prezintă sub forma unor structuri ovoidale ce învăluie trupul material (motiv pentru care pot fi considerate "exterioare"). Prin activitatea ființelor Lorehh eterice s-a format corpul emoțional, iar prin activitatea ființelor Lorehh sexuale s-a format corpul astral. Influența directă a lui Lucifer și a îngerilor rebeli Dree, s-a concretizat prin apariția corpului mental. Ființele Dree sunt zeii mentalului.

Astfel, Lorehh și Dree au furat o parte din energia dată de Dumnezeu oamenilor. De aceea, se spune că oamenii **nu mai sunt vii** - că nu mai au **viață veșnică**. Ființele întunecate au furat viața veșnică a oamenilor pentru a ieși, ele însele, din moarte.

☞ Marea transformare ☜

Extinderea Împărăției lui Dumnezeu nu se poate produce decât pe fundalul emancipării aurice și spirituale a oamenilor din palierul material. Fără emanciparea aurică și spirituală a tuturor ființelor omenești - indiferent de generație sau de seminție -, procesul mântuirii nu se poate produce, iar Împărăția cerurilor ar fi un deziderat

imposibil de atins. De aceea, un efect deosebit de important al jertfei pe cruce a lui Iisus Hristos a constat în modificarea configurației aurice a oamenilor care s-au întrupat după moartea și învierea Sa, petrecute în anul 33 al erei creștine, concomitent cu sădirea unor potențialități ce fac posibilă mântuirea.

După cum a fost menționat, în ciclul al treilea, la scurt timp după formarea palierului cuantic material, contactul auric al oamenilor întrupați cu ființele Lorehh și Dree a generat, pe de-o parte, formarea unor pseudoparadisuri aurice, iar de cealaltă parte a generat apariția unor structuri aurice noi, care s-au adăugat celor fundamentale (la oamenii *icon hlisa*, structurile aurice fundamentale sunt: spiritul, corpul duh, corpul sufletului și corpul eteric; la oamenii *sâmtem* structurile aurice fundamentale sunt: steaua sufletului și corpul sufletului). Noile structuri aurice au fost, în ordinea apariției, următoarele: corpul astral, corpul emoțional și corpul mental. Cele trei structuri au forme ovoidale. Actualmente, ele înconjoară trupul până la o distanță de aproximativ 80 de centimetri, motiv pentru care pot fi considerate structuri aurice exterioare.

Procesul apariției structurilor aurice exterioare a fost următorul. Imediat după formarea primelor pseudoparadisuri, în urma contactului auric cu ființele Lorehh și Dree, la oameni s-a format un protocorp auric (un protocorp astral). Protocorpul originar s-a format în momentul în care oamenii au avut primele dorințe. De-a lungul timpului, protocorpul astral a suferit mai multe metamorfoze până ce a ajuns în forma actuală. Ulterior, din protocorpul originar s-au desprins succesiv alte două structuri aurice. În momentul în care oamenii din lumea materială au avut primele emoții, s-a format corpul emoțional, iar atunci când oamenii au început să aibă gânduri concrete, cu suport în existența fizică, s-a format corpul mental inferior. Structurile aurice exterioare se aseamănă cu niște planete care s-au desprins dintr-o nebuloasă originară. Nebuloasa este protocorpul auric originar, care, mai târziu, a devenit corpul astral. Prima planetă este corpul emoțional, iar a doua planetă este corpul mental inferior.

Ceea ce s-a desfășurat la nivelul structurii aurice a oamenilor, s-a desfășurat și la nivelul macrocosmosului. Ceea ce este sus este jos și ceea ce este jos este sus; ceea ce s-a petrecut la nivel macrocosmic, s-a petrecut și la nivel microcosmic (auric). Straturile aurei pot fi denumite **ceruri mici**, în timp ce spațiul sideral ce conține corpurile cerești poate fi denumit, la plural, prin expresia **cerurile mari**. Așa cum, la nivelul cerurilor mici s-au format structurile aurice exterioare, tot astfel s-au format planetele sistemului solar.

Totuși, doar prin formarea celor trei structuri aurice, ființa omului nu este completă. Evoluția ființei omenești și emanciparea aurică presupun formarea a încă două structuri aurice: corpul mental superior și corpul spiritual. Apariția și formarea corpului mental superior ar fi trebuit să reprezinte o etapă extrem de importantă în evoluția oamenilor, dar procesul a fost deturnat, datorită comuniunii aurice a oamenilor cu Cei întunecați: cu ființele Lorehh și Dree. Din cauza acestei comuniuni nefaste, la marea majoritate a oamenilor, corpul mental superior nu s-a format direct din nebuloasa primordială - corpul astral incipient -, cum ar fi fost firesc, ci din corpul mental inferior, care reprezintă doar o planetă. La marea majoritate a oamenilor, corpul mental superior este doar o porțiune desprinsă din corpul mental inferior, care s-a constituit ca un satelit al acestuia. Același lucru se poate spune și despre corpul spiritual, care s-a format tot din corpul mental inferior. Formarea corpului mental

superior și, apoi, a corpului spiritual ca sateliți ai corpului mental inferior, a generat o nouă înțelegere a lumii. Actualmente, această înțelegere a lumii este, invariabil, limitată datorită faptului că atât corpul mental superior, cât și corpul spiritual s-au format direct din corpul mental inferior. Este ca și cum omul, după ce a privit mai mult în jos, spre lumea fizică, prin mentalul inferior, și-a ridicat capul pentru a privi cerul, prin mentalul superior și prin cel spiritual (care s-au format tot din corpul mental inferior). Totuși, cerul privit prin mentalul superior și prin cel spiritual seamănă izbitor de mult cu pământul privit prin mentalul inferior. Cerul apare astfel ca un fel de pământ răsturnat.

După jertfa pe cruce a lui Iisus Hristos, s-a produs o modificare importantă la nivelul structurii aurice a omului. Această importantă modificare aurică presupune formarea corpului mental superior și a corpului spiritual direct din corpul astral originar (nebulosa originară), iar nu din corpul mental inferior (o simplă planetă). Prin formarea corpului mental superior și a celui spiritual direct din corpul astral, oamenii pot privi altcumva cerul. Doar în acest mod, cerul nu mai pare un fel de pământ răsturnat. Impulsul formării corpului mental superior și al corpului spiritual direct din nebuloasa care este corpul astral, iar nu din corpul mental inferior, a fost declanșat de jertfa pe cruce a lui Iisus Hristos. Prima ființă omenească la care s-a produs această transformare deosebit de importantă a fost Fecioara Maria. Transformarea aurică a Fecioarei Maria s-a desfășurat în trei etape distincte.

Prima etapă s-a produs chiar în ziua răstignirii - în *ziua cea mai lungă* a umanității - când Fecioara Maria și-a văzut Fiul crucificat. În prima instanță, datorită naturii corpului astral de atunci, Fecioara Maria nu i-a iertat pe cei care l-au crucificat pe Fiul lui Dumnezeu. Precum a fost menționat, corpul astral (ca efect al comuniunii aurice a oamenilor cu ființele întunecate) avea, la toți oamenii de atunci o natură energetică extrem de virusată, astfel că sentimentul de iertare nu era cunoscut. Corpul astral de tip vechi nu putea genera decât sentimentul de ură și, eventual, de răzbunare, iar principiul de bază al oamenilor acelei epoci era cel sintetizat de fariseii evrei: "ochi pentru ochi, dinte pentru dinte". În consecință, la fel ca orice om din acea vreme, inițial, Fecioara Maria nu i-a iertat pe cei care l-au crucificat pe Iisus Hristos. În timp de stătea în fața Sfintei Cruci și își privea, cu o durere profundă, Fiul răstignit, Fecioara Maria a avut un cutremur sufletesc, un spasm interior, ce i-a zguduit întreaga ființă interioară. Dincolo de durerea profundă și de copleșitoarea îndurerare pe care le-a resimțit, Fecioara Maria a avut tăria să-i ierte, din iubire, pe cei care l-au răstignit pe Iisus Hristos. Astfel, chiar în acele fracțiuni de secundă, corpul ei astral a fost zguduit din temelii - într-un fel, s-ar putea spune că a explodat. În fracțiunea de secundă în care, datorită bunătății ei, a avut acel gând de iertare (care a avut la bază o energie pharismah luminoasă), vechiul corp astral al Fecioarei Maria a explodat. Simultan, s-a format un nou corp astral, care este bazat chiar pe acel germene al iertării din iubire.

Într-un fel, se poate spune că vechiul corp astral al Fecioarei Maria s-a modificat radical - s-a străluminat -, iar în alt fel se poate spune că la Fecioara Maria s-a format un nou corp astral. Totuși, procesul a fost mult prea subtil pentru a fi apreciat în mod comprehensibil, astfel că ambele variante pot fi considerate corecte. O perioadă de timp, Fecioara Maria a viețuit cu noul tip de corp astral, simțind că s-a petrecut ceva fundamental în ființa sa. Nu mai resimțea decât o copleșitoare durere, dar și un

sentiment de iertare pentru toți cei care contribuiseră la răstignirea fiului ei. A doua etapă a transformării aurice s-a produs în clipa în care Fecioara Maria l-a văzut pe Iisus Hristos înviat. În acea secundă s-a produs al doilea cutremur în ființa sa interioară, cu repercusiuni la nivelul structurii sale aurice. Văzându-l pe Fiul lui Dumnezeu înviat, în ființa interioară a Fecioarei Maria s-a născut speranța. Nașterea speranței a generat formarea primului satelit al noului corp astral, și anume corpul mental superior. Dacă un clarvăzător ipotetic ar fi urmărit cele două etape ale transformării aurice ale Fecioarei Maria din acele zile, ar fi remarcat o schimbare uluitoare: imediat după răstignire, Fecioarei Maria îi dispăruse vechiul corp astral, în interiorul căruia se manifestau energii involburate de culori relativ întunecate, iar în locul său a apărut un nou corp astral, de o minunată culoare trandafirie. În a doua etapă a modificării aurice, produsă în secunda în care l-a văzut pe Iisus Hristos înviat, clarvăzătorul ipotetic ar fi remarcat cum din corpul astral de culoare trandafirie al Fecioarei Maria s-a format corpul mental superior, care se prezenta ca o peliculă ce învăluia nou constituitul corp astral, precum “efectul corona” ce se produce în cazul unei eclipse de Soare.

A treia etapă s-a produs ceva mai târziu, în acea zi de Rusalii când Sfântul Duh a coborât asupra Fecioarei Maria și asupra celor care, în acele momente, erau cu ea: apostolii. În acea perioadă, apstolii nu aveau format noul tip de corp astral, astfel că, la ei, efectele coborârii Sfântului Duh au fost de o altă natură. În cazul Fecioarei Maria, efectele coborârii Sfântului Duh în acea zi crucială de Rusalii au fost remarcabile: din noul ei corp astral s-a mai desprins un satelit: corpul spiritual, care se prezenta ca o peliculă argintie ce învăluia corpul mental superior. Prin corpul spiritual s-a format la Fecioara Maria adevărata credință. Acesta a fost, de altfel, momentul apariției credinței adevărate - dreapta credință -, care nu poate fi obținută decât în urma formării corpului spiritual. Corpul spiritual nu se poate forma decât dacă noul tip de corp astral este străluminat de activitatea Sfântului Duh. Dreapta credință a înlocuit-o pe cea veche - acea credință pe care Primordialii întunericului au vrut să o inoculeze oamenilor, prin intermediul mentalului inferior.

Aici se impune un scurt comentariu: se poate spune că știința actuală are la bază activitatea mentalului inferior de tip vechi, în timp ce concepția creștină are la bază activitatea corpului mental superior și a celui spiritual de tip nou (formate direct din noul tip de corp astral). Nici un om nu poate înțelege creștinismul dacă nu are corpul mental superior și corpul spiritual formate din noul tip de corp astral. De aceea, există astăzi atâtea exegeze și comentarii abracadabrante cu privire la elementele fundamentale ale creștinismului - în special, comentarii de felul celor sintetizate în cartea unui autor american “la modă”, “Codul lui Da Vinci”. Astfel de comentarii sunt realizate de persoane cu o structură aurică de tip vechi, care nu pot pricepe nimic din creștinism. Nu pot mai mult. La așa nivel de vibrație, așa “capodoperă”.

Acesta a fost procesul prin care, prin intermediul Fecioarei Maria, s-au format cele trei structuri aurice noi - corpul astral de tip nou, corpul mental superior și corpul spiritual. La temelia formării lor au stat cele trei trăiri importante, generate de trei evenimente cruciale, desfășurate la începutul erei creștine. Cele trei trăiri au fost *Iertarea*, *Speranța* și *Credința*. Toate au la bază *Iubirea*, iar cele trei momente decisive au fost *răstignirea*, *învierea* și *pogorârea Sfântului Duh* (care este “continuitatea a toate”). Astfel, Fecioara Maria a devenit Noua Evă - Noua Maică a tuturor oamenilor,

Maica Divină. Prin transformarea ființei Sale interioare, Fecioara Maria a creat un nou *pattern* (o nouă matrice) a structurii aurice, ale cărei caracteristici s-au transmis la toți oamenii care s-au născut în lumea materială după acele evenimente cruciale.

Firește, astfel de evenimente nu au cum să figureze în vreo carte de istorie. De altfel, cărțile de istorie nici măcar nu menționează învierea lui Iisus Hristos. Unele nici măcar nu-l amintesc ca personalitate istorică. Dar, datorită acestor evenimente cruciale desfășurate acum aproape 2000 de ani, toți oamenii care s-au întrupat în lumea materială au beneficiat de posibilitatea formării unor noi structuri aurice, singurele care permit mântuirea. Prin apariția noii configurații, cu timpul, structurile aurice formate în vechime (prin contactul oamenilor cu ființele Lorehh și Dree), și anume corpul astral cel vechi, corpul emoțional și corpul mental inferior vor înceta să mai existe. Locul lor va fi luat de noile structuri aurice, fără de care procesul mântuirii nu ar fi posibil.

Tot în ziua cincizecimii, Rusaliile, ca efect direct al acțiunii Sfântului Duh, a apărut o nouă structură aurică, ca rezultat direct al jertfei lui Iisus Hristos. Această nouă structură aurică este *corpul haric al plaselor mesianice*. În ziua cincizecimii, corpul haric al plaselor mesianice a apărut doar la apostoli, dar ulterior, după principiul transmiterii luminii, s-a manifestat la toți oamenii, fără nici o excepție. Corpul haric al plaselor mesianice apare instantaneu la toți oamenii care rostesc cu voce tare **Numele lui Iisus Hristos** - cel mai puternic Nume din Cer și de pe Pământ și cel mai puternic **Cuvânt de Putere** din cosmos. Corpul haric al plaselor mesianice are forma unei plase foarte fine, de culoare aurie, ce învăluie structura aurică a oamenilor. El apare și persistă doar în momentul rostirii numelui lui Iisus Hristos. Cu cât un om rostește mai des, cu voce tare, de-a lungul vieții, Numele lui Iisus Hristos, cu atât plasele mesianice persistă mai mult. Este important de remarcat faptul că plasele mesianice apar doar în cazul *rostirii cu voce tare* a numelui lui Iisus Hristos, dar nu apar în cazul rostirii în gând. Acest fapt are o explicație logică. În momentul rostirii cu voce tare a unui cuvânt intră în funcțiune sufletul - mai precis, steluța sufletului, care se află la nivelul laringelui. Rostirea cu voce tare a unui cuvânt este echivalentă cu rostirea, direct de către sufletul omului, prin intermediul organului fizic al gurii, a cuvântului în cauză. În cazul rostirii în gând a unui cuvânt nu intră în funcțiune decât corpul mental inferior. Prin puterea lui Iisus Hristos, atunci când este rostit cu voce tare, Numele Său reverberează direct asupra sufletului omului respectiv, astfel că influența este directă.

Rolul plaselor mesianice este extrem de important în existența cotidiană: el protejează oamenii (atât corpurile aurice interioare, cât și cele exterioare) de orice influență nefastă, provenită fie din cer, fie de pe pământ. Totodată, blochează influențele și tendințele karmice negative, permițând oamenilor să se poată manifesta plener și armonios de-a lungul vieții. Corpul haric al plaselor mesianice nu afectează liberul arbitru al oamenilor, rolul său fiind decisiv în complicata ecuație a mântuirii.

☞ Omul spirit ☜

Un alt efect important al jertfei pe cruce a lui Iisus Hristos a fost sădirea impulsului formării ulterioare a chakrei inimii la toți oamenii. Deși impulsul a fost sădit chiar în momentul jertfei pe cruce, formarea primelor rudimente aurice ale chakrei inimii la majoritatea oamenilor a avut loc după anul 1600.

Când se va forma definitiv, chakra inimii va avea opt petale și o tijă interioară, formată din energie luminoasă. Actualmente, la marea majoritate a oamenilor s-au format doar între 4 și 6 petale. Doar unii monahi creștini au toate cele opt petale dezvoltate, dar chiar și la aceștia, activitatea chakrei este într-un stadiu incipient. Cândva, în viitor (dar nu într-un viitor foarte îndepărtat) chakra inimii se va forma la toți oamenii, petală cu petală, și va începe să intre în stare de funcțiune.

În viitor, pe fondul formării complete a chakrei inimii și a acțiunii benefice a corpului haric al plaselor mesianice, oamenii care aleg să se emancipeze spiritual nu vor avea structuri aurice exterioare, precum în ziua de astăzi.

În prima etapă, activitatea corpului emoțional și a corpului mental inferior va înceta definitiv, datorită faptului că ființele Lorehh și Dree nu vor mai fi capabile să influențeze (ispitească) oamenii. Concomitent cu acest proces, oamenii își vor forma noul tip de corp astral, al cărui *pattern* a fost inoculat de către Fecioara Maria, iar din acesta se vor forma, pe rând, corpul mental superior și corpul spiritual. Formarea acestor structuri aurice va declanșa un nou model comportamental, ce are la bază iubirea, iertarea, speranța și credința. În a doua etapă a acestui proces de emancipare spirituală și aurică, toate structurile aurice exterioare se vor unifica, formând o singură structură aurică: un corp astral transformat - așa numitul *corp astral alb*. În a treia etapă, corpul astral transformat va fi aspirat în corpul sufletului, cu care se va unifica. Corpul sufletului va începe să lumineze, devenind, la rândul său, *un corp sufletesc alb*. Corpul sufletului va semăna, în această stare, cu o păpușă ce are în interior un neon. În acea etapă, omul încarnat va fi un *om-suflet*, lipsit de aură exterioară. Omul-suflet este un om luminat, nu iluminat. Corpul sufletesc va lumina din interior, cu de la sine putere, astfel că nu mai poate fi vorba despre o iluminare, care se poate produce doar din exterior. În această etapă, oamenii vor fi capabili să înțeleagă marile taine ale cosmosului și ale vieții. În a patra etapă, corpul sufletesc se va contopi cu corpul duh (la oamenii *icon hlisa*), formând o singură structură aurică. În această etapă, oamenii *icon hlisa* vor fi formați din spirit, din corpul sufletesc contopit cu corpul duh și din trupul material. Această stare a contopirii dintre corpul sufletului și corpul duh la oamenii *icon hlisa* poartă numele de *sinea spirituală*.

Sinea spirituală este noul corp auric de formă umanoidă, ce se va forma din unirea vechiului corp duh purificat cu corpul sufletului luminat. Formarea sinei spirituale nu se poate realiza decât printr-o înaltă alchimie aurică, sub directa supraveghere a lui Iisus Hristos. În momentul formării sinei spirituale, oamenii nu vor mai avea nevoie de trup material. Chiar în secunda formării complete a sinei spirituale, trupul material își va înceta definitiv existența, iar oamenii vor trece instantaneu în Împărăția cerurilor - vor schimba palierul cuantic. Cei aflați lângă astfel de oameni vor observa cu adâncă stupeoare cum aceștia dispar de lângă ei. Acest proces va fi de scurtă durată: în prima fază, trupul material al unui astfel de om va începe să lumineze. Firește, în această stare, trupul material nu va lua foc, ci va începe, pur și simplu, să lumineze. Toate celulele trupului se vor transforma rapid, devenind luminoase. Aspectul unui om devenit sine spirituală va fi, întrucâtva, asemănător cu cel al apariției unei fantome pe timp de noapte. Fantoma emite lumină cu de la sine putere și este vizibilă chiar și în absența unei surse luminoase din lumea materială. În a doua fază a acestui proces, trupul material va dispărea din palierul cuantic material și nu va mai fi vizibil.

Dacă, cu două secunde în urmă, un observator avea în față un om cu care, eventual, întreținea o discuție, în secunda următoare va putea să remarce, cu adâncă stupeoare, faptul că trupul omului radiază lumină - o lumină care nu-i afectează ochii. După o altă secundă, va observa, cu o și mai mare uluire, cum trupul material devenit luminos începe să dispară, sfidând orice lege cunoscută a fizicii. Trupul aceluși om va dispărea moleculă cu moleculă - ultimul care va dispărea va fi capul. Apoi, omul respectiv nu va mai putea fi observat în lumea materială. Spațial, el se afla tot acolo, dar va deveni invizibil.

În ultima etapă a procesului evolutiv, care se va produce după formarea sinei spirituale, va avea loc marea transformare: **transformarea sferei în formă umanoidă**. Această ultimă stare a emancipării spirituale și aurice a unui om poartă numele de **om-spirit**. În această ultimă stare, spiritul omului de formă sferică se va uni complet cu sinea spirituală, care are o formă umanoidă. Această unire sau simbioză va fi cel mai important moment al existenței ființei umane în cosmos. Astfel va **apărea un spirit de formă umanoidă**. **Întreaga formă umanoidă a omului va fi spirit**.

Se spune adesea că sfera și, implicit, cercul este cea mai perfectă formă din cosmos. Totuși, sfera nu este cea mai perfectă formă din Împărăția cerurilor. În Împărăția cerurilor cea mai perfectă formă este cea umanoidă. Dumnezeu l-a făcut pe om după Chipul și Asemănarea Sa. În momentul în care L-a creat pe om după Chipul și Asemănarea Sa, Dumnezeu însuși avea forma umanoidă. De aceea, la Sfârșitul timpului, omul va deveni un **spirit de formă umanoidă: un om spirit**.

☞ Cel mai căutat om din cosmos ☜

Prin întruparea, răstignirea, moartea și învierea lui Iisus Hristos, ființele întunecate - Primordialii întunericului, oamenii din "sămânța cea rea", ființele Dree și Lorehh - au fost înfrânte definitiv. Înfrângerea definitivă a ființelor luciferice s-a produs în a doua parte a primului secol al epocii creștine, cam la cincizeci de ani după răstignirea lui Iisus Hristos.

Evenimentele petrecute în lumea materială în ultimii 2000 de ani **nu se constituie a fi un război, în sensul strict al cuvântului, între Fiii Luminii și Fiii întunericului. Războiul s-a încheiat demult**. Evenimentele desfășurate în ultimii 2000 de ani sunt rezultatul efortului lui Iisus Hristos de a salva cât mai mult suflete omenești și, totodată, de a salva cât mai multe ființe întunecate - oameni primordialii ai întunericului, oameni din "sămânța cea rea", ființe Dree și Lorehh.

Cândva, în viitor, va veni o zi când un *sahain*, adică un om care va avea chakra inimii activată, va pătrunde în iad - mai precis, în cel mai de jos palier cuantic al iadului - și-i va elibera pe oamenii de acolo. *Sahainul* va pătrunde în iad nu datorită unor erori personale, ci datorită voinței sale; după moartea fizică, el va transcende palierele cuantice și va pătrunde în iad. În adâncurile iadului, **sahainul** va deveni un învățător pentru oamenii deveniți sclavi. Devenind învățător, *sahainul* îi va scoate din iad, unul câte unul, pe toți oamenii deveniți sclavi. Cam peste 25 de ani fizici de la acest eveniment, în mod firesc, primul om scos din iad de acel *sahain* se va întrupa în lumea materială. El va avea, la rândul său, în mod potențial, chakra inimii activată. Ajuns în lumea materială, acel om va vrea, la un moment dat, să facă ceva rău, așa cum

era obișnuit, dar în acel moment va avea uriașa surpriză să constate că nu mai poate. Ființele din lumea eterică afirmă că, în acel moment, va avea loc **“marele război Armaghedon, dus pentru inima omului”**. Tot atunci, ființele Dree și Lorehh vor deveni din ce în ce mai puține, semn că majoritatea au fost deja eliberate. Totuși, în acea perioadă de cumpănă, pe capul oamenilor întrupați vor veni cele mai grele ispite posibile.

Datorită îpușinării ființelor Dree și Lorehh, oamenii nu vor mai avea aură exterioară - nu vor mai avea corp emoțional, corp mental etc. În schimb, sufletele oamenilor - corpul sufletului - vor lumina precum neoanele, fiind uneori vizibile în lumea materială chiar și pentru neclarvăzători. În schimb, în premieră, în acea primă bătălie pentru suflet și pentru “inima omului”, se vor manifesta cu putere în mod direct acele ființe întunecate care n-au mai făcut acest lucru niciodată: ființele shaitanice și, mai ales, Primordialii întunericii, care se vor manifesta cu o furie cumplită. În cele din urmă, se vor manifesta atât Lucifer, cât și însuși Hallshithan. Mai mult decât atât, primul om, Shantiah, va fi nevoit să iasă din ascunzișul său.

Despre primul om, Shantiah, s-ar putea afirma că este “cel mai căutat om” din cosmos. Actualmente, nimeni - cu excepția lui Dumnezeu, desigur -, nu știe unde se află Shantiah. Ființele din lumea eterică afirmă că, imediat după răzvrătire, Shantiah și-a dat seama de răul făcut atât lui însuși, cât și celorlalți oameni care s-au născut după el. În momentul în care și-a dat seama de răul pe care l-a făcut, Shantiah a vrut să spună ceva, dar imediat și-a dus mâna la gură, oprindu-se. Din acel moment, Shantiah nu a mai rostit vreun cuvânt. Shantiah stă ascuns undeva în cosmosul spiritual, într-o gaură de vierme personală (palier cuantic personal, imposibil de detectat), în propriul său spațiu-timp. Insuși Dumnezeu Iubirea, Iisus Hristos, a doua persoană a Sfintei Treimi, s-a întrupat pentru a-l vindeca pe Shantiah. Fără reîntoarcerea lui Shantiah, cosmosul n-ar fi complet.

❧ Iată, Sufletul Meu se bucură ... ❧

La început, creștinismul a fost propovăduit prin intermediul apostolilor și al vilvilor. Atât apostolii, cât și vilvii erau în comuniune directă cu Iisus Hristos; îl vedeau și vorbeau cu El.

Apostolii și vilvii au primit Harul Dumnezeiesc direct de la Iisus Hristos, pentru a putea îndeplini trei misiuni principale. Prima misiune era propovădirea creștinismului printre neamuri - Vestea cea bună. Neamurile trebuiau să afle despre existența Unicului Dumnezeu, Creatorul cerului și al pământului, a celor văzute și a celor nevăzute. A doua misiune a fost cea a vindecării trupurilor oamenilor: “Vindecați trupurile oamenilor în Numele Meu”, le-a spus Iisus Hristos. A treia misiune a fost cea a vindecării sufletului: “Iertați păcatele în Numele Meu”, le-a spus Iisus Hristos.

Firește, păcatele sunt reflectate la nivelul corpului sufletului și, implicit, la nivelul corpurilor aurice exterioare - eteric, emoțional, astral, mental - de unde se manifestă la nivelul trupului. Prin iertarea păcatelor - care presupune purificarea corpului sufletului -, oamenii dobândesc un corp sufletesc curat și sănătate trupească. Dar, în mod firesc, vindecarea trupească și vindecarea sufletului prin iertarea păcatelor sunt valabile doar dacă omul nu mai încalcă Legile. La fel se desfășoară lucrurile, în

ziua de astăzi, în cazul unei tumori vindecate printr-o operație. În momentul operației, se extrage tumoarea, iar omul devine sănătos. Totuși, dacă omul continuă să ducă o existență defectuoasă, tumoarea revine. Tot astfel este în cazul vindecărilor trupești și sufletești realizate în Numele lui Iisus Hristos. Se produce iertarea păcatelor și vindecarea trupească, dar în cazul în care omul o ia de la capăt și perseverează într-un comportament defectuos, se îmbolnăvește iarăși. Atunci este necesară o nouă vindecare și o nouă iertare a păcatelor. Acesta este de fapt motivul pentru care apostolii au îndemnat mereu oamenii: **rugăți-vă neîncetat**. Existența înseamnă păcat, adică degradarea neîncetată a cărnii și a corpului sufletului.

Răspândiți în cele patru zări, apostolii și, apoi, vilvii mergeau în piețe, acolo unde erau adunate mari mulțimi de oameni. Ei vindecau prin intermediul atingerii cu mâna. De fapt, Iisus Hristos vindeca direct prin ei, atât trupul, cât și sufletul oamenilor. Iisus Hristos vindeca orice boală, instantaneu. Toți cei tămăduiți astfel, chiar dacă nu-l vedeau în mod direct pe Iisus Hristos, îi simțeau difuz prezența și simțeau că existența lor se modifică. În oamenii tămăduiți se producea o transformare profundă. Nu deveneau doar mai buni și mai înțelegători, ci și mai pașnici (blânzi). Corpul emoțional devenea extrem de pur, astfel că ura și frustrarea erau eliminate. De asemenea, corpul eteric se purifica, iar bolile trupești se vindecau parcă de la sine. Datorită purificării corpului sufletului, toți erau cuprinși de un sentiment profund de liniște și de pace (“Pacea Mea v-o las vouă”), ca și cum s-ar fi trezit după un somn lung. De aceea, apostolii și vilvii erau urmați permanent de mari mulțimi de oameni, care nu se mai dezlipseau de lângă ei. În 24 de ore, în orice oraș sau sat, apostolii și vilvii vindecau în Numele lui Iisus Hristos mari mulțimi de oameni bolnavi trupește și sufletește. Templele zeilor falși deveniseră goale, iar oamenii nu mai voiau să fie sclavii nimănui - nici trupește, nici sufletește - ceea ce a provocat reacția imediată a potențailor vremii.

Așadar, triumful creștinismului printre neamuri nu s-a bazat pe impunerea unei doctrine, ci pe probarea experimentală a unui fapt de importanță vitală. Oamenii care au aderat la creștinism în primele secole creștine au înțeles în mod practic, experimental, că, în timp ce vechii zei nu puteau ajuta pe nimeni, noua religie se baza pe ceva viu: prezența continuă a lui Iisus Hristos în Trupul de slavă. Botezarea, repetarea numelui lui Iisus Hristos, cel mai puternic Nume din Cer și de pe Pământ, continuitatea Prezenței Sale au dus la formarea plaselor mesianice și, implicit, la contactul auric al fiecărui nou convertit cu Iisus Hristos. Martirii creștini din primele secole ale noii ere, care erau uciși cu bestialitate de gladiatori sau sfâșiați de fiare sălbatice în arenele romane, mureau cu zâmbetul de buze, murmurând Numele lui Iisus Hristos sau rugându-se. Ar fi o glumă ieftină să afirmăm, împreună cu istoriografia modernă, că martirii creștini au fost “îndoctrinați”.

Decizia crucială ca a doua Persoană a Sfintei Treimi, Iubirea Infinită, care este Iisus Hristos, să plătească prețul de răscumpărare pentru întreaga umanitate este evocată anual, în prima zi a lunii Martie, în cadrul unei ceremonii desfășurată în lumea eterică. La ceremonie participă însuși Iisus Hristos, în Trupul său de slavă. Ceremonia anuală se desfășoară într-un loc din lumea eterică, la poalele unui deal, într-o mică dumbravă plină cu arbuști și cu mii de specii de flori; chiar la începutul ceremoniei își face apariția Iisus Hristos Cel Viu în Trupul de slavă, iar în fața Sa se adună foarte mulți oameni din Centrul Puterii Hristice (Ataltalia), spirite ale naturii și îngeri din

ierarhia Fiilor Luminii. De fiecare dată, Iisus Hristos este îmbrăcat într-o mantie ce pare țesută din zăpadă strălucitoare, cu un brâu format din lumini asemănătoare focului. În picioare poartă încălțări ce par din lumini, asemenea brâului. Chipul Său este asemănător cu cel reprodus în icoanele creștine: părul lung, castaniu și ondulat. Are ochii mari, căprui cu sclipiri verzui, buzele pline și o barbă mică. Vocea Sa este ca o șoaptă dulce. În jurul Său se aude un susur suav, precum clipocitul unui izvor și se simte un miros pregnant de pâine scoasă din cuptor și înmuiată în vin. Din întreaga Sa Făptură se întrupează, jur împrejur, până departe în lumea eterică, curcubeie de lumină.

La un moment dat, în cadrul ceremoniei, Iisus Hristos ține o cuvântare în limba akhatakha. Uneori, în timp ce vorbește, Iisus Hristos ridică brațele în formă de cruce, cu palmele orientate în sus. Spre sfârșitul discursului ținut în fața acelei mari mulțimi de ființe Iisus Hristos spune următoarele cuvinte în limba akhatakha: **“Saihah inah tee, sem, hapat Yooh. Eeh nenemah. Tidah Iet Hazureth inee ? Tidah mama Yooh ? Tidah savaat hlisah?**” În traducere: **“Atunci, în acele vremi, Am întrebat pe cei din jurul Meu care Mi se închinau: Cine va coborî pe Pământ ? Cine va lupta pentru Noi ? Cine îl va mântui pe om ?”** **“Sem pat, sem teer, Yooh, Yooh Șonah Hamathai altee ziih eee Yooh. Yooh, Yooh Savaat hlisah. Yooh mamaiat eee”**. În traducere: **“M-am uitat în față și împrejurul Meu și toți tăceau și țineau capetele în pământ. Atunci Eu am Rostit Cuvântului din Mine și I-am Zis: Eu, Eu Shonah Hamathai voi mântui pe om, EU voi lupta pentru el”**. **“Aaah poot duma sepet tel hhisa, eeh poot duma eh-shainii teh hlisah. Siteh, Yooh, Yooh, Yooh, let, letah, enene, ivooo... Șinanaa e vereth șinaa...”** În traducere: **“Așa am durat pentru om un turn de apărare în afara lui și o ușă am creat în mijlocul său, până la Mine. Toate acestea le-am făcut Eu, Eu Domnul Domnilor, Împăratul Împăraților. Eu, acestea vă spun: Iată Sufletul Meu se bucură pentru cei pe care îi adun, bucurați-vă toți și iar bucurați-vă”**.

La sfârșitul ceremoniei toți cei prezenți - îngeri, spirite ale naturii și oameni - se bucură, ridicând mâinile în aer, aclamând și cântând, precum oamenii din lumea materială, în momentele în care se bucură sincer de ceva. Este o veselie generală atât de zgomotoasă, încât creează impresia că se desfășoară undeva în lumea materială. Nnicând, în nici un moment, Iisus Hristos nu pare mai împăcat și mai mulțumit, iar bucuria imensă ce strălucește în ochii Săi este mai mult decât emoționantă. Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, care s-a întrupat în lumea oamenilor pentru a stopa declinul umanității, este singura ființă din cosmos care manifestă în mod absolut tendințe karmice total opuse ființelor întunecate. Fiecare dintre caracteristicile ființelor întunecate - ura, răzbunarea, distrugerea, cearta, violența, mânia, furia, gelozia -, are anumite particularități aurice: o anumită culoare, un anumit sunet, un anumit miros; toate aceste particularități sunt vizibile în aura fiecărui om, în momentul în care experimentează astfel de tendințe. În schimb, Iisus Hristos are ca însușiri ontologice Bucuria, Pacea, Bunătatea, Răbdarea, Blândețea, Stăpânirea de sine, Iertarea și Iubirea. Fiecare dintre aceste caracteristici ale lui Iisus Hristos are propria sa culoare, propriul sunet și propriul miros. Prin amestecul culorilor, sunetului și mirosului tuturor însușirilor manifestate de Iisus Hristos rezultă o structură aurică unică, cu o anumită culoare, un anumit sunet și un anumit miros: aceasta este corpul haric al plaselor mesianice, “turnul de apărare” al omului împotriva oricăror influențe nefaste.

Prin repetarea numelui lui Iisus Hristos, cel mai puternic Nume din Cer și de pe Pământ, oamenii intră treptat sub influența Sa directă. Totodată, în urma comuniunii cu Iisus Hristos, se formează “ușa” situată chiar din mijlocul ființei omului. Această “ușă” este, firește, chakra iubirii - numită **shainiah** de către ființele din lumea eterică.

Se impune totuși o întrebare, care este mereu rostită în lumea oamenilor: **La ce bun ? De ce este nevoie de atâta suferință ? De ce este nevoie de atâtea lupte între Forțele cosmice ? De ce a fost nevoie ca Dumnezeu, Ființa Supremă, să-și jertfească Ființa din Ființa Sa, Lumină din Lumina Sa ?** Răspunsul - așa cum a fost primit de către Eugen de la ființele din lumea eterică - a fost scurt, clar și răspicat: **Dumnezeu, Marele Tată, vrea să-I recupereze pe toți fiii Săi, care s-au rățacit - îngerii, spirite ale naturii, oameni - pentru a-i trece în “Cartea celor vii”, precum a fost într-o începătură.**

❧ Calea, Adevărul, Viața ❧

Evenimentele petrecute la începutul erei creștine - răstignirea, moartea pe cruce, învierea și înălțarea lui Iisus Hristos - au modificat din temelii tot ce exista înainte. Prin plățirea prețului răscumpărării, Iisus Hristos a preluat păcatele lumii și a creat premisele mântuirii.

“**Eu sunt Calea, Adevărul și Viața**” - acestea sunt cuvintele lui Iisus Hristos, cu care, se poate spune, a început o nouă eră. În noua eră, Iisus Hristos a devenit Domnul oamenilor. Calea deschisă de Iisus Hristos, Adevărul pe care Fiul lui Dumnezeu l-a propovăduit oamenilor, Viața pe care a prefigurat-o, ca Viață întru Hristos, reprezintă temelia pe care, din acel moment, se desfășoară existența. Calea inaugurată de Hristos, Fiul lui Dumnezeu, presupune descoperirea iubirii de către fiecare om chiar în propria sa inimă - în centrul propriei sale ființe, acolo unde se află chakra iubirii.

Chakra iubirii, situată în dreptul inimii fizice, a început să funcționeze abia după răstignirea, moartea și înălțarea lui Iisus Hristos. Culoarea ei este auriul - un auriu special, care este mai mult decât un galben rafinat; această culoare este identică cu cea a Trupului de slavă în care se manifestă Fiul lui Dumnezeu, Iisus Hristos. Activându-și progresiv această chakră, omul va fi centrat, în relația sa cu cosmosul, pe elementul iubire. Iubirea despre care este vorba aici nu se referă la iubirea carnală, ci la iubirea care transcende aspectele particulare ale existentului: iubirea întru Hristos. Dintre toate modalitățile de auto-îmbunătățire, doar rugăciunea permite activarea chakrei inimii și, firește, formarea corpului haric al plaselor mesianice. În timpul rugăciunii sau pe măsura rostirii numelui lui Iisus Hristos, în miezul ființei omului, în chakra inimii, apare o bobită aurie, ce pare a atinge profunzimi inexprimabile. **Chakra inimii este locul în care are loc unirea dintre Dumnezeu Tatăl și Fiul Său, Iisus Hristos.**

De fapt, gestul sacru făcut de Iisus Hristos în iconografia creștină - degetul inelar unit cu degetul mare - reprezintă luarea în stăpânire a sistemului auric uman prin activarea chakrei inimii și a corpului haric al plaselor mesianice. Așadar, **Calea** este calea iubirii, care poate fi urmată doar prin activarea chakrei inimii, **Adevărul** nu poate fi cunoscut de oameni decât în momentul în care, în inima lor, Dumnezeu Tatăl se va uni cu Iisus Hristos, iar **Viața** dobândită prin intermediul lui Iisus Hristos este viața eternă (viața veșnică); de atunci înainte, oamenii nu se vor mai reîncarna în lumea

materială; ei vor rămâne în lumea eterică și se vor alătura unuia din cele trei cercuri hristice ale puterii. Ciclul deschis de către Iisus Hristos acum 2000 de ani se va încheia în Ziua Judecății. Când anume va veni această zi nu este cunoscut nici oamenilor, nici îngerilor. Pentru a putea rezista la tot ceea ce urmează să se petreacă în Ziua Judecății, structura aurică a oamenilor trebuie să cunoască un proces de desăvârșire continuă.

Despre acest proces tainic i-a vorbit lui Eugen una din ființele omenești care, actualmente, face parte din cercurile puterii hristice din lumea eterică. Numele acestei ființe omenești este Eustachia. **“Când cele două energii pe care le-ai văzut (este vorba despre energia argintie emanată de Tatăl și despre energia aurie emanată de Fiul) se vor îmbina, cea dinăuntru și cea dinafară, Tatăl (Hauti) îl va întâlni pe Fiul (Shonah) în om. Prin acțiunea Sfântului Duh, pe care-l vezi ca limbi de foc (este vorba despre energia roșie a Sfântului Duh n.n.), care este din timpuri în lumea ta și care s-a împlinit ca Mângâietor lucrând deja în om, se va sfârși Timpul. La timpul potrivit, El (Sfântul Duh) va face posibilă reîntregirea în toată plinătatea lor a celor trei energii în lumea ta, precum a fost la începuturi. Și astfel, datorită lui Iisus Hristos, cercurile puterii din eteric se vor uni cu cele din material”. Eustachia se referă la procesul auric prin care are loc activarea chakrei inimii. “Tatăl se va întâlni cu Fiul în om”, spune Eustachia. În limbajul lumii eterice, expresia “toate energiile reunite” au aceeași semnificație ca și numele IȘȘ, Dumnezeu. Eustachia continuă: **“Și iată ce vor face cele trei Lumini reunite: în Ziua aceea, Zi mare de speranță și de glorie, datorită luminii, sunetului și mirosului, mult-mult în Putere și Tărie ale acestor trei energii, se va naște Iubirea dintru începuturi. Iubirea este Adunarea în plinătatea lor, a celor trei energii. În Ziua aceea, se va întâmpla că (cele trei energii) vor fi pe pământ, iar Prețul Jertfei pentru păcatul fiecărui om va înceta. Groaza va cuprinde pe mult prea mulți. Însă pentru cei găsiți sub Har va fi mare sărbătoare. Omul, pământul, natura și toate suflările de pe el vor fi spălate precum un diamant prăfuit, căruia nu i se ghicea strălucirea. Și ce este acum în lumea ta va trece cu vuiet mare și cu mari vâlvătai. Și într-o firimitură de timp se va reînnoi ca la începuturi. Și timpul nu va mai fi. Și se va râde de moarte. Și generațiile care vor fi atunci nu vor mai înțelege tâlcul nici al timpului, nici al morții”.****

Așadar, mântuirea nu se poate împlini decât dacă oamenii vor învăța să respecte legile cosmosului - Poruncile date de către Dumnezeu. Privit din perspectiva aurică, procesul întăririi oamenilor în vederea mântuirii este pragmatic și nu reprezintă doar o simplă formulă de stil. Prin respectarea legilor divine - care nu sunt altele decât preceptele de bază ale creștinismului, “poruncile date spre păzire” - oamenii pot atinge un anumit standard auric. În consecință, aura oamenilor trebuie antrenată pentru a putea rezista, în acea Zi a Judecății, puterii și tăriei reunite a celor trei energii cosmice - a Tatălui, a Fiului și a Sfântului Duh. Aura oamenilor va trebui să se comporte la fel ca o clădire în cazul unui cutremur devastator. Dacă a fost întocmită pe baza unui plan bun și a fost construită din materiale durabile, clădirea poate rezista. Așa și în cazul oamenilor: dacă aura lor va suporta în Ziua Judecății puterea și tăria energiilor divine reunite, atunci oamenii vor intra în categoria “aleșilor”; dacă nu, nu vor fi.

Aceasta este cheia prin intermediul căreia se poate pătrunde în “Împărăția Cerurilor”. Bătălia cea mare se dă în lumea materială, iar conducătorul acestei lupte

este “Domnul sufletelor toate”, Iisus Hristos, care dorește “salvarea a tot și a toate”. Prin “salvarea a tot și a toate” nu se înțelege doar salvarea oamenilor, ci și a tuturor ființelor întunecate itual - desemnate prin expresia “Cel rău”: ființele shaitanice, ființele luciferice, Lorehh și Dree, oamenii primordialii ai întunericului.

☞ Atunci se va numi iarăși Șideral ...☞

Omul ca microcosmos, este reflectarea întregului cosmos. Omul este format din toate elementele caracteristice ale materiei, din elementele caracteristice ale tuturor spiritelor naturii și ale ființelor îngerești - luminoase ori întunecate. Omul are încorporat în structura sa aurică principalele attribute și caracteristici ale ființelor luminoase din cosmos, după cum are încorporat în structura sa aurică principalele attribute și caracteristici ale ființelor luciferice, ca și pe cele ale ființelor shaitanice, care reprezintă răul absolut. În consecință, dacă sunt salvați oamenii, înseamnă că sunt salvate și ființele răzvrătite, desemnate prin expresia “Cel rău”: ființele Lorehh și Dree.

Despre mântuirea omului și despre salvarea, prin intermediul său, a tuturor ființelor răzvrătite din cosmos - spirite ale naturii și îngeri - vorbește în continuare spiritul naturii de aer Hutil. Hutil este ceea ce, în limbajul actual, ar purta numele de silf sau elf. Hutil are o înfățișare foarte plăcută: părul drept, alb ca zăpada, fața ovală, gura mică, ochii mari, fără iris, ce par a fi făcuți din lumină strălucitoare. Când este fericit, făptura lui ca de copil se ridică de la sol strălucind în zeci de culori, ca un evantai strălucitor. Părul drept, alb ca zăpada, îi alunecă diafan în jos, peste strălucirile multicolore, care-l îmbracă ca un veșmânt. Eugen afirmă că Hutil apare și dispare atât de repede, încât lasă în urma lui o dără luminoasă, în culorile curcubeului, cu milioane de irizări, urmată de un ușor zbârnâit. Când salută, își duce mâna la nas.

“Vina originară a omului - a spus Hutil - a fost neascultarea poruncilor divine, dar pe om l-a salvat însuși IȘȘ”. IȘȘ este Dumnezeu nemnaifestat care se manifestă ca Hauti, fără a înceta să fie ceea ce este. Hutil mai spune, în felul său criptic, că “IȘȘ se manifestă ca IȘȘ-Șonah, fără a înceta să fie Hauti”. IȘȘ-Șonah este Iisus Hristos. Iisus Hristos este IȘȘ, care s-a întrupat în trup uman acum 2000 de ani. Prin activitatea lui Iisus Hristos, întreaga umanitate poate fi mântuită fără nici o plată, prin intermediul Harului - emanația Sfântului Duh -, cel care construiește corpul haric al plaselor mesianice. “Totodată - a mai spus Hutil - prin oameni, IȘȘ-Șonah dorește salvarea tuturor ființelor luciferice și a spiritelor rebele ale naturii. Salvarea tuturor ființelor răzvrătite se face tot fără plată, prin intermediul omului, care le conduce, din încarnare în încarnare, pe Drumul de slavă, spre reunificarea întru Hauti”. Expresia “fără plată” în sensul folosit de Hutil înseamnă “fără preț”, adică fără karma; altcumva spus: dacă se reîntoarce la Dumnezeu, nici o ființă răzvrătită - inger, spirit al naturii sau om - nu va avea de suferit pentru erorile sale. Procesul, pentru Hutil, este simplu: “Când omul crește (în culoare) în corpul duh, cresc și Cei căzuți, în înțelepciunea iubirii neșarmuite care izvorăște din Hauti. Și atunci se va întâmpla ceva minunat. Fiii rățăcitori se vor întoarce acasă”. “Și când se vor termina aceste încurcături?”, întreabă Eugen. Hutil răspunde în felul său caracteristic: “Când ultimul va înțelege ... Atunci, în zilele acelea, toate attributele născute de Șideral (Lucifer) se vor topi în Iubirea care va

începe să emane din el. Atunci se va numi iarăși Șideral și va fi din nou Fiul luminos și preaiubit, căci, iată, rătăcirea lui nu va mai fi. Atunci, lumea materială, așa cum o vezi tu, va trece cu trosnituri mari, căci nu își va mai avea rostul. Și omul se va întoarce înapoi la momentul primei lui căderi, și nimeni nu va mai dori să-l piardă. Am zis”, spune Hutil, ridicându-și mâinile spre cerul lumii eterice, ca și cum l-ar fi luat drept martor. Apoi Eugen l-a întrebat pe Hutil, în ce punct se află astăzi umanitatea. Răspunsul lui Hutil, la fel de poetic ca și celelalte, rostit în limba akhatakha, în care se folosesc cuvinte vechi, pline de semnificație, cu o puternică încărcătură semantică, este ilustrativ și trebuie să dea de gândit tuturor celor care, în lumea materială, caută răspunsuri. **“Întunericul naște Lumina, dar Întunericul nu are Lumină și Lumina strălucește în el, dar dincolo de primii zori, în el este pusă prima Iubire (în el a fost pusă Iubirea dintru începuturi). Omul nu era pe atunci cum este acum, ci doar privea din somn, ocrotit de noi. Iată că apariția lui în Lumină a adus pizmă și ură. Dar voi (oamenii) ați depășit acest moment și (ați început să) vă rugați pentru realipire la El (la Dumnezeu) și prin voi o fac Lorehh și Dree (ființele luciferice și spiritele întunecate ale naturii). Adică (voi, oamenii) sunteți la început de sfârșit. Totuși, sufletele voastre au devenit mai încăpățânate decât ei toți (la un loc) și inima voastră este mai neagră decât a lor. Iată de ce ei nu mai au răbdare cu voi și aduc zi și noapte plângeri și învinuiri contra voastră, riscând să iște un război contra omului dus din ceruri. Acum toți vrem să fie ca la început. Înțelege - răspunse Hutil -, la început era doar Iubirea, (dar) prin voi a apărut invidia și ura și tot prin voi a apărut rugăciunea de alipire care duce la topirea urii în Iubire. Numai că totul a rămas aici și nu se mai termină din pricina voastră”. “Dar de ce din pricina noastră ?”, a întrebat din nou Eugen. Atunci Hutil l-a privit mai bine pe Eugen. “Pentru că nu vă rugați”, a fost răspunsul final al lui Hutil, înainte de a se alipi unui grup de ființe îngerești care stăteau puțin mai departe, ascultând la ceea ce spunea acesta.**

Când Hutil s-a alăturat acelor ființe îngerești, acestea au întors capul și l-au privit - povestește Eugen - “am văzut pentru prima oară o imensă tristețe strălucind în ochii lor”. Acele ființe îngerești sunt ființe de lumină pură, născute din iubire - Copii ai Luminii - care nu-l (mai) pot înțelege pe fratele lor, omul. Privirile lor continuă să-l urmărească pe Eugen și în viața materială, mai ales atunci când vede cerșetorii (chiar și pe cei de “profesie”) cerșind alături de magazinele feeric luminate. Ochii cerșetorilor care privesc galantarele pline de mâncăruri sau ochii copiilor care-și doresc dulciuri sau jucării, iar părinții lor încearcă să le explice că nu au bani îndeajuns, au aceleași expresii ca cele ale ființelor îngerești care privesc de dincolo de palierele cuantice și de lumea materială.

La începuturi, cosmosul era doar Iubire. Ulterior, prin răzvrătirea Celor răi a apărut ura, ca element ce nu figura în programul inițial al creației. Prin răzvrătirea Celor răi, s-a produs încarnarea oamenilor în lumea materială. Apoi a apărut moartea, ca fenomen fizic. Pentru a preîntâmpina o stare de fapt care continuă să agraveze statutul tuturor ființelor de pe cuprinsul cosmosului, a fost introdusă rugăciunea, care nu înseamnă altceva decât **reîntorcerea la Iubirea dintru începuturi.**

Iubirea este Dumnezeu, Începutul și Sfârșitul a tot și a toate.

**OMUL
ÎN AFARA TRUPULUI**

STRUCTURA FIINȚEI OMULUI

☞ Prima perspectivă ☞

Descrierea structurii spirituale, materiale, energetice și informaționale a ființei umane poate fi realizată prin două metode de lucru: prima pornește dinspre general spre particular, iar cealaltă dinspre particular spre general; prima pornește de la macrocosmos spre microcosmos, iar a doua pleacă de la microcosmos spre a ajunge la macrocosmos. În cele ce urmează va fi folosită metoda ce pleacă de la microcosmos spre macrocosmos. Microcosmosul este, desigur, omul.

Omul, ca structură spirituală, materială, energetică și informațională este copia întregului cosmos. Omul este “*imago mundi*”, un microcosmos care reflectă structura macrocosmosului - cosmosul spiritual. La fel ca și macrocosmosul, ființa omenească este formată dintr-un aspect existențial, care este corpul fizic și dintr-un aspect ortoexistențial, format, la rândul său, din mai multe învelișuri energetice, care împreună formează ceea ce numim aura.

Preluând tradiția statornică de multă vreme, am considerat că este bine ca aceste învelișuri aurice să primească, cu toate, denumirea de *corpuri*. Se știe, denumirea de corp energetic nu a satisfăcut pretențiile criticilor, ceea ce este perfect întemeiat, dacă ne gândim ce înseamnă în fond termenul de *corp*. Prin corp, ne-am obișnuit să înțelegem un corp material mai mult sau mai puțin dens, care ocupă un loc în spațiu. Desigur, din această perspectivă, învelișurile energetice ce formează structura ființei umane nu prea au cum să îndreptățească utilizarea termenului de corp. Cu toate acestea, învelișurile energetice sunt situate pe un alt nivel cuantic decât trupul material, iar pe nivelul respectiv ele se comportă precum corpurile materiale în lumea fizică. De aceea, am considerat că este util că trebuie desemnat prin termenul de **corp** toate elementele energetico-informaționale, invizibile percepției normale, care formează nivelul ortoexistențial al ființei omenești. De asemenea, am considerat necesară folosirea termenul de **palier cuantic** pentru a desemna acele niveluri care transcend palierul fizic al cosmosului.

În plus, pentru a evita orice înțelegere eronată cu privire la ființa omenească și la modul în care este alcătuită, în cele ce urmează vor fi prezentate principalele elemente constitutive ale ființei umane din **patru perspective**, în funcție de patru sisteme de referință. Prima perspectivă este cea a modului în care se prezintă structura energetico-informațională a omului în limitele unei existențe în lumea materială, deci la omul încarnat în trup fizic. Această perspectivă va fi întregită prin descrierea, în ordinea lor, a elementelor constitutive ale ființei umane. A doua perspectivă este cea a modului în

care se prezintă structura energetico-informațională a omului atât înaintea nașterii în lumea materială, cât și după moarte sau, cu alte cuvinte, cum apare omul ... în afara trupului. A treia perspectivă din care poate fi cercetată aura omului este perspectiva palierelor cuantice. Fiecare structură a amplului sistem auric uman se află dispusă în propria sa "lume", adică pe propriul ei palier cuantic. În fine, a patra perspectivă este cea funcțională, în care componentele aurei umane vor fi analizate în dinamica manifestării lor la omul încarnat.

Ființa omenească este formată, în afara trupului material, din mai multe elemente constitutive, după cum urmează: spiritul, învelișul spiritului, corpul cauzal al spiritului, corpul duh, linia divină, sufletul, corpul eteric interior, corpul eteric exterior, corpul emoțional, corpul astral, corpul mental inferior, corpul mental superior, corpul spiritual, sistemul de protecție șablon, plasele aurice, inima aurică, banda de lumină din jurul capului, corpul plaselor mesianice, noul corp eteric.

În cele ce urmează, descrierea elementelor principale ale structurii aurice se va realiza pornind de la elementul cel mai important, spiritul, care este situat pe cel mai profund nivel cuantic. Toate elementele structurii aurice ale ființei umane vor fi analizate în ordinea lor firească, indiferent de importanța sau de caracteristicile pe care le manifestă în ansamblul general.

☞ Corpul duh purtător de spirit ☜

Elementul central al ființei umane, nucleul neperisabil, este, așadar, **spiritul**. Spiritul este vizibil în interiorul trupului omenesc în regiunea pieptului, undeva între chakrele manipura și vishudi.

Există însă diferențe sensibile de poziționare a spiritului; unii oameni au spiritul situat în apropierea chakrei anahata, în timp ce alții oameni au spiritul situat în apropierea chakrei manipura. Diferența de poziționare a spiritului nu depășește trei-patru centimetri, astfel că, deocamdată, se poate face abstracție de ea.

Spiritul are forma sferică a unei mingi de ping-pong, strălucitoare, care pulsează intermitent în trei culori: roșu, alb și albastru. Această structură sferică, vizibilă destul de palid la omul încarnat, este nucleul imperisabil al ființei omenești. De la spirit se formează o legătură cu trupul material printr-un cordon format din lumină, ca o rază strălucitoare. Spiritul este legat de corpul material în două puncte principale: coșul pieptului și în spate, între omoplați. La toți oamenii, spiritul are aceeași structură. Cu toate că este identic la toți oamenii, spiritul prezintă anumite caracteristici în funcție de nivelul evolutiv al fiecărui om - de modul în care omul respectiv a parcurs etapele *muncii de dreaptă învățătură*. Ceea ce diferă este strălucirea și luminozitatea sa. Spiritul prezintă culori, sunete și mirosuri diferite, în funcție de nivelul evolutiv al omului respectiv. Într-un cuvânt, spiritul are culoarea, mirosul, luminozitatea și sunetul în funcție de gradul de evoluție. Evoluția este dată de modul în care omul respectă Legile cosmosului, Poruncile lui Dumnezeu.

Spiritul se dezvoltă a fi un ansamblu format din două elemente componente: o steluță strălucitoare de dimensiunea unei semințe de fruct și un modul sferic, ce o învâluie. Steluța strălucitoare este *sămânța primordială a spiritului*. Ea este învelită într-un modul sferic.

Spiritul este întretesut, dacă se poate spune astfel, în palierul cuantic primordial. La omul încarnat, palierul cuantic primordial arată ca un cilindru de lumină. Pe țesătura de lumină, foarte fină, a palierului cuantic primordial este țesut spiritul propriu-zis, precum o figură geometrică este țesută pe un covor. Cu toate acestea, spiritul nu este inclus în palierul cuantic primordial, ci îl transcende. Spiritul este situat “dincolo de dincolo”, în afara manifestării. Deși spiritul - ca esență divină, format din sămânță și din modulul sferic - transcende orice palier cuantic, el se poate manifesta plenar la nivelul palierului cuantic primordial; astfel, se poate vorbi despre un paradox insondabil cu privire la natura spiritului.

Ansamblul spiritului se prezintă ca un model dinamic. Dacă, în ceea ce privește lucrurile materiale, ne-am obișnuit să percepem lumea într-un mod static, în care fiecare obiect se revelează drept ceea ce este fără să-și modifice dimensiunile, în cazul spiritului percepția este diferită. Chiar în momentul în care este observat de către Eugen de la aproximativ 30 de centimetri, în interiorul palierului cuantic primordial, în mijlocul unor formațiuni energetice ce par noroase, apare la un moment dat un mic punct strălucitor: aceasta este sămânța primordială a spiritului. Punctul strălucitor se mărește treptat, până ajunge să lumineze tot palierul cuantic primordial. Sămânța primordială a spiritului pare a străbate miliardele de ani lumină pentru a veni în palierul cuantic primordial cu o viteză amețitoare. Practic, doar în câteva secunde, din depărtări imense, sămânța primordială a spiritului vine cu viteză amețitoare, pentru a se manifesta în palierul cuantic primordial.

Atunci când pătrunde în palierul cuantic primordial, sămânța primordială a spiritului nu are nici un fel de caracteristici: nu are culoare, nu are sunet, nu are miros. Ea seamănă ca un negativ fotografic (noi, oamenii obișnuiți, numim această caracteristică culoare, dar nu este propriu-zis o culoare, ci o stare a energiei pe care, prin convenția limbajului omenesc, o desemnăm ca fiind culoare). Abia după ce își face apariția în palierul cuantic primordial, steluța se delimitează de mediu prin formă și culoare - mai exact spus, printr-o luminozitate argintie. Luminozitatea nu provine totuși de la sămânța primordială a spiritului, în sensul că nu este emanația sa, ci de la contactul cu “atmosfera” palierului cuantic primordial. Sămânța primordială a spiritului interacționează prin scurt-circuite energetice cu mediul, definindu-și astfel culoarea și forma. În momentul în care dobândește forma, sămânța primordială a spiritului se învâluie în modulul sferic, care este o carcasă energetică compactă, iar de aici înainte se poate vorbi despre spiritul propriu-zis, de dimensiunea unei mingi de ping-pong. Aproape instantaneu sau, oricum, la scurt timp după ce dobândește formă, spiritul capătă și un sunet specific. Sunetul său este asemănător cu cel emis de mii și mii de tunete ce se succed aritmic.

Starea sămânței primordiale a spiritului dinaintea dezvăluirii formei și a sunetului, la contactul cu palierul cuantic primordial, poate fi considerată o stare de nemanifestare sau de latență. În câteva momente după ce pătrunde în palierul cuantic primordial, starea de potențialitate se activează. În momentul în care se manifestă plenar, sămânța primordială a spiritului care, anterior, era asemănătoare unui negativ fotografic, se învâluie cu o energie proprie - formând modulul sferic. Imediat după ce pătrunde în palierul cuantic primordial, în interiorul sămânței primordiale a spiritului se produc câteva fenomene. Astfel, în momentul ocupării palierului cuantic, sămânța

primordială devine argintie. La rândul său, învelișul luminos - modulul sferic - împrumută culoarea argintie, foarte blândă, a steluței. Modulul devine rapid strălucitor, dar și foarte greu. De fapt, spiritul este singurul element al ființei umane care are luminozitate proprie. El emite lumina. Celelalte elemente componente ale aurei - inclusiv corpul duh - împrumută lumina de la spirit.

De-a lungul timpului, spiritul își modifică strălucirea, culoarea, mirosul și sunetul, în funcție de experiențele acumulate. Trebuie precizat că, atunci când există referiri la gradul de maturitate sau la culoarea unui spirit, nu trebuie înțeleasă sămânța primordială a spiritului, ci doar învelișul ei strălucitor. Despre sămânța primordială a spiritului nu se poate spune decât că există: ea rămâne mereu în beatitudinea propriei sale stări originare, ce nu are nimic în comun cu tumultul Terrei aurice. Astfel, din acest punct de vedere, unele spirite par mai vechi, mai mature, în timp ce altele par mai tinere. Cu fiecare încarnare, structura energetică a spiritului - manifestată prin culoare, luminozitate, sunet și miros - se modifică, devenind din ce în ce mai elevată. La începutul încarnărilor, sunetul emis de spirit este asemănător cu cel emis de mii de tunete ce se succed aritmic, iar la sfârșitul încarnărilor este asemănător unei ape line, ce curge domol, ritmic și liniștit.

Înainte de toate trebuie spus că oamenii sunt diferiți. Omul însuși este o specie în sine, principala caracteristică a ființei umane fiind unicitatea: fiecare om este unic. Totuși, dincolo de unicitatea fiecărui om, trebuie constatat faptul că toți oamenii fac parte din aceeași familie, astfel încât există o multitudine de elemente comune care-i caracterizează. Astfel, dată fiind varietatea foarte mare de oameni încarnați, spiritul poate fi cercetat din mai multe puncte de vedere: din punctul de vedere al structurii și al culorii, din punctul de vedere al dispunerii și, nu în ultimul rând, din punctul de vedere al capacității de a fi mântuit.

Primul punct de vedere este cel al culorii. Culoarea originară a unui spirit este argintie. Toate spiritele suferă un proces de acoperire cu noxe karmice, astfel încât toți oamenii care trăiesc pe pământ au spiritul acoperit. Un spirit acoperit are un corp cauzal acoperit cu noxe karmice. Prin intermediul unui corp cauzal plin de noxe, spiritul omului nu se poate manifesta plenar. Cu cât corpul cauzal este mai încărcat cu noxe karmice, cu atât spiritul se manifestă mai puțin. În timp ce unele spirite sunt acoperite, altele pot fi pure. Spiritele pure, curate sau neacoperite, nu au linie divină și nu au nevoie să se încarneze în lumea materială. Poate că nici nu mai este nevoie să specificăm că aceste spirite nu există actualmente în lumea materială. În Terra aurice, doar ființa omenească denumită în limba akhatakha **Merath**, în traducere "Cel Iubit", are un suflet curat în proporție de aproape 90 %. Spiritul său este ceva mai mare decât al celorlalți oameni, fiind de culoare verde - un verde fără corespondență în lumea materială. Merath se află actualmente pe cel mai înalt palier al Terrei aurice, în preajma Scaunului de Domnie al lui Dumnezeu.

Din punctul de vedere al dispunerii, unii oameni au spiritul amplasat în dreptul chakrei anahata, chiar în mijlocul pieptului, iar alții au spiritul cam la o palmă deasupra ombilicului, foarte aproape de chakra manipura. Aproximativ 80%, dintre oamenii care au spiritul în mijlocul pieptului, puțin sub chakra anahata, sunt botezați creștini și s-au încarnat cel puțin o dată în ultimii 2000 de ani. Oamenii care au spiritul poziționat deasupra ombilicului, în apropierea chakrei manipura, sunt în marea lor majoritate

necreștini sau sunt creștini care se încarnează pentru prima oară după modificările aurice produse prin întruparea, răstignirea și învierea lui Iisus Hristos. Această ultimă categorie de spirite nu are culorile atât de rafinate precum ale celor din prima categorie.

După capacitatea de a fi mântuite, spiritele se împart în mai multe categorii: spirite mântuite, spirite mântuibile și spirite nemântuibile. Spiritele mântuite nu există în Terra aurica. Până în prezent, nu s-a desfășurat nici un sfert din procesul mântuirii, creștinismul fiind abia la început. Spiritele mântuibile sunt cele ale majorității oamenilor din Terra aurica. Ființele din lumea eterică spun că Voia Domnului este ca "nici unul să nu piară". Cel puțin teoretic, toate spiritele sunt mântuibile, dar va veni o vreme când, pe fundalul unor evenimente dramatice, se va realiza o departajare. Cei care, existențe de-a rândul, au perseverat în a face răul și au ales, prin liberul arbitru, să se alieze cu ființele luciferice, nu vor putea fi mântuiți. Culoarea unui spirit mântuit va avea culoarea verde, sunetul asemănător unei ape ce clipește vesel și mirosul inconfundabil de pâine proaspătă înmuiată în vin. Un spirit mântuit va fi ceva mai mare decât este în prezent, nu va avea corp causal și linie divină. Un spirit mântuit se va manifesta ca un artificiu ce emite jerbe de lumină.

Al doilea element al ființei umane este **învelișul spiritului**, o membrană cu cicumferința de mărimea unei mingi de tenis de câmp, care învăluie sfera spiritului. Învelișul spiritului este format, la rândul său, din trei sfere. Fiecare dintre cele trei sfere are propria sa culoare. Cele trei sfere sunt dispuse în jurul nucleului spiritului. Spiritul și învelișul său formează o unitate indestructibilă.

Al treilea element este **corpul causal al spiritului**. Corpul causal are forma unei sfere cam de mărimea unei portocale. Corpul causal învește precum o membrană spiritul și învelișul spiritului. Printre alte caracteristici, corpul causal are rolul de a proteja spiritul de orice agresiune din afară. Corpul causal este sediul conștiinței și voinței, conștiinței și memoriei. El poate fi considerat depozitul ancestral în care se strâng toate experiențele unui om, de când s-a încarnat pentru prima oară. Corpul causal este, pe drept cuvânt, depozitul în care se află stocate toate amintirile individualității umane, de la prima încarnare până în prezent.

Între cele trei corpuri - spiritul, învelișul spiritului și corpul causal - nu există, în mod aparent, nici o legătură energetică, deși sunt incluse una în alta. Ele se urmează una pe cealaltă, ca și cum ar fi situate în același câmp gravitațional. Deși, par a forma un ansamblu perfect, este de la sine înțeles că fiecare dintre ele se află pe propriul nivel cuantic, în propria sa lume și în propriul său mediu. Spiritul, corpul spiritului și corpul causal formează o unitate indivizibilă. Împreună, se prezintă ca o minge strălucitoare - de dimensiunea unei portocale - situată în centrul ființei omenești. Prin mijlocul ansamblului spiritului trece o linie de lumină. Aceasta este linia divină.

Linia divină este o linie de energie strălucitoare, asemănătoare unei raze laser, care se vede foarte clar începând de la un metru și treizeci de centimetri deasupra capului unui om și care se termină undeva sub tălpile picioarelor. Linia divină trece exact prin centrul spiritului, secționând structura ființei umane în două părți egale, precum canalul Sushumna la nivelul corpului eteric sau coloana vertebrală la nivelul corpului material.

Linia divină se prezintă ca o linie de culoare argintie, ce pare să coboare de sus, pătrunde prin interiorul chakrei sahasrara și iese prin muladhara. Este de presupus că

linia divină nu se termină la distanța de un metru și treizeci de centimetri deasupra capului, ci continuă în infinit, dar acest aspect nu este observabil. Linia divină poate fi considerată “firul de argint” ce leagă spiritul omului de Dumnezeu.

Linia divină este, de fapt, legătura perenă și indestructibilă a omului cu Dumnezeu, proiecția lui Dumnezeu în corpul omenesc fiind chiar spiritul. Linia divină se prezintă ca un tub gros de jumătate de centimetru, alcătuit din milioane de particule minuscule, de culoare roșie, galbenă sau albastră, care nu se ating între ele, dar care se aprind continuu unele de la altele, ca prin inducție. Observată de aproape de către Eugen prin clarvedere, linia divină pare să se exfolieze în mai multe ramificații luminoase, fiecare ramificație având culori, sunete și mirosuri specifice. Din înalt, prin linia divină “curge” neîncetat o energie cristalină, de forma unor fulgi luminoși, cu o culoare fără corespondent în culorile spectrului solar. Fulgii luminoși emit un miros oarecum asemănător mierii de albine. În biserici, la preoții aflați în exercițiul funcțiunii, această energie se revarsă mult mai abundent decât la oamenii obișnuiți, precum o ninsoare formată din fulgi mari, luminoși, ce coboară printr-un tub transparent - la fel ca la acele jucării formate din globuri de sticlă în interiorul cărora par să cadă fulgi groși de zăpadă.

Linia divină ajută spiritul să se manifeste în nivelul său cuantic. Prin linia divină circulă două energii complementare: o energie ce provine din cer și o energie ce provine din pământ. Fără aportul energiilor celeste și telurice ce curg prin linia divină, spiritul (ca ansamblu) nu s-ar putea manifesta. Linia divină emite culori în funcție de nivelul evolutiv al oamenilor. Așa cum a fost menționat, oamenii se împart în șapte clase, fiecare clasă fiind caracterizată prin anumite particularități ale corpului duh. La oamenii din primele două clase, linia divină are culoarea albă strălucitoare. La oamenii care au depășit a doua clasă, linia divină are culoarea albastră. La cei din clasa a patra, linia divină are culoarea roșie intensă, cu sclipiri argintii. La oamenii din a cincea clasă, linia divină are culoarea argintie.

O altă structură aurică a ființei umane este **vechea linie divină**. Vechea linie divină este o structură aurică identică până la un punct cu linia divină actuală. Ea pare să fi fost în activitate cândva, în trecutul îndepărtat. Actualmente, vechea linie divină este o reminiscență aurică pe cale de a se șterge definitiv. Vechea linie divină apare astăzi ca un tub din care lipsesc mai multe părți. Este alcătuită din mii și mii de zale minuscule, destul de puțin luminoase, de formă pătrată. Vechea linie divină pare să se descompună tot mai mult de la o existență la alta. În trecutul umanității, vechea linie divină a avut rolul și funcțiunea identice cu actuala linie divină. În ziua de astăzi, vechea linie divină nu mai emite nici un miros și nici un sunet, iar luminozitatea sa este din ce în ce mai slabă.

Următoarea structură constitutivă a ființei umane este **corpul duh** sau **duhul**. Corpul duh este primul element al structurii energetico-informaționale ce are formă umanoidă. Dacă primele elemente constitutive ale ființei omenești, spiritul, învelișul spiritului și corpul cauzal au forme sferoide - în lumea eterică, precum și în vechile scrieri, spiritele sunt numite “stele” -, corpul duh este primul element de formă umanoidă. Corpul duh este un trup de lumină diafană.

Corpul duh este acel element al ființei omenești care persistă oarecum neschimbat atât în timpul existențelor fizice, cât și în lumea de dincolo. Acesta este

motivul pentru care corpul duh poate fi considerat un element peren al ființei umane. Evident, corpul duh este situat la un alt nivel cuantic decât corpul material sau decât corpul eteric, dar, din punct de vedere spațial, la omul încarnat, se găsește în interiorul formei materiale și nu depășește niciodată conturul trupului fizic. Corpul duh este un element al ființei umane despre care se poate vorbi foarte mult, fără a epuiza însemnătatea sa deosebită.

Despre corpul duh se poate vorbi din două perspective distincte, oarecum independente, dar în același timp interdependente. În primul rând, se poate vorbi despre corpul duh din perspectiva *omului în afara trupului*, iar în al doilea rând se poate vorbi din perspectiva *omului aflat în trup material*. Atât înainte de nașterea în lumea materială, cât și după trecerea prin Poarta morții, corpul duh este “trupul” de lumină în care se manifestă omul.

Deși înaintea nașterii în lumea materială are dimensiuni apreciabile, înălțimea sa atingând aproximativ 2,30 metri, în momentul nașterii, corpul duh suferă o comprimare aproape de neconceput pentru o minte rațională. În momentul nașterii, corpul duh se comprimă brusc, devenind mai mic decât trupul fătului. Treptat, de-a lungul vieții omului, corpul duh rămâne permanent mai mic decât trupul material, dar continuă să se maturizeze și să crească o dată cu corpul material. În timpul existenței întrupate, corpul duh nu depășește limitele trupului material. Corpul duh se prezintă în timpul existenței întrupate a unui om ca o păpușă luminoasă, ca o figurină din neon, ce emite o luminozitate constantă.

La toți oamenii corpul duh este unicolor, iar culoarea sa unică este în funcție de nivelul evolutiv al fiecărui om. Dacă, de-a lungul vieții omului, corpurile auri - de exemplu, corpul eteric, corpul emoțional ori corpul astral - își modifică neîncetat coloritul în funcție de sentimentele și de pasiunile trecătoare, corpul duh nu își modifică culoarea. Pe toată durata vieții unui om, corpul duh păstrează aceeași culoare, emite același miros și același sunet, în funcție de nivelul evolutiv. După trecerea omului prin Poarta morții, corpul duh, în urma unui proces de restructurare și de reformatare, revine la dimensiunile pe care le-a avut înaintea nașterii în lumea materială; după moarte, omul redevine o ființă de lumină, de aproximativ 2,30 metri.

Caracteristicile de bază ale corpului duh nu se modifică decât după moartea fizică, atunci când are loc “metabolizarea” experiențelor din timpul vieții. Într-un fel, culoarea unică a corpului duh este o rezultantă vectorială ce indică nivelul evolutiv acumulat în decursul palingeneziei omului prin Terra aurica, de-a lungul existențelor încarnate, dar și de-a lungul perioadelor petrecute în “lumea de dincolo”. Culoarea corpului duh este, așadar, o rezultantă vectorială evolutivă, care reflectă calitatea energetico-informațională globală a ființei umane.

Înfățișarea corpului duh diferă de la om la om. La oamenii care sunt încarnați în lumea materială, fizionomia corpului duh este, de cele mai multe ori, aceeași ca și a corpului fizic. Se poate întâmpla uneori ca fizionomia corpului duh să fie cea pe care omul a avut-o în încarnarea anterioară și abia la sfârșitul vieții să preia fizionomia pe care a avut-o în încarnarea prezentă. La defuncți, corpul duh are, inițial, fizionomia acestora din momentul morții. Această fizionomie este însă idealizată, în sensul că nu reflectă nici un fel de malformație ori inconvenient structural sau funcțional, indiferent ce defecte fizice a avut în timpul existenței materiale. De exemplu, dacă omul a murit

la o vârstă înaintată, ridurile feței se estompează; dar, ca trăsături generale, omul păstrează fizionomia pe care a avut-o în timpul vieții. Cu timpul, după o perioadă petrecută în lumea de dincolo, corpul duh capătă o fizionomie rezultată din suma înfățișărilor trupești pe care le-a avut omul respectiv de-a lungul tuturor încarnărilor.

Corpul duh nu reproduce organele corpului material, dar are propriile sale organe; aceste organe se aseamănă cu niște sori, fiind situate de-a lungul liniei divine; de fapt, aceste organe nu sunt altceva decât centri de energie: chakre. Chakrele corpului duh sunt asemănătoare, ca funcționalitate, cu cele ale corpului eteric, motiv pentru care pot fi denumite chakre-atribut. De-a lungul liniei divine se află dispuse șapte chakre-atribut. Fiecare chakră-atribut reflectă spiritul omului. Este ca și cum spiritul s-ar fi multiplicat succesiv în șapte forme identice, de-a lungul liniei divine. Fiecare chakră-atribut are propria sa culoare și luminozitate, în funcție de nivelul evolutiv al omului. Chakrele-atribut intră în stare de funcțiune în mod progresiv, pe măsură ce omul evoluează.

Chakrele-atribut se află situate în aceleași locuri în care sunt dispuse, la nivelul corpului eteric, chakrele eterice. În fond, chakrele eterice sunt doar manifestările chakrelor-atribut de la nivelul corpului duh. Chakrele-atribut au rolul de a metaboliza informațiile primite de la chakrele eterice. Chakrele-atribut sunt următoarele: prima chakră, care corespunde muladharei de la nivelul corpului eteric, reflectă atributul voinței; ea este “voința a toate”. A doua chakră-atribut reflectă atributul putere; ea este “puterea a toate”. A treia chakră-atribut reflectă atributul formei; ea este “forma a toate”. A patra chakră-atribut reflectă atributul memorie; ea este “amintirea a toate”. A cincea reflectă atributul știință; ea este “știința a toate”. A șasea chakră-atribut reflectă atributul cunoaștere; ea este “cunoștința a toate”. A șaptea reflectă atributul conștiință; ea este “conștiința a toate”. În afara celor șapte chakre-atribut, care sunt înșirate pe linia divină, mai există și a opta, care este situată deasupra capului corpului duh. A opta chakră-atribut este “conștiința conștiinței a toate”; în limbajul nostru, este “cunoașterea totală a tot ce există”.

În funcție de culoarea corpului duh, oamenii pot fi împărțiți în șapte clase distincte. Fiecare clasă corespunde unei anumite culori a corpului duh. Prima clasă se caracterizează prin culoarea roșie, a doua prin culoarea portocalie, a treia prin culoarea galbenă, a patra prin culoarea aurie (până acum 2000 de ani corpul duh din această clasă era verde), a cincea prin culoarea albastră, a șasea prin culoarea indigo, a șaptea prin culoarea alb-argintie (în această clasificare nu sunt incluse clasele incipiente, care au fost menționate în capitolele anterioare: culoarea aramei topite și culoarea maron, care oricum nu persistă prea mult). După cum se poate remarca, din punct de vedere cromatic, cele șapte clase evolutive urmează întrucâtva - există câteva deosebiri de nuanță, având în vedere faptul că și culorile transfizice sunt diferite de cele din lumea materială - culorile spectrului solar, iar din punct de vedere sonor par a urma notele gamei muzicale, de la Do la Si.

Datorită modificărilor aurice produse la începutul erei creștine, s-au produs schimbări majore în ceea ce privește aspectul cromatic al corpului duh. La oameniibotezați creștini, adică la persoanele aflate sub directa ocrotire a Domnului Iisus Hristos, elevarea culorilor claselor superioare culorii galbene a corpului duh, care corespunde clasei a treia, nu mai urmează același proces. În consecință, începând cu

clasa a patra, aspectul cromatic se schimbă: corpul duh dobândește o frumoasă culoare aurie. Începând cu clasa a patra, culoarea aurie a unui corp duh nu se mai modifică pentru a trece în albastru, indigo, violet și alb, ci rămâne tot aurie, dar se elevează progresiv, devenind asemănătoare flăcării unei lumânări. Acest fenomen se produce datorită influenței Trupului de slavă al lui Iisus Hristos, a cărui culoare dominantă este auriul. Mai trebuie precizat că oamenii aflați la începutul *muncii de dreaptă învățatură* au culoarea corpului duh arămie (culoarea aramei topite), roșie sau portocalie, în timp ce oamenii mai avansați în acest proces au culoarea corpului duh galbenă, aurie, albastră sau albă (atunci când este cazul). În epoca actuală, marea majoritate a oamenilor pot fi situați în dreptul culorii galbene a corpului duh. Foarte puțini oameni încarnați au o culoare superioară clasei a cincea.

Structura de bază și alcătuirea energetică (textura) a corpului duh diferă în funcție de clasa evolutivă în care se află omul. Astfel, corpul duh de culoare roșie, care corespunde primei clase, este format din particule energetice de forma unor stelute - atomi - de lumină roșie, de diferite intensități. Aceste stelute apar instantaneu dintr-un alt palier cuantic, pentru a "exploda" în spațiul delimitat de conturul corpului duh. Nici nu s-a stins bine reverberația exploziei, că apar imediat alte stelute, care se manifestă identic, la nesfârșit. Toate aceste miliarde de microexplozii formează un corp duh roșu.

Corpul duh de culoare galbenă are aceeași modalitate de formare, numai că, în locul în care explodează stelutele roșii se formează, la fel ca la artificii, mii și mii de alte stelute mai mici. Noile stelute dobândesc culoarea galbenă. Stelutele galbene rezultate se formează, așadar, din aceleași stelute roșii. Succesiunea exploziilor este însă atât de rapidă, încât persistă doar culoarea galbenă. Față de corpul duh de culoare roșie, corpul duh de culoare galbenă are pulsațiile mai lente, este mult mai clar și mai diafan.

În schimb, corpul duh de culoare aurie nu este format din explozia unor stelute "muritoare" - care nu trăiesc decât o clipă, pentru a se risipi apoi în jerbe de lumină. Corpul duh auriu pare a fi alcătuit din formațiuni energetice asemănătoare unor minicristale, de forme stabile, care nu dispar și nu explodează. Lumina unor astfel de formațiuni energetice durează mult mai mult, manifestându-se asemănător fosforului pe timp de noapte. Ca structură, corpul duh de culoare aurie este un corp duh nou. El apare la toți oamenii din clasa a patra evolutivă, care s-au încarnat cel puțin o dată în ultimii 2000 de ani. Înainte de Întruparea lui Iisus Hristos, corpul duh al celor din a patra clasă evolutivă era de culoare verde.

Corpul duh de culoare albastră este format după standardul vechi, care exista în epoca antecreștină. El apare la persoanele care, acum 2000 de ani, depășiseră culoarea verde a corpului duh - a patra clasă - și care nu mai puteau da înapoi de pe drumul început. Observat de aproape, corpul duh de culoare albastră pare a fi format din balonașe de lumină, ce apar dintr-un alt palier cuantic și se dilată, explodând în mii și mii de stropi.

La nivelul corpului duh există, de asemenea, trei mari **pete karmice**. Aceste pete karmice sunt vizibile la toți oamenii, în regiunea pieptului, dar ceea ce diferă este structura, dimensiunea și coloratura lor. Petele karmice sunt zonele de la nivelul corpului duh al fiecărui om în care este reflectată karma acumulată de-a lungul existențelor trecute.

În timpul vieții omului, corpul duh nu este accesibil observației (prin clarvedere, clarvăzătorul fiind evident, Eugen), fiind acoperit de structurile aurice derivate - corpul eteric, corpul emoțional, corpul astral etc. Există totuși o mică porțiune, undeva în regiunea pieptului, în care Eugen poate observa o fantă luminoasă ce dezvăluie culoarea corpului duh. Această fantă prin care poate observa corpul duh la omul încarnat poate fi numită “vizor de control”.

După moarte, în lumea duhurilor (astrală), omul se manifestă prin intermediul corpului duh. Dincolo de lumea astrală există însă o altă lume, denumită uneori “lumea spiritelor” - sau, pentru a folosi terminologia creștină, “cerul”. Pentru a pătrunde în lumea spiritelor, omul are nevoie de un alt trup. Acest trup de lumină - care însă nu poate fi observat la omul încarnat, după cum nu poate fi observat nici măcar la omul aflat pe unul din palierele lumii astrale, fiind ascuns complet de corpul duh - este **corpul adamic**.

Corpul adamic își dezvăluie existența abia după ce omul a terminat existența în lumea astrală, când are loc un fenomen extraordinar. În timpul unei ceremonii, la care participă înalte ființe îngerești, corpul duh se aprinde instantaneu, ca un joc de artificii și “arde” complet, lăsând să se vadă un alt corp, de o mare frumusețe: corpul adamic. Corpul adamic este un corp de lumină de o frumusețe imposibil de exprimat în termeni omenești. El nu are caracteristici precum culoare, fiind identic la toți oamenii. Corpul adamic este, într-adevăr, trupul arhetipal al omului, creat cândva de către Dumnezeu, “după Chipul și Asemănarea Sa”. Omul aflat în corpul adamic este asemănător unui înger strălucitor. Capacitățile sale de manifestare sunt extraordinare. Desigur, omul nu trebuie identificat cu un înger, fiind vorba doar despre o comparație.

Este totuși dificil de a diferenția aspectul ființei umane care este corpul duh, de aspectul care este corpul adamic. La fel de bine ar putea fi vorba despre aceeași structură spirituală, în care omul se poate manifesta în două paliere distincte: în palierul astral și în palierul spiritual. Este, de altfel, dificil de a stabili cu exactitate dacă este vorba de două corpuri sau de unul singur, în două ipostaze distincte. Fiind totuși prea depărtat de interesul cotidian și de structura aurei umane la omul încarnat - de altfel, nu poate fi observat nici măcar în lumea astrală -, este de preferat ca acest corp să nu fie inclus în clasificarea elementelor de bază ale ființei umane.

Spiritul, învelișul spiritului, corpul cauzal și corpul duh (implicit corpul adamic) formează **individualitatea** care se manifestă, aproape neschimbată, de-a lungul încarnărilor terestre.

☞ Sufletul ☞

De-a lungul unei singure întrupări în lumea materială, duhul purtător de spirit nu se poate manifesta în mod direct. De aceea, la fiecare nouă întrupare, duhul purtător de spirit se manifestă printr-o structură aurică alcătuită dintr-o energie inferioară. Această structură este **sufletul**. Sufletul este un ansamblu format din cinci elemente componente: sufletul propriu-zis, corpul cauzal al sufletului, corpul sufletului, corpul conștiinței și corpul conștienței.

Sufletul propriu-zis se prezintă celei de-a doua vederi a lui Eugen ca o sămânță luminoasă, situată în dreptul laringelui, puțin mai sus de mărunțul lui Adam. La începutul

existenței în lumea materială, steaua sufletului emite străluciri multicolore, dar la scurt timp culorile se stabilizează și emite o culoare compozită, un amestec între albastru și argintiu. La oamenii mai evoluți din punct de vedere moral, steaua sufletului seamănă cu un sâmbure de smochină, care se manifestă precum spiritul, ca un artificiu ce strălucește continuu.

Sufletul propriu-zis este învelit într-o membrană energetică, asemănătoare unui cocon, de dimensiunea unei mingi de ping-pong, situată la intersecția dintre fosele nazale și laringe. Acest cocon este **corpul cauzal al sufletului**. Corpul cauzal al sufletului are o culoare albă-mată, pulsează la fiecare inspirație și expirație, emițând un flash luminos. El pare, în limbaj omenesc, cleios.

Ansamblul format din sămânța sufletului și din coconul care o învelește este legat prin mii de fire de lumină de întregul trup omenesc - de oase, de tendoane, de mușchi, de organele interne și de glandele endocrine -, formând o structură energetică asemănătoare unei fantome albicioase. Fantoma albicioasă ce învelește trupul uman este **corpul sufletului**. Corpul sufletului se formează în momentul nașterii fătului în lumea materială.

Așadar, corpul sufletului este un înveliș energetic ce învăluie trupul fizic, ca un abur albicios. Totuși, spre deosebire de corpul eteric, cu care nu trebuie confundat, corpul sufletului nu reproduce cu prea mare exactitate conturul trupului material. Extremitățile, mâinile și picioarele corpului sufletului sunt difuze și estompate. Cea mai accentuată asemănare între trupul material și corpul sufletului este în regiunea capului. Chipul fizic și, mai ales, ochii se observă foarte bine la nivelul corpului sufletului. Fizionomia feței este reflectată perfect la nivelul corpului sufletului, cu deosebirea că este idealizată. Claritatea și frumusețea ochilor este, într-adevăr, impresionantă.

Corpul sufletului este situat, spațial, între corpul eteric și corpul duh. Corpul sufletului este alcătuit dintr-o energie de culoare albă, mată, ca un abur. De-a lungul vieții, corpul sufletului își modifică culoarea în funcție de comportamentul omului. Dacă omul greșește într-un domeniu sau se comportă nedrept, corpul sufletului se colorează în culori întunecate, iar dacă omul se comportă bine, se colorează în culori deschise, luminoase. Datorită unor acțiuni greșite, generate de liberul arbitru al omului, corpul sufletului se "pătează" adesea cu tente întunecate, emite mirosuri grele și sunete lipsite de armonie. Aceste pete întunecate pot fi denumite "boli" ale sufletului. De cele mai multe ori, oamenii prezintă mari pete întunecate în regiunea toracelui, a abdomenului, a umerilor sau chiar a capului. Treptat, de-a lungul vieții întrupate, corpul sufletului dobândește o culoare de sinteză, rezultată în urma tuturor acțiunilor omului, în conformitate cu karma sa și cu nivelul evolutiv acumulat de-a lungul unei singure existențe.

Ca organe ale corpului sufletului pot fi distinse șapte centre de energie specifice, care corespund, ca funcționalitate, cu chakrele-atribut ale corpului duh. Dacă chakrele corpului duh sunt poziționate de-a lungul liniei divine, în poziții compatibile cu chakrele eterice, centrii energetici ai corpului sufletului nu au locuri stabile - cel puțin la oamenii obișnuiți din ziua de astăzi. În viitor, ele se vor centra în anumite locuri, dar în prezent se mișcă dintr-un loc în altul, în interiorul corpului sufletului, în funcție de gradul de moralitate și de conștiință ale omului. Uneori, centrele sufletești sunt mai

palide, alteori strălucesc mai intens. Centrele energetice ale corpului sufletului au forma unor sfere de energie, de dimensiunea unei guri de pahar mediu. Ele au, în mare, aceleași funcțiuni pe care le au chakrele-atribut ale corpului duh. Primul centru de energie al corpului sufletului, care corespunde muladharei de la nivelul corpului eteric, reflectă atributul voinței. El este “voința a toate”. Al doilea centru reflectă puterea, ca atribut ființial - este “puterea a toate”. Al treilea centru energetic sufletesc reflectă atributul formei - este “forma a toate”. Al patrulea centru energetic reflectă amintirea/memoria - este “amintirea a toate”. Al cincelea centru sufletesc reflectă știința - este “știința a toate”. Al șaselea centru reflectă cunoștința, ca atribut ființial al oricărei ființe - este “cunoștința a toate”. Al șaptelea centru energetic sufletesc reflectă conștiința - este “conștiința a toate”.

Și corpul sufletului ar trebui să aibă un al optulea centru energetic, la fel ca și corpul duh, dar nu situat deasupra capului, ci undeva în partea din spate, sub ultima coastă. Actualmente, bărbații nu au al optulea centru sufletesc. În schimb, îl au femeile. Explicația acestei stări de fapt este următoarea: bărbatul și femeia sunt părți complementare ale aceleiași unități primordiale. Prin creația femeii, unitatea primordială a fost despărțită. Din fiecare bărbat a fost scoasă o “parte”, o jumătate sa, care s-a numit femeie. Fiecărui bărbat îi corespunde o femeie și fiecărei femei îi corespunde un bărbat - ei pot fi considerați suflete duale. Singura ființă din istoria cosmosului care a avut al optulea centru sufletesc a fost Adam menționat în Vechiul Testament. La Adam, al optulea centru energetic se afla în porțiunea situată între ultima coastă, ficat și rinichi. Când a fost creată prima femeie, Eva, din Adam a fost scos chiar acest centru energetic situat în dreptul “coastei”. Din esența acestui centru energetic sufletesc a fost creat spiritul femeii. De aceea, din punct de vedere spiritual, bărbatul nu este “plin” decât atunci când se întregește prin femeie. La rândul ei, tot din punct spiritual, femeia nu este desăvârșită decât atunci când redă bărbatului “coasta” lipsă. Reunirea spirituală între bărbat și femeie, ca două jumătăți ale aceluiași întreg, conduce la refacerea unității primordiale în care “cei doi redevin unu”.

În plus, corpul sufletului mai are încă trei centri energetici. Acești centri energetici nu există la nivelul corpului duh, după cum nu există nici la nivelul corpului eteric. Ei există doar la nivelul corpului sufletului. Cei trei centri energetici sufletești sunt dispuși astfel: primul este dispus chiar în centrul capului (centrului cutiei craniene, cu corespondență în frunte); al doilea este dispus pe umărul stâng, iar al treilea pe umărul drept. Centrul energetic situat în centrul capului reflectă “amintirea a toate” cu privire la existența lui Dumnezeu Tatăl. Centrul energetic situat pe umărul stâng reflectă “amintirea a toate” a omului cu privire la Dumnezeu Fiul, Iisus Hristos. Centrul energetic situat pe umărul drept reflectă “amintirea a toate” a omului cu privire la Dumnezeu-Sfântul Duh. Cele trei centre energetice se activează doar în răstimpul închinării creștine, când omul atinge cu cele trei degete de la mâna dreaptă locurile unde se află acestea.

La nivelul corpului sufletului se află o altă categorie aparte de elemente aurice, pe care le putem denumi **peceți**. Pecețile au forma unor bănuți rotunzi, de maximum 3 cm diametru, care acoperă organele de simț ale corpului sufletului, corespunzătoare celor fizice: gură, nas, urechi, ochi. Pecețile sunt alcătuite din aceeași energie luminoasă ca și corpul sufletului, cu deosebirea că sunt ceva mai luminoase decât

acesta. Ele sunt alcătuite dintr-o energie modulată informațional de o frecvență diferită. Pecețile se formează la scurt timp după nașterea omului în lumea materială. Ele au rolul de a bloca organele de simț ale corpului sufletului, care sunt prelungirile naturale ale celor fizice. În lipsa peceților din dreptul ochilor, oamenii ar putea vedea aspectele spirituale ale cosmosului - deci ar deveni clarvăzători. În lipsa peceților din dreptul urechilor, oamenii ar putea auzi vorbirea ființelor decorporate - oameni sau îngeri. În lipsa peceților din dreptul nasului, oamenii ar putea simți mirosuri transfizice. În lipsa peceților din dreptul gurii, oamenii ar putea vorbi în mod direct cu ființele din lumile spirituale. Pecețile au, de fapt, aspectul unor solzi, astfel că trebuie puse în legătură cu acei "solzi" despre care Noul Testament afirmă că au căzut de pe ochii lui Saul pe drumul Damascului ("îndată au căzut de pe ochii lui ca niște solzi și a început să vadă iarăși").

Sufletul se manifestă prin încă două elemente componente, **corpul conștiinței**, care are forma unei flacări și **corpul conștientiei**, de forma unei oglinzi. Cele două corpuri auxiliare, corpul flacără al conștiinței și corpul oglindă al conștientiei, culisează - termenul este, desigur, metaforic - străluminând celelalte structuri aurice umane.

Corpul "flacără" al conștiinței se prezintă ca o flacără energetică (aurică) strălucitoare, de aproximativ 60 de centimetri ce pornește din sămânța sufletului. Rolul corpului conștiinței este de a imprima omului conștiința a tot ce percepe.

Locul corpului conștiinței este diferit de la un om la altul. Corpul conștiinței străluminează câte un strat auric, în funcție de nivelul evolutiv al omului. Astfel, la oamenii din prima clasă - corespunzătoare corpului duh de culoare roșie -, corpul flacără al conștiinței este situat la nivelul corpului eteric. La oamenii din a doua clasă - culoarea portocalie a corpului duh - corpul conștiinței este centrat la nivelul corpului emoțional și la nivelul corpului astral. La oamenii celei de-a treia clase - culoarea galbenă a corpului duh - corpul flacără al conștiinței este centrat la nivelul corpului mental inferior. Acesta este chiar nivelul în care este centrat astăzi corpul conștiinței la majoritatea oamenilor, fiind stadiul actual de dezvoltare psiho-morală. La oamenii activi în corpul mental inferior - "intelectualii", cei care lucrează prin intermediul intelectului: profesori, doctori, ingineri, muncitori etc -, culoarea corpului flacără este aurie-argintie, are un miros de mere sau de fructe verzi, necoapte, iar sunetul emis este asemănător șuieratului unui șarpe. La oamenii activi în corpul mental superior - cei preocupați de filosofie, de aspectele nevăzute ale existenței -, culoarea corpului flacără al conștiinței este alb-argintie, mirosul este de piersici coapte, zemoase, iar sunetul emis este asemănător vântului ce adie blând printre copaci. La oamenii activi în corpul spiritual - misticii, cei care se roagă mult, cei preocupați de religie și de problematica spirituală -, culoarea corpului conștiinței este de un alb strălucitor, extrem de clar; emite un miros suav, de pâine caldă înmuiată în vin, miros asemănător cu cel emanat de Trupul de slavă al lui Iisus Hristos. Sunetul este asemănător clipocitului dulce al unui izvor de munte. Este evident că, în ultimă instanță, prin conștiința omului - generată de corpul conștiinței - se produce înțelegerea legilor subtile ale cosmosului și conștientizarea mecanismului de funcționare a lumii. În funcție de capacitatea de conștientizare și, implicit, de înțelegere a lumii și a ființei sale interioare, omul își adaptează comportamentul. Cu timpul, prin corpul conștiinței, omul înțelege că motorul evoluției cosmice este Iubirea.

Corpul “oglină” al conștiinței este, la fel ca și corpul conștiinței, o manifestare a sufletului. Corpul conștiinței se prezintă ca o oglindă sau ca o antenă paraboloidă de dimensiunea întregii auri, ce învâluie omul din creștetul capului până la tălpile picioarelor. Substanța din care este alcătuit corpul conștiinței seamănă cu un lichid gelatinos albastru-verzui, cristalin.

Prin corpul conștiinței omul devine conștient de lumea înconjurătoare. Ceea ce noi numim conștiință ca manifestare a psihicului, nu este altceva decât activitatea acestui corp auric. Atunci când omul este preocupat de aspectele emoționale ale vieții, corpul conștiinței este în relație cu corpul emoțional. Atunci când omul este preocupat de problemele intelectuale - de exemplu, când rezolvă o situație care implică folosirea intelectului -, corpul conștiinței este în legătură cu corpul mental. Când omul se dedică unei activități abstracte sau filosofice, corpul conștiinței este în legătură cu corpul mental superior. Când omul se dedică unor probleme ce depășesc cadrul restrâns al existenței umane, îndreptându-se spre problemele mistice, corpul conștiinței este în legătură cu corpul spiritual. Așadar, corpul conștiinței reflectă ceea ce face omul într-un anumit moment. Atunci când omul mănâncă tort și este conștient de acest fapt, corpul conștiinței miroase a tort; atunci când omul privește în mod conștient ploaia, corpul conștiinței are mirosul ploii. Atunci când rezolvă o problemă prin intermediul intelectului, corpul conștiinței capătă un miros anumit - ceva asemănător unor fructe ce dau în pârg. Când omul meditează la problemele mistice, corpul conștiinței împrumută caracteristicile principale, manifestate ca miros, sunet și culoare, ale ființei sau ale nivelului cosmic asupra cărora se axează meditația sa.

Nu întotdeauna corpul conștiinței se află la același nivel cu corpul conștiinței. La mulți oameni, corpul conștiinței poate fi situat la nivelul corpului astral, iar corpul conștiinței la nivelul corpului mental inferior. Corpul conștiinței este legat prin conexiuni de lumină foarte fine de corpul sufletului în dreptul organelor de simț: nas, gură, ochi, urechi. În locurile în care, la nivelul organelor de simț, corpul conștiinței este legat de corpul sufletului apar acele mici peceți menționate anterior. Pecețile au forma unor mici bănuți (“solzi”) aplicați peste organele de simț: ochi, urechi, gură, nas.

Dacă, în timpul existenței încarnate, omul ar fi capabil să ridice starea vibratorie a corpului sufletului până la nivelul peceților, acestea s-ar topi de la sine, iar omul ar putea vedea, auzi sau mirosi alte ființe sau lumi - lumea eterică, lumea astrală etc. Dacă ar elimina pecetea ochilor, omul ar putea vedea în lumea eterică; dacă ar elimina pecetea gurii ar putea percepe vechimea structurilor aurice - simțul vechimii; dacă ar elimina pecetea nasului ar putea percepe mirosuri specifice; dacă ar elimina pecetea urechilor ar putea percepe sunetele altor lumi, iar ființele transfizice ar putea fi sesizate auditiv, fiecare prin sunetul ei specific. Cu alte cuvinte ar deveni clarvăzător.

☞ Corpul material și corpul eteric ☜

Corpul material se formează în perioada gestației intrauterine pe baza energiilor modulate informațional conținute la nivelul corpului duh și la nivelul corpului sufletului. Priviți chiar și printr-o formă ușoară de clarvedere de către Eugen, atomii corpului fizic apar translucizi, iar organele interne sunt observate într-un mod asemănător imaginii oferite de un tomograf.

Observat prin clarvedere, corpul material este un angrenaj format din atomi de forma unor mici steluțe. Aceste steluțe provin dintr-un alt palier cuantic, aflat dincolo de cel al corpului eteric interior. Provenind din alt palier cuantic, atomii-steluțe explodează în momentul în care se manifestă în palierul material. Ceea ce este foarte interesant, este însă faptul că, în momentul în care steluțele explodează, corpul material este luminat.

Corpul material, în ansamblu, emite un miros de flori. Picioarele și mâinile emit un miros de fructe coapte, în special de mere și dunde, iar partea superioară a trupului emite un miros de brad proaspăt tăiat. Persoanele neinițiate sexual emit sunete și mirosuri foarte puternice. Din punct de vedere energetic, cei mai puternici indivizi nu sunt cei solizi, cu masă musculară mare, ci cei subțiri, care par firavi. Organele trupului material sunt formate din aceleași steluțe-atomi ce apar de nicăieri, de dincolo de corpul eteric interior. Exploziile provocate de steluțe luminează forma fiecărui organ în parte. Când un organ nu mai este astfel luminat, după un timp se îmbolnăvește la nivelul fizic. Cauza disfuncțiilor și bolilor fizice rezidă în bolile ce apar la nivelul sufletului. Bolile acumulate la nivelul sufletului se transmit succesiv la nivelul corpului eteric și la nivelul corpului material.

Corpul eteric a primit de-a lungul timpului foarte multe denumiri, iar existența sa este bine cunoscută de bioenergeticieni, care lucrează în mod curent asupra lui. Rolul corpului eteric este de a asigura buna funcționare a trupului material. Fără existența corpului eteric, trupul material, supus entropiei atotprezente la nivelul întregii lumi materiale, s-ar dezintegra rapid, așa cum se întâmplă cu orice cadavru. De fapt, la moarte, corpul eteric își încetează activitatea, iar trupul este lăsat sub dominația forțelor ce există în lumea materială. Rezultatul acțiunii legii entropiei este prea bine cunoscut pentru a mai fi descris în detaliu.

Există nu unul, ci două aspecte distincte ale corpului eteric; primul aspect poate fi denumit **corp eteric interior**, iar al doilea aspect poate fi denumit **corp eteric exterior**; ambele aspecte formează un ansamblu. Ansamblul poate fi considerat ca fiind format din două structuri ale aceluiași corp sau poate fi considerat ca fiind format din două corpuri.

Prima structură este **corpul eteric interior**, care este mai mic decât trupul material; acest corp este întrucâtva asemănător corpului duh. De fapt, corpul eteric despre care este vorba aici este o emanație directă a corpului duh. El are o culoare albicioasă, fiind brăzdat de numeroși curenți energetici aflați în continuă mișcare. Corpul eteric interior nu reproduce organele interioare ale trupului material, dar are elemente anatomice specifice. Cel mai important element anatomic al corpului eteric interior este un "organ" de formă sferică, situat la câțiva centimetri sub ombilic. Acest organ de formă sferică este acumulatorul de energie al corpului eteric.

În cele mai multe cazuri, fizionomia chipului, reflectată la nivelul corpului eteric interior, este diferită de cea a trupului material. De regulă, corpul eteric interior are un chip foarte frumos: trăsături foarte fine, asemănătoare statuilor grecești din antichitate, ochii mari și limpezi, albaștri, verzi sau căprui. La oamenii care au corpul duh de culoare aurie, ochii corpului eteric interior au pe margini o aureolă aurie de o mare frumusețe. Oricum, niște ochi albaștri-verzui, înconjurați cu o aureolă aurie, reprezintă ceva ce nici marii pictori ai lumii n-au reușit să immortalizeze. Ochii corpului eteric

interior sunt, de obicei, închiși. Există cazuri în care ochii sunt semideschiși; ei privesc fix, reci și goi, ca aflați în transă. Aceasta se datorează faptului că, în stadiul actual, corpul eteric nu a devenit un instrument prin care să se manifeste conștiința omului. Dacă omul ar putea să vadă prin ochii corpului eteric interior, ar putea să vadă în lumea eterică, deci ar deveni clarvăzător.

Corpul eteric interior este alcătuit din miliarde de steluțe luminoase - atomi energetici - ce par a se întrupa de nicăieri, ca și cum ar veni dintr-un alt palier cuantic. Lumina acestor steluțe nu se stinge niciodată, dar uneori pulsează mai rapid, alteori mai lent. În funcție de culoarea corpului duh și de vârsta corpului material, corpul eteric interior poate fi mai luminos, cum este cazul la copii, sau mai puțin luminos - de exemplu, la persoanele în vârstă. La copii se pot remarca culori mai închise, sunete neșlefuite sau parfumuri ce par întrerupte. La persoanele mature se pot remarca culori limpezi, sunete melodioase, parfumuri și mirosuri clare.

Peste corpul eteric interior este (între)șesut corpul material, iar din unirea lor se formează **corpul eteric exterior**. Limita corpului eteric exterior este situată, spațial, chiar la nivelul epidermei. Corpul eteric exterior reproduce structura și înfățișarea corpului material. Propriu vorbind, el este dublura energetică perfectă a trupului material, menționată de bioenergeticienii de astăzi. Corpul eteric exterior nu este nici el mai mare decât corpul material, dar reproduce perfect organele trupești. Ceea ce, într-adevăr, depășește limitele trupului material este radiația sau **aureola corpului eteric exterior** - pe care, pentru a o distinge ca element reflectat, o putem denumi câmp sau "aură de sănătate". Ea depășește cu aproximativ cinci-zece centimetri conturul trupului material.

Corpul eteric exterior are culoarea gri-albastruie. La nivelul corpului eteric exterior Eugen poate percepe foarte clar contrapărțile tuturor organelor anatomice ale corpului material. La acest nivel se poate determina foarte clar starea de sănătate a fiecărui organ și a fiecărui element anatomic cu mult înainte ca disfuncțiile să se poată manifesta la nivelul trupului material. Dacă o persoană are un organ sau un membru lipsă - o mână, un picior, un deget -, contrapartea eterică a acestor organe se poate observa chiar și printr-o formă ușoară de clarvedere. Cu timpul, contrapartea energetică a membrului lipsă se retrage, dispărând de la nivelul eteric.

Așadar, corpul eteric este un ansamblu complex; la fel ca și în cazul altor structuri aurice, pentru a nu crea confuzii, deși este vorba despre două aspecte distincte ale corpului eteric (interior și exterior), la care se adaugă aura de sănătate, întregul ansamblu va fi desemnat prin formula înglobatoare de "corp eteric". De altfel, privite de la distanță, dată fiind structura lor oarecum asemănătoare, nu există diferențe notabile între cele două aspecte ale corpului eteric. Corpul eteric (considerat ca ansamblu) pulsează neîncetat. În momentul pulsațiilor, corpul eteric emite zeci de parfumuri și de sunete, care se modifică neîncetat. Corpul eteric emite mirosuri specifice, asemănătoare întrucâtva mirosurilor florale: de ghiocei, de violete sau de fân proaspăt cosit. Corpul eteric emite o muzică suavă, asemănătoare cu sunetul emis de mii de tuburi de cupru, care vibrează și se ating în adierea vântului. Corpul eteric emite aceleași sunete și mirosuri ca și întreaga lume eterică.

La nivelul corpului eteric există numeroase elemente anatomice specific eterice. Astfel, corpul eteric este străbătut de o rețea complicată de canale prin care circulă

energia. Aceste canale energetice au primit diferite denumiri de-a lungul timpului. În ziua de astăzi, datorită influenței unor concepții extrem orientale, aceste canale au fost desemnate prin termenul sanscrit **nadis**, termen care va fi folosit în continuare. La nivelul corpului eteric există trei canale energetice principale. Cele trei canale energetice principale au primit numele Sushumna, Pingala și Ida. În afara celor trei canale principale, există un număr nedeterminat, oricum foarte mare, de canale secundare, de mai mică importanță. O parte din aceste canale secundare au fost denumite **meridiane**, folosindu-se un termen preluat din vechea concepție chineză a acupuncturii. Unele canale au un rol definitoriu în buna funcționare a trupului și a corpului eteric, în timp ce altele au importanță pentru procesul evolutiv uman în ansamblu.

De asemenea, la nivelul corpului eteric există și alte elemente componente, care fac posibilă funcționarea ființei umane. Aceste elemente, care se prezintă ca niște vârtejuri de energie, au primit denumirea de **chakre** - de la sanscritul chakra, care înseamnă roată, prin extensie vârtej. De-a lungul coloanei vertebrale a omului, înșirate pe canalul central, Sushumna, se află șapte chakre principale: muladhara, care este situată la baza colanei vertebrale, svadistan situată puțin mai jos de ombilic, manipura situată în zona sternului, anahata situată în mijlocul pieptului, vishuddi situată în zona gâtului, mai precis a laringelui, ajna situată între sprâncene și sahasrara, care este situată în creștetul capului. În afara celor șapte chakre principale, mai există un număr mare de chakre mai mici, cu diferite roluri și funcțiuni. Aceste chakre de mai mică importanță sunt mai luminoase sau mai puțin luminoase, în funcție de nivelul evolutiv al omului și de activitatea specifică, desfășurată la un anumit moment.

La nivelul corpului eteric se manifestă un curent energetic vital, o energie de viață fundamentală, ce pare să pornească de la nivelul chakrei muladhara. Energia vitală se ramifică și “curge” prin nadisuri, precum un lichid curge printr-un tub, transformându-se neîncetat în forme de energie particulare. Fiecare dintre aceste energii particulare are propria sa culoare, propriul său miros și propriul său sunet.

Totuși, deși pornește dintr-un loc situat la baza coloanei vertebrale, energia de viață care animă trupul nu este energia cunoscută actualmente prin numele Kundalini. De altfel, Kundalini este o energie transfizică, care nu pare să fie situată la nivelul eteric al ființei omenești, ci la un nivel mult mai profund. Energia ce urcă de la baza coloanei vertebrale va fi desemnată în continuare prin termenul **energie vitală** sau **energie de viață**, tocmai pentru a nu o confunda cu energia Kundalini.

☞ Corpurile aurice derivate ☞

Precum a fost menționat, a doua categorie de structuri aurice este compusă din corpurile aurice derivate: corpul emoțional, corpul astral, corpul mental inferior, corpul mental superior, corpul spiritual. Corpurile aurice derivate învâluie concentric trupul fizic, modificându-și neîncetat culoarea datorită unor factori atât externi, cât și interni.

Primul corp auric de formă ovoidală este **corpul emoțional**. Fiind situat, spațial, imediat după corpul eteric, corpul emoțional exprimă senzațiile și emoțiile primare ale omului, motiv pentru care, la fel de bine, poate fi denumit “corpul senzațiilor”. Nivelul său de manifestare vibratorie este apropiat de cel al trupului fizic.

Corpul emoțional este un corp de formă ovoidală, care nu copiază structura corpului fizic. Conturul corpului emoțional depășește cam cu șapte-zece centimetri limitele trupului fizic, ocupând un spațiu bine delimitat în interiorul și în exteriorul acestuia. El se prezintă ca un balon ce imită imprecis trupul fizic, mult mai lat la umeri și mai subțire în partea inferioară. Corpul emoțional este alcătuit din formațiuni energetice fumurii, de diferite culori - cele mai des întâlnite sunt culorile roșu, galben și albastru - ce nu se amestecă între ele. Aceste formațiuni energetice colorate ce apar ca niște norișori translucizi, emit sunete și parfumuri diferite, în funcție de stările de moment ale omului.

Atunci când un om are senzații și emoții intense, la nivelul corpului emoțional se produc modificări rapide ale configurației culorilor, sunetelor și mirosurilor. Fiecare stare sau senzație se manifestă printr-o anumită configurație. Aceste modificări se produc atât de rapid încât, în momentul în care clarvăzătorul dorește să descrie o anumită configurație, aceasta s-a și schimbat. Norișorii se deplasează rapid, în funcție de starea senzorială și emoțională a omului, intrând uneori în interiorul corpului eteric. În momentul în care pătrund în corpul eteric, norișorii devin mult mai fluizi și, întrucâtva, diferiți de modul în care se prezintă la nivelul corpului emoțional. La persoanele care au senzații și stări negative - de angoasă, spaimă, frică, teroare - norișorii se colorează în culori întunecate, urâte, emițând sunete joase și dizarmonice, asemănătoare sirenei răgușite a unui vapor care părăsește rada unui port. Simultan, mirosul corpului emoțional devine aproape pestilential. În momentul în care omul este bine dispus și percepe lucruri plăcute sau se simte confortabil, corpul emoțional capătă culori frumoase, vii, deschise, sunetul devine foarte melodios, ca și cum ar fi emis de mii de clopoței de argint, iar mirosul devine asemănător cu cel al florilor de primăvară.

A doua structură aurică derivată ce învăluie omnidirecțional trupul material este **corpul astral**. Corpul astral este situat, cel puțin spațial, imediat după corpul emoțional. Corpul astral reflectă sentimentele și dorințele omului. El nu trebuie confundat cu corpul emoțional, care reflectă doar senzațiile și emoțiile primare. Corpul astral are o formă ovoidală, mult mai amplă decât a corpului emoțional. Corpul astral depășește cu peste optzeci de centimetri limitele epidermei trupului material. Practic, corpul astral învăluie toate celalalte corpuri ale auri.

Corpul astral este alcătuit din formațiuni colorate de energie, care nu se amestecă unele cu altele. Atunci când o persoană este plină de supărare sau de ură, formațiunile noroase de la nivelul corpului astral se colorează în culori închise, urâte, emițând sunete foarte joase, la fel ca și în cazul corpului emoțional. Dimpotrivă, în momentul în care o persoană iubește sincer o altă persoană, corpul astral devine un bulgăre strălucitor de culoare trandafirie, cu o peliculă argintie pe margine. În acest caz, mirosul emis seamănă cu un suav parfum de trandafiri, iar sunetul este foarte melodios, distingându-se o melodie ce se repetă parcă la infinit: Aaaeeoooo... Această melodie, ce se aude ca pe un fond de harpe, răsună simultan din mai multe locuri.

Corpul astral este asemănător membranei unui difuzor ce vibrează în momentul în care impulsurile electromagnetice se transformă în sunete. Primind impulsurile din mediu, corpul astral vibrează și se colorează în funcție de natura impulsului. Întrucât impulsurile primite sunt sentimente sau dorințe, înseamnă că fiecare norișor sau formațiune energetică ce apare la nivelul corpului astral reflectă sentimentele și

dorințele persoanei respective. Informațiile provenite din mediul exogen sunt “procesate” de corpul astral și transmise mai departe prin intermediul chakrelor. Chakrele fac legătura între toate straturile auri. Flashurile luminoase de energie ce provin din mediu sau de la alți oameni sunt aspirate foarte rapid prin intermediul chakrelor. În momentul în care o chakra metabolizează informația, o transmite la suflet și la corpul duh.

Unele cărți ce tratează acest subiect confundă adesea corpul duh cu corpul astral, afirmând că, după moarte, omul pătrunde în lumea de dincolo “înveșmântat” în corpul astral. Acest fapt este nu numai inexact, ci chiar illogic. Corpul astral - element care se prezintă ca o radiație ce se întinde până la optzeci de centimetri sau mai mult de trupul material - este într-o continuă modificare. În ceea ce privește compoziția coloristică și forma sub care se prezintă, corpul astral este cel mai instabil element al ființei umane. În fond, atât forma, cât și compoziția coloristică a corpului astral nu sunt altceva decât manifestarea unor energii modulate informațional ce se modifică cu repeziciune, în funcție de dorințele și sentimentele momentane ale omului. Corpul astral, atât de instabil, nu poate constitui temelia prin care să se poată manifesta ființa umană în lumea de dincolo. Individualitatea omului nu poate fi constituită dintr-o structură aurică instabilă, căci omul și-ar pierde identitatea. De altfel, corpul astral, la fel ca și celelalte corpuri aurice derivate, își încetează existența la moarte, fiind resorbite prin intermediul chakrelor - ca prin niște pâlnii - în elementul suflet și, apoi, în corpul duh. În consecință, corpul astral - ca sediu al dorințelor și pasiunilor - nu este și nu poate fi “vehiculul” omului în lumea de dincolo. Cel ce, într-adevăr, constituie temelia ființei umane este corpul duh, a cărui stabilitate energetico-informațională, manifestată prin culoarea unică și prin structura sa interioară, neatinsă de sentimente și de stări afective trecătoare, permite continuitatea conștiinței, potrivit legii continuității informației.

A treia structură aurică derivată ce învăluie trupul material este **corpul mental inferior**, care reflectă gândurile concrete, legate de lumea fizică; el este oglinda gândurilor omului. Corpul mental inferior nu emite decât gânduri care au ca suport realități ale lumii fizice. Mentalul inferior combină, separă, sintetizează, analizează. Spațial, locul corpului mental inferior este între corpul emoțional și corpul astral cu care, uneori, fuzionează. Cum, de regulă, nu se poate vorbi despre sentiment pur sau gândire pură, corpul mental inferior formează adesea o unitate cu corpul astral. Structura ovoidală a corpului mental inferior este mult mai amplă în regiunea umerilor și a capului și mai subțire în regiunea inferioară a trupului. Energia fluidă a corpului mental este foarte fină, precum fumul de țigară. Are un miros foarte puternic de iod.

Corpul mental inferior pare a fi în relații cu chakra manipura. În momentul în care omul are o idee, chakra manipura emite o anumită vibrație, iar în energia fluidă a corpului mental se formează nenumărate explozii luminoase, ca niște stropi colorați pe geamul unui parbriz. Deși, inițial, are o culoare verzuie, fluidul energetic al corpului mental devine galben și se dilată, contopindu-se cu corpul astral, ceea ce determină impresia că cele două structuri aurice - corpul astral și corpul mental inferior - formează o unitate. Datorită faptului că omul are în permanență senzații, sentimente, dorințe, gânduri sau idei, cele două elemente par să funcționeze împreună. Din reunirea celor două corpuri, apar miliarde de stropi multicolori, ce tind să se depărteze până la o anumită distanță de aură, în funcție de puterea mentală a omului care le emite.

Gândurile rele sunt închise la culoare, emit un sunet foarte jos și au un miros greu, de frunze putrezite. În schimb, gândurile de dragoste au o culoare portocalie și un miros asemănător săpunului de casă. De altfel, acest miros se simte uneori și la nivelul fizic, persoanele cu sufletul curat emit un miros de săpun, ca și cum s-ar fi spălat recent.

Corpul mental superior este o structură aurică autonomă ce învăluie corpul mental inferior, precum o manta. La omul mediu actual, corpul mental superior este o structură aurică ovoidală mai mare cu șase-șapte centimetri decât corpul mental inferior. Corpul mental superior are o culoare trandafiriu-aurie și un miros de zambile. Sunetul emis de acest corp este asemănător sunetului produs de o harpă. El pare a veni din toate părțile, ca și cum s-ar auzi o melodie cu ajutorul unor difuzoare stereo.

Corpul mental superior permite înțelegerea lumii prin intermediul conceptelor abstracte. El pare să exprime și dragostea necondiționată pentru toate ființele vii. Întrucât reflectă și iubirea necondiționată față de întreaga lume și față de toate ființele din cosmos, însușirea principală a corpului mental superior este ceea ce, în limbajul curent, s-ar putea numi iubire-înțelepciune. Omul nu poate pătrunde cu rațiunea pură la înțelegerea cosmosului decât în cazul în care această gândire este învăluită de iubire. Iubirea-înțelepciune este singurul instrument prin intermediul căruia cosmosul, în sfârșit, începe să se deschidă. Totuși, iubirea-înțelepciune apare numai într-un anumit stadiu al evoluției omului, motiv pentru care corpul mental superior nu apare decât la persoanele cu un corp duh de culoare galbenă sau aurie. De fapt, corpul mental superior este dezvoltat inegal, în raport cu celelalte structuri aurice. Unii oameni îl au mai mic, alții ceva mai mare și mai strălucitor, în timp ce alții nu-l au dezvoltat deloc. El poate fi dobândit doar în momentul în care ura, mânia și răutatea sunt, în mare măsură, eliminate.

Următoarea structură aurică derivată, **corpul spiritual**, se prezintă ca o aureolă situată deasupra corpului mental superior. El pare format din miliarde de scipiri ce incomodează privirea, precum zăpada proaspăt așternută în bătaia razelor soarelui. Corpul spiritual are culoarea argintie, emite un sunet asemănător unei trâmbițe și are un miros ce aduce cu cel de pâine caldă, îmbibată în vin roșu. Uneori, corpul spiritual emite un sunet ce seamănă cu un OOOO.. prelung, ca o exclamație de uimire.

În stadiul evolutiv actual, foarte puțini oameni au un corp spiritual bine conturat și dezvoltat. La majoritatea oamenilor, corpul spiritual depășește doar cu câțiva centimetri corpul mental superior. Există totuși și oameni care au un corp spiritual ce depășește cu un metru corpul mental superior, după cum există oameni - foarte puțini - cu un corp spiritual ce depășește treizeci de metri în diametru, iar radiațiile sale se întind mult mai departe. Corpul spiritual este legat intim de elementul iubire, dar nu de iubirea carnală manifestată în lumea fizică, ci de acea iubire perenă care stă la temelie cosmosului; iubire pe care, acum 2000 de ani, Iisus Hristos a sădit-o în inimile tuturor oamenilor - un dar neprețuit pe care Fiul lui Dumnezeu l-a adus umanității.

☞ Corpurile aurice adiționale ☞

În afara structurilor aurice interioare (spiritul, corpul duh, linia divină, sufletul și ansamblul său) și a celor exterioare (emoțional, astral, mental etc), mai există câteva structuri aurice despre care, în literatura ce tratează acest subiect, nu există, cel puțin

până în prezent, informații detaliate; acestea sunt structura de protecție șablon, plasele aurice, noul corp eteric (sau corpul eteric superior), inima aurică, banda de lumină din jurul capului și corpul haric al plaselor mesianice.

Sistemul de protecție șablon nu este propriu-zis un corp, ci un sistem de formă globulară, constituit din linii de lumină, care se suprapun într-o rețea de plase ce încadrează întreaga structură aurică. El este situat imediat după corpul spiritual. Sistemul de protecție șablon conține, ca un negativ al unei fotografii, toate formele structurilor fizice ale trupului.

Structura de protecție șablon apare ca un model arhetipal - sau ca un pattern energetic-informațional - al trupului material. Dacă o celulă a trupului este distrusă, dacă omul suferă un accident, o operație sau deformarea unui organ, trupul se poate reface și își poate redobândi forma și structura inițială tocmai datorită acestei structuri. Faptul că o rană sau o operație se vindecă rapid, nu se datorează doar simplei "înțelepciuni" sau "inteligențe" a materiei, ci faptului că, undeva, la un anumit nivel auric, există o structură matricială în care sunt imprimate toate informațiile referitoare la trupul fizic. Pe baza acestor informații, energia formatoare a trupului poate opera însănătoșirea. "Înțelepciunea" sau "inteligenta" materiei nu este altceva decât capacitatea materiei de a fi receptivă la impulsurile informaționale provenite de la nivelul structurii matriciale a sistemului șablon, ajutată fiind de energia generată de corpul eteric. Rolul sistemului șablon este de a susține întreaga structură a auri. Despre sistemul șablon se poate spune că este alfa și omega, deoarece susține, ca pattern energetic-informațional, toate celelalte corpuri aurice.

Sistemul de protecție șablon este susținut de linia divină. Mirosul sistemului de protecție șablon este asemănător aerului curat, care poate fi respirat pe vârfurile munților. Sistemul de protecție șablon are o frumoasă culoare albastru-verzui închisă, culoare formată din amestecul dintre roșu și albastru - culoarea liniilor energetice ce-l străbat. Sistemul de protecție șablon emite un sunet complex, format din suma tuturor sunetelor care-l compun, la care se adaugă alte sunete, despre care nu se poate spune de unde provin.

Plasele aurice sunt elemente distincte care îndeplinesc rolul de protecție între corpurile aurice. Plasele aurice despart două corpuri succesive ale auri. Există astfel o plasă aurică situată între corpul emoțional și corpul astral, o altă plasă aurică situată între corpul astral și corpul mental inferior și așa mai departe. Rolul plaselor aurice este acela de a asigura o protecție adecvată între corpurile aurice, dar și de a facilita transmiterea energiei și informației. Plasele aurice sunt extrem de fine, fiind formate dintr-un păienjenis de fire de lumină, cu o grosime de mai puțin de un milimetru. Ele seamănă cu o pânză de păianjen. O plasă aurică este formată din două straturi distincte, una de culoare roșie, de semn negativ, cealaltă de culoare albastră, de semn pozitiv. Cele două straturi nu se ating între ele, deși sunt situate la nici un milimetru distanță. Între cele două straturi se formează neîncetat mici fulgere.

Corpul eteric superior este ultimul înveliș al ființei omului. Totuși, corpul eteric superior nu face parte din structura aurică umană propriu-zisă, fiind situat în afara acesteia. Corpul eteric superior este autonom, având o conștiință proprie, la care omul actual nu poate avea acces. Corpul eteric superior nu este un corp auric derivat; cu alte cuvinte, nu este produsul structurii aurice umane, fiind total independent.

În actualul stadiu evolutiv al umanității, structura aurică umană nu interacționează cu corpul eteric superior. Locul corpului eteric superior este în afara plaselor mesianice - în cazul în care acestea sunt activate - sau dincolo de sistemul de protecție șablon. Corpul eteric superior are o grosime de aproximativ zece centimetri, fiind format din miliarde de particule mici de lumină alburie. Miliardele de particule infinitezimale tind la un moment dat să se umfle, pentru a se sparge apoi ca niște balonașe de săpun. Culoarea acestei structuri este în continuă schimbare, iar luminozitatea particulelor creează impresia unei anumite culori, care nu poate fi determinată cu precizie, întrucât nu seamănă cu vreo culoare din lumea materială. Sunetul emis de acest corp se aseamănă cu muzica sferelor sau a îngerilor, care nu are corespondent cu ceea ce noi numim muzică. Aceste sunete melodioase se repetă la infinit: sunetele triste și, parcă, tânguitoare alternează cu sunetele sprintene și vesele. Mirosurile emise de acest corp sunt extrem de parfumate.

Inima aurică - deși termenul de inimă este impropriu, fiind folosit în sensul metaforic de “inimă a ființei”, nu de inimă ca organ fizic al trupului - este un element despre care, cel puțin până în acest moment, nu s-a spus niciodată nimic în lucrările ce tratează aura omului. Termenul de inimă aurică a fost dat de către Îngerii Veghetori, dar termenul cel mai adecvat înțelegerii noastre umane pare să fie cel de “inimă a conștiinței”. Inima aurică este de fapt, o biluță aurică ce se rotește foarte rapid la câțiva centimetri în jurul trupului.

Așadar, în jurul trupului, la o distanță de câțiva centimetri de trup, chiar la nivelul inimii fizice, se află o bilă luminoasă, care execută o mișcare de rotație continuă. Această bilă luminoasă are diametrul de aproximativ 3-4 milimetri, dar emite o radiație de aproximativ 2 centimetri. În interior, inima aurică este formată din trei sfere dispuse una în alta. Sfera din interior se prezintă ca un miez nu mai gros de un milimetru, care este înfășurat în alte două învelișuri sferice care strălucesc continuu, unul de culoare galbenă, celălalt de culoare albastră. Sfera exterioară reflectă - ca sunet, luminozitate, miros și culoare - karma în domeniul relației cu divinul, a doua sferă reflectă karma în domeniul relațiilor de familie, iar a treia sferă reflectă karma în domeniul relațiilor sociale. Din suma culorilor celor trei sfere rezultată culoarea generală a inimii aurice.

Rotindu-se cu mare viteză în jurul trupului, bila - pe care Îngerii Veghetori o denumesc inima aurică - emite un “bip” foarte scurt, care se aude triplu, ca un ecou, chiar în momentul în care ajunge în dreptul inimii fizice. Simultan, semnalizează luminos printr-o fulgerare scurtă. Ea se prezintă ca un satelit minuscul ce orbitează cu viteză în jurul trupului și care, la fiecare bătaie a inimii, se află exact în dreptul organului fizic al inimii pentru a emite bip-ul. Practic, inima fizică, împreună cu inima aurică pulsează împreună. Când omul aleargă, inima aurică se învârte mai repede pe eliptica sa din jurul trupului, iar când doarme se învârte mai încet.

Inima aurică este legată de funcționarea corpului conștiinței. În momentul în care omul devine conștient de un lucru anume, inima aurică emite fulgere energetice, care interacționează cu corpul conștiinței și cu corpul conștiinței. Prin intermediul acestei interacțiuni se formează gândurile oamenilor, exprimate la nivelul auric. Prin inima aurică, omul devine conștient de mediu și se manifestă prin gânduri. Din punct de vedere auric, gândurile se nasc din inima aurică și din interacțiunea corpului

conștienței cu un corp auric oarecare - de exemplu, cu corpul astral sau cu corpul mental intelectual. Prin acest proces continuu, spun Îngerii Veghetori, omul învață tainele lumii materiale. Firește, acest proces se desfășoară instantaneu la nivelul microscopic al aurei; fără explicațiile furnizate lui Eugen de Îngerii Veghetori, ar fi fost greu, dacă nu imposibil, de surprins în cuvinte. Înainte de moartea fizică, cam cu șase zile înainte, inima aurică devine vineție și își formează o coadă, ca o cometă. Inima aurică face parte din palierul cuantic al corpului duh.

Banda de lumină din jurul capului este un alt element al structurii aurice umane despre care nu s-a spus nimic în lucrările ce tratează astfel de subiecte. La nivelul aurei, în jurul capului fiecărui om gravitează în jur de 11 steluțe luminoase. Fiecare dintre cele 11 steluțe are propria sa strălucire, propria sa culoare, propriul său sunet și propriul său miros. Există însă oameni la care sunt vizibile mai mult de 11 steluțe - de exemplu, unii oameni au 12 sau 14 steluțe. Este posibil ca numărul de steluțe, precum și principalele caracteristici ale fiecăreia să fie în legătură cu nivelul de maturitate spirituală atins de om, în decursul palingenezei.

Cele 11 steluțe, a căror strălucire este mai pală decât a corpului duh, pulsează ritmic ca niște blițuri ce emit fascicule de lumini multicolore. Fiecare dintre cele 11 steluțe luminoase are diametrul de maxim un centimetru. Între toate cele 11 steluțe se formează flashuri luminoase care, de la distanță, dau impresia unei benzi continue de lumină cu străluciri multicolore. Banda de lumină pare a fi formată din miliarde de particule ca de gheață, multicolore și foarte parfumate, din interiorul cărora se aud sunete asemănătoare posturilor radio peste care un ascultător trece repede. La copii, banda de lumină este mai apropiată de cap, dar, o dată cu trecerea timpului, se depărtează. La bătrâni, banda de lumină este ceva mai depărtată de cap.

Rolul celor 11 steluțe este de a înregistra, ca niște camere de filmat, toate evenimentele vieții omului, de la naștere până la moarte. Toate faptele omului sunt înregistrate direct prin intermediul celor 11 steluțe strălucitoare, viu colorate. Prin intermediul steluțelor sunt înregistrate toate acțiunile omului atât în stare de vis, cât și în stare de veghe. Primele trei steluțe frontale înregistrează acțiunile omului aflat în stare de veghe. În partea opusă a capului, alte trei steluțe înregistrează comportamentul omului în stare de somn. În părțile laterale sunt situate alte două steluțe, care înregistrează mediul și persoanele din jur. Ultimele steluțe sunt canale directe prin care omul poate avea răspunsuri concrete transmise de Îngerii Păzitori (care sunt diferiți de Îngerii Veghetori); ele emit mereu lumini frumos colorate, care constituie răspunsurile Îngerilor Păzitori la problemele cotidiene ale omului. Ele se constituie în "intuiții" sau "bănuieli". Unele intuiții se pot traduce chiar vizual: unii oameni au scurte fulgere cognitive prin care văd ce s-ar întâmpla în cazul în care s-ar avânta orbește în evenimente cu grad înalt de dificultate sau în cazul unor neatenții.

Uneori, în situații grave - de exemplu, în cazul iminenței unor accidente - se poate întâmpla ca Îngerii Păzitori sau chiar Îngerii Veghetori să influențeze direct omul prin intermediul acestor steluțe, astfel încât acesta să aibă posibilitatea de a scăpa de vătămări grave. Se poate întâmpla ca, sub influența Îngerilor Păzitori sau a Îngerilor Veghetori, pentru câteva fracțiuni de secundă, omul să fie eliberat, spre binele lui, de liberul său arbitru și atunci poate avea senzația că o forță teribilă, pe care nu este capabil să o localizeze, l-a tras, de exemplu, din fața unui automobil sau l-a împins

într-o parte pentru a fi ferit de lovitură unui obiect oarecare aruncat de cineva. După evitarea unui accident de mașină, oamenii se laudă că experiența sau norocul și-a spus cuvântul, dar nu acestea sunt cele care i-au salvat de la moarte.

Fiecare steluță este "specializată" într-o anumită activitate umană. Atunci când omul rostește un cuvânt, inelul de lumină din jurul frunții vibrează. În momentul în care omul se enervează, unele steluțe vibrează violent, emițând culori murdare, sunete joase și mirosuri urâte. În acest caz, emisiile steluțelor din jurul capului se transmit la distanță, reușind uneori să influențeze sau chiar să spargă aura persoanelor din preajmă. În cazul în care omul este vesel, râde sau glumește, steluțele emit culori plăcute, sunete cristaline și mirosuri parfumate. În cazul în care omul se roagă, toate steluțele devin argintii, luminoase, producând sunete asemănătoare clipocitului unui râu ce coboară vesel printre stânci și un miros oarecum asemănător strugurilor tămâioși. În timpul rostirii numelui lui Iisus Hristos sau a unei rugăciuni creștine, întreaga bandă luminoasă se colorează trandafiriu și emite un miros asemănător pâinii calde abia scoasă din cuptor.

Datorită informației înregistrate prin intermediul steluțelor, omul este capabil, imediat după Pragul morții, să-și amintească evenimentele existenței fizice, dar nu ca văzute prin intermediul ochilor fizici, ci ca și cum ar fi înregistrate de undeva de sus, de deasupra capului său. Banda de lumină ce înconjoară fruntea omului este în relație directă cu corpul duh. Deși intensitatea luminoasă a steluțelor este mare, nu o depășește pe cea a corpului duh. De fapt, atât inima aurică, cât și banda de lumină din jurul capului țin de nivelul cuantic al corpului duh.

Următoarea structură aurică, **corpul haric al plaselor mesianice**, nu este generată de structura aurică umană propriu-zisă. Corpul haric al plaselor mesianice apare instantaneu, doar în cazul rugăciunii creștine sau în cazul rostirii cu voce tare a numelui lui Iisus Hristos. În momentul în care pronunță cu voce tare Numele lui Iisus Hristos, omul este învăluit instantaneu într-o cupolă aurică strălucitoare. Corpul haric al plaselor mesianice persistă doar atâta timp cât omul este conectat vibratoriu prezenței lui Iisus Hristos, care se manifestă în Trupul de slavă.

Rolul corpului haric al plaselor mesianice este de protecție, de purificare și de întărire. El protejează aura umană, prea slabă, de influențele provenite din exterior. Corpul haric al plaselor mesianice este format din două plase aurice distincte. Primul strat are culoarea metalului topit, iar al doilea strat are culoare argintie. Privit de la depărtare (evident, de către Eugen, prin clarvedere), cele două culori se amestecă formând una singură: culoarea aurie, asemănătoare flăcării unei lumânări. Astfel, privit de la depărtare, omul care-și formează corpul haric al plaselor mesianice apare ca învăluit într-o cupolă de culoare aurie.

Rostirea numelui lui Iisus Hristos înseamnă, înainte de toate, conectarea conștientă a omului, prin intermediul liberului arbitru, la Ființa lui Iisus Hristos. Prin rostirea cu voce tare a numelui lui Iisus Hristos, cel mai puternic Nume din Cer și de pe Pământ, omul este învăluit de corpul haric al plaselor mesianice ca într-o cupolă protectoare care împiedică orice influență negativă. După rostirea numelui Iisus Hristos, corpul haric al plaselor mesianice persistă doar câteva momente, după care dispare. Cât timp persistă, corpul haric al plaselor mesianice se prezintă ca o cupolă aurie ce învăluie întreaga structură aurică umană; el se formează în exteriorul corpului

spiritual, dincolo de noul corp eteric, care este ultimul corp al aurei. Privit de la depărtare, un om care și-a format corpul haric al plaselor mesianice se prezintă ca un ovoid luminos, de culoare aurie, în interiorul căreia se poate observa linia divină, ca un ax luminos.

Cu cât un om rostește mai des Numele lui Iisus Hristos, cu atât corpul său haric persistă mai mult și efectele asupra structurii aurice sunt mai intense. Evident, în cazul oamenilor care rostesc de mai multe ori pe zi Numele lui Iisus Hristos, corpul haric al plaselor mesianice persistă mult. Ce să mai vorbim despre monahii creștini care repetă neîncetat Numelui lui Iisus Hristos în cadrul rugăciunilor.

Formându-și corpul haric al plaselor mesianice, un om devine un focar haric pentru cei din jurul său datorită faptului că, pe baza principiului transmiterii informației - principiul transmiterii luminii - principiu pe care se bazează celebrarea Paștelui, el poate împrumuta altora lumina harică. Dacă un om care are deja format corpul haric al plaselor mesianice intră în contact - prin vorbire sau prin atingere - cu alți oameni, aceștia își formează, la rândul lor, prin inducție, corpul haric al plaselor mesianice. Totuși, în acest caz, la ceilalți oameni, corpul haric al plaselor mesianice nu persistă prea mult, fiind vorba despre o acțiune indirectă, realizată prin inducție. În cazul în care doi sau mai mulți oameni rostesc - chiar și în cadrul unei discuții - Numele lui Iisus Hristos, în primă instanță, fiecare își formează propriul corp haric al plaselor mesianice. Imediat după aceea, corpurile harice se unesc, formându-se o structură aurică comună: o cupolă aurie ce-i învăluie deopotrivă.

Același fenomen se produce și în cazul în care sunt adunate mari mulțimi de oameni care rostesc la unison Numele lui Iisus Hristos - de exemplu, într-o biserică. În acest caz, se formează, după același principiu, o cupolă harică imensă care-i învăluie pe toți. Cupola harică va avea o singură linie divină, extrem de luminoasă.

EVOLUȚIA SPIRITULUI

☞ A doua perspectivă ☞

Analiza ființei umane din prima perspectivă, omul în timpul existenței încarnate, nu este suficientă pentru înțelegerea omului în complexitatea sa. De aceea, primei perspective trebuie să-i fie adăugate o a doua perspectivă: omul în afara ... trupului, care să cuprindă analiza ființei umane înaintea nașterii în lumea materială și după trecerea prin Poarta morții.

Înainte de nașterea în lumea materială, omul este o ființă de formă umanoidă - corpul duh - foarte frumoasă, care are dimensiuni mai mari decât ale omului încarnat. Înainte de întruparea în lumea materială, ființa umană depășește doi metri înălțime, iar strălucirea și culoarea corpului duh este în concordanță cu nivelul său evolutiv. În interiorul corpului duh, chiar în regiunea pieptului, se află spiritul. Prin centrul spiritului trece o linie de lumină - linia divină - ce vine de undeva de sus, pentru a se pierde în pământ. Linia de lumină trece exact prin centrul spiritului, împărțind corpul duh în două secțiuni egale. Tot la nivelul corpului duh, situate pe linia divină, precum măgelele pe o ață, se află mai multe sfere strălucitoare. Aceste sfere, în număr de șapte, ceva mai mici și mai pale decât spiritul, sunt poziționate în aceleași locuri în care, la omul încarnat, la nivelul corpului eteric, se află chakrele. Cele șapte sfere pot fi denumite chakre-atribut sau chakre-mamă. Pentru corpul duh, chakrele-atribut îndeplinesc același rol pe care-l îndeplinesc chakrele eterice pentru corpul eteric.

La omul decorporat, în funcție de nivelul evolutiv, corpul duh emite o strălucire care se poate întinde până la o distanță apreciabilă în jur. De departe, de la zece metri depărtare, omul pare un bulgăre de lumină, ce emite irizări feerice. Decorporat, omul se mișcă extrem de rapid, iar capacitățile sale de manifestare sunt extraordinare. Practic, omul aflat în afara trupului se poate manifesta plenar în palierul cosmosului spiritual cu care vibrează prin rezonanță, dar și pe toate palierele inferioare acestuia. El poate face tot ce dorește și tot ce este în consonanță vibratorie cu propria lui ființă.

Făcând însă comparație între felul în care se prezintă “omul în timpul existenței trupești” și modul în care se prezintă “omul în afara trupului”, înaintea nașterii sau după moarte, se desprind două concluzii extrem de importante.

Prima concluzie se impune de la sine: există o diferență fundamentală de structură aurică între cele două ipostaze ale omului. În timpul existenței încarnate există toate structurile aurice descrise anterior. În schimb, înainte de naștere, dar și după moarte, lipsesc o serie de elemente componente: corpul eteric, corpul emoțional, corpul astral, corpul mental inferior, corpul mental superior, corpul spiritual și, firește,

trupul material. Această concluzie importantă indică faptul că structura aurică de bază a omului este formată doar din cinci elemente: spiritul, învelișul spiritului, corpul cauzal, linia divină și corpul duh. Cele cinci elemente fundamentale ale ființei umane sunt prezente atât la omul decorporat, în lumea de dincolo, cât și la omul încorporat în trup material. Ele se constituie a fi individualitatea nemuritoare. Celelalte elemente ale ființei umane se formează abia la nașterea omului în lumea materială. Ele se constituie a fi personalitatea terestră. Toate aceste din urmă elemente sunt muritoare; ele dispar la moarte. Structurile aurice ce compun personalitatea terestră se formează la încarnare, astfel, corpul eteric se formează pe măsura dezvoltării fătului în timpul perioadei de gestație; sufletul apare în perioada intrauterină, dar se desăvârșește abia o dată cu prima respirație în lumea materială. Restul elementelor componente - corpul emoțional, corpul astral, corpul mental inferior, corpul mental superior și corpul spiritual - se formează treptat, de-a lungul existenței omului în lumea materială. Primul care se formează este însă corpul astral. La moartea omului, toate aceste corpuri aurice sunt resorbite în suflet. Scurt timp după aceea, la rândul său, sufletul este resorbit în corpul duh. Într-o fracțiune de secundă după momentul morții, toate experiențele câștigate de suflet de-a lungul vieții sunt transmise corpului duh.

A doua concluzie constă în stabilirea unei distincții clare, din punct de vedere calitativ, între cele două categorii fundamentale de structuri aurice: pe de-o parte, elementele ce formează individualitatea, iar, pe de altă parte, elementele ce formează personalitatea. În timpul vieții în lumea materială, toate structurile ce formează individualitatea sunt mai mici decât trupul material și pot fi denumite, pentru a nu fi confundate, corpuri aurice interioare -, în timp ce structurile aurice ce formează personalitatea se întind până la o anumită distanță în jurul trupului material, învăluindu-l. Ele pot fi denumite corpuri aurice exterioare. Toate structurile ce formează individualitatea - spiritul, învelișul spiritului, corpul cauzal, linia divină și corpul duh - emit lumină. Structurile ce formează personalitatea - sufletul, corpul eteric, corpul emoțional etc - primesc lumină și o reflectă, precum Luna devine vizibilă datorită faptului că reflectă lumina Soarelui. Ele devin vizibile datorită faptului că reflectă lumina primită de la elementele individualității, la fel cum orice obiect din lumea materială devine vizibil datorită faptului că reflectă lumina Soarelui.

În acest context mai este necesară o precizare. În cele ce urmează va fi folosit deseori termenul “evoluție”. Folosind termenul de “evoluție” sau “nivel evolutiv” cu privire la aspectele spirituale, trebuie reiterate câteva amendamente cu privire la utilizarea sa. În aceste pagini, sensul cuvântului evoluție nu are același sens cu cel folosit în limbajul cotidian, unde conotația sa principală este dată de concepția materialistă, care consideră că totul “evoluează” de la simplu la complex. De obicei, în vorbirea curentă, sensul cuvântului evoluție este redus la sensul particular acordat de o concepție filosofică care poartă numele de “transformism” (sau uneori de “evoluționism”). Transformismul afirmă că universul, natura, plantele, animalele, omul, societatea evoluează de la simplu la complex, toate elemente unei ramuri transformându-se unele din altele; această concepție a fost, de altfel, contestată de știința genetică, care afirmă că, din punctul de vedere al structurilor cromozomiale, nici un organism nu se poate transforma în altul; așadar, omul nu se poate trage din maimuță și nici maimuța din om; glumind, s-ar putea spune că singurii oameni care se

trag din animale sunt cei care se trag din porc, dovada “evoluționistă” fiind chiar comportamentul lor. Evident, din punct de vedere spiritual, nu acesta este sensul cuvântului evoluție. De altfel, chiar și Dicționarul Explicativ al Limbii Române face corecțiile necesare în ceea ce privește folosirea acestui cuvânt. Doar folosirea abuzivă a cuvântului evoluție în sensul concepției transformiste (numite uneori “evoluționiste”) a reușit să-i corupă sensul. Evoluție, potrivit Dicționarului Explicativ al Limbii Române, înseamnă: dezvoltare, desfășurare, curs, deplasare prin mișcări largi. Iar verbul “a evolua” înseamnă: a trece printr-o serie de transformări, prin diferite faze progresive spre o treaptă superioară, a-și urma cursul, a se desfășura. De fapt, chiar și despre o boală se spune că “evoluează” normal. Sau despre un jucător de fotbal că “evoluează” la o echipă oarecare.

Din punct de vedere spiritual, sensul corect al termenului evoluție poate fi precizat astfel: omul actual este rezultatul unei căderi (răzvrătiri, păcat originar) rezultate în urma despărțirii de Dumnezeu. Despărțirea s-a produs în momentul în care omul nu a mai respectat Poruncile lui Dumnezeu. Despărțindu-se de Creatorul său, Dumnezeu, omul a “involuat”. După ce a atins pragul cel mai de jos al involuției sale, omul trebuie să se reîntoarcă cel puțin la stadiul existențial pe care-l avea înaintea căderii. Acesta este, de altminteri, sensul vieții: reîntoarcerea la Dumnezeu. Tocmai acest proces de reîntoarcere poate fi privit ca fiind o evoluție spirituală.

Iar evoluția spirituală poate fi înțeleasă ca o creștere, ca o dezvoltare, ca o acumulare sau ca o elevare în ceea ce privește “munca de dreaptă învățatură” pe care trebuie să o desfășoare fiecare ființă umană.

Culorile structurilor aurice

Fiecare corp auric are propria sa paletă cromatică distinctă. Totuși, culorile straturilor aurei nu trebuie confundate cu culorile care există în lumea terestră. În general, pentru a desemna culoarea unui strat auric, trebuie folosit sistemul de referință din lumea materială ce are la bază culorile spectrului solar, dar nu trebuie uitat nici o clipă faptul că nuanțele și culorile straturilor aurice nu corespund întru totul nuanțelor și culorilor din lumea materială.

Strălucirea culorilor din aura omului nu are corespondență în lumea terestră, iar folosirea denumirilor culorilor - de exemplu, galben, auriu, albastru etc - este mai mult orientativă și nu trebuie interpretată într-un mod strict material. În aura omului există nuanțe care nu există în planul terestru. Pe de altă parte, trebuie menționat faptul că culoarea unui corp duh este diferită de culoarea omonimă a corpurilor ce formează aura exterioară. Există o asemănare relativă, de exemplu, între culoarea galbenă a corpului astral și culoarea galbenă a corpului duh. Culoarea galbenă a corpului duh are o nuanță diferită, o strălucire interioară aparte, pe care galbenul ce apare la nivelul corpului astral nu o are și nu o poate avea. Ce să mai vorbim despre culoarea galbenă din lumea fizică, de exemplu culoarea unui automobil, care este numai o palidă umbră a galbenului ce există la nivelul aurei. În concluzie, printr-o generalizare forțată, se poate spune că la nivelul corpului duh, la nivelul aurei și la nivelul fizic se manifestă culoarea galbenă, dar trebuie ținut cont de faptul că între cele trei tipuri de galben există diferențe apreciabile, pentru care nu există cuvinte în limba omenească.

Spiritul are culorile cele mai diferite de cele existente în palierul material. Spiritul - scânteia divină din om - are, în general, culoarea argintie-aurie; el se aseamănă cu un Soare ce emite raze cu scânteieri multicolore. În funcție de nivelul evolutiv, spiritul își poate modifica nuanțele, precumpănind o nuanță sau alta. **Învelișul spiritului** are, la rândul său, culori ce diferă în funcție de nivelul evolutiv al unui om. În general, învelișul spiritului emite radiații roz. **Corpul causal** al unui om mai evoluat are culoarea violet deschis.

Culoarea **corpului duh** se prezintă, și ea, în funcție de nivelul evolutiv al unui om. Traduse în limbajul curent, culorile sub care se manifestă corpurile duh urmează culorile spectrului solar, în funcție de cele șapte clase evolutive. Culoarea corpului duh nu se modifică în decursul existenței unui om. Ea se modifică abia după moartea trupului fizic.

Același lucru se poate afirma și despre aspectul cromatic prin care se manifestă **sufletul** și, în primul rând, corpul sufletului. Culorile **corpului sufletului** urmează aceeași gamă coloristică ca și în cazul corpului duh - desigur, în funcție de nivelul evolutiv al omului în decursul unei existențe. În decursul vieții omului, culoarea corpului duh nu coincide cu cea a corpului sufletului. Sufletul învață greu din evenimentele vieții. Orice eroare comportamentală aduce, automat, "pătarea" anumitor zone ale corpului sufletesc, astfel încât, culoarea generală și petele ce apar periodic pe suprafața sa se modifică în funcție de evenimentele vieții și de "jocurile" karmice care au loc la un anumit moment. La naștere, corpul sufletului are o culoare alb-lăptoasă. Treptat, corpul sufletului capătă o tentă coloristică de bază - ce urmează evolutiv culorile spectrului solar, în funcție de comportamentul omului: roșu, portocaliu, galben etc. De multe ori, corpul sufletului are o culoare mai închisă în regiunea capului. Unii oameni au în creștetul capului o strălucire aurie cu margini verzi. Mijlocul pieptului corpului sufletului are, la mai toți oamenii, o culoare vânăt-întunecată, semn al neputinței și dezamăgirii. La nivelul corpului sufletului, pe ochi, urechi, gură și nas se află "pecețile" menționate anterior; acestea au culori diferite. La majoritatea oamenilor, pecețile de pe ochi au culoarea violetă, pecețile de pe gură au culoarea maron, cele de pe nas culoarea albastră, iar cele de pe urechi au culoare portocalie-gălbuie. Marea majoritate a oamenilor păstrează pecețile intacte tot timpul vieții. Dacă, printr-un eveniment oarecare, o pecete ar fi eliminată, omul în cauză ar dobândi capacități spirituale. Astfel, dacă ar elimina pecetea de pe ochi, omul ar deveni clarvăzător și ar vedea în lumea eterică sau astrală, dacă ar elimina pecetea de pe urechi, ar avea ceea ce se numește clarauz, adică ar auzi "muzica sferelor", "corul îngerilor" sau vorbirea ființelor îngerești. Dacă ar elimina pecetea din dreptul nasului, omul ar putea percepe mirosuri specifice lumii eterice sau astrale. Dacă ar elimina pecetea de pe gură, omul ar putea comunica cu ființe necorporale.

Următoarea structură aurică, **corpul eteric**, nu are o culoare standard la toți oamenii. Culoarea corpului eteric se modifică des în funcție de alimentație. Totuși, culoarea de bază a corpului eteric este în general albăstruie, cu tente verzui, ceea ce indică relații bune cu natura și cu Pământul ca planetă, o alimentație ponderată și o sănătate trupească satisfăcătoare. La persoanele cu o vitalitate mai scăzută, corpul eteric are o culoare albastruie-albicioasă. Aceste persoane au, de regulă, un organism fizic mai slab, o încăpățănare dezvoltată, dar și o capacitate de regenerare rapidă, mai

ales prin intermediul somnului. În schimb, corpul eteric al oamenilor solizi are o culoare ce tinde spre cafeniu. Dacă omul este obosit, corpul eteric are nuanțe închise, cenușii, iar dacă este odihnit sau într-o bună condiție fizică, corpul eteric are sclipiri portocalii sau verzui. La omul bolnav apar nuanțe mai întunecate, ce bat spre cenușiu închis, iar însănătoșirea aduce în corpul eteric culoarea portocalie sau argintie-albăstruie. Contrapartea eterică a fiecărui organ al trupului material are o anumită coloratură și o anumită strălucire, în funcție de nivelul de sănătate.

Sistemul osos al corpului material emite o luminozitate argintie, care nu dispare nici după moarte, ci doar își modifică culoarea. Din argintie, cum era în timpul vieții, după moarte culoarea sistemului osos devine sângerie, violetă sau maronie. Atâta timp cât oasele sunt îngropate în pământ, sângeriul devine din ce în ce mai închis. Culoarea oaselor îngropate este reținută de memoria planetei Pământ. De fapt, întreaga structură a trupului îngropat este înmagazinată în memoria planetei Pământ și, în funcție de ea, se va forma trupul material al omului în viitoarea încarnare. După moarte, pe măsură ce trupul se descompune, se disipează și corpul eteric. Oasele însă rezistă cel mai mult, iar luminozitatea lor se estompează treptat. Dacă se întâmplă cumva ca omul să se reîncarneze în lumea materială iar oasele continuă să subziste îngropate, acestea se colorează instantaneu în culoarea neagră. Practic, ele vor emite o "luminozitate" de culoare neagră.

Câmpurile aurice derivate - în special corpul emoțional și corpul astral - își modifică des culoarea pe parcursul unei zile, în funcție de impresiile primite prin intermediul celor cinci simțuri și, oarecum, prin intermediul impresiilor inconștiente. Fiecare corp auric exterior are o anumită culoare de bază. Aceasta este culoarea elementului personal al omului respectiv. Personalitatea omului încarnat se modifică lent. Se modifică doar stările, sentimentele și gândurile.

Corpul emoțional este format din mici norișori energetici, pufoși și colorați. Corpul emoțional are, în general, nuanțe de roșu deschis, roz și vișiniu, ceea ce indică senzații și stări emoționale "calde", precum și relații amiabile cu cei din jur, în special cu persoanele de sex opus, cu care se închide circuitul energetic bipolar. Prezența culorii galbene în corpul emoțional indică prudență, atenție mărită la evenimentele vieții, ceea ce corespunde unei stări afective "liniștite", specifică omului care nu trăiește cu capul în nori, atent și circumspect la ceea ce se întâmplă în jurul lui. Prudența firească - nu și cea exagerată - în toate momentele vieții, atenția mărită asupra influențelor de toate tipurile, constituie răspunsurile corecte și binevenite ale omului la ceea ce viața îi oferă. Nu tot ce zboară se mănâncă și nu tot ce scipește este aur pur. Uneori aurul se ascunde și în noroi, iar strălucirea generată din dorința de a epata ostentativ poate ascunde mizeria. Culoarea verde indică capacitatea de a iubi în sens pământesc și, într-un sens larg, capacitatea unui om de a se apropia de alți oameni într-un mod deschis și binevoitor. Culoarea albastră indică înțelepciune în gestionarea emoțiilor și a stărilor afective, o anumită pace, dar și singurătate. Culoarea aurie sau, destul de rar, culoarea albă denotă faptul că persoana respectivă este capabilă să dăruiască iubirea dincolo de sexualitate și să aducă mângâierea celorlalți în momentele grele. Minciuna aduce nuanțe de gri, în timp ce rostirea adevărului aduce nuanțe deschise de albastru sau auriu. Când omul este alături de cei pe care-i iubește, corpul său emoțional se colorează în roșu deschis sau în vișiniu, iar când două persoane se

ating fizic, corpurile lor emoționale se colorează în verde sau verde-albăstrui. În momentul în care două persoane întrețin raporturi sexuale, corpurile emoționale se “îmbrățișează”, devenind verzi ca firul de iarbă. Anterior orgasmului sau emisiei seminale, pentru o scurtă perioadă de timp corpurile emoționale devin vișinii sau sângerii; după orgasm devin albastre cu reflexe argintii. Vrăjitoarele au, în marea majoritate a timpului, corpul emoțional de culoarea neagră, iar la prostituate corpul emoțional capătă tente cenușii.

Corpul astral are, în general, culori asemănătoare cu cele ale corpului emoțional. Totuși, culorile corpului astral sunt mai frumoase și mai luminoase. Influențele negative, care se manifestă prin culori întunecate, cuprind corpul astral doar în momentul în care omul are vicii de fond, iar boala sufletească devine cronică. Influențele negative se traduc prin culori întunecate ce emit sunete dizarmonice; ele seamănă cu mici paraziți care murdăresc aura. Corpul astral, situat oarecum deasupra sau paralel față de corpul mental inferior este cel mai greu de atins de influențele negative, pentru simplul motiv că aceste influențe sunt, de cele mai multe ori, oprite de corpul mental. Numai în cazul unor “bombardamente” serioase, mentalul este străpuns, iar noxele - influențele aurice nefaste - ajung la corpul astral. Totuși, chiar dacă pătrund până la nivelul corpului astral, noxele pot fi ușor îndepărtate în momentul în care omul este convins de necesitatea modificării felului de viață și a eliminării viciilor.

Corpul mental inferior are, de obicei, culoarea galbenă strălucitoare a soarelui, dar se întâmplă, de multe ori, să se “păteze”, căpătând culori întunecate datorită influențelor corpului emoțional.

Corpurile aurice se comportă precum subsistemele unui sistem mai vast, fiecare dintre ele având o anumită conștiință difuză și o anumită autonomie. În cadrul întregului sistem care este ființa omenească, corpurile aurice au tendința de a uita de “stăpân” și de a se manifesta potrivit nivelului propriu de evoluție. Cel care trebuie să ia comanda este spiritul, dar, cel puțin la omul obișnuit, spiritul doarme, la fel cum doarme și corpul duh. Astfel, sufletul omului este elementul care preia, în timpul existenței încarnate, “frâiele puterii”. Sufletul omului are o oarecare stăpânire asupra întregului ansamblu prin intermediul corpului astral și, mai ales, al corpului mental inferior. Corpul mental inferior a fost înrobuit mereu, de-a lungul evoluției, atât de corpul eteric (instincte primare: supraviețuirea, lupta pentru existență), cât și de corpul emoțional. Păcălit mereu de poftă, dorințe și pasiuni, corpul mental este într-o continuă luptă cu corpul emoțional, fiind obligat, de cele mai multe ori, să taie cu bisturiul orice exces al acestuia. Cu cât omul este mai evoluat, cu atât mentalul se opune mai hotărât oricăror tendințe de “păcălire” și de “seducere”. În fiecare om se duce o luptă acerbă între “pofte” și “rațiune”, iar cel mai puternic câștigă.

Corpul mental - ca subsistem autonom în cadrul structurii aurice a ființei umane - se opune atât cât poate, trăind permanent cu frica de a fi “eliberat” sau “suspendat” o perioadă din funcție, răstimp în care aspectul emoțional ar putea să-și facă de cap. În fond, beția nu este altceva decât suspendarea din funcție a mentalului, răstimp în care corpul emoțional își satisface poftele. În momentul în care câștigă corpul emoțional, corpul mental se acoperă în unele locuri cu o peliculă energetică cafenie, în funcție de natura erorii, seducției sau ispitei.

La nivelul corpului mental au loc o serie de procese care pot fi cercetate de fiecare om în parte, prin introspecție. Fiecare om intuiește procesele care au loc la nivelul corpului mental. Dacă omul acționează într-un mod brutal - de exemplu, înșelând sau lovind aproapele -, toate corpurile aurice se încarcă cu noxe negative, care se manifestă prin culori întunecate. Repetând de mai multe ori aceleași fapte, vorbe și gânduri, acestea se înrădăcinează adânc la toate nivelurile aurice, prezentându-se ca niște norișori întunecați. În momentul în care noxele întunecate pătrund în profunzime, formând ceea ce s-ar denumi un caracter negativ, mentalul devine din ce în ce mai întunecat, iar boala se cronicizează.

Mentalul - sau mai exact spus omul centrat în mental, omul "rațional" - știe instinctiv din experiențele anterioare ce înseamnă să faci răul, să urăști, să lovești, să furi, să jignești, și dă indicațiile cuvenite celorlalte corpuri aurice. În cazul în care nu este suficient de convingător ori nu are suficientă experiență în acest sens, tot el va fi - cel puțin în primă instanță - cel care va plăti "oalele sparte". Făptuind răul, omul va fi lovit cu aceeași monedă, primind de la viață exact ceea ce el a dat altora, iar cei care-l vor face să sufere vor fi cei de care se simte atașat. Suferind neîncetat aceleași lovituri de la cei pe care-i iubește și-i sunt apropiați, omul înțelege, prin intermediul mentalului său, că nu trebuie să se mai comporte în același mod și, astfel, apare o nouă culoare la nivelul corpului mental inferior: un amestec între cenușiu și verde, care este culoarea remușcării. Privită din acest punct de vedere, se poate spune că alchimia proceselor mentale are la bază conștientizarea și formarea conștiinței.

Următoarele două structuri aurice, **corpul mental superior** și **corpul spiritual** nu apar la toți oamenii, ci doar la cei care au depus eforturi în vederea dezvoltării lor. Prin intermediul corpului mental superior și a corpului spiritual, omul înțelege intuitiv Ordinea cosmică. Luminozitatea corpului spiritual indică acea capacitate a omului de a iubi necondiționat, în afara limitărilor ce țin de o persoană anume sau de sex. Culoarea de bază a corpului mental superior este galbenul-auriu. Uneori, corpul mental superior capătă o culoare aurie strălucitoare. Argintiul pur este culoarea celor care se roagă, iar această culoare apare ca un nimb argintiu de câțiva centimetri. Corpul spiritual este vizibil la marginea corpului mental superior ca un efect de coroană, așa cum apare în cazul eclipselor de soare. În cazul persoanelor care se roagă zilnic, mai ales în cazul preoților, corpul spiritual este mult mai mare decât la ceilalți oameni.

Culorile corpului mental superior și ale corpului spiritual sunt diferite de culorile care se manifestă în corpurile emoțional și astral. Ele sunt mult mai fine, mai strălucitoare, mai luminoase, mai diafane. Culoarea albastră sau aurie a corpului emoțional este destul de departe de culoarea omonimă ce se manifestă la nivelul corpului mental superior sau spiritual.

Pe măsură ce omul evoluează, culorile structurilor auri dobândesc o strălucire mai intensă și o luminozitate mai mare. De exemplu, la oamenii situați în clasa a treia evolutivă, corespunzătoare culorii galben a corpului duh - care este clasa evolutivă cea mai răspândită în zilele noastre -, culorile de bază ale tuturor corpurilor aurice par a avea nuanțe opace. Puțin câte puțin, prin eforturi susținute din partea oamenilor care se "civilizează", culorile întunecate ale tuturor corpurilor aurice se transformă în culori plăcute, în care predomină galbenul strălucitor, auriul, iar în cazul în care oamenii se roagă, argintiul pur.

Astfel, se poate vorbi despre o alchimie aurică, în care culorile închise și murdare, însoțite de tonuri sonore grave și joase, precum huruitul trenului care intră într-un tunel, se transformă în culori frumoase și luminoase, ce emit sunete melodioase și plăcute, tot mai asemănătoare cu muzica sferelor - “zgomotul de fond” al cosmosului.

☞ Vechimea structurilor aurice ☞

Straturile aurei pot fi analizate nu doar prin intermediul culorilor, ci și prin intermediul vechimii. Fiecare dintre elementele constitutive ale ființei umane, de la spirit la ultimul strat al aurei, are o anumită vechime.

Această vechime poate fi detectată de Eugen prin intermediul “simțului vechimii”. La fel cum o gospodină, atunci când merge la piață simte prin percepția comună dacă o legumă este veche sau proaspătă, tot astfel Eugen poate percepe, prin intermediul “simțului vechimii”, dacă un element constitutiv al ființei omenești este mai vechi sau mai recent.

Astfel, vechimea cea mai mare o are spiritul, care este cel mai vechi element constitutiv al ființei umane. Spiritul, care este situat în centrul pieptului, pare să aibă o vechime incomensurabilă. Următorul corp, învelișul spiritului - care învelește spiritul ca o membrană - are o vechime aproape identică. Corpul cauzal și corpul duh, par a fi mai tinere decât spiritul. Sufletul este însă cel mai recent dintre elementele constitutive ale omului, formându-se în momentul nașterii materiale. În schimb, deși pare paradoxal, corpurile aurice derivate (emoțional, astral etc) au o vechime mult mai mare. Aceasta se datorează faptului că, ceea ce Eugen percepe prin simțul vechimii nu se referă la corpurile aurice din existența prezentă, ci la vechimea esenței acestora.

Ceea ce este cu adevărat surprinzător este însă vechimea corpului fizic, care, nu-i așa, ar trebui să aibă vechimea cea mai mică cu putință, el formându-se în momentul nașterii. Este mai mult decât o simplă curiozitate faptul că vechimea corpului fizic este foarte mare. Totuși, atunci când se fac referiri la corpul material, trebuie avute în vedere câteva elemente greu de digerat prin logica obișnuită. Perceput prin intermediul simțurilor eterice de care beneficiază Eugen - vederea eterică, mirosul eteric, auzul eteric și, mai ales, prin simțul vechimii -, un corp material nu are vârsta pe care i-ar conferi-o data nașterii, să spunem patruzeci sau cincizeci de ani, ci este cu mult mai vechi. Prin simțul vechimii Eugen nu se percepe vechimea limitată la o singură existență trupească, ci ceva ce transcende toate încarnările unei ființe umane, începând de la prima sa încarnare în trup material. Este ca și cum omul ar avea același trup, începând de la prima sa încarnare în lumea materială.

Trupul material actual este urmașul tuturor trupurilor pe care le-a avut omul în toate încarnările, iar prin “simțul vechimii” Eugen percepe tocmai această vechime imensă. Este ca și cum un om moare într-o existență, pentru ca în viitoarea existență să reia chintesența aceluiași trup. Trupește, copilul de astăzi este rezultanta fizică a bătrânului care a murit, să spunem, acum cinci sute de ani. În consecință, vechimea trupului material pe care un om îl are în existența actuală este dată de vechimea tuturor trupurilor pe care acel om le-a avut începând cu prima încarnare. După câte se pare, numai în momentul nașterii și în momentul morții un om poate deveni conștient de

acest aspect. În momentul nașterii, la fel ca și în momentul morții, omul se întâlnește, pentru o fracțiune de secundă, cu sine însuși, cunoscându-și toate întrupările și morțile anterioare. Acest flash este însă atât de scurt, încât omul nu poate conștientiza clar momentul respectiv.

Este interesant și cazul oamenilor care, în ultima existență, au suferit morți violente, în special cei care au fost asasinați. În aceste cazuri, care nu sunt nici foarte rare, dar nici foarte dese, în momentul reîntrupării oamenii percep printr-un flash cognitiv foarte intens toată istoria planetei Pământ, păstrată în depozitul psiho-informațional - memoria - al Spiritului Pământului. Printr-o moarte anterioară violentă, în care sângele s-a scurs pe pământ, omul se leagă într-un fel tainic de Spiritul Pământului, iar la următoarea încarnare se conectează spontan la memoria planetară. Astfel, în momentul următoarei nașteri fizice, omul re trăiește fulgerător toate evenimentele trecutului globului terestru în care a curs sânge de om, imprimate în memoria Spiritului Pământului: crime, războaie, mari cataclisme etc. Iar dacă, în secunda morții, are activat corpul haric al plaselor mesianice - care constituie motorul formării, în lumea pământească, a comunității (Bisericii) lui Iisus Hristos, ca o consecință directă a evenimentelor petrecute acum 2000 de ani - omul poate percepe mult mai mult.

Pe de altă parte, percepția strictă a vechimii structurii moleculare a trupului material poate releva date diferite de cele pe care, să spunem, le relevă buletinul de identitate. De exemplu, o persoană de cincizeci de ani, care nu s-a menajat și a trăit intens, care a avut multe experiențe de viață, care a învățat multe lucruri și a tras multe învățăminte, posedă, pentru simțul vechimii, o vârstă mult mai înaintată, să spunem de optzeci sau nouăzeci de ani. Tot astfel, este foarte posibil ca o persoană să îmbătrânească cu treizeci de ani în cinci ani reali, calendaristici, sau să îmbătrânească doar cu un an în zece ani calendaristici, petrecuți în liniște. Acesta este și motivul pentru care unii oameni se pot simți foarte obosiți la treizeci de ani, iar alții se simt foarte tineri la optzeci de ani. În limbajul curent, oamenii spun că "se simt bătrâni în interior" sau că "se simt tineri în interior", dar aceste sentimente sunt legate de diverse stări aurice și de modul în care trupul material trăiește evenimentele vieții. Tocmai acest "uzaj" trupesc este perceptibil prin simțul vechimii, unul dintre cele patru simțuri eterice de care dispune Eugen.

La rândul lor, corpurile aurice exterioare au vechimi diferite. Dar, pentru a înțelege în mod corect acest aspect, trebuie să facem un efort de imaginație. Să ne imaginăm, deci, că, actualmente, un om are toate corpurile aurice exterioare - emoțional, astral, mental inferior, mental superior, spiritual - dezvoltate plenar. Desigur, aceste corpuri nu s-au dezvoltat în timpul unei singure existențe. Așa ceva ar fi imposibil. Corpurile aurice s-au dezvoltat de-a lungul mai multor încarnări, în diferite trupuri, în diferite locuri. Să ne imaginăm, în continuare, că acest om, care are toate structurile aurice dezvoltate plenar, a avut, în ultimii cinci mii de ani, zece existențe în lumea materială sau, cum se mai spune, zece încarnări. În primele trei existențe, și-a format corpul emoțional și corpul astral, în următoarele două și-a format corpul mental inferior, în alte două existențe și-a format corpul mental superior, iar în ultimile două și-a format corpul spiritual. Dacă am considera că cele zece încarnări ale acestui om s-au succedat ritmic la un interval de cinci sute de ani, am putea spune că

primele două corpuri, corpul emoțional și corpul astral, s-au structurat în prima lor formă acum 3500 de ani, corpul mental inferior s-a structurat acum 2000 de ani, corpul mental superior s-a structurat acum 1500 de ani, iar corpul spiritual a început să se dezvolte, ca germene, acum cinci sute de ani. Abia în existența prezentă, omul respectiv a devenit capabil să-și formeze un corp spiritual bine conturat. Astfel, se poate estima când anume a început să se formeze fiecare dintre structurile aurice.

Totuși, prin intermediul simțului vechimii nu se poate calcula cu certitudine, în ani, care este vârsta exactă a unei structuri aurice. Estimarea în ani este doar aproximativă și reprezintă doar încercarea de a traduce stări de natură spirituală într-un limbaj specific înțelegerii actuale. Se pot stabili doar câteva constante și, pe baza lor, doar se poate aproxima vechimea structurilor ce compun aura. Calculul este deci relativ, în ecuația dificilă a acestei estimări intervenind anumite necunoscute legate de factorul timp, care, în succesiunea existențelor umane, este destul de elastic. Se poate însă estima cu relativă precizie că, de exemplu, în urmă cu trei încarnări a început să se formeze corpul mental inferior sau că, în ultimele două existențe s-a format corpul mental superior. De asemenea, se poate determina cu cât o structură aurică este mai veche decât alta.

Această analiză succintă evidențiază faptul că, în urmă, să spunem cu cinci mii de ani, umanitatea în ansamblu nu avea un corp mental inferior prea bine dezvoltat, funcționând pe baza impulsurilor pe care noi le numim astăzi instinctuale - ale corpului eteric, ale corpului emoțional sau ale corpului astral, insuficient maturizate. Acesta este și motivul pentru care, în acea perioadă îndepărtată de timp - prin anul 3000 înainte de Iisus Hristos - existau atâtea satrapi, atâtea crime, atâtea războaie de cucerire și drame. În acea perioadă de timp, viața unui om avea o valoare aproximativ egală cu a unui cal. Abia acum aproximativ 2500 de ani, deci cu câteva sute de ani înaintea nașterii lui Iisus Hristos, a început să se formeze un corp mental inferior. Din punct de vedere istoric, acest moment pare să corespundă - iar istoriografia pare să confirme acest fapt - cu apariția filozofiei clasice grecești, care reprezintă primul demers intelectual serios din istoria umanității. Ulterior, la aproximativ cinci sute de ani după nașterea în lumea materială a lui Iisus Hristos, a început să se formeze corpul mental superior. Acum aproximativ o mie de ani, a început să se formeze corpul spiritual.

La rândul său, corpul haric al plaselor mesianice, care constituie începutul formării, în lumea pământescă, a comunității (Bisericii) lui Iisus Hristos, este consecința directă a evenimentelor petrecute acum 2000 de ani. Corpul plaselor mesianice nu ține de structura aurică a omului, ci reprezintă darul lui Iisus Hristos pentru oameni.

☞ Palierile cuantice ale auri ☜

Fără îndoială, perspectivele analizate anterior - omul în timpul existenței materiale și omul în afara trupului - nu epuizează subiectul complex care este ființa umană. O altă perspectivă din care poate fi cercetat omul este cea a palierelor cuantice în care sunt modulate structurile aurice.

Fiecare corp auric are propria sa structură energetică-informațională, propriile sale culori, propria sa structură energetică de bază. Fiecare corp este întrucâtva

autonom, existând practic în propria sa lume - în propriul său palier cuantic. Firește, palierele cuantice - la fel ca și corpurile aurice - interacționează, dar ca structură energetico-informațională rămân autonome.

Astfel, spiritul este situat în propriul său palier cuantic, corpul duh este situat în propriul său palier cuantic, sufletul este situat în al său și așa mai departe. La omul încarnat, palierele cuantice se prezintă ca niște felii de spațiu suprapuse. Primele patru elemente al structurii aurice umane, spiritul, învelișul spiritului, corpul causal și linia divină sunt situate, fiecare, pe câte un palier cuantic. Următorul palier cuantic, al cincelea, este cel al corpului duh. Corpul duh, nu trebuie uitat, în timpul existenței încarnate este mai mic, ca mărime, decât trupul material. Pe același nivel cuantic se află situate inima aurică și banda de lumină din jurul capului. Al șaselea palier cuantic este cel al sufletului. Pe propriul său nivel cuantic, sufletul este format din elementele descrise anterior: sămânța sufletului, coconul sufletului, corpul sufletului, corpul conștiinței și corpul conștienței. Al șaptelea palier cuantic este cel al corpului eteric interior, al optulea palier cuantic este lumea materială, iar al nouălea palier cuantic este format din corpurile aurice exterioare: corpul eteric exterior, corpul emoțional, corpul mental inferior, corpul astral, corpul mental superior, corpul spiritual. Sistemul șablon se află pe propriul său palier cuantic, diferit de cele menționate anterior, la fel ca și corpul haric al plaselor mesianice și corpul eteric superior. Ultimele două elemente transcend structura aurică umană, intrând într-o altă categorie, drept pentru care vor fi clasificate ca atare.

În funcție de vechime, palierele cuantice pot fi clasificate astfel. Cel mai vechi palier cuantic este, firește, palierul cuantic al spiritului. Apoi, urmează în ordine, palierul cuantic al corpului duh, palierul cuantic al sufletului, palierul cuantic al corpului eteric interior, palierul cuantic material și palierul cuantic al corpurilor aurice derivate.

Cercetarea palierelelor cuantice, așa cum apar la omul încarnat, relevă faptul că ele sunt structurate în jurul liniei divine, ca un fel de ferestre de lumină, destul de palide, în care corpurile aurice se modulează energetico-informațional. De exemplu, la omul încarnat, palierul cuantic al spiritului este observat de Eugen ca o fereastră de lumină - ca o felie de spațiu cu coordonate speciale -, ceva asemănător unui acvariu cilindric umplut cu un gaz diafan. În interiorul ei "plutește" sau gravitează spiritul ca element distinct. Același lucru se poate spune și despre corpul duh, care pare să plutească sau să graviteze în interiorul unui acvariu cilindric de o luminozitate difuză - mai palidă decât cea a palierului spiritului. Corpul duh este structurat chiar în luminozitatea palierului cuantic corespunzător. Modul în care se prezintă elementele structurii aurice în interiorul palierului cuantic corespunzător este întrucâtva asemănător cu modul în care un embrion uman putește în lichidul amniotic. Bineînțeles că, la nivelul structurii auri umane, nu există nici un fel de "acvariu cilindric", nu există nici un fel de "plutire". Termeni precum "cilindri", "plutesc", "gravitează" sunt termeni materiali prin care este descrisă o realitate spirituală.

La omul încarnat, primul palier cuantic, **palierul cuantic al spiritului** se prezintă ca o felie de spațiu lată de aproximativ 15 centimetri și lungă de aproape 2,50 metri. Palierul cuantic al spiritului este alcătuit dintr-o lumină argintie foarte clară. Palierul cuantic al spiritului emite un miros continuu, floral, care nu există nicăieri în lumea

fizică. De asemenea, emite un sunet continuu, pe nenumărate tonuri, asemănător vocalei AAA... rostită neîncetat de sute de voci. Spiritul propriu-zis nu face parte din palierul cuantic respectiv. Spiritul, ca manifestare a lui Dumnezeu, este situat “dincolo de dincolo”, în afara manifestării cosmosului. Ca vechime, palierul cuantic al spiritului transcende tot ce se află în Terra aurica. Palierul cuantic al spiritului este palierul cuantic primordial, palierul Lumii Divine, în care, cândva, a avut loc Creația. De fapt, palierul Lumii Divine este palierul în care se poate percepe Sunetul primordial, Cuvântul dintru începuturi, care a creat tot ce există. Palierul cuantic primordial este poarta prin care, printr-o alchimie divină, spiritul a fost transmutat în Terra aurica și, implicit, pe Pământul material.

La început, ființele create de Dumnezeu erau alcătuite doar din spirit, iar totul era întretesut într-un singur palier cuantic - palierul cuantic primordial. În perioada de început a creației, îngerii, spiritele naturii și oamenii aveau același sunet, același miros, aceeași lumină și aceeași culoare, iar lumea în care trăiau - palierul cuantic primordial - era în rezonanță cu ei. Ființele din lumea eterică afirmă că palierul cuantic al spiritului este singurul viu. **Dumnezeu este singurul viu**, iar creația Sa directă, spiritul omului, este singura creație vie. Spiritul omului este rezultatul creației primordiale a **Domnului Lumilor prin Cuvântul dintru începuturi**. Tot restul - toate lumile și tot ce există în aceste lumi - este o creație derivată.

Palierul cuantic al spiritului este, așadar, singurul element care emite cu adevărat lumină proprie. El transmite această lumină tuturor celorlalte paliere cuantice. Nu trebuie totuși pierdută din vedere distincția fundamentală între palierul cuantic și spiritul propriu-zis. Între ele există o diferență energetico-informațională foarte mare - de culoare, luminozitate, sunet și miros. **“Palierele cuantice conțin toate elementele și toate energiile ce mențin viața corpurilor”**, spun Îngerii Veghetori. Viața este, astfel, întreținută printr-un schimb energetic - asimilație și dezasimilație - cu mediul, astfel că spiritul interacționează cu “atmosfera” palierului cuantic primordial.

La nașterea unui om în lumea materială, înaintea formării corpurilor interioare, palierul cuantic al spiritului este observat de Eugen ca o ceață difuză. La început, apar sclipiri disparate ce umplu acel spațiu, ca un decupaj dețunghiular. La marginea decupajului apar sclipiri mai intense decât cele din interior, ca o crustă strălucitoare formată din fire de lumină ce se intersectează între ele. Toate firele luminoase formează o plasă de susținere foarte fină. Între firele luminoase ce formează plasa se formează scurt-circuite, iar în urma acestora apare ceva asemănător unui fluid fin, ce acoperă plasa de susținere. Acest fluid energetic fin este ca un liant de legătură. În interiorul palierului cuantic primordial, spiritul are o pulsație intermitentă, numită “respirație” de Îngerii Veghetori. Cu alte cuvinte, spiritul are schimburi energetice ce comportă asimilația și dezasimilația cu mediul din care face parte, adică cu palierul cuantic. La rândul lor, **învelișul spiritului și corpul causal al spiritului** au propriile paliere cuantice.

Următorul palier cuantic, **palierul cuantic al corpului duh**, se prezintă ca o fereastră de lumină de forma unui acvariu cilindric, groasă de aproximativ 45 centimetri și lungă de 2,5 metri. Acest palier cuantic pare a se suprapune peste palierul cuantic al spiritului. Palierul cuantic al corpului duh are o structură asemănătoare palierului cuantic primordial. Desigur, la omul încarnat, decupajul palierului cuantic al

corpului duh este mult mai mare, ca dimensiuni, decât al spiritului. Este evident că palierul cuantic al corpului duh nu este decât o mică “fereastră” din palierul cuantic corespondent al Terrei aurice. Palierul cuantic al corpului duh emite un fel de căldură. Nu este totuși vorba despre o căldură calorică, ci despre o stare asemănătoare căldurii sufletești. De fapt, există o variație de căldură; uneori căldura este mai intensă, alteori este normală. Palierul cuantic al corpului duh are culoarea albastră, foarte clară. Emite un parfum floral delicat, asemănător florilor întâlnite în palierul astral al cosmosului. Totuși, parfumul floral al palierului cuantic al corpului duh este mereu altul, schimbându-se mereu. El emite un sunet continuu, care se percepe pe mai multe tonuri, asemănător vocalei EEE... rostită pe mai multe voci, la nesfârșit. Despre acest palier cuantic, Îngerii Veghetori, care furnizează multe din explicațiile prezente în această carte prin intermediul lui Eugen, afirmă că “este necreat”.

La fel ca și în cazul spiritului, în “felia de spațiu” de formă cilindrică a acestui palier cuantic “plutește” corpul duh. Și în cazul corpului duh se impune comparația cu embrionul uman ce “plutește” în lichidul amniotic. La omul încarnat, între palierul cuantic propriu-zis și corpul duh există o semnificativă diferență de rezonanță energetică-informațională. Și corpul duh are o respirație, prin care face schimb cu mediul. Pulsațiile corpului duh sunt mult mai rare, urmând cam la o clipire de ochi pulsațiile spiritului. În general, culoarea, sunetul și mirosul palierului cuantic sunt mai înalte cu un grad decât cele ale corpului duh. Ca regulă generală, viața fizică se întrerupe în momentul în care mirosul și sunetul corpului duh sunt identice cu cele ale palierului său cuantic. Scopul vieții unui om este de a echilibra energia corpului duh cu energia palierului cuantic propriu-zis.

Următorul palier cuantic, **palierul cuantic al sufletului** se prezintă ca o fereastră de lumină, de forma unui acvariu cilindric cu grosimea de 1 metru și cu lungimea de 2,5 metri. Palierul cuantic al sufletului are o culoare roz-trandafirie extrem de clară; emite, la nesfârșit, pe mai multe voci, vocala OOO... Emană un miros puternic de trandafiri. Palierul cuantic al sufletului emite o anumită răceală și, mai ales, o acută teamă de moarte. Teama de moarte este specifică personalității, care se manifestă doar în decursul unei singure vieți. Teama de moarte este prezentă la fiecare om, pe toată durata vieții, ca o senzație subconștientă. Și palierul cuantic al sufletului are un nivel energetic mai ridicat decât cel al stelei sufletești. În cazul în care nivelul energetic al stelei sufletului devine identic cu cel al palierului cuantic din care face parte, survine moartea fizică

Alt palier cuantic este cel al **corpului eteric interior**, care corespunde lumii eterice. Corpul eteric interior este patternul energetic-informațional pe care este constituit corpul material. Corpul eteric interior pare a “pluti” - iarăși sunt folosite cuvinte împrumutate din limbajul curent, singurele care pot desemna o asemenea stare de fapt - în palierul său cuantic, precum embrionul uman plutește în lichidul amniotic. Palierul cuantic al corpului eteric interior este format din aceleași elemente ca și structurile superioare, cu deosebirea că este mai puțin fin; ceața luminoasă a palierului este mai densă, iar sunetul are o vibrație mai slabă. Pe această structură, care la omul încarnat apare ca un decupaj de formă cilindrică, este structurat corpul eteric interior.

Evident, nu trebuie confundate procesele ce au loc la nivelul palierelor cuantice superioare cu procesele ce au loc la nivelul celor inferioare. Astfel, nu trebuie

confundată pulsația sau “respirația” elementelor superioare - spiritul, corpul duh, sufletul sau corpul eteric interior - cu ceea ce se petrece la nivelul material. Corpurile aurice nu sunt producții ale palierului material și nu au nimic de-a face cu mediul terestru sau cu trupul fizic. Fiecare dintre ele există pe propriul palier cuantic.

Toate elementele transfizice - spiritul, corpul duh și sufletul - coexistă împreună în vederea îndeplinirii unui anume scop, dar ele se manifestă independent, fiecare în lumea sa. În acest context, într-un dialog cu Eugen, unul dintre Îngerii Veghetori preciza următoarele: **“Iară tu, șaman, vezi și nu amesteca științele pământești cu cele nepământești, trupurile pământești cu cele nepământești, căci fiecare dintre acestea trăiesc și respiră după legile și firea fiecăruia”.** **“S-au dat legi și Locuințe (adică paliere cuantice) în care ele (structurile componente ale ființei umane) trăiesc și respiră în voie. Și, când vezi trupul lumesc și îi privești locuința în care trăiește și respiră, vezi să nu spui că este cea mai mare locuință, căci, atunci, nicidecum, nu vorbești în adevăr”.**

După palierul cuantic eteric, urmează **palierul material** - ceea ce știința modernă desemnează prin sintagma “continuumul spațio-temporal”. În palierul material, omul se manifestă în trup fizic. Se poate spune că, întrucâtva, trupul material este rezultatul final al funcționării celorlalte paliere cuantice. Cu alte cuvinte, cei ce afirmă că omul reprezintă “coroana creației” nu se înșală decât, poate, în ceea ce privește perspectiva. Corpul material este, cu adevărat, coroana creației întrucât la formarea sa concură forțe și energii provenite de pe toate celelalte paliere cuantice. La formarea trupului material participă cele mai puternice forțe ale cosmosului, trupul fiind cel mai perfect element constitutiv al ființei omenești. Manifestându-se în lumea materială, trupul este supus legilor fizice cunoscute. Principala consecință a acestui fapt este degradarea sa continuă. Degradarea trupului material se datorează acțiunii legii entropiei, adică tendinței naturale a oricărui sistem biologic viu de a se descompune. La rândul său, corpul eteric interior este anentropic; el se opune mereu tendinței naturale spre entropie a trupului material. Cu toată această opoziție, rezultatul este invariabil: uzura continuă, îmbătrânirea și, în final, moartea trupului material.

Aici se impune o precizare: corpul eteric interior face parte din palierul cuantic eteric - al șaptelea palier cuantic, care este substratul manifestării lumii materiale -, iar corpul eteric exterior face parte din al nouălea palier cuantic - palierul cuantic al aerei. Într-un fel, dacă am dori să facem o raportare la ceea ce se cunoaște actualmente prin prisma concepției materialiste, palierul material este palierul în care funcționează legile newtoniene ale fizicii. În schimb, palierul eteric pare să fie palierul în care funcționează legile fizicii cuantice; în palierul cuantic eteric spațiul, timpul și mișcarea au coordonate asemănătoare cu cele demonstrate de fizica cuantică cu privire la particulele subatomice. Concluzie este că, deși, pe baza cercetărilor științei există convingerea că noi, oamenii, trăim într-o lume infinită atât sub aspect spațial, cât și temporal, lumea materială nu este decât unul din palierele cosmosului integral; deci, lumea materială este finită. După cum afirmă Îngerii Veghetori, lumea materială în care “respiră” trupul fizic al omului, **“este mai mică decât un deget din locuința unui trup nepământean”**, adică a unui palier cuantic transfizic.

Lumea materială are, ca principiu de funcționare, o întocmire întrucâtva similară cu a celorlalte paliere cuantice, dar diferită în ceea ce privește elementele constitutive.

Spre deosebire de toate celelalte paliere cuantice, care funcționează independent, palierul material este susținut de energiile tuturor celorlalte paliere cuantice. La fel, trupul material este susținut de energiile tuturor celorlalte structuri transfizice. Cu toate că este întretesut pe calapodul corpului eteric interior, trupul fizic are o existență autonomă: el respiră și se hrănește în palierul cuantic propriu - continuumul spațio-temporal tridimensional.

Cu fiecare încarnare a unui om se produce o armonizare mai amplă între corpul material și elementele superioare - spirit, corp duh, suflet, corp eteric. Este imposibil pentru un om să-și apropie nivelul energetic al corpului fizic de cel al structurilor superioare într-o singură încarnare. Dacă s-ar produce acest lucru, omul ar fi perfect încă de la prima suflare. În acest caz, imposibil de realizat în stadiul evolutiv actual, spiritul ar transcende toate palierele cuantice și ar spiritualiza trupul material. Ființa umană ar deveni o unitate, astfel încât toate palierele cuantice și toate corpurile ar avea aceeași structură energetică - sau, după cum afirmă ființele din lumea eterică, ar avea aceeași culoare, același sunet și același miros.

Către un astfel de țel tinde omul, iar dacă acest țel ar fi, în sfârșit, atins, nu ar mai exista moartea, iar omul ar fi perfect - un om-spirit. Totodată, omul ar atinge finele "muncii de dreaptă învățătură". Omul s-ar identifica atunci cu Dumnezeu și cu palierul cuantic primordial, și ar realiza ceea ce doresc ființele îngerești: **"Omul în Dumnezeu și Dumnezeu în toate"**. Ființele din lumea eterică mai afirmă că în momentul în care omul va atinge acest punct terminus al procesului evolutiv, va fi "la fel ca la început", înaintea căderii primului om. Cei care vor reuși să atingă acest punct vor rămâne printre oameni, dar nu vor putea fi văzuți prin intermediul ochilor fizici decât atunci când vor dori. Ei vor reuși să vadă cu ochii lor întreaga creație a lui Dumnezeu, Creatorul cosmosului și vor putea fi simultan "în șapte timpuri, în șapte perioade și în șapte lumi", adică vor percepe simultan toate cele șapte paliere cuantice. Actualmente, doar Iisus Hristos poate fi simultan în șapte paliere cuantice, în șapte perioade și în șapte timpuri.

Este foarte interesant de remarcat și faptul că palierul cuantic al corpului fizic este mult mai vechi decât planeta Pământ. Acest fapt înseamnă ori că trupul fizic a apărut altundeva, pe o altă planetă, înaintea formării Pământului, ori că Pământul a cunoscut mai multe transformări, modificându-și caracteristicile de bază, iar globul terestru actual este o construcție nouă. După cum afirmă ființele din lumea eterică, ultima variantă este corectă, în sensul că Pământul a cunoscut multe prefaceri în trecut.

La oamenii aflați la primele încarnări, caracteristicile - culoarea, sunetul și mirosul - spiritului sunt blocate de cele ale corpului material; cu alte cuvinte, spiritul din om nu se poate manifesta plenar. În acest caz, corpurile aurice exterioare (corpul emoțional, astral, mental etc) sunt aproape inexistente, deoarece ele se formează prin intermediul conștiinței și conștienței (termenii conștiință și conștiență sunt folosiți în accepțiunea ființelor din lumea eterică, ca rezultat al activității celor două corpuri ce țin de suflet: corpul conștiinței și corpul conștienței).

Așadar, la începutul evoluției, trupul material nu putea vibra în consonanță cu energiile celorlalte corpuri superioare, astfel încât funcționa oarecum independent. Abia ulterior se formează structurile energetice ce fac legătura dintre palierele cuantice superioare și, implicit, dintre corpurile superioare și corpul material. Aceste structuri

energetice, care sunt proiecții sau emanații ale corpurilor superioare prin intermediul palierului cuantic material, nu sunt altele decât corpurile aurice derivate: corpul emoțional, corpul mental intelectual, corpul mental superior și corpul spiritual.

Toate corpurile aurice derivate sunt situate pe un palier cuantic distinct, **al nouălea palier cuantic**. Din acest punct de vedere, palierul material este ca o ușă prin care se formează palierul cuantic al corpurilor aurice derivate. Caracteristicile - culoarea, sunetul și mirosul -, de la un anumit moment, ale corpurilor aurice derivate indică modul în care, prin intermediul conștiinței și conștienței, spiritul a reușit să-și impună voința asupra corpului material; indică măsura în care a reușit spiritul să spiritualizeze materia.

Primul corp derivat, la omul încarnat, a fost corpul astral. Ulterior, prin activitatea omului de-a lungul încarnărilor succesive, corpul astral s-a transformat; rezultatul acestor transformări l-a constituit apariția celorlalte corpurilor aurice derivate: corpul emoțional, corpul mental intelectual, corpul mental superior și corpul spiritual. Fiecare dintre toate aceste corpuri aurice derivate este câte o părticică din corpul astral, specializată într-un anumit fel de activitate: emoțională, mentală etc.

Al nouălea palier cuantic are dimensiuni diferite de la o persoană la alta, în funcție de nivelul de evoluție atins. El apare ca un cilindru de lumină, ale cărui dimensiuni pot fi cuprinse între 3 metri, în cazul unui om normal, și 30 de metri sau mai mult, în cazul persoanelor care practică tehnici de auto-îmbunătățire sau în cazul persoanelor evolute. Palierul cuantic al auri este împărțit în mai multe subdiviziuni cuantice. Fiecare corp al auri - eteric exterior, emoțional, astral, mental etc - există în propria sa subdiviziune cuantică; corpurile auri se manifestă în concordanță cu caracteristicile definitorii ale subdiviziunii din care fac parte.

Pentru scopul propus, în cele ce urmează, palierul cuantic al auri va fi considerat ca un tot unitar, făcându-se abstracție de subdiviziunile din care este format. Așadar, plierul cuantic al auri este alcătuit dintr-o lumină de culoare roșie. Corpurile aurice "plutesc" în palierul cuantic, precum într-un acvariu de formă cilindrică. Privit de aproape, acvariul cilindric al acestui palier cuantic provoacă observatorului o senzație asemănătoare cu cea produsă de bulele ieșite din apa minerală carbogazoasă.

După cum a fost menționat, percepute prin intermediul simțului vechimii de către Eugen, corpurile aurice derivate sau exterioare - emoțional, astral, mental etc - indică foarte clar perioada în care s-au format și au început să se dezvolte în decursul evoluției umane. Unii oameni au deja, pe deplin dezvoltate, toate aceste corpuri aurice, în timp ce alții le au dezvoltate incomplet. În ziua de astăzi, mulți oameni nu au format un corp mental superior și, mai ales, un corp spiritual. Cu toate acestea, la toți oamenii există deja subpalierile cuantice ale acestor corpuri aurice. La cei ce încă nu și-au format un corp mental superior ori un corp spiritual, palierile cuantice sunt goale.

Omul, în timpul unei existențe încarnate, este în primul rând un suflet. Corpul duh și, cu atât mai puțin, spiritul, nu se pot manifesta în timpul existenței încarnate în actualul stadiu de evoluție. În schimb, ele pot da anumite impulsuri elementului care asigură conștiința, conștiența și cunoașterea de-a lungul unei singure încarnări: sufletul, care este personalitatea terestră. Acesta este și motivul pentru care fiecare om trebuie să pună un accent deosebit pe educarea sufletului, acesta fiind principalul element care asigură evoluția individualității. Structura aurică completă a ființei umane facilitează

sufletului - adică personalității terestre, care se dezvoltă în perioada cuprinsă între naștere și moarte - capacitatea de a cunoaște. Cu alte cuvinte, sufletul, datorită acestei înțelepte organizări a ființei umane, are posibilitatea de a cunoaște.

Cunoașterea pe care o poate avea sufletul este îndreptată în două direcții principale. În primul rând, sufletul îl poate cunoaște pe Dumnezeu reflectat în cosmos, adică poate cunoaște manifestările lui Dumnezeu în natură. În al doilea rând, sufletul poate cunoaște în sine însuși manifestarea lui Dumnezeu, adică poate cunoaște locul unde Dumnezeu se manifestă în om, în care omul este una cu Dumnezeu. Acel loc este spiritul.

“FIZIOLOGIA” AUREI

☞ Energia vitală ☞

Corpul eteric este un element extrem de complex al ființei umane. Ca element fundamental al manifestării individualității în lumea materială, corpul eteric este un ansamblu ce conține atât contrapărțile energetice ale organelor trupului material, cât și anumite elemente specifice, care asigură menținerea în activitate a acestuia.

Corpul eteric are propria sa fiziologie, formată din trei tipuri de elemente specific eterice: energii, canale - denumite nadisuri - și centri energetici, denumite chakre. Totuși, datorită faptului că structura aurei umane este un tot unitar, nu se poate vorbi despre energii, nadisuri și chakre raportând totul doar la corpul eteric. Deși este, într-adevăr, un element important, corpul eteric este în legătură cu trupul material pe de-o parte, cu sufletul și cu corpul duh de cealaltă parte. Corpul eteric este interfața elementelor superioare ale ființei umane. Activitatea sa este subordonată unui scop superior: manifestarea individualității în lumea materială.

Corpul eteric este străbătut de mii și mii de canale energetice, ce formează o rețea complicată și stufoasă. Pentru a desemna canalele energetice existente la nivelul corpului eteric este folosită în continuare denumirea tradițională de *nadisuri*, denumire intrată în uz în epoca modernă. Cuvântul *nadis*, preluat din limba sanscrită, înseamnă “a curge”. Nadisurile formează o vastă rețea de canale, asemănătoare până la un punct sistemului nervos. De-a lungul nadisurilor circulă mai multe tipuri de energii transfizice, care asigură buna funcționare a corpului eteric și, implicit, a trupului.

Nadisurile principale sunt în număr de trei: Sushuma, Ida și Pingala. Ele sunt canalele energetice cele mai bine conturate. Sushuma este situată de-a lungul coloanei vertebrale. Ea pornește de la baza coloanei vertebrale și se termină în creștetul capului. Ida și Pingala, care pornesc din chakra muladhara și se termină în ajna, se prezintă clarvederii lui Eugen ca două fire luminoase, cam de grosimea unui conductor electric. Ida are culoarea argintie, iar Pingala are culoarea roșie. Pornind din muladhara, Ida și Pingala se încolăcesc precum doi șerpi în jurul canalului principal, Sushumna, care este situat în mijlocul coloanei vertebrale. Ida și Pingala intersectează de cinci ori Sushumna, în dreptul chakrelor principale, pentru a se uni în dreptul ajnei chakra.

La nivel eteric, cele trei nadisuri principale generează o rețea complicată de nadisuri secundare, care au aspectul unor fire luminoase. Nadisurile secundare, al căror număr este extrem de mare, sfârșesc în interiorul chakrelor. Acolo unde se termină ramificațiile subțiri ale nadisurilor secundare, chiar în interiorul chakrelor, se formează un nucleu format din lumină. Nucleul atrage instantaneu energiile provenite din mediu.

La baza funcționării ființei umane în lumea materială - atât a organismului uman fizic, cât și a corpului eteric - se află activitatea unei energii fundamentale. Acestei energii fundamentale, care pornește din zona sacrală, îi putem acorda numele de **energia de viață** sau **energie vitală**.

Trebuie precizat încă de la început faptul că această energie vitală nu este ceea ce indienii înțeleg prin Kundalini. Se știe, vechii indieni afirmă că la baza coloanei vertebrale există o energie pe care o denumeau Kundalini. Scrierile indiene, precum și o mare parte dintre cercetătorii actuali ai domeniului, sunt de părere că această energie, Kundalini, este trezită și activată numai în urma unui proces inițiativ, de exemplu yoga. Imaginea cunoscută în lumea modernă este aceea după care, în decursul practicilor de tip yoga, neofitul trebuie să “trezească” energia Kundalini, care “doarme” în chakra muladhara, și s-o conducă foarte încet de-a lungul canalului Sushumna. Netrezită, energia Kundalini dormitează, fiind inactivă. Într-adevăr, energia Kundalini nu este trezită la cei care nu practică diferite tehnici de yoga. Energia Kundalini este, din fericire, netrezită și la cei care practică tehnicile yoga, deși ei au impresia că este trezită. De fapt, după cum arată structura aurică a ființei umane, energia Kundalini nici nu are de ce să fie trezită în actualul stadiu evolutiv.

Dar ceea ce interesează în mod deosebit nu este însă Kundalini ori trezirea sa, ci modul în care se manifestă energia de viață - energia vitală - și felul în care se prezintă structura aurică la omul obișnuit al zilelor noastre. La omul obișnuit al zilelor noastre, funcționarea energiei vitale este foarte complexă. Sediul energiei vitale este în regiunea sacrală, la baza coloanei vertebrale, acolo unde, într-o zonă nu mai mare de un centimetru pătrat, se întâlnesc toate palierele cuantice. De fapt, regiunea sacrală este singurul loc unde se întâlnesc toate palierele cuantice: palierul cuantic al spiritului, palierul cuantic al corpului duh, palierul cuantic al sufletului, palierul cuantic al corpului eteric interior și palierul cuantic al auri. În regiunea sacrală se reunesc mai multe plase fine, pătrate, aflate la o distanță de aproximativ o jumătate de milimetru una de alta. Din plase pornesc mii de ramificații luminoase, care duc la toate structurile trupului material, la oase, la chakre sau la alte structuri aurice. Între toate aceste plase se formează, pe toată durata vieții omului, flashuri luminoase.

Privită de aproape de Eugen, regiunea sacrală se aseamănă cu filamentul incandescent al unui bec. În acest loc unic, situat în regiunea sacrală, palierele cuantice emit firicele subțiri de energie. Firicele subțiri de energie urcă apoi în sus pe canalul Sushumna și, de acolo, pe nadisurile secundare. Fiecare palier cuantic emite propria sa energie particulară prin intermediul plasei corespondente; astfel, se poate vorbi despre patru tipuri de energie vitală: energia vitală a spiritului, energia vitală a corpului duh, energia vitală a sufletului, energia vitală a corpului eteric (care, de această dată, formează o unitate cu energia vitală a auri). Nici una din aceste patru energii nu este însă Kundalini.

La rândul său, nadisul central, Sushumna, este format din patru canale interioare. Fiecare dintre cele patru canale este situat pe câte un nivel cuantic distinct. Cele patru tipuri diferite de energie circulă prin cele patru canale. Cele patru canale ale Sushumnei sunt incluse unul în altul, canalul prin care circulă energia vitală a palierului cuantic al spiritului fiind situat în interior, iar canalul prin care circulă energia vitală a corpului eteric și a corpurilor aurice derivate fiind situat în exterior.

Energia vitală a spiritului circulă pe un canal cu grosimea de maximum un milimetru, are o culoare argintie, un miros asemănător esenței de trandafir, iar sunetul emis se aseamănă cu un sunet de harpă. Privit de aproape, acest tip de energie vitală pare a fi compus din mii și mii de fulgi microscopici de lumină, care se ating unul de altul. Energia vitală a corpului duh circulă pe un canal de aproximativ 2 milimetri grosime; are culoarea albastră strălucitoare, emite un miros parfumat de fructe părguite și un sunet asemănător cu foșnetul frunzelor unui copac. Energia vitală a sufletului circulă pe un canal de aproximativ 3 milimetri grosime. Are o culoare roz-trandafir și un miros asemănător trandafirilor. Emite un sunet continuu, ca o tânguire lină. Energia vitală a corpului eteric circulă pe un canal de aproximativ 4 milimetri grosime; are culoarea roșie intensă, un miros de flori de câmp și un sunet asemănător unor tuburi de cupru ce se ating.

Fiecare din cele patru tipuri de energie vitală se ridică pe canalul propriu din interiorul Sushumnei, în funcție de nivelul de evoluție al omului - adică în funcție de stadiul în care se află omul în ceea ce privește “munca de dreaptă învățatură”, care presupune respectarea Legilor cosmosului, Poruncile lui Dumnezeu. Astfel, energia vitală a spiritului este emisia directă a a spiritului. Ea indică nivelul evolutiv al spiritului. Dacă spiritul este evoluat, energia emisă de propriul său palier cuantic se ridică mai sus pe canalul Sushumna. La unii oameni, energia vitală a spiritului se ridică până în dreptul chakrei manipura, la alții până în dreptul chakrei anahata, la alții până în dreptul chakrei vishudi etc. Același lucru se poate spune despre celalalte trei tipuri de energii vitale: a corpului duh, a sufletului și a corpului eteric. Fiecare dintre ele urcă pe Sushumna în funcție de nivelul său evolutiv.

Datorită faptului că cele patru mari elemente componente - spiritul, corpul duh, sufletul și corpul eteric - sunt inegal dezvoltate, ar fi logic ca fiecare tip de energie să se ridice independent pe canalul propriu din interiorul Sushumnei, în funcție de nivelul său evolutiv. Totuși, lucrurile stau cu totul altfel, iar cel mai important aspect de care trebuie ținut seama este acela că energia vitală a sufletului penetrează toate celelalte energii care circulă pe Sushumna. Ea “îmbrățișează” celelalte trei tipuri de energii, precum iedera cuprinde streășina unei case. Fiecare din cele patru tipuri de energii vitale are tendința de urca independent pe Sushumna; dar datorită faptului că energia vitală a sufletului le ține “în frâu”, ele urcă în mod uniform pe Sushumna. Urcarea fiecărui tip de energie vitală are loc, desigur, pe propriul său canal din interiorul Sushumnei.

Cândva, în trecut, într-o altă configurație a structurii aurei umane (de exemplu pe timpul celor trei Regate), fiecare din cele patru tipuri de energie vitală beneficia de propria sa detentă pe canalul Sushumna. Fiecare tip de energie se ridica potrivit nivelului evolutiv specific. Uneori se întâmpla să se ridice mai sus energia vitală a spiritului, alteori energia corpului duh, alteori energia vitală a corpului eteric. La oamenii din trecut se putea întâmpla ca, de exemplu, energia vitală a spiritului să atingă nivelul chakrei vishudi, în timp ce energia vitală a corpului eteric să atingă nivelul chakrei anahata.

În schimb, la oamenii din prezent, cele patru tipuri de energie vitală sunt ținute la același nivel de energia vitală a sufletului. Chiar dacă energia vitală a corpului duh ar putea să se ridice pe Sushumna până la nivelul chakrei anahata, iar energia vitală a

spiritului până la nivelul chakrei svadistan, datorită faptului că sunt penetrate de energia vitală a sufletului, toate tipurile de energie vitală rămân stabilizate la un nivel intermediar, undeva la nivelul chakrei manipura.

❧ Chakrele principale ❧

De-a lungul canalului Sushumna sunt situate șapte chakre: muladhara, care este situată la baza colanei vertebrale, svadistan care este situată puțin mai jos de ombilic, manipura care este situată în zona sternului, anahata care este situată în mijlocul pieptului, vishuddi care este situată în zona gâtului, mai precis a laringelui, ajna care este situată între sprâncene și sahasrara, care este situată în creștetul capului.

Spre deosebire de opinia comună, larg răspândită, după care omul are doar șapte chakre principale situate de-a lungul canalului Sushumna, Eugen afirmă că chakrele principale sunt în număr de opt sau, mai degrabă, nouă. În afara celor șapte chakre considerate principale mai există încă o chakra, de o importanță deosebită la omul actual; ea însă nu este situată pe Sushumna, ci în dreptul inimii fizice. Aceasta este chakra inimii. Iar în afara acestor chakre, mai trebuie luată în calcul și chakra orgoliului, care este situată în dreptul mamelonului din partea dreaptă. În afara chakrelor principale mai există un număr de 19-22 chakre secundare și un număr destul de mare de chakre minore. Chakrele minore, de mai mică importanță, sunt situate în punctele de intersecție dintre nadisuri.

În ziua de astăzi, se afirmă destul de des că chakrele sunt situate doar la nivelul corpului eteric. Se afirmă, de asemenea, că chakrele sunt situate la interfața corpului eteric, deci la aproximativ cinci-zece centimetri în exteriorul corpului material. Această constatare este foarte justă, dar lucrurile sunt ceva mai complicate decât lasă să se înțeleagă o astfel de aserțiune. De fapt, vârtejurile de energie situate la nivelul corpului eteric nu reprezintă decât aspectul exterior al chakrelor. Chakrele eterice sunt manifestările chakrelor-atribut de la nivelul corpului duh. Practic, chakrele sunt ca niște tunele, cilindri sau pâlnii, care străbat toate palierele cuantice, de la nivelul chakrelor-atribut situate la nivelul corpului duh, până la nivelul sufletului și până la nivelul corpului eteric. La prima vedere s-ar putea vorbi, de exemplu, despre chakre eterice, despre chakre ale corpului sufletului și despre chakre ale corpului duh. Este însă incorectă analizarea chakrelor din acest punct de vedere. Există doar un singur rând de chakre. Deși la nivelul corpului eteric apar ca niște vârtejuri, chakrele sunt elemente complexe ale structurii aurice; ele străbat întreaga aură, începând din partea din față a trupului și terminându-se în spate. O chakră se prezintă celei de-a doua vederi a lui Eugen ca un cilindru care se termină cu pâlnii - vârtejuri - la ambele capete.

Pentru a avea o imagine foarte clară asupra modului în care se prezintă o chakra, să ne imaginăm un cilindru care străbate patru substanțe de densități diferite: pământ, apă, un gaz oarecare și aer. Nu poate fi vorba, desigur, despre patru cilindri, ci despre un singur cilindru care străbate patru elemente materiale diferite, atât ca structură moleculară, cât și ca densitate. Același lucru este valabil și pentru chakre.

O chakră își are punctul de pornire în linia divină. Începând din punctul de origine situat pe linia divină, o chakra se "deschide" ca o pâlnie, mai strâmtă la bază și mai lată spre exterior. Pornind din palierul cuantic al corpului duh, chakra străbate

palierul cuantic al sufletului și palierul cuantic al corpului eteric, locul unde se află interfața chakrei. Vârtejul de energie care apare la suprafața corpului eteric este doar punctul terminus al chakrei.

La nivelul corpului duh, pe linia divină, se află chakrele-atribut, care arată ca niște sfere luminoase. În interiorul sferelor se află un nucleu strălucitor, care este, în fond, reflectarea - imaginea reflectată - spiritului. În jurul nucleului se află un înveliș. Nucleul din centrul chakrei-atribut are culoarea nivelului evolutiv al omului. În interiorul unei chakre-atribut se află încă trei sfere mai mici de culori diferite: alb, albastru, roșu. Fiecare dintre cele trei sfere are un câmp de radiații, iar fiecare dintre aceste câmpuri de radiații corespunde uneia dintre petelele chakrei de la nivelul eteric. Acest agregat format din nucleu și din cele trei sfere este, la rândul său, învelit într-o altă sferă, de dimensiuni ceva mai mari, ca o membrană luminoasă. Deasupra acestora se află un alt înveliș, de culoare argintie. Aceasta este înfățișarea unei chakre-atribut.

Chakrele sufletului sunt prelungirile chakrelor-atribut. La rândul lor, chakrele eterice sunt reflectările chakrelor sufletului, motiv pentru care chakrele sufletești sunt identice cu cele eterice. La nivelul corpului eteric, privite din față, chakrele arată ca niște pâlnii mai mari, în interiorul cărora se află, dispuse în jurul unui canal central, asemănător unei tije, un număr variabil de pâlnii ceva mai mici - petelele. Toate deschiderile chakrelor din partea din față a trupului au rolul de a recepționa și de a procesa energiile modulate informațional ce provin din mediu - fie acesta fizic, fie transfizic. Cu alte cuvinte, deschiderile din față ale chakrelor au rolul unor organe de simț prin care omul, dacă le-ar avea complet în stare de activitate, ar putea percepe foarte mult din ceea ce-l înconjoară. În schimb, deschiderile chakrelor din partea din spate a trupului au rolul de a exprima liberul arbitru și voința omului. Prin deschiderile din spate ale chakrelor, omul transmite mediului propriile sale energii modulate informațional. În concluzie, o chakră arată ca un cilindru terminat la cele două capete - în față și în spatele trupului - cu un fel de pâlnie, formată din mici vârtejuri de energie, pe care le-am denumit petale. Prin partea din față a trupului, prin petelele aferente, omul primește energie din mediu; prin spate, omul transmite propria lui energie modulată informațional către mediu.

Precum chakrele-atribut de la nivelul corpului duh sunt fixate pe linia divină, chakrele eterice sunt fixate pe canalul Sushumna. Chakrele situate la nivelul corpului eteric au rolul de a atrage informații din mediu sub formă de energie luminoasă. Energia receptată de chakre este prelucrată și metabolizată. În momentul receptării informațiilor din mediu, apar jerbe de energie luminoasă atât la suprafața chakrei, cât și în interior. Între om și mediu, între oameni în general, între oameni și plante, între animale și oameni, într-un cuvânt între toate viețuitoarele au loc schimburi de energie și informație. În momentul în care relațiile dintre membrii întregului ecosistem viu care este globul terestru devin profunde, între chakrele tuturor făpturilor se dezvoltă corzi energetice. Vechile scrieri indiene comparau chakrele cu florile de lotus. Această comparație poetică este perfect adevărată. O chakră arată exact ca o floare de lotus sau ca o panseluță: este formată dintr-un număr variabil de petale - petelele nu sunt altceva decât vârtejuri de energie luminoasă - în mijlocul cărora tronează o tijă.

Unii autori din ziua de astăzi vorbesc despre "activarea" unei chakre sau despre sensul de rotire al unei chakre, adică despre sensul în care este metabolizată energia.

Opinia cea mai răspândită în prezent este că unele chakre sunt închise, în timp ce altele sunt deschise, adică sunt activate. Mai mult decât atât, mulți autori consideră că numai trecerea energiei Kundalini printr-o chakră determină activarea acesteia. Totuși, trebuie evitate simplificările cu privire la modul de funcționare al chakrelor. Despre chakre se poate discuta ținând cont de mai multe sisteme de referință; din acest motiv, explicarea ansamblului auric uman nu trebuie redusă numai la anumite deziderate sau scopuri.

Ceea ce interesează în aceste pagini este modul în care se prezintă sistemul auric uman la omul obișnuit - la omul obișnuit al zilelor noastre. Prin urmare, informațiile redată în continuare se referă numai la caracteristicile aurice ale oamenilor obișnuți. Prima concluzie, rezultată în urma cercetării structurii aurice umane de către Eugen, este că trebuie făcută distincția între chakrele aflate în "stare de funcționare", în urma trecerii energiei vitale și chakrele "activate", datorită urcării energiei Kundalini. A doua concluzie este că majoritatea chakrelor - în special primele trei chakre - sunt în stare de funcționare, mai mult sau mai puțin, într-un fel sau altul, la toți oamenii. Acest fapt nu se datorează însă unor tehnici inițiatice, ci modului de comportare a omului în funcție de experiențele la care viața îl obligă. Din punct de vedere strict funcțional, primele trei chakre - muladhara, svadistan și manipura -, împreună cu numeroase alte chakre secundare, sunt în activitate numai atunci când omul este încarnat în lumea fizică. După moarte, aceste trei chakre își încetează activitatea. Desigur, la omul încarnat funcționează și chakrele superioare - anahata, vishuddi, ajna -, în funcție de nivelul evolutiv, dar, după moarte, primele trei chakre se sting, iar chakrele superioare capătă o altă configurație, în acord cu nivelul evolutiv atins de omul respectiv.

Chakrele sunt organe aurice, prin care ființa omenească interacționează cu lumea. Chakrele sunt aidoma unor antene parabolice, prin intermediul cărora informația recepționată din mediu este asimilată la nivelul auri. Folosind spre comparație imaginea prezentată anterior, a unui cilindru cu capetele de forma unor pâlnii, se poate afirma că chakrele sunt organe aurice complexe, care străbat transversal toate corpurile sistemului auric omenesc, din față până în partea opusă. O chakră nu poate fi redusă numai la manifestarea sa eterică, adică la vârtejul ce apare la suprafață; prin chakră înțelegem întregul cilindru care străbate toate corpurile aurice.

Rolul principal al unei chakre este de a capta informațiile provenite din mediu și de a le metaboliza. Astfel, energiile modulate informațional provenite din mediu - de la oameni, de la pământ, de la animale, vegetale sau chiar de la ființele necorporale - trec prin plasele aurice ce înconjoară întreaga aură umană și sunt captate de chakre. În momentul în care o energie modulatată informațional atinge o chakră, petalele vibrează la fel ca un diapazon sau ca membrana unui difuzor, iar pistilul emite o radiație luminoasă intensă. Această radiație luminoasă este liantul prin care informația este transmisă de la petale la rădăcina chakrei. La celălalt capăt, chakra va analiza energia luminoasă modulatată informațional. După ce recepționează informația primită și o procesează, chakra răspunde excitației primite, iar în acel moment are loc o mulțime de fenomene luminoase: jerbe de lumini colorate și mici explozii. Reacția chakrei se transmite instantaneu la nivelul întregii auri umane tot prin intermediul plaselor aurice, iar vibrația rezultată din procesele interne ale chakrei se transmite întregii auri. Astfel, are loc ceea ce se poate denumi, printr-un termen preluat din biologie, metabolizarea unei energii modulatată informațional.

Energiile modulate informațional, procesate de chakre, provin fie din interior, fie din exterior. Energiile modulate informațional din exterior provin din mediul înconjurător sau de la alte ființe. Energiile modulate din interior pot fi sentimente, stări, trăiri sufletești etc. Fiecare sentiment sau stare sufletească, la fel ca și fiecare energie modulată informațional primită din mediu produce în aură un flash luminos. O teamă intensă sau o supărare se poate traduce la nivelul chakrei și, implicit, a aurei umane printr-o vibrație cu culoare întunecată și un sunet extrem de jos - în care predomină bașii, sunet asemănător sirenei unui tren ce trece printr-un tunel - și printr-un miros greu, înțepător. În cazul unei bucurii sau în cazul unei senzații de confort emoțional sau mental, culorile rezultate din metabolizarea informației sunt plăcute - predomină rozul și culorile deschise -, sunetele sunt foarte melodioase, iar mirosurile emanate sunt parfumate.

În cele ce urmează vor fi prezentate cât mai detaliat posibil chakrele principale și rolul lor în angrenajul structurii aurice umane. Înainte de toate, trebuie precizat că petalele chakrelor - care vor fi denumite în acest mod poetic mai mult pentru a păstra o tradiție străveche - sunt mici vârtejuri de energie asemănătoare unor pâlnii. Petalele chakrelor vor fi numerotate în sensul acelor de ceasornic, începând de la petala ce corespunde orei 12.

Chakra muladhara este situată la baza coloanei vertebrale, fiind în relație cu elementul pământ, cu globul terestru în ansamblul său și cu palierul material. Potrivit tradiției, culoarea specifică muladharei este roșie. Chakra muladhara are patru "petale". Fiecare dintre cele patru petale are un anumit rol și o anumită funcție. Cele patru petale sunt dispuse în cruce.

Prima petală are rolul de a prelua și prelucra informațiile provenite de la elementul pământ. Ea mai are rolul de a echilibra energiile umane ce țin de elementul pământ. În cazul de față, expresia "pământ" trebuie înțeleasă în sensul ei ezoteric - ca emanație a aurei Pământului - iar nu din perspectiva științifică.

A doua petală are rolul de a metaboliza energiile elementului pământ, în speță ale Spiritului pământului. Pământul, ca structură materială și aurică, este într-o continuă transformare și așa va fi mereu. Pământul și-a modificat neîncetat structura de-a lungul miliardelor de ani. Prin această petală a chakrei muladhara, trupul uman, care este format din aceleași substanțe ca și pământul, simte orice modificare a globului terestru, și-o însușește și își modifică neîncetat parametrii. Dacă omul acționează defectuos asupra pământului și asupra mediului înconjurător, pământul, ca ființă vie, se îmbolnăvește, iar această îmbolnăvire este sesizată de aura umană prin intermediul celei de-a doua petale. Îmbolnăvirea pământului duce, prin repercusiune, la îmbolnăvirea întregului sistem corporal și auric uman. Ceea ce face omul în exterior este transmis în interior prin cea de-a doua petală a chakrei muladhara.

A treia petală are rolul de a stabili o anumită relație de "simpatie" a omului cu un element din natură - aerul, focul, apa, pământul. Prin elementele din natură, omul primește sprijin în anumite situații. Este, într-un fel, o confirmare a unei vechi idei considerată a fi simplă figură de stil, după care omul este ajutat în activitățile sale de elementele din natură: marea, muntele, râul, ramul... Cu cât omul este mai apropiat de natură, cu atât natura se comportă mai frumos față de el, scutindu-l să devină victimă a unui cutremur, a unui uragan, a unei tornade, a unei avalanșe sau a unei alte calamități.

A patra petală are rolul de a atrage anumite energii modulate informațional - prin "simpatie" sau prin rezonanță - ce provin dinspre elementul pământ, în funcție de modul în care omul se comportă față de el. Nu este vorba, nici de această dată, despre elementul pământ considerat din punct de vedere științific, ci despre unul dintre spiritele naturii ce ține de elementul pământ. Experiențele omului și, implicit, trăirile pe care le are în decursul existenței terestre provoacă intrarea în stare de funcționare treptată a câte unei petale. În momentul în care chakra muladhara intră complet în funcțiune, tija interioară a chakrei devine sediul de manifestare a unei frumoase lumini roșii. Această lumină inundă toate cele patru petale, iar chakra emană un miros asemănător cu cel al pământului proaspăt săpat.

Chakra svadistan, a doua chakră, este situată la aproximativ trei degete sub ombilic. Prin chakra svadistan, omul recepționează energiile modulate informațional ce provin din regnurile animate: regnul vegetal, animal și uman; de asemenea, prin chakra svadistan omul este legat de spiritele naturii cu care este în rezonanță. Chakra svadistan are șase petale, iar în mijloc are tija de legătură cu straturile profunde.

Tot prin petalele chakrei svadistan, omul intră în conexiune, la un nivel primar, prin corzi energetice, cu semenii săi. Astfel, prin primele patru petale, omul se leagă energetic de persoanele de sex opus, iar prin următoarele două petale se leagă de persoanele de același sex cu el - de anturaj, de prieteni, de persoanele întâlnite în cadrul relațiilor sociale cotidiene. Atunci când, de exemplu, un bărbat face cunoștință sau, cel puțin, când privește o femeie, iar această femeie îi cade "cu tronc" din punct de vedere sexual, el simte o încălzire a zonei în care se află chakra svadistan. De fapt, în acest caz este vorba despre activarea instantanee a primei și a celei de-a treia dintre petalele chakrei svadistan. În acel moment are loc un schimb de informații - de energie modulată informațional -, între petalele corespondente ale celor două persoane de sex opus. Bărbatului i se "încinge" prima petală, calculând instantaneu în sinea lui în ce măsură femeia respectivă se aseamănă idealului său de femeie - arhetipul eternului feminin -, în timp ce femeii i se "încinge" petala corespondentă, făcând aceleași socoteli. Dacă răspunsurile sunt pozitive, relațiile se înscriu pe o turnantă promițătoare; începând din acel moment este posibil să se formeze un cordon energetic.

Chakra manipura este situată între a douăsprezecea vertebră toracică și prima vertebră lombară. Are culoarea galben-citron. Manipura are zece petale, iar în mijloc se vede o tijă ce face legătura cu planurile profunde ale chakrei-atribut.

Chakra manipura este în relație cu corpul astral și cu corpul mental inferior, astfel încât rolul și funcțiile sale, la fel ca și funcțiile fiecărei petale în parte, se raportează la binomul sentiment-mental. Primele două petale ale manipurei au rolul de a recepționa energiile modulate informațional ce conțin gândurile persoanelor din jur.

La oamenii obișnuiți activitatea primelor două petale se reduce la o vagă cunoaștere intuitivă a celor din jur. Uneori, un om poate avea (pre)sentimentul că știe ceea ce dorește să-i spună cineva, înainte ca acesta să deschidă gura. Se spune atunci că îi "ia vorba din gură". Acesta se datorează faptului că primele două petale ale chakrei sunt în stare de funcțiune. Cu alte cuvinte, între petalele corespondente ale celor două persoane se realizează cordoane de legătură. Această conectare se produce, cel mai adesea, în cazul în care două sau mai multe persoanele conviețuiesc un timp ceva mai îndelungat. Următoarele două petale ale manipurei au rolul de a recepționa energiile

materne, respectiv de a recepționa energiile paterne. Prin aceste petale, omul este în legătură aurică - prin cordoane luminoase - cu mama și cu tatăl său pe toată durata vieții. Dacă relațiile cu mama, respectiv cu tatăl sunt proaste, aceste petale apar deformate, iar culorile pe care le emit sunt întunecate. Perechea următoarea de petale are rolul de a recepționa energiile modulate informațional ce provin de la elementul feminin cu care bărbații intră în contact: soție, prietenă, colege de serviciu. La femei este invers. Bărbații care-și bat soțiile ori care nu respectă elementul feminin, la fel ca și cei care, de exemplu, sunt misogini, pot avea aceste petale deformate. Ultimele petale a chakrei manipura au rolul de a recepționa energiile modulate informațional ce provin de la familie, pe linie de sânge: frați, surori, nepoți, bunici etc. În cazul în care legăturile cu membrii familiei nu sunt corespunzătoare, aceste petale apar, de asemenea, deformate.

În interiorul chakrei manipura există trei vârtejuri de energie prin intermediul cărora omul primește energii modulate informațional de la Prințul (Îngerul) poporului. "Specificul național" nu este doar o vorbă în vânt, ci se raportează cu multă exactitate la o realitate energetico-informațională bine definită. Cei ce își urăsc poporul, cei ce îl trădează, poate chiar și cei ce emigrează în căutarea unei situații materiale mai bune, pot avea aceste petale deformate. Născându-se într-o familie anume, într-o națiune anume, pe un teritoriu anume, fiecare om se situează sub "umbrela" protectoare a Prințul Poporului (în cazul românilor, al Îngerul Ocrotitor al Poporului Român), la fel cum, din punct de vedere individual, se situează sub umbrela protectoare a unor Îngeri Veghetori. În cazul în care un om trădează sau părăsește teritoriul natal, se sustrage protecției Prințului poporului. În cazul emigrării se produc modificări ale vârtejurilor respective. Rezultatul este o anumită înstrăinare și însingurare a persoanelor respective, care nu-și găsesc locul în noul habitat social decât după o lungă perioadă de acomodare. Privită din acest punct de vedere, emigrarea provoacă o rupere de "specificul național", adică de Prințul Poporului în care omul s-a născut, apoi o nouă armonizare - de cele mai multe ori anevoioasă - cu Prințul Poporului ales prin adopție.

Chakra anahata este situată în mijlocul pieptului, în apropierea sternului. Nucleul chakrei eterice este fixat în canalul Sushumna. Potrivit tradiției, chakra anahata are culoarea verde. Totuși, culorile chakrei diferă în funcție de nivelul evolutiv al fiecărui om, iar culorile oferite de lucrările care descriu astfel de fenomene sunt pur ideale. Anahata are 12 petale care arată ca niște vârtejuri în formă de pâlnii. Pe măsură ce petalele intră în funcțiune prin intermediul experiențelor de viață, culoarea chakrei se modifică. În momentul în care 15% din petale sunt în stare de funcțiune, culoarea chakrei anahata este verde; dacă sunt în funcțiune mai mult de 45 % din petale, culoarea chakrei se transformă în gri. Dacă mai mult de 60% dintre petale sunt în stare de funcțiune, culoarea chakrei devine aurie.

Cele 12 petale principale ale chakrei anahata sunt dispuse concentric în jurul tijeii centrale. Rolul primelor zece petale este asemănător, până la un punct, dar pe un nivel superior, cu cel descris la chakra manipura. Ultimele două petale, inexistente la manipura, au rolul de a recepționa energiile modulate informațional ce provin de la ființele îngerești. Oamenii care au chakra anahata în stare de funcțiune - aici este vorba despre funcționarea petalelor sau a chakrei, iar nu despre activarea acestora - percep, chiar vag, gândurile Îngerilor Veghetori personali sau ale altor ființe îngerești.

La fel ca în cazul chakrei manipura, chakra anahata are trei vârtejuri interioare. Cele trei vârtejuri centrale din spațiul circumscris de chakră au un rol asemănător cu cel descris la chakra manipura: reprezintă legătura energetică a omului cu Spiritul Poporului.

Chakra vishudi este situată la nivelul gâtului, în dreptul laringelui. Ea are culoarea verde-cristal sau albastru-azur, în funcție de nivelul evolutiv al omului și de numărul de petale aflate în stare de funcțiune. Chakra vishudi este formată dintr-o tijă centrală, în jurul căreia sunt dispuse 16 petale. În interiorul cercului pe care sunt situate aceste petale există trei vârtejuri, care sunt în legătură, la fel ca și la celelalte două chakre anterioare, cu Spiritul poporului.

Prin intermediul primelor două petale ale chakrei vishuddi omul recepționează energii modulate informațional ce provin de la Îngeri, Arhangheli și de la alte ființe spirituale. Când un om greșește, petalele respective sunt “scurt-circuitate”, iar omul în cauză are senzația inconștientă, difuză, că s-a întâmplat ceva neplăcut, că s-a tăiat conducta de legătură cu ceva aflat în profunzimile sale. De fapt, omul în cauză, abuzând de liberul arbitru, a încălcat una din legile cosmosului, rupând singur legătura care-l lega cu palierele superioare. Următoarea pereche de petale are rolul de a recepționa, pe un alt nivel decât în cazul chakrelor anterioare, energiile venite de la familie. Prin următoarele două perechi de petale omul recepționează energiile modulate informațional din mediul social, cu tot ce implică aceasta. Următoarele patru perchi de petale au rolul de a conecta omul cu Îngerii săi Păzitori. Perechea următoare de petale are rolul de a recepționa energiile modulate informațional ce provin atât de la sufletul propriu, cât și de la sufletele oamenilor din jur. Prin intermediul acestor petale, oamenii simt într-un mod vag sufletul altor persoane cu care intră în contact și decid, în forul lor interior, dacă se pot baza sau dacă trebuie să se ferească de acel om. În sfârșit, prin ultima perche de petale, omul recepționează energii modulate informațional provenite din palierele subtile, de la marile ființe diriguitoare ale cosmosului.

Chakra ajna este situată la un lat de deget deasupra locului unde se întâlnesc cele două sprâncene. Tradițional, culoarea ajnei chakra este indigo. Totuși, culoarea ajnei diferă în funcție de nivelul evolutiv al omului. La personale la care funcționează în proporție de 20%, chakra ajna are culoarea mov cu reflexe rozalii. Atunci când funcționează în proporție de 55 %, chakra ajna are culoarea mov cu reflexe albastre, iar când funcționează la trei sferturi din capacitate are culoarea indigo. La oamenii la care funcționează în proporție de peste 80 %, culoarea ajnei este aurie cu reflexe argintii.

Ajna se aseamănă cu o mică sferă strălucitoare, de mărimea unei vișine, dispusă undeva în mijlocul craniului, chiar la nivelul sprâncenelor. Această sferă strălucitoare emite în mod continuu un sunet format din 6 tonuri. Mirosul ajnei este asemănător aerului curat. Din sfera de mărimea unei vișine pornește un fel de pâlnie care se termină la interfața corpului eteric, cam la cinci centimetri în exteriorul corpului fizic. În centrul acestei pâlnii se termină canalul lunar, Ida. În partea opusă sferei interioare de mărimea unei vișine se află o altă pâlnie, de culoare albastră, unde se termină canalul solar, Pingala. Cele două pâlnii ale ajnei sunt protejate de o pâlnie mai mare, de formă conică, alcătuită din zale minuscule de lumină.

Chakra sahasrara este situată la limita dintre creștetul capului și aură. Sahasrara se află jumătate în interiorul craniului, jumătate în exterior. Aspectul eteric

al acestei chakre are forma unei pâlnii ce pornește puțin din interiorul craniului, cam la un deget, spre exterior. În apropierea creștetului capului, la nivelul cuantic al corpului sufletului, se află trei sfere minuscule, ce par puse una în alta; cele trei sfere formează de fapt chakra sahasrara.

Prima și cea mai mare dintre sfere, care nu depășește grosimea unui fir de păr, are culoarea argintie. După cum afirmă Îngerii Veghetori, această sferă este ca un generator, care permite tuturor palierelor cuantice să se manifeste la nivelul structurii aurice a ființei umane. În interiorul acestei sfere minuscule se află o formă de energie foarte puternică, comprimată, care tinde să se manifeste în exterior. Ființele din lumea eterică afirmă că această energie este numită **Haișelh-oo**, adică “sunetul ce pleacă”. Dacă această energie intensă ar fi capabilă să penetreze învelișul protector, omul ar fi inundat de ea și ar simți că devine infinit de mare.

A doua sferă, jumătate cât prima, are culoarea verde. Ea conține, la rândul ei, o altă energie subtilă comprimată. Această energie este denumită de Îngerii Veghetori prin termenul **Halșș-aa**, în traducere liberă “sunetul care revine”. Dacă s-ar distruge învelișul protector, omul ar avea senzația că devine foarte mic, cât un sâmbure de fruct.

A treia sferă are dimensiunea “**cât o parte dintr-un fir de păr**” - iar aici sunt folosite exact cuvintele prin care Îngerii Veghetori încearcă să se facă înțeleși. A treia sferă are culoarea neagră - un negru foarte intens, diferit de orice altă nuanță de negru. Această sferă este foarte densă. Îngerii Veghetori numesc a treia sferă “**micul mare**” sau “**A circumscris într-un cerc**”, adică **A...O, Începutul și Sfârșitul, Alfa și Omega**. În acest punct minuscul, Îngerii Veghetori spun că “**există mai mult spațiu decât pot să vadă ochii fiilor femeii noaptea, pe cerul plin de stele. Acolo, este cu adevărat acasă**”. Din centrul celei de-a treia sfere pornește o construcție foarte complicată de pâlnii-petale, ca un brad întors invers. Din cea de-a doua sferă pornește o altă construcție complicată, formată din zece petale-pâlnii suprapuse, de culoare argintie. În sfârșit, din prima sferă pornește o altă construcție energetică formată din sute de petale-pâlnii, ultima construcție înconjurându-le pe celelalte în cercuri concentrice tot mai largi. Toate petalele-pâlnii sunt dispuse în șapte cercuri concentrice. Sunt imposibil de numărat aceste pâlnii-petale.

Se știe, desigur, că, potrivit tradiției, Sahasrara are o mie de petale, dar acest indiciu poate fi doar metaforic sau simbolic. Adevărul este că despre sahasrara nu se pot spune foarte multe lucruri, căci o chakra sahasrara aflată în stare de funcțiune nu prea există în lumea oamenilor. Probabil că la persoanele “trezite”, sahasrara arată ca o fântână arteziană din care țâșnește nu apa, ci o superbă energie luminoasă.

☞ Chakre secundare ☞

În afara chakrelor principale situate pe canalul Sushumna, mai există trei chakre deasupra capului, în afara cutiei craniene, la 20-30 de centimetri de Sahasrara. De asemenea, mai există trei chakre situate la aproximativ 10 centimetri sub tălpile picioarelor. Toate aceste chakre nu seamănă cu cele principale. Ele au aspectul unor stelute strălucitoare, nu au petale, iar în interiorul lor se formează vârtejuri minuscule.

Cele trei chakre situate deasupra capului corespund celor trei elemente fundamentale ale structurii aurice: sufletul, corpul duh și spiritul. Ele funcționează ca

niște porți, care fac legătura, în timpul somnului, dintre structurile aurice menționate și nivelurile corespondente ale cosmosului. Dispunerea celor trei chakre situate deasupra capului variază de la om la om. La unii oameni sunt situate mai departe de cap și sunt mai strălucitoare, la alți oameni sunt mai apropiate de cap și sunt mai palide.

Cele trei chakre de deasupra capului sunt situate pe linia divină. Prima dintre ele este situată la aproximativ cinci-zece centimetri de chakra sahasrara, în afara cutiei craniene. Numele ei este **Poarta sufletului**. A doua chakră, care este situată la cincisprezece centimetri de creștetul capului, este **Poarta duhului** (a corpului duh). A treia chakră, care este situată la aproximativ douăzeci și cinci de centimetri de creștetul capului, poartă numele **Poarta spiritului**.

De asemenea, mai există trei chakre situate sub tălpile picioarelor. Actualmente, doar una este în stare de activitate. Ea este situată la aproximativ zece centimetri sub tălpile picioarelor. Numele ei este **Poarta Pământului**. Chakra Poarta Pământului are un rol foarte important în ceea ce privește eliminarea toxinelor aurice din organism.

La nivelul structurii aurice umane, în afara chakrelor principale, mai există un număr destul de mare de chakre secundare și de chakre minore, de mai mică importanță, care emit o luminozitate mai slabă decât cele principale.

Chakrele secundare se prezintă ca mici puncte luminoase, unele mai palide, altele mai intense. Întrucât se manifestă în funcție de nivelul evolutiv uman, numărul chakrelor secundare aflate în activitate este variabil. Cu cât omul este mai evoluat, cu atât chakrele secundare se manifestă mai puternic și strălucesc mai intens.

Cam la un lat de palmă de fiecare chakră principală există câte două chakre secundare: una în partea stângă, cealaltă pe partea dreaptă. Una este situată pe canalul lunar, iar cealaltă este situată pe canalul solar. Chakrele secundare sunt dispuse astfel: două în fața urechilor, două în palme, două în tălpile picioarelor, două în dreptul genunchilor, două în spatele globilor oculari, două legate de gonade, una situată în apropierea ficatului, una legată de stomac, una legată de splină, una în apropierea glandei timus, una în apropierea plexului solar.

Astfel, există o chakră svadistan secundară în partea dreaptă și o chakră svadistan secundară în partea stângă; există o chakră manipura secundară în partea dreaptă și o chakră manipura secundară în partea stângă. Chakrele svadistan secundare au, fiecare, diametrul de o jumătate de centimetru. Fiecare dintre ele are patru petale cu înfățișare de conuri, din care emană efluvii de energie de culoare violetă, ca niște bule, care se măresc progresiv până se sparg. În momentul în care se sparg, reapar în același loc. Atât din chakra svadistan din partea dreaptă, cât și din chakra svadistan din partea stângă pornesc mai multe nadisuri secundare, ca niște ațe luminoase, care se ramifică în toate direcțiile.

Chakrele din palme se prezintă ca două sfere strălucitoare, cu diametrul de aproape un centimetru, ca niște sori în miniatură aflați într-o fierbere continuă. Chakra din palma stângă are culoarea roșie, iar chakra din palma dreaptă are culoarea albastră. Fiecare dintre ele are cinci petale. Petalele se prezintă ca niște conuri de lumină, ce par a ieși ca niște proeminențe viu colorate, în afara corpului. Din centrul fiecărei chakre pornesc cinci efluvii subțiri de energie, ca niște ațe luminoase. Culorile lor nu au corespondent în culorile spectrului solar. Efluviile ies în afara trupului de-a lungul degetelor.

La rândul lor, chakrele situate în tălpile picioarelor sunt asemănătoare, ca structură, cu chakrele din centrul palmelor, dar sunt ceva mai mari. Fiecare dintre chakrele situate în tălpile picioarelor are cinci petele, iar firele luminoase formate din efluvii de energie ies în afara trupului, de-a lungul degetelor picioarelor.

În afara chakrelor secundare mai există un număr destul de mare de **chakre minore**. Chakrele minore se prezintă ca mici puncte strălucitoare. Chakrele minore nu sunt mai mari decât ledurile ce se folosesc în electronică. De regulă, chakrele minore pot fi observate în locurile în care se întretaie cel puțin două nadisuri secundare. Unele chakre minore pâlpaie foarte slab, în timp ce altele se aprind o perioadă variabilă de timp, după care se sting, fără vreun motiv detectabil. Ele există în stare latentă la toți oamenii. La marea majoritate a oamenilor, chakrele minore “dorm”, dar în decursul evoluției intră progresiv în funcțiune. Când intră în funcțiune, chakrele minore încep să strălucească. Chakrele minore par să fie în legătură directă cu comportamentul și cu activitățile omului în viața fizică. Ele se găsesc în jurul chakrelor principale.

Toate trăirile interioare ce se succed cu repeziciune de-a lungul vieții lasă urme vizibile la nivelul auric, în sistemul de chakre principale, de chakre secundare și de chakrele minore. Prietenii, relațiile sociale, relațiile sexuale, activitatea de zi cu zi, ceea ce făptuiește, vorbește sau gândește un om, ispitele care îl subjugă sau ispitele pe care reușește să le strunească, alimentația, alcoolul sau tutunul lasă urme în sistemul auric. De fapt, sistemul auric uman este o hartă vie, prin intermediul căreia se poate citi cu cea mai mare exactitate ce este omul.

Ceea ce este foarte important și, în același timp, trebuie să dea de gândit tuturor oamenilor este faptul că sistemul de chakre principale, de chakre secundare, de chakrele minore sau de nadisuri se încarcă cu noxe negative, datorită actelor, cuvintelor și gândurilor nefaste - într-un cuvânt datorită încălcării legilor cosmosului prin activități haotice și total neînțelepte. În momentul în care se încarcă prea mult cu noxe, toate aceste elemente aurice au tendința de a influența negativ organele fizice de care sunt legate: inimă, ficat, pancreas, rinichi, care se îmbolnăvesc. Mai întâi se îmbolnăvesc contrapărțile eterice ale organelor fizice, după care, progresiv, se îmbolnăvesc și organele fizice.

Reînșănătoșirea omului - care la nivelul auric se traduce prin modificarea strălucirii, a culorii, sunetului și mirosului chakrelor - se produce abia în momentul în care omul renunță la acele obiceiuri, activități, cuvinte sau gânduri prin care a încălcat legile cosmosului, care formează Ordinea divină.

☞ Chakra iubirii ☞

În afara celor șapte chakre principale, situate de-a lungul Sushumnei, mai există încă două chakre care prezintă importanță deosebită în înțelegerea ființei omenești: chakra iubirii și chakra egoismului. Ele sunt situate în dreptul mameloanelor. Chakra iubirii este situată în plexul cardiac, iar chakra egoismului este situată în poziție opusă, chiar în dreptul mamelonului din partea dreaptă.

Chakra egoismului, situată în partea dreaptă a trupului, emite culori, sunete și mirosuri neplăcute. În general, această chakră are o culoare care, de la distanță, bate spre maron închis. Chakra egoismului are 8 petale; fiecare petală pare alcătuită din

balonașe de lumină, care se umflă și se sparg neconținut. Rădăcina acestei chakre se află situată pe canalul solar, Pingala. Chakra egoismului este în funcțiune la persoanele care au ales, prin liberul lor arbitru, să urmeze calea individualismului extrem. În această chakra se acumulează caracterul negativ al omului. Chakra egoismului este focarul mândriei exagerate. Ea aparține lui Lucifer. De altfel, se spune că, în momentul în care tot mai mulți oameni vor avea chakra egoismului în stare de funcțiune, se vor crea premisele încarnării lui Lucifer.

Opusă chakrei egoismului este **chakra iubirii**, care este situată în dreptul inimii fizice. Cândva, la începutul experiențelor sale, Eugen a remarcat existența, în dreptul inimii fizice, a unui centru energetic care este pe cale de formare. El a observat în dreptul inimii mai multe formațiuni aurice distincte, mici vârtejuri minuscule, care ar putea primi denumirea de petale. Aceste formațiuni energetice sunt, de altfel, asemănătoare ca structură cu petelele chakrelor centrale situate de-a lungul canalului Sushumna. Curios este faptul că aceste petale nu au un ax central în jurul căruia să "graviteze". Mai mult decât atât, ele par a sta oarecum "în aer", adică în ... aură.

Data fiind structura acestui centru energetic, Eugen și-a pus întrebarea: poate fi inclus în categoria chakrelor sau reprezintă un element diferit de ceea ce se înțelege de regulă printr-o chakră ?

În orice caz, dacă imaginea clasică a unei chakre se aseamănă cu dispunerea unor petale în jurul unei tije centrale, în cazul chakrei situată în dreptul inimii lucrurile sunt diferite. Petalele se află la o distanță oarecare de un imaginar ax central, fiind dispuse haotic. Mai mult decât atât, există o mare diferență cu privire la modul în care se prezintă această chakră la oameni. Unii oameni nu au format nici un element al acestui centru energetic, alții au formate doar una sau două petale. Există oameni, este drept foarte puțini, care au formate cinci, șase, șapte sau opt petale. Chiar și la cei puțini, care au șapte sau opt petale, nu se poate zări nici un ax central, nici un canal interior, precum se observă la chakrele situate pe Sushumna. Chiar și în cazul în care sunt vizibile șapte sau opt petale, dispunerea nu are o configurație precisă: una din petale este situată mult la dreapta, alta mult la stânga și așa mai departe. Există totuși și oameni - extrem de puțini - la care dispunerea petalelor este mai ordonată. La acești oameni, configurația petalelor este asemănătoare celorlalte chakre, chiar dacă lipsește axul central.

Simpla observare a acestor elemente nu a condus pentru Eugen la rezolvarea enigmei. În schimb, informațiile primite de către Eugen de la ființele din lumea eterică - în special de la Îngerii Veghetori - au avut darul de rispi misterul acestei structuri aurice ce pare dezvoltată inegal la oameni. Fără explicațiile amănunțite ale Îngerilor Veghetori, nu ar fi putut aprecia rolul deosebit al chakrei inimii în structura aurică umană. Așadar, după cum afirmă Îngerii Veghetori, chakra inimii este o chakră în adevăratul sens al cuvântului, dar are un caracter special. În stadiul actual, chakra inimii nu este încă constituită pe deplin, dar este pe cale de a se constitui la toți oamenii. Acesta este motivul pentru care, astăzi, chakra inimii nu apare formată în mod complet. Petalele acestei chakre se formează treptat; chiar și după ce se formează petalele, configurația chakrei este haotică. Abia după o perioadă variabilă petalele se ordonează ca în jurul unui ax central, precum petalele unei flori, a cărei tijă este deocamdată invizibilă. Îngerii Veghetori mai afirmă că, atunci când se va forma

complet, chakra inimii va avea opt petale sau opt vârtejuri de energie, dispuse concentric. La omul actual, nici una dintre petale nu se află în activitate. Actualmente, chiar și la cei care au formate toate cele opt petale, chakra inimii pare stinsă. Când vor fi configurate complet, petalele chakrei se vor îmbina cu organul fizic al inimii, de fapt cu contrapartea sa eterică. Vârfurile petalelor, care pleacă cam de la un centimetru de nadisul lunar, vor ieși în afara corpului material. Totuși, rădăcina chakrei nu este situată la nivelul corpului eteric, ci la nivelul corpului duh.

Chakra inimii se formează numai în urma rostirii cu voce tare a Numelui lui Iisus Hristos, precum și, firește, în cazul rostirii cu voce tare a rugăciunilor creștine, în special a Rugăciunii inimii: **“Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul”**. Chakra inimii nu se formează la alte tipuri de rugăciune, la rostirea unor mantră sau la rostirea unor formule rituale importate, de exemplu, din limba sanskrită sau chineză. **Chakra inimii se formează doar în urma conectării omului, prin rezonanță, la Ființa lui Iisus Hristos - în urma rostirii cu voce tare a Numelui Său, cel mai puternic Nume din Cer și de pe Pământ.**

În momentul rostirii Numelui lui Iisus Hristos sau a rugăciunii creștine se produce un fenomen extraordinar: în interiorul chakrei inimii, chiar în mijloc, acolo unde ar fi trebuit să se afle tija centrală, apare un nimb de lumină trandafirie, ce se face din ce în ce mai mare. Acest nimb devine apoi tot mai puternic, pe măsură ce omul se roagă mai intens și conștientizează legătura sa cu Fiul lui Dumnezeu.

Pare că nimbul de lumină trandafirie ascunde o forță gigantică care își are originea dincolo de lume și care traversează ceva foarte vast cu o viteză fulgerătoare, pentru a se manifesta într-o sclipire cât un bob de mazăre. Descriind nimbul de lumină trandafirie nu poți să nu te gândești la versul lui Mihai Eminescu: **“Punctu-acela de mișcare, mult mai slab ca boaba spumii, / E stăpânul fără margini peste marginile lumii..”** Chiar așa și este, căci prin rugăciune sau prin rostirea neîncetată a Numelui lui Iisus Hristos, Dumnezeu Tatăl se unește cu Iisus Hristos în chakra inimii.

Prin rugăciune sau prin rostirea neîncetată a Numelui lui Iisus Hristos, printr-o alchimie aurică misterioasă, toate palierele cuantice devin unul singur, calea către Dumnezeu se deschide, destinul cosmic al ființei umane începe să se împlinescă, iar Împărăția Tatălui este aproape. Prin rugăciune, palierele cuantice sunt unificate și pătrunse de spirit, iar omul cunoaște adevărata alcătuire a cosmosului.

Formată complet și activată, chakra inimii va face legătura dintre toate palierele cuantice, începând cu palierul eteric și terminând cu palierul cuantic al spiritului, trecând desigur prin palierele cuantice ale corpului duh și sufletului. Prin chakra inimii, toate devin una.

În limba folosită de către ființele lumii eterice, chakra inimii a primit numele **Shainiah**. **Shainiah** este un cuvânt compus, format din două rădăcini: **Sho** și **Ainiah**. **Sho-Naah** este numele acordat lui Iisus Hristos în limba lumii eterice. De fapt, cuvântul **Sho-Naah** înseamnă **Cine** sau, mai corect spus (din punctul omenesc de vedere), **Cineva**. Atunci când ființele din lumea eterică se referă la Iisus Hristos, la Sfântul Duh sau la Dumnezeu folosesc această particulă lingvistică: **Sho-naah** adică Cine(va). Traducerea cea mai pe înțelesul omenesc ar fi **Cel ce este**; această formulă este asemănătoare cu cea folosită în Vechiul Testament, prin care Dumnezeu s-a revelat lui Moise pe Muntele Sinai: **“Eu sunt cel ce sunt”**. Tot în limba folosită de

către ființele lumii eterice, **Ahia** înseamnă “înăuntru”, iar **Dhaia** înseamnă “în afară”. De fapt, Dheia este numele acordat aurei omului, căci aura este situată în afara omului, este ceva exterior ființei sale. Astfel, **Shainiah** sau **Shonnah-Ahia** se poate traduce prin “Hristos înăuntru”, sau “**Cel ce este (Cel aflat) înăuntru**”.

Situată în partea stângă a trupului chiar în dreptul plexului cardiac, **Shainiah** este a patra chakră a omului - după muladhara, svadistan, manipura, care sunt situate pe Sushumna. **Shainiah** - “punctu-acela de mișcare, mult mai slab ca boaba spumii, stăpânul fără margini peste marginile lumii” - este locul de întâlnire, în însăși ființa omului, dintre Dumnezeu Tatăl și Iisus Hristos, Fiul Său, născut om, pentru a mântui umanitatea.

În momentul în care chakra inimii va fi activată la un om, iar nimbul trandafirii de lumină va străluci în plinătatea sa, se va forma o linie de lumină foarte subțire și foarte intensă, ca o linie laser, care va străbate orizontal structura aurică umană și toate palierele cuantice, din față până în spate. Această linie de lumină, care se va forma chiar prin centrul chakrei inimii, va deveni o a doua linie divină. A doua linie divină va intersecta chiar în mijlocul ființei umane, în inima structurii aurice, linia divină ce coboară din înalt. Observând omul din profil, cele două linii divine intersectate vor forma o cruce.

Deocamdată, există foarte puțini oameni care au chakra inimii activată și, în consecință, care au formate ambele linii divine. Actualmente, crucea formată din cele două linii divine este doar un deziderat. Cândva, în viitor, vor exista tot mai mulți oameni care-și vor forma a doua linie divină. Astfel, a patra chakră pe partea stângă - **Shainiah** - este poarta prin care oamenii pot pătrunde în Împărăția lui Dumnezeu. Cheia acestei porți este rugăciunea.

REFLECTAREA DESTINULUI ÎN AURĂ

☞ Individualitate și personalitate ☞

Viața oamenilor are un sens; filosofic, s-ar putea spune că la originea vieții se află un impuls teleologic. Existența oamenilor nu se desfășoară la întâmplare, haotic, fără nici o noimă. Fiecare om are locul lui bine stabilit în marele ansamblu al cosmosului. Nimic din ceea ce se întâmplă în lumea materială, în existența cotidiană a oamenilor - evenimente mărunte ori evenimente importante - nu se desfășoară și nici nu are cum să se desfășoare întâmplător, după bunul plac al cuiva.

Aura unui om este structurată ca o hartă. Pe ea sunt imprimate toate evenimentele în care omul respectiv a fost implicat, de când a început să se încarneze pentru prima oară în corp material (evident, în aceste pagini este vorba despre oamenii din categoria *icon hlisa*). De fapt, aura unei ființe umane nu este altceva decât o energie modulată informațional care, clarvăzătorul Eugen, are patru caracteristici de bază: culoarea, sunetul, mirosul și vechimea. Dacă aura este o energie modulată informațional, același lucru se poate spune și despre karma. La rândul ei, karma este o energie modulată informațional, imprimată la nivelul structurii auri umane. Dar, pentru a înțelege karma ca energie modulată informațional imprimată la nivelul structurii auri umane, trebuie făcută distincția între ceea ce provine din existențele anterioare și ceea ce se formează de-a lungul prezentei existențe.

Așa cum a fost menționat, pe durata unei încarnări, oamenii din categoria *icon hlisa* sunt formați din două elemente fundamentale: o componentă nemuritoare, individualitatea omului, care preexistă momentului nașterii și o componentă muritoare, personalitatea, care se formează la nașterea în lumea materială. Individualitatea continuă să existe și după momentul morții. În schimb, personalitatea dispare la puțin timp după momentul morții. Individualitatea este formată din spirit, corpul spiritului, corpul cauzal. Aceste elemente nu se manifestă singure, ci sunt înveșmântate într-un corp diafan de lumină - corpul duh.

Fiind virusat în urma căderii inițiale sau a “păcatului originar” (a răzvrătirii împotriva poruncilor lui Dumnezeu), corpul duh purtător al spiritului a trebuit să urmeze procesul palingeneziei, adică să se reîncarneze periodic. Scopul reînărilor este acumularea de Lumină. De-a lungul reîncarnărilor succesive, prin acumulare de experiență, corpul duh a suferit o serie de transformări, modificându-și caracteristicile principale: culoarea, sunetul, mirosul și vechimea.

De asemenea, de-a lungul existențelor succesive, corpul duh a acumulat karma. Cum este și firesc, karma, ca energie modulată informațional, este imprimată la nivelul

corpului duh. Într-un fel, corpul duh al unui om este rezultatul karmei acumulate de-a lungul existențelor anterioare. Evident, corpul duh nu poate acumula karma decât prin intermediul personalității, întrucât individualitatea nu se poate manifesta în mod direct în timpul existenței încarnate a omului.

Personalitatea, elementul muritor din om, este alcătuită din ansamblul sufletului, din corpul eteric, din corpul material și din corpurile aurice derivate. Personalitatea se formează abia în momentul încarnării în lumea materială. Înainte de naștere, în perioada gestației, se formează corpul eteric, iar embrionul se formează și se structurează în funcție de particularitățile acestuia. În momentul nașterii în lumea materială se formează sufletul. Sufletul propriu-zis este un punct luminos învăluit într-un cocon, situat în zona laringelui. Imediat după prima respirație a fătului în lumea materială, se formează corpul sufletului. La naștere, sufletul omului este *tabula rasa*. Din punctul de vedere al sufletului, la naștere, toți oamenii sunt la fel: sunt pagini albe pe care se vor scrie experiențele vieții. Experiențele vieții sunt generatoare de karma, iar karma acumulată de-a lungul unei singure existențe se imprimă la nivelul corpului sufletului.

Așadar, în cazul oamenilor *icon hlisa* se poate vorbi despre două feluri de karma. Primul fel de karma a fost acumulată de om de-a lungul existențelor anterioare - ea este imprimată la nivelul corpului duh. Al doilea fel de karma este rezultatul activității omului în prezenta existență - ea este imprimată la nivelul corpului sufletului. Karma provenită din existențele anterioare este imprimată la nivelul corpului duh, în zona pieptului, în trei pete. Karma prezentei existențe este imprimată la nivelul corpului sufletului, tot în zona pieptului, în alte trei pete. Atât la nivelul corpului duh, cât și la nivelul corpului sufletului, cele trei pete karmice sunt dispuse puțin deasupra mameloanelor, pe aceeași linie; prima pată este situată puțin deasupra mamelonului din partea dreaptă, a doua este situată în mijlocul pieptului, iar a treia este situată puțin deasupra mamelonului din partea stângă. Fiecare dintre cele trei pete karmice are propria sa semnificație: cea din partea dreaptă indică respectarea legilor ce privesc relațiile interumane, cea din mijloc indică respectarea legilor divine, iar pata karmică din partea stângă indică respectarea legilor familiei. Dacă ar fi să le comparăm cu ceea ce există în lumea materială, petele karmice seamănă cu trei mari petice colorate, lipite pe un veșmânt vaporos. Petele karmice diferă ca formă, mărime și culoare de la un om la altul; unii oamenii au petele karmice mai mari și mai întunecate, alți oameni le au mai mici și mai deschise la culoare. În general, petele karmice au diametrul unei guri de pahar.

În cele ce urmează vor fi analizate, în primul rând, petele karmice de la nivelul corpului duh, sediul individualității, care reflectă karma provenită din existențele anterioare, iar în al doilea rând petele karmice de la nivelul corpului sufletului, sediul personalității, care reflectă karma acumulată în prezenta existență.

Cele trei pete karmice de la nivelul corpului duh reprezintă karma acumulată de-a lungul existențelor anterioare, nu și karma rezultată în actuala existență. Ele reprezintă "zestrea" karmică a fiecărui om, cu care vine la încarnare. Pentru a descrie într-un mod comprehensibil modul în care, pentru Eugen, sunt vizibile și pot fi analizate petele karmice de la nivelul corpului duh, trebuie făcută o comparație cu ceea ce există în lumea materială. Astfel, se poate compara modul în care se prezintă petele

karmice ale corpului duh cu modul în care se prezintă trei mici picturi naive în acuarelă, realizate de un copil pe un zid. De fapt, copilul a spoit zidul cu acuarele de diferite culori, în trei mici zone circulare. Pentru a-și da seama ce culori a folosit copilul și ce semnificație au picturile, un observator trebuie să se situeze la o distanță variabilă. Picturile pot fi privite din mai multe perspective: de la trei metri, de la un metru sau de la zece centimetri. De la distanța de trei metri, privitorul vede multe nuanțe de roșu, multe nuanțe de verde, multe nuanțe de cenușiu, de negru, de violet, de albastru și așa mai departe. Unele culori sau unele nuanțe sunt mai luminoase, au o strălucire mai mare, altele sunt mai pale. Apropiindu-se, observatorul își dă seama că, ceea ce înaintea părea un tot compact, este format din mici pete colorate care, împreună, sugerează ceva anume. Să ne imaginăm că observatorul are încă două simțuri, prin care poate percepe pictura în acuarelă: auzul și mirosul. Să ne imaginăm că fiecare culoare, nuanță sau aspect de intensitate a luminii emite propria sa melodie și propriul său miros. Să ne imaginăm că acele culori întunecate, precum cenușiu sau maronul, emit un sunet foarte jos, asemănător sirenei unui tren care trece printr-un tunel și un miros de fructe putrezite; la rândul lor, culorile deschise, roz, portocaliu, galben sau auriu emit sunete plăcute, voioase, zglopii și mirosuri parfumate.

Pentru ca această comparație să fie completă, trebuie să ne imaginăm că observatorul mai beneficiază de un al patrulea simț: simțul vechimii. Prin simțul vechimii, acesta își dă seama, cu aproximație, în ce perioadă a desenat copilul petele roșii, în ce zi a pictat petele albastre, la ce oră a pictat petele maronii, dacă era dimineață ori era seară, și așa mai departe. Ajutat astfel de cele patru simțuri de care dispune - văzul prin care analizează culorile; auzul, prin care analizează sunetele emise de culorile respective; mirosul și simțul vechimii -, observatorul care analizează cele trei mici desene în acuarelă își poate face o impresie generală cu privire la starea sufletească a copilului care le-a desenat.

Acest exemplu ilustrează cu aproximație modul în care Eugen observă petele karmice ale corpului duh. Asemănător unui observator care analizează o pictură naivă a unui copil, el trebuie să folosească mai multe perspective de observare pentru a cerceta petele karmice imprimate la nivelul corpului duh. În cazul primei perspective de observare a petelor karmice, Eugen trebuie să se poziționeze la aproximativ un metru distanță. De la această distanță, petele karmice își dezvăluie culorile și luminozitățile, devenind vizibile în dinamica lor complexă. Fiecare culoare și fiecare nuanță, fiecare aspect de luminozitate are semnificația sa. Mai mult decât atât, fiecare culoare emite un sunet și un miros specifice, care conferă o cunoaștere suplimentară. În cazul celei de-a doua perspective de observare a petelor karmice, Eugen trebuie să se apropie până la o distanță de douăzeci-treizeci de centimetri, pentru a le putea observa în detaliu. În cazul în care folosește a doua perspectivă, percepția este îmbogățită. Astfel, Eugen poate remarca foarte clar faptul că petele de culoare, vizibile de la distanța de un metru, sunt emise de mici steluțe, nu mai mari de o jumătate de centimetru.

Așadar, din prima perspectivă de citire a petelor karmice, de la aproximativ un metru distanță, petele karmice își dezvăluie culorile și luminozitățile. Culorile, sunetele și mirosurile emise de petele karmice reflectă întocmai modul în care omul a respectat legile universului în trecut. Dacă omul nu a respectat legile cosmosului (Poruncile lui Dumnezeu sau Firea Lucrurilor) în existențele anterioare, petele karmice sunt mari și

întunecate. Dimpotrivă, dacă omul și-a dat silința să respecte legile cosmosului, petele karmice sunt mai mici și emit culori deschise. În cele mai multe cazuri, oamenii au aceste pete karmice cam de mărimea gurii unui pahar, dar există mulți oameni care au pete karmice extrem de mari, unele dintre ele întinzându-se pe întreaga suprafață a pieptului, formând o suprafață întunecată.

Precum a fost menționat, la nivelul pieptului există nu una, ci trei pete karmice. Prima dintre ele, pata karmică a respectării legilor divine, care este situată în mijlocul pieptului, se prezintă ca o pată variabilă ca mărime sau ca aspect coloristic. În cazul în care un om a încălcat legile divine într-o existență anterioară, pata karmică din mijlocul pieptului este mare și are o culoare întunecată. A doua pată karmică, care este situată în partea stângă a pieptului și care reflectă respectarea legilor familiei, indică modul în care omul s-a comportat în familie: cu soția, cu copiii, cu părinții, cu rudele. În cazul în care un om a încălcat legile familiei - bărbați care și-au bătut, umilit sau torturat soțiile, femei care au comis adulter, copii care au făcut rău propriilor părinți etc - pata karmică din partea stângă a pieptului este mare și întunecată. A treia pată karmică, care este amplasată în partea dreaptă a pieptului și care reflectă respectarea relațiilor sociale, indică modul în care omul respectiv s-a comportat cu semenii săi, cu colegii de muncă, cu prietenii, cu inamicii. În cazul în care relațiile cu alți oameni au fost nepotrivite - cazurile de asuprire brutală, de hoție sau de tâlhărie etc - pata karmică este mare și întunecată.

În afara celor trei petele karmice aflate în partea din față a corpului, mai există o pată karmică în spate, situat exact între omoplați. Pata karmică dintre omoplați este locul în care, la nivelul corpului duh, s-au acumulat faptele bune, magazia de "bile albe", de unde, în anumite momente din viața omului, se extrag anumite beneficii. Totuși, puțini oameni au o pată karmică situată între omoplați. Energia karmică situată în spate, între omoplați, este oarecum complementară energiei karmice situată la nivelul pieptului. Dacă energia situată la nivelul pieptului este inhibitoare și constrângătoare, efect al erorilor omului în existențele anterioare, energia de la nivelul omoplaților are un caracter benefic. Și pata situată între omoplați are un caracter karmic, dar aici este vorba despre ceea ce am putea denumi datoria sistemului cosmic față de om. Omul, în existențele anterioare, a dăruit ceva sistemului cosmic sau părților sale componente. În existențele anterioare, omul a făcut binele și a participat, într-un fel sau altul, la evoluția întregului sistem. Acum este rândul sistemului cosmic să răsplătească omul. Pe măsură ce omul își primește răsplata, pata situată între omoplați se diminuează.

Astfel, moneda karmică are două fețe. Datoriile omului față de cosmos, ceea ce se înțelege prin datorie karmică, sunt înscrise în partea din față a corpului, în regiunea pieptului. Răsplata pentru binele realizat cândva este înscrisă în pata situată în zona dintre omoplați. Pe măsură ce omul își arde datoriile și beneficiază de răsplățile karmice, petele karmice se diminuează.

Evenimentele vieții sunt generate în mod progresiv de tendințele karmice stocate energetic-informațional în aceste zone, fie ca datorie, fie ca răsplată. Ceea ce este însă cu adevărat neplăcut, este faptul că la marea majoritate a oamenilor, datorită tendințelor deja formate, dar și datorită perseverării în erori, petele karmice, în loc să se micșoreze, se măresc și se amplifică neîncetat.

Sunt destul de puțini oamenii care, de-a lungul unei singure existențe, reușesc să tempereze asprimea unor caracteristici de caracter, să le șlefuiască corespunzător, astfel încât, karma negativă generală, determinată de comportament, să fie în scădere.

În ecuația destul de complicată a destinului unui om mai participă și un alt impuls, care însă nu este generat de evenimente trecute, din existențele anterioare, deci nu este produs de potențialul karmic uman. Este vorba despre apariția unei energii spirituale superioare, pe care o putem denumi Ajutor Divin (unii o denumesc Grație).

Această energie provine de la Iisus Hristos și reprezintă un sprijin divin în vederea atingerii unui obiectiv aflat în concordanță cu Planul cosmic de evoluție. Ajutorul divin este acordat în special celor care se roagă.

Petele karmice ale sufletului

Ființa umană nu se compune doar din individualitate, care se manifestă prin corpul duh. La rândul ei, personalitatea, formată din ansamblul sufletului (sufletul propriu-zis: coconul sufletului și corpul sufletului), corpul eteric, corpul material și corpurile aurice derivate, formează aspectul complementar individualității, fără de care n-ar fi posibilă existența în lumea materială.

De altfel, la oamenii *icon hlisa*, steluța sufletului - situată în regiunea laringelui - este reflectarea spiritului pentru o singură existență, iar corpul sufletului este reflectarea, pentru o singură existență, a corpului duh. Corpul sufletului este, într-un fel, un corp duh nou, operabil o singură existență.

Dacă individualitatea are propria ei energie karmică remanentă, stocată la nivelul corpului duh sub forma celor trei pete karmice, și personalitatea are propria ei energie karmică remanentă, stocată la nivelul corpului sufletului. La fel ca în cazul corpului duh, în mod identic, și la nivelul corpului sufletului există trei pete karmice: pata karmică a respectării legilor divine, pata karmică a respectării legilor familiei și pata karmică a respectării relațiilor sociale. Cele trei pete karmice ale corpului sufletului indică doar karma acumulată în prezenta existență (acest aspect este valabil atât pentru oamenii din categoria *icon hlisa*, cât și pentru oamenii din categoria *sântem*).

Pata karmică a respectării legilor divine, situată în mijlocul pieptului corpului sufletului, indică cu precizie felul în care, de-a lungul prezentei existențe, omul a fost capabil să respecte Poruncile lui Dumnezeu. Pata karmică a respectării legilor familiei, situată în partea din stânga a corpului sufletului, indică natura relațiilor pe care omul le are cu soția, cu copiii sau cu părinții. Pata karmică a respectării legilor relațiilor sociale, situată în partea din dreapta a corpului sufletului arată foarte clar modul în care omul se comportă în societate: dacă este bădăran sau bine crescut, dacă-i respectă sau îi jignește pe ceilalți.

Firește, personalitatea nu este formată numai din ansamblul sufletului, ci și din celealte elemente componente: corp eteric, corp material și din corpurile derivate: corp emoțional, corp astral, corp mental inferior, corp mental superior. De aceea, karma prezentei existențe nu se reflectă numai în petele karmice ale corpului sufletesc, ci în întreaga ființă omenească. Karma prezentei existențe este detectabilă atât la nivelul corpului sufletului, cât și la nivelul aurei exterioare, la nivelul corpului eteric, la nivelul corpului material, precum și la nivelul înfățișării fizice.

Sufletul, la naștere, este *tabula rasa* - este o pagină albă. Pe măsură ce omul acumulează karma de-a lungul vieții, pagina albă care este sufletul își modifică aspectul: culoarea, sunetul și mirosul. De la petele karmice situate la nivelul corpului sufletului, impulsurile karmice sunt transmise la toate celelalte elemente ale ființei umane. Procesul difuzării energiilor karmice la întreaga structură a personalității este următorul: când omul comite erori comportamentale, se formează energii karmice negative - noxe energetice - ce emit culori, sunete și mirosuri dizarmonice. Aceste noxe sunt stocate la nivelul petelor karmice ale corpului sufletului. De la petele karmice, energia modulată informațional se propagă prin firisoarele de lumină - prin nadisuri - la toate celelalte elemente ce formează ființa omenească, în primul rând la corpul eteric.

Elementele de legătură între corpul sufletului, care este situat pe un nivel cuantic și corpul eteric, situat pe alt nivel cuantic, sunt chakrele. Fiind infestate, chakrele dobândesc culoarea, mirosul și sunetul specifice noxelor emise de petele karmice. Prin intermediul chakrelor, noxele se transmit mai departe la câmpurile eterice ale organelor fizice, de care chakrele sunt legate prin interconexiuni luminoase. Fiecare organ fizic este învăluit într-un câmp eteric distinct. De acolo, prin intermediul glandelor cu secreție internă, energiile karmice sunt difuzate organelor fizice corespondente: inima, plămâni, pancreasul, splina etc. În momentul în care impulsul energetic ajunge la câmpurile eterice ale organelor și, în final, la organele fizice, omul se îmbolnăvește. Astfel, karma se difuzează în toate structurile aurice și în toate elementele corespondente ale trupului material. Întreaga structură aurică a ființei umane devine astfel un megasistem format din fire și conductori foarte subțiri de energie ce fac legătura, pe principiul vaselor comunicante, între petele karmice, chakre, câmpurile aurice ale organelor și organele fizice. Acest proces demonstrează faptul că există o legătură energetică între funcționarea organelor fizice și zestrea karmică generată de o eroare de comportament. Concluzia este evidentă: **omul însuși, atât ca structură aurică, cât și ca structură materială este karma cristalizată.**

Acest proces poate fi exemplificat printr-un caz concret: o ceartă, urmată de bătaie, între doi soți. După ceartă și după conflict, cei doi soți au păstrat supărarea până seara, când s-au împăcat. Imediat după cearta conjugală, la ambii parteneri au apărut astfel de noxe în regiunea petelor karmice din partea stângă. Până la împăcare, deci pe parcursul întregii zile, noxele karmice au rămas la nivelul pieptului sub forma unor mici pete energetice. Până în momentul efectiv al împăcării, noxele karmice au continuat să persiste, emițând culori murdare, sunete grotești și mirosuri urâte. După împăcare noxele karmice nu au dispărut cu desăvârșire; în locul lor au rămas mici semne - asemănătoare cu cele ce rămân după o julitură -, ceea ce înseamnă că, din cearta urmată de violență fizică, nici unul dintre soți nu a învățat nimic. Semnele rămase indică cu multă precizie faptul că, în viitor, vor mai urma scene de acest gen, chiar dacă, de fiecare dată, cearta va fi urmată de o împăcare mai curând formală. Abia în momentul în care cei doi soți vor înțelege - vor conștientiza - faptul că nu au de ce să se certe sau să se bată, semnele vor dispărea de la sine. Ca regulă generală, în timpul oricărei dispute, discuții aprinse sau bătaii între doi oameni, noxele karmice cresc în intensitate și capătă culoarea, mirosul și sunetul celeilalte persoane. După împăcare, rămân "juliturile", ceea ce înseamnă că sunt posibile recidive de aceeași natură.

Din nefericire, toți oamenii au în structura aurică astfel de noxe karmice, semn că n-au învățat mai nimic din experiențele lor. Aceasta demonstrează că, de-a lungul vieții, oamenii nu învață prea multe din evenimentele care se tot repetă - motiv pentru care au senzația foarte neplăcută că se învârt în cerc. Cei care sunt certăreți, bătauși, lacomi sau trădători nu sunt de azi sau de ieri, nici de alaltăieri; ei vor continua să fie așa, până în momentul în care vor elimina definitiv astfel de caracteristici negative din comportamentul lor.

❧ Bolile karmice ❧

Noxele conținute la nivelul petelor karmice ale corpului sufletului, efecte ale erorilor comportamentale, declanșează boli karmice. La rândul lor, bolile karmice se exprimă în viața oamenilor prin intermediul unor evenimente dramatice, prin întâmplări neplăcute, prin accidente sau prin boli fizice.

Bolile karmice se formează după traseul deja cunoscut; în momentul în care un anume mod de comportament - de exemplu, agresivitatea - produce un impuls karmic, acesta este stocat în petele karmice ale corpului sufletului. Încărcându-se în exces, petele karmice generează un semnal negativ - un flux de energie karmică nefastă. Ulterior, fluxul de energie karmică nefastă se transmite, prin fire subțiri de lumină, la chakre și, în final, la contrapartea eterică a unui organ fizic. În momentul în care este atinsă contrapartea eterică, organul fizic sau organele auxiliare legate de el încep să funcționeze defectuos, îmbolnăvinduse.

Principala cauză a bolilor karmice o constituie dorințele nerealizate. Dorințele nerealizate generează absența armoniei dintre oameni, dintre oameni și mediu, dintre oameni și legile divine. În momentul în care oamenii nu sunt în armonie unul cu celălalt, aurele lor suferă modificări structurale, iar componentele aurice suferă distorsiuni. Evident, toți oamenii au dorințe: unele mai mari, altele mai mici. Unele dorințe se manifestă cu putere, în timp ce altele se manifestă mai slab. Oamenii își doresc, unii mai mulți bani, alții mai multă glorie, unii mai multă activitate sexuală, alții mai multă spiritualitate sau mai multă înțelepciune. Datorită limitărilor inerente, nu întotdeauna oamenii ajung la împlinirea dorințelor. Toate dorințele, majoritatea realizabile parțial, dar foarte puține realizate total - căci cu cât oamenii obțin mai mult, cu atât doresc mai mult - se reflectă în aură. Datorită faptului că fiecare dorință este legată, în primul rând, de corpul astral și de corpul mental inferior, de corpul sufletului și de petele karmice, apoi de câmpul eteric al fiecărui organ fizic, înseamnă că aceste elemente aurice sunt cele mai afectate de dorințele realizate parțial sau refulate.

Când un om își dorește ceva, de exemplu bani, glorie sau sexualitate intensă, se leagă de aurele altor oameni pentru a-și împlini dorințele. În acele momente, între aurele oamenilor se realizează conexiuni aurice, care se manifestă sub forma unor corzi luminoase. Prin însăși natura sa, câmpul eteric al fiecărui organ este activat în momentul în care este conectat la ceva care-i trezește interesul. În momentul în care se înfățișează obiectul dorinței, câmpul eteric al organului respectiv se activează brusc și omul se întrebă, conștient sau nu, ce să facă pentru a-și satisface dorința. În momentul în care dispare obiectul dorinței, câmpurile eterice "adorm". Dar, atunci când se "trezesc" - fie atunci când sunt activate de un stimul interior (imaginația), fie exterior

prin observarea obiectului dorințelor -, ele trebuie hrănite. Așadar, nu organul fizic este cel care trebuie hrănit, ci câmpul eteric al organului fizic respectiv. Problema este că, de cele mai multe ori, satisfăcându-și dorința, oamenii încalcă fie liberul arbitru al semenilor, fie una din legile divine. În acel moment, apar noxele karmice. Chiar și cei care se cred foarte tari sunt luați de valurile ispitelor și târați în larg, încetul cu încetul.

Oamenii, cel puțin în stadiul evolutiv actual, sunt mult prea slabi pentru a putea lupta cu dorințele. Este, de asemenea, foarte greu de luptat împotriva propriilor energii - de exemplu, împotriva energiei sexuale -, care, indiferent cum s-ar întoarce problema, caută să se manifeste, potrivit naturii sale. Toate dorințele nesatisfăcute, adică refulate, care stau mereu la pândă, cu rădăcini adânci la nivelul corpului sufletului - inconștientul, despre care se vorbește astăzi -, devin boli karmice cu efecte distructive asupra întregii ființe umane. Unele boli karmice pot deveni atât de puternice, încât pot virusa serios corpul sufletului. Sexualitatea exacerbată, dorința de putere, lăcomia sau orgoliul pot deveni cu timpul boli sufletești cronice. De exemplu, lăcomia, hoția și tendința de a acapara bunurile altora pot duce la pătarea corpului sufletului în zona mâinilor. Urmarea este că, la nivelul corpului sufletului, chiar în zona mâinilor, se formează un fel de zgură urât mirositoare, care emite sunete dizarmonice.

Una dintre bolile sufletești cele mai des întâlnite, cu repercusiune directă asupra corpului sufletului, este dezamăgirea. Oamenii se îmbolnăvesc de dezamăgire (dezamăgirea nu este numai un sentiment, ci o boală, întrucât produce efecte aurice) datorită faptului că, într-un anumit moment al vieții, le-au fost înșelate așteptările. Chiar dacă au intuiția dreptății și nu se lasă târați într-o dispută cu altcineva, cei care au fost înșelați într-o privință sau în alta - și marea majoritate a oamenilor au avut de multe ori în viață această experiență - se îmbolnăvesc sufletește de dezamăgire, cu consecințe vizibile la nivelul întregii structuri aurice. Dezamăgirea se manifestă prin acoperirea corpului sufletului cu o crustă întunecată.

Se poate întâlni adesea un tip mai special de dezamăgire sufletească, contactată mai ales de acei oameni care se cred - și care, de cele mai multe ori, poate chiar sunt - superiori. Generalizând subiectul, se poate spune că există două categorii principale de oameni. Prima categorie este alcătuită din cei care funcționează preponderent la nivelul primelor trei chakre: muladhara, svasdistan și manipura. Activitatea primelor trei chakre orientează înțelegerea acestei categorii de oameni spre lumea fizică și spre activitatea cotidiană. Conștiința și conștiența acestei categorii de oameni sunt fixate în primele trei corpuri aurice - emoțional, astral, mental inferior -, iar cunoașterea care rezultă nu poate fi orientată decât către lumea materială. Oamenii din această categorie corespund culorii galbene și mai ales aurii a corpului duh. A doua categorie de oameni este cea la care încep să funcționeze suplimentar chakrele anahata, vishudi și, parțial, ajna. Oamenii din această categorie au în activitate atât corpul mental superior, cât și corpul spiritual. Activitatea corpului mental superior și a corpului spiritual oferă o înțelegere mult mai largă asupra vieții. Oamenii din prima categorie, cei aflați la nivelul evolutiv corespunzător mentalului inferior, îi vor considera pe cei din a doua ca fiind naivi sau inadaptabili. Ultimii, deși se simt - de fapt, sunt - superiori, se lovesc de atitudinea celorlalți ca de o platoșă impenetrabilă. În urma confruntării dintre cele două tipuri de atitudini și în urma confruntării dintre interesele lor imediate, cei ce au un corp duh superior se îmbolnăvesc sufletește de dezamăgire.

În general, comportamentul unui om superior este dat de anumite calități, precum dreptatea, frumosul, prietenia, buna înțelegere. Un astfel de om ar vrea ca totul să fie perfect, atât în relațiile cu alții, cât și în relațiile cu familia. De multe ori, un astfel de om este considerat drept “perfecționist”, iar acest fapt se datorează faptului că el caută să aducă arhetipuri spirituale în lumea materială. Un astfel de om nu este mulțumit cu ceea ce-i oferă existența în această lume și tinde spre împliniri aproape imposibil de obținut. De cele mai multe ori, cei din prima categorie nu înțeleg comportamentul, ideile sau atitudinea tipului de om care funcționează prin mentalul superior; îl nedreptățesc, îl blamează, îl ironizează sau, atunci când sunt șefi pe linie ierarhică, îl persecută. În momentul în care se simt nedreptățiți, oamenii din a doua categorie se îmbolnăvesc de dezamăgire, iar corpul sufletului se acoperă cu o crustă întunecată. Crusta se formează atunci când cei din această categorie nu reușesc să ierte persecuțiile sau ironiile celor situați pe un nivel inferior. Datorită faptului că cei din a doua categorie nu sunt capabili să ierte, crusta acumulată se “varsă”, prin intermediul chakrelor, de la nivelul petelor karmice la nivelul trupului material. Oamenii devin din ce în ce mai triști și au tendința de a se izola de semenii lor. Ulterior, apar boli cronice.

Singurul mijloc de luptă împotriva bolilor sufletești este formarea plaselor mesianice, care au un efect binefăcător asupra întregii aure umane. Bolile sufletești pot fi eliminate printr-o continuă conștientizare de sine și, mai ales, prin păstrarea unei legături permanente cu Iisus Hristos.

Formarea, cât mai des, a plaselor mesianice prin intermediul rugăciunii sau a rostirii Numelui lui Iisus Hristos spală și echilibrează petele karmice, dându-le o culoare corespunzătoare, în funcție de calitatea rugăciunii și de credința pe care o are omul.

❧ Punctul de incidență “I” ❧

Dacă privește aura unui om de la aproximativ un metru depărtare, exact din față, perpendicular pe axul corpului, Eugen poate observa cum nucleele celor trei pete karmice, situate la nivelul corpului duh, se intersectează cu cele trei nadisuri principale - Ida, Pingala și Sushumna - în trei puncte strălucitoare; cele trei puncte se aseamănă cu trei cruci foarte luminoase.

Deși petele karmice se află la nivelul cuantic al corpului duh, iar canalele energetice Ida, Pingala și Sushumna se află la nivelul cuantic al corpului eteric, întregul ansamblu auric formează o configurație uimitoare. Dacă acest fenomen ar apărea în lumea materială, am putea vorbi despre o iluzie optică; în cazul aurei omului, lucrurile sunt puțin mai complexe.

Tot astfel, dacă privește aura unui om exact din față, perpendicular pe axul trupului, de la un metru depărtare, aproximativ 10-12 secunde, Eugen poate observa că în centrul fiecărei pete karmice se formează o cruce mică, strălucitoare. Dacă se mută puțin la stânga sau la dreapta, nu mai mult de zece centimetri, fenomenul nu se mai produce, iar aura rămâne la fel ca înainte.

În momentul în care Eugen privește aura unui om situat în poziția descrisă anterior, luminozitatea celor trei cruci mici devine argintie, cu sclipiri multicolore. Privite perpendicular din față, pentru câteva secunde, cele trei cruci mici devin identice

ca strălucire și culoare, ca sunet și ca miros. Mirosul lor aduce oarecum a gutui pârguite, iar sunetul emis se aseamănă aproximativ cu **Si Bemol**. Acest fenomen auric are un caracter universal: în cazul în care două persoane, fie de același sex, fie de sexe diferite, se află dispuse, absolut întâmplător (de exemplu, atunci când stau de vorbă), la un metru distanță una de cealaltă, iar axul ambelor trupuri este milimetric așezat, în așa fel încât petele karmice situate la nivelul corpului duh și nadisurile principale de la nivelul corpului eteric să fie față în față, se formează ceea ce poate primi denumirea de **“punct de incidență ‘I’ - ‘I’ de la iubire”**.

În momentul în care două persoane stau poziționate față în față în poziția descrisă anterior, la nivelul aurei fiecareia dintre ele se formează instantaneu cele trei cruci strălucitoare; este ca și cum s-ar aprinde trei leduri strălucitoare, care emit un flash luminos - ca un bliț de aparat fotografic. Cele trei leduri de la nivelul fiecărei aure stau aprinse doar atâta timp cât cele două persoane stau poziționate în poziția descrisă. În momentul în care una dintre persoane se mișcă spre dreapta sau spre stânga, cele trei leduri se sting. Astfel, dacă două persoane, să spunem un bărbat și o femeie, care se cunosc de mult timp, se întâlnesc pe stradă și se așează întâmplător una în fața celeilalte, la un metru distanță, se produce un fenomen uimitor: cele două vechi cunoștințe, bărbatul și femeia, au toate șansele de a se îndrăgosti instantaneu una de cealaltă. Abia în acest moment unic, chiar dacă se cunosc de ani de zile, cele două persoane se “descoperă” una pe cealaltă. Femeia își dă seama într-o fracțiune de secundă cât de atrăgător este bărbatul din fața ei, mirându-se că nu a remarcat acest fapt mai devreme; același lucru îl face și bărbatul. Același fapt se petrece și în cazul în care se întâlnesc două femei sau doi bărbați, numai că fenomenul, de această dată, nu mai este de natură amoroasă, ci este de înțelegere și de acceptare reciprocă.

În consecință, iubirea la prima vedere, precum și acceptarea necondiționată a cuiva, se produc numai în condițiile în care, instinctiv, două persoane se centrează una față de alta din punct de vedere auric, fiind dispuse față în față, în poziția descrisă, minimum zece secunde. Numai în acest caz se formează punctul de incidență “I”. În acele momente, cele trei cruci strălucitoare situate la nivelul aurei fiecărei persoane vibrează ca o alarmă cu senzori, emițând aceeași culoare, același parfum și același sunet - Si Bemol. În răstimpul în care se produce acest fenomen, corpul mental inferior al fiecărei persoane implicate scade brusc în intensitate, iar corpul mental superior, precum și corpul spiritual, cresc brusc în intensitate și luminozitate. Toate aceste modificări aurice nu se produc decât în scurta perioadă de zece secunde. Imediat ce contactul se întrerupe, totul revine la normal. Cei doi parteneri parcă se desmeticesc ca dintr-un vis, ies din “ceața” care-i învăluisse, întrebându-se poate ce i-a apucat. În această perioadă scurtă de timp s-a produs o mică “lipeală”, care lasă, o perioadă oarecare de timp, un gust plăcut.

Punctul de incidență “I” se formează uneori și în cazul unor cupluri care se cunosc de multă vreme, în care partenerii s-au plictisit unul de celălalt, și care au șansa de a se reîndrăgosti în anumite momente banale, la o petrecere mondenă, sau la o discuție în doi, în care doreau să pună lucrurile la punct.

Este posibil ca persoanele iubărețe, marii amanți ai lumii, cum a fost de exemplu Don Juan, sau micii amanți ai lumii cum sunt fanții de cartier, să fi descoperit instinctiv această poziție aparent banală și acest punct de incidență, punct denumit punctul “I”.

Dar, pentru a deveni un mare sau un mic amant mai este nevoie de încă un element: șarmul. Este, de asemenea, posibil ca unii oameni de afaceri, manageri, brokeri sau comis-voiajori să aibă succes în tranzacții comerciale sau financiare datorită poziționării instinctive în fața partenerului de afaceri chiar în punctul “I”. Persoanele de același sex, de exemplu vecinii sau amicii, care se împrietenesc spontan prin intermediul punctului de incidență “I” au o prietenie durabilă și foarte solidă.

Punctul de incidență “I” se activează și în cazul în care doi parteneri întrețin relații sexuale în poziția clasică, unul deasupra celuilalt. În orice altă poziție, punctul “I” nu se formează, astfel că efectele pe plan sufletească ale actului sexual sunt minime și intră în categoria “sportului în doi”. În momentul în care, în timpul unui act sexual, partenerii se centrează în punctul de incidență “I”, la nivelul auzului se formează o pâclă trandafirică. La început, fiecare partener emite propria pâclă trandafirică, apoi acestea se unesc, formându-se un norișor unic, sub formă de inimioară, care îi învăluie pe cei doi parteneri pe toată durata actului sexual. În acest mod, actul sexual devine ceva mai mult decât o împreunare; devine o unire sufletească, care presupune comuniunea de la suflet la suflet. În acele momente, partenerii sunt atât de aproape unul de celălalt, încât par că se contopesc. Chiar și după terminarea actului sexual, norișorul de culoare roz persistă o perioadă variabilă de timp, în jurul fiecăruia.

Îngerii Veghetori afirmă că, în momentul în care se realizează echilibrarea de rezonanță între cele trei cruci luminoase, în cadrul punctului de incidență “I”, se petrece “ceva minunat”, pentru că, în acel moment, se realizează o echilibrare de **putere** și de **calitate** între două ființe umane.

❧ Echilibrarea de putere ❧

Tot ce este ființa omului se află imprimat la nivelul auzului. Rezultanta vectorială generală a tuturor trăsăturilor de bază ale unui om este reflectată în structura auzului. În lumea materială, atâta timp cât se manifestă în trup fizic, fiecare om are o anumită capacitate de a se manifesta. Capacitatea unui om de a se manifesta în lumea materială poate fi denumită **putere**.

În general, oamenii sunt inegali: unii au o putere mai mare, alții au o putere mai mică. Unii oameni sunt mai puternici, fiind mai evoluți sufletească și spiritual, în timp ce alții sunt mai slabi. De regulă, ca o constantă generală, “jocurile” destinului aduc persoane mai puternice alături de persoane mai slabe sau persoane cu calități, capacități și caracteristici complementare. Existența cotidiană nu a fost concepută pentru plăceri și distracții, așa cum cred mulți dintre oameni, căci fiecare existență încarnată este foarte valoroasă. Chiar dacă unii dintre noi avem impresia că nu se întâmplă nimic de-a lungul unei vieți, totul este conceput pentru propria noastră evoluție.

Evenimentele vieții sunt doar vârful aisbergului; ele ascund procese nevăzute ce au loc la nivelul structurilor auzului. La nivelul fiecărui om, la nivelul unor cupluri, la nivelul familiei sau la nivelul unor comunități se produc fenomene auzului care, în ansamblu, au o foarte mare importanță. Noi, oamenii, nu știm cărui fapt datorăm anumite prietenii, întâlniri, evenimente sau stări sufletești; totuși, tot ce se întâmplă sub soare, chiar dacă la prima vedere pare “întâmplător” și lipsit de relevanță, are propria sa reverberație aurică și propria sa însemnătate. Evoluția ființei umane presupune,

înainte de toate, asocierea prin complementaritate ori asocierea prin rezonanță vibratorie. Ca regulă generală și necesară, evoluția se realizează prin inducție spirituală, pe baza asocierii dintre un om cu putere mare și, deci, cu un corp duh evoluat și un om cu putere mică, al cărui corp duh este mai puțin evoluat.

Întâlnirea “întâmplătoare” dintre doi oameni care, ulterior, se asociază fie în prietenii, amiciții sau căsătorii, fie în cazul realizării în comun a unei activități sociale sau a unei afaceri are la bază flashul realizat în punctul de incidență “I” - care emite un sunet comparabil cu Si Bemol. În momentul în care se realizează flashul luminos în punctul de incidență “I”, se realizează și o echilibrare între puterea mare și puterea mică. În limba folosită de ființele din lumea eterică (akhatakha), echilibrarea între puterea mare și puterea mică este denumită **thent-thint**. Echilibrarea dintre puterea mare și puterea mică este însoțită de un sunet specific. Acest sunet se aseamănă cu un **si bemol triplu**; de aceea acest fenomen poate fi desemnat și prin formularea **thent-thint 3 Si bemol**. **Thent** înseamnă putere mare, **Thint** înseamnă putere mică, iar **3 Si bemol** este sunetul ce însoțește acest eveniment pe care se bazează mersul lumii. Thent-thint 3 si bemol este punctul de declanșare a evenimentului minunat, care constituie motorul evoluției umane.

Conviețuind mai mult timp împreună, cel cu puterea mică este “ridicat” de către cel cu putere mare, astfel încât, între cei doi parteneri se realizează un echilibru vectorial. Pentru a înțelege corect acest aspect, este necesară o mică exemplificare. Să presupunem că, din punctul de vedere al dinamicii evolutive, o persoană putere mică este situată la nivelul de corp duh portocaliu. Partenerul - prietenul, soțul, partenerul în afaceri etc - acestei persoane este o putere mare, care are corpul duh auriu. Întrând în relația de parteneriat, persoana cu puterea mare este obligată, într-un fel, să stagneze evolutiv, dar, în fond, această persoană face un sacrificiu din dragoste. La rândul ei, persoana cu puterea mică, prin însăși conviețuirea în comun, este forțată să urce evolutiv. Relația celor doi parteneri se va situa astfel la nivelul unui corp duh de culoare galbenă. Noul nivel, care reprezintă punctul de echilibru, dublat de folosirea punctului de incidență “I” o perioadă de timp mai lungă, înseamnă un proces evolutiv realizat prin inducție. În acest fel puterea mică este obligată să respecte anumite “reguli ale jocului” și să se comporte în consecință; doar astfel, nivelul ei rezonant general, fiind atras prin inducție, se poate stabiliza în jurul punctului de echilibru.

Thent-thint 3 si bemol este valabil mai ales în cazul cuplurilor căsătorite. Thent-thint 3 si bemol, echilibrul putere mare-putere mică, dublat de urcarea evolutivă prin inducție a puterii mici și de sacrificiul din dragoste a puterii mari, durează în cazul cuplurilor căsătorite doar atâta timp cât cei doi parteneri întrețin relații sexuale normale și nu comit adulter. Într-adevăr, unii oameni se întreabă care este motivul pentru care, de exemplu, unul dintre soți este mai bun, mai frumos, mai inteligent sau mai blând decât altul și de ce, în unele conflicte conjugale, cel mai puternic cedează primul. Răspunsul nu poate fi decât unul singur: viața aduce întotdeauna pe cel cu putere mică în compania celui cu putere mare, pentru că acesta este singurul mijloc prin care se poate realiza evoluția.

Ce s-ar întâmpla dacă cei cu putere mare s-ar uni sau ar conviețui doar cu cei cu putere mare, iar cei cu putere mică ar fi lăsați de capul lor? Răspunsul este simplu și se află la îndemâna oricui: s-ar întâmpla ca numai unii să evolueze, în timp ce alții - care

sunt cei mai mulți - să stagneze sau, chiar mai rău, să regreseze. Numai în acest mod, prin thent thint 3 si bemol, oamenii se ajută unii pe alții și evoluează împreună. De altfel, evoluția individuală nici nu există așa cum cred cei îndrăgostiți de propria lor persoană și care voiesc să evolueze singuri, indiferent de mersul lumii. Evoluția, cel puțin de la întruparea lui Iisus Hristos, se realizează în mod colectiv.

Fenomenul complementarității putere mare-putere mică poate fi cel mai bine observat în cadrul ceremoniei religioase a cununiei. Fiecare dintre partenerii noului cuplu pornește de la nivelul pe care l-a avut înainte. Să spunem că mirele, care este în acest caz puterea mare, o ia în căsătorie pe mireasa puterea mică. În momentul căsătoriei religioase, când ambii miri spun “da”, nivelurile evolutive se echilibrează și se creează nivelul evolutiv comun, centrat în jurul punctului de echilibru. Într-un fel, ar fi la fel de corect dacă preotul care oficiază căsătoria ar pune întrebarea: “putere mare vrei să o iei sub ocrotire pe puterea mică, pentru a o ridica pe scara evolutivă ?” Și, oricât de amuzantă ar părea o astfel de întrebare, în mod real, puterii mari i se dă puterea mică spre îndrumare. Întotdeauna de la cel puternic se ia și se dă celui mai slab. Așa este mersul lumii și niciodată n-ar fi existat nici cel mai mic pas înainte dacă lucrurile nu s-ar fi desfășurat astfel. Firește, nu întotdeauna bărbatul este “stâlpul familiei” într-o căsătorie, chiar dacă, de cele mai multe ori, el este elementul activ, masculin. Uneori, femeia devine elementul activ și “masculin”, ea fiind cea care are grijă de familie sau are grijă ca soțul să nu mai bea alcool și îl așteaptă cu făcălețul după ușă, dimineața la ora trei, tocmai pentru a-i reaminti că, el, bărbatul care în acest caz este puterea mică, i-a fost dat în primire la căsătorie și că, ea, femeia, este obligată prin forța împrejurărilor să aibă grijă de el.

În momentul oficierei căsătoriei, când preotul unește bărbatul cu femeia, cele trei cruci de lumină strălucesc puternic, formându-se punctul de incidență “I”; simultan, corpurile mental inferior ale celor doi miri par să se decoloreze rapid, în timp ce corpurile spirituale cresc în volum. Atunci se produce echilibrarea evolutivă - Thent-thint 3 Si Bemol. Tot atunci se mai produce și un alt fenomen absolut magnific, cu bătaie lungă în destinul ambilor parteneri: karma puterii mici se echilibrează după cea a puterii mari. Petele karmice ale persoanei putere mică devin din ce în ce mai decolorate. Este ca și cum puterea mare a semnat pentru puterea mică și i-a preluat o parte din karma. De fapt, puterea mare nu preia, personal, nimic. Cel care poate prelua karma unui om este doar Iisus Hristos, singura ființă din univers care a plătit prețul pentru a realiza aceasta.

În cazul concubinajului sau în cazul prieteniiilor de mai lungă sau mai scurtă durată, echilibrarea aurică, evolutivă și karmică se produce doar parțial - maxim în proporție de 75% - și nu este definitivă. Ea poate dura doar până când se destramă prietenia sau concubinajul. În cazul căsătoriilor, atunci când unul dintre parteneri comite adulter, se revine la starea inițială: nu mai poate fi vorba despre o echilibrare putere mare - putere mică. De asemenea, prin adulter, puterea mare pierde capacitatea de a echilibra auric, evolutiv sau karmic puterea mică.

Și la nivel de comunitate evoluția se realizează potrivit complementarității putere mare-putere mică. Oamenii vin la încarnare în grupuri compacte; de-a lungul existenței, oamenii din cadrul grupurilor sunt legați unul de altul în moduri neștiute, indiferent dacă se întâlnesc sau nu.

❧ Configurația petelor karmice ❧

În cazul oamenilor din categoria *icon hlisa*, petele karmice ale corpului sufletului sunt transferate corpului duh abia după moartea trupească; procesul de transferare se produce la doar câteva secunde după momentul morții. În corpul duh s-au acumulat toate petele karmice ale sufletelor pe care un om le-a avut de-a lungul încarnărilor. De aceea, petele karmice ale corpului duh sunt mai mari decât cele ale sufletului; ele se constituie a fi zestrea karmică a fiecărui om.

Pentru înțelegerea procesului de acumulare a karmei de-a lungul încarnărilor succesive ale unui om, Eugen trebuie să cerceteze petele karmice ale corpului duh. După cum a fost menționat, petele karmice ale corpului duh - care sunt în număr de trei - pot fi cercetate de către Eugen din mai multe perspective. Dacă sunt privite de Eugen de la aproximativ trei metri distanță, petele karmice ale corpului duh arată ca o pictură naivă, în acuarelă, realizată pe un perete de un copil: mici pete energetice de culori și configurații diferite, care emit sunete și mirosuri distincte. Dacă însă sunt privite de Eugen de la o distanță de aproximativ cincisprezece-douăzeci centimetri, petele karmice își dezvăluie cu adevărat culorile și luminozitățile. Fiecare culoare, fiecare nuanță și fiecare aspect de luminozitate are semnificația sa; fiecare culoare emite un sunet și un miros specifice. Din analiza tuturor acestor caracteristici Eugen poate descifra - cel puțin în linii generale - procesul întrupărilor trecute și karma unui om.

Așadar, dacă sunt privite de către Eugen din a doua perspectivă, de la o distanță de aproximativ cincisprezece-douăzeci centimetri, cele trei pete karmice ale corpului duh își dezvăluie adevărata alcătuire. Apropiindu-se suficient de mult, Eugen își dă seama că petele karmice sunt alcătuite, de fapt, din stelute strălucitoare. Toate culorile petelor karmice sunt, de fapt, emise de stelute, la fel cum imaginea unei fotografii este formată din pixeli. Practic, spațiul ocupat de o pată karmică este format din stelute-pixeli. Stelutele nu sunt mai mari de o jumătate de centimetru, dar radația lor este ceva mai mare. O stelută înseamnă o întrupare în lumea materială. Culorile emise de stelute reflectă modul în care, de-a lungul încarnărilor anterioare, omul în cauză a respectat Ordinea cosmică. Fiecare stelută are o anumită luminozitate, o anumită nuanță coloristică, un anumit miros și un anumit sunet.

În interiorul fiecărei pete karmice, stelutele sunt dispuse în spirală sau, mai degrabă, în cercuri concentrice ce dau senzația unei spirale; numărul total al stelutelelor nu este mai mare de 40 - 50. Dispunerea stelutelelor este identică la cele trei pete karmice - în fond, este vorba despre aceleași stelute -, dar ceea ce diferă este culoarea emisă. Este ca și cum aceeași imagine se repetă de trei ori, în fiecare dintre cele trei pete karmice ale corpului duh. Diferența dintre aspectul celor trei pete karmice este dată de coloritul și de luminozitatea emise de stelute. În consecință, dacă fiecare stelută este reflectarea unei încarnări anterioare, distanța între stelute indică perioada dintre încarnări; luminozitatea fiecărei stelute indică, după câte se pare, durata respectivei existențe, iar culorile emise indică modul în care omul a respectat legile spirituale - Ordinea cosmică. Ultima stelută a fiecărei pete karmice indică existența prezentă și calitatea omului în momentul actual. De fapt, ultima stelută nu este complet configurată. Ea va dobândi configurația finală abia după moartea omului, după ce experiențele prezentei existențe vor fi absorbite din corpul sufletului în corpul duh.

Deși aceeași imagine a configurației steluțelor se repetă identic de trei ori în cele trei pete karmice, ceea ce diferă este culoarea emisă în funcție de domeniul vizat: al respectării legilor divine, al respectării relațiilor cu semenii, al respectării relațiilor de familie. De exemplu, o steluță poate emite în dreptul petei karmice a respectării legilor divine o culoare întunecată, semn că relațiile aceluși om cu legile divine - poruncile lui Dumnezeu - în respectiva încarnare n-au fost corecte. Aceeași steluță poate emite în dreptul celorlalte două pete karmice culori ceva mai deschise, indicând faptul că, în acea existență, omul a avut grijă de familia sa și că n-a avut conflicte majore cu semenii.

Dacă omul pe care-l scanează auric are petele karmice mari - și, într-adevăr, există mulți oameni la care petele karmice acoperă aproape tot pieptul - Eugen poate "citi" foarte bine numărul steluțelor și poate face aprecieri pertinente cu privire la existențele sale anterioare. Dacă însă omul are petele karmice mici, cam de mărimea unei mingi de tenis de câmp, aprecierile pot fi înșelătoare, întrucât energiile colorate emise de steluțe se întrepătrund; în consecință, nu poate estima cu precizie ce anume provine de la o încarnare sau ce provine de la alta.

În interiorul fiecărei pete karmice, chiar în centru, se distinge o steluță centrală mult mai luminoasă decât celelalte - aceasta este **steluța dintâi**. La unii oameni, steluța dintâi are mărimea unui vârf de creion, la alții are mărimea unei mărgeli. În jurul steluței dintâi, în spirală, sunt înșirate celelalte steluțe. Toate steluțele sunt dispuse după un pattern ce poate fi întâlnit în tot universul: patternul spiralei. Acest pattern sau model arhetipal poate fi remarcat în configurația atomului, a sistemelor solare, a galaxiilor spiralate, dar și în cochiliile melcilor, scoicilor sau altor animale marine, pentru a da numai câteva exemple.

Cercurile concentrice ale spiralei pe care sunt înșirate steluțele-încarnări au configurația în funcție de vechimea (de generația din care face parte) și de nivelul evolutiv al corpului duh al omului respectiv. Astfel, oamenii cu corpul duh portocaliu au un singur cerc concentric complet, pe care sunt înscrise nu mai mult de cincisprezece-optsprezece steluțe. Oamenii cu corpul duh galben au două cercuri concentrice, care presupun în jur de douăzeci și cinci-douăzeci și opt de steluțe-încarnări. Oamenii cu corpul duh auriu, au trei cercuri concentrice pe care sunt dispuse în jur de treizeci și patru, treizeci și opt, până la patruzeci de steluțe-încarnări. Oamenii cu corpul duh albastru pot avea până la cincizeci de steluțe-încarnări.

În urma acestor constatări, se pot face câteva deducții interesante cu privire la procesul reîncarnării. Trebuie întotdeauna avut în vedere faptul că distanța dintre steluțe indică perioada între încarnări, intensitatea strălucirii steluțelor indică durata respectivei existențe, iar culorile emise de steluțe indică modul în care omul a respectat Ordinea cosmică. Astfel, cercetând o steluță doar de la câțiva centimetri distanță, Eugen poate remarca cu destulă dificultate - fiind vorba despre efecte de lumină și de culoare minuscule -, un nucleu strălucitor de o culoare diferită de cea a steluței. Astfel, fiecare steluță, care reflectă o singură încarnare, are în mijloc un nucleu strălucitor. Acest nucleu poate fi denumit **punctul ideal**.

Punctul ideal, nucleul strălucitor din mijlocul unei steluțe-încarnare este standardul calitativ cerut de legile divine pentru respectiva încarnare. Cu alte cuvinte, la nivelul nucleului strălucitor se află înscris planul ideal (arhetipal) al respectivei

încarnări. Dacă ar respecta planul ideal reflectat în punctul ideal, omul ar putea atinge perfecțiunea într-o singură încarnare. Din punctul ideal aflat în mijlocul fiecărei steluțe-încarnare provine imboldul pe care-l resimte orice om de a se comporta în mod corect față de legile divine, față de societate, familie, soț, soție, copii, frați, surori, bunici etc. Datorită imaturității sufletului, toate aceste standarde comportamentale sunt puse în practică în mod eronat. În momentul în care un om nu se conformează standardelor divine, în jurul steluțelor apar pete închise la culoare. Ele indică faptul că omul s-a îndepărtat de standardul înscris în punctul ideal. Astfel, între comportamentul omului și nivelul standard generat de punctul ideal se formează o diferență de potențial. Culorile emise de steluțe nu reprezintă altceva decât diferența de potențial dintre modul de comportare al unui om și standardul înscris în punctul ideal. Cu alte cuvinte, culorile emise de steluțe indică gradul în care omul s-a depărtat de Legile divine și de Ordinea cosmică, înscrise în punctul ideal. Dacă ar fi suficient de matur pentru a privi mereu spre standardul ideal, omul nu ar avea karma, iar steluțele n-ar mai emite decât culoarea specifică punctului ideal.

Tot ce este omul, este înscris în structura sa aurică, ca într-o hartă holografică. Structura aurică umană reflectă ceea ce este omul, iar diferența de potențial indică, cu precizie, diferența dintre ceea ce este omul în mod efectiv și ceea ce ar trebui să fie. Având înscris standardul ideal chiar în structura sa aurică, omul nu ar mai avea nevoie de o judecată post-mortem, în care instanțele cosmice să judece modul său de comportament de-a lungul unei existențe; însăși structura aurică este cea care indică cu precizie ce este omul și cât s-a depărtat de standardul cosmic. Totuși, fiecare om este supus unei judecăți post-mortem, dar aceasta are alt scop.

În momentul în care o ființă îngerească se apropie de un om - fie încarnat, fie decorporat -, primul aspect la care privește sunt petele karmice, mai precis diferența de potențial formată între punctul ideal și culorile emise de ultima steluță - cea a încarnării prezente pentru cei încarnați ori cea a ultimei încarnări pentru cei decorporați. De altfel, Îngerii Vegheteri numesc punctul ideal prin formula **“calitățile fiului femeii desăvârșit în fiecare suflare, gând și faptă, în fața lui Dumnezeu, a familiei și a fraților săi mari sau mici, ori deopotrivă cu el, până în ziua în care va putea sta drept în fața Lui și va putea rezista puterii Lui mari”**.

Revenind la steluța dintâi trebuie precizată că, în mod logic, aceasta ar trebui să reflecte prima încarnare a unui om pe pământ; totuși, la unii oameni care trăiesc astăzi în lumea materială, steluța dintâi nu reflectă prima încarnare, ci o rezultată. De fapt, la acești oameni, steluța dintâi indică stadiul atins înainte de evenimentul dramatic denumit “marea ștergere” sau “marea disoluție”, care s-a produs la finalul celui de-al treilea ciclu.

Pentru a analiza în mod optim acest aspect trebuie deschisă o paranteză pentru a reaminti că, în ciclul al treilea, condițiile de existență erau, în bună măsură, diferite de cele ce există actualmente. În acea perioadă de timp trăiau întrupați în lumea materială atât oamenii generației a treia, cât și o parte din oamenii primelor două generații. Datorită configurației generale a structurii aurice din acele timpuri, în numai câteva întrupări în lumea materială, prin intermediul unor tehnici asemănătoare cu tehnicile yoga de astăzi, era posibil ca oamenii să atingă un nivel care să le permită cucerirea unor capacități ființiale denumite “puteri” (siddhis). Puterile magice ale acelor oameni

din ciclul al treilea sunt de neimaginat pentru oamenii moderni. Față de ele, “siddhisurile” - puterile magice - descrise de vechile cărți indiene, sunt doar palide umbre. Siddhisurile cucerite de oamenii generației a treia permiteau, bunăoară, folosirea unor forțe psiho-mentale capabile de a distruge o pădure sau un sat, de a comanda elementelor naturii, de a asupri mase mari de oameni prin forța privirii, de a levita sau de a voiaja în trup fizic, oriunde, cu mare viteză. Desigur, nu toți oamenii atinseseră un asemenea nivel, dar ne putem imagina că erau suficienți câteva zeci, sute sau mii. Deși deveniseră extrem de puternici, oamenii din acele timpuri s-au despărțit de Dumnezeu, astfel încât nu mai exista nici un control asupra a ceea ce făceau. Mulți dintre ei s-au aliat cu ființele luciferice, care jubilau, fericite că venise timpul pentru a controla evoluția umanității.

Ca principiu general, oamenii pot face ce doresc și nimeni, în virtutea respectării liberului arbitru, nu îi poate influența cu nimic. Cât timp oamenii nu făptuiesc în mod efectiv ceva rău, nimeni nu poate lua nici o măsură împotriva sa. Oamenii mai întâi făptuiesc potrivit liberului arbitru și abia după aceea suportă consecințele faptelor. La nivelul cosmic nu există procese de intenție, ci doar procese ale acțiunilor concrete. În esență, oamenii sunt liberi să facă ceea ce doresc, dar abia după ce își materializează intențiile, cosmosul și instanțele sale reacționează într-un mod adecvat. Cauza tuturor evenimentelor catastrofale rămân, așadar, oamenii și modul în care se comportă.

Se știe foarte bine faptul că folosirea arbitrară a “puterilor magice” duce la autodistrugere, iar “realizările” oamenilor din ciclul al treilea au dus umanitatea în pragul dispariției totale. Ciclul al treilea s-a sfârșit printr-un război al oamenilor aliați cu ființele luciferice, împotriva Fiilor Luminii. Oamenii cu puteri magice și ființele luciferice au fost înfrânți de oastea Fiilor Luminii. Acest război a fost reținut în memoria colectivă a umanității sub numele de “războiul cerului” (de fapt, acesta a fost al doilea mare “război al cerului”, căci primul avusese loc pe Perfer). Imediat după cel de-al doilea mare “război al cerului” s-a produs evenimentul denumit “marea ștergere”. În decursul “marii ștergeri” s-a produs retragerea din creație a energiei de viață a Sfântului Duh - Cel care conferă Viața a tot ce există, a treia Persoană a Sfintei Treimi. Teribilul eveniment a pus capăt existenței oamenilor de pe suprafața planetei; mai mult decât atât, a însemnat și retragerea efectivă a oamenilor din circuitul evoluției.

La “marea ștergere”, adevărată noapte a evoluției umanității - cea mai înspăimântătoare noapte pe care a parcurs-o umanitatea de la apariția sa - s-a produs sfârșitul celui de-al treilea ciclu al cosmosului. După “marea ștergere” a început ciclul al patrulea, ciclul actual, în care s-au întrupat oamenii generației a patra. De-a lungul celui de-al patrulea ciclu al cosmosului, chiar și în condițiile în care a predominat a patra generație de oameni, s-au reîntrupat și mulți oameni din cea de-a treia generație.

Totuși, oameni din a treia generație care s-au reîncarnat în cel de-al patrulea ciclu erau dintre cei mai puțin “virusați”; ei se întrupaseră de mai multe ori de-a lungul celui de-al treilea ciclu, fără să fi dobândit puterile magice descrise anterior ori, chiar dacă le dobândiseră, nu le-au folosit în mod necorespunzător. Reîncarnându-se în ciclul al patrulea, oamenii din a treia generație despre care este vorba sunt cel puțin cu o treaptă mai sus decât cei din generația a patra; experiențele lor de viață sunt mult mai bogate, iar vechimea lor este mai mare. Mulți oameni care, în ziua de astăzi, au corpul duh de culoare galbenă și aurie, fac parte din această categorie; ei s-au încarnat de-a lungul

celui de-al treilea ciclu, înainte de “marea ștergere”. Tocmai la acești oameni steluța dintâi este rezultanta evolutivă a întrupărilor din ciclul al treilea, păstrată în memoria spirituală a fiecărui om în parte.

Esența manifestării oamenilor din această categorie rămâne imprimată în culoarea, mirosul și sunetul emise de steluța dintâi; în consecință, toate aceste caracteristici indică nivelul de la care au pornit oamenii generației a treia în noul ciclu.

☞ Omul cel vechi, omul cel nou ☜

Pentru a exemplifica cât mai clar modul în care evenimentele trecutului sunt reflectate la nivelul structurii auri, va fi prezentat un exemplu care ilustrează felul în care se prezintă petele karmice și steluțele situate în interior.

Să presupunem așadar că avem de-a face cu un om care, în existența actuală, desfășurată la sfârșitul secolului XX și începutul secolului XXI din Era creștină, are corpul duh de culoarea aurie. Acel om face parte din cea de-a treia generație de oameni, care a apărut pe parcursul celui de-al treilea ciclu, dar care s-a întrupat de mai multe ori și de-a lungul celui de-al patrulea ciclu. Cercetarea petelor karmice ale acestui om relevă faptul că, în mijlocul tuturor steluțelor, care sunt dispuse pe trei cercuri concentrice, se află o steluță luminoasă, cu o strălucire mult mai intensă decât toate celelalte. Aceasta este steluța dintâi. În afara steluței dintâi, dar și în afara ultimei steluțe insuficient configurată - ultima steluță reprezintă încarnarea prezentă -, pe cele trei cercuri concentrice pot fi numărate 38 de steluțe. Aceasta înseamnă că, începând de la “marea ștergere” și până la debutul prezentei existențe, acel om a avut 38 de (re)încarnări.

Din cele 38 de încarnări înșirate de-a lungul celor trei cercuri concentrice, 7 nu pot fi luate în calcul, fiind prea șterse, semn că în acele încarnări omul respectiv a murit la o vârstă fragedă, astfel că nu a putut acumula experiențe de viață. Din totalul celor 38 de încarnări, 30 s-au desfășurat până la începutul Erei creștine, iar ultimile 8 după aceea. Dacă dintre cele 30 de încarnări scurse de la “marea ștergere” până la începutul Erei creștine, 7 încarnări au fost ratate datorită unor morți premature, după începutul Erei creștine doar 2 încarnări au fost ratate. Cercetând cele 38 de steluțe, care indică existențele anterioare ale omului din exemplul citat, Eugen a putut observa cum, din punct de vedere coloristic, începând cu a 2-a până la a 28-a, steluțele-încarnări au devenit din ce în ce mai întunecate, semn că omul respectiv avea toate șansele de se îngropa definitiv în mlaștina propriilor sale greșeli existențiale. Aceasta înseamnă că omul în cauză, la fel ca și umanitatea în ansamblu, a continuat un traseu evolutiv defectuos. Dacă omul ar fi continuat să se comporte în acest fel, s-ar fi scufundat iremediabil în mlaștina erorii. La fel ca și umanitatea în ansamblu, omul respectiv avea toate șansele de a fi eliminat definitiv de pe scena lumii.

La nivelul istoriei umanității, în perioada de timp corespunzătoare încarnării cu numărul 30 a omului din cazul citat, cantitatea de noxe karmice se acumulase atât de mult, încât trebuia, potrivit legilor cosmice, să se producă un deznodământ tragic: o catastrofă terestră îngrozitoare, în decursul căreia umanitatea avea să fie măturată de pe scena evolutivă. După cum afirmă ființele din lumea eterică, în acea perioadă, undeva în ceruri s-a pus dramatica întrebare: ce este de făcut ?

De fapt, această întrebare a fost pusă în ceruri chiar și după debutul celui de-al patrulea ciclu, când existența oamenilor - atât a oamenilor din a treia, cât și a celor din a patra generație - s-a desfășurat în condiții relativ optime. În al patrulea ciclu, oamenii - spirite înveșmântate în corpuri duh - au repopulat pământul și au reînceput “munca de dreaptă învățătură” prevăzută în Planul lui Dumnezeu. Totuși, de la un anumit moment dat, lucrurile au reînceput iarăși să se înrăutățească. Sub influența ființelor luciferice, oamenii au devenit din ce în ce mai răi și mai egoiști. În a doua etapă a celui de-al patrulea ciclu, lucrurile s-au înrăutățit constant. Supuși influențelor ființelor luciferice, dar și datorită folosirii abuzive a tehnicilor de evoluție accelerată, tehnici asemănătoare cu tehnicile yoga de astăzi, o parte dintre oamenii din acea perioadă au dorit să cucerească cât mai repede puterile magice (sidhhis-urile), pe care, la fel ca la finalul ciclului al treilea, le-au folosit în scopuri egoiste, intrând iarăși în dezacord cu legile cosmosului - cu Poruncile lui Dumnezeu sau “Firea lucrurilor”. Din această cauză noxele karmice s-au acumulat în mod galopant, iar cei mai mulți oameni, în pofida puterii personale și a cuceririi unor siddhis-uri, au devenit tot mai întunecați karmic. O bună parte a oamenilor a atins un prag al imoralității, dincolo de care nu se afla decât Noaptea și Haosul. Ei au intrat iarăși în disonanță energetică cu Pământul, cu Spiritul Pământului, cu instanțele cosmice, cu Îngerii Luminii și cu Planul lui Dumnezeu.

Efectele n-au întârziat să se manifeste; potopul din vremea lui Noe a reprezentat apogeul unei epoci agitate. Dar nici după potopul lui Noe, lucrurile nu s-au îmbunătățit. La fel ca în perioada anterioară, din ce în ce mai mulți oameni s-au afundat în mlaștina căilor greșite. Datorită continuei depărtări de Ordinea cosmică, un nou potop nimicitor era iminent, iar în “ceruri” s-a pus problema cu adevărat tulburătoare dacă umanitatea mai poate continua procesul evolutiv.

Pentru salvarea umanității, în acele momente de răscruce, Dumnezeu, în marea sa iubire, a luat decizia de a-l timite pe Fiul Său, Iisus Hristos, în lumea oamenilor, pentru ca, prin El, umanitatea să fie ridicată iarăși din mlaștina slăbiciunilor și să fie ocolită o nouă Noapte. Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu s-a încarnat în lumea oamenilor, dar oamenii nu L-au recunoscut. Mai mult decât atât, L-au răstignit pe cruce. Iar acel răspuns al Fiului lui Dumnezeu, Iisus Hristos, “Tată, iartă-i că nu știu ce fac”, a salvat din nou umanitatea. Pe termen scurt, Iisus Hristos, Dumnezeu întrupat, a salvat umanitatea de la o iminentă distrugere, răscumpărând sufletele oamenilor, iar pe termen lung a creat premisele mântuirii.

Revenind la cercetarea petelor karmice ale omului din cazul menționat anterior, Eugen a remarcat o modificare semnificativă a culorilor emise de steluțe, începând cu a 31-a încarnare. Petele întunecate ce învăluiau steluțele tindeau treptat să se deschidă la culoare și să devină mai luminoase începând cu cea de-a 31-a încarnare. Totuși, elevarea coloristică nu s-a datorat omului respectiv și efortului său conștient către mai bine. Elevarea coloristică a steluțelor-încarnări s-a datorat influenței globale a lui Iisus Hristos, ceea ce înseamnă că existența cu numărul 31 a respectivei persoane s-a produs la scurt timp după răstignirea, moartea, învierea și înălțarea lui Iisus Hristos.

Afirmațiile cu privire la omul din cazul menționat anterior, al cărui corp duh are în prezenta existență culoarea aurie - care este doar un caz printre multe altele - sunt valabile pentru mulți oameni, astfel că se impune o concluzie fundamentală: înainte de Era creștină, în perioada care urma morții fizice, în lumea de dincolo, oamenii nu erau

capabili să conștientizeze decât foarte puțin că, în existența materială, au comis greșeli; drept urmare, le-au repetat și în existența următoare. Dacă lucrurile ar fi continuat în acest mod, oamenii s-ar fi scufundat definitiv în mlaștina slăbiciunii, a viciului și a nedreptății și nu ar fi existat nici o forță care să-i scoată de acolo.

Modificarea culorii și luminozității steluțelor-încarnări, începând cu încarnările desfășurate în Era creștină, indică faptul că umanitatea a intrat sub ocrotirea directă a lui Iisus Hristos. Prin activitatea neîncetată a lui Iisus Hristos, fiecare om, la fel ca umanitatea în ansamblu, a cunoscut un proces de maturizare aurică și, implicit, de evoluție morală. În urma evenimentelor petrecute acum 2000 de ani, *omul cel vechi* s-a transformat radical, devenind *omul cel nou*.

☞ Un fapt de viață actual, prezent, vital ...☞

Așadar, nu ființa umană, singură, a realizat turul de forță al evoluției personale, remarcat în modificarea benefică a culorilor emise de steluțe, ci Ființa care i-a venit în ajutor pentru a o determina să nu se mai piardă în hățișurile existenței materiale. Ființa care a venit în ajutorul omului este Iisus Hristos.

Omul nu poate evolua de unul singur, iar dacă se încapățânează să evolueze singur întâmpină dificultăți copleșitoare. Prin răstignirea, moartea, învierea și înălțarea la cer, Iisus Hristos a plătit Prețul mântuirii, pentru ca toți oamenii să se poată elibera sau, mai corect spus, să se poată mântui. Astfel, de două mii de ani, umanitatea are în persoana lui Iisus Hristos pe Mântuitorul care a plătit Prețul mântuirii. După Jertfa pe cruce, Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a devenit Părintele și Ocrotitorul direct al întregii umanități. El a devenit Domnul tuturor sufletelor din Terra aurica. Prin Jertfa Sa, Iisus Hristos a răscumpărat sufletele (sufletele, ca elemente aurice) tuturor oamenilor.

Pentru a intra în fluxul mântuirii, oamenii trebuie să se deschidă, atât auric, cât și sufletește. Din punct de vedere auric, fiecare om este un circuit oscilant deschis, care recepționează și emite energie, informație și substanță. Din păcate, de-a lungul epocilor antecreștine, în încarnări repetate, datorită acumulării noxelor energetico-informaționale - karma -, oamenii s-au închis progresiv, astfel că nu au mai fost capabili să primească ceea ce cosmosul și structurile sale au oferit. Astfel, pentru fiecare om a devenit necesară atât o nouă deschidere aurică, cât și o nouă deschidere sufletească. Noua deschidere aurică a oamenilor se produce la scurt timp după nașterea în lumea fizică, printr-un eveniment de o importanță excepțională: botezul creștin. Prin botezul creștin, oamenii se pun, auric, sub influența protectoare a lui Iisus Hristos. În schimb, deschiderea sufletească se produce în momentul în care fiecare om îl recunoaște liber consimțit, conștient, pe Iisus Hristos ca fiind Ocrotitorul suprem. Biserica creștină folosește termenul de Mântuitor.

Ulterior, prin rugăciune sau prin rostirea Numelui Său, oamenii întăresc recunoașterea lui Iisus Hristos ca Ocrotitor suprem. Prin rostirea repetată a Numelui lui Iisus Hristos ori prin rugăciune, oamenii se pun sub protecția Sa. Simultan, la fiecare om în parte se formează chakra iubirii, situată în dreptul inimii fizice. Prin chakra iubirii se face legătura, în fiecare om, dintre Iisus Hristos și Dumnezeu Tatăl. Rostirea Numelui sau rugăciunea înseamnă mai mult decât simpla recunoaștere teoretică a lui

Iisus Hristos ca Prieten, Ocrotitor și Mântuitor; înseamnă că fiecare om trebuie să se conformeze învățăturilor Marelui Model. În momentul în care se conformează nu numai în vorbă, ci și în faptă învățăturilor lui Iisus Hristos, substanța sufletească se modifică, iar oamenii conștientizează acel îndemn, atât de puțin înțeles, din Evanghelie: “Lasă pe mama ta, pe tatăl tău, pe frații tăi și urmează-Mă”.

Din păcate, unele concepții actuale pe care am putea să le definim drept pseudospiritualiste, îl situează pe Iisus Hristos undeva, departe, într-un cer inaccesibil, rupându-l de oameni și de existența cotidiană - unde este atâta nevoie de El. În virtutea unei asemenea concepții, rugăciunea pare ceva deplasat și gratuit, dacă nu total iluzoriu, căci, la urma urmei, nu te poate auzi nimeni. Eugen confirmă faptul că Iisus Hristos se manifestă în *prezentul continuu*, de unde călăuzește în mod concret umanitatea. Acesta este motivul pentru care Fiul lui Dumnezeu nu este undeva departe, într-un “cer” inaccesibil, imposibil de atins, foarte depărtat de oameni. Faptul că lumea eterică este locul prezenței continue a lui Iisus Hristos, nu înseamnă că Iisus Hristos se manifestă numai în lumea eterică. Iisus Hristos este singura ființă care se poate manifesta “în șapte paliere cuantice, în șapte timpuri și în șapte perioade”, astfel încât expresia “la dreapta Tatălui”, cel puțin în context, indică de fapt doar poziția sa ierarhică în cosmos. Iisus Hristos se află simultan “la dreapta Tatălui”, în lumea eterică și în toate celelalte paliere cuantice, perioade și timpuri.

Iisus Hristos se opune atât la nivelul auric-microcosmic, cât și la nivelul macrocosmic, tentativelor ființelor luciferice sau hallshitanice de a distruge omul. Fără activitatea Sa, omul ar fi căzut demult pradă forțelor potrivnice ce caută din răsuputeri să-l elimine de pe scena cosmosului. Există o luptă dramatică pentru fiecare faptă, pentru fiecare om, pentru fiecare suflet. Lupta se dă la toate nivelurile Terrei aurice. La această luptă participă toți Fiii Luminii. Lupta perpetuă între forțele cosmice, dintre Lumină și întuneric se dă atât la nivelul macrocosmosului, cât și la nivelul microcosmosului. Lupta dintre moralitate și imoralitate se desfășoară cu armele și cu suporturile existente în lumea materială, prin oameni. În lumea materială, unii oameni îndeamnă fățiș la crimă, tâlhărie, prostituție sau adulter; toate acesta sunt, în cele din urmă, rodul influențelor ființelor luciferice. Alții îndeamnă la echilibru și la normalitate, la respectarea regulilor morale, iar aceasta se realizează prin activitatea lui Iisus Hristos și a Fiilor Luminii. Lucifer și ființele întunericului urmăresc căderea umanității și discreditarea totală și definitivă a speței umane în fața lui Dumnezeu. În final, ființele întunericului urmăresc distrugerea totală a umanității pentru “a fi la fel ca la începuturi”, când, afirmă ele, “Dumnezeu ne iubea pe noi cel mai mult...” În schimb, Iisus Hristos urmărește desăvârșirea rapidă a evoluției oamenilor, prin dezvoltarea nivelului vectorial evolutiv de la o existență încarnată la alta sau, cu alte cuvinte, trezirea și manifestarea deplină a spiritului. Fiind aici și acum, în “*prezentul continuu*”, Iisus Hristos suferă pentru toate faptele rele și pentru toate erorile noastre, iar cea frumoasă rugăciune creștină, care începe prin formula “Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, iartă-mă, căci prin păcatele mele eu Te-am răstignit”, s-ar putea să conțină mai mult adevăr decât suntem pregătiți să acceptăm.

Influența lui Iisus Hristos de acum 2000 de ani a făcut să nu se mai poată vorbi despre o evoluție individuală, ci despre o evoluție colectivă, în care comuniunea aurică, sufletească și spirituală între oameni se constituie a fi motorul principal.

Astfel, creștinismul nu este o simplă poveste, bună de spus copiilor iarna, la gura sobei, în care este narată povestea unui bărbat înalt și frumos care a fost răstignit pe nedrept acum 2000 de ani; ci este un fapt de viață actual, prezent, vital, a cărui poveste, la fel de frumoasă, se spune, secundă de secundă, de două mii de ani și se va spune atâta timp cât va exista Terra Aurica.

VIATA, SUPREMA FORMĂ DE INIȚIERE

☞ Sensul vieții ☞

Demersul acestui capitol, care este situat în perspectiva înțelegerii mecanismelor de funcționare ale aurei, se raportează la modul în care arată structura energetică la omul obișnuit al timpurilor noastre. De aceea, accentul este pus pe observarea, interpretarea și înțelegerea proceselor energetice subtile ce au loc la omul obișnuit: omul zilelor noastre, omul care pur și simplu își vede de treburile sale și de existența sa cotidiană și nu urmează tehnici de auto-îmbunătățire.

Analizând mai atent evidența oferită de existența cotidiană, se poate afirma că fiecare om se află situat pe un anumit nivel evolutiv, care corespunde unei etape a “muncii omului de dreaptă învățatură”. Așadar, nu doar cei care urmează tehnici de auto-îmbunătățire se află pe calea muncii de dreaptă învățatură, ci și oamenii obișnuiți.

Se afirmă adesea că omul evoluează haotic - în cazul în care se acceptă ideea că omul evoluează și nu regresează -, iar cei mai mulți dintre noi, oamenii, ne întrebăm dacă, într-adevăr, există o anumită logică sau un anumit sens în toate evenimentele existenței. “Singurul sens al vieții este să-i dăm un sens”, spunea cândva unul dintre marii noștri contemporani. Totuși, dincolo de frumusețea aforismului, lucrurile sunt ceva mai complexe, iar a te întreba dacă viața are sau nu un sens este echivalent cu a te întreba dacă merită sau nu să trăiești. Și, astfel, ajungem la ceea ce spunea cândva Albert Camus, pentru care problema fundamentală a filosofiei, departe de a fi acel ipotetic raport dintre spirit și materie propovăduit de materialism, constă în opțiunea omului - prin liberul arbitru - de a trăi sau de a muri. Prin simplul fapt de a trăi, fiecare om a descoperit singur răspunsul la problema fundamentală a filosofiei, alegând, în fond, să respecte darul lui Dumnezeu, Viața, și să o ducă până la capăt. Desigur, în cazul în care dă un răspuns pozitiv problemei fundamentale a filosofiei, este foarte frumos ca omul să acorde vieții sensul pe care-l dorește. Dar, înainte de a se gândi măcar la așa ceva, este cazul să dea Cezarului ce-i al Cezarului, adică să dea Vieții ca atare - Viața manifestată prin intermediul unor forțe înalte - ce-i al ei.

Concluzia cea mai importantă este că nimic nu este lăsat la voia întâmplării, că omul parcurge un proces de maturizare spirituală, dar, mai ales, că “munca de dreaptă învățatură” se realizează prin acumulare de experiență. Viața pune în fața fiecărui om ceea ce are nevoie pentru a progresa. Evenimentele existenței fiecăruia dintre noi se constituie a fi mijloacele cele mai potrivite prin care are loc munca de dreaptă învățatură. Viața are un sens, suferințele au un sens, existența fiecăruia, ca și

evenimentele cotidiene, au un sens mai adânc decât lasă să se înțeleagă aparențele. Viața - toate evenimentele vieții -, destinul omului ca atare, reflectă ceea ce nu este omul, dar trebuie să devină pentru a-și ocupa locul pe care-l merită și care-i este menit, încă de la începutul creației, în giganticul ansamblu care este cosmosul: acela de a fi Preot al lui Dumnezeu. Din acest punct de vedere, evenimentele vieții fiecărui om, departe de a fi simple “întâmplări” fără sens, sunt efectele lipsurilor - ale “păcatelor” -, într-un cuvânt ale bolilor existențiale reflectate în aură. Lipsurile sunt cele care, în fond, au făcut posibilă și au condiționat încarnarea și existența în lumea materială.

Viața este o profundă formă de inițiere, iar evenimentele vieții fiecărui om în parte reprezintă forma de inițiere de care acel om are nevoie. Totuși, dacă, în mod conștient și voluntar, omul alege o formă suplimentară de inițiere sau de îmbunătățire psiho-mentală și spirituală - formă aflată în concordanță cu caracteristicile definitorii ale epocii actuale, caracteristici care nu poate fi decât creștine -, iar acest lucru este făcut cu discernământ și cu inteligență, este cu atât mai bine.

Trebuie reiterat că sensul termenului de **evoluție** trebuie înțeles în contextul menționat anterior, căci sensurile sale spirituale nu sunt identice cu cele folosite de concepția materialistă. Omul actual este rezultatul unei căderi (a unei răzvrățiri sau a unui “păcat originar”). Această cădere s-a produs în momentul în care omul nu a mai respectat Poruncile lui Dumnezeu - care formează Firea lucrurilor sau Ordinea cosmică. Despărțindu-se de Creatorul său, Dumnezeu, omul a involuat. După ce a atins pragul cel mai de jos al involuției sale, omul trebuie să se reîntoarcă la Dumnezeu. Acesta este de alminteri sensul vieții: reîntoarcerea la Dumnezeu.

Tocmai procesul de reîntoarcere poate fi privit ca o “evoluție” sau ca o “muncă de dreaptă învățătură”. “Dreapta învățătură” presupune învățarea de către fiecare om a modului în care trebuie să respecte Legile cosmosului.

❧ Principiul termometrului ❧

Precum a fost menționat, omul este un sistem format din cinci subsisteme distincte: sistemul spiritului, sistemul corpului duh, sistemul sufletului, sistemul corpului eteric și sistemul corpurilor aurice exterioare sau derivate (corpul emoțional, corpul astral, corpul mental inferior etc). Evident, baza funcționării acestor subsisteme în palierul material este trupul.

Fiecare subsistem este situat pe câte un nivel cuantic distinct; astfel se poate vorbi despre cinci niveluri cuantice: nivelul cuantic al spiritului, nivelul cuantic al corpului duh, nivelul cuantic al sufletului, nivelul cuantic al corpului eteric și nivelul cuantic al aurei exterioare. Deși există relații stricte de interacțiune între cele cinci subsisteme ce compun omul, fiecare evoluează oarecum independent, în propriul său registru evolutiv. Între toate subsistemele există, fără nici o îndoială, relații de conexiune și de intercondiționare, dar, în ansamblu, fiecare se manifestă independent, potrivit naturii sale, pe propriul său palier cuantic. Spiritul are propriul său nivel de evoluție. La fel, corpul duh. Sufletul, corpul eteric interior și corpurile aurice exterioare au, fiecare, nivelul propriu de evoluție.

Cele cinci subsisteme se manifestă prin patru tipuri de energii vitale (corpul eteric, deși este situat pe un nivel cuantic distinct, se manifestă pe nivelul cuantic al

aurei exterioare, deci este vorba despre patru tipuri de energii), care circulă pe canalul Sushumna - mai precis spus pe patru minicanale aflate în interiorul Sushumnei. Energiile vitale pornesc din zona sacrală, acolo unde cele patru paliere cuantice se întrepătrund într-un spațiu de câțiva milimetri, formând o plasă asemănătoare filamantului unui bec. Fiecare dintre cele patru tipuri de energie vitală urcă pe minicanalele Sushumnei, alimentând în mod progresiv chakrele principale și chakrele secundare.

Evoluția omului, mai precis stabilirea nivelului evolutiv al unui om, poate fi analizată în funcție de nivelul de urcare a celor patru tipuri de energii vitale, prin cele patru canale din interiorul Sushumnei. Pentru a folosi o comparație cu ceea ce există în lumea fizică, canalul Sushuma se aseamănă cu un termometru. Nivelul de urcare a celor patru tipuri de energie vitală pe canalul Sushuma indică astfel "temperatura" interioară a omului, adică nivelul său evolutiv. Sau, altcumva spus, indică nivelul la care se află omul în ceea ce privește "munca de dreaptă învățătură", concretizată prin respectarea legilor cosmosului.

Cândva, în trecut, structura aurică a omului era întrucâtva diferită de cea actuală, iar cele patru tipuri de energii vitale se manifestau independent. Fiecare tip de energie vitală se ridică pe canalul Sushumna, în funcție de nivelul propriu. La omul actual, spre deosebire de omul din trecut, cele patru tipuri de energie vitală urcă simultan, prin inducție, pe canalul Sushumna. Acest fapt se datorează faptului că, la omul actual, energia vitală a sufletului blochează celelalte trei tipuri de energie vitală (a spiritului, a corpului duh și a corpurilor aurice derivate) și nu le mai lasă să urce separat. Într-un fel, se poate spune că energia vitală a sufletului învăluie celelalte tipuri de energie vitală. În consecință, energiile vitale ale spiritului, corpului duh și structurilor aurice exterioare, chiar dacă ar putea urca, pe canalul Sushumna, mai sus decât energia vitală a sufletului, sunt blocate de aceasta. În consecință, se poate vorbi despre o rezultantă vectorială (după principiul descompunerii vectorilor din fizică), dată de nivelul de urcare simultană a celor patru tipuri de energii, care indică nivelul general de evoluție. Acest mod de manifestare a energiei vitale este ceea ce va fi desemnat mai departe prin formularea "**principiul termometrului**".

De-a lungul Sushumnei se află cele șapte chakre principale. Prin intermediul evenimentelor vieții, energia vitală (rezultanta vectorială) este împinsă de la baza coloanei vertebrale în sus, iar chakrele - mai precis petalele chakrelor - intră treptat în stare de funcțiune, devenind luminoase. Urcând de-a lungul Sushumnei, energia vitală este atrasă de fiecare chakra. Cu cât energia vitală urcă mai sus pe canalul Sushumna, vitalizând chakrele, cu atât se poate spune că omul este mai evoluat. Procesul complex al urcării energiei vitale pe canalul Sushumna, paralel cu intrarea în stare de funcțiune a chakrelor, se desfășoară de-a lungul întregii vieți. Începând cu momentul nașterii, omul primește experiențe de viață, precum și informații din mediu; aceste informații ajung sub forma unei energii luminoase la chakre, care au rolul de a le metaboliza și transforma. Experiențele de viață și informațiile din mediu sunt înmagazinate în petalele chakrelor.

Concomitent cu acumularea experienței de viață, din sediul sacral este emisă una din cele patru tipuri de energii vitale, care se manifestă prin rezultanta vectorială evolutivă. Experiențele omului, o dată înmagazinate în petalele chakrelor sub forma

unor impulsuri energetice luminoase, atrag energia vitală corespunzătoare. Cele patru tipuri de energii sunt emise datorită atracției naturale a unei chakre. Chakra este cea care atrage energia vitală și nu energia vitală este cea care urcă singură. În momentul în care omul are o anumită experiență de viață sau trăire interioară, petala unei chakre intră brusc în stare de activitate, atrăgând simultan, ca un magnet, energia vitală a unuia dintre cele patru paliere cuantice.

Evoluția se desfășoară de-a lungul a șapte etape principale. Fiecare dintre cele șapte etape corespunde intrării în stare de funcțiune a unei chakre și urcării energiei vitale - rezultanta vectorială - de-a lungul canalului Sushumna până la nivelul corespondent. Urcarea energiei vitale pe Sushumna, după principiul termometrului, și activarea progresivă a sistemului celor șapte chakre constituie ceea ce putem denumi "**paradigma evoluției umane**" sau "**paradigma muncii de dreptă învățatură**".

Fiecare dintre cele șapte chakre principale reprezintă o treaptă sau o clasă evolutivă. Astfel, când energia vitală cvadruplă - rezultanta vectorială - ajunge la jumătatea distanței între muladhara și svadistan, omul pătrunde în prima clasă evolutivă. În momentul în care energia vitală cvadruplă urcă pe Sushumna până la nivelul chakrei svadistan, omul pătrunde în cea de-a doua clasă evolutivă. Când energia vitală urcă până la nivelul chakrei manipura, omul pătrunde în a treia clasă. În momentul în care energia vitală urcă pe Sushumna până la nivelul chakrei anahata, omul pătrunde în a patra clasă evolutivă. Când energia vitală urcă până la nivelul chakrei vishuddi, omul pătrunde în cea de-a cincea clasă, iar în momentul în care energia vitală urcă până la nivelul chakrei ajna, omul pătrunde în cea de-a șasea clasă evolutivă. În mod normal, urmând aceeași logică, ar trebui ca, în momentul în care energia vitală depășește chakra ajna și pornește spre chakra sahasrara, omul să intre în a șaptea clasă evolutivă. Totuși, începând de la nivelul ajnei, lucrurile încep să se complice. Evoluția dobândește o turnură specială, diferită de ceea ce ne-am putea imagina în stadiul actual de înțelegere.

În epoca de astăzi nu există prea mulți oameni din prima categorie, cei din clasa întâi evolutivă; această clasă este depășită de mai toți oamenii. De asemenea, nu există prea mulți oameni din clasele evolutive a șasea și a șaptea. Cel mai înalt nivel evolutiv care poate fi remarcat în marile orașe este clasa a cincea. Oamenii din cea de-a șasea categorie sunt extrem de puțini; mulți dintre ei sunt retrași, undeva, în afara civilizației omenești, în schituri, mănăstiri sau în alte locuri izolate. Oamenii din a șaptea clasă evolutivă sunt inexistenți, cel puțin în marile orașe. Din acest motiv, în cele ce urmează vor fi analizați cu precădere oamenii din clasele evolutive a doua, a treia și a patra. Cei mai mulți dintre oamenii care trăiesc în prezent și care formează media, fac parte din clasa a treia evolutivă - clasă ce ține de activitatea plenară a chakrei manipura și de urcarea corespunzătoare a energiei vitale - rezultanta vectorială.

Paradigma evoluției umane este, de fapt, o școală care cuprinde șapte clase. Aceasta este **școala vieții**. Fiecare clasă este legată de o chakra, de urcarea energiei vitale pe canalul Sushumna, și de intrarea în stare de funcțiune, prin intermediul experiențelor de viață, a tuturor petalelor acesteia. Chakrele nu fac altceva decât să metabolizeze experiențele de viață și să le transforme în însușiri la nivel auric. Fiecare petală a unei chakre are rolul său specific; petalele intră în funcțiune doar în momentul în care omul are un anumit tip de experiență. Totuși, parcurgerea celor șapte clase

evolutive ale Școlii Vieții nu se poate produce într-o singură existență. Urcarea energiei vitale de-a lungul sistemului celor șapte chakre principale se face de-a lungul multor existențe. Astfel, treptat, de-a lungul existențelor de spirit încarnat în lumea materială, prin experiențe de viață multiple și variate, se produce intrarea în funcțiune a petalelor chakrelor și ridicarea energiei vitale cvadruple de la baza coloanei vertebrale până în creștetul capului, acolo unde se află chakra Sahasrara.

Trebuie reamintit că fiecare chakră are mai multe petale. Muladhara are patru petale, svadistan are șase petale, manipura are zece petale, anahata are douăsprezece petale, vishuddi are șaisprezece petale, ajna are - potrivit tradiției - două petale, iar sahasrara are - potrivit aceleiași tradiții - o mie de petale. Dacă paradigma evoluției realizată potrivit principiului termometrului presupune parcurgerea celor șapte clase ale Școlii Vieții, atunci fiecare petală a unei chakre ar corespunde unui trimestru. Vorbind metaforic, se poate spune că energia vitală - rezultanta vectorială - face patru pași până la prima chakra, încă șase pași până la a doua, alți zece pași până la a treia, încă doisprezece pași până la a patra, alți șaisprezece pași până la a cincea, încă doi pași până la a șasea, și alți o mie de pași până la chakra a șaptea. Este lesne de înțeles că "pașii" corespund petalelor chakrelor, adică trimestrelor din cele șapte clase evolutive ale Școlii vieții.

Din punctul de vedere al simbolisticii chakrelor - simbolistică imprimată în mod efectiv atât la nivelul chakrei, cât și în reprezentările universal folosite - paradigma evoluției umane poate fi ilustrată schematic prin transformarea pătratului în cerc. Astfel, muladhara, care corespunde parcurgerii primei etape evolutive, poate fi reprezentată printr-un pătrat într-un cerc. Circumferința cercului este egală cu suma laturilor pătratului, ceea ce poartă numele de cuadratura cercului. Cercul simbolizează perfecțiunea care există la nivelul Terrei aurice, în care a fost introdus pătratul, adică omul "neșlefuit". A doua chakră, svadistan, corespunde celei de-a doua clase evolutive; ea poate fi reprezentată printr-un cerc care circumscrie două pătrate, în interiorul cărora se află un cerc mai mic. Reprezentarea chakrei svadistan semnifică mișcarea, cheia de boltă a evoluției. Cercul semnifică conștiința, iar pătratele semnifică corpurile aurice în curs de șlefuire. Pentru fiecare dintre chakrele următoare se adaugă câte un pătrat cercului ce le cuprinde pe toate; la nivelul celei de-a șaptea chakre, sahasrara, care corespunde celei de-a șaptea clase evolutive, toate pătratele trasate în cerc formează o stea cu 28 de unghiuri. Cele 28 de unghiuri sunt atât de apropiate unele de altele încât par să formeze o sferă.

☞ Reflectarea evoluției în corpul duh ☞

Ceea ce se încarnează la naștere este ansamblul format din spirit, învelișul spiritului, corpul cauzal și corpul duh. În perioada prenatală se formează corpul eteric, iar în momentul nașterii se formează sufletul, care este personalitatea terestră. Imediat după formarea sufletului, se formează chakrele și corpurile aurice exterioare (emoțional, astral, mental etc).

La toți oamenii, imediat după naștere, chakrele arată identic. La un nou născut, în primele zile după tăierea cordonului ombilical, chakrele arată ca niște sfere puțin alungite ce nu depășesc 3 centimetri, de culoare verde. Ele emit un sunet asemănător

unui clinchet vesel de pahare din cristal, care se ciocnesc unele de altele și răspândesc un miros asemănător laptelui proaspăt fiert. La rândul lor, corpurile aurice exterioare ale nou-născuților par a fi lipsite de conținut. Ele arată ca niște șabloane goale. Corpurile aurice exterioare se formează treptat, de-a lungul existenței, fiind proiecția corpului duh prin intermediul sufletului și a corpului eteric - mai precis, prin intermediul chakrelor situate la interfața corpului eteric.

La începutul existenței în lumea materială intră în funcțiune conștiința, adică actul pur al omului de a lua cunoștință de sine și de lume. Conștiința - care nu este decât capacitatea originară a omului de a percepe lumea - se manifestă prin cuvânt. Ulterior, în momentul în care omul poate analiza ceea ce se întâmplă cu el, apare și conștiința. Cele două caracteristici definitorii ale ființei umane aparțin celor două corpuri generate de suflet: corpul conștiinței și corpul conștiinței. Primul corp are forma unei flăcări înalte de aproximativ 60 de centimetri ce pornește din sămânța sufletului, iar al doilea se aseamănă cu o antenă parabolică sau cu o oglindă ce circumscrie întreaga aură.

Corpurile aurice exterioare - corpul emoțional, astral, mental etc - sunt formate din particule foarte mici, un fel de atomi energetici primari, luminoși, ce par cubici. Corpul sufletesc al conștiinței este singurul element al structurii aurice format din atomi originari de o altă formă decât cea cubică. Corpul conștiinței este format din atomi originari luminoși de formă sferică. În decursul vieții, pe măsura acumulării de experiență, atomii energetici originari de formă cubică se lovesc unii de alții, iar în urma ciocnirii lor haotice apar mici explozii de energie. Cu timpul, atomii de formă sferică ai corpului conștiinței pătrund printre atomii originari de formă cubică ai corpurilor aurice exterioare; datorită frecării unora de alții, atomii cubici devin din ce în ce mai sferici. Privit din această perspectivă, acest proces constă în transformarea progresivă a atomilor originari de formă cubică în atomi sferici.

Din punct de vedere psihologic și spiritual, se poate afirma că acest proces constă în transformarea ființei interioare a omului prin intermediul corpului conștiinței; rezultatul poartă numele de conștientizare. Prin conștientizare, omul devine din ce în ce mai moral, căci moralitatea presupune, înainte de toate, respectarea Legilor divine. Conștientizând evenimentele vieții, omul devine din ce mai conștient de sine și de lume și, în același timp, mai moral; simultan, își modifică structura aurică.

În ziua de astăzi, oamenii caută "spiritualitatea" cu orice preț, confundând adesea ceea ce ei numesc "evoluție spirituală" cu acumularea de cunoștințe sau cu realizările concrete, palpabile, din lumea materială. Totuși, după cum se prezintă lucrurile la nivelul cosmosului spiritual, problema evoluției spirituale trebuie legată în primul rând de moralitatea omului. De altfel, folosirea și aplicarea termenului de moralitate în epoca actuală a împiedicat mult timp înțelegerea mecanismelor de funcționare ale cosmosului. Deși pare a fi asemănător unei ecuații cu "n" necunoscute, în esență, cosmosul nu este complicat. Explicarea mecanismelor de funcționare ale cosmosului este, în realitate, foarte simplă: întregul cosmos funcționează pe baza acumulării de moralitate. Celelalte caracteristici, care în ochii oamenilor pot avea o importanță deosebită, n-au nici un fel de valoare și nu sunt luate în calcul decât ca simple încadrări exterioare. Astfel, în momentul în care omul ajunge în lumea de "dincolo" și se trage linie la sfârșitul unei existențe în lumea materială, nu îl întreabă nimeni nici câte cărți a

citit, nici ce școli înalte a făcut, nici ce cunoștințe a acumulat, nici măcar ce fel de exerciții de concentrare sau de meditație a practicat. Aspectele considerate în lumea de aici ca fiind importante - precum acumularea de cunoștințe sau de averi -, nu sunt luate în calcul în momentul în care omul a trecut “dincolo”. Contează doar nivelul de moralitate pe care omul l-a atins.

Acumularea de moralitate înseamnă, pur și simplu, respectarea Legilor Divine. Legile Divine nu au fost date de oameni, ci de Dumnezeu. Întregul cosmos este alcătuit pe baza acestor Legi, care sunt înscrise, dintru eternitate, în mecanismul său de funcționare. Legile divine formează Ordinea cosmică sau Firea lucrurilor. Problema este simplă: cine respectă Legile Divine - Ordinea cosmică sau Firea lucrurilor - se alătură mecanismului de funcționare al cosmosului. În fond, cine respectă Legile Divine se alătură lui Dumnezeu însuși, “împlinind voile Sale”. Cine nu le respectă, devine la fel ca o roțiță ce se opune mecanismului din care face parte. Și ce se întâmplă în cazul în care roțițele unui uriaș mecanism sau ale unui simplu motor nu mai vor să funcționeze ? Răspunsul este foarte simplu: vine tehnicianul sau inginerul de serviciu și încearcă să le repare, pentru a funcționa la parametrii normali. Spre deosebire de lumea materială unde roțițele pot fi înlocuite și aruncate la fiare vechi, în cosmosul spiritual nimeni nu este înlocuit. Oamenii sunt determinați, prin aceleași Legi Divine, să se corecteze pentru a deveni elemente componente viabile și “funcționale” în marele sistem cosmic.

Pe timpul vieții, modul de comportament al unui om - gradul său de moralitate ce derivă din respectarea Legilor divine - se reflectă în structurile sale aurice: suflet, corpul eteric, corpurile aurice exterioare: emoțional, astral, mental etc. Imediat după moarte, conținutul energetic-informațional al sufletului și al corpurilor aurice exterioare este aspirat (la propriu) prin chakre în corpul duh, care metabolizează toate experiențele acumulate de suflet de-a lungul existenței în lumea materială. Corpul duh are o culoare unică pe toată durata vieții omului, nefiind influențat de modificările trecătoare ale celorlalte structuri ale auri - ale sufletului sau ale corpurilor aurice exterioare. Nu ar avea cum, fiind situat pe un alt nivel cuantic. Culoarea unică a corpului duh se modifică abia după momentul morții, după ce a procesat conținutul energetic-informațional provenit din suflet și din corpurile aurice exterioare.

Firește, calitatea corpului duh nu se manifestă doar prin culoare, ci și prin luminozitatea, vechimea, sunetul și mirosul pe care le emite. Menționând culoarea corpului duh, trebuie avute în vedere, desigur, și celelalte caracteristici - sunetul, vechimea și mirosul. Datorită faptului că în epoca noastră predomină imaginea vizuală, este de înțeles că accentul este pus asupra acestei componente. De altfel, este dificil să aproximezi un sunet, o vechime sau un miros în cuvinte uzuale. Este mult mai simplu să reduci totul la un nume - un nume de culoare - înglobând totul într-o categorie.

Menționând culorile corpului duh, nu trebuie pierdut din vedere ce înseamnă o culoare. Ceea ce un om percepe ca fiind o culoare nu este altceva decât o energie, deci o vibrație modulată atât în amplitudine, cât și în frecvență; pentru percepția omenească, această energie apare ca o culoare. Dacă oamenii ar putea observa undele radio cu ochiul liber, atunci, în mod sigur, ar remarca că undele cu frecvență mică bat spre culorile “joase” ale spectrului solar, roșu, portocaliu sau galben, în timp ce undele cu frecvență înaltă bat spre culorile înalte, precum albastru, indigo sau alb. Același

fenomen se produce și în cazul corpului duh, cu diferența că acesta nu este format din energii radio, ci din energii spirituale. În concluzie, ceea ce se poate determina la un corp duh nu este altceva decât nivelul de moralitate atins sau, cu alte cuvinte, “căldura” spirituală a unui om - gradul în care respectă legile divine ale cosmosului, Poruncile lui Dumnezeu. “Căldura” spirituală este detectabilă și măsurabilă datorită faptului că, la fel ca orice altă energie, se manifestă prin culoare și sunet. În funcție de nivelul de moralitate, culoarea corpului duh corespunde culorilor spectrului solar, de la roșu închis la albul strălucitor.

Culoarea corpului duh este în relație directă cu culorile pe care chakrele eterice le manifestă în decursul existenței cotidiene. În mod cât se poate de evident, corpul duh se află pe un palier cuantic, iar corpul eteric pe un alt palier cuantic, dar elementele ce fac legătură între ele sunt chakrele. Așa cum a fost menționat, chakrele sunt ca niște cilindri; la un capăt se află chakrele-atribut de la nivelul corpului duh, iar la celălalt capăt se află chakrele eterice, de forma unor pâlnii. Astfel, chakrele funcționează ca un tot unitar; ceea ce se manifestă la nivelul corpului eteric este în conexiune strânsă cu ceea ce se manifestă la nivelul corpului duh, chiar dacă este vorba despre paliere cuantice diferite. Acesta este motivul pentru care cercetarea structurii chakrelor eterice la oamenii întrupați oferă informații corecte cu privire la caracteristicile corpului duh.

În mod tradițional, fiecare din cele șapte chakre corespunde uneia din cele șapte culori ale spectrului solar: muladhara are culoarea roșie, svadistan are culoarea portocalie, manipura are culoarea galbenă, anahata are culoarea aurie, vishuddi are culoarea albastră, ajna are culoarea indigo, iar sahasrara are culoarea albă. În consecință, dacă un om are în stare de activitate chakra muladhara, iar energia vitală - este vorba, firește, despre rezultanta vectorială a celor patru tipuri de energii vitale descrise anterior - este situată la nivelul acestei chakre, culoarea corpului său duh are culoarea roșie. Același proces se produce și în cazul celorlalte chakre. Dacă un om are în stare de activitate chakra svadistan, în mod sigur corpul său duh are culoarea portocalie. Dacă un om are în stare de activitate chakra manipura, culoarea corpului său duh este galbenă. Dacă un om are în stare de activitate chakra anahata, are un corp duh de culoare aurie (până acum 2000 de ani, culoarea verde). Dacă un om are în stare de activitate chakra vishuddi, are un corp duh de culoare albastră. După toate probabilitățile, acest fapt este valabil și pentru chakrele ajna și sahasrara, dar Eugen nu a observat oameni care să manifeste culorile corespunzătoare (tot astfel, nu a observat oameni cu un corp duh de culoare roșie; acest nivel a fost depășit cu mult timp în urmă, dar trebuie inclus, cel puțin din punct de vedere teoretic, în această clasificare).

În afara culorilor de bază, la nivelul chakrelor mai există o serie de culori intermediare, care pot fi clasificate în funcție de numărul petalelor fiecărei chakre. Astfel, muladhara are 4 nuanțe de roșu, corespunzătoare celor 4 petale; svadistan are 6 nuanțe de portocaliu, corespunzătoare celor 6 petale; manipura are 10 nuanțe de galben corespunzătoare celor 10 petale; anahata are 12 nuanțe de auriu, corespunzătoare celor 12 petale; vishuddi are 16 nuanțe de albastru, corespunzătoare celor 16 petale; ajna are 2 nuanțe de indigo, corespunzătoare celor 2 petale; sahasrara ar trebui să aibă, potrivit tradiției, 1000 de nuanțe, corespunzătoare celor 1000 de petale.

Și la nivelul corpului duh, acumularea de moralitate de-a lungul existențelor trupești se realizează în șapte etape sau clase, fiecare clasă putând fi caracterizată

printr-o culoare a corpului duh; fiecare nuanță intermediară, ce corespunde intrării în funcțiune a câte unei petale a unei chakre, poate fi comparată cu un trimestru. Prima clasă, specifică tipului de om cu corpul duh de culoare roșie are 4 trimestre, corespunzătoare celor patru petale și nuanțelor intermediare de roșu; a doua clasă are 6 trimestre, a treia clasă are 10 trimestre, a patra clasă are 12 trimestre și așa mai departe. Atunci când se face caracterizarea aurică a unui om trebuie să se ia în calcul atât clasa evolutivă - ce corespunde culorii de bază -, cât și trimestrul în care acesta se află la un moment dat; în acest context se pot folosi expresii de genul “roșu 3”, “galben 9” sau “albastru 10” - cifrele indicând trimestrul sau petelele corespondente “clasei” în care se găsește.

De-a lungul unei existențe în lumea materială, omul acumulează în jur de două, maxim trei nuanțe. De exemplu, dacă un om s-a încarnat cu un corp duh de nivelul galben 5, la sfârșitul vieții, în cel mai bun caz, poate crește până la galben 7, foarte rar până la galben 8. Această creștere calitativă este asimilată complet abia după momentul morții, când experiențele vieții și, în consecință, bagajul existențial karmic sunt fixate definitiv la nivelul corpului duh. La scurt timp după momentul morții, corpul duh își modifică culoarea (nuanța), vechimea, sunetul și mirosul, proporțional cu efortul făcut în timpul existenței terestre.

☞ Școala vieții ☜

Întrucât oamenii se împart în șapte clase distincte, este de la sine înțeles că, pentru a cerceta modul în care are loc dezvoltarea și maturizarea lor aurică, trebuie ținut cont de particularitățile specifice fiecărei clase.

Datorită faptului că oamenii sunt atât de diferiți, procesul dezvoltării aurice poate fi descris doar dacă întregul proces este simplificat. Plecând așadar de la premisa fundamentală rezultată din analiza sistemului auric - după care viața are un sens pentru toți oamenii, nimeni nu este lăsat la bunul plac al forțelor oarbe, iar existența fiecărui om reprezintă suprema formă de inițiere -, pătrundem astfel chiar în esența modului de înțelegere a omului și a existenței sale întrupate.

Prima etapă a “muncii de dreptă învățătură”, **omul din clasa întâi** a Școlii vieții, presupune întruparea ca “fiu al femeii” și centrarea în prima chakră, muladhara. Omul din clasa întâi, care se află la primele sale încarnări, este legat de elementul pământ și de aspectele pur materiale ale existenței terestre. Culoarea specifică a corpului duh ce aparține unui om din prima clasă este culoarea metalului topit, culoarea Soarelui la răsărit, alfa evoluției umane. Simultan cu intrarea în funcțiune, în mod treptat, a celor patru petale ale chakrei muladhara, corpul duh al omului din prima clasă își modifică culoarea de bază, de la nuanța metalului topit la roșu.

Omul din clasa întâi nu are conștiința a ceea ce percepe și trăiește, ci doar conștiința faptului că trăiește. Atât conștiința, cât și conștiința sunt manifestările celor două corpuri care țin de suflet - corpul conștiinței și corpul conștiinței. Prin încarnări repetate, omul dobândește din ce în ce mai multă conștiință. Nivelul energetic general al auri omului din clasa întâi este scăzut, iar mirosurile sunt neclare și amestecate. Aura omului din clasa întâi este formată din atomi originari de forma unor cubulețe de lumină, care se mișcă greoi și haotic. Corpul conștiinței se mișcă cu dificultate prin

aură, ceea ce înseamnă că atenția și capacitatea de focalizare a atenției este foarte redusă. Acest fapt se poate remarca la nivelul alchimiei auri: atomii originari de formă sferică ai corpului conștiinței străbat cu greu atomii de formă cubică ai celorlalte corpuri aurice.

Prima clasă a Școlii vieții presupune începutul cunoașterii mediului și efortul din partea sufletului de a fi conștient de ceea ce îl înconjoară. Îngerii Veghetori, care se exprimă într-un mod diferit de limbajul uman, spun că, în prima clasă, omul capătă "cunoașterea conștiinței" cu privire la ceea ce îi indică organele de simț: natura și ființele. Actualmente, oamenii din prima clasă sunt rari, iar în cazul în care se nasc, nu trăiesc foarte mult. La începutul procesului de dreaptă învățătură, omul are nevoie, după câte se pare, de nașteri și de morți repetate la intervale scurte, pentru a putea urca cât mai repede pe al doilea palier evolutiv. Treptat, omul din prima clasă progresează prin cucerirea unor experiențe de viață variate; paralel, energia vitală - rezultanta evolutivă - urcă pe Sushumna pentru a pătrunde în chakra svadistan, ceea ce corespunde începutului celei de-a doua clase evolutive.

La **omul din cea de-a doua clasă a Școlii vieții**, energia de viață urcă pe Sushumna până în apropierea ombilicului - mai exact, până în chakra svadistan. Corpurile aurice ale omului din clasa a doua sunt formate din atomi originari ceva mai sfericizați. Muchiile și laturile atomilor originari se șlefuesc din ce în ce mai mult, datorită ciocnirilor și frecării repetate, generate de efortul omului de a fi din ce în ce mai conștient de sine și de lumea care-l înconjoară.

La omul din cea de-a doua clasă apare corpul conștiinței, care nu exista la omul din clasa întâi. Între corpul conștiinței și corpul conștiinței se formează o diferență de potențial: corpul conștiinței este încărcat cu energie negativă, iar corpul conștiinței este încărcat cu energie pozitivă. Apărut primul, corpul conștiinței este mereu cu o treaptă mai sus decât corpul conștiinței. Astfel, în momentul formării corpului conștiinței, corpul conștiinței se află deja pe cel de-al doilea nivel. În momentul în care conștiința percepe ceva nou, la nivelul corpului conștiinței are loc un flash energetic, semn că omul conștientizează acel ceva.

A doua clasă a Școlii vieții presupune prima conștientizare a Eului: omul se distinge de mediu pentru a deveni un Eu; după cum se exprimă Îngerii Veghetori, conștientizarea Eului presupune "cunoașterea conștiinței", ceea ce indică faptul că omul se simte ca fiind distinct de mediu și de celelalte ființe vii. Îngerii Veghetori mai afirmă că **"omul cunoaște că este conștient, iar datorită acestui fapt apare ceva nou, inexistent anterior: conștiința și cuvântul. Devenind conștient de conștiință, omul începe să combine învățăturile primei clase cu învățăturile celei de-a doua"**.

În a doua clasă, în afara conștiinței care apăruse anterior, apare deci un element nou: conștiința. Omul devine conștient de sine și de lume sau, altcumva spus, conștientizează sinele și lumea. Prin funcționarea celei de-a doua chakre, omul devine conștient nu numai de sine, ci și de puterea sa trupească. Manifestarea puterii brute în lumea oamenilor determină un nou sentiment, mândria, care este foarte mare la cei situați pe acest nivel. După cum se exprimă Îngerii Veghetori, **"atunci a existat cel mai puternic corp fizic (din istoria umanității); acesta a dus la cunoașterea conștiinței (dobândirea conștiinței) acestui fapt. Atunci a apărut puterea și manifestarea ei, iar rezultatul a fost mândria"**.

La oamenii din cea de-a doua clasă evolutivă, culoarea corpului duh este portocalie, de la portocaliul ce bate spre roșu, specific primului trimestru sau primei petale a chakrei svadistan, până la portocaliul deschis ce tinde să se transforme în galben, specific intrării în funcțiune a ultimei petale. Chakra svadistan are șase petale, deci se poate vorbi despre șase trimestre, fiecărui trimestru corespunzându-i o nuanță reflectată la nivelul corpului duh.

În primele două clase, conștientizarea sau “cunoașterea conștiinței” este legată de natură și de ceilalți oameni. În prima clasă, omul are “cunoașterea conștiinței pământului”, adică a ceea ce, astăzi, desemnăm prin termenul generic de natură. Prin natură înțelegem pământul și tot ce cuprinde el: minerale, vegetale, animale. Clasa a doua permite “cunoașterea conștiinței” celorlalți oameni, atât în cadrul relațiilor sociale, cât și prin intermediul partenerului de viață: soțul ori soția.

A treia clasă a muncii de dreptă învățătură presupune urcarea energiei vitale până la nivelul chakrei manipura și intrarea în stare de funcțiune a petalelor acestei chakre. În mod paralel, la oamenii din această clasă are loc dezvoltarea corpului mental inferior, a intelectului, a “deșteptăciunii”, a capacității de a investiga natura și mediul social, de a face descoperiri, de a interpreta lumea. Volumul corpului mental devine din ce în ce mai amplu - la propriu -, învăluind partea superioară a trupului până la o distanță apreciabilă.

Pe lângă începutul înțelegerii lumii și a sinelui propriu prin intermediul mentalului, a treia clasă implică, de asemenea, experimentarea egoismului; ceea ce presupune din partea omului “**cunoașterea conștiinței că este înșelat sau că înșeală**” - după cum se exprimă Îngerii Veghetori. În clasa a treia, omul dă piept cu perfidia, cu fățărnicia, cu egoismul, cu mândria excesivă și devine conștient de faptul că înșeală sau că este înșelat. Principala caracteristică a celei de-a treia clase este așadar exacerbarea egoismului. Relațiile sociale, relațiile eu/lume și eu/alt-eu, formează un ansamblu complex de interconexiuni aurice care au ca punct central manifestarea egoismului.

Culoarea corpului duh a oamenilor din cea de-a treia clasă este galbenul, de la nuanțele ce bat spre roșu-portocaliu spre nuanțele ce bat spre auriul flăcării unei lumânări. Fiecare petală a chakrei manipura înseamnă un trimestru de parcurs, înseamnă o nuanță în plus la culoarea corpului duh; înseamnă, de asemenea, experiențe noi de viață. Atomii originari din aură capătă treptat formă sferică, ceea ce înseamnă conștientizarea lumii și a sinelui propriu.

În clasa a treia, cunoașterea se bazează exclusiv pe travaliul intelectului. Totuși, inteligența excesivă, știința fără credință, duce în fundături periculoase, căci mentalul este domeniul predilect de acțiune al ființelor luciferice.

În clasa a patra a Școlii vieții, care corespunde cu intrarea în funcțiune a chakrei anahata și urcării corespunzătoare a energiei vitale, aura este formată aproape în totalitate din atomi originari sferici, fiind astfel asemănătoare cu cea a corpului conștiinței. Treptat, pe măsură ce omul parcurge cele douăsprezece trimestre, echivalente celor douăsprezece petale, chakra anahata intră în stare de funcționare la parametri optimi.

Datorită faptului că actul cunoașterii este rezultatul contopirii conștiinței cu conștiința, omul din clasa a patra înțelege la justa valoare organizarea lumii și a ființei umane în ansamblu. La oamenii din cea de-a patra clasă evolutivă, operațiunile

specifice mentalului, care analizează, sintetizează și disecă doar în termeni de bine-rău, sunt treptat înlocuite cu operațiunile mentalului superior. Treptat, oamenii din a patra clasă se deschid către lume printr-un efort cognitiv, care ar putea fi sintetizat într-o singură expresie: iubire-înțelepciune.

Ca revers, a patra clasă presupune cunoașterea conștiinței unui element nou: trădarea. Cei care trec prin această clasă devin conștiinți de faptul că minciuna și, în ultimă instanță, trădarea “stau cu regele la masă”. Trădarea se poate manifesta pe toate palierele existenței: în ceea ce privește respectarea legilor subtile, în ceea ce privește relațiile sociale cu semenii sau în ceea ce privește familia. Paralel cu trădarea, a patra clasă presupune cunoașterea unui alt element: angelicul (îngerescul), care este perceput difuz prin aură. Oamenii din cea de-a patra clasă devin conștiinți, difuz la început, că nu sunt singuri în univers, că există forțe superioare, manifestate prin ființele îngerești.

Omul clasei a patra se află în fața unei mari încercări interioare: trebuie să aleagă. Omul este pus, prin împrejurările vieții, să își declare deschis poziția față de trădare. Poziția față de trădare nu poate fi exprimată decât prin două sentimente: ură și iubire. Prin manifestarea urii în cazul trădării, omul cade sub influența ființelor luciferice. Prin manifestarea iubirii, omul îi iartă pe cei care l-au trădat și se alătură Fiilor Luminii și lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Alegerea este crucială, întrucât a patra clasă, care presupune intrarea în stare de funcționare a chakrei anahata, este punctul de intersecție a celor două axe principale (în acest caz, omul este privit din față) ce formează crucea omului: axa verticală ce unește sahasrara cu muladhara și axa orizontală ce unește chakra inimii - deschisă de Iisus Hristos - cu chakra anahata și cu chakra orgoliului. Omul din clasa a patra evolutivă trebuie, precum Iisus Hristos acum 2000 de ani, să-și poarte singur Crucea și să aleagă, prin liberul său arbitru, calea. Crucea omului este o cruce interioară, iar căile ce se deschid duc fie în Cer, fie în Infern. Dacă alege iubirea și iertarea, moderația și viața cumpătată, omul își pune în funcțiune chakra inimii, în care Iisus Hristos se unește cu Dumnezeu. Dacă alege calea egoismului, omul își deschide chakra egoismului și-l alege pe Lucifer. Ființele din lumea eterică afirmă că, în momentul în care, într-un viitor mai mult sau mai puțin îndepărtat, vor exista suficienți oameni cu chakra egoismului în stare de funcțiune, lucind în sumbra culoare maron spre negru, se va putea încarna în lumea materială Antihristul.

Clasa a cincea aduce elemente noi în munca de dreaptă învățătură. În clasa a cincea are loc intrarea în funcțiune a chakrei vishuddi. Simultan, se dezvoltă corpul mental superior. Pe măsură ce omul parcurge cele șaisprezece trimestre corespunzătoare petalelor chakrei vishuddi, corpul duh dobândește o frumoasă culoare albastră, devenind din ce în ce mai diafan. Dincolo de toate, în clasa a cincea evolutivă, omul are cunoașterea conștiinței că a ales. În funcție de ceea ce a ales, iubirea sau ura, omul se consacră uneia dintre căi: calea lui Hristos sau calea ființelor luciferice. În funcție de ceea ce alege, omul “învăță să-i învețe” pe alții, devenind apostolul uneia dintre cele două căi. Doar alegând calea cea dreaptă, calea lui Iisus Hristos, omul va pătrunde cu adevărat în clasa a șasea a Școlii vieții. Dacă alege calea lui Lucifer, omul se va prăbuși iremediabil.

În clasa a șasea, pe măsura activării chakrei ajna, omul devine conștient de Ființa care l-a salvat, ridicându-l din stadiul incipient. Această Ființă este Iisus Hristos,

care salvându-l pe om, a plătit prețul răscumpărării. În această etapă, omul începe să devină conștient de Prezența lui Iisus Hristos în Trupul de slavă și începe să intre în comuniune cu El. A șasea clasă presupune dezvoltarea chakrei ajna, formarea unui corp duh de culoare violetă și atingerea punctului terminus al procesului evolutiv uman. Dincolo de această treaptă, nu se mai poate vorbi despre genul ontologic de om.

☞ Pragurile Crucii Vieții ☞

În drumul ascendent al energiei vitale - rezultanta vectorială - spre creștetul capului, se află două praguri majore: primul prag se află la nivelul chakrei anahata, iar al doilea se află în apropierea chakrei ajna.

Precum a fost menționat, structura aurică umană ascunde o cruce compusă dintr-o linie verticală, canalul Sushumna, și dintr-o linie orizontală formată dintr-un ax imaginar ce unește cele trei chakre situate la nivelul pieptului: chakra inimii, chakra anahata și chakra orgoliului. Intersecția dintre linia verticală și linia orizontală este primul mare prag. Primul prag trebuie trecut de oameni în clasa a patra a Școlii vieții. Înainte de a trece primul prag, omul trebuie să aleagă între Căile - în număr de trei - ce se deschid în fața sa. Prima este **calea standard** - paradigma descrisă anterior - în care are loc intrarea progresivă în funcțiune a celor șapte chakre situate de-a lungul Sushumnei. A doua este **calea egoismului**, care se prefigurează în condițiile în care omul își pune în funcțiune chakra orgoliului, situată în partea dreaptă. A treia este **calea iubirii**, deschisă de Iisus Hristos; în acest caz, omul își pune în funcțiune chakra iubirii. Omul, prin liberul său arbitru, este cel care decide pe ce cale să meargă. Omul se află, dacă se poate spune astfel, pe talerele unei balanțe: în mijloc este axul central al balanței - care, din punct de vedere microcosmic este canalul Sushumna -, într-o parte stă Iisus Hristos care se manifestă prin chakra inimii, iar în cealaltă parte stă Heruvimul care s-a opus cândva planului divin: Lucifer, care se manifestă prin chakra orgoliului.

După ce omul trece de primul prag intră în clasa a cincea a Școlii vieții. La sfârșitul celei de-a cincea clase (înainte ca energia vitală să pătrundă în chakra ajna), omul trebuie să treacă de cel de-al doilea prag. Al doilea și cel mai dificil prag presupune întâlnirea omului cu Adversarul, Hallshithan. Al doilea prag al Crucii Vieții este reprezentat uneori în bisericile creștine prin a doua bară orizontală aplicată pe bara verticală. După cum se știe, unele cruci creștine au două brațe orizontale, una mare și cealaltă mică. Brațul cel mic este puțin mai sus de brațul mai lung și indică al doilea prag al omului: întâlnirea cu Hallshithan, Adversarul - esența răului, agentul Haosului, dușmanul absolut al cosmosului. Pe a doua bară orizontală a crucifixului creștin - bara mică - este scrisă, uneori, prescurtarea INRI, prescurtarea formulei Iisus din Nazareth, Regele Iudeilor. În acest ceas de cumpănă, omul trebuie să aleagă între Iisus Hristos și Hallshithan. Adversarul, este mult mai periculos și mai perfid, mult mai puternic și mai dur decât Lucifer. Lucifer însuși - care înaintea răzvrătirii sale era cel mai puternic și cel mai frumos dintre înalții Heruvimi, fiind Purtătorul de lumină sau Strălucitorul Fiul al dimineții (Lux) - a căzut cândva în mrejele sale. Doar Iisus Hristos, prin intermediul Botezului prin Foc - Focul este Sfântul Duh - poate ajuta omul să depășească pragul întâlnirii cu Adversarul. Întâlnirea omului cu Adversarul are loc la sfârșitul celei de-a cincea clase a Școlii Vieții, înainte ca chakra ajna să intre în stare plenară de funcțiune.

Oamenii care parcurg paradigma standard a Școlii vieții au toate șansele de a se poticni, în lipsa unui sprijin, la trecerea celor două praguri: întâlnirea obligatorie cu Lucifer și întâlnirea obligatorie cu Adversarul-Shaithan. În actualul stadiu evolutiv, de 2000 de ani, unicul sprijin pentru oameni este Iisus Hristos, a cărui Putere și Tărie este mai presus de a oricărui ispititor. Iisus Hristos, Ocrotitorul suprem al tuturor oamenilor, este singura Ființă din cosmos care poate salva omul și-l poate ridica dincolo de praguri. Atunci când, sub directa supraveghere a lui Iisus Hristos, omul va trece cele două praguri, va deveni conștient de panorama lumii fizice și a lumii spirituale; va înțelege, în sfârșit, natura “jocurilor” karmice care se desfășoară atât în lumea oamenilor, cât și în lumea spirituală. Totodată, omul va înțelege relațiile complexe ce se formează între cele două lumi: lumea spirituală și lumea materială.

Punerea în funcțiune a chakrei ajna, concomitent cu activarea completă a chakrei inimii conferă corpului sufletului caracteristici identice cu cele ale corpului duh. În acest caz, după moarte, corpul sufletului se va uni cu corpul duh, cu care va forma o unitate; această unitate poartă numele de **suflet spiritual**. Atingând această etapă, sufletul omului va deveni nemuritor, dobândind aceleași caracteristici ca și corpul duh, cu care va forma o unitate. După moarte, oamenii care au reușit să-și formeze un suflet spiritual și au transcens condiția umană profană, vor păstra caracteristicile fiziologice și fizionomice ale ultimei lor existențe trupești. Ei nu se vor mai încarna în lumea materială, rămânând să acționeze în lumea eterică. La toți ceilalți oameni, după moarte, pe măsura transformărilor suferite în lumea de dincolo, trăsăturile fiziologice se modifică treptat; astfel, la viitoarea încarnare omul va dobândi o fizionomie diferită.

Clasa a șaptea presupune “cunoașterea conștiinței” (conștientizarea) faptului că în toate ființele se află Dumnezeu. În clasa a șaptea, omul devine conștient de faptul că Dumnezeu nu l-a părăsit niciodată, precum și de faptul că, văzându-l mereu prin manifestările sale în lume, nu l-a înțeles cu adevărat. Omul devine conștient de faptul că, dintotdeauna, a fost un copil al lui Dumnezeu.

❧ Siglele chakrelor ❧

Pe măsură ce oamenii parcurg clasele și trimestrele Școlii vieții, corpurile aurice devin din ce în ce mai rafinate, mai luminoase, iar sunetele și mirosurile emise de ele sunt mai armonioase. Treptat, pe măsură ce un om dobândește experiențe de viață și, implicit, cunoaștere, fiecare dintre cele șapte chakre situate pe canalul Sushumna atinge un nivel de funcționare optim.

Totuși, nu energia vitală care urcă pe Sushumna pune în stare de funcțiune o anumită chakră, ci experiențele vieții; doar experiențele vieții atrag în mod corespunzător energia vitală dinspre baza coloanei vertebrale. Petalele chakrelor sunt vârtejuri de energie care își schimbă culoarea - adică frecvența și lungimea de undă - în funcție de energia metabolizată și, implicit, datorită experiențelor de viață acumulate.

O chakră intră în funcțiune doar în momentul în care omul are experiențe de viață compatibile; la rândul lor, experiențele de viață determină urcarea energiei vitale. Procesul este, practic, simultan. Experiențele de viață sau mai exact spus, reacția omului la experiențele de viață, pun în funcțiune petala - micul vârtej de energie -, iar energia vitală urcă de la baza coloanei vertebrale până la acel punct.

Există însă o diferență esențială între funcționarea unei chakre și activarea ei. Mulți cercetători au astăzi tendința de a considera că o chakră este activată în momentul în care un clarvăzător poate remarca o luminozitate emisă de vârtejul energetic respectiv. Aceasta nu este însă o activare, ci doar intrarea chakrei respective în stare de funcționare. Intrarea în stare de funcționare a unei chakre nu este provocată de Kundalini - Kundalini fiind denumirea sanscrită a unei energii foarte puternice aflate la baza coloanei vertebrale, în chakra muladhara. Intrarea în stare de funcționare a unei chakre nu are de-a face cu Kundalini. Funcționarea unei chakre este determinată doar de experiențele de viață ale omului - viața, ca formă unică de inițiere autentică - și, implicit, de urcarea energiei vitale. Punerea în stare de funcțiune a unei chakre nu trebuie confundată cu activarea ei; sunt două fenomene diferite. Activarea unei chakre este cu totul altceva decât intrarea ei în stare de funcțiune. Activarea unei chakre se produce abia după ce chakra ajunge să funcționeze la parametri ei normali. Despre activarea chakrelor se poate vorbi doar după ce s-a încheiat procesul descris anterior: urcarea treptată a energiei vitale - rezultanta vectorială - de-a lungul canalului energetic Sushumna și punerea în stare de funcțiune a chakrelor. În momentul în care energia vitală ajunge în chakra ajna, iar restul chakrelor au nivelul optim de funcționare, se poate spune că s-a încheiat procesul. În mod natural, abia în acel moment se poate manifesta energia numită Kundalini și poate începe activarea chakrelor.

Energia Kundalini apare abia în momentul în care energia vitală - rezultanta vectorială - și-a încheiat activitatea și toate chakrele, inclusiv ajna, sunt în stare de funcționare. Dacă cele patru tipuri de energie vitală - a spiritului, a corpului duh, a sufletului și a corpurilor aurice derivate - au culori, mirosuri și sunete specifice, Kundalini se prezintă ca un fir subțire de energie strălucitoare, fără o culoare precisă, fără miros, care urcă începând de la chakra situată la baza coloanei vertebrale, muladhara. Energia Kundalini nu se trezește însă cu de la sine putere; energia Kundalini urcă pe canalul Sushumna doar datorită faptului că este atrasă de o altă energie, mult mai puternică. Această energie este Sfântul Duh. Sfântul Duh, al treilea aspect al Sfintei Treimi, este singura forță din cosmos care-l poate atrage pe Kundalini. Sfântul Duh apare abia în momentul în care, în mod natural, omul este pregătit pentru a-l primi. Într-o fracțiune de secundă, atunci când omul este pregătit, sub forma unei limbi de foc de culoare roșie, Sfântul Duh se centrează deasupra creștetului omului, îl trezește pe Kundalini și-l ridică încet prin Sushumna. Atras fiind de Sfântul Duh, Kundalini urcă încet de-a lungul canalului de un milimetru grosime din interiorul Sushumnei, canal prin care circulă, la omul normal, energia vitală a spiritului.

În momentul de apogeu al procesului trezirii lui Kundalini sub acțiunea Sfântului Duh, energia vitală - rezultanta vectorială -, care acționase neîncetat până în acest moment pe tot parcursul existenței omului, se retrage foarte rapid din toate structurile aurice, de pe toate nadisurile și din toate chakrele, iar omul pare a se "stinge"; la nivelul aurei sale nu se vede nici un fel de lumină. Dacă, în mod obișnuit, omul apare luminat feeric de energiile multicolore ce-l brăzdează neîncetat, de strălucirea chakrelor sau a corpurilor aurice - fiecare componentă aurică, fiecare nadis, chakra sau energie având luminozitatea sa specifică -, în momentul retragerii energiei vitale totul se stinge. Omul este ca un mare oraș în pană de curent electric: nimic nu luminează, nimic nu este luminat. Totul este tăcere, totul este cuprins de liniștea premergătoare

exploziei luminoase generate de apariția Sfântului Duh deasupra capului omului și de urcarea lui Kundalini. Procesul trezirii lui Kundalini sub acțiunea Sfântului Duh se produce cam în felul următor. Imediat după retragerea energiei vitale, deasupra creștetului capului, ceva mai sus de Sahasrara, sub forma unei energii strălucitoare de culoare roșie, ca o limbă de foc, apare Sfântul Duh. Simultan, cu viteza fulgerului, prin canalul situat în interiorul Sushumnei, își face apariția Kundalini. La început, între Kundalini și Sfântul Duh se formează scurt-circuite asemănătoare cu cele produse la instalațiile de înaltă tensiune. Foarte încet, atras de Sfântul Duh, Kundalini urcă, **activând** progresiv toate chakrele de pe canalul Sushumna: muladhara, svadistan, manipura, anahata, vishuddi, ajna. În momentul în care ajunge în ajna, Kundalini se întâlnește cu Sfântul Duh, formând o unitate. În concluzie, luminarea omului nu se produce de jos, de la energia Kundalini, așa cum afirmă cercetătorii din ziua de astăzi, ci de sus, de la Sfântul Duh. Fără aportul Sfântului Duh, Kundalini nu are de ce să fie trezit.

Totuși, acest proces nu prea are loc în lumea noastră, a oamenilor “normali”. Ea nu se produce nici în lumea yoghinilor datorită faptului că, în era noastră, ființa umană nu mai poate evolua doar prin poziții corporale, exerciții respiratorii, procedee de concentrare, meditație, contemplație etc, fără o dezvoltare corespunzătoare a moralității. În cazul practicării tehnicilor yoga, unele petale ale unor chakre pot fi, într-adevăr, “păcălite” să se activeze prin meditație sau prin rostirea neîncetată a unor *mantr*. Deși se activează, petelele chakrelor nu pot însă determina ridicarea energiei vitale, iar acest fapt se datorează faptului că, de 2000 de ani, energia vitală cvadruplă este ținută în frâu de către energia vitală a sufletului. Ceea ce înseamnă că tehnicile yoga nu fac parte din “munca de dreaptă învățătură” pe care trebuie să o urmeze orice ființă omenească. Dimpotrivă, fac parte dintr-un proces de falsă învățătură, care nu aduce nimic bun ființei omului.

Dacă, anterior acestui eveniment epocal, crucial în istoria umanității și a Terrei Aurice care a fost încarnarea lui Iisus Hristos în lumea oamenilor, Kundalini putea fi trezit parțial, în anumite condiții, prin tehnici meditative, *mantr*, formule rituale, tehnici de yoga etc, în era creștină acest fapt nu mai este posibil. Acesta este și motivul pentru care, în ziua de astăzi, nici un practicant al tehnicilor yoga nu se poate lăuda cu trezirea lui Kundalini înainte de vreme, oricât efort ar depune în acest sens. Pentru oamenii din ziua de astăzi problema se pune în mod diferit. Nu mai este posibilă trezirea lui Kundalini în afara procesului standard de dreaptă învățătură prin care trebuie să treacă toți oamenii, după cum nu mai este posibilă activarea unor chakre prin repetarea unor *mantr*.

Aici se impune o constatare: la ședințele de yoga organizate astăzi în diferite locuri, sub îndrumarea unor așa-ziși guru, există mulți oameni, destul de modești ca nivel evolutiv - unii nedepășind nivelul portocaliu 4-5 al corpului duh -, care exersează asane, mudre, exerciții *pranayama* (tehnici de respirație) sau repetă *mantr* (formule rituale), prin care încercă să-și “activeze” anumite chakre sau “să-l trezească” pe Kundalini. Chakrele pe care doresc să le activeze acești practicanti ai tehnicilor yoga, nu sunt nici măcar în stare optimă de funcționare. În consecință, toți acești practicanti nu fac altceva decât să-și perturbe serios structura aurică. Orice perturbare aurică produsă la nivelul corpurilor aurice se repercutează asupra corpului duh și asupra

destinului personal. Perturbările aurice produse de astfel de exerciții pot urmări practicantii mai multe vieți de acum înainte. Cât despre activarea chakrelor, despre trezirea lui Kundalini sau despre “iluminare”, nici nu poate fi vorba.

Activarea chakrelor nu se poate produce decât atunci când omul este pregătit. Un om este “copt” abia în momentul în care a cucerit experiențe de viață corespunzătoare, iar energia vitală cvadruplă - rezultanta vectorială - a pus în stare de funcțiune toate chakrele până la ajna, în mod progresiv, potrivit paradigmei evoluției. Dacă energia vitală cvadruplă a ajuns, progresiv, în ajna, înseamnă că omul în cauză a atins a șasea treaptă a Școlii vieții, a trecut cele două praguri, iar corpul său duh are o culoare albastru-indigo deschisă, cu irizări aurii-argintii (aurii diafane).

În momentul în care o chakră este activată sub acțiunea Sfântului Duh, la interfața chakrei își face apariția o figură geometrică, pe care o putem denumi **siglă**. Astfel, în momentul în care se activează chakra muladhara, toate petalele acestei chakre se colorează în culorile lor specifice, iar din tija centrală pornește o lumină subțire de culoare roșie, care formează un frumos patruleter de culoare roșie, care reprezintă sigla chakrei muladhara. În momentul în care se activează chakra svadistan, din tija centrală a chakrei apare o frumoasă lumină de culoare portocalie, cam de grosimea unui fir de păr, care unește toate cele șase petale ale chakrei, formând o stea cu șase colțuri - sigla chakrei svadistan. Când se activează chakra manipura, din tija centrală a chakrei apare un fir luminos de culoare galbenă care unește toate cele zece petale, formându-se o stea în zece colțuri, iar în interior un triunghi cu vârful în jos - sigla chakrei manipura. În momentul în care se activează chakra anahata, o energie foarte subțire, luminoasă, de culoare aurie pornește din tija centrală, unește vârful celor douăsprezece petale, formând o stea în douăsprezece colțuri, iar în interior se formează două triunghiuri care se întretaie, unul cu vârful în jos, celălalt cu vârful în sus - sigla chakrei anahata. Mai întâi se formează triunghiul cu vârful în jos, apoi, chiar la mare distanță în timp, apare și triunghiul cu vârful în sus. Când se activează chakra vishuddi, din tija centrală pornește o energie luminoasă de grosimea unui fir subțire, unind cele șaisprezece petale într-o stea strălucitoare - sigla chakrei vishuddi. În interior apare un triunghi cu vârful în jos. În interiorul triunghiului apare un nimb strălucitor. Cele șase sigle ale chakrelor au devenit, de-a lungul veacurilor, simboluri cu aplicație universală. Totuși, simbolismul nu devine efectiv decât în momentul în care chakrele sunt activate prin acțiunea Sfântului Duh. În momentul activării chakrelor, oamenii cuceresc “puterile spirituale” - denumite siddhisuri - corespondente.

Prin acțiunea Sfântului Duh, în anumite condiții, dar și în funcție de unele considerente de ordin spiritual, chakrele pot fi activate și parțial, fără a fi vorba despre întregul proces descris anterior. Activarea parțială a unei chakre se produce în funcție caracteristicile spirituale ale unui om și, în primul rând, în funcție de nivelul său evolutiv; când omul este pregătit din punctul de vedere al muncii de dreaptă învățătură, energia luminoasă a Sfântului Duh se centrează deasupra creștetului său și atrage un firicel foarte subțire din energia Kundalini; aceasta nu constituie însă “trezirea” completă a lui Kundalini, ci doar o emisie a acestuia, oarecum specializată, în funcție de caracteristicile de bază ale omului în cauză.

După câte se pare, energia Sfântului Duh, precum lumina Soarelui filtrată printr-o prismă, se manifestă prin șapte forme distincte de manifestare. Cele șapte forme de

manifestare ale Sfântului Duh pot fi numite Raze. Din punctul de vedere al activării parțiale a chakrelor, se poate spune că fiecare om are o “specializare” specifică. Unii oameni “lucrează” pe prima Rază, care corespunde activării chakrei muladhara; alții “lucrează” pe a doua Rază care corespunde activării chakrei svadistan; alții “lucrează” pe a treia Rază care corespunde activării chakrei manipura; alții pe a patra Rază, care corespunde activării chakrei anahata; alții pe a cincea Rază care corespunde activării chakrei vishudi etc. Nu se cunoaște cauza acestei împărțiri septenare și nici de ce un om lucrează pe o Rază și nu pe alta. Se pare că există impriminguri aurice primordiale ce determină acest aspect. Se poate totuși constata că activarea parțială a unei chakre conferă omului caracteristici importante, definitorii, în existența cotidiană, inclusiv cucerirea unor “puteri spirituale” – siddhis.

Procesul de activare parțială a unei chakre este următorul: când un om este copt pentru activarea parțială a unei chakre, deasupra capului său își face apariția Sfântul Duh sub forma unei limbi de foc. În funcție de nivelul omului și de chakra pe care “lucrează”, Sfântul Duh emite Raza corespunzătoare, care atrage o emisie a lui Kundalini. Locul de întâlnire a Razei ce vine din înalt și a emisiei lui Kundalini ce vine de la baza coloanei vertebrale este mijlocul chakrei. În urma întâlnirii dintre cele două energii se produce o mică explozie luminoasă, care durează câteva fracțiuni de secundă. În urma exploziei apare un fir luminos, care nu este altceva decât o porțiune din sigla corespondentă. Totuși, trebuie specificat că în cazul activării parțiale a unei chakre apare doar o porțiune din siglă, nu întreaga configurație a acesteia. De exemplu, în cazul activării parțiale a chakrei svadistan, poate să apară doar o singură linie de lumină ce va forma cândva steaua cu șase colțuri.

Este foarte important de remarcat faptul că toate siglele, care se formează în urma acțiunii Sfântului Duh, pot fi întâlnite și la nivelul cosmosului spiritual, sub forma unor figuri geometrice ce apar pe veșmintele purtate de ființele îngerești diriguitoare ale cosmosului, ființe cunoscute de noi, oamenii, sub numele de Arhangheli sau Îngeri. Fiecare dintre aceste înalte ființe îngerești poate fi considerată “șeful” unei clase, precum și “stăpânul” unei anumite chakre. Aceasta înseamnă că macrocosmosul și microcosmosul corespund într-un punct bine definit din spațiu și timp; fiecare clasă sau palier de la nivelul microcosmic - aură, chakre - are un corespondent macrocosmic, în cosmosul spiritual.

Siglă unei chakre se formează în mod complet într-un răstimp îndelungat, de-a lungul mai multor existențe încarnate, fără a se produce trezirea completă a lui Kundalini. Fiecare încarnare, prin experiențele de viață cucerite, își aduce propria sa contribuție la formarea unei sigle. Nu este posibil ca un om să-și formeze o siglă completă de-a lungul unei singure existențe. La unii oameni se formează mai întâi un firicel de lumină - de exemplu, primul fir de lumină orizontal al patrulaterului ce formează sigla chakrei muladhara. Apoi, după o perioadă lungă de timp, se formează al doilea firicel de lumină și așa mai departe. Foarte puțini oameni și-au format, de-a lungul timpului, o siglă configurată complet - caz în care ar dispune, fiind întrupați în lumea materială, de “puterile spirituale” - siddhisurile - corespondente.

CELE PATRU CĂI

☞ Liberul arbitru ☞

Omul este liber să aleagă. În funcție de ceea ce alege prin exercitarea liberului arbitru, pășește pe o cale ori pe alta. Din punctul de vedere al structurii auri umane, se poate vorbi despre patru căi principale. Prima cale este calea standard (Școala vieții); a doua este calea zeilor (nemenționată în capitoul anterior), a treia este calea orgoliului și a mândriei - calea luciferică. A patra cale, apărută doar de 2000 de ani, este calea lui Iisus Hristos - calea iubirii (această clasificare este realizată din punct de vedere cronologic, al apariției pe scena istoriei, nu din punctul de vedere al importanței).

Ca importanță, evident, prima este calea iubirii, a doua este calea standard denumită Școala vieții, a treia cale este calea zeilor, iar a patra cale este calea întunecată a mândriei, care nici nu ar mai fi cazul să fie menționată, dacă n-ar reprezenta un pericol atât de mare în ziua de astăzi. Fiecare dintre căi are mai multe etape și mai multe ramificații.

Prima este **calea standard a Școlii vieții**. În cadrul acestei căi, prin intermediul experiențelor de viață, energia vitală urcă de-a lungul Sushumnei, punând în funcțiune chakrele. Simultan, corpul duh devine din ce în ce mai elevat, urmând un proces de maturizare aurică. Treptat, dar foarte lent, omul trece prin cele cinci clase principale ale Școlii vieții și peste cele două praguri, până când energia vitală se centrează în chakra ajna. Evident, energia vitală se centrează în chakra ajna abia după ce a pus în funcțiune celelalte chakre. În momentul în care toate chakrele, de la muladhara la ajna, au fost puse în funcțiune, se produce acțiunea Sfântului Duh și trezirea lui Kundalini. Atras de Sfântul Duh, Kundalini activează toate chakrele de pe canalul Sushumna.

Calea standard a fost folosită în trecut, așa cum este folosită și în prezent. Ea este însă lentă; oamenii au nevoie de multe existențe încarnate pentru a o străbate. Mai mult decât atât, oamenii nu sunt suficient de puternici pentru a rezista singuri la contraacțiunea ființelor luciferice sau hallshithanice. Pentru oamenii care doresc să urmeze calea standard, chiar și în cazul celor cu voință puternică, există multe reculuri evolutive și eșecuri. De aceea este nevoie de ajutorul singurei ființe din cosmos care le poate contracara acțiunea: Fiul lui Dumnezeu, Iisus Hristos.

Datorită faptului că în cadrul căii standard, procesele aurice se derulează foarte încet, încă din timpurile străvechi oamenii au pus la punct o serie de metode și tehnici de accelerare a acesteia. Aceste metode și tehnici pot fi reunite sub titlul generic de **“cale a zeilor”**. Inițial, calea zeilor nu a fost privită ca o cale nouă, ci doar ca o accelerare a căii standard. Ulterior, calea zeilor a devenit o cale de sine stătătoare,

motiv pentru care va fi tratată ca atare (deși este doar o accelerare a căii standard, motiv pentru care nu a fost menționată în capitolul anterior). La fel ca orice accelerare a unui proces, calea zeilor presupunea folosirea unor metode de inițiere. O lungă perioadă de timp, prin această cale, inițiatorii din vechime au dobândit puteri magico-spirituale mari - siddhis -, dar, în cele din urmă, s-au poticnit în mersul lor evolutiv, punând în pericol Ordinea cosmică. Folosind în mod abuziv siddhisurile - puterile magice -, inițiatorii din vechime au stârnit riposta Puterilor cosmice, iar rezultatul a fost blocarea procesului evolutiv, “marea ștergere”, potopul etc. Calea zeilor a fost, în cele din urmă, un eșec total, nefiind recomandată deloc în ziua de astăzi. De altfel, omul actual este structurat auric într-un mod diferit față de omul antecreștin; datorită transformărilor aurice ireversibile petrecute acum 2000 de ani, precum și datorită evoluției structurilor umane în această perioadă de timp, vechea cale a zeilor și metodele de “evoluție spirituală” ce le implică, pot avea un efect devastator pentru practicanți. Tehnicile yoga actuale sunt reminiscențe ale vechii căi a zeilor.

A treia cale este **calea întunecată sau calea lui Lucifer**. Pe cea de-a treia cale, calea lui Lucifer, se avântă cei care, prin liberul arbitru, aleg egoismul și trufia. La persoanele care aleg această cale, intră în funcțiune chakra din partea dreaptă, chakra egoismului, de culoare maron. Baza de pornire a căii luciferice este exacerbarea nesănătoasă a sexualității, indiferent sub ce formă (inclusiv în ceea ce se petrece la grupările yoga care folosesc tehnicile tantra, în care sexualitatea este exacerbată în numele unei presupuse “evoluții spirituale”). Exacerbarea nesănătoasă a sexualității este poarta de intrare spre “cunoașterea întunecată”, care presupune, în cele din urmă, asuprirea celorlalți oameni și impunerea cu forța a propriilor reguli. Cunoașterea întunecată are la bază o “iubire bolnavă” față de ceilalți semeni și față de sine.

Din acest punct de vedere, se poate spune că orice deviație sexuală duce spre cunoașterea întunecată și, în final, spre punerea în funcțiune a chakrei maron, chakra lui Lucifer. De altfel, vechea cale a zeilor și calea lui Lucifer au format la un moment dat un trunchi comun, iar rezultatul a fost devastator pentru oameni și pentru planetă.

A patra cale este calea hristică, care a fost deschisă acum 2000 de ani de către Iisus Hristos. Totuși, a patra cale evolutivă nu o anulează pe prima, calea standard, ci o împlinește. Pe lângă punerea succesivă în funcțiune a chakrelor de pe Sushumna, a patra cale presupune formarea conștiință a corpului haric al plaselor mesianice și activarea chakrei inimii; ființele din lumea eterică spun că, de două mii de ani, orice altă cale este vorbă în vânt și pierdere de timp. Calea lui Iisus Hristos, implică punerea în funcțiune, petală cu petală, a chakrei inimii. După punerea în funcțiune, petală cu petală, se produce activarea chakrei inimii. În final se formează cea de-a doua linie divină. A doua linie divină se unește cu prima linie divină chiar în chakra inimii. Prin linia divină nou formată, Iisus Hristos se unește în om cu Dumnezeu Tatăl.

Fiecăreia dintre cele patru căi - calea standard, calea zeilor, calea întunecată și calea lui Iisus Hristos - îi corespunde un anumit tip de cunoaștere și de conștiință. În general, prin conștiință se înțelege doar conștiința de veghe, iar prin cunoaștere se înțelege ceea ce parvine omului prin intermediul simțurilor și a instrumentului prin care acesta (presupune că) înțelege lumea și pe sine: corpul mental, intelectul. Din punctul de vedere al proceselor energetico-informaționale desfășurate la nivelul auri,

cunoașterea nu are valoarea care i se dă în mod curent, aceea de acumulare de informații. Cunoașterea este rezultanta vectorială a funcționării corpului conștiinței și a corpului conștienței. De asemenea, cunoașterea este intim legată de nivelul evolutiv al fiecărui om, fiind reflectată în culoarea corpului duh și în nivelul de ridicare a energiei vitale - ca rezultată vectorială - de-a lungul Sushumnei. Din perspectiva proceselor aurice, cunoașterea rezultă din interacțiunea aurică a omului cu tot ce-l înconjoară: cu vegetația, cu regnul animal, cu mediul înconjurător, cu alți oameni, cu ființele îngerești. Procesul “tehnologic” al dezvoltării spirituale a oamenilor se reflectă în modificările aurice ce apar în urma actului cunoașterii.

Fiecare dintre cele patru căi are propriile sale tipuri de cunoaștere. Astfel, **calea standard** sau Școala vieții, în care munca de dreaptă învățătură se desfășoară în mod firesc, natural, presupune trei tipuri principale de cunoaștere: o cunoaștere de tip “lumesc”, o cunoaștere de tip mixt și o cunoaștere realizată prin inducție. Fiecărui tip de cunoaștere îi corespunde un spectru specific al conștiinței. Cunoașterea de tip “lumesc” este specifică oamenilor situați în primele trei clase ale Școlii vieții - corespunzătoare corpurilor duh de culoare roșie, portocalie și galbenă, până la nivelul galben 5-8. Ea se bazează pe funcționarea primelor trei chakre. Acest tip de cunoaștere este rezultatul conștientizării experiențelor vieții. Cunoașterea de tip mixt este specifică oamenilor din a treia și a patra clasă, corespunzătoare corpurilor duh de culoare galben - de la nivelul galben 5/6 - până la nivelul auriu 6/7; ea se bazează pe funcționarea pleneră a primelor patru chakre: muladhara, svadistan, manipura și anahata. Acest tip de cunoaștere combină cunoașterea “lumească”, provenită din experiențele vieții cu o cunoaștere realizată prin inducție spirituală. Cunoașterea realizată prin inducție spirituală este specifică oamenilor care au depășit clasa a patra, începând cu nivelul auriu 6/7 al corpului duh.

La rîndul ei, **calea zeilor**, ca accelerare a paradigmei standard, presupune cu precădere cunoașterea realizată prin inducție spirituală și aurică. Această inducție se realiza între oameni și zeii cu care aceștia erau în contact auric. În cele din urmă, cei care au urmat această cale au ajuns la un tip specific de cunoaștere întunecată.

Calea luciferică presupune, evident, tot o cunoaștere întunecată. Cunoașterea întunecată se bazează pe exacerbarea sexualității și pe tentativa de manipulare, dominare și asuprire a celorlalți oameni. Și cunoașterea întunecată presupune trei tipuri principale de cunoaștere: o cunoaștere de tip “lumesc”, o cunoaștere de tip mixt și o cunoaștere realizată prin inducție. Fiecărui tip de cunoaștere îi corespunde un spectru specific al conștiinței. De la un anumit nivel, cunoașterea întunecată se realizează doar prin inducție spirituală. Inducția spirituală se realizează în mod direct, prin influxuri energetico-informaționale, între oamenii care au ales această cale și ființele întunericului, rezultatul fiind o formă de posedare extrem de gravă.

În schimb, **calea lui Iisus Hristos**, care este valabilă de două mii de ani, implică un nou tip de cunoaștere - cunoașterea întru Iisus Hristos. Această cale nu o anulează pe prima, calea standard, ci doar o amplifică, ridicând-o pe un nou nivel. Cunoașterea întru Iisus Hristos poate fi atinsă în mod progresiv, în funcție de comportamentul moral pe care trebuie să-l adopte oamenii și de parcurgerea unor trepte necesare și obligatorii în cadrul a ceea ce s-ar putea numi “inițierea” creștină (în limbajul duhovnicesc al monahilor creștini se folosesc alte denumiri).

În principiu, cunoașterea întru Iisus Hristos se realizează în două etape. Prima etapă poate fi denumită “cunoașterea sub plasele mesianice”, care este o cunoaștere realizată prin inducție spirituală, iar a doua etapă poate fi denumită “cunoașterea realizată prin activarea chakrei inimii”; aceasta din urmă este o cunoaștere directă.

Cunoașterea realizată prin activarea chakrei inimii este singura formă de cunoaștere directă la care omul poate avea acces în stadiul actual. Cunoașterea directă se produce numai în urma coborârii minții în inimă, în timpul **Rugăciunii inimii**: “**Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine, păcătosul**”.

❧ Calea standard ❧

Calea standard a Școlii vieții presupune trei tipuri de cunoaștere: cunoașterea de tip lumesc, cunoașterea de tip mixt și cunoașterea realizată prin inducție spirituală.

Primul tip de cunoaștere, cunoașterea de tip lumesc, este specifică oamenilor din primele trei clase evolutive. Ea se realizează prin trei modalități: prin activitate sexuală, prin experiențe de viață și prin studiu. Din punct de vedere energeticoinformațional, activitatea sexuală este generatoare de cunoaștere, astfel încât nu trebuie să surprindă faptul că, depășind o anumită ipocrizie cu privire la acest subiect, îi este acordat locul pe care-l ocupă cu adevărat în complicata ecuație a vieții.

Fără nici o îndoială, activitatea sexuală este doar una dintre experiențele vieții, printre multe altele; totuși, datorită faptului că, cel puțin din punct de vedere auric, activitatea sexuală depășește în amploare alte experiențe, este oportun să fie tratată în mod distinct. Unirea trupească și energetică dintre două persoane de sex opus este unul dintre cele mai profunde acte realizate de om în trup material, cu repercusiuni directe asupra destinului și asupra procesului evolutiv general. În timpul actului sexual se produce o unire aurică intensă, care generează modificări ale corpurilor aurice.

Activitatea sexuală este intensă și foarte apreciată de oamenii din primele trei clase - corpurile duh roșu, portocaliu și galben. Totuși, activitatea sexuală nu pune în funcțiune decât corpul emoțional la primele două clase și corpul astral la clasa corespunzătoare nivelului galben al corpului duh. În general, în cazul oamenilor din primele trei clase, corpul emoțional acționează ca o supapă de defulare a unor angoase sau frustrări. Nu contează cu cine, cum, unde și în ce fel se desfășoară activitatea sexuală; la această categorie de oameni contează doar cantitatea. Iubirea persoanelor din primele trei clase se reduce la aspectul exterior și la cantitatea de plăcere ce poate rezulta din actul sexual. În esență, iubirea acestor persoane se bazează pe imaginea vizuală - pe “look” -, pe interes material și pe reacția corpului emoțional și a corpului astral. În cazul în care aceste condiții nu sunt îndeplinite, iubirea nu mai funcționează. Experiențele vieții la persoanele din primele trei clase sunt dure, iar lecțiile învățate au la bază experimentarea suferinței, în una din formele ei de manifestare, începând de la durerea fizică la durerea și suferința psihică.

De regulă, oamenii din primele trei clase sunt stăpâniți de emoții intense, dar și de ambiții foarte puternice. Ambițiile provin din aspectele inferioare ale personalității; ele se materializează prin dorința de îmbogățire ori prin tendința de a urca rapid și fără mult efort treptele scării sociale și profesionale. Dorința de dominare este, la rândul ei, foarte puternică. Aceste persoane intră foarte des în conflict cu anturajul, conflictele

fiind adesea rezolvate prin metode dure: “lucrături” pe la spate, răzbunare, ură, violență mentală sau verbală, uneori chiar fizică. La oamenii din primele trei clase studiul, precum și înțelegerea, rezultă doar din folosirea corpului mental inferior, care filtrează informațiile acumulate. Rezultatul travaliului specific corpului mental inferior este cunoașterea de tip lumesc. Oamenii care funcționează pe baza acestui tip de cunoaștere consideră că lumea materială este singura posibilă; că după moarte urmează dispariția totală și că, în consecință, trebuie să se bucure de viață, pentru că, în fond, “o viață are omul”. Cunoașterea de tip lumesc generează multe conflicte cu anturajul și provoacă reacția instanțelor karmice. Rezultatul este, cel mai adesea, suferința.

De-a lungul încarnărilor trecute, date fiind conjuncturile istorice, majoritatea oamenilor care trăiesc actualmente în lumea materială au suferit morți violente, soldate cu scurgerea sângelui pe pământ. Pentru a cuprinde cu mintea ce înseamnă cu adevărat scurgerea sângelui pe pământ trebuie să ne gândim, de exemplu, la condițiile istorice din antichitate sau din Evul mediu, în care războaiele, asasinatele, crimele și brutalitățile de orice fel erau fapte banale. Majoritatea oamenilor care trăiesc astăzi pe pământ s-au încarnat de cel puțin trei-patru ori, dacă nu mai mult, în astfel de condiții istorice. Decesele violente, urmate de scurgerea sângelui pe pământ, repetate de-a lungul mai multor încarnări succesive, creează, în cele din urmă, o legătură aurică specială a ființei umane cu Spiritul Pământului și cu spiritele naturii. Uneori, oamenii din această categorie pot avea o legătură aurică specială cu ființele îngerești - de exemplu, cu Îngerii Veghetori. Această legătură aurică profundă, consolidată în existențele anterioare, constituie temelia apariției celui de-al doilea tip de cunoaștere: cunoașterea mixtă.

Cunoașterea mixtă apare doar la oamenii care au parcurs primele trei clase, urcând în clasa a patra. În clasa a patra intră în funcțiune chakra anahata, iar corpul duh dobândește culoarea aurie. Cunoașterea mixtă se bazează, la fel ca și cunoașterea de tip lumesc, pe trei coordonate: activitatea sexuală, experiențele vieții și studiul. Activitatea sexuală a oamenilor din clasa a patra este situată pe un nivel superior primelor trei. Dacă în primele trei clase, corpul emoțional și corpul astral erau cele ce se activau în momentele actului sexual, în a patra clasă “greul” este susținut de un corp nou format: corpul mental superior, care nu există decât într-un stadiu incipient la primele trei clase. Oamenii din clasa a patra nu mai văd în partener un simplu obiect sexual, precum cei din primele trei clase, ci un dar pe care înțeleg să-l protejeze în măsura posibilităților. Ei acordă partenerului aceleași drepturi, responsabilități și obligații. Acest fapt provoacă efecte aurice importante, fiind primul pas spre comuniunea sufletească dintre oameni.

Oamenii din clasa a patra au o bogată experiență de viață, acumulată în multe încarnări anterioare. Suferințele, evenimentele dramatice prin care au trecut și scurgerea repetată a sângelui pe pământ în existențele anterioare permit oamenilor din clasa a patra înțelegerea intuitivă a marilor legi ale universului și o conștientizare mai profundă a ființei proprii. Totuși, în condițiile existenței actuale, oamenii din cea de-a patra clasă, corespunzătoare nivelului auriu al corpului duh, care funcționează pe baza cunoașterii de tip mixt, întâmpină multe dificultăți, mai ales când au de-a face cu oameni din primele trei clase. Dacă am încerca să facem o caracterizare succintă, am putea spune că oamenii din clasa a patra sunt, într-un fel, ruși de ambițiile și de

dorințele ce-i preocupă pe oamenii din primele trei clase. Interesul lor este, cel mai adesea, orientat spre înțelegerea mecanismelor de funcționare ale cosmosului și ale ființei umane, mai curând decât spre problemele cotidiene; de aceea, adeseori, celor din primele trei clase acești oameni li se par că sunt “cu capul în nori”. În cazul oamenilor din clasa a patra, studiul este un factor foarte important de progres. Prin formarea corpului mental superior și, ulterior, prin formarea corpului spiritual, oamenii din a patra clasă înțeleg lumea altfel decât oamenii din primele trei clase, care funcționează doar pe baza corpului mental inferior.

Al treilea tip de cunoaștere este realizat prin inducție spirituală. Prin inducție spirituală, omul poate avea acces la cunoașterea ființelor transfizice, în funcție de calea pe care a ales-o. Omul poate cunoaște - în primele faze doar fragmentar - ceea ce cunoaște respectiva ființă. De fapt, omul cunoaște prin ființa respectivă. În orice caz, cunoașterea realizată prin inducție spirituală nu aparține sufletului omului, care nu se luminează din interior, ci din exterior. Influența prin inducție spirituală a unei ființe îngerești se aseamănă cu lumina unui far care luminează ceea ce nu are lumină proprie. Când “farul” spiritual este stins, sufletul omului nu mai este luminat. Cunoașterea realizată prin inducție spirituală poate îmbrăca mai multe forme, în funcție de alegerea omului. Astfel, în funcție de exercitarea liberului arbitru și de efectele provocate asupra structurii aurice umane, cunoașterea realizată prin inducție spirituală poate fi de patru feluri. Prin libera alegere, omul se poate conecta, prin inducție spirituală, la una dintre cele patru căi menționate.

Primul tip de cunoaștere realizată prin inducție spirituală este specific căii standard, ce presupune “munca de dreaptă învățatură”. Acest tip de cunoaștere este accesibil oamenilor al căror corp duh este situat cu precădere la nivelul culorilor galben, auriu și albastru - clasele trei, patru și cinci ale Școlii vieții -, mai ales în cazul în care încep să aibă chakrele activate parțial prin acțiunea Sfântului Duh, în funcție de Raza pe care “lucrează”. Astfel de oameni au formate cel puțin o parte din siglele chakrelor. În virtutea corespondenței dintre macrocosmos și microcosmos, în momentul în care structura aurică a unui om capătă o vibrație înaltă datorită formării parțiale a unei sigle la nivelul unei chakre, el intră, ca un diapazon, în rezonanță cu ființele cosmice corespondente - Îngeri, Arhangheli, Puteri etc.

Al doilea tip de cunoaștere realizată prin inducție spirituală este specific căii zeilor. În acest caz, practicantul intră în rezonanță spirituală cu zeul corespondent, al cărui nume îl folosește ca “suport” mental. El obține astfel o cunoaștere realizată prin inducție spirituală; cunoașterea respectivă nu este a omului, ci a zeului, care o împrumută protejatului său. Acest tip de cunoaștere apare în ziua de astăzi la oamenii care se dedică practicării unor tehnici de tip yoga. Semnele, mantrele (repetarea unor nume ori silabe), yantrere (diagramele mistice) și toate celelalte simboluri folosite reprezintă doar mijloace prin care un om poate obține o cunoaștere realizată prin inducție spirituală specifică vechii căi a zeilor.

Al treilea tip de cunoaștere realizată prin inducție spirituală este specific căii întunecate. Omul care alege această cale intră în rezonanță energetico-informațională cu o ființă luciferică, căreia îi plătește un anumit preț. Cel mai adesea, prețul este acceptarea tacită ca sufletul să-i fie preluat după moarte și dus în lumea ființelor luciferice. Mijloacele prin care un om poate intra în rezonanță spirituală cu ființele

luciferice sunt, la fel ca în cazul căii zeilor, mantrile (repetarea unor nume ori silabe), yantrile (diagramele mistice), simbolurile sau ritualurile. În această categorie intră chiar și simplele tatuaje, tot mai răspândite astăzi pe întreg mapamondul, care pun omul în legătură directă - în comuniune aurică - cu ființele luciferice. În fond, tot ce face omul, de la adoptarea unui mod de comportament la alegerea vestimentației, exprimă poziția sa față de cosmos și, mai ales, reflectă alegerea (mai mult sau mai puțin) inconștientă a uneia dintre căi.

Al patrulea tip de cunoaștere realizată prin inducție spirituală este specifică căii hristice. Este vorba despre cunoașterea realizată prin intermediul corpului haric al plaselor mesianice, care se formează doar în urma rostirii numelui lui Iisus Hristos.

☞ Calea zeilor ☜

Datorită faptului că se considera că Școala Vieții este prea lentă și necesită un efort prea mare, în vremurile străvechi au fost puse la punct tehnici de inițiere pentru accelerarea a ceea ce ei denumeau “evoluție spirituală”.

Vechile tehnici de inițiere au fost dezvăluite oamenilor din lumea materială de către zei (zeii nu erau alții decât oamenii primordiali ai primelor două generații); din acest motiv, calea accelerată de evoluție spirituală a fost denumită **calea zeilor**. Astăzi nu se mai cunosc cu prea mare exactitate străvechile tehnici inițiatice anterioare mării ștergeri, după cum nu se mai cunosc cu prea multă exactitate nici cele utilizate pe scară largă în antichitatea cunoscută de istoriografie. Doar puține mituri păstrate până în ziua de astăzi mai amintesc tehnicile inițiatice folosite în antichitate; este vorba despre miturile ce erau propovăduite cândva în Egipt, Sumer, Fenicia, Grecia, Dacia, China, India etc. Singurele tehnici inițiatice care au străbătut timpurile și încă sunt în uz în ziua de astăzi sunt tehnicile de tip yoga. Tehnicile yoga actuale reprezintă astfel ultima reminiscență a străvechii Căii a zeilor, prin intermediul cărora umanitatea străveche a încercat accelerarea evoluției spirituale.

În ziua de astăzi practicarea unor forme de yoga - de exemplu hatha, laya, mantra sau raja yoga - produce la nivelul aerei efecte diverse: corpul eteric exterior devine ca un vulcan ce emite lumini, sunete și mirosuri intense, corpul mental inferior crește în volum și în intensitate, iar corpul astral scade proporțional. Totodată, tensiunea și intensitatea corpului eteric exterior devin mari, iar din chakra muladhara pornesc jerbe de energii multicolore ce urcă prin canalul Sushumna. La rândul lor, chakrele devin mai strălucitoare. Jerbele de lumini, care pornesc din muladhara, ies în final prin chakra sahasrara ca printr-o fântână arteziană ce împrăștie apa pe mai mulți metri în jur. Totuși, acele jerbe de lumini multicolore nu sunt ceea ce se înțelege astăzi prin Kundalini. Energia Kundalini este incoloră, în timp ce jerbele de lumini despre care este vorba aici sunt multicolore.

Referitor la acest subiect sunt, totuși, de constatat câteva aspecte. În primul rând trebuie constatat că tehnicile yoga folosite astăzi nu influențează decât corpurile aurice exterioare (eteric, astral, mental inferior), nu și corpul eteric interior sau corpul sufletului. Cu atât mai puțin corpul duh. În concluzie, tehnicile yoga n-au nimic în comun cu “evoluția spirituală” a ființei profunde a omului. În al doilea rând este de constatat faptul că prin intermediul tehnicilor yoga actuale nu se poate accede decât la

un tip de cunoaștere realizată prin inducție spirituală. Prin intermediul tehnicilor, tehnicilor yoga folosite astăzi (semne, suporturi și simboluri: poziții corporale - asanas și mudras; exerciții respiratorii - pranayama; vizualizarea unor imagini - yantră sau mandale; rostirea unor sunete modulate informațional - mantras; ritualuri diverse etc) practicantii yoga determină creșterea unilaterală a nivelului vibratoriu al aurei proprii și se conectează energetic ființelor spirituale necorporale, denumite zei. Aceasta înseamnă că este vorba despre o cunoaștere reflectată, realizată prin inducție.

De exemplu, prin repetarea unui sunet modulat informațional - mantras - practicantul intră în rezonanță cu un zeu oarecare, iar rezultatul este activarea unei chakre - să spunem manipura. Se pune în acest context o întrebare foarte simplă: ce este, de fapt, acest sunet modulat informațional - mantras - despre care se spune că activează chakra manipura ? Răspunsul, la rândul său, este la fel de simplu: sunetul mantrei respective (sau un sunet asemănător ca modulație energetico-informațională) este apropiat de sunetul de fond al chakrei manipura; în consecință, repetarea omonimului ei sonor provoacă, după principiul diapazonului, activarea chakrei. Într-un fel, chakra manipura este "păcălită" și determinată să se activeze prin rostirea sunetului ei de fond. Activându-se, chakra manipura dobândește o vibrație specifică, care conectează practicantul cu toate celelalte elemente ale sistemului: cu elementele subtile sau fizice ale cosmosului (denumite *tattvas* de scrierile indiene), și cu ființele necorporale corespondente - zeii. În acest mod, practicantul dobândește o cunoaștere realizată prin inducție spirituală.

Există, fără nici o îndoială, un mare pericol pentru orice practicant care încearcă să dobândească acest tip de cunoaștere prin intermediul tehnicilor yoga. Acest pericol survine în cazul în care practicantul nu este pregătit - din punct de vedere evolutiv - pentru activarea chakrelor. Există o diferență fundamentală între intrarea în stare de funcționare a unei chakre și activarea ei, iar acest aspect trebuie să pună în mod serios pe gânduri orice practicant al tehnicilor yoga. O chakră - în exemplul discutat, chakra manipura - intră în funcțiune doar în decursul existențelor succesive, prin acumularea unor experiențe de viață. Oamenii sub un anumit nivel evolutiv, de exemplu oamenii cu corpul duh de culoare galbenă, comit o mare eroare prin recurgerea la astfel de exerciții, căci clasa a treia a Școlii vieții corespunde doar intrării în stare de funcțiune a chakrei manipura, nu și activării ei. Ca principiu general, sunetul mantrei poate provoca, într-adevăr, activarea chakrei manipura, dar oare ce se întâmplă atunci când omul nu are deja această chakra în stare de funcțiune ? Și în acest caz răspunsul nu este prea complicat: repetarea unei mantre provoacă, într-adevăr, activarea artificială a chakrei manipura; omul respectiv, ca nivel evolutiv, nu este pregătit pentru așa ceva și, drept urmare, își perturbă grav întregul sistem auric.

Aceleași aprecieri sunt valabile pentru toate chakrele și pentru toate structurile aurice. Concluzia se impune de la sine și este la îndemâna oricui: prin folosirea semnelor, simbolurilor și suporturilor specifice tehnicilor yoga, omul în cauză "păcălește" structura energetico-informațională proprie, determină trezirea unor potențialități latente înainte de vreme și, implicit, se asociază energetic prin inducție vechilor zei, fără a cunoaște cu adevărat ce înseamnă o asemenea aventură spirituală. În final se păcălește pe el însuși, cu consecințe nefaste asupra structurii sale aurice. De altfel, astfel de evenimente se petreceau frecvent acum câteva mii de ani, când

structura aurică a oamenilor era diferită de cea actuală și era relativ pretabilă la astfel de aventuri spirituale. În vremurile trecute, urmând vechea cale a zeilor, prin tehnici asemănătoare până la un punct tehnicilor yoga actuale, într-o perioadă destul de scurtă, mulți oameni au reușit să dobândească puteri magice - siddhisuri. Inițial, oamenii din acele vremuri nu au înțeles marele pericol ce bătea la ușă, deoarece accelerarea procesului evolutiv și dobândirea siddhis-urilor înainte de a fi fost pregătiți, a dus, în cele din urmă, la creșterea mândriei și a egoismului. Dobândirea capacităților spirituale și puterilor magice înainte de obținerea maturității necesare, ca efect al activării artificiale a chakrelor, a pus în pericol chiar existența planetei. “Marea ștergere”, care încă stăruie ca o imensă pată întunecată în memoria colectivă a umanității, reprezintă un exemplu concludent.

La toate acestea s-a mai adăugat încă ceva, iar acest ceva merită reamintit: prin folosirea unor tehnici inițiatice care presupun suporturi, semne sau simboluri specifice străvechii căi a zeilor, practicantul intră în disonanță cu cosmosul și cu modul în care este structurată structura aurică în ziua de astăzi. După evenimentele petrecute acum 2000 de ani - întruparea, răstignirea, moartea pe cruce, învierea și înălțarea la cer a lui Iisus Hristos - s-a modificat atât structura energetico-informațională a cosmosului, cât și structura energetico-informațională a omului. Datorită modificărilor produse la nivelul macrocosmosului și la nivelul microcosmosului, cunoașterea realizată prin intermediul tehnicilor yoga nu mai este viabilă, întrucât folosește suporturi și semne - adică imagini mentale, sonore sau vizuale: mantras, yantras, asanas sau mudras - care nu mai au corespondent în macrocosmosul actual. De altfel, activitatea vechilor zei s-a cam încheiat cu mult timp în urmă, iar încercările disperate de a-i “resuscita” energetico-informațional și spiritual printr-o inducție de tip feedback - conexiune în ambele sensuri - poate duce la blocaje majore ale structurii aurice ale practicanților tehnicilor yoga - mai ales ale practicanților care au fost botezați în rit creștin.

Mulți dintre vechii zei (oamenii primordialii din primele două generații) nu se mai manifestă precum odinioară sau, mai corect spus, nu mai sunt activi precum odinioară. Unii oameni primordialii ce au dobândit titulatura de zeu au părăsit locațiile pe care le-au ocupat în vremurile străvechi, alții s-au luminat și au trecut în alte locații transfizice; unii chiar s-au întrupat prin femeie în lumea materială. Deși aceștia au cam dispărut din cosmosul spiritual, mai există anumite imagini ale lor, care, cercetate atent, apar oarecum statice ca niște fotografii sau, mai degrabă, ca niște holograme. Imaginile holografice sunt alimentate mereu de oamenii care se concentrează asupra lor, fie prin repetarea numelor lor - ceea ce în limba sanskrită poartă numele de “japa” - , fie prin practici magice sau ceremoniale etc. Ele îi pot păcăli pe unii practicanți sau clarvăzători cu care “discută”, dar nu sunt vii, fiind doar imagini remanente, reziduale, a ceea ce au fost cândva. Mai mult decât atât, mulți dintre cei considerați de practicanții yoga a fi zei, evocați deseori în vechile scrieri indiene, au fost, încă de la început, ființe luciferice foarte periculoase (cu “grade” mari în structura ierarhiei întunecate), spirite întunecate ale naturii, semizei rezultați din împreunarea unor îngeri cu fiicele oamenilor etc. După dispariția vechilor zei de pe eșichierul cosmosului, aceste ființe luciferice s-au substituit într-un mod fraudulos celor adevărați și subzistă energetic prin intermediul celor care-i invocă. De fapt, activitatea vechilor zei a fost și este blocată de intervenția Fiilor Luminii și a lui Dumnezeu făcut om: Iisus Hristos.

Trebuie remarcat și un alt fapt, la care, după câte se pare, mulți practicanți ai tehnicilor yoga nu s-au gândit încă. Este evident că toți oamenii care trăiesc în arealul creștin, nu s-au născut la întâmplare aici și acum. La puțin timp după momentul nașterii, independent de dorința sau de voința lor, oamenii care trăiesc actualmente în spațiul creștin au fost botezați în rit creștin, ceea ce înseamnă că, încă din fragedă pruncie, s-au încărcat auric într-un anumit mod. Ei au fost deja botezați în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Astfel, prin botez și prin apartenența aurică la arealul creștin, ei au intrat sub o anumită influență energetico-informațională și spirituală. În consecință, de-a lungul vieții, în decursul “muncii de dreaptă învățatură”, în funcție de o mulțime de factori, structurile lor aurice au dobândit o anumită dinamică și un impuls teleologic clar definit, iar practicarea unor tehnici străine de spiritul creștin, la fel ca și invocarea unor zei poartă numele de trădare.

Ținând cont de toate aceste informații, devine limpede că practicarea vechilor forme inițiatice provoacă mari perturbări ale structurii aurice umane. Chiar dacă nu sunt vizibile în timpul vieții, perturbările aduse structurii aurice apar după momentul morții, când practicanții unor astfel de tehnici pot avea parte de o mare dezamăgire. În urma eforturilor asidue depuse de-a lungul vieții în vederea unei iluzorii “evoluții spirituale”, în loc să devină mai evoluți, practicanții care se avântă în aventuri spirituale cu grad mare de risc au nefericita surpriză de a nu mai vibra cu ceea ce este cosmosul spiritual în actuala etapă de dezvoltare și de a fi plasați - de fapt, de a se fi plasat ei înșiși - într-o poziție de neînviat. Dedicându-se unor tehnici spirituale care nu sunt în rezonanță cu structura energetico-informațională actuală, practicanții intră în disonanță cu ei înșiși, precum și cu cosmosul spiritual. Nu numai că nu parcurg vreun proces de “evoluție spirituală” accelerată, dar efectele pe termen lung, în încarnările viitoare, ca și în existența de dincolo de moarte, sunt dăunătoare.

De altfel, mulți practicanți ai tehnicilor yoga se întrebă de ce simt interior că nu mai vibrează cu lumea aceasta, cu propriul lor trup, cu restul oamenilor - sau de ce destinul personal le pune atâtea piedici. Este foarte ciudat și faptul că, în ziua de astăzi, nu se întrebă nimeni cum de este posibil ca, din sutele de mii de practicanți yoga, nici un occidental să nu fi atins “iluminarea”, cu toate că a respectat toate procedurile tehnice cerute? Răspunsul este doar unul singur: nu mai este posibil. Semnele, suporturile și simbolurile folosite în tehnicile yoga nu mai au corespondent energetico-informațional la nivelul macrocosmosului și la nivelul microcosmosului. Ele reprezintă ceva ce nu mai este în rezonanță cu structura umană actuală; ceva ce provoacă suferință, nefericire, boală, accidente și nu evoluție spirituală; oricum, despre “trezirea” lui Kundalini sau despre “iluminarea spontană” nici nu poate fi vorba.

Probabil că mulți practicanți ai tehnicilor yoga ar fi uimiți să afle câte ființe luciferice dau târcoale “ashramurilor” și locurilor în care își desfășoară activitățile specifice. Și, poate că, practicanții tehnicilor yoga de astăzi ar trebui să recitească, fără prejudecăți, vechile scrieri indiene, de exemplu Bhagavat Gita, Upanishadele, Puranele, Yoga Sutra a lui Patanjali etc. Poate vor simți singuri în adâncul sufletului lor că toate aceste scrieri se adresează unei alte epoci, unui alt tip de om și unui alt tip de structură aurică. După ce vor fi recitat aceste scrieri, care reprezintă chintesenta unei forme de cunoaștere străvechi, poate vor avea răgazul de a se întreba, o dată în plus, dacă concepțiile ce stau la baza practicilor yoga mai sunt de actualitate.

CALEA HRISTICĂ

☞ Izvorul de Lumină ☞

În istoria umanității s-au petrecut multe evenimente care au modificat atât Pământul ca planetă materială, cât și structura sa spirituală - Terra aurica. Paralel cu modificarea structurii materiale a Pământului s-a modificat și structura sa aurică; concomitent s-a modificat și structura energetico-informațională a omului: aura.

În acest context nu trebuie să surprindă faptul că din punct de vedere al structurii aurice, omul nu a fost totdeauna așa cum se prezintă astăzi. Există o mare diferență între modul în care se prezenta ființa umană acum 3000 de ani sau acum 2500 de ani și modul în care se prezintă astăzi.

Este, de altfel, cunoscut faptul că transformările petrecute la nivelul globului terestru - atât cele geologice, cât și cele istorice - sunt în legătură directă cu ființele umane. Evenimentele petrecute pe scena istoriei universale reprezintă doar vârful aisbergului sau interfața unor evenimente spirituale de mare amploare. Toate evenimentele istorice au modificat, într-un fel sau altul, atât destinul imediat al oamenilor, cât și structura aurei umane. De fapt, fiecărui eveniment petrecut în lumea materială îi corespunde un eveniment petrecut în lumea spirituală, la nivelul global al Terrei aurica.

Este bine cunoscut și faptul că în răstimpul miilor de ani ce s-au așternut peste tot ce există în Terra aurica, structura aurică a ființei umane a cunoscut o modificare treptată. În cosmos, totul este supus transformării. Omul, ca spirit încarnat în lumea materială, a cunoscut o transformare neîncetată. Corpurile aurice și-au modificat structura, iar chakrele au intrat progresiv în stare de funcționare. La rândul său, corpul duh a suferit un proces de “coacere alchimică”, maturizându-se neconținut - un fel de “ardere la alb” -, devenind din ce în ce mai diafan și mai deschis la culoare. Scopul acestei maturizări spirituale este reîntoarcerea la Dumnezeu.

În afara acestor transformări lente, de durată, ale structurii aurice umane s-au produs și transformări rapide, unele chiar bruște. **Cel mai important eveniment desfășurat de-a lungul istoriei Terrei aurica**, eveniment cu consecințe de mare amploare asupra destinului și asupra structurii aurice a oamenilor, **a fost și este întruparea, acum 2000 de ani, a lui Iisus Hristos**. Acum aproape 2000 de ani, Iisus Hristos afirma că nu a venit să strice Legea, ci s-o împlinească. Și, într-adevăr, prin întruparea lui Iisus Hristos, acum 2000 de ani, Legea cea veche a primit un nou impuls, devenind Legea cea Nouă. Astfel, calea standard a suferit un impuls decisiv, devenind calea Hristică de reîntoarcere a oamenilor la Dumnezeu.

Pentru concepția materialistă - prin aceasta înțelegându-se concepția istoriografică - Iisus Hristos nu are prea mare importanță în ecuația istoriei omului și a lumii. Este ilustrativ doar faptul că, cel mai adesea, Persoana lui Iisus Hristos este pusă în discuție doar într-un mod ipotetic. De asemenea, pentru acei comentatori care văd peste tot extraterestri, totul este cum nu se poate mai limpede: Iisus Hristos a fost în contact cu extraterestrii ! Este însă surprinzător modul în care, actualmente, concepția ce se autodefineste drept “spiritualistă”, care în mare parte este bazată pe vechea filosofie orientală (filosofie ce stă și la baza sistemului de practici yoga), înțelege Persoana lui Iisus Hristos.

“Spiritualismul” despre care vorbim în aceste pagini, destul de răspândit în ziua de astăzi, nu este, la urma urmei, decât un materialism spiritualizat, coafat cu o tentă de exotism oriental. Concepția spiritualistă actuală este, în fond, un hibrid rezultat din amestecul concepțiilor provenite din arealul extrem oriental cu concepția materialistă. Acest tip de concepție spiritualistă consideră că Iisus Hristos a existat în realitate; nu se îndoiește, precum istoriografia și nici nu interpretează evenimentele de acum 2000 de ani doar din perspectiva ipotetic-istoriografică. Totuși, consideră că Iisus Hristos nu a fost decât un inițiat printre atâția alții, un personaj istoric care a manifestat puteri psiho-spirituale - siddhisuri -, cu ajutorul cărora a realizat minuni. Printre atâtea minuni realizate de diverși inițiați de-a lungul timpului, cele realizate de Iisus Hristos nu sunt, pentru acest tip de concepție, cu nimic mai importante sau mai grandioase decât cele ale unor mistici hinduși sau tibetani, precum Milarepa sau Sai Baba.

Pentru acest tip de concepție spiritualistă, Iisus Hristos nu a fost decât un inițiat printre mulți alții, iar un inițiat veritabil se putea desăvârși fie în Egipt, patria inițierilor în antichitate, fie în India. Acesta este motivul pentru care acest tip de concepție găsește că este mai important să demonstreze, de exemplu, faptul că Iisus Hristos a fost inițiat în Marea Piramidă de la Gizeh ori că a călătorit în India, decât să se ocupe de Persoana Sa. Acest tip de concepție spiritualistă consideră, de asemenea, că este mai important de cercetat ce a făcut Iisus Hristos până la vârsta de 30 de ani, când a avut loc Botezul în Iordan, decât după aceea. În acest context, scrierile sacre creștine, inspirate de Sfântul Duh, sunt din start ocolite, ca și cum n-ar exista, iar atunci când sunt luate în calcul, sunt interpretate în mod “original”, cu scopul declarat de a fi epurate de “zgura” ce s-a așternut asupra lor. De asemenea, acest tip de concepție spiritualistă uită prea ușor că spiritualitatea orientală este diferită de cea occidentală actuală, pentru simplul fapt că se adresa altor vremuri și altor tipologii umane. Între timp, vremurile s-au schimbat; la rândul lor, oamenii - care trăiesc sub vremuri - s-au schimbat. Este lesne de remarcat pentru orice om cu mintea limpede, care nu funcționează doar pe baza unor idei preconceptuate, că tipul de om descris de vechile scrieri indiene este diferit structural de tipul occidental, iar încercarea unor occidentali sau chiar a unor orientali contemporani de a semăna modelului străvechi este nepotrivită.

Cercetarea structurii aurice a omului, observarea lumii eterice de către Eugen, dar mai ales explicațiile primite, aruncă o altă lumină asupra Persoanei lui Iisus Hristos și asupra evenimentelor petrecute acum 2000 de ani în Palestina. Pe baza tuturor acestor informații se poate schița o concepție unitară, adaptată modului actual de înțelegere.

Prima concluzie ce rezultă din investigarea lumii eterice de către Eugen sau din explicațiile ființelor de acolo este că Iisus Hristos nu a fost un inițiat sau un profet oarecare, care să fie comparat cu vechii inițiați, precum Enoch, Apollonius din Tyana, Zarathustra sau Buddha. Toți vechii inițiați, de la Enoch la Moise, de la Zarathustra la Buddha au fost oameni care s-au încarnat în lumea materială și care au parcurs un proces de elevare spirituală. Iisus Hristos nu este însă un om care să fi avut nevoie să parcurgă etapele evoluției umane în trup omenesc, precum vechii inițiați, iar scopul încarnării Sale în lumea materială, în trup omenesc, a fost altul. Spre deosebire de toți inițiații și măștrii spirituali ai diferitelor popoare, Iisus Hristos este Dumnezeu întrupat, nu om “iluminat”. Iisus Hristos este Ființă din Ființa lui Dumnezeu. Tatăl, Fiul și Sfântul Duh formează o unitate nedespărțibilă, deși se manifestă prin Trei Persoane. Lumină din Lumină, Ființă din Ființa Tatălui, Iisus Hristos S-a născut “mai înainte de toți vecii” - încă din vremea în care cosmosul, Îngerii, Arhanghelii, Serafimii, Heruvimii și oamenii nu erau creați. Iisus Hristos este Unicul Fiu al lui Dumnezeu, “născut, nu făcut”. Dacă omul, ca spirit, este o scânteie din Dumnezeu care s-a întrupat printr-un proces de coborâre, iar profeții, măștrii spiritului sau marii inițiați ai lumii sunt oameni care - într-un fel sau altul - au încercat să refacă traseul invers, Iisus Hristos este Dumnezeu coborât în mijlocul oamenilor, în lumea materială, pentru a-i scoate dintr-un mare impas și pentru a-i readuce la demnitatea inițială, aceea de Fii ai lui Dumnezeu, precum erau odinioară înainte de cădere.

Concepția spiritualistă mai face încă o confuzie de mari proporții, afirmând adesea, nici mai mult nici mai puțin, că “Hristos este adevăratul Lucifer”. Această confuzie este bazată pe interpretarea eronată a unui fragment din Biblie. Baza de plecare a acestei confuzii destul de răspândite este denumirea acordată lui Lucifer în textul biblic: Lux, strălucitorul Fiu al dimineții. Se știe foarte bine, iar textul biblic confirmă aceasta, că, înainte de răzvrătire, Lucifer a fost într-adevăr un înalt Heruvim, supranumit “Purtătorul de Lumină”, adică Lux. Spiritualismul actual afirmă despre Iisus Hristos că este, la rândul său, un Purtător de Lumină, uitând totuși aspectul fundamental: Iisus Hristos nu este un Purtător de Lumină, ci este însuși “Izvorul de Lumină”, ceea ce nu este același lucru. Diferența dintre Purtătorul de Lumină și Izvorul de Lumină este ca de la cer la pământ, sau ca de la Rai la iad. Dumnezeu este singura ființă din care izvorăște Lumina. De aceea, în lumea eterică, Dumnezeu este, uneori, denumit “Izvorul de Lumină”. Ființă din Ființa lui Dumnezeu, Iisus Hristos este, la rândul Său, “Izvorul de Lumină” - este “Cel din care izvorăște Lumina”. Heruvimii, Serafimii, Tronurile, Arhanghelii, Îngerii, spiritele naturii etc sunt doar Purtători de Lumină, adică ființe care reflectă Lumina primită de la Dumnezeu. Nici una dintre aceste înalte ființe cosmice nu poate emana Lumină cu de la sine putere. Sfânta Treime formată din cele Trei Persoane nedespărțibile - Dumnezeu-Tatăl, Iisus Hristos și Sfântul Duh - este “Izvorul de Lumină” nepieritor, datorită căruia există cosmosul și toate ființele.

Totuși, complexitatea Persoanei Iisus Hristos, depășește cu mult înțelegerea omenească limitată. De aceea, trebuie remarcat cu multă luciditate faptul că multe aspecte legate de Iisus Hristos depășesc în amploare și complexitate tot ce poate concepe un om. Așa cum firul de nisip nu poate face nici un fel de apreciere asupra plajei din care face parte, așa cum picătura de apă nu poate face nici o apreciere asupra

oceanului, tot astfel oamenii nu pot să conceapă amploarea și complexitatea fără seamă a celei mai înalte ființe spirituale care s-a încarnat vreodată în trup material. A vorbi despre Persoana divină a lui Iisus Hristos implică și un mare risc. Minte omenească - intelectul sau rațiunea -, schimbătoare, inconsecventă și limitată, poate greși foarte lesne. Este, într-adevăr, un risc foarte mare de a scrie greșit despre Iisus Hristos, dar poate că este un risc și mai mare a nu scrie deloc sau de a-L ocoli - așa cum se face, de cele mai multe ori, astăzi. Din păcate, în afara exegezei istoriografice care se ocupă în special cu datele istorice - ca și cum numai prin datele istorice poți înțelege esența unui fenomen -, Iisus Hristos este mereu pus la timpul trecut și privit doar din această perspectivă. Totuși, departe de a aparține trecutului, Iisus Hristos aparține prezentului și, mai cu seamă, viitorului. Punctul de vedere al unui mistic cu privire la Iisus Hristos, nu are nimic în comun cu punctul de vedere al unui istoriograf. Dacă istoriograful consemnează rămășițele pământești ale trecutului - documente arheologice, scrieri vechi etc -, misticul trăiește în *prezentul continuu*, conștientizând o părticică din Prezența Ființei Hristice.

Interesant de remarcat este însă faptul că omul obișnuit este la fel de aproape ca și misticul de Iisus Hristos, atunci când se roagă sau atunci când îi cere sprijinul. Pentru omul care-I cere sprijinul, Iisus Hristos nu aparține doar trecutului ca pentru istoriograf. Pentru omul care, într-un moment de cumpănă, îi cere sprijinul, Iisus Hristos este alături: aici și acum. Nu în trecut, nu în viitor, nu aflat într-o navă spațială (așa cum cred într-un mod halucinant o serie de autori, adepți ai concepției paleoastronautice, care se consideră “raționaliști” și “progresiști”), nu aflat undeva departe, deasupra norilor, ci foarte aproape: alături. Pentru oamenii obișnuiți, Iisus Hristos este “aici și acum”, este o Prezență continuă și, ca de obicei, forul interior al oamenilor nu greșește niciodată.

❧ Modificarea aurei omului ❧

Scopul principal al existenței omului în lumea materială este reîntoarcerea la Dumnezeu; doar existența în lumea materială permite acumularea de experiență și, implicit, de moralitate.

Cele două caracteristici fundamentale pot fi măsurate la nivelul structurii aurice a fiecărei ființe umane întrucât structura aurică este o hartă a traseului pe care acesta l-a parcurs. Dezvoltarea spirituală a omului înseamnă modificarea parametrilor corpurilor aurice - de la corpul duh la ultimul strat al aurei - și activarea progresivă a chakrelor. Trezirea progresivă a tuturor energiilor, deblocarea nadisurilor și punerea în funcțiune a tuturor chakrelor - petală cu petală -, paralel cu dezvoltarea corpurilor aurice se constituie a fi modelul standard de evoluție: Școala Vieții.

În timpurile străvechi, structura energetică-informațională a omului era diferită de cea actuală. În vechime, ființa umană era structurată auric aproximativ așa cum este descrisă în vechile scrieri indiene. Oamenii de atunci au înțeles foarte repede că evoluția standard este înceată și anevoioasă, astfel că au creat tehnici care s-o grăbească. În timpurile străvechi, prin tehnici asemănătoare tehnicilor yoga de astăzi, paradigma evoluției umane putea fi parcursă foarte rapid. Aceasta a fost calea zeilor, care a fost comunicată oamenilor de către zei.

Ulterior, oamenii au dat o finalitate diferită capacităților dobândite prin tehnici inițiatice, în funcție de interesele de moment. Urcând progresiv treptele inițiatice ale căii zeilor, prin trezirea forțată a unor emisii ale energiei Kundalini și prin activarea artificială a chakrelor, oamenii din vechime au dobândit puteri magice și psiho-mentale mari - siddhisuri -, pe care însă le-au folosit în interese egoiste. O parte dintre cei care atinseseră astfel de puteri au devenit superoameni. Mulți dintre ei s-au crezut a fi asemenea zeilor, dar prin alunecarea pe panta egoismului s-au rupt de Dumnezeu. Orbiți de propriile puteri, seduși de ființele luciferice, superoamenii din vechime au devenit trufași, obraznici, cruzi, pofticoși. Într-un cuvânt, au “căzut”. Este dificil de înțeles astăzi cum erau acei superoameni, care făceau ce doreau, fără a da socoteală nimănui. Doar câteva dintre vechile scrieri, printre care Enuma Eliș, Popol Vuh, Mahabharata sau Ramayana - care oricum nu mai sunt astăzi luate în seamă, fiind interpretate ca niște “fantezii” ale oamenilor din vechime, speriați de fenomenele meteorologice - menționează grozăviile și războaiele devastatoare care au avut loc între diferite grupări de oameni, deveniți peste noapte asemănători zeilor. Unii dintre ei puteau manipula forțele naturii, alții puteau distruge comunități doar cu forța gândului. În momentul în care umanitatea a atins cel mai de jos punct al evoluției sale, în care destinul rasei umane era în cumpănă, iar karma se acumulase într-un mod intolerabil pentru instanțele cosmice, a avut loc evenimentul denumit “marea ștergere”. La “marea ștergere” vechea umanitate, coruptă și decăzută, a pierit.

Ulterior, Tatăl ceresc, Dumnezeu, a dat o nouă șansă umanității; când Pământul a devenit iarăși capabil să susțină viața, oamenii s-au înmulțit și s-au răspândit din nou în lumea materială. Din păcate, chiar și după “marea ștergere”, umanitatea a repetat aceleași erori comportamentale; aceleași puteri folosite abuziv, aceeași mândrie exagerată, că doar ființele luciferice nu stăteau cu mâinile în sân, cum nu stau nici astăzi. Astfel, din nou, karma generală a umanității s-a deteriorat de la un secol la altul, de la o perioadă la alta și totul se îndrepta spre un dezastru general. Atunci, în miezul istoriei umanității, când căderea atinsese iarăși cel mai jos punct, undeva, în Cerul cel mai înalt, s-a pus problema “ce-i de făcut”, căci alternativele erau doar două: ori speța umană avea să dispară, ori trebuiau limitate capacitățile ființelor umane de a dobândi puteri magice - siddhis - care, folosite abuziv, puneau în pericol Ordinea lumii.

Decizia luată în Cerul cel mai înalt a salvat umanitatea de la autodistrugere. Pentru salvarea umanității a fost nevoie de Sacrificiul Suprem: a doua Persoană a Sfintei Treimi, Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a coborât din Ceruri, S-a întrupat, a suferit, S-a răstignit pe Sine pe Crucea Lumii, a murit, a înviat a treia zi, deschizând o nouă epocă în istoria umanității. Acesta a fost cel mai important eveniment al istoriei umanității. Evenimentele petrecute acum aproape 2000 de ani în Palestina au constituit modalitatea cea mai eficientă, dar și cea mai dramatică, prin care umanitatea a fost salvată de la un dezastru iminent. Mai mult decât atât, prin întruparea Fiului Lui Dumnezeu, Iisus Hristos, s-au creat premisele pentru ca umanitatea să fie mântuită.

În urma acestor evenimente decisive, sistemul auric uman și fiziologia aurică au cunoscut o modificare structurală extrem de importantă. Din punct de vedere al compoziției auri umane, de două mii de ani se poate vorbi despre un nou tip de umanitate, diferită structural de cea existentă anterior. Desigur, acum aproape 2000 de ani au fost sădite potențialitățile unor transformări aurice, dar transformările în sine au

devenit efective de-a lungul secolelor următoare. În ziua de astăzi, la fel ca și în epocile anterioare, omul trebuie să parcurgă cele șapte trepte evolutive ale paradigmei standard - Școala vieții. La nivel auric uman, cele șapte clase evolutive sunt legate de urcarea energiei vitale și de punerea succesivă în funcțiune a celor șapte chakre principale. Mai mult decât atât: paradigma standard a fost îmbogățită prin sădirea în structura aurică umană a patru elemente fundamentale: formarea unei noi chakre, chakra inimii, care în timp va dobândi o importanță decisivă în procesul mântuirii; apariția corpului haric al plaselor mesianice; modificarea rolului energiei vitale a sufletului; modificarea culorii corpului duh începând cu a patra clasă a Școlii vieții.

Prima modificare structurală importantă a ființei umane a constat așadar în formarea chakrei inimii. Cu toate că acum 2000 de ani s-a produs doar inserarea impulsului, formarea petalelor chakrei inimii la primii oameni de pe suprafața pământului nu pare a fi anterioară anului 1600. Chakra inimii nu a fost luată în considerare de inițiații din vechime pentru simplul motiv că nu exista. Nici în ziua de astăzi, chakra inimii nu este în stare de funcțiune și, cu atât mai mult, nu este activată la prea multe persoane, deci nu este perceptibilă multor clarvăzători. De aceea, pentru unii clarvăzători, ea nu există decât ca un mic punct auric pe care nu știu cum să-l interpreteze. Chakra inimii nu se formează la oameni decât în urma rugăciunii creștine. Datorită activității acestei chakre, omul devine centrat, în relația sa cu cosmosul, pe elementul iubire. Iubirea despre care este vorba aici nu se referă la iubirea carnală, ci la iubirea ce transcende aspectele particulare ale existentului: Iubirea întru Hristos. Prin chakra inimii, Dumnezeu Tatăl se unește cu Fiul Său, Iisus Hristos, în om.

A doua modificare structurală importantă a constat în formarea, la scurt timp după înălțarea la ceruri a Domnului Iisus Hristos, a corpului haric al plaselor mesianice la toți oamenii care rostesc, prin viu grai, Numele lui Iisus Hristos. Corpul haric al plaselor mesianice se manifestă la oameni doar în timpul rostirii numelui Iisus Hristos, cel mai puternic Nume, ca Putere și Tărie, din Terra aurica. Prin intermediul corpului haric al plaselor mesianice devine posibilă conectarea omului la Ființa lui Iisus Hristos cel Viu, care se manifestă în Trupul de slavă.

A treia modificare structurală importantă este schimbarea substanțială a rolului energiei vitale a sufletului. După cum a fost menționat, prin cele patru minicanale din interiorul canalului central Sushumna se manifestă patru tipuri de energie, provenite din patru paliere cuantice: energia vitală a spiritului, energia vitală a corpului duh, energia vitală a sufletului și energia vitală a corpului eteric și, implicit, a aerei exterioare. Până acum 2000 de ani, cele patru tipuri de energii vitale se dezvoltau, fiecare, pe cont propriu, în funcție de modul în care acționa omul, urcând pe canalul corespondent din interiorul Sushumnei. Vorbind metaforic, se poate spune că, până acum 2000 de ani, omul avea patru "termometre" evolutive autonome. Dacă omul acționa doar în sensul evoluției spiritului (de exemplu, prin folosirea unor tehnici inițiatice), energia vitală a spiritului urca pe Sushumna până - de exemplu - la chakra vishuddi. În schimb, celelalte tipuri de energie vitală rămâneau în urmă; de exemplu, energia vitală a corpului duh urca doar până la nivelul chakrei manipura, iar energia corpului eteric doar până la nivelul chakrei svadistan. În aceste condiții, oamenii în cauză deveneau, din punct de vedere energetic, dezechilibrați. Spiritul unui astfel de om înțelegea anumite lucruri pe care intelectul nu le putea reda verbal, iar instinctele -

care țin de corpul eteric și, implicit, de chakra svadistan sau de chakra manipura - explodau pur și simplu. Un spirit evoluat, cunoscător al marilor taine ale lumii, închis într-o mașinărie care nu-și putea controla instinctele și pornirile brutale era, cu siguranță, o amenințare serioasă pentru cosmos.

Așadar, în vremurile străvechi, oamenii puteau “arde” etapele evoluției în doar câteva existențe, devenind o amenințare pentru Ordinea divină. În acele vremuri, moralitatea, ca bază a existenței, era, adeseori, ca și inexistentă, iar trufia exacerbată devenise vârful de lance prin care o minoritate puternică, dar lipsită de scrupule, a pus în pericol însăși existența lumii. Noxele energetice rezultate din comportamentul unor astfel de oameni s-au acumulat progresiv, atrăgând reacția instanțelor cosmice. Acest fapt nu mai este însă posibil în prezent, adică în “era noastră” (deși formularea “era noastră” este materialistă, aici este potrivită) care a început acum 2000 de ani. În prezent, energia vitală a sufletului învăluie prin inducție celelalte trei tipuri de energii vitale și le menține împreună. Ca o consecință a acestui fenomen auric, chiar dacă oamenii încă se dedică unor tehnici inițiatice, nici una dintre cele patru tipuri de energie vitală nu mai poate urca disproporționat în comparație cu celelalte. De asemenea, în “era noastră”, o chakră nu mai poate fi activată în mod artificial prin tehnici inițiatice, în vederea obținerii de către oameni a unor puteri magice - siddhis -, care, dacă ar fi aplicate arbitrar și egoist, ar pune în pericol stabilitatea universului. În “era noastră”, era creștină, pentru ca oamenii să se desăvârșească din punct de vedere spiritual, trebuie să lucreze simultan asupra tuturor structurilor aurice, asupra tuturor chakrelor, asupra tuturor energiilor vitale, de pe toate nivelurile cuantice. Acum nu mai este posibilă atingerea unor capacități spirituale prin tehnici inițiatice specifice căii zeilor, ci numai prin dezvoltarea iubirii. Omul cel nou trebuie să descopere iubirea pentru a putea progresa.

A patra modificare structurală importantă este modificarea culorii corpului duh începând cu a patra clasă a Școlii vieții. Până acum 2000 de ani, culoarea corpului duh a oamenilor ce atinseseră clasa a patra era de culoare verde. Datorită influenței Domnului Iisus Hristos, corpul duh al oamenilor din a patra clasă a Școlii vieții a dobândit culoarea aurie - culoarea flăcării unei lumânări; această culoare a fost imprimată omului, prin inducție spirituală, de la Trupul de slavă al lui Iisus Hristos.

Prin modificarea, acum aproape 2000 de ani, a celor patru elemente ale structurii aurice umane, paradigma standard a Școlii vieții s-a modificat. Acum se poate vorbi despre **o nouă paradigmă a desăvârșirii umane**. În era creștină desăvârșirea spirituală constă în creșterea progresivă a moralității reflectată în culoarea corpului duh, paralel cu formarea corpului haric al plaselor mesianice și cu activarea chakrei inimii. Chakra inimii este Noua Poartă către Împărăția lui Dumnezeu, care este atât în noi înșine, cât și în afara noastră.

În concluzie, a-l înțelege, astăzi, pe Iisus Hristos ca pe un simplu inițiat care a manifestat siddhis-uri pentru a face minuni sau ca pe un profet oarecare este o eroare de interpretare la fel de mare ca și cea care îl consideră un simplu întemeietor de religie, precum au fost Zarathustra, Mahomed sau Buddha. Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Iisus Hristos nu este doar Conducătorul spiritual al creștinilor. El este Conducătorul spiritual al întregii omeniri. Are mai puțină importanță faptul că există astăzi un miliard de hinduși, o jumătate de miliard de musulmani sau un sfert de

miliard de jainiști. Acestea sunt fapte exterioare. Activitatea lui Iisus Hristos nu trebuie limitată la creștini, ci trebuie raportată la întreaga umanitate. Iisus Hristos s-a întrupat în lumea materială, a trăit, S-a crucificat, a murit, a înviat și S-a înălțat pentru toți oamenii.

Calea deschisă de Iisus Hristos, Adevărul pe care Fiul lui Dumnezeu l-a propovăduit oamenilor, Viața pe care a prefigurat-o, ca Viață întru Hristos, se constituie a fi temelia pe care, de aproape 2000 de ani, se desfășoară existența tuturor oamenilor în Terra aurica, atât în palierul material, cât și în cel eteric, astral și spiritual.

☞ Corpul astral, cheia evoluției ☜

O lungă perioadă de timp, omul a fost format doar din corpurile “interioare” - spiritul și ansamblul său, corpul duh, sufletul și corpul eteric. Corpurile aurice derivate (sau exterioare) - corpul astral, corpul emoțional, corpul mental inferior, corpul mental superior - s-au format ulterior, de-a lungul timpului. În cele din urmă, corpurile aurice derivate au fost virusate de activitatea ființelor întunecate: Lorehh și Dree.

Primul corp auric derivat care s-a format la omul încarnat a fost corpul astral. Ulterior, pe măsură ce omul a suferit influențele mediului, o porțiune din corpul astral s-a specializat într-un anumit gen de activitate. Această activitate era legată de activitatea senzorială și emoțională; în acest mod, cu timpul, s-a format, ca element autonom, corpul emoțional. Astfel, corpul emoțional este doar o porțiune din corpul astral original, specializat să reflecte procesele senzoriale și emoționale ale ființei umane încarnate.

După o altă perioadă de timp, atenția omul s-a focalizat asupra cunoașterii mediului și a semenilor săi și a învățat să investigheze lumea; astfel, s-a format corpul mental inferior - intelectul. În consecință, la fel ca și corpul emoțional, corpul mental inferior este doar o porțiune din corpul astral original, care s-a specializat într-un anumit gen de activitate. Corpul mental inferior, intelectul, reflectă procesele mentale ale omului. Corpul mental inferior - cel care permite omului să se descurce în societate - a apărut astfel ca o necesitate. De-a lungul timpului, el s-a structurat din ce în ce mai bine. Totuși, nu trebuie pierdut din vedere faptul că, la origine, corpul mental inferior s-a format din corpul astral original.

În mod firesc, următoarele două corpuri aurice derivate, corpul mental superior și corpul spiritual, ar fi trebuit să se formeze tot din corpul astral. Totuși, datorită aplecării excesive spre cele materiale, precum și datorită acțiunii ființelor Lorehh și Dree, procesul maturizării și emancipării aurice a ființei umane nu s-a desfășurat în acest fel. De la un anumit moment s-a produs o deviere de la ceea ce trebuie să fie. În urma acestei devieri, corpul mental inferior a dobândit o pondere din ce în ce mai mare, astfel că corpul mental superior și corpul spiritual au început să se formeze direct din corpul mental inferior, iar nu din corpul astral, așa cum ar fi fost firesc. Formarea corpului mental superior și a corpului spiritual direct din corpul mental inferior s-a produs în perioada în care au început să acționeze asupra oamenilor ființele Lorehh sexuale, ființele Lorehh ale vegetației, și ființele Dree.

Întâmplător sau nu, această deviere s-a produs chiar în perioada în care oamenii au început să folosească vechea cale a zeilor. Ca metodă de accelerare a paradigmei

standard, vechea cale a zeilor s-a bazat pe dezvoltarea artificială a corpului mental inferior, în detrimentul corpului astral, ceea ce a generat creșterea egoismului și a mândriei. Dezvoltarea corpului mental inferior nu înseamnă, așa cum s-ar crede, dezvoltarea spiritualității. Dimpotrivă, înseamnă doar dezvoltarea mândriei, a egoismului și a unei inteligențe inuman de rece. Rezultatul dezvoltării disproporționate a corpului mental inferior nu este cunoașterea, așa cum se consideră de obicei, ci doar aplicarea unor principii în lumea materială; este abilitatea omului de a se descurca în lumea materială în detrimentul semenilor săi.

După cum afirmă ființele din lumea eterică, cunoașterea nu aparține, deocamdată, decât Îngerilor din categoria Fiilor Luminii. Ea nu se obține prin intermediul corpului mental inferior, ci prin intermediul unei alte structuri aurice, pe care, astăzi, o au doar Îngerii. Prin această structură aurică, îngerii din categoria Fiilor Luminii beneficiază de acel ceva, pe care omul l-a pierdut: Iubirea. Prin Iubire, îngerii obțin cunoașterea. În măsura în care sunt mai aproape de Dumnezeu prin Iubire, îngerii din categoria Fiilor Luminii obțin cunoașterea. **Dumnezeu este Singurul care posedă Cunoașterea, iar iubirea este singura modalitate de a accede la ea.**

În actualul stadiu evolutiv, oamenii pot obține cunoașterea doar prin intermediul contactului realizat prin inducție cu ființele îngerești din categoria Fiilor luminii. Ființele din lumea eterică afirmă, de asemenea, că omul nu poate face binele, ci poate doar să-l dorească. Omul are doar voința de a face binele, dar nu are încă puterea de a-l face. Deocamdată, binele nu se poate face prin intermediul mâinilor omenești. Potrivit Ordinii cosmice și Planului lui Dumnezeu, oamenii trebuie să-și dezvolte corpul mental superior și corpul spiritual direct din corpul astral. Doar astfel oamenii pot dobândi iubirea; doar prin Iubire, oamenii pot accede la adevărata cunoaștere și la puterea de a face binele. Acesta este obiectivul principal al Fiilor Luminii și al Domnului Iisus Hristos.

În schimb, Fiii întunericului aflați sub comanda lui Lucifer, doresc dezvoltarea disproporționată a corpului mental inferior și formarea structurilor aurice superioare ale oamenilor direct din acesta, precum era în epocile anterioare. În fond, Fiii întunericului doresc formarea aceluși tip de om care exista, cândva, în trecut: rece, puternic și crud. Prin influențarea acestui tip de om, Fiii întunericului doresc “deschiderea cerurilor”, adică spargerea palierelor cuantice, pentru a se putea manifesta în mod direct la nivelul palierului material, așa cum procedau odinioară. Evident, această cale periculoasă pentru transformarea ființei omenești, care constă în dezvoltarea disproporționată a corpului mental inferior și formarea, din el, a corpurilor aurice superioare, continuă, cu intensitate sporită, și în ziua de astăzi.

Aplecarea excesivă asupra celor legate de lumea materială este, la fel ca în trecut, principala cauză a formării unui corp mental dezvoltat disproporționat față de corpul astral. În consecință, la marea majoritate a oamenilor din prezent, corpurile mental superior și spiritual tind să se formeze direct din corpul mental inferior, iar nu din corpul astral. Intelectualitatea rece, lipsită de căldura iubirii, a devenit apanajul epocii prezente, caracterizată, de altfel, și prin exacerbarea egoismului, a mândriei, a tendinței de dominare a semenilor prin orice mijloace. Cu adevărat îngrijorător este faptul că multe dintre realizările tehnologice și științifice ale epocii actuale nu sunt direcționate în sensul ajutării aproapei, ci în sensul dominării acestuia.

Deși se spune că multe producții tehnologice ajută oamenii și servesc propășirii materiale, în fond ele servesc dominării și asupririi. Cel mai îngrijorător este însă faptul că multe din disciplinele considerate astăzi că servesc “evoluției spirituale” - precum tehnicile yoga - nu reprezintă decât mijloace prin care practicantul își perturbă evoluția spirituală, în loc să și-o desăvârșească. Tehnicile yoga de astăzi sunt continuatoarele vechii Căi ale zeilor. La fel ca la acei oameni din vechime, care urmau vechea cale a zeilor, și în ziua de astăzi, la mulți practicanți ai tehnicilor yoga se poate remarca o creștere disproporționată a corpului mental inferior, în detrimentul corpului astral. Acest aspect este considerat în mod eronat de mulți practicanți ai tehnicilor yoga ca fiind “evoluție spirituală”. Din păcate, nu este vorba despre nici un fel de evoluție spirituală, ci despre o cale care duce nicăieri; din punctul de vedere al configurației aurice, păstrând proporțiile, mulți practicanți ai tehnicilor yoga din ziua de astăzi se aseamănă cu acei oameni din vechime care, la un moment dat, sub influența lui Lucifer, au ridicat mâna împotriva Îngerilor și a celorlalți frați ai lor.

După cum afirmă Îngerii Vegheteri, prin formarea corpurilor superioare - corpul mental superior și corpul spiritual - direct din corpul mental inferior, tipurile actuale de yoga scot omul de sub influența lui Iisus Hristos și îl mută sub influența directă a lui Lucifer. În acest mod se realizează o influențare aurică, bazată pe principiul transmiterii aurice a informației, dar de sens opus celei realizate prin formarea plaselor mesianice. Pentru a preîntâmpina acest fenomen auric dezastruos, are loc o vie activitate în lumea eterică, la care participă îngerii din ierarhia Fiilor Luminii și, în mod direct, Domnul Iisus Hristos.

Impulsul formării corpului mental superior și corpului spiritual direct din corpul astral la toți oamenii a fost imprimat acum 2000 de ani, în “ziua cea mai lungă a umanității”; el a aparținut Fecioarei Maria.

✻ Modificarea configurației aurice ✻

Evenimentele petrecute acum 2000 de ani, în special cele desfășurate în ziua morții pe cruce a lui Iisus Hristos, în “ziua cea mai lungă” (dar și cea mai neagră) a istoriei umanității, au sădit impulsul pentru ca, în mod natural, corpul mental superior și corpul spiritual să se formeze direct din corpul astral, iar nu din corpul mental inferior. Din acel moment, se poate vorbi despre omul cel nou, care este radical diferit de omul din vechime.

Impusul fundamental care a modificat radical structura aurică umană a aparținut Maicii lui Dumnezeu, Fecioara Maria, iar apoi s-a extins la toți oamenii datorită principiului universal al transmiterii aurice a informației. Modificarea configurației aurice a ființei umane s-a produs prin Fecioara Maria, Maica Fiului lui Dumnezeu, în trei etape distincte.

Prima etapă s-a consumat în răstimpul răstignirii lui Iisus Hristos, când Fecioara Maria a avut două trăiri cruciale. Prima trăire s-a produs când, datorită iubirii nesfârșite pentru Fiul Său crucificat, Fecioara Maria nu a înțeles de ce Dumnezeu și-a jertfit Unicul Fiu. Neînțelegerea evenimentului, paralel cu imensa și copleșitoarea durere - reflectată succint în Evangheliile - a Mamei care și-a văzut Fiul crucificat, a reprezentat un moment decisiv în istoria spirituală a umanității; dincolo de sentimentul

uman așa cum este înțeles astăzi, durerea coplesitoare a provocat un cutremur în ființa interioară a Maicii Domnului. Ulterior, chiar în punctul culminant al răstignirii Domnului Iisus Hristos, Fecioara Maria a avut a două trăire crucială: a înțeles de ce Dumnezeu Tatăl și-a jertfit Unicul Fiu, astfel că i-a iertat pe cei care l-au crucificat pe Iisus Hristos. Iertarea celor vinovați a provocat un nou cutremur sufletesc, care a determinat modificarea instantanee a structurii aurice a Fecioarei Maria. Într-o fracțiune de secundă, pe fondul imensei suferințe interioare, datorită faptului că i-a iertat pe cei care l-au crucificat pe Iisus Hristos, Fecioara Maria și-a format un nou tip de corp astral. La temelia noului tip de corp astral se află, așadar, iubirea și iertarea. Datorită principiului transmiterii aurice a informației, toți oamenii care s-au încarnat după acel moment, pe care istoriografia îl fixează în anul 33 al erei creștine, dobândesc un nou tip de corp astral, precum cel al Fecioarei Maria, dar în conformitate cu antecedentele lor karmice și evolutive individuale.

A doua etapă a modificării configurației aurice s-a produs în momentul în care Fecioara Maria l-a văzut pentru prima oară pe Iisus Hristos înviat. În acel moment, din noul tip de corp astral - care se formase în momentul răstignirii - s-a format pentru prima oară un corp mental superior. Așadar, prima ființă umană care și-a format un corp mental superior direct din noul tip de corp astral a fost tot Fecioara Maria. După acest eveniment, petrecut în anul 33 al erei creștine, datorită principiului transmiterii informației, toți oamenii au beneficiat de posibilitatea de a-și forma - ca pattern - un corp mental superior, precum și-a format Fecioara Maria, în momentul în care l-a văzut pe Fiul lui Dumnezeu înviat.

A treia etapă a modificării configurației aurice s-a produs la Fecioara Maria în ziua numită Cincizecimea - Rusaliile -, zi în care a avut loc coborârea Sfântului Duh. Prin coborârea Sfântului Duh, la Rusalii, din noul tip de corp astral al Maicii Domnului s-a format pentru prima oară un nou tip de corp spiritual. Din acel moment, toți oamenii au dobândit, potențial, capacitatea de a-și forma un corp spiritual, direct din corpul astral.

Fecioara Maria este, așadar, prima ființă omenească la care s-a format noul tip de corp astral, iar din acesta au luat naștere un nou tip de corp mental superior și un nou tip de corp spiritual. Prin aceasta, Fecioara Maria a sădit un imprinting auric (un pattern energetic-informațional și spiritual), ce a reverberat în eternitate; toți oamenii întrupați după evenimentele desfășurate la începuturile erei creștine au dobândit acest imprinting care face posibilă mântuirea.

Ființele din lumea eterică spun că, fiind prima ființă omenească care și-a format, în urma unei alchimii aurice tainice, un nou tip de corp astral, un nou tip de corp mental superior și un nou tip de corp spiritual, Fecioara Maria a primit "Stăpânirea și Domnia". Fecioara Maria a devenit astfel Stăpâna noului tip de corp astral. Sub atenta Sa ocrotire și îndrumare, toți oamenii vor putea să-și formeze corpul mental superior și corpul spiritual direct din corpul astral.

Iisus Hristos nu va putea fi cunoscut ca fiind Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat decât de oamenii care-și vor forma corpul mental superior și corpul spiritual direct din corpul astral. Ceilalți oameni, care își formează cele două structuri aurice din corpul mental inferior, nu-L vor putea cunoaște. Acesta este motivul pentru care concepția spiritualistă menționată în paginile anterioare, concepție tributară tehnicilor

de tip yoga și filosofiei orientale, nu este capabilă să discearnă cine este cu adevărat Iisus Hristos. La practicantii tehnicilor yoga și la adepții filosofiei orientale, corpul mental superior și corpul spiritual nu s-au format direct din corpul astral, ci din corpul mental inferior. Această categorie de oameni îl va considera mereu pe Iisus Hristos un simplu inițiat și nu-i va putea înțelege Lucrarea.

Dacă, acum aproape 2000 de ani, Sfânta Maică a lui Dumnezeu, Fecioara Maria, l-a născut pe Iisus Hristos în trup de carne, de atunci înainte, ca Stăpână a noului tip de corp astral, îl naște pe Iisus Hristos în sufletul fiecărui om. Numai oamenii care își vor dezvolta noul tip de corp astral, pe baza imprintingului auric fundamental sădit de Fecioara Maria, vor putea să-și formeze, ulterior, un corp mental superior și un corp spiritual; numai acești oameni vor deveni mântuibili, întrucât Iisus Hristos nu poate fi cunoscut cu adevărat decât de către cei care își formează un corp spiritual puternic și bine structurat. Doar în urma unor astfel de transformări și, implicit, în urma îndrumării și ocrotirii directe a lui Iisus Hristos, viața fiecărui om poate să devină “suprema formă de inițiere”.

Iisus Hristos pune în fața fiecărui om încercările și evenimentele de care are nevoie pentru a progresa. Doar în acest mod evenimentele existenței fiecărui om devin “suprema formă de inițiere”, determinând fiecare om în parte să poată avea aceleași sentimente și trăiri - este drept, atenuate - pe care, acum aproape 2000 de ani, le-a avut Fecioara Maria. Noul tip de corp astral se poate forma la un om doar în urma îndurării unor suferințe și a iertării celor ce au provocat-o; aceasta este **prima treaptă a adevăratei inițieri creștine** - inițiere pe care numai Iisus Hristos o poate oferi omului. Nici o tehnică inițiativă de tip yoga sau de orice alt tip nu poate și nu are cum să provoace o astfel de suferință la care omul, prin liberul său arbitru, să reacționeze prin iertarea celor ce au provocat-o. În momentul în care decid să-și înfrângă disperarea inițială provocată de suferință și redobândesc speranța - ceea ce corespunde momentului în care Fecioara Maria l-a văzut pe Fiul Său Înviat -, oamenii își pot forma (cel puțin, în stare de germen), direct din noul tip de corp astral un nou tip de corp mental superior. Aceasta este **a doua etapă a inițierii creștine. În a treia etapă a inițierii creștine**, prin iubire și prin iertare (iertându-i din iubire pe cei care i-au provocat suferința), oamenii își pot forma germenul noului tip de corp spiritual. Atunci apare Credința. Formându-și corpul spiritual, prin care îl pot cunoaște pe Iisus Hristos, oamenii pot înțelege, în sfârșit, că Împărăția cerurilor nu este departe.

Iertarea izvorâtă din Iubire, Speranță și Credință sunt pilonii de bază pe care se construiește noul edificiu al Împărăției lui Iisus Hristos în lumea oamenilor; sau, din punct de vedere al structurii aurice: formarea noului tip de corp astral, a noului tip de corp mental superior și a noului tip de corp spiritual. Viața rămâne suprema formă de inițiere, iar cosmosul, prin intermediul lui Iisus Hristos și a ființelor îngerești din categoria Fiilor Luminii, caută să pună în fața oamenilor acele evenimente, care pot să transforme corpul astral într-un corp spiritual puternic - singurul “instrument” auric prin care omul îl poate cunoaște pe Iisus Hristos în Trupul de slavă și se poate conecta la Ființa Sa.

Actualmente, doar cei “săraci cu duhul”, adică cei care au un corp mental “diluat”; doar cei slabi și aflați în suferință; doar cei care au atins limitele suferinței umane; doar cei care s-au îndoit de tot și de toate; doar cei care au înțeles să ierte și să

iubească; doar cei care au devenit “precum copiii mici”; doar cei care au căzut și au trecut printr-o durere sufletească zdrobitoare ce reiterează oarecum durerea Fecioarei Maria; doar cei care, în cele din urmă, dobândesc o bucurie și o speranță comparabile cu bucuria și speranța Fecioarei Maria când și-a văzut Fiul înviat - pot exclama, împreună cu vechii profeți, Chemarea Dintâi: **“Din străfundurile ființei mele te chem pe Tine, Doamne!”**

❧ Darul ❧

Evenimentele sacre desfășurate acum 2000 de ani - întruparea în lumea materială a Mântuitorului Iisus Hristos, învățăturile expuse în pilde și parabole, minunile, răstignirea, curgerea Sângelui Său pe pământ, moartea pe cruce, coborârea în iad, învierea a treia zi, înălțarea la ceruri, veghea permanentă asupra tuturor oamenilor - au produs și produc efecte importante datorită principiului cosmic omniprezent: principiul transmiterii aurice a informației sau principiul transmiterii luminii.

Prin actele sacre, paradigmatiche, arhieresti, pe care Iisus Hristos le-a săvârșit la începutul erei creștine, Numele Său a dobândit cea mai puternică încărcătură spirituală din cosmos; sau, după cum se spune în lumea eterică, Numele lui Iisus Hristos a devenit cel mai puternic Nume din Cer și de pe Pământ. Prin jertfa Sa, Iisus Hristos, Dumnezeu întrupat, a plătit prețul răscumpărării oamenilor. Plătind prețul răscumpărării oamenilor, Iisus Hristos a dobândit Puterea și Domnia. El a devenit Domnul sau Cărmuitorul - Regele - tuturor oamenilor. Ființele din lumea eterică spun că, plătind prețul răscumpărării, prin Puterea pe care a dobândit-o, Iisus Hristos a pus în toți oamenii Efigia Puterii Sale și a stabilit pentru umanitate “o nouă Cărmuire”. Datorită acestui fapt, tot ce se face în cer și pe pământ se face doar prin Iisus Hristos.

Activitatea lui Iisus Hristos nu a încetat după înălțarea la cer, ci se perpetuează în “*prezentul continuu*” în care se manifestă Ființa Sa. Mijlocul prin care, de aproape 2000 de ani, Iisus Hristos ajută în mod direct umanitatea, constă în apariția corpului haric al plaselor mesianice, care se formează la orice om în momentul rostirii cu voce tare a numelui lui Iisus Hristos sau, firește, în cazul rugăciunii creștine. Dacă este rostit cu voce tare, Numele lui Iisus Hristos provoacă o reverberație intensă la nivelul aurei omului respectiv, iar omul se conectează auric Ființei Sale prin formarea corpului haric al plaselor mesianice.

După cum afirmă ființele din lumea eterică, corpul haric al plaselor mesianice este darul “fără plată” lăsat de Iisus Hristos oamenilor. Corpul haric al plaselor mesianice a apărut pentru prima dată în istoria umanității acum aproape două milenii, în acea zi de Rusalii, în care, sub forma unor limbi roșiatice ca de de foc, Sfântul Duh s-a pogorât asupra apostolilor, iar aceștia au început să vorbească “în limbi”. Din acel moment crucial al istoriei spirituale a umanității, corpul haric al plaselor mesianice apare instantaneu la toți oamenii, indiferent de religie și de limbă, care rostesc Numele lui Iisus Hristos - fie și doar într-o discuție.

Trebuie reiterat că corpul haric al plaselor mesianice se manifestă doar la oamenii care rostesc prin intermediul vocii Numele lui Iisus Hristos, deci nu și la cei care îl pronunță mental (acesta este motivul pentru care, în această carte, este repetată mereu specificația “prin intermediul vocii”). În cazul Rugăciunii Domnești, **“Tatăl**

nostru”, adresată direct lui Dumnezeu, linia divină devine foarte luminoasă, de parcă s-ar activa brusc, iar spiritul omului se aprinde instantaneu, strălucind feeric. În schimb, corpul haric al plaselor mesianice apare doar în cazul rostirii cu voce tare a Numelui lui Iisus Hristos - cu atât mai mult, în cazul rostirii a Rugăciunii Inimii: **“Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul”**.

Precum a fost precizat, corpul haric al plaselor mesianice se prezintă ca o cupolă energetică ce învăluie toate celelalte structuri aurice. El are o structură dublă: un strat interior și un strat exterior. Stratul interior este orientat spre aura umană și are culoarea metalului topit. Stratul exterior are culoarea albă strălucitoare. Stratul de culoarea metalului topit, asemănător aramei - culoarea Soarelui la răsărit -, gros cam de un lat de palmă, este format din formațiuni energetice ce par noroase. Al doilea strat, stratul exterior, are cam aceeași grosime, fiind compus din miliarde de atomi care se deplasează foarte repede și se ciocnesc neîncetat. Aspectul stratului exterior este de o claritate excepțională, fiind oarecum asemănător cu mii și mii de cristale foarte fine de gheață. Al doilea strat este legat de chakra iubirii, situată în dreptul plexului cardiac. Atunci când un om rostește numele Iisus, apare primul strat, cel de culoarea metalului topit, iar în momentul când rostește numele Hristos apare și cel de-al doilea strat.

După rostirea Numelui lui Iisus Hristos sau după ce s-a încheiat rugăciunea, corpul haric al plaselor mesianice dispare instantaneu, la fel cum a apărut, ceea ce dovedește faptul că această structură aurică este împrumutată de oameni, prin inducție, de la Ființa căreia îi este adresată rugăciunea și cu care, în acele momente, intră în rezonanță aurică. Mai întâi se formează stratul de culoarea metalului topit, iar apoi se formează stratul de culoare albă-argintie. Din amestecul celor două culori se formează culoarea galben-aurie, asemănătoare flăcării unei lumânări. De aceea, privit de la depărtare, corpul haric al plaselor mesianice are culoarea aurie.

La oamenii care nu se roagă prea des ori la oamenii care pronunță rar Numele lui Iisus Hristos, corpul haric al plaselor mesianice se formează doar pentru câteva fracțiuni de secundă sau doar pentru câteva secunde. Pentru oamenii care pronunță des Numele lui Iisus Hristos, în cadrul rugăciunii ori în cadrul unor discuții, corpul haric al plaselor mesianice are o perioadă de manifestare mai lungă - de ordinul zecilor de secunde. Cu cât un om pronunță mai des Numele lui Iisus Hristos, cu atât durata de manifestare a corpului haric al plaselor mesianice este mai mare, iar acțiunea sa este mai profundă. De exemplu, la cei care repetă neîncetat Numele lui Iisus Hristos, corpul haric al plaselor mesianice se manifestă permanent, iar aura lor pare purificată de un foc viu: toate corpurile auri devin unul. Este extrem de important de menționat că Iisus Hristos nu se conectează prin darul Său ființelor umane decât dacă este chemat. Omul trebuie să-l cheme pe Iisus Hristos, prin exercitarea liberului arbitru.

Rolul corpului haric al plaselor mesianice este de protecție. El protejează omul de orice influență nefastă provenită din exterior. Învăluit de corpul haric al plaselor mesianice, omul este ca într-o cupolă de protecție. Mai mult decât atât: corpul haric al plaselor mesianice are capacitatea de a influența benefic și, în final, de a purifica toate corpurile aurice derivate, începând de la corpul spiritual, continuând cu corpul mental superior, corpul astral, corpul mental inferior, corpul emoțional, corpul eteric și corpul fizic. Astfel, acțiunea lui Iisus Hristos prin intermediul corpului haric al plaselor mesianice se transmite succesiv pe toate nivelurile: la nivelul mental, ceea ce aduce o

mai mare claritate în gândire, precum și alegerea căilor juste de acțiune; la nivelul emoțional și astral, ceea ce aduce o limpezire a aspectelor emoționale și sentimentale; la nivelul corpului eteric și fizic, ceea ce generează sănătate; la nivelul destinului individual - al karmei - ceea ce generează prosperitate materială și evitarea evenimentelor nedorite în existența cotidiană.

Mulți oameni se plâng de faptul că, într-o acțiune oarecare, “n-au fost ajutați” de Dumnezeu, uitând că n-au cerut ajutorul, direct, prin voce, către singura Ființă din cosmos care-i poate cu adevărat ajuta: Dumnezeu făcut om - Iisus Hristos. Apoi, acești oameni uită și faptul că acțiunile lor nu sunt dublate de dorința sinceră de a progresa spiritual ori de a prospera material în acord cu legile cosmice, ei cerând lucruri imposibile ori în dezacord cu Ordinea lumii. De aceea, este foarte important ca înainte de a cere ajutorul lui Iisus Hristos, fiecare om trebuie să analizeze în detaliu esența cererilor sale și să discearnă între necesitate și pretenții nejustificate.

Formarea corpului haric al plaselor mesianice la un singur om constituie premisa ca, acum sau în viitor, și alți oameni să facă același lucru. Dacă un singur om își formează, prin exercitarea liberului arbitru, corpul haric al plaselor mesianice, atunci devine un focar haric pentru cei din jurul său. Neștiut, de la câmpul său auric, după principiul transmiterii luminii și al continuității informației, darul oferit de către Iisus Hristos se întinde la toți oamenii. Omul care își formează singur corpul haric al plaselor mesianice apare ca inclus sub o cupolă mesianică, în interiorul căruia se poate observa linia sa divină, ca un stâlp luminos.

Dacă doi oameni rostesc împreună, conștient, prin exercitarea liberului arbitru, Numele lui Iisus Hristos - de exemplu, într-o discuție sau se roagă în comun -, nu se formează două cupole mesianice, cum ar fi logic după sistemul nostru de gândire, ci tot o singură cupolă mesianică. Noua cupolă mesianică, mult mai mare, îi va cuprinde pe ambii oameni. În cazul în care doi oameni se roagă sau rostesc Numele lui Iisus Hristos, se mai produce însă un alt fenomen extraordinar: apare o singură linie divină situată exact în mijlocul cupolei mesianice nou formate. Dacă zece, o sută, o mie sau o sută de mii de oameni rostesc Numele lui Iisus Hristos sau se roagă împreună (de exemplu, într-o biserică ori pe un stadion), atunci se formează o cupolă mesianică imensă, iar în centrul ei se formează, de asemenea, o singură linie divină.

Mai mult decât atât: dacă doi oameni vorbesc despre Iisus Hristos sau se roagă împreună - mai ales când cer ceva - Iisus Hristos în Trupul de slavă apare instantaneu lângă ei. În funcție de împrejurări, Iisus Hristos rămâne alături de acei oameni atâta timp cât consideră necesar. Întotdeauna este foarte atent la ceea ce spun oamenii și la ceea ce cer. După plecarea lui Iisus Hristos, la nivelul lumii eterice, locul respectiv rămâne scaldat de mii și mii de irizări, datorită contactului, chiar și de scurtă durată, cu Trupul Său de slavă.

Prin intermediul corpului haric al plaselor mesianice apare, astfel, o nouă posibilitate în cosmos: dacă un singur om dobândește capacitatea de a trăi sub har, atunci toți ceilalți dobândesc aceeași capacitate prin inducție. Iar dacă, în viitor, un singur om va dobândi capacitatea de a fi mântuit, atunci toți oamenii, pe baza principiului transmiterii informației, dobândesc capacitatea virtuală de a fi mântuiți; un singur om îi poate trage după sine pe toți ceilalți care sunt compatibili cu el din punct de vedere auric.

☞ Crucea circumscrisă de cerc ☜

Din punct de vedere auric, cunoașterea presupune transformarea tuturor corpurilor aurice, care se realizează în urma travaliului corpului conștiinței și corpului conștienței. Interacționând energetic-informațional cu mediul, oamenii dobândesc cunoaștere; pe măsură ce oamenii acumulează cunoaștere, se dezvoltă conștiința. În fond, cunoașterea - ca proces auric - are drept scop formarea acelei caracteristici fundamentale, care în lumea oamenilor poartă numele de conștiință.

Totodată, pe măsură ce acumulează cunoaștere și își dezvoltă conștiința, oamenii își exercită liberul arbitru. Exerțându-și liberul arbitru, oamenii își dezvoltă capacitatea de a distinge binele de rău și adevărul de fals și, în cele din urmă, se situează de o parte sau de alta a baricadei: de partea răului sau de partea binelui. Consecințele acestei alegeri poartă numele de karma.

Primul pas al oamenilor pe calea cunoașterii este **alegerea de a alege. Viața este suprema formă de inițiere**, iar **rezultatul final este cunoașterea lui Dumnezeu**. Scopul suprem al cunoașterii - și, în același timp, scopul palingenezicii oamenilor în Terra aurica - este cunoașterea lui Dumnezeu. Dar, până la atingerea cunoașterii lui Dumnezeu, oamenii trebuie să parcurgă un proces lent, ce trece prin formele cunoașterii descrise anterior: cunoașterea de tip lumesc, cunoașterea mixtă, cunoașterea realizată prin inducție spirituală. Prin cunoașterea de tip lumesc, realizată prin intermediul primelor trei chakre și a corpurilor aurice corespondente, oamenii acumulează cunoaștere în urma interacțiunii aurice cu mediul: cu ființele vii - cu plantele și animalele -, cu semenii și cu natura înconjurătoare. Prin cunoașterea de tip lumesc se dezvoltă conștiința, iar oamenii devin capabili să aleagă corect, prin exercitarea liberului arbitru. Prin cunoașterea mixtă, care presupune, pe lângă funcționarea primelor trei chakre, și funcționarea plenară a chakrei anahata, oamenii acumulează atât o cunoaștere lumească, cât și o cunoaștere realizată prin inducție spirituală. În cadrul cunoașterii mixte, partea de cunoaștere care se realizează prin inducție spirituală este încă incompletă și fragmentară; ea nu are o pondere mai mare de 50%. Abia prin a treia formă de cunoaștere, cunoașterea realizată prin inducție spirituală, care apare doar în urma intrării în stare de funcțiune a chakrelor vishudi și ajna, oamenii se pot conecta la structurile superioare ale cosmosului; simultan, conștiința lor se dezvoltă corespunzător.

Evenimentele petrecute acum 2000 de ani, întruparea, moartea și învierea lui Iisus Hristos au modificat din temelii tot ce exista înainte. Jertfa Fiului lui Dumnezeu a modificat atât structura aurei umane, cât și structura cosmosului. Datorită modificărilor produse la nivelul structurii aurei umane, cunoașterea a cunoscut un nou impuls. Astfel, de 2000 de ani, se poate vorbi despre un nou tip de cunoaștere: **cunoașterea întru Iisus Hristos**.

Această formă de cunoaștere este total necunoscută scrierilor de inspirație orientală, care încă reflectă în virtutea inerției o stare anterioară întrupării lui Iisus Hristos. Vremurile s-au schimbat, oamenii s-au schimbat, lumea s-a schimbat, iar acest fapt nu pare a fi observat de prea multe persoane. Unii oameni se comportă ca și cum ar trăi cu trei mii de ani în urmă, ca și cum ar fi structurați auric la fel ca și strămoșii lor care au trăit înaintea erei creștine. De aceea, o dată cu schimbarea vremurilor, a

devenit necesară practicarea unor tehnici de auto-îmbunătățire cu suporturi creștine. Repetarea numelui lui Iisus Hristos, rugăciunea creștină, folosirea unor “suporturi” creștine, care nu sunt altele decât icoanele și crucifixurile, deschid calea unei cunoașteri de tip nou, în deplin acord cu ceea ce este omul în epoca actuală.

Cunoașterea întru Iisus Hristos se realizează în două etape. Prima etapă poate fi numită “cunoașterea sub plasele mesianice”, iar a doua etapă poate fi denumită “cunoașterea realizată prin intermediul activării chakrei inimii”. Ființele din lumea eterică spun că cele două etape desăvârșesc lucrarea lui Iisus Hristos în om: **“Hristos în om și omul în Hristos.”** Prin expresia **“Omul în Hristos”** se înțelege formarea plaselor mesianice, iar prin expresia **“Hristos în om”** se înțelege formarea și activarea chakrei inimii.

Precum a fost menționat, cunoașterea sub plasele mesianice este o cunoaștere realizată prin inducție spirituală. Repetând des Numele lui Iisus Hristos, oamenii se conectează prin inducție Ființei Sale. Observat de la distanță, un om care și-a format corpul haric se prezintă ca un ax luminos - axul este linia sa divină - înconjurat de un cerc format din lumină - plasele mesianice. Astfel, simbolul omului care-și formează corpul haric al plaselor mesianice este cercul ce circumscrie o linie verticală. A doua etapă a cunoașterii întru Iisus Hristos se realizează prin activarea, petală cu petală, a chakrei inimii. Chakra inimii se formează, intră în funcțiune și se activează doar în urma unei inițieri de tip creștin, în care Rugăciunea inimii, **“Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul”** este indispensabilă. În momentul în care chakra iubirii este activată, apare o nouă linie orizontală de lumină, a doua linie divină, care străbate toate palierele cuantice, făcând legătura, prin om, între Dumnezeu Tatăl și Fiul Său, Iisus Hristos. A doua linie divină, linia orizontală ce trece exact prin chakra inimii, este identică ca luminozitate, culoare, sunet și miros cu linia divină ce coboară din înalt și trece prin spiritul omului. Astfel, omul în care s-a desăvârșit lucrarea lui Iisus Hristos, **“Hristos în om și omul în Hristos”**, este reprezentat simbolic printr-o cruce circumscrișă de un cerc. Cercul este semnul plaselor mesianice, ce înconjoară ființa aurică a omului ca un balon protector. Brațul vertical al crucii este linia divină și, implicit, canalul Sushumna, iar brațul orizontal este a doua linie divină ce se formează prin activarea chakrei inimii. Privit din profil, un om care a realizat activarea chakrei inimii se prezintă în mod concret ca o cruce luminoasă, foarte strălucitoare, circumscrișă într-un cerc la fel de luminos.

Cunoașterea întru Iisus Hristos este posibilă, deocamdată, la oamenii care au ajuns în clasa a patra a Școlii vieții, corespunzătoare tipului de corp duh auriu și care s-au angajat pe drumul inițierii creștine. La acești oameni, corpul duh nu își va mai modifica culoarea, din auriu în albastru, atunci când vor pătrunde în a cincea clasă, ci va avea culoarea aurie pentru totdeauna. Culoarea aurie a corpului duh va fi din ce în ce mai diafană, transformându-se progresiv într-un auriu-alb. Desigur, această categorie de oameni va urca în a cincea clasă, dar nu și sub aspect coloristic al corpului duh, ceea ce indică o modificare substanțială a traseului evoluției umane. Această categorie de oameni, nu foarte numeroasă în ziua de astăzi, formează ceea ce în lumea eterică poartă numele de “Biserica lui Iisus Hristos”.

Cunoașterea întru Iisus Hristos este potențial accesibilă și oamenilor situați în clasele a doua și a treia a Școlii vieții - corpurile duh de culoare galbenă sau portocalie

-, la fel cum este accesibilă și oamenilor situați în clasele a patra și a cincea. De fapt, de 2000 de ani, cunoașterea întru Iisus Hristos a devenit accesibilă tuturor claselor. Astfel, pentru prima oară în istoria spirituală a umanității, prin contactul haric cu Iisus Hristos, prin intermediul plaselor mesianice și, ulterior, prin formarea chakrei inimii, mântuirea este accesibilă tuturor categoriilor de oameni, din toate clasele.

Noua paradigmă a muncii de dreaptă învățătură, instituită de către Iisus Hristos acum 2000 de ani, presupune, ca etapă obligatorie, unirea oamenilor în duh cu Iisus Hristos, concomitent cu primirea, cu drepturi depline, în Biserica nevăzută a Domnului. Această etapă se desăvârșește în cadrul unei ceremonii speciale desfășurate în lumea eterică; ceremonie se desfășoară numai la răsăritul Soarelui.

Omul cărui i se face ceremonia este adus în fața unei mulțimi de ființe din lumea eterică: ființe îngerești, spirite ale naturii, oameni decorporați care deja fac parte din Biserica nevăzută a lui Iisus Hristos. Datorită capacităților spirituale pe care deja le-a dobândit, omul respectiv poate observa prin clarvedere tot ce se petrece în jurul său. În centrul tuturor ființelor care iau parte la ceremonie stă Domnul Iisus Hristos Cel Viu în Trupul de slavă, dar cel care deschide această ceremonie este Îngerul Gabriel - **“Cel ce ține cheile Puterii”**. Așezat într-o poziție simbolic-arhetipală, cu un picior pe pământ, celălalt picior pe apă, cu mâna dreaptă ridicată în sus, spre cer, Îngerul Gabriel ține o alocațiune chiar la începutul ceremoniei. În decursul alocațiunii sale, Îngerul Gabriel cheamă drept martori la ceremonie elementele naturii: cerul, apa, pământul.

Evenimentul central al ceremoniei din lumea eterică are loc în momentul în care Iisus Hristos, aflat în Trupul Său de slavă, se apropie de acel om și se contopește auric cu el. Pur și simplu, Iisus Hristos pătrunde cu Ființa sa aurică în ființa aurică a omului respectiv și rămâne acolo. Structura aurică a omului se contopește astfel cu structura aurică a lui Iisus Hristos Cel Viu în Trupul de slavă. Nimeni nu vede când Iisus Hristos iese din omul respectiv. Imediat după aceea, Iisus Hristos apare lângă acel om, ca și cum ar veni dintr-o altă dimensiune. Acest moment unic poartă numele **“Hristos în om și omul în Hristos”**. După ce se încheie ceremonia de acceptare, toate ființele prezente cântă un cântec numit **Șhonah Șaheiii Onaș**, în traducere liberă: **“Lumina din afară a devenit una cu Lumina dinăuntru”**. În limba lumii eterice, numele lui Iisus Hristos este **Șhonah**. Expresia **“Șhonah Șaheiii Onaș”** folosită în limba lumii eterice are o semnificație specială, fiind identică cu cuvântul **“Șșhoo”**, adică **“Eu, Același”**. Este interesant faptul că, atunci când sunt întrebați care este numele lor, oameni decorporați din Biserica nevăzută a lui Iisus Hristos răspund prin cuvântul **“Șșhoo”**, adică **“Eu, Același”**, care înseamnă în traducere liberă: **“Eu sunt în toți și toți sunt în mine, iar principiul care ne unește este Hristos”**.

Omul cărui i s-a făcut această ceremonie dobândește apoi caracteristicile lui Iisus Hristos. Vocea omului devine asemănătoare cu vocea blândă și dulce a lui Iisus Hristos; privirea sa devine asemănătoare cu a lui Iisus Hristos: blajină și înțelegătoare, ca și cum ar vedea dincolo de veacuri și de spații; zâmbetul omului devine asemănător cu zâmbetul lui Iisus Hristos: suav și liniștitor, emanând o profundă bunătate, iubire și înțelepciune; mersul omului devine asemănător cu mersul lin și maiestuos, puțin aplecat spre stânga, al lui Iisus Hristos. Mimica omului, precum și micile gesturi cotidiene devin asemănătoare cu ale lui Iisus Hristos - așa cum pot fi remarcate de oamenii care l-au cunoscut direct pe Iisus Hristos, atunci când era în trup fizic, acum

două milenii, în Palestina. După ceremonie, chakra ajna a omului respectiv devine strălucitoare. Sfera mov din interiorul ajnei chakra va începe să pulseze intermitent în culoarea aramei și în culoarea argintie. În momentul în care pulsează lumina de culoarea aramei, se aud sunete asemănătoare a mii de tuburi ce se ating între ele în bătaia vântului. În momentul în care pulsează lumina de culoarea argintie se aude un sunet asemănător clipocitului de apă; simultan se simte un miros asemănător pâinii înmuiate în vin roșu.

La sfârșitul ceremoniei, omul respectiv este prezentat tuturor de către Iisus Hristos, pentru ca întregul cosmos să afle. În urma ceremoniei, omul în cauză îl cunoaște, în sfârșit, pe Iisus Hristos; cunoscându-L pe Iisus Hristos, omul se cunoaște pe sine prin Iisus Hristos. Trebuie precizat că abia în acest stadiu un om îl poate cunoaște cu adevărat pe Iisus Hristos. Până în acest moment, tot ce cunoaște un om despre Iisus Hristos este doar vorbă în vânt, vânare de vânt. A cunoaște nu înseamnă numai a auzi sau a citi ceva despre o anumită ființă, ci înseamnă identificarea totală cu acea ființă. Cunoașterea întru Iisus Hristos înseamnă identificarea cu Ființa Sa. Identificându-se cu Iisus Hristos, omul se identifică cu toți cei care, până în acel moment, s-au identificat cu El, astfel încât, poate spune, la fel ca și ceilalți: “**Șshoo**” sau “**Eu, Același**” (**Șhonah** este numele dat lui Iisus Hristos în lumea eterică).

După ceremonie, omul respectiv află o mulțime de taine. Astfel, află ce este omul cu adevărat și de ce se încarnează pe pământ, află cine este Dumnezeu-Tatăl, cine sunt îngerii și celelalte ființe spirituale, cine este Iisus Hristos și ce rol au avut evenimentele de acum 2000 de ani din Palestina. De asemenea, omul află cine este Adversarul - Hallshithan - și ce vrea el, cine este Lux sau Lucifer, de ce a căzut și ce urmărește prin activitatea sa actuală. Identificarea omului cu Iisus Hristos, în momentul celebrării acestei ceremonii, este o taină atât de mare și de neînțeleasă, la fel cum sunt și răspunsurile la problemele enumerate mai sus. Prin mintea noastră actuală, chiar dacă le-am afla explicate de cineva, nu le-am putea înțelege, căci numai unirea în duh cu Iisus Hristos poate conferi adevărata cunoaștere.

Activarea artificială a chakrelor prin tehnicile de tip yoga nu conferă vreunui om forța de a menține conștiința și conștiența la cotele necesare înțelegerii unei astfel de trăiri. Chiar dacă o chakră se activează prin repetarea unei mantră sau prin vizualizarea unei yantră, cunoașterea rezultată este fragmentară, deoarece nu este susținută de înțelegerea fenomenului. Este ca și cum un om l-ar întâlni pe Iisus Hristos pe stradă, l-ar privi în față, dar nu l-ar recunoaște. Iisus Hristos nu poate fi recunoscut de un om decât interior. Acesta este motivul principal pentru care, atunci când a fost întrupat, acum 2000 de ani, în Palestina, Iisus nu a fost recunoscut ca fiind Hristos, adică Unsul lui Dumnezeu, Mesia, Unicul Fiu al lui Dumnezeu. Abia în momentul în care s-au contopit în duh cu Iisus Hristos prin coborârea Sfântului Duh în Ziua Cincizecimii, apostolii au înțeles cu adevărat cine a fost Iisus din Nazareth, fiul tâmplarului Iosif și al Mariei.

Dacă penultima etapă a noii paradigme a muncii de dreaptă învățătură o constituie activarea chakrei ajna, act consfințit prin ceremonia descrisă anterior, ultima etapă o constituie activarea chakrei sahasrara. Activarea chakrei sahasrara presupune o stare de conștiență și conștiință care nu are nimic în comun cu ce se cunoaște actualmente pe pământ. Activându-și chakra sahasrara prin acțiunea directă a Sfântului

Duh, a treia Persoană a Sfintei Treimi, ființa umană introduce un element nou în cosmos - cunoașterea completă. Când are loc fenomenul activării chakrei sahasrara se produc o serie de fenomene aurice de mare amploare. Petalele de pe margini ale sahasrarei - petale care arată ca niște pâlnii - își schimbă strălucirea, în timp ce petalele de pe mijloc se sting. Deasupra petalelor din mijlocul chakrei sahasrara se formează o sferă strălucitoare de lumină aurie. Această lumină aurie este amplificată de lumina Sfântului Duh. În momentul activării chakrei sahasrara, Sfântul Duh se unește complet cu energia Kundalini, formându-se un fir de energie luminoasă pe toată lungimea canalului Sushumna, de la baza coloanei vertebrale până în creștetul capului. Canalul Sushumna este inundat de acest fir luminos ca de un fulger orbitor.

Prin activarea chakrei sahasrara toate palierele cuantice și toate corpurile aurei se contopesc și formează un singur conglomerat auric, pe care Îngerii Veghetori îl numesc “**corp de diamant**”. Atingând această stare finală, omul va dobândi viața veșnică.

PE CRUCEA VIETII

INFLUENȚA FIINȚELOR ÎNTUNECATE

☞ “Schimbarea” care a adus “noul” ☞

Omul poate fi analizat din mai multe perspective, dar, din oricât de multe perspective ar fi analizat, subiectul nu poate fi încheiat și considerat ca fiind suficient. Apar mereu alte și alte informații, care deschid porți nebănuite spre domenii prea puțin cercetate. De aceea, în cadrul analizei omului sunt necesare mereu completări, care pot întregi, dintr-o perspectivă nouă, cele afirmate anterior. Cunoașterea nu poate fi cucerită decât treptat, redută după redută.

Ființa omenească este un microcosmos, iar mulțimea elementelor componente demonstrează din plin acest fapt. Omul, ca microcosmos, este imago mundi - reflectarea macrocosmosului. Ca microcosmos, omul este în relație cu macrocosmosul; omul este un mic cosmos aflat în rezonanță cu marele cosmos, precum și cu ființele care îl populează. Ceea ce este sus este jos și ceea ce este jos este sus. **Omul este reflectarea cosmosului și a tuturor ființelor care-l populează. Omul este un cetățean al cosmosului. Tot ce există în cosmos se reflectă în om. Acesta este un mare mister al cosmosului spiritual.** În consecință, structura aurică umană nu poate fi înțeleasă cu adevărat decât dacă este raportată la structura cosmosului spiritual. Înțelegerea structurii aurice a omului doar ca element de sine stătător, ca și cum nu ar fi în conexiune cu mediul înconjurător sau cu ființele cu care omul intră în contact, nu poate oferi decât o cunoaștere lipsită de orizont. Structura aurică umană este în interconexiune cu tot ce există: cu palierul material, cu natura, cu ceilalți oameni, cu cosmosul spiritual, cu Terra aurica și cu locuitorii ei, care, la fel ca și omul, sunt “cetățeni ai cosmosului”. Ea este influențată și influențează la rândul ei întregul sistem din care face parte. Omul este și un element cosmic, nu doar unul material.

Foarte mulți oameni acordă credit informațiilor pur “tehnice” cu privire la structura aurică umană, dar nu conferă nici un fel de credit informațiilor ce se referă la conexiunea omului cu cosmosul spiritual, pe care le consideră din start drept fantezii mistice sau, pur și simplu, fabulații științifico-fantastice. Această categorie de oameni, datorită unor rezerve intelectualiste, acceptă cu multă ușurință informațiile despre aură, dar, totodată, manifestă reticență față de informațiile ce se referă la structura cosmosului spiritual și, mai ales, față de informațiile ce se referă la ființele care îl populează. Această atitudine nu este, la urma urmei, decât rodul unei concepții unilaterale.

Cu riscul pe care un astfel de demers îl incumbă - chiar și cu riscul de a-i deranja pe toți cei îndrăgostiți de aspectele materiale ale cosmosului, care consideră că aura

umană este doar o emanație a trupului material, vor fi dezvăluite în continuare raporturile structurii auri umane atât cu aspectul material al lumii, cât și cu aspectul spiritual. Demersul va fi orientat în două direcții principale. **Prima direcție** constă în analizarea conexiunilor aurice ce se stabilesc între structura energetico-informațională umană și structurile spirituale ale cosmosului - implicit, cu locuitorii săi, fie întunecați, fie luminoși, care, la fel ca și omul, sunt cetățeni ai cosmosului. **A doua direcție** constă în analizarea conexiunilor aurice ce se stabilesc între structura energetico-informațională a omului și tot ce ține de aspectul material al lumii: mediul înconjurător, natura, ceilalți oameni.

S-a spus adesea în epoca noastră materialistă că răul nu există, că Hallshithan ori Lucifer nu există și că în univers nu este loc decât pentru Bine. De altfel, se pare că prima victorie a Adversarului, indiferent sub ce nume este cunoscut, a constat în convingerea oamenilor că răul nu există, că este doar o iluzie. Ar fi, într-adevăr, excepțional dacă răul ar fi doar o iluzie. Lucrurile sunt totuși mai complicate, iar dezvăluirea mecanismului de funcționare a cosmosului spiritual demonstrează că răul există și că nu este doar o iluzie.

Problema existenței răului, care are la temelie răzvrătirea unor ființe îngerești împotriva Planului lui Dumnezeu, reprezintă un element fundamental în istoria universului, fără de care tot ce există nu poate fi înțeles corespunzător. Fără a lua în calcul problema existenței răului, nimic din ceea ce există astăzi nu poate fi înțeles în mod corect: pământul ca planetă materială, catastrofele cosmice și planetare, omul și condiția sa actuală, structura aurică a oamenilor, suferința din lume, procesul palingeneziei, procesul de dreaptă învățătură și desăvârșirea spirituală de-a lungul celor șapte clase ale Școlii vieții, activitatea ființelor îngerești din categoria Fiilor Luminii, întruparea lui Iisus Hristos. Din momentele de răscruce ale istoriei spirituale în care s-a produs răzvrătirea unor ființe îngerești, cosmosul este scena unui război continuu. Războiul forțelor spirituale îmbracă cele mai diferite forme, iar după apariția Pământului fizic, epicentrul acestei lupte cu valențe cosmice s-a mutat în "ograda" oamenilor. Pământul, ca planetă, la fel ca și omul, ca ființă spirituală întrupată în corp fizic, au devenit teatrul de bătaie pentru forțele ce se înfruntă.

Înainte răzvrătirii, cei care actualemente reprezintă răul, adică Fiii întunericului, erau Fii ai Luminii care ocupau diferite funcții în organigrama cosmică: Îngeri Veghetori, Îngeri Păzitori, Ocrotitori ai oamenilor sau Supra-Veghetori ai vreunui segment din cosmosul spiritual, fiecare în conformitate cu gradul său. Însuși Lucifer-Șiderall ocupa o înaltă funcție cosmică; înainte de răzvrătire, Lucifer a fost Întâiul Heruvim Ocrotitor al Oamenilor - Purtătorul de Lumină. Toți oamenii din primele două generații au fost ocrotiți și educați - precum copiii mici de părinții lor - de Întâiul Heruvim Ocrotitor. După răzvrătire, cei care au devenit Fii ai întunericului și-au pierdut funcțiile cosmice, dar nu și-au pierdut puterea și tăria; ei încă sunt asemenea Fiilor Luminii care respectă Voia lui Dumnezeu, dar de semn contrar. După răzvrătire, Fiii întunericului au fost concediați. Ei sunt specialiști foarte buni, dar, fiind de semn contrar, știu foarte bine ce să facă pentru a se opune Planului lui Dumnezeu și activității Fiilor Luminii.

Pentru a înțelege ceea ce s-a întâmplat în acel trecut imemorial în care s-a petrecut răzvrătirea, dar și pentru a înțelege întregul fenomen în dramatismul lui,

putem să ne imaginăm un om care s-a răzvrătit interior într-un moment al vieții, în care (consideră că) a fost nedreptățit - de exemplu, atunci când a fost dat afară de la locul de muncă și a devenit șomer. Să ne imaginăm că acel om a rămas "blocat" mental și afectiv în acea stare de răzvrătire, precum cei surprinși de un îngheț năpraznic, care rămân în aceeași poziție o lungă perioadă de timp. Așa s-a întâmplat cu Fiii întunericii. Toate aceste ființe, care, anterior, aveau o anumită misiune în cosmos, au rămas blocate în starea mentală, afectivă și spirituală, în care le-a surprins răzvrătirea. Unele erau supărate, altele erau speriate, altele erau mânioase, unele aveau porniri de revoltă pentru că au fost nedreptățite, iar din acel moment dramatic au rămas "înghețate" în propria lor stare. Ele n-au mai putut ieși din starea lor de învrăjbit, iar toată ura, disperarea și revolta lor s-a revărsat de atunci asupra celui din cauza căruia - consideră ele - s-a întâmplat totul: omul.

Înainte de răzvrătire, nu existau caracteristici negative în cosmos: nu exista ura, nu exista supărarea, nu exista minciuna, nu exista trădarea. Înainte de răzvrătire, totul era perfect; nici un sentiment negativ nu umbrea puritatea creației lui Dumnezeu. În acest context, este de la sine înțeles că sentimentele negative nu au fost inventate nici de Dumnezeu, dar nici de oamenii întrupați. Sentimentele negative, de altfel, nici nu aparțin oamenilor întrupați. Ele sunt împrumutate, prin rezonanță, de la ființele răzvrătite din cosmos - Fiii întunericii. Oamenii întrupați sunt cei care, prin liberul lor arbitru, copiază și manifestă sentimentele negative în lumea materială. Oamenii nu pot manifesta în lumea fizică ceva care să nu fi existat anterior în cosmosul spiritual.

Pentru Fiii întunericii nu există Timpul, așa cum există pentru oameni. Toate aceste ființe trăiesc într-un "prezent" în care se perpetuează starea pe care au avut-o în prima fracțiune de timp de după răzvrătire. În concluzie, se poate spune că Fiii întunericii sunt blocați într-o anumită ipostază și au nevoie să iasă din ea. Ceea ce este cu adevărat dramatic este însă faptul că nu sunt capabili, prin ei înșiși, să înțeleagă eroarea pe care au săvârșit-o în momentul răzvrătirii. Ei încă se mențin în starea de revoltă din prima fracțiune de secundă de după răzvrătire. Prin propriile lor puteri, aceste ființe nu se mai pot ridica - ca luminozitate, culoare, miros și sunet - la starea originară, de Fiii ai Luminii. În actualul stadiu al cosmosului, doar omul poate conștientiza o astfel de stare. De aceea, aceste ființe acționează asupra omului, care, prin rezonanță, le preia stările caracteriale negative.

Fiii întunericii pot fi împărțiți în mai multe categorii, în funcție de starea în care se află. Mai mult decât atât, se poate vorbi despre un proces de transformare sau, mai degrabă, despre o metamorfoză a Fiilor întunericii. Această metamorfoză cuprinde mai multe etape, fiecărei etape corespunzându-i o perioadă.

Prima etapă a fost starea inițială, în care toate ființele din cosmos se aflau în nediferențiat - în "Lumea fără formă". În această stare, toate ființele erau spirite lipsite de corp de formă umanoidă. De altfel, prima stare a cosmosului a fost starea fără formă. Însuși IȘȘ, Creatorul a tot ce există, Dumnezeu nemanifestat, este fără formă. În **a doua etapă** a metamorfozei, Fiii întunericii, care încă făceau parte din comunitatea unică a Fiilor Luminii, au dobândit corpuri duh de formă umanoidă, asemănătoare corpurilor duh ale oamenilor. Corpurile duh îngerești de formă umanoidă sunt diferite de cele omenești prin anumite particularități. În această etapă nu se născuse încă răul, iar Fiii Luminii trăiau în Pacea lui Dumnezeu. **A treia etapă** a

metamorfozei s-a declanșat în momentul răzvrătirii, când Fiii întunericului s-au rupt de Dumnezeu, iar ochii lor s-au întunecat și n-au mai văzut Adevărul. Abia începând cu această etapă ei pot fi denumiți Fii ai întunericului. Chiar și după rebeliune, Fiii întunericului și-au păstrat corpul duh. Din momentul rebeliunii și până astăzi, Fiii întunericului se manifestă în corpuri duh de formă umanoidă; drept urmare, pot fi observați de toți acei oameni care au dobândit clarvederea.

Există însă și **a patra mare etapă** a metamorfozei. În această etapă, care se produce în anumite condiții, Fiii întunericului pot să conștientizeze răul pe care l-au produs prin actul răzvrătirii împotriva lui Dumnezeu. În momentul în care conștientizează răul pe care l-au produs, cu Fiii întunericului se petrece o transformare esențială: își pierd corpul de formă umanoidă. De fapt, își pierd forma. Ei continuă totuși să aibă un corp spiritual, dar acesta este lipsit de formă.

Evident, este vorba despre o metamorfoză foarte subtilă, destul de greu de înțeles în lumea oamenilor. Este greu de înțeles și de explicat ce înseamnă un corp energetic lipsit de formă. În cosmosul spiritual există multe procese ce scapă înțelegerii omenești, care este bazată doar pe mecanismele conceptuale aflate astăzi în uz. O comparație destul de simplă ne poate totuși ajuta să înțelegem mai clar acest proces. Să ne imaginăm cum o supernovă explodează în spațiul cosmic, iar particulele emise de ea se propagă cu repeziciune în tot cosmosul; dacă admitem că, la nivel subtil, supernova este condusă de o ființă îngerească și dacă admitem că aspectul material al supernovei este chiar trupul fizic al respectivului înger, atunci ne apropiem cât de cât de înțelegerea subiectului în cauză. După explozie, despre supernovă se poate spune că nu mai există, căci particulele ei s-au risipit în tot cosmosul, iar despre îngerul conducător al supernovei că și-a pierdut trupul. Îngerul există, iar trupul său material, deși încă există în cosmos sub formă de particule, și-a pierdut forma.

Tot astfel se petrec lucrurile și cu Fiii întunericului. În secunda în care conștientizează răul pe care l-au făcut, corpul lor duh explodează și se disipează sub forma unor particule spirituale în tot cosmosul. Corpul lor spiritual încă există, dar este disipat în miliarde de particule spirituale. El nu se mai manifestă ca formă, dar continuă să existe risipit în cosmos. După ce corpul lor duh a explodat, Fiii întunericului sunt numiți de ființele din lumea eterică prin expresia **Ashpan** - în traducere, "Cei reînțorși". Scopul acestei metamorfoze este reînțoarcerea tuturor Fiilor întunericului la starea dintâi, în care erau Fii ai Luminii. Totuși, starea de Ashpan nu presupune încă reînțoarcerea definitivă la starea de Fiu al Luminii. Starea de Ashpan implică doar începutul reînțoarcerii. Ashpan este doar o stare tranzitorie. Ea implică un lung proces de transformare alături și prin om. Abia la capătul acestei stări, Fiii întunericului deveniți Ashpan pot trece în a cincea stare a metamorfozei.

În fine, **a cincea etapă** a metamorfozei implică pierderea definitivă de către Fiii întunericului deveniți Ashpan a unui corp de natură spirituală. În momentul pierderii corpului spiritual (chiar și a celui risipit în cosmos), ființele Ashpan se reînțorc în "non-formă" - în "Lumea fără formă" -, adică în starea inițială pe care o aveau înaintea dobândirii unui corp duh îngeresc de formă umanoidă. De fapt, în a cincea stare, Fiii întunericului se reînțorc în nediferențiat. În această stare ei redevin "stele", adică spirite.

☞ Problema existenței răului ☞

Departa de a fi doar o iluzie generată doar de imperfecțiunea omului, răul se manifestă prin forme concrete, iar căile sale de manifestare sunt adesea întortochiate. Răul există în cosmos pentru că există ființe care-l manifestă: Fiii întunericului - ființele hallshithanice, ființele luciferice și spiritele rebele ale naturii. Mai mult decât atât: există deosebiri fundamentale în ceea ce privește activitatea ființelor prin care se manifestă răul. Aceste deosebiri sunt date de starea, stadiul sau etapa în care se află aceste ființe, la un moment dat.

Evident, primele două etape ale metamorfozei ființelor rebele nu mai sunt de actualitate. Primele două etape s-au încheiat cândva, într-un trecut îndepărtat, când toate ființele din cosmos urmau Planul instituit de către Dumnezeu și făceau parte din aceeași unică familie. De asemenea, a cincea etapă nu ne poate interesa, întrucât depășește cunoașterea omenească. În momentul în care Fiii întunericului se reîntorc în "Lumea fără formă", orice cunoaștere cu privire la ei se încheie. Rămân însă de actualitate cele două etape intermediare: a treia și a patra. Etapa a treia presupune manifestarea acestor ființe ca Fii ai întunericului propriu-zisi, care se manifestă în corpuri duh de formă umanoidă, iar etapa a patra presupune manifestarea ca Ashpan.

Fiii întunericului propriu-zisi se pot manifesta doar în palierul cuantic propriu (palierul luciferic care are cinci niveluri) și în lumea eterică. Ei pot pătrunde din palierul cuantic propriu în lumea eterică doar prin intermediul unor Porți. Particularitatea lor cea mai frapantă este că au ochii lipsiți de iris, negri ca tăciunii, motiv pentru care pot fi denumiți și prin expresia "Cei cu ochii negri".

Fiii întunericului îi consideră răspunzători pe oameni pentru tot ceea ce li s-a întâmplat și vor să-i distrugă. Ei sunt, de asemenea, supărați că Dumnezeu - așa cred ei - îi iubește mai mult pe oameni decât pe ei. De aceea, Fiii întunericului vor să se răzbune în sens absolut: vor să-i pricinuiască Creatorului cea mai mare durere - durerea de a-și pierde Fiii luminoși. Cei cu ochii negri sunt conștienți de faptul că, prin acțiunile lor, se răzbună pe cosmos și pe Creator. Acesta este ultimul gest de rebeliune posibil - este ultima rebeliune.

Ar fi însă o eroare dacă s-ar considera că doar Fiii întunericului sunt responsabili de manifestarea (făptuirea) răului la nivelul lumii materiale. Oamenii sunt la fel de vinovați. Chiar dacă la originea răului din cosmos se află ființele îngerești răzvrătite (căzute), doar oamenii le pot manifesta caracteristicile la nivelul lumii materiale, făptuind răul. De altfel, nici primul om, Shantiah, care la rândul său s-a răzvrătit împotriva Poruncilor lui Dumnezeu, nu este străin de intruziunea răului în cosmos. În lumea materială, prin exercitarea liberului arbitru, doar oamenii pot manifesta răul. Oamenii sunt cei care aleg binele sau răul, iar în momentul alegerii nu sunt influențați de nimeni - absolut de nimeni. Abia după ce au ales, prin exercitarea liberului arbitru, în funcție de alegere, oamenii intră sub influența fie a ființelor îngerești luminoase, Fiii Luminii, fie a celor întunecate, Fiii întunericului. Dacă oamenii aleg binele se alătură Fiilor Luminii, iar dacă aleg răul se alătură Fiilor întunericului. Mai întâi oamenii aleg și abia după aceea atrag, ca niște magneti, influențele corespunzătoare.

Fiii întunericului, Cei cu ochii negri nu pot acționa în mod direct asupra oamenilor, întrucât, în actuala stare a cosmosului, ei nu mai vibrează în consonanță cu

ceea ce sunt oamenii. În mod normal, între Cei cu ochii negri și oameni există o mare diferență de potențial energetic. Cei cu ochii negri nici n-ar putea să-i vadă pe oameni, pentru că oamenii au o altă vibrație energetică decât ei. Doar oamenii, prin acțiunile generate de liberul lor arbitru, pot intra în legătură energetică cu Cei cu ochii negri. Abia în momentul în care, prin exercitarea liberului arbitru, săvârșesc ceva în disonanță cu Legile cosmice - Ordinea cosmică sau Firea Lucrurilor - oamenii devin “obiect de cercetare” pentru Fiii întunericului, Cei cu ochii negri, care îi văd, îi localizează și încearcă să-i contacteze energetic-informațional și auric. Caracteristicile Fiilor întunericului sunt sentimentele negative: ura, mânia, răzbunarea, sexualitatea exacerbată garnisită cu perversiuni, furtul, crima etc. Când omul manifestă în viața de zi cu zi, una din aceste caracteristici negative, indiferent în ce împrejurare, se conectează energetic, prin rezonanță - prin sintonie, după principiul diapazonului - la Cei cu ochii negri, Fiii întunericului. Prin manifestarea unor caracteristici negative, într-o fracțiune de secundă, oamenii cheamă, ca și cum i-ar suna pe un telefon celular, pe Cei cu ochii negri, care se prezintă, în corpul lor duh, alături de ei.

Prin manifestarea unei trăsături de caracter negative, care generează la nivelul auriului unui om o anumită culoare, un anumit sunet și un anumit miros, Fiii întunericului, Cei cu ochii negri, devin capabili să forțeze “legile și cifrele”, să spargă palierele cuantice, să-l vadă pe om, să-l localizeze spațial și temporal, și să se conecteze energetic-informațional ființei sale. Întregul proces se desfășoară fulgerător, în câteva fracțiuni de secundă. Procesul concret se produce în felul următor, iar exemplul va avea drept subiect mânia. Când un om oarecare are un puseu de mânie, chiar și îndreptățit din punctul omenesc de vedere, aura sa devine instantaneu întunecată - emite o anumită culoare, un anumit sunet, un anumit miros. În fracțiunea de secundă a puseului de mânie, caracteristicile auriului omului devin identice cu cele ale Celor cu ochii negri. Instantaneu, la nivelul cuantic al lumii eterice, lângă omul în cauză se prezintă Cei cu ochii negri sau, mai exact spus, un reprezentant al acestora.

Evident, în cazul unui singur om, Cei cu ochii negri, Fiii întunericului, se manifestă prin intermediul unui singur reprezentant. În consecință, în momentul în care un om manifestă un sentiment negativ, alături de el, la nivelul cuantic al lumii eterice, se manifestă un trimis specializat - un “specialist”. Există astfel un specialist în cazul furiei, un alt specialist în cazul violului, un alt specialist în cazul dorinței de putere, un alt specialist în cazul tâlhăriei etc. Acesta este mecanismul prin care omul atrage, prin faptele sale, dar în urma exercitării liberului arbitru, o ființă a întunericului cu ochii negri. Până în momentul puseului de mânie, omul respectiv nici nu exista pentru Cel cu ochii negri - “specialistul” în domeniu. Dar, în momentul în care a intrat în sintonie cu el, emițând puseul de mânie, între aura omului și Cel cu ochii negri se formează legături energetice. În final, se stabilește o legătură aurică între Cel cu ochii negri și omul respectiv. Prin repetarea, de-a lungul timpului, a acțiunii ce a determinat apariția sentimentului negativ, legătura energetică dintre om și Cel cu ochii negri se adâncește din ce în ce mai mult. Astfel, fiind din ce în ce mai supus la influențele ființei întunecate, omul din exemplul de mai sus manifestă din ce în ce mai des puseuri incontrolabile de mânie.

Din acest moment lucrurile încep să intre pe un făgaș din ce în ce mai dramatic pentru om. Cel cu ochii negri, care la început doar a fost “apelat” de om prin formarea

numărului său de telefon (numărul de telefon este chiar emisia puseului de mânie), dobândește o anumită stăpânire asupra omului, întrucât aura acestuia îi manifestă din ce în ce mai des caracteristicile. Omul respectiv se simte adesea ca și cum “dracul” a intrat în el - ceea ce nu este departe de adevăr. Ba chiar este adevărul curat, spus doar parțial. Instinctiv, omul din acest exemplu dorește însă să se calmeze, pentru că simte că mânia sa poate lua forme aberante; accesese dese de furie incontrollabilă îi pot pune în pericol pe cei din jur. Atunci, simțind că omul îi scapă, pentru a-l păstra în starea care îi convine - în cazul nostru, în starea ce urmează manifestării mâniei -, Cel cu ochii negri recurge la anumite scenarii existențiale, care pot fi denumite **Jocuri ale morții**.

În momentul declanșării Jocurilor morții, lucrurile se complică foarte mult, căci deja se intră în a doua etapă. Dacă în prima etapă lucrurile erau încă în faza preliminară a unor tatonări, în a doua etapă a acțiunii, Cel cu ochii negri - “specialistul” - devine manipulator. El face în așa fel, încât omul în cauză să treacă cât mai des prin situații critice, în care furia sa să irupă necontrolat. Dacă, în timp, mânia devine cronică, iar omul nu se mai poate controla, atunci are toate șansele de a fi, în mod efectiv, posedat auric de către Cel cu ochii negri, care poate face ce dorește prin intermediul său. În acest din urmă caz, Cel cu ochii negri se poate cala auric - în mod concret, nu metaforic - pe omul respectiv în momentele delicate.

Scopul final al acțiunilor Celui cu ochii negri este distrugerea omului respectiv, dar și distrugerea altor oameni prin intermediul acestuia. Pus des în situații critice, omul începe să-și piardă autocontrolul și recurge la fapte necugetate. Astfel, omul respectiv se poate întâlni, tot pe baza principiului diapazonului - prin sintonie -, dar și printr-o subtilă manipulare indusă de Cel cu ochii negri, cu alți oameni care manifestă aceeași caracteristică - mânia. La urma urmei, cine se aseamănă se adună. În ultima fază a unui astfel de Joc al Sorții, Cel cu ochii negri poate manipula evenimentele, astfel încât omul în cauză să întâlnească un adversar pe măsură cu care să se înfrunte prin bătaie, într-un acces de mânie incontrollabilă - ceea ce din păcate, în ziua de astăzi, se întâmplă foarte des. În urma unei astfel de înfruntări, cel puțin unul dintre cei doi oameni va fi scos din joc - parțial ori total -, iar Cel cu ochii negri își atinge scopul.

Acest exemplu ce are ca punct de pornire furia poate fi extins la toate celelalte caracteristici negative: furtul, sexualitatea exacerbată, batjocura etc. Astfel, prin liberul lor arbitru, dar și prin activitatea nevăzută a Celor cu ochii negri, oamenii sunt coborâți energetic și pot intra în categoria “pierderilor colaterale”. Dacă oamenii ar respecta legile morale ale cosmosului, Cei cu ochii negri nici măcar nu ar putea să-i vadă; nici n-ar fi conștienți de prezența lor. De aceea, oamenii drepti, cei care respectă legile cosmosului, scapă percepției Celor cu ochii negri.

Există însă un moment extrem de important în modul de comportare al unui om și, am spune, în evoluția cosmosului: acela în care, tot prin liberul său arbitru, un om conștientizează că nu trebuie să manifeste o caracteristică negativă - de exemplu, mânia. Așadar, în momentul crucial în care, prin liberul său arbitru, un om conștientizează că nu este bine ce face - în cazul nostru, în care înțelege că mânia necontrolată nu poate duce la nimic bun - și renunță să se mai manifeste astfel, se petrece un eveniment de o importanță deosebită: nu numai omul învață ceva, ci și cel care manifestă la nivelul cosmosului o astfel de caracteristică: Cel cu ochii negri -

“specialistul”. Este ca și cum, după ce a format (printr-un puseu de furie) pe telefonul celular numărul unei ființe din categoria Celor cu ochii negri, chemându-l prin sintonie după principiul diapazonului, omul închide brusc telefonul. Atunci, într-o fracțiune de secundă, Cel cu ochii negri rămâne descumpănit. Mai mult decât atât, Cel cu ochii negri înțelege și el că nu este bine ce face. Și, în aceeași fracțiune de secundă după timpul nostru, Cel cu ochii negri conștientizează ce a fost, ce este și ce a devenit.

În acea fracțiune crucială de secundă, Cel cu ochii negri conștientizează tot răul pe care l-a făcut atât cosmosului, cât și oamenilor, de-a lungul eonilor de conflagrație cosmică. Atunci, Cel cu ochii negri încearcă un sentiment nou, pe care nu l-a mai încercat înainte: sentimentul de rușine. Celui cu ochii negri îi este rușine, pentru prima oară, de omul pe care dorea să-l manipuleze, îi este rușine de ceilalți frați ai săi, Îngerii din ierarhia Fiilor Flăcării (din care a făcut și el parte cândva) - îi este rușine mai ales de Dumnezeu, Creatorul tuturor. În momentul conștientizării, Cel cu ochii negri se blochează, la fel ca un om pus în situații similare. Rămâne ca trăznit de fulger. Conștientizând, prin intermediul omului încarnat, răul făcut de-a lungul eonilor, o astfel de ființă se cutremură interior. Chiar în acel moment, se produce o extraordinară metamorfoză: ochii săi, din negri devin normali, la fel ca ai oamenilor. Atunci, Cel cu ochii negri începe să vadă Adevărul. Chiar în acel moment, el este pe punctul de a trece din cea de-a treia în cea de-a patra stare a metamorfozei: Cel cu ochii negri este pe punctul de a deveni Ashpan, Cel reîntors.

Momentul în care o ființă întunecată - înger căzut din categoria Dree sau spirit răzvrătit al naturii din categoria Lorehh - devine Ashpan este extrem de important și, s-ar putea spune, reprezintă piatra unghiulară a metamorfozelor cosmice. În fracțiunea de secundă în care o ființă întunecată devine Ashpan, trecând din starea a treia în starea a patra, este concentrată toată drama istoriei cosmosului. Într-un fel, s-ar putea spune că oamenii s-au încarnat în lumea materială pentru a se vindeca pe ei înșiși, dar și pentru a-i vindeca pe Fiii întunericului - care sunt, la fel ca și oamenii, cetățeni ai cosmosului. Faptul că oamenii s-au “îmbolnăvit” mai rău decât era cazul, este o altă problemă. În multe cazuri, salvatorii sunt, ei înșiși, contaminați. Se știe că, în existența cotidiană, multe victime dobândesc, în cele din urmă, o anumită simpatie pentru călăi.

După ce conștientizează răul făcut, Fiii întunericului deveniți Ashpan (sau metamorfozați în starea Ashpan) au dorința nestăvilită de a se reîntoarce la starea inițială, pe care au avut-o înaintea răzvrătirii împotriva poruncilor lui Dumnezeu. Prețul plătit constă în renunțarea de bună voie la corpul duh. De aceea, imediat după ce ochii săi au devenit normali, o astfel de ființă își pierde corpul duh de formă umanoidă. Cel cu ochii negri sau, mai precis spus, corpul său duh, explodează, iar particulele ființei sale se risipesc în tot cosmosul, la fel cum un nor aducător de ploaie se împrăștie în stropii de apă (sau ca o supernovă ce se împrăștie în miliarde de particule, după explozie). De acum înainte se poate vorbi despre un Ashpan.

După ce corpul său duh se risipește în spațiu, spiritul Celui cu ochii negri devenit Ashpan se mută undeva, într-un “nobodyland” situat la limita dintre macrocosmos și microcosmos. Totuși, trebuie specificat faptul că o ființă Ashpan este conștientă de fiecare particulă a ființei sale risipită în cosmos; ea este legată de particulele ființei sale, simte ce simte fiecare particulă, suferă, plânge sau râde împreună cu ea. Starea în care o ființă întunecată conștientizează răul făcut și devine Ashpan nu reprezintă decât

prima fază a acestei etape a metamorfozei. Urmează a doua fază, în care, ca Ashpan, ființa respectivă trebuie să simtă pe "pielea" sa ce înseamnă să facă răul. Până acum Fiii întunericului, Cei cu ochii negri, au fost mereu călăi; acum a venit timpul să experimenteze ce înseamnă să fie, la rândul lor, victime.

Totuși, în mod logic, ființele - (foste) întunecate - devenite Ashpan, nu mai au corpuri duh de formă umanoidă prin care să poată experimenta ce înseamnă răul - prin care să poată experimenta ce înseamnă să fie victimă. Deoarece nu mai au corpuri duh de formă umanoidă, ființele Ashpan se lipsesc auric - prin intermediul corpului lor spiritual lipsit de formă, dar răspândit în tot universul - singurei ființe din cosmos care poate experimenta în lumea materială o astfel de stare: omului. De aceea, ființelor Ashpan, Dumnezeu le-a acordat posibilitatea ca, prin om - de fapt, prin aura omului - să simtă ce înseamnă să facă răul. În consecință, ființele Ashpan au posibilitatea de a se conecta direct corpurilor aurice derivate - eteric, emoțional, astral, mental - ale oamenilor. Aceasta înseamnă că Ashpan se pot manifesta doar în al cincilea palier cuantic - palierul cuantic al aurei exterioare. Spre deosebire de cei deveniți Ashpan, Cei cu ochii negri nu se pot manifesta în al cincilea palier cuantic, ci doar în al treilea palier cuantic - în palierul cuantic al corpului eteric, care corespunde lumii eterice.

Cuvântul Ashpan, folosit în akhatakha, limba lumii eterice, poate fi tradus atât prin expresia "Cel reîntors", cât și prin termenul de "prizonier". "Cei reîntorși", Ashpan, chiar asta sunt: prizonieri. Ashpan sunt prizonieri ai aurei exterioare și al celui de-al cincilea palier cuantic. Ei - mai exact particule din corpurile lor care au explodat, dar care sunt risipite în tot cosmosul - sunt captați prin rezonanță energetică de aura exterioară a oamenilor întrupați, precum pilitura de fier este captată de un magnet. Magnetul posedă caracteristica de a atrage orice element feros. Într-un fel, se poate spune că pilitura de fier devine "prizoniera" magnetului. Tot astfel, prin aura sa exterioară, omul atrage din cosmos acele particule spirituale cu care vibrează prin rezonanță. În acest caz, particulele spirituale captate de aura omului sunt particule provenite din corpurile spirituale lipsite de formă, dar disipate în cosmos, ale ființelor Ashpan. În urma acțiunilor rezultate din exercitarea liberului arbitru, omul captează prin rezonanță particulele energetice ale corpurilor lor spirituale. Astfel, Ashpan se lipsesc prin rezonanță de aura omului.

Pentru a exemplifica procesul vom lua ca exemplu tot mânia. În momentul în care un om devine mânios, el atrage din cosmos, precum magnetul, particule spirituale încărcate negativ. Devenind mânios, prin liberul său arbitru, omul atrage particulele negative ale mâniei din cosmosul spiritual, întrucât ceea ce noi numim mânie este risipit în cosmos sub forma unor particule spirituale. Aceste particule spirituale nu sunt altceva decât particule (atomi) din corpul lipsit de formă, risipit în cosmosul spiritual, al ființelor Ashpan. Nu particulele negative se năpustesc asupra omului, ci omul le cheamă prin sintonie. Dacă omul n-ar avea stări negative - în cazul nostru, mânia -, aceste particule negative ar gravita fără țintă prin cosmosul spiritual. Există, astfel, particule spirituale pentru toate sentimentele negative, după cum există ființe Ashpan care să le manifeste pe fiecare în parte. Prin rezonanță, omul atrage, precum magnetul, toate aceste particule spirituale.

Ashpan se lipsesc prin rezonanță de aură pentru ca omul, singurul îndrituit în cosmos pentru o astfel de alchimie spirituală, să le îmbunătățească natura energetică pe

care au dobândit-o în urma rebeliunii sau, cu alte cuvinte, să le “vindece” de boala contactată. Particulele răspândite prin cosmos ale corpurilor spirituale lipsite de formă păstrează, evident, caracteristicile anterioare ale corpurilor Celor cu ochii negri. Dacă un Ashpan a fost în “viața anterioară” o ființă întunecată responsabilă cu mânia, atunci și particulele disipate prin cosmos au aceeași caracteristică.

Prin simplul fapt de a fi conștientizat răul făcut, Ashpan nu sunt “vindecați” complet. Starea de Ashpan este doar începutul întoarcerii la starea inițială; este doar prima fază în vederea vindecării depline. În cea de-a doua fază a vindecării, prin aura omului, ființele Ashpan, Cei reîntorși, caută răspunsuri la propriile lor probleme existențiale. Ființele Ashpan sunt conștiente de toate particulele risipite prin cosmos ale fostului lor corp duh. Drept urmare, ele simt că particule din corpul lor spiritual s-au lipit de aura unui om; ele simt ceea ce simte și omul. Conectându-se prin rezonanță corpurilor aurice exterioare ale omului, Ashpan caută să se vindece până la capăt. La rândul său, în momentul în care devine conștient de faptul că a comis o eroare și nu o mai repetă, omul ajută ființa Ashpan să se elibereze, așa cum îl ajutase pe Cel cu ochii negri să devină Ashpan. Prin conștientizarea unei erori, omul împușcă, de fapt, doi iepuri dintr-o lovitură.

Prin conștientizarea unui om, care înțelege că nu trebuie să mai repete o eroare, ființa Ashpan înțelege și ea, în cele din urmă, care sunt propriile greșeli. Pe baza experiențelor de viață ale omului cu care este cuplat, fiecare Ashpan învață, suferă, plânge sau râde împreună cu acesta. Dacă omul își conștientizează erorile, atunci ființele Ashpan, alipite prin rezonanță aurei sale, conștientizează același lucru și se eliberează. În momentul în care înțelege, de exemplu, că nu trebuie să răspundă la forță cu forța, omul conștientizează ceva extrem de important. Dacă, în loc să se răzbune, întoarce și celălalt obraz, omul învață ceva esențial: iertarea, ca principiu cosmic.

Cândva, în momentul în care, pentru prima dată, a recurs la răzbunare, omul a atras prin rezonanță particule din corpurile spirituale ale ființelor Ashpan. Din acel moment, peste aura inițială a omului s-au suprapus particulele întunecate ale ființelor Ashpan. Când omul conștientizează că nu trebuie să răspundă la forță cu forța, ființele Ashpan înțeleg lecția și se desprind de acesta; din acel moment, omul nu mai simte nevoia de a se răzbuna pe nimeni, iar ființele Ashpan sunt eliberate definitiv. De aceea, omul este dator ca, pe parcursul scurtei existențe terestre, să-și conștientizeze erorile și păcatele - păcat în sens larg, ca eroare comportamentală și abatere de la legile divine -, iar prin aceasta, ființele Ashpan să se elibereze.

În momentul în care omul conștientizează o eroare, eliberează o ființă Ashpan. Imediat ce omul conștientizează eroarea, ființa Ashpan dispare din cosmos și poate intra în a cincea stare - starea în care-și pierde și corpul spiritual lipsit de formă, dar risipit în cosmos.

Acesta a fost procesul prin care, între om și ființele Ashpan s-a născut o relație energetică profundă de tip feedback (conexiune cu dublu sens): dinspre om spre Ashpan și dinspre Ashpan spre om. Omul este ca un magnet care atrage din cosmos acele particule spirituale cu care este în rezonanță. Particulele spirituale din care este formată aura exterioară a omului (corpurile aurice derivate, aflate în al cincilea palier cuantic) sunt părți din corpurile risipite prin cosmos ale ființelor Ashpan. Acesta este motivul pentru care corpurile aurice derivate - corpul eteric exterior, corpul emoțional,

corpul astral, corpul mental etc - sunt ceva diferit de corpurile aurice interioare (corpul duh, corpul sufletului și corpul eteric interior). Corpurile aurice derivate nu sunt structuri autonome, ci sunt părți din corpurile spirituale lipsite de formă (într-un fel, s-ar putea spune că sunt proiecții energetice) ale ființelor Ashpan, lipite sau captate prin sintonie de aura oamenilor. Cea mai teribilă constatare ce se poate face este aceea că, în același spațiu auric, care nu este, de fapt, al vreunui, oamenii stau alături de îngerii căzuți. Astfel se poate vorbi despre o asociere între oameni și îngerii căzuți. Din această asociere rezultă altceva - anume palierul cuantic al corpurilor aurice derivate, al cincilea palier cuantic. Această asociere este un mare mister al cosmosului spiritual; acest mare mister nu a mai fost spus până în acest moment.

În acest context, una dintre ființele din lumea eterică, spiritul naturii de aer, Hutil, spunea următoarele, referindu-se la adevărata cauză a acestui fenomen uimitor: **“Odată, pe când avea loc marea sfadă între Fiii Flăcării, pe când cerurile începuseră să se miște împreună cu toate Locuințele din ele, Lucifer, aflat în mijlocul miilor de Îngeri care s-au răzvrătit împreună cu el, a strigat către Dumnezeu: - Haam Ișshaim ezzhlissa? Haam thas aohnii hatitat?, în traducere: “Pentru ce ai creat pe om ? Pentru ce ți-ai lepădat Fiii”? Și, nici nu terminase de vorbit Lucifer, că s-a auzit Vocea plină de iubire a lui Dumnezeu: - “Lah Iaaa ! Ioh, Ioah Ișș padival, dehshain, hlem șabat asiii. Hetitet șhamadat șhassa”, în traducere: “Iată, EU, Cel din care izvorăște Dreptatea, voi crea pe unul care vă va judeca nepărtinitor. Și tot Hetitetul Îmi va fi martor”.**

Dumnezeu, în marea sa iubire, nu dorește distrugerea Fiilor răzvrățiți care s-au întunecat - Îngeri, spirite ale naturii sau oameni -, ci îndreptarea lor. De aceea - spune în continuare spiritul naturii de aer, Hutil - a fost creată **“o Locuință străină, în care Om și Înger (căzut) să locuiască pentru un timp”**. Această Locuință este cea pe care noi o numim palierul cuantic al aurei exterioare - care conține corpurile aurice derivate: eteric exterior, emoțional, astral, mental etc. **“Iar cel care-l judecă pe om fără părtinire, căci se naște doar o dată și apoi dispare, este ceea ce tu, șaman, numești aură (exterioară)”**, și-a încheiat expunerea spiritul naturii Hutil.

❧ Focarele de personalitate ❧

Într-un fel, se poate spune că ființele Ashpan emit particule energetico-informaționale ce se lipesc, datorită atracției universale, de structura aurică a oamenilor.

De la o distanță de doi, trei metri, particulele energetico-informaționale ale ființelor Ashpan se prezintă clarvederii lui Eugen sub forma unor pete întunecate ce se suprapun pe corpurile aurice exterioare: corpul emoțional, corpul eteric exterior, corpul astral, corpul mental intelectual. Adeseori, aceste pete creează impresia că lipsesc bucăți din aură. De aproape, Eugen remarcă faptul că nu lipsește nici o porțiune din aură, ci doar că aura este acoperită de pete întunecate, care absorb lumina și energia. Datorită faptului că petele absorb energia și lumina, ființele Ashpan se manifestă precum găurile negre. Ființele Ashpan se alipesc aurei omului după naștere sau începând cu anumite momente ale existenței, mai ales în copilărie. Practic, omul se conectează ființelor Ashpan prin sintonie, potrivit bagajului karmic acumulat.

Astăzi, psihologia modernă este pe punctul de a admite că omul este format “din mai mulți” - de fapt, că omul este format din mai multe “euri”. Uneori aceste “euri” multiple au fost denumite “focare de personalitate”. Un om este, la un moment dat, mândru; în secunda următoare este bucuros, pentru ca alte două secunde mai târziu să fie disperat. Peste un minut, același om are dorința intensă de a distruge totul într-un acces de furie, pentru ca o jumătate de oră mai târziu să aibă puseuri sexuale. Aceste stări se modifică cu multă repeziciune de-a lungul unei singure zile, într-o succesiune interminabilă. Interpretarea curentă ce se dă unor astfel de stări este că se schimbă dispoziția omului. Totuși, nici de această dată, lucrurile nu sunt atât de simple. Omul, în mod evident, rămâne același; își păstrează identitatea de-a lungul tuturor stărilor ce se succed cu repeziciune. În ciuda păstrării identității, în om se produc anumite transformări, întrucât focarele de personalitate se schimbă. În disperare se manifestă un anumit focar de personalitate, în mînie alt focar, în înșelătorie alt focar și așa mai departe. Toate aceste focare pot fi considerate a fi fațete diferite ale personalității unice sau, mai degrabă, pot fi considerate a fi personalități multiple. Omul este “mai mulți”.

Noi, oamenii, considerăm aceste stări tranzitorii ca fiind trăiri, emoții ori “stări de spirit”. Și, de fapt, chiar asta sunt: emoții, trăiri, stări afective sau mentale, “stări de spirit”. Dar ce anume le generează ? Noi spunem că evenimentele prin care trecem generează aceste stări, ceea ce este perfect adevărat. Totuși, nu remarcăm un fapt banal: aceste stări sunt în interiorul nostru, nu în afara noastră. Nu remarcăm nici faptul că aceste stări sau trăiri rămân mereu aceleași. Stările nu se modifică. Cel mult, se modifică intensitatea lor, iar omul se identifică cu ele, spunând “eu sunt mândru”, “eu sunt supărat”, “eu sunt disperat” etc. Pe măsura succesiunii acestor stări, omul nu simte nici faptul că i se schimbă focarul de personalitate.

Dar ce sunt, în definitiv, aceste focare de personalitate ? Răspunsul este: nimic altceva decât emisiile aurice ale ființelor Ashpan, care se lipesc prin rezonanță de aura omului. Caracteristici precum mânia, ura, disperarea, dorința de a distruge etc. nu sunt ale omului. Omul, ca ființă cosmică - omul, ca cetățean al cosmosului - nu are astfel de caracteristici în structura lui ființială. El doar atrage astfel de caracteristici prin rezonanță aurică. Dacă un om obișnuit ar deveni pentru scurt timp clarvăzător, ar putea observa că, în momentele de mînie, o anumită parte a corpului emoțional sau astral, ori chiar întreaga structură aurică se colorează în negru; de asemenea, ar putea observa faptul că, în momentul în care un om dorește să înșele pe altul, corpul mental inferior i se colorează în gri-închis, cu inflexiuni negre. Ar putea observa și faptul că, în cazul în care un om intenționează să comită un adulter, corpul său eteric dobândește o tentă întunecată. Toate aceste energii de culori întunecate nu sunt altceva decât particule ale corpurilor ființelor Ashpan, risipite în întregul univers. Aceste particule spirituale întunecate, lipite de aura omului, sunt activate în momentul în care, prin liberul arbitru, omul făptuiește o activitate compatibilă cu structura lor energetică-informațională. Ceea ce înseamnă că, din cosmos răul s-a mutat în “ograda” omului, în aura sa, acolo unde se manifestă ființele Ashpan.

Dacă omul persistă în comiterea unor acțiuni generatoare de stări negative precum cele enumerate anterior, ființele Ashpan se complac în miasma aurică a acestor stări. Dacă omul refuză să se lase târât în astfel de stări, nu numai omul învață ceva, ci și ființele Ashpan. De exemplu, dacă omul refuză să se mai complacă în exacerbarea

stării de mânie și-i întinde aproapei și celălalt obraz; dacă, în momentul în care este pe punctul de “a exploda”, coboară mâna pe care o ridicase asupra aproapei său și se calmează, atât omul cât și ființele Ashpan învață ceva foarte important. Și poate că nu este nelalocul ei afirmația că, în definitiv, nu omul trebuia să învețe ceva, ci ființele Ashpan care, chiar în acel moment, se “luminează”. O ființă Ashpan înțelege astfel ceea ce a provocat în cosmos prin actul răzvrătirii.

Ceea ce se întâmplă însă în momentul “luminării” unei Ashpan este absolut magnific: înțelegând instantaneu, Ashpan se eliberează și trece în al cincilea stadiu al metamorfozei. La rândul său, omul rămâne fără un viciu sau fără o caracteristică de caracter negativă. În momentul în care omul conștientizează un defect - un păcat, în sens larg - și biruiește o ispită, o ființă Ashpan este eliberată; totodată, aura omului devine mai luminoasă. Acesta este de fapt scopul lui Dumnezeu și suprema inginerie aurică prin care poate fi salvat cosmosul și toți cetățenii săi.

Este uimitor și faptul că, activate, proiecțiile energetico-informaționale ale Ashpan se plimbă pe suprafața aurei, oprindu-se în locurile sau în punctele mai slabe, cu care “simpatizează”. Lipindu-se de un organ fizic, ele amplifică corpul dorințelor organului în cauză, creînd senzația unei dorințe “oarbe”. Acesta este cazul sexualității debordante, a dorinței de a consuma alcool, tutun sau droguri. În majoritatea timpului, ființele Ashpan sunt neactivate, pasive, dar în momentul în care omul trece printr-un eveniment al vieții compatibil cu structura lor, se activează brusc.

Există o grilă standard a amplasării ființelor Ashpan la nivelul unei aure umane. În funcție de culoarea corpului duh, încă de la naștere sau chiar din pântecel mamei, Eugen poate aproxima cu destulă exactitate locul unde se vor amplasa sau intensitatea cu care se vor manifesta ființele Ashpan la nivelul aurei unui om ; poate aproxima ce ispite vor fi pe capul bietului om în decursul vieții, adică modul în care va fi “încercat” de soartă: dacă va rămâne orfan; dacă se va căsători; dacă va avea copii; câte cumpene karmice va avea; care va fi, în mare, poziția sa socială; ce prieteni sau ce dușmani i se vor hărăzi; dacă are șanse să moară de moarte naturală sau dacă va fi ucis de cineva; vârsta aproximativă la care va surveni moartea fizică; dacă va fi religios sau ateu; ce boli principale va avea etc. Totuși, un clarvăzător nu are voie să facă predicții și să “citească” viitorul. Cei care fac astfel de predicții lucrează direct cu ființele luciferice - Cei cu ochii negri. În momentul în care se fac predicții, ființele Ashpan își modifică amplasarea, iar omul în cauză suferă o tulburare a principalelor caracteristici psihice, afective și mentale, cu repercusiuni asupra existenței prezente, dar și asupra celei viitoare.

Mulți bioenergoterapeuți care pot “scana” aura umană au impresia că în zonele în care stau lipite emisiile energetico-informaționale ale ființelor Ashpan lipsește ceva și caută să încarce zona respectivă cu “energie”, dar nu fac altceva decât să hrănească “găurile negre”, cu efecte devastatoare asupra karmei. Este mai mult decât uimitor faptul că ființele Ashpan dau omului dorința nestăvilă de a trăi în cenușa existență materială. În momentul în care un om reușește să-și conștientizeze principalele defecte, apare, după cum spun Îngerii Veghetori, un sentiment de apatie generală și, uneori, se diminuează dorința de a trăi. De multe ori, în cazul unor morți clinice, sufletele oamenilor se reîntorc în lumea materială datorită faptului că în structura lor aurică s-au “strecurat” noi ființe Ashpan, mai puternice, capabile să insuflă o dorință nestăvilă de

viață, chiar și după experiența de neuitat - care durează doar câteva secunde - de suflet liber. Ființele Ashpan sunt cele care insuflă omului bucuria vieții materiale sau atracția plăcerilor trupești. Fără ele, omul ar fi total apatic și n-ar băga în seamă bucuriile vieții materiale. Ființele Ashpan sunt, dacă este permisă o astfel de exprimare, sarea și piperul existenței umane. Totuși, pentru un om apare firesc întrebarea, dacă nu cumva Ashpan reprezintă însăși Viața, dar la această întrebare, din lumea eterică, prin Eugen, s-a primit un răspuns plin de înțelepciune, așa cum sunt, de altfel, toate răspunsurile care se dau de acolo: **“Viața este Domnul, ființele Ashpan sunt doar scopul vieții, iar scopul Domnului este de a-i întoarce mai întâi pe ei - pe Ashpan -, pentru care nu mai este timp. Pentru voi - adică pentru fiii femeii - timpul se întinde dincolo de stele și de neguri”**.

Privit din această perspectivă, omul este “mai mulți”; personalitățile multiple, “eurile secundare” despre care vorbește psihologia modernă, care se manifestă în anumite momente ale existenței prin mânie, furie, disperare, angoasă etc sunt, de fapt, focarele personalităților ființelor Ashpan. Omul este un sistem amplu, format din mai multe subsisteme, fiecare subsistem fiind aflat sub dominația unei ființe Ashpan. Fiecare dintre aceste subsisteme are personalitatea lui, voința lui, capacitatea lui de a se manifesta în prim plan, într-o secvență a vieții sau în alta. Fiecare dintre aceste subsisteme dorește să fie “șeful”, iar parabola aceea despre servitorii care-și fac de cap atunci când stăpânul casei sau al palatului nu este acasă ilustrează cât se poate de clar procesul ce are loc la nivelul auric. În cazul omului, servitorii sunt ființele Ashpan, care se lipsesc, prin sintonie, de corpurile aurice derivate și stau pe capul lui toată viața. Abia la moartea omului, servitorii își iau bocceluța cu lucrurile dobândite și pleacă pe alte meleaguri...

Uneori, în anumite momente, omul nu se recunoaște pe sine: este nesuferit, nervos, simte o ură nestăpânită, manifestă o sexualitate debordantă, are porniri meschine sau masochiste. Alteori, dimpotrivă, omul este bun, iubitor, fericit, voios sau “deștept”. Iar stările se succed cu mare repeziciune și omul nici nu are timp să remarce că s-au modificat parametrii funcționali și nu știe ce l-a apucat. “Nu te pune cu mine, că te pui cu dracu”, spune unul, în timp ce altul se aseamănă cu “diavolul” și, pe deasupra, se comportă ca atare. Și nici nu bănuiesc ce dreptate au, căci, în definitiv, Ashpan au o pondere însemnată în structura aurei. Nivelul de conștiință și gradul de maturitate sunt elementele principale care determină omul să se lase influențat de ființele Ashpan și să se comporte ca atare.

În decursul vieții, un om are “în chirie” între 300 și 600 de ființe Ashpan. Cu alte cuvinte, de corpurile aurice derivate ale unui om se lipsesc particulele energetice ale corpurilor lipsite de formă a aproximativ 600 de ființe Ashpan. Într-o viață, un om poate conștientiza atributele a cel mult 100 de ființe Ashpan. Când omul reușește să conștientizeze un defect sau un viciu, eliberează o ființă Ashpan, care dispare subit din aură. Totodată, omul are aura mai curată. Oameni și Ashpan sunt astfel puși în aceeași barcă, iar efortul lor constă în conștientizarea comună a problemelor existențiale.

Astăzi, toată lumea vorbește despre karma, dar nu poate preciza ce înseamnă ea, după cum nu poate identifica cauza evenimentelor neplăcute sau dramatice ale existenței cotidiene. Una din explicațiile ce se poate da este că omul, pentru a-și conștientiza erorile, dar și pentru a elibera ființele Ashpan, eliberându-se totodată pe

sine, este obligat să treacă prin evenimente karmice dramatice: boli, accidente, conflicte. Instanțele cosmice pun în fața omului acele evenimente cu care este în acord energetic; trecând prin experiențe dramatice de viață, atât omul cât și ființele Ashpan învață în comun o lecție de viață. Omul învață împreună cu ființele Ashpan.

La fel ca și amprentele umane, ființele Ashpan au, fiecare, caracteristici specifice, care se manifestă ca luminozitate, culoare, miros și sunet. Fiecărui sentiment negativ îi corespunde o categorie de ființe Ashpan și, implicit, o anumită culoare, un anumit sunet, un anumit miros. Ashpan nu-și modifică caracteristicile pe toată durata existenței încarnate a unui om. De-a lungul vieții, omul se comportă în funcție de tendințele sale karmice și de natura ființelor Ashpan cu care intră în rezonanță aurică. Omul, ca structură aurică, potrivit naturii sale, are lipite de aură acele particule ale ființelor Ashpan cu care este în rezonanță și pe care, în consecință, le merită. Inițial, dată fiind natura tendințelor sale și a particulelor ființelor Ashpan lipite de aura sa, omul se manifestă ca atare, adică negativ. Cu timpul, pe măsură ce se dezvoltă din punct de vedere spiritual, omul renunță la erorile sale comportamentale - de exemplu, renunță la minciună, renunță la a face rău aproapelui, renunță la acapararea bunurilor altora etc. În momentul în care, pentru prima oară în viață, omul învață din greșelile sale și își schimbă comportamentul, ființele Ashpan obțin răspunsul pe care-l doreau, iar rolul lor se încheie. În momentul în care o ființă Ashpan obține răspunsul, se dezactivează, adică dispare din aură, iar omul se eliberează de un viciu sau de o caracteristică negativă. Experiențele esențiale ale ființelor Ashpan sunt nașterea în păcat, experimentarea răului și moartea trupului material.

Desprinderea particulelor ființelor Ashpan de pe aura omului are un efect direct și asupra trupului material al omului. Trupul fizic este constituit în funcție de corpurile aurice derivate - corpurile astral, emoțional, mental intelectual etc -, iar nu invers, astfel că, în momentul în care are loc o dezactivare a unei ființe Ashpan, trupul material suferă anumite transformări. După eliberarea unei ființe Ashpan, atomii corpului material devin mai diluați (ca miros, culoare, sunet), dar și mai puțini. Efectul este uimitor: corpul material îmbătrânește.

Astfel, îmbătrânirea este rezultatul direct al dezvoltării spirituale a omului, dar și a eliberării ființelor Ashpan. Acest aspect, poate uimitor, poate fi explicat și dintr-un alt punct de vedere: structurile spirituale de bază ale omului - spiritul, corpul duh, sufletul - nu sunt supuse procesului de îmbătrânire datorită faptului că sunt alimentate din exterior, din propriul palier cuantic. Toate aceste elemente componente ale ființei umane sunt anentropice (sau negentropice); ele sunt susținute, moment de moment, de o energie superioară. Această energie provine direct de la Dumnezeu, prin intermediul spiritului. Spiritul este susținut, moment de moment, de către Dumnezeu, Creatorul. Din acest motiv, spiritul nu îmbătrânește niciodată. Este evident că nici corpul duh nu îmbătrânește; corpul duh este hrănit de spirit prin intermediul chakrelor-atribut. Desigur, corpul duh obține energia modulată informațional necesară și din propriul său palier cuantic. Nici sufletul nu poate îmbătrâni, fiind susținut energetic-informațional de către spiritul omului. În schimb, trupul material este supus entropiei universale datorită faptului că își are sursa energetică la nivelul corpurilor aurice derivate: a corpului astral, a corpului emoțional, a corpului mental intelectual etc. Corpurile aurice derivate ale omului sunt, în fond, emisiile spirituale ale ființelor Ashpan. Când este

eliberată o ființă Ashpan, trupul material îmbătrânește întrucât sursa menținerii în viață a corpului material sunt chiar ființele Ashpan. Pe măsură ce ființele Ashpan se împuținează și lecțiile de viață sunt însușite, omul nu mai este alimentat auric și, în consecință, îmbătrânește. Pe măsura eliminării ființelor Ashpan, aura exterioară nu mai este în acord energetic cu trupul material și apare o diferență de potențial. Aceasta duce la deformarea trupului material - a luminozității, culorii, sunetului și mirosului -, iar acest proces poartă numele de îmbătrânire.

Există autori care afirmă că viața omului poate fi împărțită în cicluri de viață; după unii există cicluri de 7 ani, iar după alții există cicluri de 9 ani. Teoria ciclurilor poate fi corectă până la un punct, dar etapele vieții unui om nu pot fi analizate doar în funcție de astfel de "cicluri" calculate în funcție de curgerea anilor, ci și în funcție de ființele Ashpan și de lecțiile de viață însușite. Astfel, în decursul anilor, prin conștientizare, din aproximativ 600 de Ashpan, omul rămâne cu 599, apoi cu 598 apoi cu 597 și așa mai departe. Să spunem că, la sfârșitul vieții, omul rămâne doar cu 500 de ființe Ashpan. La moartea omului, cei 500 de Ashpan se retrag, dar se vor prezenta iarăși când omul se va reîncarna în lumea materială, pentru a învăța împreună; treptat, ei se vor elibera de-a lungul încarnărilor omului. Când nu va mai fi împovărat cu particulele energetico-informaționale ale ființelor Ashpan, iar aura sa va deveni strălucitoare, omul se va mântui.

Prin intermediul oamenilor cu corpuri duh evaluate, care înțeleg să-și respecte și să-și iubească semenii, ființele Ashpan ajung treptat la înțelegerea erorii lor fundamentale: ruperea de Dumnezeu. Prin oameni, ființele Ashpan încep să înțeleagă Lucrarea lui Dumnezeu și să conștientizeze eroarea pe care au făcut-o. Atât oamenii, cât și ființele Ashpan se ridică, încetul cu încetul, către cunoașterea Lucrării lui Dumnezeu și, implicit, ajută la întoarcerea tuturor la starea inițială, din care au căzut, cândva, la începutul creației.

Astăzi, oamenii sunt încă egoiști și individualiști - calități luciferice prin excelență -, dar va veni un timp în care oamenii nu vor mai suporta răul și pe cei care-l produc. Dacă astăzi, pe stradă, oamenii încă se uită apatici la un răufăcător cum jefuiește o bătrână, în viitor, nici un tâlhar nu va mai avea curajul să facă acest lucru. Aceasta se va datora atât nivelului de moralitate al oamenilor, reflectat la nivelul corpului duh, cât și imboldurilor ființelor Ashpan. În viitor, atât oamenii, cât și ființele Ashpan vor fi din ce în ce mai evoluți, astfel încât cei care vor încălca legile vor fi aspru pedepsiți.

Din punctul de vedere raportat strict la structura aurică a ființei umane, morala înseamnă evoluția corpului duh și a sufletului, precum și manifestarea pleneră a spiritului în trupul material; totodată, înseamnă și eliberarea ființelor Ashpan.

INFLUENȚA MARILOR FIINȚE DIRIGUITOARE

☞ Influența Marilor Tării ☞

Oamenii nu sunt singuri și nici nu sunt lăsați la discreția Fiilor întunericului - a ființelor Dree, a spiritelor întunecate ale naturii Lorehh ori a celor hallshithanice -, după cum nu sunt lăsați nici la discreția ființelor Ashpan - Cei reînțorși. Dacă ar fi fost lăsați la discreția ființelor potrivnice, totul s-ar fi încheiat cu mult timp în urmă, iar din pajiștile înverzite sau din răsăriturile de Soare ce bucură astăzi ochii oamenilor, ca și din toate lucrurile frumoase ce există astăzi pe pământ, n-ar fi rămas nici amintirea.

Astfel, în afara influențelor forțelor potrivnice, la nivelul aerei umane se manifestă influențe benefice ce provin de la marile ființe diriguitoare ale cosmosului: Dumnezeu, Iisus Hristos, Fiii Luminii. Marile ființe diriguitoare ale cosmosului au permanent grijă de oameni și lucrează neîncetat pentru binele lor. Ele influențează oamenii în bine, dar nu se pot substitui oamenilor și nu le pot încălca liberul arbitru.

În Terra aurica nu există “legi naturale” după care cosmosul să se autoguverneze, așa cum se afirmă adesea concepție materialistă. Concepții precum “autoevoluția” cosmosului, influența hazardului, a “șansei”, care a făcut ca anumite forțe, energii sau elemente chimice să se afle acolo unde a fost necesar, în momentul oportun, la fel ca și alte idei de acest gen, nu au nici un temei. În Terra aurica, ordinea cosmică instituită de către Dumnezeu, creatorul și susținătorul cosmosului, este asigurată de ființele îngerești din categoria Fiilor Luminii. Acestea lucrează, moment de moment, pentru menținerea Ordinii cosmice și, implicit, pentru desăvârșirea spirituală a oamenilor. Din păcate, oamenii, prin faptele situate în afara Ordinii divine, împiedică această lucrare. Cu toate acestea, influxurile energetice ce provin de la înaltele ființe diriguitoare ale cosmosului străbat palierele cuantice, străbat “ocean de timp”, pentru a ajunge la toți oamenii. Astfel, fiecare element component al structurii energetico-informaționale umane - spiritul, corpul duh, sufletul, etc - se află sub directa ocrotire a ființelor diriguitoare.

Încercând o clasificare sumară a marilor ființe diriguitoare ale cosmosului care ocrotesc oamenii, se poate afirma că există două categorii principale. Această clasificare este făcută doar din punctul de vedere al influențelor pe care oamenii le primesc de la aceste ființe. Fără nici o îndoială, toate ființele îngerești din ierarhia Fiilor Luminii sprijină procesul evolutiv uman, iar fără activitatea lor neîncetată oamenii n-ar putea să existe pe această planetă; dar în cele ce urmează va fi vorba strict despre ființele îngerești care influențează nemijlocit, prin filieră directă, existența oamenilor în palierul material.

Prima categorie principală este formată din înaltele ființe diriguitoare ale cosmosului, care se îngrijesc de mari mase de oameni, iar a doua categorie este formată din ființele îngerești care se îngrijesc de un singur om și care pot fi considerate "personale". Prima categorie de înalte ființe diriguitoare ale cosmosului este formată, la rândul ei, din două clase. Prima clasă este formată din Marile Tării. Sfânta Treime - Dumnezeu-Tatăl, Dumnezeu-Fiul - Iisus Hristos - și Dumnezeu Sfântul Duh sprijină oamenii să progreseze pe drumul desăvârșirii spirituale. Alături de Iisus Hristos, Fecioara Maria desfășoară o activitate continuă de ocrotire spirituală a oamenilor. A doua clasă este formată din Înțeleptele Orânduiri: Puterile, Bătrânii și Principii Ocrotitori. Dintre Principii Ocrotitori fac parte Îngerul Gabriel, Îngerul Mihail, Îngerul Rafael, Îngerul morții.

Prima Ființă care ocrotește și influențează în mod direct oamenii este însuși **Dumnezeu**, numit de ființele din lumea eterică Hauti - în traducere din limba akhatakha (limba folosită de ființele din lumea eterică): Izvorul de Lumină. Dumnezeu este Originea și Temelia cosmosului. Dumnezeu a creat oamenii după Chipul și Asemănarea Sa. Astăzi, oamenii există datorită faptului că, la origine, Creatorul său le-a însuflat viața.

Se crede adesea că, după momentul de început al creației, Dumnezeu s-a îndepărtat de creația sa, omul, și că l-a lăsat în părăsire. Istoricii religiilor și chiar și unii teologi acordă adesea Ființei Supreme caracterul de "Dumnezeu retras din lume", accentuând convingerea că, după ce a creat lumea, Dumnezeu s-a îndepărtat de creația sa, lăsând lucrurile să se desfășoare de la sine. Cercetarea structurii auri umane și a manifestării cosmosului spiritual relevă tocmai contrariul: Dumnezeu susține neîncetat lumea, cosmosul în ansamblu, precum și omul. Fără activitatea Sa permanentă, totul s-ar fi scufundat în neant. Se poate vorbi, astfel, despre o creație perpetuă a cosmosului.

Creația perpetuă se constituie a fi fundamentul existenței cosmosului. Fără activitatea continuă a lui Dumnezeu, lumea nu ar putea exista nici măcar o miliardime de secundă. Dacă, printr-o absurditate, s-ar concepe că Dumnezeu "se odihnește", nu doar "a șaptea zi" cum se afirmă astăzi prin interpretarea eronată a unor scrieri sacre, ci doar o miliardime de secundă, totul s-ar prefăce în cenușă și nu ar exista nici măcar amintirea a ceea ce a fost cândva. Cosmosul există datorită aportului energetic-informațional infuzat de către Dumnezeu, realizat prin intermediul celei de-a treia Persoane a Sfintei Treimi: Sfântul Duh. Dumnezeu este Singurul Viu, iar lumea ca atare, precum și ființele care o populează, sunt efectul manifestării Sale directe. Tot ce există în cosmos se datorează acțiunii Sfântului Duh, a treia Persoană a Sfintei Treimi, care are rolul de a menține viața tuturor făpturilor de pe toate palierele cuantice.

La nivelul structurii aurice lucrurile sunt clare: spiritul omului este creația directă și nemijlocită a lui Dumnezeu. Mai mult decât atât, linia divină este canalul direct prin care omul este susținut, moment de moment, în existența sa, de către Dumnezeu. Rugăciunea adresată direct Tatălui Ceresc are întotdeauna efect, iar faptul că omul nu remarcă aceasta, înseamnă doar că este incapabil să-și conștientizeze în mod corect viața. Efectul rugăciunii adresate direct Tatălui Ceresc este reflectat la nivelul auri umane. Rugăciunea adresată Tatălui Ceresc străbate toate palierele cuantice și ajunge acolo unde trebuie: la Dumnezeu. Ajutorul lui Dumnezeu vine întotdeauna neștiut și neînțeles pentru oameni. În momentul rugăciunii adresate Tatălui Ceresc, spiritul

omului se “aprinde” precum Soarele și strălucește într-un mod uimitor. La fel, linia divină devine strălucitoare, semn că, undeva, deloc departe, într-un *prezent continuu*, Cineva ascultă la celălalt capăt (linia divină face legătura între spiritul omului și Dumnezeu). În acest context, poziționarea “spațială” a lui Dumnezeu cât mai departe deasupra norilor, prin nebuloasa Andromeda sau la capătul Norului lui Magellan este doar o banală și biată figură de stil. Dumnezeu a fost, este și va fi în *prezentul continuu* circumscris de Ființa Sa, aici și acum, în propriul Său cosmos. Dumnezeu nu a plecat nicăieri și nici nu va pleca undeva, nici deasupra norilor și nici pe o constelație sau galaxie îndepărtată. Cu atât mai puțin va putea fi descoperit într-o navă spațială de unde, cu ajutorul unui ecran TV, monitorizează ceea ce se petrece pe pământ, așa cum cred - într-un mod halucinant - unii cercetători care se consideră progresiști.

Alături și împreună cu Dumnezeu, Ființă din Ființa Sa, Lumină din Lumina Sa, **Iisus Hristos**, a doua Persoană a Sfintei Treimi, desfășoară o activitate care a avut, are și va avea un rol decisiv asupra destinului oamenilor. La fel ca și Dumnezeu, Iisus Hristos trăiește în *prezentul continuu*, de unde acționează asupra tuturor oamenilor. Activitatea lui Iisus Hristos în cosmosul spiritual poate fi împărțită în trei perioade distincte. Prima perioadă s-a desfășurat până la întruparea Sa în lumea materială. A doua perioadă s-a desfășurat între întrupare și moartea pe cruce. A treia perioadă s-a desfășurat după învierea și înălțarea la cer, deci după momentul descris în Evanghelii, în care Iisus Hristos s-a manifestat în Trupul de slavă - care a fost pipăit de apostolul Toma. Cu toate că, după evenimentele desfășurate acum 2000 de ani, Iisus Hristos se manifestă în Trupul de slavă, nu trebuie uitat nici o clipă că Iisus Hristos este singura ființă din Terra aurica care se poate manifesta simultan “în șapte paliere cuantice, în șapte perioade și în șapte timpuri”. De aceea, la fel ca și Dumnezeu, Iisus Hristos nu poate fi situat într-un “cer” depărtat de ființa umană și de locul în care omul își desfășoară activitatea cotidiană: lumea materială. Iisus Hristos este alături de om în “*prezentul continuu*”, în care trecutul, prezentul și viitorul formează un tot.

În ultima perioadă de timp, Persoana lui Iisus Hristos a fost înțeleasă doar din punct de vedere istoric, iar acesta este punctul de vedere formulat de către istoriografia modernă. Departe însă de a reprezenta doar o personalitate importantă a trecutului, un “inițiat” printre mulți alții, Iisus Hristos aparține prezentului și, mai ales, viitorului. De fapt, Iisus Hristos aparține “prezentului continuu”, adică Eternității, care este temelia Timpului din lumea materială.

Astăzi se vorbește foarte mult despre faptul că oamenii supraviețuiesc morții, că după moarte se “mută dincolo”, în cosmosul spiritual, iar credința în supraviețuirea post-mortem a devenit aproape o banalitate în rândul celor ce se consideră spiritualiști. Dacă această credință a devenit o banalitate și dacă concepția că oamenii supraviețuiesc morții a devenit, oarecum, o evidență, trebuie să fie la fel de evident că Iisus Hristos, Cel care a învins moartea, este mai viu decât toți oamenii la un loc. Cu atât mai mult cu cât scrierile sacre creștine specifică în mod explicit că Iisus Hristos a înviat din morți și că s-a manifestat în fața discipolilor Săi, în Trupul de slavă.

Pe de altă parte, este la fel de evident că Ființa lui Iisus Hristos nu poate fi cuprinsă de nici o minte omenească. Conștiința Sa umple întreaga Terra aurica. Iisus Hristos este dincolo de spațiu și de timp, dar, totodată, este în spațiu și timp, moment de moment, de-a lungul Eternității ce leagă trecutul de viitor. Persoana divină a lui

Iisus Hristos trăiește, Ea însăși, în *prezentul continuu*, iar Ființa sa interioară, Eul Său Dumnezeiesc, circumscrie în Sine trecutul, prezentul și viitorul. Iisus Hristos este peste tot, în toate momentele, atotștiutor, omniprezent. Ființa Sa cuprinde toți oamenii din Terra aurica și toate palierele cuantice.

Când Iisus Hristos are în față un om oarecare, știe instantaneu cine este acest om și ce a făcut începând de la pătrunderea sa în Terra aurica. Nimeni nu face ceva în Terra aurica, fără ca Iisus Hristos să nu fie conștient cu mult timp înainte ca lucrurile să se petreacă în mod efectiv. Iar liantul prin care Iisus Hristos se leagă de oameni este IUBIREA. Iubirea este legată de Iisus Hristos, iar liantul prin care, prin Iubire, Iisus Hristos se leagă de oameni, este rugăciunea. De asemenea, rostirea Numelui Iisus Hristos, cel mai puternic Nume din Cer și de pe Pământ din punct de vedere al vibrației energetico-informaționale, este canalul prin care oamenii se conectează Iubirii și, implicit, lui Iisus Hristos. Oameni-Iubire-Iisus Hristos este ecuația atotcuprinzătoare ce stă la temelia cosmosului, iar rezolvarea acestei ecuații reprezintă cheia ce deschide Împărăția lui Dumnezeu.

Întruparea, viața în lumea materială, răstignirea, moartea, învierea și înălțarea lui Iisus Hristos se constituie a fi piatra de hotar ce împarte istoria umanității în două epoci distincte. Într-un fel se prezenta ființa umană înaintea evenimentelor de acum 2000 de ani și în alt fel se prezintă în era creștină. Prin sacrificiul de pe cruce, Iisus Hristos a răscumpărat toate sufletele oamenilor și a plătit “prețul” pentru ele. Din acel moment, Iisus Hristos a devenit Domnul tuturor sufletelor din Terra aurica. Chakra inimii și corpul haric al plaselor mesianice sunt noile structuri aurice prin care oamenii se pot mântui. Prin rugăciunea adresată lui Iisus Hristos sau, cel puțin, prin rostirea cu voce tare a Numelui Său, oamenii își formează corpul plaselor mesianice și se pun sub protecția Sa. În cazul rugăciunii sau a rostirii cu voce tare a Numelui lui Iisus Hristos, palierele cuantice încep să vibreze precum oglinda unei ape, iar într-o fracțiune de secundă se formează plasele mesianice. În acel moment, oamenii se conectează auric la Ființa lui Iisus Hristos. Când un om îi cere ajutorul cu voce tare prin rugăciune sau prin rostirea Numelui și când, firește, credința sa este mare, Iisus Hristos Cel Viu în Trupul de slavă apare instantaneu lângă omul respectiv, la nivelul cuantic al lumii eterice. Între Iisus Hristos și aura omului au loc schimburi aurice foarte ample. Ele se aseamănă cu niște pulberi foarte fine, strălucitoare și parfumate, care se scurg dinspre aura lui Iisus Hristos spre aura omului. În lumea eterică, Iisus Hristos se deplasează atât de repede încât pare a se afla simultan peste tot. Această caracteristică poartă numele de aseietate.

De 2000 de ani, oamenii sunt ajutați și ocrotiți în mod direct și de către **Fecioara Maria** - “Cea care suspină pentru toți oamenii”, după cum este numită în lumea eterică. Din punct de vedere auric, Fecioara Maria are o influență deosebită asupra corpului astral al oamenilor. De fapt, Fecioara Maria este Stăpâna corpului astral.

Corpul astral este un element foarte important în procesul de desăvârșire spirituală. Pe măsură ce un om reușește să-și impună influența asupra corpului astral, deci să-și subjuge pornirile, dorințele și poftele, atunci reușește să progreseze cu adevărat. Doar pe măsură ce corpul astral este educat și temperat din elanurile sale primare se formează corpurile aurice superioare: corpul mental superior și, ulterior, corpul spiritual.

La oamenii din ziua de astăzi, datorită poftelor și dorințelor, corpul astral apare ca un ovoid de aproximativ optzeci-nouăzeci de centimetri diametru, învolburat ca un vulcan pe cale de a irupe. Mii și mii de explozii luminoase irup necontrolat în diferite locuri ale corpului astral. Pe măsura dominării dorințelor, corpul astral se liniștește și se limpezește coloristic, parcurgând un proces de “coacere” aurică pentru a deveni apt să servească altor scopuri. Ființa spirituală sub a cărei atență ocrotire se petrece “coacerea” corpului astral este Fecioara Maria. Corpul mental superior și corpul spiritual nu sunt altceva decât porțiuni din corpul astral, transformate prin activitatea oamenilor. În ziua de azi, tot mai mulți oameni și-au format un corp mental superior bine structurat, ceea ce indică faptul că o bună parte din corpul astral a fost transformată. La rândul său, corpul spiritual, format tot prin transformarea corpului astral, apare ca un ovoid format din lumină argintie, situat deasupra corpului mental superior. Prin corpul spiritual, oamenii conștientizează Iubirea ca element fundamental al cosmosului. Conștientizând Iubirea, oamenii înțeleg activitatea lui Iisus Hristos. De aceea, corpul spiritual se formează prin rugăciune și prin conștientizarea Iubirii universale.

Precum l-a născut pe Iisus Hristos prin trup, acum 2000 de ani, astăzi, ca Stăpână a corpului astral, Fecioara Maria îl naște pe Iisus Hristos în sufletul fiecărui om. Iisus Hristos se va naște în sufletul unui om doar atunci când acesta va avea un corp spiritual bine structurat.

❧ Influența Înțeleptelor Orânduiri ❧

În decursul existenței în lumea materială, oamenii sunt ocrotiți și de marile ființe îngerești din categoria Fiilor Luminii. Dintre acestea, cele mai implicate în existența cotidiană a oamenilor sunt **Înțeleptele Orânduiri**. Dintre Înțeleptele Orânduri pot fi menționate Puterile, Domnii Karmei și Principii Ocrotitori. Fiecare dintre aceste înalte ființe îngerești este în relație directă cu una din structurile aurei umane: cu corpul duh, cu sufletul, cu corpurile aurice exterioare etc.

Precum a fost menționat, corpul duh este “trupul” în care un om se manifestă pe tot parcursul palingeneziei în Terra aurica. Corpul duh poate fi caracterizat prin luminozitate, culoare, sunet, miros și vechime. Pentru a desemna principalele caracteristici ale unui corp duh, ființele din lumea eterică folosesc expresia “tărie și putere”. Datorită faptului că la noi, oamenii, predomină imaginea vizuală, caracterizarea corpurilor duh ale oamenilor poate fi realizată cel mai bine în funcție de culoarea lor specifică. În funcție de culoare, corpurile duh ale oamenilor pot fi împărțite în șapte clase evolutive. Astfel, există șapte tipuri de corpuri duh.

La rândul ei, lumea duhurilor - denumită adesea prin termenul de “lume astrală” -, locul unde merg oamenii după momentul morții, este structurată după puterea și tăria ființelor umane care locuiesc pe cuprinsul ei. Dacă corpurile duh ale oamenilor pot fi împărțite în șapte clase - clase ce corespund anumitor caracteristici, dintre care cea mai reprezentativă pentru înțelegerea omenească este culoarea -, este evident că lumea duhurilor (astrală) poate fi împărțită după același criteriu. Există deci șapte subpalieri distincte ale lumii astrale, fiecare având drept caracteristică de bază o anumită culoare, adică o anumită stare vibratorie a energiei modulată informațional. Fiecare subpalier se

află sub atenta conducere și supraveghere a unei înalte ființe îngerești, denumite **Putere**. Pe palierul propriu, Puterile se manifestă sub înfățișarea unei fete. Fiecare Putere are o culoare unică a veșmintelor, a părului și a ochilor lipsiți de iris, în funcție de palierul pe care-l conduce. De exemplu, subpalierul corespunzător corpurilor duh de culoare galbenă este condus de o Putere a cărei vestimentație, ochi sau păr au culoarea galbenă. La fel, subpalierul corespunzător corpurilor duh de culoare portocalie este condus de o Putere a cărei vestimentație, păr sau ochi au culoarea portocalie. Aceasta este valabil și celelalte subpalieri; de exemplu, înainte de a pătrunde pe subpalierul oamenilor cu corpuri duh de culoare galbenă, orice persoană este întâmpinată de o Putere cu vestimentația, părul și ochii de culoare galbenă. Dacă nivelul persoanei în cauză este suficient de evoluat, Puterea respectivă acceptă pătrunderea acestuia în propriul ei palier cosmic. Dacă nu, trebuie să se întoarcă. În consecință, Puterile sunt ființele îngerești conducătoare ale tuturor oamenilor, fie încarnați, fie decorporați care au un corp duh de o anumită culoare. Moment de moment, Puterile au în păstorie milioane și milioane de oameni cu corpuri duh de culoare corespondentă. Unii oameni sunt întrupați, alții sunt decorporați - aflați în propriul lor palier de reședință. Dacă cei decorporați sunt deja “acasă”, cei întrupați sunt considerați a fi în “misiune” și, în consecință, este firesc ca Puterile să se intereseze de soarta lor și, de multe ori, să-i sprijine în existența materială prin fluxuri energetice specifice.

Domnii karmei, care se manifestă sub înfățișarea unor Bătrâni, sunt alte înalte entități îngerești, care se îngrijesc în mod direct de oameni. Domnii karmei se manifestă doar în palierul lor de reședință. În palierul lor de reședință, Domnii karmei iau decizii cu privire la soarta oamenilor. De fapt, acolo se iau doar deciziile unor evenimente, căci soarta, fiecare individ și-o creează singur. Omul însuși este cel care, prin actele și acțiunile sale, își construiește soarta. Domnii karmei sunt doar cei care organizează și includ karma individuală în cea colectivă și programează evenimentele lumii potrivit Legilor divine și Ordinii cosmice. Structurile aurei umane aflate în relație cu Domnii karmei sunt petele karmice și banda de lumină din jurul capului.

În cadrul procesului palingeneziei în Terra aurica, oamenii mai sunt ajutați și ocrotiți în mod direct și de principalii **Principi Ocrotitori**: Îngerul Gabriel, Îngerul Rafael, Îngerul Mihail, Îngerul morții.

Îngerul Gabriel, cunoscut în lumea eterică prin denumirea de “Primul Veghetor” sau “Purtător al Cheilor Puterii”, desfășoară o activitate permanentă ce poate fi raportată la toți oamenii. Ca Prim Veghetor, Îngerul Gabriel supraveghează îndeaproape palingenezia omului în Terra aurica - traiectul ce presupune nașterea în trup fizic, viața în lumea materială, moartea, existența post-mortem și renașterea. În cosmos nu există oameni importanți, oameni foarte importanți sau oameni mai puțin importanți. Toți oamenii sunt la fel de importanți și, de aceea, Îngerul Gabriel este prezent la toți oamenii, la toate evenimentele importante. Nașterea, botezul, căsătoria, moartea sau evenimentele karmice cu mare impact sunt momente importante ale existenței fiecărui om, la care Îngerul Gabriel este prezent. După cum se afirmă în lumea eterică, periodic, cel puțin o dată pe lună după timpul omenesc, Îngerul Gabriel, Primul Veghetor și Purtător al Cheilor Puterii, vizitează toți oamenii încarnați din lumea materială. Îngerului Gabriel nu-i scapă nimic și nimic din ceea ce este omenesc nu pare a-i fi străin.

Alt Principe Ocrotitor este **Îngerul Mihail**. Rolul Îngerului Mihail este extrem de important, mai ales în cazul conflictelor. Ca apărător și ocrotitor al tuturor oamenilor, Îngerul Mihail este alături de toți cei nedreptățiți și alături de toți cei asupra cărora se exercită forța brută. De asemenea, după moartea trupeză, omul este apărat de Îngerul Mihail în fruntea Oștirii sale pentru a nu-i fi furat sufletul de către ființele luciferice.

Și activitatea **Îngerului Rafael** este foarte vastă; orice vindecare din lumea materială devine posibilă datorită impulsurilor sale directe.

Un alt Principe Ocrotitor, care se îngrijește îndeaproape de oameni, este **Îngerul morții**. Departe de a fi acel înspăimântător schelet cu coasa, Îngerul morții este o ființă îngerească de o mare frumusețe și de o mare blândețe, care-i vizitează pe oameni nu numai în momentul morții, ci și în timpul existenței încarnate. Nu de puțin ori, Îngerul morții a putut fi observat și în alte condiții decât la decesul unui om. Îngerul morții este prezent, desigur, la decesul tuturor oamenilor, îngrijindu-se ca oamenii să realizeze cât mai lin trecerea de la stadiul încarnat la cel decorporat, mângâindu-i cu sfaturi șoptite.

A doua mare categorie de ființe îngerești care se îngrijesc de omul încarnat în trup material sunt ființele îngerești ocrotitoare ale fiecărui om în parte: Îngerii Păzitori și Îngerii Veghetori. Alături de ei, mai există o categorie aparte de ființe îngerești din ierarhia Fiilor Luminii, a cărei activitate nu poate fi însă raportată la un singur om, dar care, deseori, în anumite împrejurări, preia o parte din funcțiile acestora. Din această categorie face parte Îngerul Ocrotitor. Spre deosebire de Îngerii Veghetori, Îngerul Ocrotitor are în păstorie un loc - de exemplu, un cartier sau un cvartal de blocuri în marile orașe ori un sat de mică întindere în mediul rural.

Îngerii Păzitori ai oamenilor nu se manifestă în lumea eterică decât foarte rar. Ei locuiesc în propriul palier de reședință, în Lumea Îngerilor. Îngerii Păzitori au rolul de a ocroti oamenii, în conformitate cu planul de dreaptă învățătură și cu karma fiecăruia. Un Înger Păzitor se manifestă doar prin voce. Îngerii Păzitori sunt, de fapt, acele voci interioare pe care omul le aude în anumite împrejurări ale existenței. Este de la sine înțeles că vocile Îngerilor Păzitori nu trebuie confundate cu vocea interioară a fiecărui om, cu vocea sufletului sau cu vocea conștiinței. De fapt, este dificil pentru un om să facă distincția între toate vocile interioare pe care le poate auzi de-a lungul vieții. Vocile Îngerilor Păzitori sunt însă diferite, iar omul înțelege intuitiv că reprezintă altceva decât vocea conștiinței.

Fiecare om are trei Îngeri Păzitori. Unul stă în partea dreaptă, altul în partea stângă, iar al treilea stă în fața omului. Îngerul Păzitor din partea dreaptă poate fi considerat conservator, în sensul că încearcă să mențină o existență propice dezvoltării spirituale a omului. Întotdeauna, înainte ca omul să purceadă la o activitate sau la o acțiune cu impact mare asupra destinului propriu, Îngerul Păzitor din partea dreaptă avertizează omul asupra riscurilor. În schimb, Îngerul Păzitor din partea stângă îndeamnă omul să-și depășească limitele și să desfășoare o activitate ce implică un grad mare de risc. Îngerul Păzitor din partea stângă reprezintă alternativa "îndrăzneată" la o situație dată. Îndemnurile Îngerului Păzitor din partea stângă sunt îndreptate întotdeauna spre "arderea" unor etape, spre depășirea condiției existente și spre scurtarea drumului de dreaptă învățătură. Îndemnurile sale sunt, într-adevăr, riscante, dar ele implică "trezirea" ființei umane și urcarea scării desăvârșirii spirituale într-un

ritm mai rapid. Îngerul Păzitor din față – denumit uneori “Îngerul din creștet” - este un factor moderator, care nu se implică des prin sfaturi sau îndemnuri. Înțelepciunea sa este foarte mare. De altfel, Îngerul Păzitor din față nu se manifestă de prea multe ori pentru a putea fi auzit ca voce. El este prezent doar în momentele esențiale ale vieții: la naștere, la cununia religioasă, în cazul urcării de către om a unei trepte importante în cadrul Școlii vieții, la moarte.

În afara Îngerilor Păzitori care se manifestă doar ca Voci, dar care nu se manifestă în lumea eterică, fiecare om mai are trei **Îngeri Veghetori**. Dintre cei trei Îngeri Veghetori, doar doi se manifestă în lumea eterică. Rolul principal al Îngerilor Veghetori este de a avea grijă de structura aurică a omului încarnat. Primul dintre Îngerii Veghetori se ocupă de suflet, deci este medic specialist de suflet, al doilea este medic specialist de corp duh, iar al treilea este medic specialist de spirit. Îngerul Veghetor al spiritului nu se manifestă la nivelul lumii eterice. Îngerul Veghetor medic de suflet, numit Hemin - sufletul în limba lumii eterice se numește hem - se ocupă de buna funcționare a sufletului omului. El acționează prin mijloace specifice asupra corpului sufletului de mai multe ori pe zi. Îngerul Veghetor de corp duh se numește Mînheme - corpul duh, în lumea eterică se numește heme. El se ocupă de buna funcționare a corpului duh. De la naștere și până la moarte, din lumea eterică, Îngerii Veghetori asigură buna funcționare a structurii aurice a omului pe care-l au în primire. La moartea omului, în prezența Îngerului morții, Îngerii Veghetori au rolul extrem de important de a tăia legăturile energetice, de forma unor fire de lumină, dintre trupul material și corpurile aurice interioare.

Nici Îngerii Păzitori, nici Îngerii Veghetori nu se schimbă de-a lungul existenței încarnate a unui om. După moarte, omul colaborează foarte strâns cu Îngerii Veghetori și cu Îngerii Păzitori pentru a pregăti elementele ce vor fi analizate la Judecata individuală, care se va desfășura ulterior în prezența Domnilor Karmei. De altfel, există o strânsă legătură între oameni și ființele îngerești veghetoare din timpul unei existențe încarnate. Atât Îngerii Veghetori, cât și Îngerii Păzitori sunt mai mult decât prieteni sau simpli colaboratori ai oamenilor. Oameni și Îngeri se află de aceeași parte a baricadei, iar comportamentul oamenilor în lumea materială se răsfrânge asupra cosmosului în ansamblu. Omul și Îngerii săi - Păzitori și Veghetori - formează o echipă, care participă la cea mai dificilă activitate din cosmos: spiritualizarea materiei și întronarea legilor lumii spirituale (Poruncile lui Dumnezeu) în lumea materială.

O imagine palidă a modului de colaborare a unui om cu Îngerii Veghetori și cu Îngerii Păzitori imediat după moarte poate fi regăsită, de exemplu, în modul în care, la sfârșitul realizării unui film artistic, regizorul, scenaristul, producătorul și actorul principal se adună la o ședință de lucru, în care revăd fiecare secvență, uneori cu încetinitorul, din cât mai multe perspective, pentru a stabili valoarea fiecărei scene și pentru a trage concluziile finale. Tot astfel, la sfârșitul vieții, Îngerii Veghetori, Îngerii Păzitori, dar și alte ființe îngerești care l-au sprijinit și ocrotit pe omul respectiv de-a lungul existenței sale, se adună în cadrul unei “ședințe de lucru”, în care analizează plusurile și minusurile vieții ce s-a încheiat. În acele momente, omul înțelege, în sfârșit, valoarea actelor și acțiunilor sale, resimțind bucurie pentru secvențele în care a procedat în acord cu legile cosmice, tristețe și părere de rău pentru cele în care a greșit. Tocmai părerile de rău și dorința de a îndrepta ceea ce a greșit reprezintă “tendențele”

karmice care-l vor determina pe omul respectiv să se încarneze în viitor. Privită din acest punct de vedere, reîncarnarea nu este o lege aplicată arbitrar de cineva, ci este efectul deciziei omului de a repara ceea ce a greșit.

Referitor la reîncarnare, trebuie făcută o scurtă paranteză, pentru a preciza că nu sunt adevărate acele teorii de proveniență orientală (brahmaniste, jainiste, budhiste etc), care afirmă că ființa umană se poate reîntrupa în animale sau plante. Omul este om. Chiar termenul prin care, în lumea eterică, sunt desemnați oamenii, *icon hlisa*, spune totul. Omul este Chip și Asemănare de Dumnezeu, astfel că nu se poate întrupa în ceva inferior. Omul este o specie distinctă. Omul nu s-a întrupat niciodată într-o formă inferioară, în animale sau plante și nu o va face niciodată. Chiar dacă un om poate degenera din punct de vedere trupesc, nu se va putea întrupa în ceva inferior, în plante sau animale. Și tot la acest punct, mai trebuie reiterat faptul că doar oamenii din categoria *icon hlisa* se pot reîncarna, nu și cei din categoria *sântemilor*. Sufletul, ca element auric, nu se poate reîncarna; doar corpul duh purtător de spirit se poate reîncarna. Evident, creștinismul se referă la oamenii din categoria *sântem* atunci când afirmă că oamenii nu se pot reîncarna, nu la cei din categoria *icon hlisa*; categoria de oameni *icon hlisa* era necunoscută în perioada de debut a erei creștine. De altfel, la începutul erei creștine, pe toată suprafața globului terestru, oamenii *icon hlisa* nu depășeau procentul de 7-9 % din totalul populației. Restul populației era format din *sântemi*, care, așa cum a fost menționat, se nasc o singură dată, iar la moartea trupească intră în starea de “adormire” până la învierea trupurilor, fenomen ce se va produce după Judecata de apoi. Nici în ziua de astăzi, oamenii *icon hlisa* nu depășesc procentul de 25-30 % din totalul populației de pe suprafața pământului.

Revenind la subiect, se mai poate afirma că, în timpul existenței încarnate, aura unui om interacționează adesea cu aura Îngerilor Veghetori, formându-se o mulțime de norișori pufoși de diferite culori. Este foarte important de știut faptul că Îngerii Veghetori “tapetează” pereții locuinței unui om cu norișorii pufoși de energie ce se formează prin interacțiunea dintre aura lor și aura omului. Atâta timp cât un om stă într-o locuință, pereții sunt acoperiți de tapetul fin de energie - nu mai gros de un lat de palmă - format din interacțiunea aurei sale cu aura Îngerilor Veghetori. De fapt, una din activitățile principale ale Îngerilor Veghetori este aceea de a tapeta energetic locuința îndată ce omul s-a mutat în ea.

Uneori pot să apară diferențe de vibrație dintre aura Îngerilor Veghetori și aura omului respectiv. Aceste diferențe de vibrație au la bază comportamentul defectuos al omului, care se bazează adesea pe dorințele și pe concepții lumești și, nu în ultimul rând, pe legile omenești la “modă” într-o perioadă oarecare de timp, care pot să nu fie cele mai înțelepte. În acest caz, nu se mai formează norișorii energetici multicolori, ca liant energetic între aura omului și aura celor doi Îngeri Veghetori, iar aceasta înseamnă întreruperea legăturilor energetice în defavoarea omului. Totodată, dispare “tapetul” energetic al pereților locuinței, ceea ce constituie un fapt deosebit de periculos. În acest caz este vorba despre locuință în sens larg; prin locuință se poate înțelege nu numai apartamentul sau casa în care un om locuiește o perioadă mai lungă de timp, ci și camera în care locuiește la un internat, la un cămin sau într-un dormitor comun - de exemplu, când își satisface stagiul militar. Lipsa “tapetului” energetic înseamnă că, din punctul de vedere al cosmosului, omul nu există. Ieșirea unui om de

sub tutela protectoare a Îngerilor Veghetori înseamnă scăderea nivelului energetic al sufletului. Când decade sufletul, decade și corpul fizic, căci sufletul este “șeful” corpului fizic. Urmările ieșirii de sub protecția Îngerilor Veghetori se traduc prin boli, accidente, conflicte și împrejurări nefaste.

Există cazuri în care Îngerii Veghetori influențează în mod direct oamenii. Aceste cazuri sunt însă rare. Un om este ajutat în mod direct de către Îngerii săi Veghetori doar în cazurile unor evenimente existențiale dramatice sau a unor incidente karmice. În restul timpului are loc o influențare normală, care nu implică modificări ale auri. În cazuri extreme - de exemplu, în cazul unor accidente de automobil - se realizează una dintre cele mai importante lucrări îngerești asupra oamenilor. Aura Îngerului Veghetor se calează pe aura omului respectiv, iar în acest caz corpul astral și corpul emoțional se estompează aproape total, locul lor fiind luat de aura îngerească. Starea omului lipsit de corpul emoțional și de corpul astral se aseamănă cu starea adamică dinaintea de “cădere”. Această stare nu persistă decât pe durata incidentului. Totodată, omul respectiv este învăluit într-o dulce relaxare musculară, emoțională, mentală și sufletească. În acele momente, omul nu mai dorește să cunoască ori să cerceteze, dispar oboseala și febrilitatea generate de evenimentele vieții cotidiene.

În momentul influenței directe a Îngerilor Veghetori, ființele Ashpan nu se mai pot manifesta, mai ales cele cu influență mare. Să ne imaginăm doar un șofer care iese teafăr dintr-un grav accident de automobil - ceea ce unii numesc minune -, când în jurul lui totul este făcut zob. Totul a durat doar câteva fracțiuni de secundă și se crede că șoferul și-a salvat viața datorită instinctului. Se spune că șoferul a fost inspirat sau că “a avut experiență”. De fapt, în fracțiunea de secundă ce a premers accidentul, Îngerii Veghetori depun o activitate foarte intensă: plătesc prețul salvării omului pe care-l ocrotesc, iar dacă prețul este acceptat de către instanțele karmice, realizează lucrarea de influențare directă. În acele momente, aura Îngerilor se calează peste aura omului pe care-l protejează, strălucirea auri acestuia crește considerabil, dispar corpul emoțional și corpul astral, dispare totodată frica, omul devine lucid, volanul este răsucit brusc, iar automobilul ia o traiectorie atât de stranie, încât pare să sfideze legile fizicii; în consecință, șoferul scapă fără nici un fel de zgârietură, în timp ce automobilul se face zob. O operațiune similară se desfășoară în multe alte cazuri de forță majoră: în boli, morți clinice, bătăi, scandaluri, conflicte etc. Influența nemijlocită a Îngerilor Veghetori sau chiar, mai rar, în cazuri excepționale, a marilor ființe diriguitoare, este un fenomen de mare amploare, în care se produce ocrotirea directă a oamenilor de către Fiii Luminii. Întotdeauna, Îngerii trebuie să plătească un anumit preț pentru a salva viața unui om. De regulă, prețul salvării este luat chiar din bagajul karmic al omului: din “magazia” de fapte bune. În multe cazuri excepționale, Îngerul însuși plătește prețul salvării omului. În acele momente, Îngerul se adresează prin rugăciune, direct lui Dumnezeu, iar principalul beneficiar este omul în cauză.

În condițiile în care karma nefastă se adună necruțător deasupra fiecărui om în parte, dar și deasupra întregii umanități, a apărut necesitatea unei conexiuni aurice cu o Ființă spirituală mult mai puternică în Putere și Tărie decât Îngerii Veghetori. Acesta a fost unul din scopurile întrupării lui Iisus Hristos în lumea oamenilor. După evenimentele de pe Golgota, în cazul accidentelor, bolilor grave sau catastrofelor existențiale iminente, în cazul în oamenii cer ajutor, cu voce tare, lui Iisus Hristos, li se

formează corpul haric al plaselor mesianice. Aflați sub cupola protectoare a plaselor mesianice, oamenii nu mai sunt o pradă atât de ușoară precum erau în epoca antecreștină sau cum este astăzi cazul celor care nu se roagă și nu cer ajutorul. De 2000 de ani, plasele mesianice suplinesc lucrarea multor Îngeri.

Astăzi, la atei sau la cei care nu se roagă, la cei care nu rostesc cu voce tare Numele lui Iisus Hristos, prețul ieșirii dintr-o fundătură existențială, care s-ar putea traduce printr-o boală sau printr-un accident, este plătit în continuare de Îngerii Veghetori. Dar dacă oamenii nu au acumulat în “bancă” multe fapte bune, nici Îngerii Veghetori nu au de unde să plătească “prețul”. Întrucât Iisus Hristos a răscumpărat umanitatea prin jertfa Sa și a luat în primire sufletele tuturor oamenilor din Terra aurica, prețul ieșirii dintr-un incident al sorții este plătit anticipat.

Când un om îi cere ajutorul, Iisus Hristos se manifestă nemijlocit în palierul eteric, în infraeteric sau chiar în palierul material. Aflat lângă omul în suferință, Iisus Hristos se mișcă atât de repede încât creează impresia că se află peste tot. Ființele din lumea eterică afirmă că cea mai rapidă ființă îngerească din ierarhia Fiilor Luminii este conducătorul Oștirii cerești, Îngerul Mihail, care se poate deplasa atât de repede încât poate fi observat simultan în “de trei ori trei sute treizeci și trei de locuri”.

Spre deosebire de toții Fiii Luminii, Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, se poate manifesta în oricât de multe locuri dorește. Iisus Hristos se poate manifesta simultan în “șapte paliere cuantice, în șapte timpuri și în șapte perioade”, deci este omniprezent și omniștient.

❧ Cununile ❧

Activitatea Marilor Tării, a Înțeleptelor Orânduiri și a ființelor îngerești din categoria Fiilor Luminii nu se reduce doar la influențarea temporară, exercitată din exterior, ci presupune, de asemenea, o influențare de mai lungă durată sau chiar permanentă, exercitată din interiorul ființei omului. În timp ce influențările exterioare dispar din aură imediat după ce-și produc efectul, cele din interiorul ființei omului persistă mult timp, uneori chiar și pe durata întregii vieți.

Astfel, în afara structurilor ce pot fi definite ca fiind “naturale”, aura unui om mai poate prezenta o serie de elemente atipice care formează ceea ce va fi desemnat în continuare prin expresia “particularități aurice”. Evident, nu toți oamenii au astfel de particularități aurice, astfel că nu este vorba despre un fenomen generalizat. Particularitățile aurice sunt elemente energetico-informaționale complexe, de forme diverse - inele, triunghiuri, mici pete energetice -, de culori, luminozități, sunete și mirosuri diferite, ce apar în diferite locuri la nivelul structurii aurice ale unor oameni. Printre particularitățile aurice se numără “cununile”, “podoabele”, “pecețile” și “siglele”. În afara acestora mai există un tip specific de particularitate aurică, “pecetea morții”, ce apare doar în anumite momente ale existenței oamenilor.

Particularitățile aurice nu sunt un dat natural, deci nu apar la toți oamenii, ci sunt conferite unor oameni ca un dar de către ființele menționate (cu excepția peceții morții): Marile Tării, Înțeleptele Orânduiri sau alte ființe îngerești din ierarhia Fiilor Luminii. Ele pot persista uneori pe toată viața unui om, alteori doar o perioadă determinată de timp, în funcție de considerente diverse. Cei care beneficiază de

particularitățile aurice sunt acei oameni care, în anumite conjuncturi, în conformitate cu karma proprie și cu nivelul de dezvoltare spirituală atins, au de îndeplinit sau, cel puțin, pot îndeplini activități importante potrivit necesităților cosmice. Fiecare dintre particularitățile aurice este acordată unui om de una din ființele îngerești menționate, în funcție de caracteristicile de bază ale acesteia. Particularitățile aurice nu anulează liberul arbitru al omului. Particularitățile aurice păstrează caracteristicile aurice ale ființei îngerești care le-a conferit; ele sunt de fapt emanații ale ființei îngerești care le-a acordat. Particularitățile înobilează omul, dar dacă acesta nu se comportă în mod corect, îi sunt retrase.

Particularitățile aurice au corespondent chiar și în lumea materială. Se știe foarte bine că, pentru a îndeplini anumite activități sau funcții publice de mare anvergură în lumea materială, oamenii au nevoie de ceea ce s-ar putea numi “atestări” sau “ungeri”. De exemplu, și în ziua de astăzi, preoții, regii sau șefii de state sunt “unși” în cadrul unor ceremonii publice. De-a lungul vremurilor, domnitorii sau voievozii erau “unși” prin ritualuri speciale, care comportau ceremonii fastuoase, cu o puternică componentă sacrală. Faptul că, în tipul de civilizație actuală, total desacralizată, “ungerile” nu mai sunt ce-au fost odată, este o altă problemă.

Cea mai importantă particularitate aurică pe care o poate avea un om întrupat este **cununa**. Cununa este un inel energetic - ca o radiație - ce apare, la unii oameni, în jurul spiritului. Radiația energetică de forma unui inel ce înconjoară spiritul unui om nu face parte din structura aurei omului respectiv, semn că a fost aplicată de o altă ființă - o ființă care are capacitatea de a face acest lucru. Există o diferență foarte mare de vibrație energetică-informațională între cunună și structura aurică a omului respectiv. Cununile sunt, de fapt, **daruri** primite de unii oameni de la înaltele ființe menționate anterior: Marile Tării, Înțeleptele Orânduiri sau alte ființe îngerești din categoria Fiilor Luminii. Ființa care acordă cununa este cea care alege omul care să-i reprezinte “interesele” în lumea materială. Oamenii însemnați prin cununi - inelele luminoase sau, mai precis, radiațiile ce înconjoară spiritul - devin astfel “suporturile” în lumea materială ale ființelor de la care le-au primit. Cu alte cuvinte, oamenii respectivi devin canale de manifestare în lumea materială ale ființelor menționate. Desigur, oamenii respectivi nu știu că sunt purtători de cununi, dar se trezesc incluși în anumite situații (situații care, pentru modul de interpretare pur terestru, pot să nu aibă nici un fel de importanță) pe care, prin simpla lor prezență, le rezolvă într-un mod fericit. De fapt, nu ei le rezolvă, oamenii fiind numai canalele prin care ființele spirituale se manifestă în lumea terestră.

Cununile sunt acordate în general acelor oameni care, prin comportamentul și prin modul lor de viață în lumea materială, respectă Legile divine - Ordinea cosmică sau Firea Lucrurilor. Normele cosmice, care sunt sub directa supraveghere a ființelor îngerești, sunt stricte și nu pot fi păcălite. Atunci când oamenii dovedesc, prin comportamentul sau prin aptitudinile pe care le dobândesc, că respectă legile morale sunt “însemnați” la nivel auric prin intermediul cununilor de înaltele ființe menționate.

Cele mai răspândite cununi ce se acordă oamenilor încarnați sunt următoarele: Cununa lui Iisus Hristos, Cununa Fecioarei Maria, Cununa Îngerului Gabriel, Cununa Îngerului Rafael, Cununa Îngerului Mihail. Fiecare dintre cununi este oferită oamenilor direct de ființa menționată; fiecare cunună are vibrația energetică specifică trupului de

lumină a ființei care a acordat-o. Toate cununile sunt acordate în urma unor ceremonii speciale ce se desfășoară în lumea eterică. De altfel, nu există vreo ceremonie desfășurată în lumea materială, care să nu fie “dublată” de o ceremonie în lumea eterică.

Cununa lui Iisus Hristos se prezintă ca un inel-radiație, ce înconjoară spiritul omului căruia i se acordă. Cununa lui Iisus Hristos are o culoare roz-trandafir și degajă un miros de trandafiri proaspăt înfloriți. Emite un sunet ce se aseamănă cu un clipocit de apă. Ea este prima cunună ce se dăruiește unui om. În general, Cununa lui Iisus Hristos este oferită direct de către Iisus Hristos acelor oameni care se roagă în sens creștin, dar este oferită și în multe alte cazuri. Ea poate apărea chiar și la copii sau la persoane tinere. Prin rugăciune, omul își declară apartenența, astfel încât cei care se roagă de mici la Iisus Hristos pot spera, de-a lungul vieții, la un ajutor din partea Sa. În momentul în care un om se roagă, rezonanța interioară a rugăciunii reverberază la nivelul corpurilor și straturilor aurice, astfel că el intră în legătură directă cu ființa pe care o invocă și căreia, prin actul rugăciunii, îi cere sprijinul.

Al doilea tip de cunună este **cununa Fecioarei Maria**; această cunună se prezintă ca o radiație de forma unui inel, de culoare verde, ce înconjoară spiritul. Cununa Fecioarei Maria emite un miros de flori de câmp, iar sunetul este asemănător foșnetului naturii. Cununa Fecioarei Maria este acordată în special femeilor care manifestă în existența cotidiană delicatețe, onestitate, căldură sufletească și puritate interioară - calități manifestate de Maica Fiului lui Dumnezeu. Persoana care posedă o astfel de cunună devine canalul de manifestare a “Celei care suspină pentru toți” - cum este denumită Maica Domnului în lumea eterică. Această cunună poate fi acordată și bărbaților cu un caracter mai aparte.

În afara Marilor Tării, mai acordă cununi Înțeleptele Orânduiri, adică îngerii (arhanghelii) Rafael, Gabriel și Mihail. Cununile Înțeleptelor Orânduiri sunt dispuse în aceleași locuri ca și cununile Marilor Tării, adică în jurul spiritului.

Cununa Îngerului Rafael se prezintă ca un inel-radiație de culoare alb-lăptoasă, ce degajă un miros de aer de munte. Sunetul emis de această cunună este asemănător troznetului unor trunchiuri de copac aruncate în foc. Cununa Îngerului Rafael este purtată, de regulă, de marii vindecători. Prin vindecători înțelegem atât medicii de aure, cât și medicii de suflete. Este destul de curios faptul că medicii de trupuri nu au această cunună. Oricum, această cunună este destul de rară în lumea oamenilor, mai ales datorită faptului că cere o anumită specializare. Preoții care fac exorcizări au de obicei una sau mai multe cununi ale ființelor îngerești, în special cea a Îngerului Rafael.

Cununa Îngerului Gabriel se prezintă ca o radiație de forma unui inel de culoare albastru-marin; cununa Îngerului Gabriel degajă un miros de zambile și emite un sunet ca de harpă. Cununa Îngerului Gabriel este purtată de oamenii care manifestă în existența terestră o parte din calitățile acestei înalte ființe îngerești și care îi devin suporturi sau canale de manifestare în lumea materială.

Cununa Îngerului Mihail este foarte rară. Ea este conferită unui om numai pentru o perioadă limitată de timp. Îngerul Mihail este Conducătorul Oștirii cerești; rolul lui în cosmos este legat de război, iar cununa sa nu apare la oameni decât în cazul unor mari conflagrații. Probabil că marii conducători de oști au avut (o perioadă limitată de timp, doar în perioada purtării unor războaie) Cununa Îngerului Mihail.

Există însă și cununi ale Fiilor întunericului. Ele sunt contrapartea cununilor Marilor Tării sau ale Înțeleptelor Orânduiri. Cununile întunecate sunt acordate de Fiii întunericului acelor oameni care aderă conștient sau inconștient la “tabăra” lor. Cununile ființelor luciferice sunt negre, caracteristica lor este de a absorbi energia. Ele sunt situate în aceleași locuri ca și cununile acordate de Iisus Hristos, Fecioara Maria, Arhanghelii (Îngerii) Mihail, Rafael sau Gabriel. Vrăjitoarele au, la rândul lor, semne distinctive ce aparțin Fiilor întunericului; vrăjitoarele își desfășoară “meseria” pe baza unor pacte încheiate cu ființe deloc curate și deloc bune la suflet cărora, chiar și după moarte, le devin sclave: Fiii întunericului. Vrăjitoria este un exemplu de aservire voluntară a unui suflet omenesc de ființele întunericului, deloc binevoitoare. Apelarea unor oameni creduli la “serviciile” vrăjitoarelor pentru rezolvarea unei probleme de viață este o eroare de mari proporții - de fapt, este un dezastru spiritual. După moarte, prin pactul încheiat, ființele întunecate dispun de sufletul celei care a avut proasta inspirație să se dăruiască lor ori să le ceară “ajutorul” în schimbul unor avantaje facile.

Oricum, este imposibil să existe vrăjitoare care să lucreze direct cu Fiii Luminii sau cu Iisus Hristos, așa cum singure își fac reclamă. Dimpotrivă.

❧ Podoabele ❧

În afara cununilor, există și alte particularități aurice acordate de Fiii Luminii, care însă sunt acordate unor persoane cu funcții publice importante și care au în subordine mari mase de oameni; aceste particularități sunt denumite **podoabe**. Dintre acestea pot fi enumerate “podoaba domniei”, “podoaba stăpânirii”, “podoaba puterii” și “podoaba cârmuirii”.

Podoaba domniei este acordată de ființele îngerești din ierarhia Fiilor Luminii conducătorilor de stat, regilor sau președinților doar pe durata domniei sau a mandatului. Podoaba domniei constă într-un cerc energetic luminos ce pare din foc, strălucitor, care este pus deasupra capului persoanei care îndeplinește funcția de conducător al unui stat.

Acordarea podoabei domniei se produce în momentul în care conducătorul de stat depune jurământul în cadrul ceremonialului din lumea materială. Paralel cu ceremonialul din lumea materială, ființele îngerești cu atribuțiuni în domeniu desfășoară un ceremonial în lumea eterică. Ceremonia propriu-zisă din lumea eterică este condusă de Îngerul Gabriel. De asemenea, la ceremonia eterică participă mai multe ființe omenești decorporate, cu funcții importante, aflate în subordinea Prințului poporului. La sfârșitul ceremoniei de investire, în prezența tuturor ființelor prezente, Îngerul Gabriel pune podoaba domniei deasupra capului noului conducător sau șef al statului. Începând din momentul investirii, podoaba domniei rămâne deasupra capului persoanei respective la nivelul cuantic al corpului mental. De la depărtare, podoaba domniei se prezintă ca un cerc de foc situat deasupra capului conducătorului. În cazul în care conducătorul statului greșește grav, i se retrage podoaba domniei.

Podoaba stăpânirii este acordată unor preoți de rang înalt. Uneori, podoaba stăpânirii este acordată, în urma unei ceremonii eterice, preoților care au în păstorie un lăcaș de cult. Podoaba stăpânirii are forma unui cerc luminos, ca de foc lichid, ce este pus deasupra capului preoților. Podoaba stăpânirii este acordată în momentul

ceremoniei religioase a investirii în funcție. Preotul păstrează această podoabă doar pe durata îndeplinirii mandatului. În cazul în care greșește grav, preotului i se ia podoaba și se acordă altei persoane, în termen de trei zile.

Altă particularitate aurică, **podoaba puterii**, care este acordată foarte rar, reflectă Voia lui Iisus Hristos în lumea oamenilor. Ea este acordată doar Întâilor-stătători ai Bisericilor Ortodoxe Naționale, adică Patriarhilor; foarte probabil, această podoabă să fie acordată și Episcopilor sau altor conducători din sânul Bisericii catolice. Podoaba puterii se pune deasupra capului preotului în cauză, în cadrul unei ceremonii speciale ce se desfășoară în lumea eterică. În cadrul ceremoniei, Podoaba puterii este acordată, personal, de către Iisus Hristos. Podoaba puterii, acordată înaltelor personaje care, în lumea oamenilor, au șansa de a conduce Biserici statale sau suprastatale nu este însă circulară precum în cazul șefilor de state, ci triunghiulară. Podoaba puterii are forma unui triunghi, care emite o luminozitate intensă. Podoaba puterii emite două culori, care pot fi regăsite în Trupul de slavă al lui Iisus Hristos: culoarea metalului topit și culoarea argintie (culori asemănătoare razelor Soarelui la răsărit și la asfințit: Alfa și Omega). Între cele două culori apar neîncetat fulgere strălucitoare. Uneori, interiorul triunghiului se colorează în auriu, iar alteori se decolorează, în funcție de râvna fiecăruia dintre Înainte-stătătorii Bisericilor de a împlini Voia lui Iisus Hristos și de a pune în aplicare iubirea universală, principiul etern pe care este întemeiat creștinismul.

Podoaba cârmuirii este un însemn auric unic. După cum afirmă ființele din lumea eterică, această podoabă este rânduită chiar de către Dumnezeu-Tatăl. Ea este acordată unei singure ființe omenești: Suveranului Pontif - Papa. Spre deosebire de celelalte podoabe, care au forma unui cerc sau a unui triunghi, podoaba nevăzută acordată Suveranilor Pontifi are forma unui poligon, fiecare colț al poligonului reprezentând câte o facțiune din sânul Bisericii catolice. De la depărtare, această podoabă arată ca o cunună de spini. La fel ca și celelalte podoabe nevăzute, podoaba nevăzută acordată Suveranilor Pontifi stă deasupra capului, la nivelul corpului eteric. Când Suveranul Pontif se roagă sau oficiază personal slujba, din fiecare colț al poligonului neregulat se formează mii de fulgere luminoase. Simultan se aud mii și mii de voci, care vorbesc neinteligibil precum marea înfuriată, iar mai presus de toate, o Voce foarte puternică și gravă se aude ca bubuitul unui tunet. Aurele oamenilor din jur încep să emită mirosuri de tămâie și de cărbuni încinși.

La începutul unei slujbe (liturghii) realizată personal de către Suveranul Pontif, podoaba cârmuirii pare alcătuită din energii ce emit culori în care predomină cenușiul și griul. Din ea ies jerbe întunecate, urât mirositoare și sunete lipsite de armonie. Pe parcursul slujbei (liturghiei), energiile întunecate se transformă rapid într-o energie de culoare argintie, extrem de clară, ce se propagă, începând de la podoaba nevăzută, pe o rază de zeci de metri în jur. Această energie argintie luminează ochii și fețele oamenilor doar la nivelul corpului sufletului, fără a influența celelalte corpuri aurice. Vocea, care se auzea ca un bubuit de tunet, se transformă într-o șoaptă dulce, ca șoapta lină a mamei care leagănă copilul. Venit parcă de departe, de foarte departe, se aude un susur suav de izvor. Simultan, se simte un miros plăcut de trandafiri, urmat de mirosul de pâine caldă abia scoasă din cuptor și de mirosul de vin curat din struguri. În răstimpul liturghiei săvârșite de către Suveranul Pontif, cei care stau în preajmă nu simt

setea sau foamea, iar o pace adâncă pune stăpânire pe sufletul lor. Acesta este singurul mod în care sufletul omului se poate odihni. Această odihnă temporară nu trebuie însă confundată cu odihna sufletească stabilă, care se manifestă doar la persoanele care fac parte din Oastea lui Iisus Hristos - acei oameni care lucrează conștient alături de Cercurile nevăzute ale Puterii și de Iisus Hristos. Aceștia sunt, deocamdată, destul de puțini. Sentimentul de pace este ceea ce unii mistici numesc "odihna întru Iisus Hristos". Deocamdată, oamenii obișnuiți nu reușesc nici măcar să-și relaxeze trupul - cu atât mai puțin, sufletul.

Podoabele aurice nu sunt acordate pentru totdeauna de ființele îngerești menționate. Dacă cel căruia îi este acordată nu este demn de ea și greșește repetat, i se ia podoaba. În locul ei apare o culoare întunecată: gri, negru, maron sau cenușiu, în funcție de ființa întunecată cu care acesta a intrat în conexiune aurică. Cu toate că își pierde podoaba, cel ce practica meseria de preot sau îndeplinea funcția de șef de stat își continuă nestingherit atribuțiile, dar are senzația că a pierdut ceva esențial.

Dincolo de importanța unei funcții care presupune onoarea primirii unei podoabe nevăzute, rămâne responsabilitatea imensă pentru cel ce o poartă. Un eveniment petrecut cu două zile înainte de Revelionul anului 1995, relatat de Eugen special pentru această carte, este mai mult decât ilustrativ. La un moment dat al turului de informare prin Terra aurica, Eugen a fost dus undeva, în lumea eterică, într-un loc foarte umed și rece, dar extrem de parfumat. În acel loc, unde nu era cer sau pământ, nu era spațiu sau timp, deasupra unui hău, părea că este suspendată o stâncă roșie de culoarea sângelui, pe care creșteau tot felul de flori și fructe. De pe fructele minunate picurau stropi de apă parfumată; picurând din petală în petală, stropii emiteau o muzică ce se auzea până departe, ca un ecou prelungit. În mijlocul acestui peisaj feeric, care avea cam 200 de metri în diametru, era așezată o masă așternută parcă pentru un banchet. În dreptul fiecărui scaun erau așezate tacâmuri cu bucate și câte un sfeșnic cu lumânări aprinse. Erau, în total, cinci sfeșnice. Fiecare sfeșnic avea șapte brațe. Scaunele, ce păreau construite dintr-un abur auriu, erau ocupate de oameni - de fapt, de suflete de oameni (oameni care se manifestă în corp sufletec). Este demn de remarcat faptul că oameni ce se manifestă doar în corp sufletec nu se întâlnesc prea des în Terra aurica. Singura ocazie în care poate fi observat un înveliș sufletec autonom are loc în cadrul procesului morții, când, pe parcursul câtorva secunde, sufletul se separă de corpul eteric și de trup. Faptul că la acea masă puteau fi observați oameni ce se manifestă doar în corp sufletec, indică faptul că este vorba despre o alchimie tainică, în care sufletele sunt desprinse de corpurile eterice și de trupurile oamenilor respectivi - care, în acele momente, dorm în paturile lor.

Explicația acestei stări de fapt a fost oferită de atotprezentul Înger Gabriel, care a ținut să precizeze faptul că trupurile acestor oameni nu au murit, ci dorm. Eugen, împreună cu Călăuza sa, Îngerul Gabriel, erau așezați în penumbră, cam la zece metri distanță de locul unde se petreceau evenimentele. Unii dintre cei prezenți la masă tremurau destul de tare (păreau că dărdâie de frig, dar frigul era interior, moral sau psihic, nu fizic), iar lumina emisă de sfeșnicul așezat în fața lor, pe masă, abia mai pâlpaia. În schimb, la alții, sfeșnicul pâlpaia mai puternic. Lumina din sfeșnice indică, după câte se pare, lumina sufletului; cele șapte brațe ale sfeșnicului erau reflectările chakrelor. La un moment dat, parcă de nicăieri, instantaneu, a apărut Iisus Hristos Cel

Viu în Trupul de slavă. Din pieptul Trupului de slavă al lui Iisus Hristos emana o lumină extrem de intensă, iar aura sa era mirifică. Apropiindu-se de cei aflați la masă, Iisus Hristos a muștrătat cu vocea lui blândă, dar fermă, sufletele închinat Lui, care primiseră podoaba domniei, căci acei oameni erau înalți prelați. Arătându-l pe Iisus Hristos, Îngerul Gabriel a rostit următoarele cuvinte: **“Iată-L pe Cel care ascultă și vede toate și nu judecă decât după inima fiului femeii”**. Printre altele, Iisus Hristos a rostit celor prezenți la masă următoarele cuvinte: **“Cu toții sunteți fiii lui Hauti (Dumnezeu); încetați să mai judecați după fața semenilor voștri. Faceți ce V-am poruncit și, iată, cele două porunci: mângâiați-i pe săracii Mei și strigați să li se facă dreptate!”**

Musturarea Sa a avut un efect teribil asupra tuturor, căci o mare rușine a acoperit sufletele celor prezenți. Un amestec de culori întunecate părea că emană din corpurile sufletești ale celor așezați la masă. Toți cei prezenți au început să plângă, căci nici unul nu respectase cele două porunci sacre. Luat de acolo de către Îngerul Gabriel, Eugen s-a văzut alături de patul unui bătrân care dormea și care se zvârcolea în somn, plângând. Alături de el, pe un scaun, se afla o sutană de preot. Era unul dintre sufletele prelaților prezenți la masă. Abia după două zile, când Eugen a încetat să mai tremure de emoția vie produsă de impactul cu un asemenea eveniment, și-a spus - și aici folosesc cuvintele sale - că trebuie să fii un tip cu adevărat puternic dacă vrei să te faci preot.

Într-adevăr, noi, oamenii “normali” mai greșim și mai păcătuim în exercițiul funcțiunii noastre de oameni prinși în cele lumești, și poate, de multe ori, suntem iertați, poate ni se trec cu vederea erorile de comportament sau suntem muștrați părintește; pentru prelați, mai ales pentru înalții prelați, lucrurile par să stea într-un mod diferit. Diferit și, mai ales, dramatic în cazul în care, urcând pe scara ierarhică, aceștia uită normele de bază ale vocației pe care au ales-o prin liberul arbitru și prin asumarea liberă a unei responsabilități.

❧ Siglele ❧

Alt tip de particularități aurice sunt siglele. Precum podoabele și cununile, siglele nu fac parte din structura aurică a omului. Ele sunt acordate de către ființele îngerești unor oameni capabili să le manifeste o parte din caracteristicile ființiale.

Siglele au aceleași caracteristici - luminozitate, culoare, miros și sunet - ca și trupurile de lumină ale ființelor îngerești care le-au acordat. Siglele sunt mici pete energetice, de forma unor cornete luminoase, de aproximativ 10 centimetri lungime, care emit lumini multicolore; ele sunt situate în dreptul chakrelor, la nivelul corpului sufletului. În unele cazuri, siglele apar în partea din spate a corpului, acolo unde se află aspectul “voință” al chakrelor, iar în alte cazuri apar în partea din față a trupului, acolo unde se află aspectul de “recepție” al chakrelor. Siglele au imprimată o mișcare de rotație foarte rapidă.

În funcție de caracteristicile energetice generale - culoarea, sunetul și mirosul - ale unei sigle, se poate determina cărei categorii de ființe spirituale îi aparține. Există patru mari tipuri de sigle: siglele ce provin de la ființele îngerești din ierarhia Fiilor Luminei (Hemin Hem), siglele ce provin de la ființele luciferice (Dree), siglele ce provin de la ființele demonice (Lorehh) și siglele ființelor prometeice tehnologizate din

lumea eterică (Ment). Cu excepția celor care provin de ființele îngerești din categoria Fiilor Luminii, toate celelalte tipuri de sigle apar în urma încheierii unor pacte. Culoarea siglei indică ființa cu care omul în cauză a încheiat, conștient sau inconștient, pactul. Inconștient, în acest caz, înseamnă că omul în cauză a încheiat pactul în vis, în timpul somnului, iar personalitatea diurnă, omul aflat în stare de veghe, nu cunoaște acest fapt.

Siglele ființelor îngerești din ierarhia Fiilor Luminii se află, în general, în partea din față a trupului, care sunt aspectele de primire sau de recepție ale chakrelor. Spre deosebire de siglele puse de celelalte tipuri de ființe, siglele ce aparțin ființelor îngerești din ierarhia Fiilor Luminii nu anulează liberul arbitru al oamenilor, iar oamenii nu știu că le posedă. Prin intermediul siglelor acordate de ființele îngerești din ierarhia Fiilor Luminii, oamenii recepționează influențele acestora prin intermediul aspectelor de recepție ale chakrelor, din față, și le pun în aplicare prin intermediul aspectelor de voință ale chakrelor, din spate, prin exercitarea liberului arbitru. Datorită faptului că ființele îngerești acționează prin siglele dispuse în dreptul aspectelor de recepție ale chakrelor, înseamnă că chakrele de voință, dispuse în partea din spate a corpului, sunt libere de orice influență; în acest mod, oamenii înșiși decid cum și în ce fel își pot folosi darurile primite prin intermediul siglelor.

Cele mai des întâlnite sigle ale ființelor îngerești din ierarhia Fiilor Luminii sunt: sigla Îngerului Rafael - sigla vindecătorilor -, sigla Îngerului Mihail - sigla persoanelor care fac minuni prin manifestarea puterii -, sigla Fecioarei Maria, care apare la persoanele care au capacitatea de a alina durerile celorlalți. Practic, siglele conferă oamenilor care le poartă, în anumite momente, capacități specifice. Astfel, prin purtătorii unor astfel de sigle, ființele menționate acționează benefic la rugăciunile oamenilor. În condițiile în care sunt purtători ai unor sigle, unii oameni devin capabili să ofere semenilor răspunsuri adecvate la problemele care-i frământă. Proverbul neoaș "gura păcătosului adevăr grăiește" are o solidă fundamentare aurică, unii oameni fiind, într-adevăr, capabili să dea răspunsuri sau rezolvări ingenioase la unele probleme aparent de nerezolvat. Se întâmplă multor oameni să audă de la persoane de la care nu s-ar fi așteptat, de la persoane care nu au o capacitate intelectuală prea mare sau, pur și simplu, pe stradă, în cadrul unei discuții auzită "întâmplător", răspunsul pe care-l așteptau de multă vreme. Se poate întâmpla cuiva ca, în cazul unei discuții cu o cunoștință oarecare, care să nu fi fost informată în prealabil, să obțină prin gura acesteia răspunsul la o problemă. Dacă toți am fi atenți la ce se întâmplă sau la ce se spune în jurul nostru am primi răspuns la multe din problemele care ne preocupă.

Există însă multe cazuri dramatice în care influențele unei ființe îngerești se fac simțite prin purtătorii unor sigle, care nu sunt prin nimic ieșiți din comun. Dimpotrivă. Eugen a fost martor la un eveniment în care purtătorul unei sigle, prin simpla sa prezență, a rezolvat în mod fericit o situație delicată de viață și de moarte. Evident, purtătorul acelei sigle nu era conștient de darul pe care-l purta.

Cu ceva timp în urmă - relatează Eugen -, la un spital a fost adusă o fetiță de 9 ani, rănită grav într-un accident. Aura fetiței indica faptul că karma sa nu era prea mare și că nici nu erau prezente semnele care ar fi trebuit să indice moartea iminentă. De asemenea, aura părinților era destul de curată - aura unor oameni normali, dreți, care nu indica prezența unor noxe karmice pe linie de familie. Totuși, în scurt timp, starea

sănătății fetei s-a agravat; aura exterioară și părțile trupesti accidentate au început să arate din ce în ce mai rău. Alături de fetiță, părinții vegheau și se rugau neîncetat. Totuși, după trei zile, din punct de vedere medical, fetița a fost declarată decedată și urma să fie dusă la morgă. În acele momente, Eugen a simțit influența Îngerului Rafael, influență care poate fi remarcată datorită stării speciale care o provoacă la cei din jur. Surprins, Eugen a întors capul și nu a văzut decât un brancardier bătrân, mirosind puțin a alcool, cu nasul roșu. Eugen era uimit și nu-i venea să-și creadă ochilor: din aura bătrânului brancardier emana parfumul, strălucirea aurică și sunetul melodios al Îngerului Rafael, emise de sigla corespunzătoare. În momentul în care bătrânul brancardier s-a apropiat, întregul trup și întreaga aură ale fetei au fost învăluite de parfumul, culoarea și melodia (sunetul) specifică Îngerului Rafael. În mai puțin de o oră fetița și-a revenit, vorbea cu părinții și le cerea suc de mere, băutura care-i plăcea cel mai mult. Fetița a povestit apoi părinților visul pe care l-a avut: se juca cu mingea și, deodată, s-a murdărit cu noroi. A început să plângă cu sughițuri, apoi a venit o femeie învăluită într-o lumină minunată și cu fața din zăpadă, cu părul lung și alb prins într-o diademă de foc, cu ochii mari din lumină și a spălat-o de noroi cu un buchet de flori, frumos mirositor, umed de rouă.

Explicația este simplă: în unele momente, sigla Îngerului Rafael pe care bătrânul brancardier o avea la nivelul aurei se activa brusc și puterea revărsată prin ea în lumea oamenilor își făcea efectul. Bătrânul brancardier devenise alcoolic pentru că, spunea el, durerea copiilor pe care-i vede prin spitale îi arde pieptul. Bineînțeles că medicii au zâmbit cu superioritate, convingși că știința lor a avut într-un final efectul scontat, iar părinții fetei s-au bucurat de minunea dumnezeiască care le-a înviat, pur și simplu, fetița. Bătrânul brancardier, fericit că pieptul nu-i mai arde, s-a întors la sticluța lui de vin ieftin și a sărbătorit singur evenimentul, așa cum se cuvine. Dumnezeu răspunde întotdeauna la rugăciunile oamenilor; căile Lui sunt într-adevăr neștiute, iar cererile oamenilor se rezolvă într-un mod pe care oamenii nu pot să-l bănuiască. Problemele se rezolvă nu în momentele alese de oameni, ci în felul neștiut și tainic ales de Dumnezeu.

Și poate că, cu o altă ocazie, un alt copil, care va sta suspendat între cer și pământ în lunga agonie ce precede morții, va fi atins de bătrânul brancardier cu nasul roșu; atunci, din nou, medicii vor fi convingși de superioritatea științei lor, iar părinții vor pleca fericiți împreună cu copilul tămaduit prin minunea dumnezeiască, care acționează, ca de obicei, neștiut și tainic...

☞ Podoaba stăpânirii ☞

În lumea materială, în momentul încheierii unui ciclu de pregătire sau în urma absolvirii unei școli se dau examene, iar omul în cauză, într-un cadru festiv, primește diploma, care este rezultatul muncii sale. Pe baza acestei diplome, el poate ocupa o funcție și, ulterior, pe baza meritelor sale, poate urca treptele realizării profesionale. Aceasta este valabil în toate profesiile, pentru toate categoriile socio-profesionale: politicieni, medici, avocați, militari, oameni de afaceri etc.

Oamenii fac parte din cosmos, iar societatea umană este sub incidența legilor cosmice, astfel încât, cel puțin la nivel de principiu, urcarea scării sociale trebuie să se realizeze în conformitate cu normele cosmosului. Faptul că, ulterior, oamenii nu se pot

menține prea mult fără să calce strâmb în funcțiile în care au fost investiți este o altă problemă, care nu mai ține de legile cosmice, ci de liberul arbitru al omului. Scopul principal al evoluției societății nu este ceea ce se crede astăzi, adică propășirea economică a unor “aleși”; evoluția societății nu se realizează doar de dragul banilor sau de dragul îmbogățirii unora pe seama altora. Istoria socială a umanității, departe de a fi bazată pe jocuri ale hazardului, este structurată în așa fel încât fiecare om care ocupă o funcție importantă în structura socială să participe la bunăstarea tuturor. Ceea ce se desfășoară în lumea materială nu trebuie rupt de ceea ce se petrece în lumea eterică. Orice eveniment este pregătit de ființele din lumea eterică cu mult timp înainte de a se produce în lumea materială, iar urcarea progresivă de către un om a scării sociale și obținerea unor funcții economice, administrative sau politice importante presupune dobândirea unor capacități specifice. Pentru ca un om să poată urca pe o treaptă nouă a realizării profesionale sau sociale - care presupune accesarea la o funcție publică mai înaltă - este necesară, în prealabil, o “cercetare a inimii”, prin intermediul căreia poate dovedi că este apt pentru a o ocupa. “Cercetarea inimii” se face de către ființele îngerești, iar urcarea pe o nouă treaptă a realizării sociale are loc în urma unei ceremonii, care se realizează în lumea eterică.

Așadar, pentru a accede la o anumită funcție socială, un om trebuie să fie în rezonanță cu acea funcție. De regulă - ca stare aurică naturală -, oamenii nu sunt acordați energetic cu nici o funcție, iar pentru a putea ocupa o funcție este necesară acordarea unui însemn energetic suplimentar. Acel însemn auric suplimentar are tocmai rolul de a ridica nivelul energetic al unui om pentru ca acesta să fie în acord cu funcția socială. În acest scop, paralel cu ceea ce se petrece în lumea materială, pentru a ocupa o funcție oarecare, omul respectiv primește un însemn auric în urma unei ceremonii desfășurate în lumea eterică. Cel mai important însemn auric care se acordă unui om aflat în exercițiul funcțiunii sale sociale este **podoaba stăpânirii sociale**.

Podoaba stăpânirii sociale este un însemn energetic care se aplică la nivelul corpului sufletului. Rolul principal al acestei podoabe este de a ridica rezonanța energetică generală a omului, pentru a se putea integra noii sale misiuni. Prin această podoabă, Îngerii Veghetori potrivește rezonanța omului respectiv cu lucrarea ce intră în atribuțiunile funcției sociale. Ca însemn auric, podoaba stăpânirii sociale are forma unui pentagon ce include mai multe pentagoane interioare; toate aceste forme aurice emit culori, sunete și mirosuri diferite, în funcție de misiunea pe care omul o are de îndeplinit. Podoaba stăpânirii sociale se pune în dreptul inimii fizice. Privită de departe, ea este, întrucâtva, asemănătoare unei stele de șerif. În cazul în care cade în ispită - și, din păcate, în zilele noastre, foarte mulți cad în ispită - omului i se ia podoaba stăpânirii sociale, chiar dacă el continuă să mai îndeplinească funcția.

Astăzi, în funcțiile importante din organigrama societății - politicieni deveniți oameni de stat, directori, manageri, șefi de șantier, de instituții etc - există mulți oameni cărora li s-a luat podoaba stăpânirii sociale, dar care continuă să ocupe funcțiile respective. Unii dintre ei și-au pierdut podoaba în momentul în care au făcut prima “șmecherie” și au uitat faptul că nu sunt puși în funcții importante pentru îmbogățirea proprie. Când un astfel de om cade în ispită și profită în interes personal de funcția pe care a dobândit-o, podoaba stăpânirii sociale îi este retrasă. În termen de trei zile, Îngerii Veghetori transmit podoaba altui om. Omul căruia i s-a retras podoaba simte că

a pierdut ceva foarte important și trebuie să facă eforturi uriașe pentru a nu se prăbuși sub influența Fiilor întunericului, care nu sunt străini de tot ce se petrece. Deși continuă să rămână în funcție sau continuă să facă afaceri la fel ca înainte, situația lui devine dintr-o dată precară. În cazul în care continuă să comită ilegalități sau să-i asuprească pe alții, declinul omului respectiv se accentuează brusc, iar sfârșitul - falimentul sau plata pentru faptele sale - nu este prea departe. Datorită influenței ființelor întunecate, omul care a pierdut podoaba are tendința de a se răzbuna pe cei pe care-i consideră vinovați de eșecurile sale. Unii pot recurge la molestări fizice, alții la crimă, alții la sinucidere. În toate aceste cazuri, aura lor suferă un proces de transformare extrem de dramatic. Adeseori, în momentul în care Fiii Luminei iau podoaba celui care a greșit grav, Fiii întunericului pun omului propria lor podoabă - contra-podoaba luciferică -, care o înlocuiește pe prima. În aceste condiții, omul respectiv ajunge să lucreze pentru ființele luciferice; pentru acel om încep să curgă onorurile, cinstirea și gloria, crește și averea personală, dar acesta nu mai este decât un pion manipulat de ființele întunericului.

Acesta este motivul principal pentru care unii politicieni, oameni de afaceri - patroni sau angajați ai unei firme - urcă rapid treptele unei iluzorii realizări profesionale, obținând funcție după funcție, devenind din ce în ce mai apreciați, mai bogați și mai puternici, cu toate că toată lumea știe că "fac șmecherii" și că își însușesc în mod ilegal ceea ce nu este al lor.

❧ Rolul podoabelor aurice ❧

Hirotonia, "ungerea" preoților creștini, necesită ceremonii în lumea eterică care implică, de asemenea, acordarea unor însemne aurice de către ființele îngerești. Astfel, în afara ceremoniei hirotonirii din palierul material, în paralel, se realizează și o ceremonie la nivelul lumii eterice, care este condusă de Îngerul Gabriel.

În cadrul ceremoniei, Îngerul Gabriel unge efectiv omul la nivelul corpului sufletului cu o pastă verzuie, în trei locuri: pe frunte, în dreptul chakrei inimii și în dreptul chakrei orgoliului. În urma ungerii frunții, pecetea aflate la nivelul corpului sufletului - pe ochi, urechi, nas și gură - se subțiază sau, uneori, se șterg. Din această cauză mulți preoți pot deveni canale prin care se manifestă înaltele ființe diriguitoare ale cosmosului; ei pot realiza exorcisme sau vindecări. Unii preoți pot vorbi în Numele Domnului, devenind intermediari între Iisus Hristos și oameni. Ei sunt așa-numiții Vorbitori în Numele Domnului. Acesta este, de altfel, motivul pentru care unii monahi sau preoți spun vorbe cu tâlc, adevărate taine, de neînțeles prin intermediul mentalului. Și preoții pot dobândi podoaba stăpânirii sociale, la fel ca și persoanele "civile". Ceea ce diferă la preoți este doar nivelul energetic. La preoți, podoaba stăpânirii sociale are tot forma unui pentagon, care are în interior alte pentagoane. Strălucirea podoabei stăpânirii sociale este totuși mult mai intensă la preoți decât la laici; are culoarea sângelui, iar sunetul este asemănător unei trâmbițe ce sună continuu. Nici o ființă întunecată nu poate rămâne mai mult de aproximativ 30 de secunde în jurul unui om cu acest însemn auric, fără a începe să se destrame precum un geam spart.

Cununile, pecetea și siglele, departe de a fi ceva atât de misterios cum ar părea la prima vedere sunt, în concluzie, structuri energetice de diferite forme, luminozități,

culori și mirosuri, care au rolul de a acorda omul cu lucrările pe care trebuie să le desfășoare. Particularitățile sunt acordate de ființele îngerești din ierarhia Fiilor Luminii cu răspunderi într-un domeniu sau altul al cosmosului. Totuși, iar acesta este un fapt deosebit de important, nici o particularitate nu elimină liberul arbitru al omului. Particularitățile aurice nu instituie în mod arbitrar o stare de fapt, ci doar o consfințesc. În lumea materială, omul este liber să facă ce dorește și nimeni nu-l poate împiedica.

Acordarea unei particularități aurice poate fi exemplificată în felul următor: să spunem că un om termină o școală și dorește să se angajeze într-un loc de muncă. Înaintea terminării școlii, omul respectiv susține un examen de promovare, iar apoi primește o diplomă. Tot astfel se produc evenimentele și la nivelul lumii eterice. Pe baza meritelor sale, deci a faptelor anterioare, omul primește o particularitate aurică - o cunună, o pecete sau o podoabă. Particularitatea aurică consfințește o stare de fapt, dar nu o instituie în mod arbitrar. Ceea ce instituie respectiva stare de fapt sunt doar faptele, cele care dau adevărata măsură a omului. Continuând exemplificarea, să spunem că omul în cauză dorește apoi să promoveze ierahic. Șefii instituției - cei care decid promovarea - hotărăsc că persoana în cauză este aptă pentru a ocupa funcția respectivă, iar atunci, printr-o mică ceremonie, care uneori se rezumă la anunțarea publică a promovării, consfințesc evenimentul.

Tot astfel se petrec evenimentele și la nivelul lumii eterice. Paralel cu ceremonia din lumea fizică, cu un decalaj de cel mult trei secunde, are loc o ceremonie în lumea eterică. La această ceremonie, omului în cauză i se acordă un însemn auric: o siglă, o pecete sau o podoabă. Nu podoaba sau sigla îl înalță pe om într-o funcție, ci meritele sale - activitatea generată de liberul său arbitru. Astfel, nu ființele îngerești decid peste capul omului, ci omul în cauză decide prin manifestarea liberului său arbitru. Ființele îngerești consfințesc doar o stare de fapt. Acordarea podoabei, siglei ori cununii are doar rolul de a acorda energetic omul - ca putere și tărie - cu noua sa misiune, obținută prin propriul său efort. După promovare, în mod firesc, structura aurică a omului rămâne aceeași, dar misiunea pe care trebuie să o îndeplinească necesită un surplus energetic - de putere și tărie, după cum spun ființele din lumea eterică. Doar un om dotat cu o putere și tărie corespunzătoare poate îndeplini în condiții optime o activitate de o anvergură sporită. Astfel, particularitatea aurică suplinește deficiența omului, ca putere și tărie. Dacă omul ar fi suficient dezvoltat din punct de vedere auric și spiritual, n-ar mai avea nevoie de podoabe, cununii ori peceti. Omului i se conferă astfel un însemn, o putere și o autoritate, prin care se poate manifesta ca "șef" în noile condiții.

Desigur, precum a fost menționat, atunci când un om greșește, i se retrage particularitatea aurică. El poate continua să îndeplinească funcția respectivă, dar nu mai are autoritate, putere și tărie. Pentru un om căruia i s-a retras o particularitate aurică există două posibilități. Prima posibilitate este de a se redresa. A doua posibilitate este de a-și continua activitatea, în condițiile în care nu mai beneficiază de podoaba acordată de către ființele îngerești din ierarhia Fiilor Luminii.

În acest ultim caz, lucrurile se complică: pierzând podoaba, omul alege o altă cale. Dar această cale nu urcă, ci coboară. La prima nedreptate pe care o face, omul primește contra-podoaba ființelor luciferice. În acel moment, totul capătă o întorsătură nefastă, iar omul în cauză începe să coboare.

☞ Pecetea morții ☞

Pecetea morții este un însemn auric care apare la persoanele care au în destin, în viitorul apropiat, moartea fizică. De regulă, pecetea morții apare cu șase zile înainte ca omul să moară. Ea apare la persoanele care, potrivit karmei individuale, în viitorul apropiat, trebuie să moară; de exemplu la persoanele în vârstă sau la persoanele foarte bolnave.

Ca însemn auric, pecetea morții are forma unui mic bănuț, dar nu are o culoare clar definită. Oricum, în ea se regăsesc culorile negru, gri, cenușiu, maron. Pecetea morții este pusă de către Îngerul morții, în prezența Îngerilor Veghetori personali ai omului respectiv, la nivelul cuantic al corpului sufletului.

Totuși, pecetea morții nu apare doar la persoanele care, din punctul de vedere al karmei individuale, trebuie să moară; ea apare și la persoane care intră în contradicție cu legile cosmice, în urma exercitării liberului lor arbitru. În acest ultim caz, pecetea morții poate fi observată la multe dintre persoanele care își duc existența în lumea interlopă și care comit acte grave, aflate în contradicție cu legile divine. Lumea interlopă nu este numai lumea tâlharilor, criminalilor sau violatorilor, ci și a celor care, prin funcțiile publice pe care le dețin, fură fără a fi prinși, trag “țepe” la nivel de stat, trădează etc. Pecetea morții mai apare și la persoanele care abandonează lupta cu influențele malefice și care se dedau viciilor de tot felul, la fel cum apare și la persoanele care au plăcerea sadică de a distruge natura sau de a chinui animalele ori oamenii.

În afara cazurilor persoanelor pentru care moartea este un fenomen natural, deci în afara oamenilor în vârstă, apariția peceții morții la un om denotă faptul că persoana respectivă este “deschisă” unor eventuale evenimente dramatice sau catastrofale, care se soldează cu moartea. De cele mai multe ori, inconștient, când li se pune pecetea morții la nivelul aurei, mulți oameni înțeleg imediat pericolul și iau măsurile ce se impun. Mulți oameni se întorc de la a face răul și încearcă să-și reechilibreze viața. Când ase produce o reabilitare personală, pecetea morții își modifică culoarea, sfârșind prin a se dizolva. Culorile întunecate - negru, maron, gri sau cenușiu - se transformă în portocaliu, verde sau auriu. În final, pecetea morții arde ca o efigie de hârtie. Energia purificatoare ce aprinde pecetea morții vine direct de la spiritul omului. Ființele din lumea eterică spun că ori de câte ori un om reușește să răstoarne o situație catastrofală, care-l ducea în mod sigur la moarte, este “mare bucurie în ceruri”. Practic, sufletul (subconștientul) atenționează conștientul - de multe ori în vis - de faptul că se îndreaptă spre un deznodământ fatal, iar acesta încearcă să scape de “focarul de infecție” care-l macină. Dacă omul perseverează însă în a face răul, cu siguranță că moartea nu-l va mai ocoli.

Probabil că, noi oamenii, ne întrebăm adesea de ce există atâta rău și de ce sunt tolerați oamenii care constituie un pericol evident pentru semenii lor și pentru întreaga natură. Răspunsul nu poate fi decât unul singur: în cosmosul spiritual nu se fac procese de intenție, iar omul dispune de liberul arbitru. Desigur, înainte de a face răul și de a persevera în facerea răului, omul în cauză este avertizat prin anumite semne sau evenimente de faptul că a luat-o pe un drum greșit; dar, de cele mai multe ori, nu ia în seamă micile prevestiri ale vieții. Totuși, în general, omul simte că ceva nu este în

ordine. De fiecare dată când un om săvârșește ceva rău, cosmosul și instanțele karmice se autosizează. Dacă perseverează în săvârșirea unor fapte rele, atunci începe un fel de numărătoare inversă, până când cosmosul nu mai poate tolera încălcarea legilor, iar Îngerul morții pune pecetea morții. Chiar și atunci, în al doisprezecelea ceas, omul mai are o șansă: poate înțelege rezultatele faptelor sale sau poate conștientiza că greșește grav și se poate întoarce la o conduită în acord cu legile divine.

Mândria exagerată este, fără îndoială, cea mai răspândită boală sufletească a omului modern. Acumulând bunuri terestre sau având putere de decizie asupra semenilor, unii oameni uită de unde au plecat. Alții încep să se creadă invulnerabili, dar tocmai acesta este semnul că declinul nu este departe. În momentul în care un om se crede zeu sau chiar egalul lui Dumnezeu și nu recunoaște altă instanță în afară de sine însuși, poate să fie convins că sfârșitul nu e prea departe. Chiar și în acest moment, omul respectiv se poate întoarce spre calea normală, a echilibrului și a bunului simț. Atunci roata destinului se va roti în favoarea sa. Unii se cred a fi egali lui Dumnezeu și au în ei sentimentul puterii absolute - sentimentul puterii de a decide soarta altui om, așa cum fac tâlharii, asasinii sau violatorii -, care este semnul cel mai clar al influenței lucifericului în om. La fel simt, din păcate, și unii șefi sau patroni din ziua de astăzi, care se joacă cu destinele oamenilor, nerespectându-și contractele scrise sau verbale pe care le-au încheiat, amânând în mod nejustificat plata salariilor sau obligând, de exemplu, femeile să treacă prin paturile lor. Deși micul șef sau patron "șmecher" se simte încă "tare", semnele prevestitoare se înmulțesc, micile neplăceri ale vieții se întesesc, iar semnele vremurilor bat la poartă. Și, nu de puține ori, deloc întâmplător, un astfel de șef sau de patron atotputernic, tiranic, "șmecher", "țepuitor" sau cu "talente" erotice poate să aibă la un moment dat un accident de mașină mai mult sau mai puțin banal - oricum, nu extrem de grav, și nu dintre acelea care să se soldeze cu decesul - și să rămână cu sechele toată viața. Iar dacă micile necazuri ale vieții - de exemplu, banalele accidente de circulație sau bolile trecătoare -, nu au darul de a cuminti un om, atunci, ca împinși de un resort nevăzut și neștiut, la poarta vieții se adună nori negri, căci aplicarea pecetii morții nu este departe. Iar dacă s-a pus deja pecetea morții, atunci accidente grave de circulație ce se soldează cu decese nu sunt prea departe.

Și, pentru că tot am vorbit despre micile neplăceri ale vieții, despre banalele accidente și boli fără răsunet deosebit - sau chiar despre amenzile plătite agentului de circulație pentru depășirea vitezei legale -, trebuie să spunem că, departe de a fi întâmplări gratuite sau minore, sunt avertismente serioase că lucrurile nu sunt în ordine. Succesul în afaceri ori dreptul de a dispune de alții după pofta inimii, care se ridică la cap unor patroni sau șefi, generează sentimentul luciferic de atotputernicie și superpotență, aceștia uitând, de exemplu, că angajata adusă în pat cu forța nu se prostituează de amorul artei, ci pentru a-și păstra locul de muncă, pentru a avea ce mânca și a-și crește copiii.

Succesul în afaceri, care generează sentimentul superpotenței, este cel ce, de regulă, determină și depășirea vitezei legale sau neacordarea priorității, căci, nu-i așa, legile rutiere sunt doar pentru alții, pentru "ceilalți", pentru "proști", iar acesta este primul pas spre catastrofă. Iar în momentul în care vezi un bolid ultimul răcnet, gonind nebunește pe străduțe întortochiate, poți fi convins că, undeva, la un colț sau la o intersecție, pândește cineva sau ceva nevăzut, necunoscut...

Situația este foarte gravă în cazul oamenilor care încalcă porunca lui Dumnezeu: să nu ucizi. Ucigașii - este vorba despre autorii direcți, dar și despre autorii morali ai crimelor: cei care dau ordinele - suferă o transformare aurică dramatică. În momentul comiterii crimei, făptașului îi dispar straturile aurei exterioare; practic, el nu mai are corp emoțional, corp astral ori corp mental, fiind învăluit într-un corp auric de culoare neagră, format din mai multe sfere negre, lucioase. Luciul unui corp auric de culoare neagră are o fascinație stranie, inducând privitorului o paralizie temporară. Corpul auric de culoare neagră este emanația directă a ființelor întunericului, Cei cu ochii negri. În cazul în care încalcă porunca lui Dumnezeu, să nu ucizi, făptașul este, pur și simplu, cotropit auric de Cei cu ochii negri - Fiii întunericului.

Și la sinucigași, straturile aurei exterioare dispar scurt timp înainte de suicid, iar omul este învăluit într-un ovoid auric, format din culori întunecate, care dau o senzație de răceală și de însingurare. La sinucigași mai are loc și un alt fenomen dramatic. În momentul în care dispar structurile aurei exterioare, iar ovoidul întunecat - corpul auric de culoare neagră - pune stăpânire pe om, Cei cu ochii negri - ființele întunericului - se manifestă cu putere. În acele momente, sufletul devine prizonier în cochilia aurică întunecată, iar omul intră ca într-o ceață densă, care-l paralizază. În momentul în care un om a luat, afectiv și mental, decizia de a se sinucide, devine prizonier în cochilia întunecată indusă de către ființele întunericului (Dree și Lorehh). Cu câteva momente înaintea actului sinuciderii, omul respectiv devine aproape paralizat. El reacționează ca un pasager închis într-un automobil care se îndreaptă spre o prăpastie. Deși ar vrea să sară din mers în al doisprezecelea ceas, nu-l mai ajută nimeni, iar sufletul aceluia om privește cu groază, din palierul său cuantic, cum trupul care este "Chipul domnesc" este batjocorit în cel mai înjositor mod.

După moarte, atât la ucigași, cât și la sinucigași, sufletul este furat de către ființele întunericului, iar omul - corpul duh - trebuie să se îndrepte spre un loc cu adevărat întunecat - în iadul cel mai de jos.

Raporturile celui care se sinucide cu Fiii Luminii, cu proprii săi Îngeri Veghetori și cu Iisus Hristos devin dramatice. Dacă, în decursul existenței cotidiene, indiferent de împrejurări, Fiii luminii, Îngerii Veghetori și Iisus Hristos ajută omul în cele mai diferite situații - oamenii cu probleme serioase fiind, de altfel, cei mai monitorizați -, în cazul sinuciderii, problemele se complică. Îngerii Veghetori, Îngerul Gabriel sau altă orice ființă îngerească au capacitatea ontologică de a "monitoriza" o ființă umană, oriunde în Terra aurica. Nimic nu scapă percepției îngerești, care este dincolo de tot ce-și poate imagina un om. Același lucru se poate afirma, firește, și cu privire la Iisus Hristos - cu atât mai mult.

În cazul în care omul se sinucide, el dispare pur și simplu din raza de percepție și de acțiune a ființelor diriguitoare ale cosmosului, fapt ce poate depăși înțelegerea omenească !

INFLUENȚA PRINȚULUI POPORULUI ROMÂN

✧ Înainte Stătătorul ✧

Oamenii se încarnează în cadrul unui popor, iar acest fapt este determinant pentru destinul lor în trup material. Pe toată durata vieții, în afara influențelor deja menționate, oamenii sunt influențați și de Îngerul Ocrotitor al Poporului (desemnat și prin expresia “Prinț al Poporului”) din care fac parte.

Oamenii se încarnează în anumite națiuni sau în anumite regiuni geografice din considerente karmice. De fapt, oamenii se încarnează în acele popoare ale căror condiții de viață permit dezvoltarea lor spirituală și, implicit, alchimia individuală ce implică “arderea” karmei și emanciparea aurică. Oamenii se încarnează în lumea materială în valuri de încarnare. Fiecare val este format din 17 individualități, după o aritmetică foarte complicată. Atunci când oamenii se nasc în cadrul unui val de încarnare se ține cont de culoarea corpului duh, dar și de alte considerente.

Nu numai omul ca persoană este supus dezvoltării spirituale, ci și umanitatea în ansamblu. Dezvoltarea spirituală, paradigma standard a muncii de dreaptă învățătură, poate fi deci privită din mai multe perspective: din perspectiva individuală, din perspectiva unui grup, din perspectiva unei națiuni sau din perspectiva umanității în ansamblu. De fapt, dezvoltarea spirituală a umanității în ansamblu, privită ca unitate, este mai importantă decât a unui singur om. Cum dezvoltarea spirituală se face în grupuri compacte, este de la sine înțeles că, la nivel mondial, procesul încarnării oamenilor în zone și popoare diferite reprezintă aspecte importante ale unei grandioase ecuații, compusă din milioane și milioane de elemente.

Precum oamenii, care pot fi diferențiați în funcție de nivelul reflectat în culoarea corpului duh, și popoarele pot fi diferențiate în funcție de anumite elemente definitorii. Totuși, în cazul popoarelor, datorită amplitudinii fenomenelor și caracteristicilor ce trebuie analizate, este foarte greu de a realiza o clasificare din punctul de vedere al dezvoltării spirituale; în acest context, aprecieri de genul “care popor este mai important”, “superior” sau “ales” este din start sortită eșecului. Fiecare popor își are locul său bine stabilit în grandioasa simfonie a evoluției umanității, întrucât asigură indivizilor și valorilor de oameni ce vin la încarnare condițiile propice pentru a putea evolua.

Prințul Poporului nu se manifestă într-o formă umanoidă în lumea eterică, deci nu poate fi cunoscut sub o anumită înfățișare, precum alte ființe îngerești din ierarhia Fiilor Luminii. Prințul Poporului se manifestă în lumea eterică doar sub forma unui imens vârtej de energie - o energie turbionară de peste 20 de metri înălțime și

aproximativ 2 metri diametru; manifestarea sa este asemănătoare descrierilor Vechiului Testament, care menționa exodul evreilor prin deșert conduși de un stâlp de lumină orbitoare; în cazul exodului evreilor, așa cum specifică scrierile sacre ale creștinismului, stâlpul de lumină era manifestarea directă a lui Dumnezeu.

Conștiința Prințului Poporului este de neconceput pentru o minte omenească, iar ființa sa aurică cuprinde întregul teritoriu ocupat de acel popor, într-un mod pe care nici cea mai bogată fantezie nu-l poate concepe. Atunci când se manifestă, Prințul Poporului pare a se forma din toate elementele naturii: din pământ, aer, foc, apă. Pare că elementele naturale aflate pe o rază de o sută de metri sunt aspirate de o forță enormă, ca un veritabil ciclon. Totuși, nu este vorba despre o forță a naturii, ci doar despre manifestarea unui Înger foarte puternic, care emană o iubire fără seamăn, la fel cum emană și celelalte ființe îngerești. Conștiința sa cuprinde tot ce se petrece în zona sa de reședință, în teritoriul peste care domnește. Evident, Prințul Poporului nu este o “emanație” a ceea ce există la nivel material, după cum se afirmă, uneori, astăzi.

Prințul Poporului Român poartă numele **Ișșhion**, cuvânt format din **Ișș**, care este denumirea lui Dumnezeu în limba akhatakha (prin termenul **Ișș** este desemnat aspectul nemanifestat al lui Dumnezeu) și particula **H-Ion**, care în limba akhatakha înseamnă “Cel Dintâi”. După cum se poate remarca, numele Prințului Poporului Român desemnează cum nu se poate mai clar caracteristica sa principală: **Ișșhion** este de fapt Reprezentantul lui Dumnezeu, “Cel Dintâi” sau “Înainte Stătătorul peste Neamul Românilor” și peste teritoriul pe care aceștia îl ocupă.

Prințul Poporului are în ocrotire aurică o zonă strict delimitată geografic. Când se vorbește despre arealul unui popor, nu trebuie să se înțeleagă doar cadrul geografic delimitat de frontierele politico-administrative existente într-un moment istoric, ci despre arealul spiritual delimitat de ființa aurică a Prințului Poporului, care a fost conferit la începuturi de însuși Dumnezeu. În orice caz, granițele spirituale ale României nu corespund granițelor administrativ-politice de astăzi. Dacă am avea în vedere vechiul regat al lui Burebista, am avea o idee mai clară cu privire la acest subiect. Chiar și înaintea lui Burebista a existat un regat puternic cu nucleul în Munții Carpați; acest regat se întindea din Câmpia Panoniei, de la sud de Dunăre până dincolo de Tisa; de la nordul Mării Negre, până la Munții Caucaz. Tot acest spațiu este delimitat auric de către Prințul Poporului Român: **Ișșhion**.

Așadar, Prințul Poporului Român are în “jurisdicție” arealul vital al Poporului Român, obcina, cum se spune. **Ișșhion** cuprinde în sine tot ce ține de Poporul Român. Poporul Român - fiecare Român în parte -, trăiește în aura circumscrisă de ființa Spiritului Poporului precum peștele într-un acvariu.

Prințul Poporului Român este reprezentat în lumea eterică de o ființă omenească decorporată, care îndeplinește anumite activități legate de existența poporului. Această ființă omenească a trăit cândva în lumea materială; este așadar un duh decorporat de om. Nu se poate cunoaște numele pe care, de-a lungul existenței întrupate, l-a purtat reprezentantul Prințului Poporului Român, dar acesta poate fi desemnat printr-o formulare folosită de el însuși în lumea eterică: **Ioh** - în traducere, **Stăpân** sau **Domn**.

Este doar o opinie personală a autorului acestor rânduri că numele Ioh are aceeași semnificație cu acel misterios IO pus înaintea numelui vechilor Domnitori Români din veac (De exemplu: Io, Mircea Voievod, cu Voia lui Dumnezeu, Domn...),

care nu înseamnă Ion, așa cum consideră mulți istorici autohtoni, ci ceva mult mai profund. Folosirea apelativei IO în cazul Domnitorilor Români indică sensul original al cuvântului: “Cel Dintâi”, “Domnul” sau “Stăpânul”. Probabil că apelativa IO a fost folosit în limba română străveche și, de ce nu, chiar în cea a dacilor, cu același sens. Prin apelativa Io pusă înaintea unui nume de Domnitor Român, s-ar putea subînțelege, într-un fel, și subordonarea domniei din lumea materială Conducătorului spiritual al poporului român, Ioh sau Io (care la rândul său este reprezentantul uman al Prințului Poporului Român). Cu alte cuvinte, Domnitorii Români considerau că sunt, la rândul lor, subordonați direcți ai lui Io(h) din lumea eterică și, implicit, ai Prințului Poporului Român. Nu este hazardată nici echivalarea cuvântului Io cu “Eu”; înainte de a folosi cuvântul “Eu”, oamenii din teritoriul carpato-danubiano-pontic, când foloseau persoana I singular, spuneau simplu “Io”. Așa spun și în ziua de astăzi oamenii din regiunile rurale.

Mai mult decât atât: nu este exclus ca, odinioară, în vremuri de mult uitate, particula Io să fi fost folosită de acei oameni din categoria *icon hlisa* de pe teritoriul carpato-danubiano-pontic, adică de oamenii *icon hlisa* autohtoni pentru a se desemna pe ei înșiși. Când se desemnau pe ei înșiși, oamenii spirit spuneau Io.

☞ Români neaoși ☜

Zestrea unui popor este formată din oameni care s-au încarnat de mai multe ori în cadrul aceluși popor. Oamenii care s-au încarnat de mai multe ori în cadrul Poporului Român se constituie a fi, într-un fel, “coloana vertebrală”, “oastea” sa spirituală.

Există, de asemenea, oameni care au avut una sau două încarnări sub stindardul Conducătorului Ioh. În schimb, sunt mulți oameni care nu s-au mai încarnat în arealul spiritual al Poporului Român, iar în actuala existență se întrupează pentru prima oară.

Fără nici un fel de îndoială că există diferențe nu doar karmic-individuale între oamenii din cadrul unui popor; cauza acestor diferențe constă în apartenența la ființa spirituală a poporului respectiv, precum și în gradul de armonizare a structurii aurice proprii cu structura Prințului Poporului. Apartenența aurică la un popor, de fapt la Prințul Poporului, este un factor extrem de important, dacă ne gândim la faptul că este necesară o armonizare cât mai mare între structura aurică a unui om și structura aurei Prințului Poporului și, desigur, a spațiului stăpânit de acesta. La nivelul aurei umane există anumite locuri care reflectă relația unui om cu Prințul Poporului. Astfel, la nivelul chakrelor - mai ales la nivelul chakrei anahata - există trei vârtejuri (menționate anterior), ale căror caracteristici, manifestate prin structură coloristică, luminozitate, sunet și miros, indică foarte clar apartenența sau gradul de armonizare al unui om cu Prințul Poporului. În mod concret, cei care s-au încarnat de mai multe ori în cadrul poporului român și sunt în armonie cu Prințul Ișșhion, au vârtejul central al chakrei anahata de culoare verde, foarte strălucitor. Petala din mijloc a acestui vârtej energetic emite, de asemenea, un miros asemănător ceaiului de izmă și un sunet prelung. Celelalte petale ale acestui vârtej emit culorile roșu, auriu și albastru-smarald.

Petalele chakrei anahata sunt în legătură directă cu ceea ce noi, astăzi, numim “specificul național”, adică cu hrana, cu graiul, cu muzica sau cu portul specific poporului român. Este evident că graiul poporului român este limba română pură,

eliberată de influențe străine; muzica poporului român este, se înțelege, muzica populară autentică. De asemenea, hainele românilor - moda, cum se spune astăzi - ar trebui croite în consonanță cu portul popular strămoșesc, printr-un proces de adaptare și de modernizare, realizat inteligent și cu bun gust. Să ne amintim doar de cămășile înflorate - iile -, care la un moment dat au cucerit întreaga lume. Hrana tradițională a poporului român se raportează la ceea ce solul țării oferă consumului. Printre mâncărurile tradiționale ale poporului român pot fi menționate sarmalele și fasolea - poate că nimic nu este mai bun decât o ciorbă de fasole la cazan ! - iar băutura caracteristică este vinul de struguri roșii, care se face la țară, în gospodăria țăranilor.

Este și mai interesant de remarcat faptul că produsele “made in Romania” - de la mobilă și aparatură electrocasnică la automobile - sunt în acord energetic cu oamenii care locuiesc în spațiul auric circumscris de Prințul Ișșhion. Poate fi, într-adevăr, un motiv de stupefacție faptul că aparatura electrocasnică produsă în România se defectează mai rar decât cea străină, chiar dacă, din punct de vedere tehnic, poate fi inferioară acesteia. Același lucru poate fi spus despre automobile; vehiculele autohtone sunt mult mai rezistente, mai fiabile, mai adaptate nevoilor decât cele străine. Este interesant de remarcat și faptul că atât aparatura electrocasnică, cât și autovehiculele autohtone par a fi acoperite cu un “abur” care are aceeași vibrație energetică ca întregul spațiu auric circumscris de Prințul Ișșhion. În schimb, produsele străine nu au acest “abur” energetic specific spațiului românesc. Acest aspect este deosebit de important în cazul accidentelor de circulație. Automobilele autohtone sunt protejate auric mai bine, iar efectele unor accidente sunt, de multe ori, mult mai blânde decât în cazul celor străine. Oricum, în momentul în care românul consumă alimentele tradiționale, folosește graiul strămoșesc, ascultă muzica populară, utilizează portul tradițional (evident, adaptat acestui veac), și rămâne statornic precum Munții Carpați, petalele chakrei anahata încep să strălucească foarte puternic și să emită spontan fulgere energetice de culoare verde.

Este necesar ca, actualmente, în spațiul circumscris de aura Prințului Ișșhion să se nască mereu oameni care s-au mai încarnat în cadrul poporului român. Oamenii care s-au încarnat de mai multe ori în spațiul circumscris de aura Prințului Ișșhion pot fi denumiți “români neaoși”. Românii neaoși sunt de fapt “suporturile” sau “coloanele” umane prin care se manifestă Prințul Ișșhion. La nivel terestru, în existența cotidiană a poporului român, Prințul Ișșhion se manifestă prin “coloanele” sale umane, românii neaoși, care sunt dispuși în teritoriu după o geometrie misterioasă, pentru a menține intactă moștenirea acordată dintru începuturi.

Astăzi, granițele spirituale ale Poporului Român sunt delimitate de suma caracteristicilor aurice - luminozitate, culoare, sunet și miros - ale românilor neaoși dispuși în teritoriu. Rezultanta energetico-informațională conferită de structura aurică a românilor neaoși prin care se manifestă Prințul Poporului Român este o îmbinare a culorilor roșu, auriu, albastru și verde, emite un miros asemănător izmei și un sunet ce aduce, de departe, cu urlatul lupului. Se știe, de altfel, că stindardul vechilor daci era lupul și că semnul lupului a însoțit, în decursul secolelor, momentele cruciale ale poporului român, de la Decebal până în timpurile recente.

De-a lungul istoriei, “ființă națională” a românilor a fost și este menținută prin puterea și tăria Prințului Ișșhion. El se manifestă în lumea materială prin intermediul

coloanelor sale umane, românii neaoși. În momentul în care unul dintre românii neaoși se întoarce la strămoșii din ceruri, altul îi ia locul într-o continuitate neîntreruptă. Acești “oameni-coloane” trăiesc neștiuți de nimeni la umbra celor care, temporar, cuceresc puterea politică sau economică și se fălesc cu ea. Este, într-adevăr, vorba despre o alchimie aurică de mare amploare, care se desfășoară neîntrerupt. Este de remarcat faptul că vechiul cult al strămoșilor este mai mult decât un simplu basm. Strămoșii unui popor reprezintă ceva sacru, iar comemorarea periodică a tuturor strămoșilor, precum și a eroilor, reprezintă un factor important de continuitate a “ființei naționale”, cu repercusiuni aurice la nivelul tuturor membrilor.

Structura aurică a unui român neaoș - român din mai multe încarnări, legat structural de arealul spiritual al Prințului Ișșhion - este diferită de cea a celorlalți oameni aflați la prima încarnare în spațiul carpato-danubiano-pontic; evident, diferă și de structura aurică a celor care au migrat pe teritoriul românesc într-un trecut mai depărtat ori mai apropiat. Românii neaoși au o imagine aparte, semănând cu niște semizeii. Între ei și mediu se formează fulgere energetice multicolore, iar dacă își desfășoară existența în afara orașelor “occidentalizate”, adevărate cazemate de beton încărcate cu noxe energetice, pot căpăta puteri magice: pot comunica ori comanda elementelor naturii. Așa erau păstorii din trecutul strămoșesc, care conviețuiau în bună pace cu râul și cu ramul... Mulți dintre românii neaoși au în regiunea capului, la nivelul auric, o luminozitate accentuată. Această luminozitate este conferită de relațiile strânse cu mediul specific românesc, cu arealul spiritual, fiind amplificată de acțiunea directă a Prințului Ișșhion. La unii români neaoși, această luminozitate se condensează, rămânând permanent deasupra capului, arătând ca o coroniță de lumină de culoare roșie, cu cinci colțuri; coronița pare a arde permanent, ca și cum ar fi un artificiu, acționând prin influxuri aurice asupra celor aflați în jur. Radiația puternică a coroniței românilor neaoși influențează foarte puternic structura aurelor celor din jur - în primul rând, corpul emoțional și corpul astral al acestora. Datorită acestei influențe, oamenii îl pot urma orbește pe purtătorul unei coronițe, în orice acțiune ar întreprinde. Cei care studiază istoria unor răscoale spontane sau a unor războaie de eliberare națională, ca și alte evenimente de acest gen, ar trebui să ia în considerare și astfel de fenomene.

În afara acestei coronițe, există și alte însemne aurice specifice care sunt conferite de către Prințul Ișșhion. Printre aceste însemne se numără și “**coronița stăpânirii spirituale**”, care este însoțită de o pecete aurică specifică. Coronița stăpânirii spirituale, care este conferită unor personalități importante, are formă circulară, fiind alcătuită din opt cercuri subțiri ca firul de păr, din lumină roșie, foarte strălucitoare, în interiorul cărora se învârtă un pătrat luminos ce pare alcătuit dintr-un fel de lichid verde-albastru. În timp ce se rotesc, cele opt cercuri emit un șuierat prelung și ating pătratul în cinci puncte. Din cele cinci puncte de incidență între pătrat și cercuri izvorăsc cinci lumini aurii ce emit un sunet asemănător urletului lupilor.

Destul de curând, după cum afirmă ființele din lumea eterică, în cadrul Poporului Român se va afirma o personalitate extrem de puternică, un Conducător spiritual, un român neaoș - despre care se afirmă că s-a și născut în lumea materială - care va purta coronița stăpânirii spirituale, pe care, de la Decebal încoace au mai purtat-o doar doi conducători (după câte se pare, cei doi Conducători au trăit înaintea anului 1300). Această personalitate importantă a Poporului Român, denumită **Cel ales**, care s-a

născut deja în trup material, se va manifesta la maturitate ca o personalitate puternică - ca un conducător spiritual, nu politic. La maturitate, "Cel ales" va avea o statură medie, ușor uscățivă, iar la un anumit moment dat al vieții va suferi un accident și va căpăta o ușoară anomalie fizică.

✿ Pentru Patrie ✿

În afara acestui însemn auric excepțional există și alte însemne aurice ce se acordă cu diferite ocazii importante. Astfel, în momentul investirii în funcție, toți conducătorii politici ai Poporului Român - Regi, Domnitori, Voievozi, Șefi ai statului, Președinți -, primesc ca însemn auric **podoaba domniei**.

La încoronarea unui Domnitor sau Rege din trecut sau a unui Șef de stat din prezent, ființele diriguitoare din lumea eterică îi acordă podoaba domniei în cadrul unei ceremonii. Ceremonia eterică de acordare a podoabei domniei se desfășoară aproape simultan cu cea oficială din lumea materială, cu singura diferență că majoritatea actelor din palierul terestru sunt decalate în timp cam cu trei secunde față de ceea ce petrece în lumea eterică. Practic, ceremonia terestră o urmează la o distanță de trei secunde pe cea care se desfășoară în lumea eterică.

Dacă în palierul terestru, la ceremonia depunerii jurământului de către un Domnitor sau Rege din trecut sau a unui Șef de stat din prezent participă mulți oameni, fiecare cu îndatorirea sa specifică ce ține exclusiv de cele lumești, în palierul eteric participă doar câteva ființe îngerești și omenești. Ființele îngerești din ierarhia Fiilor Luminei care participă în palierul eteric la ceremonia de investire a unui conducător politic sunt următoarele: Îngerul Gabriel și o mică suită de ființe îngerești aflate în subordinea sa, Îngerii Veghetori personali ai șefului statului, Puterea-Fetiță - care este conducătorul palierului de reședință astrală al șefului statului. Participă, de asemenea, Prințul Ișșhion, prin reprezentantul său, Ioh. La rândul său, Ioh este însoțit de câteva ființe umane decorporate, care reprezintă ajutoarele sale sau "statul său major". De obicei, la ceremoniile la care participă, Ioh este întotdeauna flancat de două ființe omenești decorporate, care par a îndeplini funcția, dacă se poate spune astfel, de "aghiotanți".

Față de ceremonia din lumea eterică, ceremonia din lumea materială se desfășoară cu decalajul de timp menționat: trei secunde. La un moment dat, în timp ce Îngerul Gabriel aduce un cerc luminos ce pare din foc și care, ulterior, va fi pus pe fruntea Șefului statului, una din ființele umane prezente la ceremonie reamintește istoria Poporului Român și principalele evenimente cu semnificație în lumea eterică, care s-au desfășurat de la începuturi și până la ceremonialul investirii. Din această istorie derivă fără echivoc karma Poporului Român. Pe măsura reamintirii istoriei naționale (istoria adevărată a poporului român, care nu prea seamănă cu cea pe care elevii o învață prin școli), cercul ce pare din foc strălucește în trei culori diferite. Treptat, între cele trei culori se formează fulgere multicolore. În final, cele trei culori se amestecă, formându-se o culoare rezultantă, ce indică nivelul de dezvoltare spirituală al poporului român, la fel cum culoarea unui corp duh reflectă nivelul atins de acel om.

Cercul luminos - podoaba domniei - este pus pe fruntea noului Conducător al Statului, la fel cum se pune coroana domniei pe fruntea unui Rege sau Domnitor din

trecut (coroana de aur sau de oțel pe care o purtau pe cap în lumea materială Regii și Domnitorii din trecut era contrapartea celei ce se pune în lumea eterică; în lumea materială Regii și Domnitorii din trecut purtau coroana doar în momente importante: când primeau audiențele unor ambasadori străini, când participau la Sfatul Țării, când porneau un război, la sărbători importante). Podoaba domniei este așezată chiar în momentul în care noul Conducător al Țării rostește cuvintele “Așa să-mi ajute Dumnezeu” sau cuvintele sinonime din alocuțiunea standard a ceremoniei oficiale. În tot acest răstimp, Ioh, reprezentantul Prințului Ișșhion, ține o mână ridicată deasupra capului, spre cer, iar cealaltă mână pe pieptul șefului statului. În momentul așezării podoabei domniei pe capul noului Conducător al Țării, aceasta se colorează în trei culori distincte: argintiu, auriu și roșu intens cu irizări argintii. Argintiul este culoarea lui Dumnezeu, auriul este culoarea lui Iisus Hristos, iar roșul cu scilipiri argintii, ca de gheață, este culoarea Sfântului Duh. Imediat după aceea, culorile de bază ale podoabei nevăzute se amestecă cu culorile specifice karmei poporului. Doar în centrul cercului strălucitor se mai formează, uneori, fulgere energetice multicolore. Aceste fulgere multicolore indică influența Prințului Ișșhion.

În a doua parte a ceremoniei eterice de investire a Conducătorului Țării, Ioh ia ca martori pe cei care stau în spatele lui și care formează “statul său major” - ființe umane care s-au încarnat în cadrul poporului român și au condus destinele acestuia în palierul terestru - și rostește cu voce tare, într-o limbă românească arhaică, amestecată cu cuvinte din limba akhatakha, următoarea alocuțiune: **“Iubește pe Dumnezeul tău și (atunci când ai nevoie de ajutor) doar strigă tare spre el: HOM ! Ascultă pe cel împovărat și ușurează-l de povară. Ori de nu, baiu mare iaste. Hrănește pe cel lipsit. Sub nici un chip să nu lași Soarele să cadă peste pânțelele sale goale. Ține dreaptă văpaia obârșiei datinilor și a obcinei pe care Ți le dau. Cât ține de tine, trăiește în bună pace cu toți cei de lângă-i al tău. HOM! Fă acestea și Domnul tău te va sprijini din coaste și Dumnezeul nostru nu-și va întoarce Fața de la tine și Cel ce-i dimprejurul a tot te va întări. Și Noi înșine, care îți vorbim dară, vom fi cu tine în veac. Ioh am zis aste !”**

Traducerea cuvintelor rostite de ființele din lumea eterică se face în funcție de modul fonetic în care se pronunță. Ființele din lumea eterică folosesc foarte des “h”, fie la începutul unui cuvânt, fie la sfârșitul său, fie la mijloc. Dacă am transcrie fonetic cuvintele pronunțate de ființele din lumea eterică am forma cuvinte imposibile pentru o minte omenească, cuvinte care pot avea la mijloc patru sau cinci sunete ce corespund literelor H, O sau A. Astfel, transcrierea exactă a cuvântului Hom ar fi cam “Hhhhooooommm”. De regulă, în cazul transcrierii simple, mai mulți H se elimină, deși în limba eterică au o anumită semnificație, iar H-urile de la începutul unui cuvânt pot fi “înghițite”. Astfel, cuvântul **Hauti** poate fi scris **Auti**, cuvântul **Hom** poate fi scris **Om** sau cuvântul **Ioh** poate fi scris **IO**. În limba akhatakha, cuvântul **Hom** înseamnă “Cel ce ia asupra lui” și se referă la Dumnezeu.

După cum apare și în discursul reprezentantului uman al Prințului Ișșhion, principalele comandamente ale unei domnii sau, în sens republican, ale unui mandat sunt doar câteva, dar de o importanță excepțională. Este vorba în primul rând despre ceea ce astăzi s-ar numi “suveranitate națională”, adică păstrarea “obcinei” de veac a Poporului Român. În al doilea rând este vorba despre păstrarea datinilor, a obiceiurilor

naționale, prin aceasta înțelegându-se atât muzica, cât și datinile propriu-zise și hrana specifică poporului. În al treilea rând este vorba despre bunăstarea poporului, astfel încât “să nu cadă Soarele peste pântecele goale ale vreunui român”. Conducătorul Țării este răspunzător pentru îndeplinirea tuturor acestor comandamente, fie că-i place, fie că nu-i place. Mai mult decât atât, Conducătorul Țării este responsabil în fața lui Dumnezeu pentru tot ceea ce se petrece cu poporul pe care-l conduce. După cum este îndemnat în alocuțiune, când este “bai”, Conducătorul Țării trebuie să strige **Hom** și Dumnezeu își întoarce Fața către el.

Conducătorul Țării poate pierde podoaba nevăzută - podoaba domniei - datorită, în primul rând, nerespectării poruncilor primite la investitură. Mulți conducători de stat își închipuie că sunt puși acolo să se căpătuiască material sau să-i căpătuiască pe alții, dar acest fapt este o mare eroare. Sub nici un chip, Conducătorul Țării nu are voie să se împotrivescă voinței poporului său - care l-a ales - să scoată tancurile sau forțele armate împotriva sa ori să asmută o categorie socială sau profesională împotriva alteia. În cazul în care o categorie socială sau profesională este năpăstuită și se revoltă, Conducătorul Țării este obligat de podoabele nevăzute și de legătura sa privilegiată cu Puterile cosmice să se așeze la masă cu cei nemulțumiți, să-i asculte, să ducă tratative și să nu-i asuprească, indiferent dacă i se pare că este vorba despre “un atentat la adresa siguranței naționale”, despre “tulburarea liniștii publice” sau despre o “tentativă de lovitură de stat”. Este foarte grav când Conducătorul Țării ia decizia de a folosi forța armată împotriva propriilor săi cetățeni, căci nici un ideal pământesc nu poate justifica un astfel de demers.

Influența Prințului Poporului este pregnantă și în cadrul marilor sărbători ale poporului - de exemplu, la comemorarea unui eveniment istoric important sau a “Zilei naționale” (indiferent la ce dată calendaristică ar fi aceasta, căci este la latitudinea poporului sau a reprezentanților săi să o fixeze), când mulți dintre membrii obștei Românilor au un sentiment ciudat, fiind străbătuți ca de un fior.

Cea mai puternică influență a Prințului Ișșhion se produce însă în cadrul unor evenimente dramatice - a unor evenimente istorice, cum le spunem noi, oamenii: războaie, revolte populare sau revoluții. În acele momente, Prințul Ișșhion se manifestă chiar și în palierul infraeteric, printr-o alchimie aurică de foarte mare amploare. În cazul unei revolte populare, în cazul unui război de apărare sau a unei revoluții, datorită influențelor Prințului Ișșhion, la nivelul aurei oamenilor se produc fenomene deosebite. Sub influența sa dispare corpul emoțional al oamenilor, iar în locul său apare un corp auric de culoare verde-aprins. Prin dispariția corpului emoțional și prin apariția unui nou corp auric este eliminată frica, iar oamenii sunt subordonați interior unui singur țel, manifestându-se ca un tot. Lipsiți de frică, oamenii devin astfel o masă organizată care se manifestă ca o unitate, subordonată unui țel comun, supraindividual.

În cazul marilor războaie de apărare sau în cazul mișcărilor spontane de revendicare a unor drepturi, mulți români s-au jertfit PENTRU PATRIE, intrând în galeria marilor Eroi ai Neamului; ei trăiesc veșnic, nu doar în inimile urmașilor și nu doar într-un mod metaforic, cum se crede adesea...

Când un Român depășește granițele spirituale ale obceinei, ieșind de sub influența Prințului Ișșhion, suferă tulburări aurice însemnate. Emigrarea către o altă țară are un revers periculos, care se manifestă la nivelul aurei. Declanșarea “dorului de țară” nu

este decât ieșirea de sub protecția Prințului Ișșhion. Din punct de vedere auric, cele trei vârtejuri de la nivelul chakrei anahata nu mai sunt alimentate cu energia specifică provenită de la Prințul Ișșhion, ceea ce cauzează un sentiment acut de pierdere sau de rupere, sentiment asemănător cu cel al pierderii unui membru al familiei.

Intrând în alte coordonate energetice, cei ce emigrează rămân simple frunze în bătaia vântului, la discreția unor forțe aurice străine pe care nu le cunosc și cu care se pot armoniza doar cu mare greutate, chiar dacă “se realizează” din punct de vedere material.

INFLUENȚE ȘI CONEXIUNI AURICE

☞ Influența mediului natural ☞

Fără nici o îndoială, nu numai ființele îngerești sau ființele omenești decorporate influențează auric oamenii întrupați, ci și mediul terestru - natural sau artificial. De la naștere până la moarte, oamenii suferă influențele mediului. De asemenea, între oameni, în cadrul relațiilor interumane, se stabilesc conexiuni aurice profunde. Din punct de vedere auric, oamenii se influențează permanent unii pe alții.

Ca ființe integrate mediului natural, oamenii fac parte din grandiosul biosistem terestru. Din nefericire, în ultima perioadă de timp, prin activitățile lor, oamenii s-au îndepărtat de natură, iar rezultatul acestei îndepărtări se poate constata la tot pasul. Acțiunile neinspirate asupra ecosistemului terestru au creat o prăpastie între structura aurică umană și structura energetico-informațională a naturii. Treptat, s-a ajuns ca, în ziua de astăzi, oamenii, ca structuri aurice, să nu mai fie în acord energetic cu planeta pe care locuiesc și nici cu Spiritul Pământului. Între oameni și mediul natural s-a format, mai ales în ultimile sute de ani, o diferență de potențial, ce se adâncește pe zi ce trece. Diferența de potențial dintre oameni și mediu a creat probleme noi în cosmosul spiritual. Această diferență de potențial s-a format în urma unui proces îndelungat, propagat de-a lungul mileniilor, în care oamenii nu au respectat Legile divine - Firea Lucrurilor. Prin activitatea haotică, cel mai adesea distructivă, a oamenilor, aura planetară - corpul eteric al Spiritului Pământului - s-a încărcat cu noxe energetice. Pe cuprinsul Terrei au apărut multe zone otrăvite, iar oamenii nu mai pot vibra în consonanță cu aceste zone. Chiar și în limbajul cotidian se vorbește despre zone, regiuni, locuri, păduri sau chiar despre șosele “blestemate”, în care se produc adesea accidente, crime, violuri sau acte brutale. Aceste zone, ce par a chema nefericirea umană, sunt, de fapt, zone încărcate cu toxine aurice.

Ceea ce noi, oamenii, numim natură este de fapt un efect și nu o cauză. Cauza existenței lumii materiale trebuie căutată pe un alt palier cosmic: în lumea eterică. Nimic nu poate exista în lumea materială fără a avea o cauză în lumea eterică. Ceea ce noi numim natură, de la formele de relief la vegetație, ține de activitatea Spiritului Pământului și a ființelor denumite spirite ale naturii. Spiritele naturii sunt ființe care au drept domeniu de manifestare tot ce ține de natură. Existența spiritelor naturii a fost cunoscută din cele mai vechi timpuri. Vechile cărți au menționat, într-un fel sau în altul, activitatea lor. În epoca modernă, datorită aplecării către aspectele materiale ale existenței, nu se mai știe aproape nimic despre spiritele naturii, iar existența lor este ignorată total.

Spiritele naturii au diferite forme și înfățișări, fiind organizate într-o ierarhie foarte strictă. În funcție de elementul în care se manifestă, spiritele naturii se împart în mai multe categorii: spirite ale naturii ce țin de elementul pământ, spirite ale naturii ce țin de elementul apă, spirite ale naturii ce țin de elementul foc, spirite ale naturii ce țin de elementul aer. Există, de asemenea, spirite ale naturii care se ocupă de anumite forme de relief, de vegetație sau de anumite locuri.

La fel ca și îngerii, spiritele naturii pot fi clasificate în funcție de mai multe sisteme de referință. Cea mai importantă clasificare este cea care ține cont de respectarea Planului lui Dumnezeu. În funcție de poziția față de Planul lui Dumnezeu, la fel ca și îngerii, spiritele naturii pot fi împărțite în mai multe categorii. Prima mare categorie respectă Planul lui Dumnezeu, la fel ca Fiii Luminii; de fapt, spiritele naturii din această categorie fac parte din categoria Fiilor Luminii. A doua mare categorie se opune Planului lui Dumnezeu. Spiritele naturii din a doua categorie s-au aliat cu îngerii din ierarhia Fiilor întunericului; ele sunt spirite răzvrătite ale naturii. Ființele din lumea eterică le denumesc Lorehh. În fine, a treia mare categorie este formată din Lorehh-Ashpan, spiritele naturii reîntoarce. La fel ca Dree-Ashpan, aceste din urmă spirite ale naturii sunt lipsite de trup de formă umanoidă. Dintre cele trei categorii de spirite ale naturii, doar prima categorie, care respectă Planul lui Dumnezeu, are atribuții în ceea ce privește natura. Celelalte două categorii au fost "concediate" chiar în momentul răzvrătirii; ele nu mai au nici un fel de atribuții în ceea ce privește cosmosul.

Nimic din ceea ce se petrece în vastul domeniu al naturii, nu ar putea exista fără activitatea, invizibilă pentru oameni, a spiritelor naturii care respectă Planul lui Dumnezeu. Numai datorită acțiunii specifice a spiritelor naturii, globul terestru este o planetă locuibilă și locuită. Dacă am spune că plantele cresc și se dezvoltă în lumea materială numai datorită acțiunii spiritelor naturii, care mai întâi le elaborează energetic în lumea eterică, iar apoi le manifestă în lumea materială, probabil că ar fi prea mult pentru concepția naturaliştilor și agronomilor moderni. De fapt, procesul apariției vegetației în lumea materială implică multe forțe cosmice și, mai ales, implică o amplă activitate a spiritelor naturii, care respectă Planul lui Dumnezeu - singurele active în ceea ce privește natura. Pentru a răsări un simplu fir de iarbă, fir care dispare în momentul în care este călcat de o ființă, în lumea eterică se desfășoară o activitate mai intensă decât în orice uzină din lumea materială. Natura, cu tot ce cuprinde ea, este o imensă uzină vie, în care lucrează miliarde de lucrători neștiuți.

Știința actuală își face iluzii atunci când consideră că munții sunt simple îngrămădiri de bolovani, că apa curgătoare este doar o stare a materiei sau că șesurile și câmpiile sunt doar funduri ale mărilor de odinioară. Toate elementele ce formează natura au în spate milioane și milioane de spirite ale naturii, care le formează, le mențin, le ocrotesc și, mai ales, se exprimă prin și în ele. Dacă nu ar exista spiritele naturii, nu ar exista viață minerală sau vegetală, iar pământul ar fi sterp și gol. Totul ar rămâne la nivelul infraeteric, iar pământul ar semăna cu planeta Marte sau cu oricare altă planetă a sistemului solar. Pământul, ca purtător al vieții, este un ecosistem complex, care necesită activitatea a miliarde de ființe specializate, iar în acest context, ideea promovată adesea în ziua de astăzi, după care viața pe planeta albastră ar fi rezultatul fructificării unei șanse dintr-un miliard, este nu numai illogică, ci și imposibilă.

Cândva, oamenii erau în relații foarte apropiate cu ierarhia Fiilor Luminii, după cum erau în relații foarte apropiate cu spiritele naturii. În timpurile străvechi, cele trei mari categorii de cetățeni ai cosmosului - ființele îngerești, oamenii și spiritele naturii - conviețuiau în cosmosul spiritual, creație a lui Dumnezeu, și participau, fiecare în măsura posibilităților și a menirii lor, la buna desfășurare a existenței. A venit însă momentul în care oamenii s-au afundat în lumea materială, uitând de originea lor spirituală. În măsura în care au uitat de ei înșiși, oamenii au uitat de Dumnezeu, de lumea spirituală care este patria lor, de ființele îngerești și de bunii lor prieteni, spiritele naturii. Totuși, Dumnezeu, lumea spirituală, ființele îngerești și spiritele naturii n-au uitat de oameni și încearcă să-i ajute în toate momentele existenței lor în lumea materială. Deși, cândva, erau buni prieteni cu spiritele naturii, le vedeau chiar și cu ochii fizici și le înțelegeau misiunea, în actualul stadiu evolutiv, oamenii s-au cufundat într-o totală amnezie. În schimb, spiritele naturii sunt la datorie, facilitând existența umană în lumea materială. Fără activitatea lor neîncetată, laborioasă și tenace, natura s-ar fi topit ca o bucată de gheață sub razele arzătoare ale soarelui la amiază. Activitatea de bază a spiritelor naturii a fost și este, acum și întotdeauna, îngrijirea a tot ce înseamnă natură: pământul ca planetă, solul, munții, pădurile, iarba, florile, râurile, izvoarele, lacurile și fluviile, aerul, norii sau activitatea focului.

Față de epocile străvechi, în care oamenii încă erau în armonie cu natura și cu tot ce există, astăzi lucrurile s-au schimbat. Pe acest fundal, activitatea spiritelor naturii a cunoscut o modificare semnificativă; datorită schimbărilor aduse de activitatea omenească ecosistemului terestru, în afara atribuțiilor lor specifice, spiritele naturii încearcă să formeze noi punți de legătură între oameni și mediu și să facă posibilă existența oamenilor în marele sistem al lumii materiale. În ziua de astăzi, prin faptul că oamenii nu mai vibrează în consonanță cu mediul, nici un element al naturii nu mai este în armonie cu ei: nici formele de relief, nici vegetația. Oricât ar fi oamenii îndrăgostiți de natură, oricât ar căuta un loc liniștit, de unde să poată admira în voie o cascadă, un pârâu sau un vârf singuratic de munte, natura a devenit nocivă în raport cu structura aurică umană. Și, de departe, cele mai nocive sunt locurile cele mai pitorești, cele mai "sălbatic", cele mai pure, prin care rar trece picior de ființă omenească.

Orice structură vie emite și recepționează substanță, energie și informație. Natura întreagă, munții, apele curgătoare, lacurile, copacii, văile au, fiecare, propria lor rezonanță energeticoinformațională; frecvența vibratorie a naturii este atât de înaltă în comparație cu auzul uman încărcat de noxe negative, încât apare la un moment dat o incompatibilitate între ea și ființele umane. Oamenii au devenit astăzi atât de virusați energeticoinformațional încât, în mod firesc, potrivit legilor naturii, ar trebui să fie bulversați auric la contactul cu elementele naturii. Nu se întâmplă acest lucru datorită faptului, poate uimitor, că spiritele naturii au grijă ca oamenii să nu pățească ceva atunci când se află în mijlocul naturii. Prin capacitățile lor specifice, spiritele naturii reglează structura energeticoinformațională a lumii vii, a vegetației în primul rând, pentru ca oamenii să nu fie afectați auric la contactul cu ea. Acest fapt se petrece în cazul fiecărui om în parte, secundă de secundă.

Dacă spiritele naturii și Îngerii Veghetori n-ar pregăti terenul înaintea activităților curente ale fiecărui om în parte, potrivit dorințelor sau nevoilor acestuia, haosul și moartea s-ar înstăpâni peste lumea materială. Tocmai pentru a preîntâmpina

multe evenimente nefericite, ființele protectoare ale oamenilor iau o serie de măsuri profilactice. Astfel, înainte ca un om să înceapă o activitate sau o acțiune ce presupune o călătorie - de exemplu, o călătorie de afaceri sau de plăcere în afara habitatului cu care este, oarecum, în armonie -, cu două-trei zile înainte, Îngerii Veghetori și spiritele naturii pregătesc terenul. Ei se deplasează cu două-trei zile înainte pe același traseu pe care va merge omul și armonizează structura sa energetico-informațională cu cea a mediului înconjurător. Ființele din lumea eterică spun că Îngerii Veghetori și spiritele naturii merg înaintea omului cu “de 30 de ori 30 de pași”.

Această măsură profilactică se realizează la toți oamenii, fără excepție; în caz contrar oamenii ar fi afectați auric. Faptul că ființele protectoare cunosc ce va face omul cu trei zile înainte ține de un mare mister al cosmosului spiritual; acest mister are la bază decalajul spațio-temporal dintre lumea materială și lumea eterică. Cu toate că această procedură se aplică la toți oamenii, pot apărea, uneori, accidente. Indiferent de eforturile ființelor protectoare, datorită liberului arbitru și, mai ales, datorită încăpățânării, un om poate dori cu tot dinadinsul să meargă într-un anumit loc - cu toate că, undeva în adâncul sufletului său, simțea pericolul. În cazul în care locul ales pentru desfășurarea unei activități nu este benefic și nu poate fi armonizat cu structura sa energetico-informațională, omul poate fi avertizat în vis. Din acest motiv, cel mai adesea, mulți oameni, înainte de a pleca într-o călătorie, chiar în noaptea premergătoare, visează că au și ajuns la destinație sau, dimpotrivă, visează că vor avea probleme pe drum. De fapt, ei sunt înștiințați fie de faptul că terenul este “curat” - cu alte cuvinte, că nu vor avea probleme pe parcursul deplasării -, fie că trebuie să manifeste o vigilență sporită, datorită faptului că terenul este “accidentat”; cu alte cuvinte, că pot apărea zone încărcate cu noxe aurice, care, intrând în disonanță aurică cu oamenii, îi pot predispune la accidente ori la evenimente neplăcute.

Dintre toate formele de relief, câmpia are rezonanța energetico-informațională cea mai joasă. Fiind elementul natural situat la cea mai mică altitudine, câmpiile se încarcă mereu cu noxe aurice provenite de la oameni, ajungând uneori să se comporte ca o oglindă și să reflecte razele solare. Noxele provenite de la oameni formează, adesea, o pâclă deasă ce adastă mult timp la suprafața câmpiilor. Uneori, pâcla formată din noxele provenite de la oameni este atât de compactă încât, la nivelul eteric sau infraeteric, împiedică lumina să pătrundă în sol. Factorii poluanți rezultați din activitatea umană, în special cei proveniți de la marile fabrici, infestază câmpiile, care nu mai produc roade în cantități îndestulătoare. Pe timpul iernii, activitatea spiritelor naturii este redusă, astfel că influențele dăunătoare asupra mediului se răsfrâng cu putere asupra oamenilor. Pe timpul iernii, când natura este în adormire, influențele dăunătoare au o acțiune puternică asupra aerei umane, în special asupra plaselor aurice ce separă corpurile aerei, producând bronșite, răceli și gripe. În schimb, pe timpul verii, activitatea spiritelor naturii este laborioasă. Dacă, pe timpul iernii, structurile aurice ale vegetației sunt diminuate, pe timpul verii, sub acțiunea spiritelor naturii, câmpiile “explodează” într-un proces de creștere și de maturizare.

În afara corpului eteric, plantele au și ceva ce s-ar putea numi corp emoțional-astral. Acest corp emoțional-astral este cel ce conferă plantelor o sensibilitate specifică. Totuși, corpul emoțional-astral al plantelor nu se aseamănă cu cel uman. El are totuși anumite caracteristici vibratorii care intră în rezonanță cu aura umană și o influențează.

Aura unui om care merge în natură, de exemplu la “iarbă verde”, este influențată de corpurile emoțional-astrale ale plantelor din jur. Aflat la “iarbă verde”, corpul emoțional al unui om capătă o nuanță verzuie, iar corpul astral una albăstruie, asemănătoare cerului senin.

Muntele este însă mult mai complex decât câmpia. Dacă șesul nu are o acțiune deosebit de intensă asupra aerei umane, nu același lucru se poate spune despre munți. Dacă la o câmpie de întindere mică sunt suficiente doar câteva spirite ale naturii, un munte - mai precis, un versant - poate avea cel puțin 400 de lucrători harnici, spirite ale naturii care se ocupă de buna funcționare a tuturor aspectelor sale. La nivelul eteric corespunzător unui munte este întotdeauna mare forfotă: spiritele naturii lucrează neîncetat, neobosit, invizibil pentru oameni, asigurând funcționarea ireproșabilă a imensului ecosistem. Din punct de vedere auric, muntele este mult mai periculos pentru oameni decât câmpia. Un versant de munte are propriul său corp emoțional-astral, mult mai puternic decât cel al câmpiei. Intrând în aura unui munte, oamenii ar fi bulversați auric foarte rapid fără acțiunea spiritelor naturii. În momentul în care o singură persoană se aventurează pe un versant, este imediat dublată de unul sau de mai multe spirite ale naturii - uneori pot fi numărate 20 de spirite ale naturii pentru un singur om - care armonizează aura omului cu cea a muntelui. Când un om pătrunde în aura muntelui, este rapid învăluit într-o pâclă deasă de culoare verde sau albastră, plăcut mirositoare, iar corpul său emoțional se colorează corespunzător.

Desigur, poate fi stânjenitor pentru un om să afle, bunăoară, că în momentul în care străbate potecile umbroase ale unui versant, fluierând vesel printe copaci, în jurul său este o mare forfotă: spirite ale naturii care vin și pleacă foarte rapid sau Îngeri Veghetori care îl protejează auric. Ce să mai vorbim despre cei ce aduc stricăciuni ecosistemului terestru, rupând sau tăind copaci ori, cu atât mai grav, incendiind pădurile. Chiar dacă cititorii pot fi uimiți de acest fapt, ar trebui să întrebe amatorii de drumeții sau alpiniștii cu privire la impresiile pe care le au în voiajurile lor. Astfel, la alpiniști sau la salvamontiști, oameni care trăiesc în acord cu mama natură, se realizează o simbioză între aura lor și aura muntelui. Uneori, la contactul unor astfel de oameni cu aura unui munte se poate vorbi despre un fenomen puțin cunoscut: corpul astral al oamenilor este pătruns de formațiuni energetice ce provin din aura muntelui. Când această simbioză este profundă, se petrece un fenomen uimitor: omul începe, instinctiv, să înțeleagă muntele. Pur și simplu, muntele vorbește cu o voce foarte caldă și învăluitoare, iar în acest caz “a vorbi” nu trebuie luat în sensul metaforic sau poetic, ci în sensul cel mai concret cu putință. Munții - în fapt, spiritele conducătoare ale munților -, la fel ca și apele, pădurile sau văile, au o înțelepciune foarte profundă, care poate fi înțeleasă doar de cei care lucrează pe aceeași lungime de undă. Astăzi, datorită acumulării noxelor aurice, oamenii nu mai pot înțelege limbajul spiritelor care conduc natura. În vechime, când simbioza dintre oameni și natură era profundă, strămoșii noștri erau bine informați cu privire la ceea ce se întâmpla în jurul lor, chiar și la nivel invizibil, și acționau în consecință. Înțelepciunea oamenilor din vechime era mult mai profundă decât credem noi astăzi, fiind, oarecum, împrumutată sau reflectată din mediul înconjurător.

Oamenii din zilele noastre nu mai înțeleg natura, fiind acoperiți de noxe energetico-informaționale; ei nu mai sunt capabili să înțeleagă nici măcar producțiile

literare ale strămoșilor - basme, legende, snoave, doine, balade, strigături. Oamenii moderni nu mai pot pricepe nici faptul, destul de banal, că multe dintre evenimentele descrise în vechile producții literare nu se raportează la lumea materială, ci la un domeniu al cosmosului spiritual, populat de spirite ale naturii, care ar putea fi numite spiriduși, zâne și zâni, zmei, mume ale pădurii, nimfe, gnomi, salamandre, Sfarmă-Piatră, Strâmbă Lemne, Statu-Palmă-Barbă-Cot, Gerilă, Ochilă, Păsări-Lăți-Lungilă, Setilă, Ileana Cosânzeana (sau Sânziana), Făt Frumos etc.

La rândul lor, apele curgătoare, mai ales cele nepoluate, au un efect benefic asupra oamenilor. Apele curgătoare emit un abur energetic frumos colorat și plăcut mirositor, ce se propagă concentric până la o distanță apreciabilă. Cel mai important efect al apelor curgătoare asupra oamenilor se poate remarca la chakre. Oamenii care locuiesc lângă apele curgătoare au chakrele mai luminoase. În marea majoritate a cazurilor, noxele aurice se depun pe corpul sufletesc și pe corpul eteric. De acolo, ele se propagă pe pereții luminoși ai chakrelor, pe petale, ca o membrană energetică întunecată. Noxele energetice, ce se aștern în straturi succesive pe suprafața petalelor chakrelor, sunt topite de acțiunea aburului energetic emis de apele curgătoare. Din miile de stropi strălucitori ai aurelor apelor curgătoare se întrupează, la nivelul eteric, zeci de făpturi diafane, feminine - spirite ale naturii de apă, de o mare frumusețe, care se manifestă aproape copilărește: strigă, se rotesc în aer, râd în hohote precum copiii. Ele încearcă uneori să vorbească cu oamenii. De multe ori, oamenii aflați în vacanță la malul apelor curgătoare sunt influențați de spiritele naturii de apă, mai ales în somn. După un sejur petrecut la marginea apelor curgătoare, oamenii se întorc acasă odihniți și cu poftă de viață. Totuși, oamenii al căror suflet este negativist, nu simt nici un fel de influență benefică.

Pădurile sunt alte elemente ale naturii cu o influență aurică benefică asupra oamenilor. Și pădurile, la fel ca și celelalte elemente ale naturii, sunt conduse de spirite ale naturii. Dacă, în celelalte elemente ale naturii, mai ales în munți, spiritele naturii au forme preponderent masculine, în păduri, la fel ca în apropierea apelor, spiritele naturii au forme preponderent feminine, de o mare frumusețe și gingășie. Astfel, dacă s-ar alege printr-un vot unanim cea mai frumoasă femeie care există în lumea materială, tot nu ar putea ajunge la frumusețea unui spirit conducător al unei păduri - denumit Doamna Pădurii. Doamna Pădurii este ceea ce tradiția populară desemnează prin termenul de Zână, iar expresia abia poate reda înfățișarea perfectă a unei asemenea făpturi. Doamna Pădurii este însoțită permanent de un alai strălucitor de făpturi de o mare gingășie, zâne ale pădurii, care se manifestă exuberant, prin râsete, cântece și giumbușlucuri. Toți oamenii care trec ocazional printr-o pădure, în drumeție sau în excursie, sunt "atingși" în spate, în regiunea umărului stâng, la nivelul corpului sufletului și corpului eteric, de o dâră de lumină - ca o rază laser mai groasă - ce provine de la Doamna Pădurii și de la alaiul ei zgomotos și exuberant. Raza de lumină ce provine de la Doamna Pădurii și de la întreaga pădure, pătrunde în spate, la nivelul omoplatului, chiar lângă umăr, se amestecă cu aura umană și se scurge în pământ. Când dâra de lumină pătrunde în sol, se aude o sfârâitură, semn că noxele aurice ale omului sunt, în bună măsură, eliminate, iar aura devine mai curată.

La nivelul corpului sufletului, în regiunea pieptului, oamenii au două pete întunecate, formate din noxe. Aceste noxe sunt rezultatul acumulării a două sentimente

umane distructive: sentimentul de culpabilitate și sentimentul că nu te iubește nimeni. Prin acțiunea Doamnei Pădurii, cele două pete de la nivelul corpului sufletului sunt dizolvate treptat, iar oamenii se simt ușurați. Pădurea are efecte benefice și asupra celor bolnavi de inimă, asupra celor cu afecțiuni pulmonare, precum și asupra celor nevrotici.

La rândul său, solul este în conexiune directă cu oamenii și cu evenimentele ce s-au succedat pe suprafața sa. Calitatea solului poate fi măsurată auric pe o scală, începând de la solul gras, bun pentru agricultură, până la solul nisipos. La un capăt al scalei se află terenurile folosite pentru agricultură, iar la celălalt capăt se află deșerturile. Calitatea solului este sub influența directă a spiritelor naturii de pământ. În momentul în care noxele rezultate din activitatea umană determină solul să-și piardă caracteristicile, spiritele naturii nu se mai pot exprima corespunzător; în acest mod, datorită acțiunilor distructive ale oamenilor, solul își pierde caracteristicile inițiale, devenind cu timpul nisip.

Pe solul gras, bun pentru agricultură, au trăit cândva oameni buni, curați la suflet (la fel ca și în regiunile împădurite, cu vegetație abundentă). Solul gras reflectă un trecut în care s-au succedat oameni și evenimente pozitive, fiind oglinda cristalizată a trecutului. Solul gras curăță structura aurică umană - în special, corpul emoțional și corpul astral. Oamenii care trăiesc pe acest tip de sol sunt robuști, buni la suflet și cu putere de muncă. Țăranul legat de glia sa, de ogorul care-i oferă cele necesare traiului zilnic, este un exemplu elocvent pentru ce înseamnă acțiunea solului gras asupra aurei umane. Pe o altă treaptă a scalei se află locurile sterpe, care nu pot produce nimic, indiferent ce metodă modernă de agricultură s-ar folosi. De regulă, în locurile în care s-au desfășurat cândva războaie și vărsări de sânge, solul este arid. Geografia terestră poate fi interpretată în funcție de mulți factori și nu doar în funcție de caracteristicile fizico-chimice ale solului.

La capătul opus al scalei se află nisipul: plajele și deșertul. Având în vedere atracția plajelor și a litoralurilor, atât de căutate pe timp de vară, nisipul pare la prima vedere benefic aurei umane. De fapt, nisipul are caracteristica prin excelență benefică de a asigura scurgerea noxelor acumulate. Totuși, nisipul nu curăță decât corpul mental, terenul de acțiune predilect al ființelor luciferice, ceea ce crează o senzație de relaxare. În schimb, nisipul afectează atât corpul eteric, cât și corpul spiritual. Combinat însă cu acțiunea mării, nisipul are efecte curative. În schimb, deșerturile au efecte catastrofale pentru structura aurei umane. Oamenii care trăiesc mult timp în locuri nisipoase, în apropierea deșertului, se află sub mrejele ființelor luciferice; ei devin treptat atei, cruzi și, datorită slabei potențe sexuale generată de diminuarea caracteristicilor vitale ale corpului eteric, perversi.

O consecință deloc neglijabilă a moștenirii aurice deficitare este faptul că, actualmente, pământul este atât de încărcat de noxe, încât schimbul energetic dintre oameni și pământ nu mai funcționează corespunzător. Cele mai ample schimburi energetice dintre aura oamenilor și pământ au loc dimineața și seara. Dimineața și seara, prin intermediul chakrelor din tălpile picioarelor și din podul palmelor, oamenii ar trebui să elimine noxele aurice. Datorită faptului că trupul oamenilor și sistemul auric nu mai vibrează în consonanță cu natura, procesul se desfășoară anevoios.

☞ Influența mediului artificial ☜

Un loc este, din punct de vedere auric, rezultatul tuturor ființelor umane care trăiesc acolo și ... încă ceva în plus. Rezultanta vibratorie a unui loc are caracteristici proprii, în funcție de luminozitate, culoare, miros și sunet. Există o relație de influențare de tip feedback - conexiune aurică cu dublu sens - între structura aurică a omului și structura aurică a unui loc; omul influențează locul, iar locul influențează omul.

Rezultanta vibratorie a locului de naștere, a locului “natal”, este prima influență aurică ce se așterne peste structura aurică a unui om. De obicei, influența locului natal se depune, la nivelul corpului sufletului, de la gleznele picioarelor până la genunchi, ca un strat auric cu o grosime de aproximativ doi centimetri. Există, astfel, o diferență între culoarea sufletului în zona picioarelor și în restul trupului.

Un alt loc ce influențează puternic structura aurică a unui om este locul de muncă. Locul de muncă, în afara mijlocului de întreținere financiară pentru orice ființă umană, este un loc în care se acumulează adesea boli karmice. Nivelul energetic al unui loc de muncă este dat de rezultanta energetică a tuturor membrilor care lucrează acolo. Fiecare persoană care lucrează într-un loc de muncă influențează energetico-informațional mediul și pe semenii săi și este influențată, la rândul ei, de toți ceilalți. Relațiile de invidie sau de ură între membrii unui loc de muncă au repercusiuni asupra mediului, asupra fiecărui membru în parte și, în consecință, asupra afacerilor propriuzise. De exemplu, dacă într-un loc de muncă cineva dorește să devină șef prin mijloace frauduloase - să spunem cu ajutorul intrigilor -, corpul său sufletesc se colorează cu o pâclă violetă întunecată în regiunea capului. Dacă unul dintre membrii locului de muncă vrea să-i manipuleze pe ceilalți într-un scop anume, va căpăta o luminozitate de culoare roșie murdară în regiunea inimii. Dacă unul dintre membrii colectivului dorește altuia răul fizic, se acoperă cu o energie neagră în regiunea ombilicului. Dacă unul dintre membri, datorită poziției ierarhice pe care o ocupă, dorește să profite sexual de o colegă, fără a manifesta dragoste pentru ea, doar din ambiția tâmpă de a se lăuda cu evenimentul, coapsele și șoldurile i se acoperă cu o energie de culoare maron. Dacă o persoană activează mult timp într-un loc de muncă murdărit auric de invidie, promiscuitate sau ură, chiar dacă nu s-a implicat în intrigile celorlalți, se acoperă, la rândul său, la nivelul corpului sufletului, cu o energie de culoare corespunzătoare și, pe deasupra, capătă subit dureri în locurile sensibile.

Orașele sunt cele mai mari acumulări de noxe negative în care poate pătrunde omul. Mediul marilor orașe a devenit extrem de dăunător pentru aura omului. De departe, cele mai dăunătoare elemente create de oameni sunt acele invenții moderne - fabricile -, care au efecte devastatoare asupra structurii aurice a oamenilor. Marile fabrici și, în special, aglomerările industriale sunt adevărate focare de infecție pentru aura umană - fabricile sunt locuri unde se poate muri încet, dar sigur.

Din punctul de vedere al efectului dăunător, spiritele naturii afirmă că noxele emanate de fabrici se aseamănă cu produsul auric rezultat în urma unor operațiuni magice de mare amploare, realizate în trecut de ființele luciferice cu scopul de a sparge palierele cuantice. Noxele emanate de fabrici - mai ales de acele fabrici care produc reziduuri chimice - au drept efect imediat intoxicarea trupului, dar și mutilarea

corpurilor aurice, cu efecte devastatoare de-a lungul unei perioade îndelungate. Datorită activității din fabrici, trupul suferă acțiunea directă a reziduurilor poluante, suferind un proces acut de îmbătrânire. Treptat, corpul fizic își pierde strălucirea firească, iar unele zone par a se estompa progresiv, semn că suportul eteric al țesuturilor este pe cale de a se descompune. După mulți ani petrecuți într-un mediu toxic, de exemplu în cazul vopsitorilor sau turnătorilor, trupul pare a se eroda într-un mod greu de înțeles. Într-un fel, corpul fizic pare să “urle”, emițând un sunet foarte jos. Totodată, aura oamenilor suferă un proces accentuat de dezintegrare. Privite după apusul Soarelui, corpurile aurei par a se decala în ceea ce privește poziția în jurul liniei divine. În astfel de cazuri, care nu se mai întâlnesc decât la persoanele care consumă droguri, se poate remarca un fenomen uimitor: corpul eteric, corpul sufletului și corpul duh, care la omul obișnuit stau aliniate în jurul liniei divine, își modifică poziția inițială. Un astfel de om se prezintă ca și cum ar avea mai multe fețe, mai multe mâini, mai multe picioare. Fiecare corp interior, care reproduce într-o oarecare măsură structura corpului material, se manifestă ori în stânga, ori în dreapta, ori în spate, ori mult în față, astfel că omul pare un monstru.

La persoanele care consumă droguri, corpurile interioare nu numai că sunt decalate din poziția lor firească, dar “sparg” palierele cuantice în care “plutesc”, producând o puternică perturbare a structurii aurice generale. Mai mult decât atât, sub influența drogurilor, corpurile interioare devin conștiente înainte de vreme, fără însă a înțelege ceea ce se întâmplă. Cum, pe de-o parte, corpurile aurice nu sunt suficient maturizate, iar pe de altă parte, palierele cuantice suferă o puternică distorsiune, ceea ce observă cei care consumă droguri este alterat. Cel mai grav lucru la cei care consumă droguri este însă faptul că structurile aurice interioare - corpul sufletesc și corpul eteric - intră în contact direct cu ființele Ashpan, ceea ce este o adevărată catastrofă. În acest caz, ființele Ashpan se manifestă direct, prin posedare, răstimp în care omul poate vorbi “în limbi”, în funcție de dialectul ființei Ashpan cu care a intrat în contact sau poate săvârși acte necugetate grave.

Treptat, în urma unei cure de dezintoxicare, corpurile aurice interioare ale celor care au consumat droguri revin la starea inițială, apoi se calează în palierele lor cuantice. Rămân însă mari sechele la nivelul corpului eteric, care se concretizează mai târziu în boli grave ale corpului material.

❧ Conexiuni aurice interumane ❧

Nu numai mediul natural sau artificial influențează oamenii; oamenii sunt, ei înșiși, focare de influență în cadrul relațiilor ce se dezvoltă de-a lungul vieții. De-a lungul existenței cotidiene, între oameni se realizează ample conexiuni trupești și aurice.

Cel mai elementar tip de conexiune aurică între doi oameni este acela care se stabilește la nivelul primar al existenței: trupul fizic. Trupul fizic, care este energie condensată sau cristalizată, este elementul fundamental prin care omul se manifestă în lumea materială și, în consecință, poate fi influențat cel mai ușor. Conexiunile energetice care se stabilesc între trupurile materiale ale oamenilor se constituie a fi primul palier al conexiunilor dintre două ființe vii. Aici nu este vorba despre

conexiunile dintre două aure, ci doar despre conexiunile ce se formează între două trupuri materiale. În general, conexiunile trupești între două ființe vii se manifestă prin luminozitate, culoare, sunet și miros. Aceste conexiuni se formează în urma apropierii trupești dintre două persoane. Factorii care influențează cel mai pregnant trupul material sunt cei ce țin de comoditate, de alimentație și de sexualitate. Conexiunile ce privesc existența primară a trupului se formează în urma unei “judecăți” specifice, ce aparține trupului ca substrat material al existenței, în funcție de un considerent ce poate fi tradus prin senzația brută de plăcere sau de neplăcere. De aceea, conexiunile ce privesc existența primară a trupului material pot fi împărțite în două categorii: neplăcute și plăcute.

Conexiunile neplăcute ce privesc existența primară a trupului, de exemplu lipsa comodității, activitatea într-un mediu de muncă ostil sau într-un colectiv neagreat creează, la nivelul structurii materiale a trupului, o reacție de tip “arici”; această reacție se manifestă printr-o luminozitate formată din mii și mii de ace energetice ascuțite, ce par a fi orientate spre interiorul trupului, spre spirit. Reacția de tip “arici” apare și în cazul în care un om se simte prost în compania altui om - de exemplu, în compania unui om al cărui trup miroase urât sau a unui om care, prin prezența sa, generează angoasă. În acele momente, s-ar putea spune că trupul se strânge în sine, celulă cu celulă, formând o rețea luminoasă de ace energetice foarte subțiri îndreptate spre interior, ca și cum s-ar împotrivi elementului decizional principal, spiritul, cerându-i imperios să plece de acolo. Mulți oameni, cel puțin o dată în viață, au resimțit senzația neplăcută, ca și cum ar fi fost săgetați de mii de ace. Această senzație apare și în cazul în care comoditatea naturală a trupului nu este asigurată - de la acel obicei de a sta picior peste picior, la desfășurarea unei activități într-un mediu neprielnic sau într-o poziție incomodă. În schimb, conexiunile trupești plăcute produc o adevărată desfătare, fie că este vorba de cauze ce țin de comoditate, de locul de muncă, de alimentație sau de sexualitate. În toate aceste cazuri, la nivelul organelor trupești - aparatul digestiv, aparatul muscular sau aparatul sexual - se formează câmpuri de energie ce emit luminozități, culori, sunete și mirosuri agreabile. Aceste câmpuri reflectă dorințele omului la nivelul trupesc. Ele constituie temelia visurilor sau aspirațiilor pe care le manifestă un om la nivel trupesc. De exemplu, când un om vine acasă și simte mirosul mâncării favorite, aparatul digestiv capătă o strălucire plăcută. Asemănător, când un bărbat observă pe stradă o femeie care-i place, câmpul dorințelor din jurul organului fizic al sexului capătă o strălucire intensă, care se manifestă sub forma senzației de fierbințeală sau de căldură.

Dincolo de nivelul trupului fizic, la nivelul aurelor umane se înfiripă conexiuni directe, formate din cordoane de lumină. Acestea se constituie a fi al doilea tip de conexiuni care se stabilesc în cadrul relațiilor dintre oameni; ele sunt conexiunile aurice propriu-zise. Ele se prezintă ca niște cordoane de diferite grosimi, care se înfiripă între structurile aurice corespondente; ele se prezintă ca niște fire luminoase, compacte, de diferite grosimi, ce leagă o persoană de alta. Conexiunile aurice pot fi caracterizate prin luminozitate, culoare, sunet, miros și vechime.

Conexiunile aurice de forma unor cordoane luminoase se înfiripă doar între structurile aurice corespondente. Din acest punct de vedere, se poate spune că există două tipuri de conexiuni aurice luminoase. Primul tip de conexiuni aurice se înfiripă

între corpurile interioare ale auri - între sufletele, corpurile duh sau spiritele a două persoane. Al doilea tip de conexiuni aurice se înfiripă între corpurile exterioare ale auri - între corpurile emoționale, între corpurile astrale, între corpurile mentale sau între corpurile spirituale. Conexiunile aurice se stabilesc și între chakre.

Cordoanele ce se stabilesc între corpurile duh a doi oameni indică faptul că oamenii respectivi se cunosc de mai multe încarnări și că sunt, ca nivel evolutiv, oarecum apropiați, fiind întrucâtva “vecini” în lumea de dincolo - lumea duhurilor sau lumea astrală. Cordoanele care se stabilesc între sufletele (este vorba despre corpul sufletului) a doi oameni din categoria *icon hlisa* indică faptul că acești oameni se cunosc de cel puțin două încarnări. Cordoanele ce se formează între corpurile aurice exterioare - emoțional, astral, mental intelectual sau spiritual - indică faptul că oamenii se cunosc doar din prezenta încarnare. Conexiunile dintre corpurile duh ale oamenilor se realizează prin cordoane energetice ce au la bază sunetul; de altfel, corpul duh se manifestă prin sunet. La nivelul cuantic al corpului duh, sunetul se manifestă și ca efect luminos, dar și ca miros. În schimb, conexiunile dintre sufletele oamenilor au drept caracteristică principală mirosul; aceste conexiuni se manifestă și ca efect luminos, dar și ca efect sonor. La rândul lor, conexiunile luminoase pure se realizează numai la nivelul corpurilor auri exterioare.

După cum se poate remarca, fiecare dintre structurile ființei umane are toate caracteristicile enumerate: luminozitate, culoare, sunet, miros și simțul vechimii. Totuși, în funcție de nivelul său cuantic, fiecare dintre ele manifestă preponderent doar una din aceste caracteristici. Astfel, nivelul cuantic al corpului duh este nivelul de manifestare al sunetului. Fără nici o îndoială, corpul duh are și celelalte caracteristici, adică culoare, luminozitate, miros sau vechime, dar la acest nivel cuantic toate aceste caracteristici apar din manifestarea sunetului. În schimb, la nivelul sufletului - la nivelul corpului sufletului - elementul definitoriu este mirosul. Sufletul are și el un anumit sunet, o anumită luminozitate și o anumită culoare, dar elementul de bază al palierului cuantic respectiv este mirosul. Spre deosebire de celelalte paliere cuantice, la nivelul auri exterioare - corpul emoțional, astral, mental etc - elementul definitoriu este lumina și, mai ales, culoarea. Culoarea este o modulație a luminii. Desigur, corpurile auri exterioare au, fiecare, un sunet și un miros anumit, însă la temelia manifestării lor stă lumina și culoarea. De altfel, mulți clarvăzători pot remarca conexiunile luminoase dintre structurile auri exterioare și au impresia că sunt singurele posibile. Cu toate acestea, conexiunile luminoase ce se stabilesc între structurile auri exterioare sunt cele mai joase forme de manifestare; ele sunt manifestările dorințelor, emoțiilor și gândurilor. Toate conexiunile luminoase dintre structurile auri exterioare (corpul emoțional, astral, mental etc) denotă relații de interes ori relații bazate pe stări afective: respect, frică, angoasă, comoditatea sau dorința de a obține anumite avantaje materiale.

Fiecare tip de cordon luminos ce se formează între corpurile auri exterioare are o anumită culoare, o anumită luminozitate, o anumită formă, un anumit sunet și un anumit miros. Din punct de vedere cromatic, cordoanele luminoase pot avea o multitudine de culori, în funcție de natura relației dintre persoanele în cauză. Unele cordoane aurice sunt aurii, altele sunt închise la culoare. Din punct de vedere al mirosului, cordoanele de lumină pot avea cele mai diferite mirosuri posibile, multe

dintre ele fiind întrucâtva asemănătoare cu parfumurile din lumea materială. Desigur, în cazul unor relații încordate între oameni, mirosurile sunt mai curând dezagreabile. Atunci când oamenii stau aproape unul de altul, mirosurile se amestecă, rezultând un miros comun. Din punct de vedere sonor, cordoanele aurice emit mii și mii de melodii. Fiecare om are propria sa melodie interioară, în funcție de starea de moment. Caracteristicile cordoanelor aurice - luminozitatea, coloritul, mirosul și sunetul - se modifică de la un moment la altul, de la o stare la alta. Fiecărei nuanțe de culoare îi corespunde un miros și un sunet specifice.

Cordoanele aurice sunt emise de oameni prin intermediul unor “porți de comunicare”, care arată ca niște cornete cu diametrul de maxim un centimetru - asemănătoare cornetelor de înghețată. Porțile de comunicare se formează la interfața structurii aurice. Ca aspect general, o poartă de comunicare este, întrucâtva, asemănătoare unei chakre. Porțile de comunicare sunt de două feluri: de recepție și de emisie. Porțile de comunicare de emisie au forma unor mici cornete cu vârful în exterior; porțile de comunicare de recepție au forma unor mici cornete cu baza în exterior. Din porțile de comunicare se dezvoltă cordoanele luminoase.

În cazul întâlnirii a doi oameni, cordoanele de legătură luminoase se formează inconștient, după o logică specifică. Întotdeauna, cordoanele de legătură pornesc de la persoanele cu nivel de dezvoltare spirituală mai mic către persoanele cu nivel mai mare. Ca regulă generală, cei cu nivel de dezvoltare spirituală mai mic au tendința de a fi primii care “explorează” aura vecinului. Oamenii cu nivelul de dezvoltare spirituală mai mic își formează, inconștient, porțile de comunicare, din care pornesc cordoanele luminoase. Cei care au nivelul de dezvoltare spirituală mai mic - deci un corp duh mai slab evoluat, de exemplu culoarea roșie, portocalie sau galbenă, până la galben 5 -, sunt foarte “curioși” energetic și caută să investigheze ceea ce încă nu sunt și, deci, ceea ce încă n-au experimentat. Oamenii mai dezvoltați spiritual, cu un corp duh mai înalt - de exemplu, cei de la galben 6-7 în sus sau cei care au culoarea aurie sau albastră a corpului duh - nu au acest tip de curiozitate.

Procesul formării unui cordon de lumină este următorul. Aflat în fața unei persoane, necunoscute sau cunoscute, cel cu nivelul mai mic își formează instantaneu o poartă de comunicare de forma unui cornet. Această poartă se formează chiar la interfața structurii sale aurice. Poarta de comunicare de emisie, de forma unui cornet, are vârful orientat spre aura vecină. În doar câteva fracțiuni de secundă, din poarta de comunicare izvorăște o lumină-laser, de forma unui cordon strălucitor. Cu viteza fulgerului, cordonul de lumină se propagă prin aer până ce se conectează la aura celeilalte persoane. Structura aurei celeilalte persoane reacționează instantaneu, formându-și o poartă de comunicare de recepție, de forma unui cornet cu baza orientată spre aura primului. Între cele două structuri aurice și între cele două porți de comunicare se formează astfel un cordon luminos.

Prin intermediul energiilor modulate informațional transmise prin porțile de comunicare, fiecare simte instinctiv adevărul despre celălalt, iar acest fapt se traduce prin sentimente difuze de bucurie, tristețe, furie, pericol, frică etc. De fapt, cel capabil să “metabolizeze” inconștient informațiile primite și să le transforme în impresii sau intuiții neverbalizate este întotdeauna omul cu un nivel de dezvoltare spirituală mai înalt. Primul care emite un semnal luminos este întotdeauna cel mai slab din punct de

vedere evolutiv, dar legăturile energetico-informaționale influențează ambii parteneri. Energiile modulate informațional care se transmit între doi oameni se scurg ulterior în pământ prin intermediul chakrei de “împământare” - chakra situată sub tălpile picioarelor. În multe cazuri, persoana cea mai elevată devine, automat, canal de împământare. Într-o relație de prietenie - cu precădere în cazul cuplurilor, în care intervin și relații sexuale - cel mai dezvoltat spiritual devine astfel un canal de împământare, prin care o parte din noxele celui mai slab se scurg în pământ. Cel mai dezvoltat spiritual preia o parte din noxele celui mai slab și le elimină prin chakra situată sub tălpile picioarelor. Acesta este motivul pentru care, într-o relație de cuplu, unul dintre parteneri suferă mai mult și are sentimentul că a intrat în “jocuri” ale destinului care nu-l privesc sau pe care nu le dorește.

Este lesne de înțeles faptul că astfel de conexiuni aurice se realizează ori de câte ori un om intră în contact auric cu altul, în cazul întâlnirilor de scurtă sau de lungă durată. Astfel de întâlniri au loc ceas de ceas, zi de zi, de-a lungul întregii vieți. Energiile remanente provenite de la alții nu rămân multă vreme stocate în aură. Toate reziduurile rezultate din contactele interumane prin formarea corzilor de legătură se scurg în pământ, prin intermediul chakrei de împământare situată sub tălpi. În cazul în care ar stoca auric, de-a lungul vieții, toate energiile modulate informațional rezultate din contactele aurice întâmplătoare, oamenii s-ar îmbolnăvi.

De-a lungul existenței, între oameni se înfiripă o mulțime de cordoane luminoase: unele durează foarte puțin, în timp ce altele sunt mai persistente. Cordoanele de lumină se formează la nivel de familie, între frate și soră, între veri, între vecini, prieteni sau colegi de muncă. Toate cordoanele luminoase care se formează între corpurile auri externe - la nivel emoțional, astral și mental - au drept element definitoriu lumina și culoarea. Ele sunt bazate pe dorințe. Unele dorințe se materializează, în timp ce altele nu prind viață. Cordoanele luminoase care se formează între corpurile auri externe pot fi împărțite în trei categorii distincte: cordoane luminoase de tip fluviu, unicolore sau multicolore, care indică cu multă precizie tipul relației - de interes material, intelectual sau sexual -, cordoane luminoase de tip ace de lumină și cordoane luminoase de tip puncte de lumină.

Cordoanele luminoase de tip fluviu sunt formate din linii neîntrerupte de lumină; ele se realizează între două persoane pe baza unor interese ce țin de existența cotidiană: afaceri, relații ce se stabilesc la locul de muncă, relații sexuale etc. Cordoanele luminoase de tip fluviu sunt de două feluri: unicolore și multicolore. Cele unicolore reprezintă dorințe nematerializate, în timp ce cordoanele luminoase de tip fluviu multicolore reprezintă dorințe materializate parțial sau total.

Cordoanele de tip ace de lumină se manifestă în cazul relațiilor interumane situate dincolo de dorința sexuală. Ele apar în cazul în care caracteristicile corpurilor interioare ale ambelor persoane - de exemplu, sunetul corpului duh sau mirosul sufletului -, sunt apropiate și vibrează la unison. În general, cordoanele luminoase de tip ace de lumină se întâlnesc mai ales în relațiile părinți-copii, în condițiile în care copiii nu au depășit vârsta de patru-cinci ani. Unele persoane emit corzi luminoase de tip ace de lumină din regiunea pieptului, dar în acest caz avem de-a face cu persoane care-și formează singure, de mai multe ori pe zi, plasele mesianice. Ele par a avea în mijlocul pieptului un soare, care emite raze formate din mii și mii de ace strălucitoare.

Cordoanele formate din puncte luminoase sunt alcătuite dintr-o energie intensă de forma unei pulberi foarte fine, colorată divers. Prin aceste cordoane de lumină - care apar destul de rar - oamenii încarnați iau legătura cu persoanele decorporate sau cu ființele îngerești.

Același fenomen, dar la altă scară, se poate remarca la icoanele din bisericile creștine, care emit cordoane de lumină foarte ample către credincioși. Senzația rezultată din acțiunea acestui tip de corzi luminoase poate fi comparată cu senzația rezultată din îmbrățișările călduroase, mângâierile tandre sau din strângerile de mână prietenești.

☞ “Trăsnet între două inimi” ☞

Cele mai profunde conexiuni aurice se formează în cadrul relațiilor de familie. Conexiunile aurice din cadrul unei familii cuprind toate acele legături energetico-informaționale, care se stabilesc între membrii înrudiți prin sânge sau prin alianță.

Din acest punct de vedere, cele mai importante sunt relațiile care se stabilesc între părinți și copii. Relația părinti-copil este relația de bază în societatea actuală. Relația dintre părinți și copil începe cu mult timp înainte de nașterea copilului și se continuă pe tot parcursul existenței. Numai conviețuirea armonioasă între părinți și copil poate duce la formarea unei aure corespunzătoare la copil.

Înainte de formarea definitivă a embrionului, se formează primele conexiuni între părinți și copil. Primele conexiuni sunt cele de sunet, care se înfiripă între corpurile duh ale părinților și copilului. Când copilul este deja în stadiul embrionar se stabilesc conexiuni aurice de miros, iar după naștere se stabilesc conexiuni aurice de lumină, la nivelul auri externe.

O primă analiză, din punctul de vedere al alchimiei aurice a nașterii unui copil conduce la concluzia că nu copiii sunt influențați de părinți, ci părinții sunt influențați de copii. Desigur, această primă concluzie poate părea ciudată și, de fapt, chiar este, dar nu este nimic în comparație cu perplexitatea ce poate fi generată de a doua concluzie: nu numai că părinții sunt influențați de copii, dar copiii sunt cei care, din punct de vedere auric, blochează procesul evolutiv auric al părinților până la formarea completă a propriei lor aure. Astfel, cel puțin o perioadă de timp, un copil arată, din punctul de vedere al dinamicii auri, cum ar fi arătat părinții dacă nu l-ar fi conceput.

În perioada prenatală are loc un schimb energetico-informațional între corpurile duh ale mamei și ale copilului. Impulsul încarnării începe de la spiritul copilului, care și formează încet și laborios învelișurile aurice, în conformitate cu ceea ce este el însuși, dar în armonie și cu structura energetico-informațională a mamei. Acest impuls se datorează necesității de a vibra în consonanță cu mama în momentul nașterii. Astfel, pe baza informațiilor primite de la mamă, spiritul copilului își adaptează energetic corpul duh, pentru a se putea încarna în trupul ei. Totul se realizează la nivelul cuantic al spiritului și al corpului duh, după o știință care n-are nimic terestru și în care totul este calculat, din punct de vedere energetic, până în cel mai mic detaliu. Tot acest proces uimitor și migălos durează până la încarnarea în lumea materială, adică până la nașterea propriu-zisă. După naștere, între copil și mamă au loc conexiuni de sunet. Conexiunile de sunet provoacă anumite reacții foarte stranie între mamă și copil. Când

sunt față în față, mama și copilul - mai ales când este vorba despre o fiică -, suferă anumite distorsiuni la nivelul corpului sufletului, mai ales în regiunea feței. Între corpul sufletesc al mamei și al copilului apare un efect optic ciudat: cele două chipuri par să interfereze foarte rapid, de foarte multe ori. Pare că cele două persoane, ca imagine a feței întipărită la nivelul corpului sufletului, își schimbă repede locurile. Această iluzie optică este generată de conexiunea de sunet, care poate fi percepută ca un fâlfâit rapid de aripi. Prin conexiunile de sunet se transmit stările afective și gândurile între mamă și copii. Mamele care nu și-au dorit copiii, nu sunt capabile să lege acest tip de conexiuni.

În funcție de caracteristicile cordoanelor luminoase formate în copilărie, se vor modela relațiile unui om cu semenii la maturitate. Analiza cordoanelor luminoase la copii poate conduce la prognozarea tipului de caracter care se va dezvolta la maturitate. Evenimentele din copilărie, în special cele desfășurate până la vârsta de patru-cinci ani, sunt decisive pentru întreaga existență. Printre cordoanele luminoase formate în copilărie, există unele care reflectă o atracție sexuală inconștientă față de părintele de sex opus; aceste cordoane luminoase formate în copilărie între copil și părintele de sex opus demonstrează faptul că, cel puțin la un anumit nivel, complexul lui Oedip este un fapt real.

Foarte importantă, la maturitate, este alegerea partenerilor; atât a partenerului de viață - soția -, cât și a partenerilor de muncă sau de afaceri. De departe, la maturitate, cea mai importantă alegere a unui om este cea a partenerului cu care se va căsători. Din acest punct de vedere, cordoanele luminoase formate în copilărie, care reflectă relațiile cu părintele de același sex, dar mai ales relațiile cu părintele de sex opus, sunt definitorii. Imaginile mentale formate în urma conexiunilor aurice din copilărie acționează ca niște imprinting-uri aurice, ca niște amprente. Cercetarea cordoanelor luminoase realizate în copilărie indică foarte clar faptul că bărbații se vor căsători cu acele femei care se aseamănă ca miros, sunet și culoare cu mama, iar femeile se vor căsători cu acei bărbați care se aseamănă ca miros, sunet și culoare cu tatăl. De fapt, alegerea partenerilor se face în funcție de trei mari sisteme de referință: sunetul, mirosul și lumina sau avatarul ei ultim, imaginea. Sunetul este principalul canal de comunicare aurică între oameni. Sunetul este specific corpului duh, iar cel care face alegerea caută instinctiv un partener cu un corp duh apropiat energetic. Mirosul ține de suflet; prin urmare, nivelul energetic al celor doi parteneri trebuie să fie apropiat pentru a colabora sau pentru a coabita împreună. În sfârșit, imaginea - care este specifică trupului material, căci trupul este lumină cristalizată - trebuie să se "acordeze" cu dorințele inconștiente, cu imprinting-urile formate în copilărie, ale celui care alege. Un suflet este atras de alt suflet, datorită imprinting-urilor aurice dobândite în copilărie.

Un element de luat în considerare în alegerea partenerului, la maturitate, este reamintirea instinctivă, printr-un flash cognitiv foarte rapid, a imaginii pe care acel om a avut-o, la pubertate sau în copilărie, în momentul primei ejaculări la bărbați sau a primului orgasm la femei. Aici nu este vorba despre prima relație sexuală cu un partener, ci despre prima ejaculare sau primul orgasm, mai mult sau mai puțin involuntare, ce au loc, foarte devreme, în copilărie. Trebuie menționat, în premieră, un alt aspect foarte important, care poate aduce o lumină clarificatoare asupra acestui subiect delicat: corpul astral, ca element auric, se definitivează complet abia în

momentul primei ejaculări sau în momentul primului orgasm. Până în acel moment, nu se poate vorbi decât despre palierul cuantic astral; până la prima ejaculare, palierul cuantic astral este format dintr-un amalgam de vârtejuri energetice fără contur precis. Abia după acest eveniment se formează complet corpul astral. Într-un fel, prima ejaculare sau primul orgasm - chiar și cele nocturne, inconștiente și involuntare - imprimă în suflet o anumită imagine. Această imagine va fi, ulterior, căutată cu obstinație de-a lungul vieții. Imaginea formată în copilărie se află la temelia manifestării corpului astral, de-a lungul întregii existențe. Ea este “imprinting-ul primordial”, pe care omul dorește să o actualizeze cu orice partener.

Este important de remarcat și faptul că, la maturitate, atunci când realizează un act sexual, omul are ca model nu persoana pe care o are alături, ci imaginea primară - imprinting-ul primordial -, cea formată în momentul primei ejaculări sau a primului orgasm. Întrucât aceste evenimente marchează definitivarea formării corpului astral, este evident că orice repetare ulterioară a actului sexual se raportează la imaginea formată “ab origine”. Astfel, de-a lungul existenței în lumea materială, un suflet este atras de acel partener care se aseamănă cu imaginea formată în momentul primei ejaculări la bărbați și a primului orgasm la femeie. În funcție de imaginea mentală primară, orice om caută partenera de viață, iar acest fapt îi marchează destinul. În momentul ejaculării sau al orgasmului la orice persoană matură, corpul conștiinței se mută pe primul nivel al corpului astral; în mod normal, fixarea corpului conștiinței pe primul nivel al corpului astral se realizează doar în momentul în care omul visează.

Interesant și ilustrativ este și modul de prezentare a structurii auri umane în cazul întâlnirii romantice dintre două persoane de sex opus. Întâlnirile romantice dintre două persoane (de sex opus) încep prin stabilirea unor cordoane luminoase și prin modificarea coloritului auri feței ambilor parteneri - care se traduc și printr-o luminozitate specială a fizionomiei. La primele două-trei întâlniri, corzile ce provin de la unul dintre parteneri - cel mai motivat - “asaltează” aura celuilalt partener, care, pentru câțva timp, își schimbă coloritul la nivelul corpurilor aurice exterioare și la nivelul corpului sufletului. În cazul în care cordoanele luminoase provenite de la nivelul corpurilor aurice exterioare ale celor doi parteneri se unesc, înseamnă că se plac, în primul rând, la nivelul fizic, ca imagine materială - lumină cristalizată. Acest moment este mirific: cordoanele luminoase zbârnâie prin aer, pentru a se uni undeva la mijlocul distanței dintre parteneri într-o mulțime de noduri, formând alte și alte îmbinări de diferite culori, forme geometrice, sunete și mirosuri. Sunetul atingerii dintre două corzi luminoase se aseamănă cu trăsnetul ce precede furtuna. Din acest punct inedit de vedere, expresia “trăsnet între două inimi” poate fi mai mult decât un titlu de telenovelă; el exprimă un adevăr incontestabil.

În cazul întâlnirii între două persoane de sex opus se produce, deseori, un incident neplăcut. Acest incident se datorează acelui partener care are la activ mai multe eșecuri în dragoste. Să dăm un exemplu. Să convenim că partenerul care are cele mai multe eșecuri în dragoste este o femeie. Se întâmplă deseori, la multe femei, că imaginea mentală deja formată, ca imprinting fundamental al corpului astral, cristalizată cu mult timp în urmă, în timpul primului orgasm, să nu se potrivească cu imaginea fizică a bărbatului din fața ei. După o scurtă clipă de “visare”, în care corpul conștiinței se mută automat la nivelul corpului astral, femeia poate lua decizia

instinctivă de a respinge avansurile bărbatului, realizate prin intermediul corzilor aurice. În momentul în care bărbatul lansează corzile luminoase, femeia contraatacă brusc, mutându-și corpul conștiinței la nivelul corpului astral. În acel moment, datorită rezonanței de aceeași polaritate - negativă sau pozitivă, după caz - corzile trimise de bărbat se blochează și sunt oprite în “platoșa” formată de femeie la marginea corpului astral, ceea ce duce la un sentiment de respingere instinctivă. Apare astfel un fel de durere aurică la bărbat, ceea ce generează un sentiment de frustrare. Instantaneu, se dezgroapă “secură războiului”, iar fiecare dintre parteneri își amintește de toate eșecurile trecute, ceea ce generează o dorință de răzbunare.

Această dorință de răzbunare - pe tot ce ține de elementul feminin pentru bărbați și pe tot ce ține de elementul masculin pentru femei - este una din slăbiciunile majore ce marchează destinul personal al multor oameni. Dorința de răzbunare stă la baza tuturor traumelor unui cuplu: bătaii între soți, jigniri, divorțuri. La nivelul corpului sufletului, această boală arată ca o pată concavă, de culoare neagră, cu diametrul cuprins între cinci și zece centimetri, ce atrage și “îngHITE” lumină ca o gaură neagră. De cele mai multe ori, această pată este poziționată în dreptul chakrei orgoliului din partea dreaptă, fiind vizibilă uneori și în dreptul chakrei anahata. În cazul unui incident de o asemenea natură dintre doi parteneri, situația poate fi detensionată prin intermediul comunicării prin voce. Vocea umană are o importanță deosebită în dinamica relațiilor interumane, dacă are la bază sinceritatea. Cu toate că mulți oameni au impresia că pot minți verbal foarte ușor, vocea este cel mai greu de modulată; astfel, chiar și în cazul unei prefăcătorii, adevărul se simte foarte repede. Nu te poți prefăca prin voce fără să dai de bănuț, chiar dacă ești actor foarte bun și scenariul pare a fi bine construit.

Vocea, elementul sonor, poate face ca - în cazul prezentat - corpul conștiinței femeii să se retragă de la marginea corpului astral, iar corzile luminoase ale bărbatului să se manifeste normal, continuându-și “cercetarea”. La rândul ei, femeia începe propria sa cercetare, lansându-și propriile corzi aurice, semn că “înnodarea” unei relații de amicitie nu este departe.

☞ Un tramvai numit... dorință ☞

În momentul întâlnirii a două persoane care stau una lângă alta mai mult de un minut, auzul se contopesc, formând formațiuni înalt vibratorii, care emit la rândul lor culori, sunete, mirosuri specifice, în funcție de natura relației dintre ele. Aceste formațiuni înalt vibratorii indică cu precizie natura relației dintre cele două persoane.

În cazul în care una dintre cele două persoane minte sau caută să înșele, formațiunile energetice capătă culori întunecate: gri, maron închis sau negru, de diferite nuanțe și străluciri. Gelozia se manifestă printr-o nuanță de negru, lăcomia printr-o nuanță de gri, plăcerea de a manipula sau de a păcăli se manifestă prin culoarea maron, iar mândria se manifestă printr-o nuanță rezultată din amestecul culorii maron cu negru. Dacă persoanele care se întâlnesc sunt “normale”, iar relațiile dintre ele pot fi încadrate în categoria “fair play”, se produce o compatibilitate aurică; concomitent, se realizează o aureolă comună, de forma unei inimi sau a unui glob terestru luminos, frumos colorat, bombat la capete.

Aceeași structură aurică comună se înfiripă și în momentul în care, la nivelul corpului duh sau la nivelul sufletului, între doi parteneri de sex opus apare o compatibilitate de sunet și, respectiv, de miros. Această structură aurică comună, ce seamănă cu un con, cu vârful în sus și cu baza scobită, în formă de inimă, care acoperă ca o cupolă ambii parteneri se formează și în cazul în care există o compatibilitate emoțională, astrală sau mentală. Structura comună în formă de inimă apare și atunci când cei doi parteneri se comportă în conformitate cu Firea lucrurilor - Ordinea cosmică - și "trăiesc în adevăr". Inima este forma arhetipală a structurii aurice a primului om care a apărut în corp duh (nu este vorba despre Adam material, ci despre Shantiah), dar și forma arhetipală aurică în care se manifestă ființele îngerești din categoria Fiilor Luminii.

O structură aurică comună în formă de inimă apare și în momentul officierii căsătoriei religioase (este, desigur, vorba despre căsătoria a două persoane de sex opus). În urma officierii căsătoriei religioase, structura aurică comună de forma unei inimi dobândește culoareatrandafirie. În cazul în care femeia este mai în vârstă decât soțul, această structură aurică de forma unei inimi are culoarea verde foarte deschis. Formarea prin intermediul ceremoniei religioase a cupolei aurice comune reprezintă ceea ce Biserica creștină numește "Sfânta Taină a căsătoriei". Întotdeauna, structura în formă de inimă se realizează prin intermediul femeii. Structura aurică comună în formă de inimă durează până când femeia minte pentru prima dată prin intermediul vocii. Întrucât această structură aurică se formează numai prin intermediul femeii, dispare tot prin intermediul femeii. O dată pierdută, prin rostirea cu voce tare a unui neadevăr, această structură nu mai apare niciodată. Se întâmplă adesea ca această structură să dispară chiar în ziua căsătoriei, uneori în prima oră de după căsătorie. Prima minciună spusă înseamnă, de fapt, ieșirea dintr-o umbrelă protectoare unică, care ar fi adus multă fericire unui cuplu.

În cadrul unor relații corecte, în timp, cupola aurică comună în formă de inimă ce se formează între soți dobândește un caracter permanent. Totuși, este evident că viața nu este roz pentru nimeni și că, în cadrul unei relații de lungă durată, apar deseori disfuncții. Toate disfuncțiile creează scurt-circuite energetice, care deformează cupola aurică comună. Unul dintre soți devine întotdeauna element pasiv, iar celălalt element activ. Unul este mai puternic, altul este mai slab. Întotdeauna, unul dintre ei suferă mai mult decât celălalt. Acel... tramvai numit dorință, care oprește în toate stațiile, este principalul motiv al acumulării noxelor aurice negative și al distrugerii comuniunii realizată prin cupolă aurică comună în formă de inimă. Toate sentimentele și gândurile oamenilor, toate dorințele, conștientizate sau nu, refulate sau nu - ură, invidie, dușmănie, mândrie -, se reflectă auric prin pete închise ce pătează cupola aurică comună în formă de inimă.

Cununia religioasă a unui cuplu este un eveniment important nu numai în planul social. Dincolo de aspectele strict sociale, cununia religioasă implică, pe lângă formarea cupolei în formă de inimă, echilibrarea karmei celor doi parteneri după principiul complementarității putere mare-putere mică. La fel ca toate celelalte evenimente importante din viața oamenilor, cununia religioasă necesită o ceremonie specială în lumea eterică. Ceremonia din lumea eterică se desfășoară paralel cu cea desfășurată în lumea materială. În lumea eterică, cununia religioasă are parte de o

participare destul de restrânsă, dar foarte aleasă. La ceremonia religioasă a căsătoriei, în lumea eterică, participă Iisus Hristos, Îngerul Gabriel, Îngerii Veghetori ai fiecăruia dintre cei doi miri, Puterile (care au înfățișarea unor fete), care sunt conducătorii subpalierului astral din care provin mirii și spiritele naturii legați de ei. În fața și în spatele cuplului apar alte două ființe îngerești cu înfățișare feminină, care-i însoțesc pe miri în toată perioada ritualului. Cele două ființe feminine au un aspect asemănător zânelor; ele sunt purtate în lectici și însoțite de un numeros alai format de spirite ale naturii care aruncă flori din coșulețe în jurul mirilor. De-a lungul căsniciei, cele două ființe îngerești feminine apar în cele mai dificile momente ale cuplului. De aceea, pe drept cuvânt, ele pot fi numite “Stăpânele casei”.

Ritualul care se desfășoară în lumea eterică este, oarecum, asemănător căsătoriilor din Evul Mediu, de la marile curți regale. În momentul căsătoriei, imediat după ce spun “DA” în fața preotului, se produce la ambii parteneri activarea petalelor unor chakre, care până atunci erau în stare latentă - petalele echivalente atributului de soț sau de soție. Imediat după ce spun “DA” în fața preotului, aurele individuale se unesc, formându-se aura comună în formă de inimioară.

☞ Regula celor 21 de pași ☞

Orice om este învăluit de o sferă aurică. În mijloc se află nucleul care este corpul fizic, iar concentric, până la o anumită distanță în jur - rar mai mare de trei-cinci metri - se întinde aura exterioară. Aura unui singur om poate fi numită aură personală, în timp ce aura mai multor oameni ce trăiesc într-un loc poate fi numită aură comună.

Aura comună este rezultanta vectorială a aurelor oamenilor ce își desfășoară activitatea într-un anumit loc: de exemplu, într-un loc de muncă, într-o locuință, într-un cartier, într-un oraș etc. La fel ca în cazul omului, fiecare loc din marile orașe - locuințe, blocuri, magazine, restaurante, hoteluri etc - are propria sa aură, de forma unui balon ce învăluie locul respectiv. Același lucru se poate afirma despre un cartier, despre un sat, despre un oraș sau despre o metropolă. În funcție de calitatea oamenilor care-și desfășoară activitatea în acele locuri, aura comună poate fi caracterizată prin luminozitate, culoare, sunet, miros și vechime. Este, desigur, vorba despre rezultanta vectorială - după principiul vectorilor din fizica clasică - a tuturor emanațiilor aurice ale persoanelor care-și desfășoară activitatea și trăiesc în acele locuri.

Locurile pot fi împărțite după calitatea aurei; există, astfel, locuri bune și locuri nocive. Locurile bune au o aură favorabilă. Ea se formează între prieteni sau în cadrul unui grup format din mai mulți oameni cu afinități aurice. Aura comună formată în jurul acestor locuri are o luminozitate lăptoasă, un miros plăcut și un sunet înalt. Locurile nocive au, în schimb, o rezonanță joasă. De exemplu, un restaurant rău famat are o sferă aurică în care predomină culoarea grenă murdar, iar mirosul este foarte neplăcut. În toate aceste sfere aurice întunecate, oamenii o iau, cel mai adesea, pe cărări nefaste.

Ca sferă aurică, orice om intră zilnic în contact cu alte sfere aurice, emise de locurile prin care trece: locuri de muncă, magazine, spitale, biblioteci, restaurante, hoteluri, stații CFR, stații de autobuz sau de metrou etc. Un om obișnuit intră zilnic în contact cu cel puțin o sută de sfere aurice. Dacă ne imaginăm un om, care pleacă de

acasă dis-de-dimineată, bine dispus după somnul de noapte, cu “bateriile” încărcate, trece prin stațiile de tramvai, autobuz sau metrou, își petrece opt sau mai multe ore la locul de muncă având de-a face cu fel și fel de indivizi, iar la întoarcere își face cumpărăturile cotidiene la mai multe magazine, se oprește la o bere cu amicii din cartier și ajunge acasă frânt de oboseală, trebuie să convenim că a trecut prin cel puțin o sută de sfere aurice, care i-au uzat structura și l-au virusat cu diferite influențe. Fiecare sferă are caracteristicile sale specifice, cel mai adesea nefaste. Astfel, la sfârșitul unei zile de muncă, aura omului este acoperită, în multe locuri, cu depuneri aurice nocive de diferite culori și luminozități.

Cele mai multe influențe aurice nocive se manifestă la nivelul corpului emoțional și la nivelul corpului astral, care se acoperă cu depuneri provenite de la influențele exterioare într-un mod asemănător apei turnate în benzină. Dacă apa - adică influențele exogene - este în cantitate mare, benzina originară își pierde caracteristicile, iar omul e invadat de o senzație de scârbă fizică față de tot și de toate. Dacă elementul influențat este corpul mental superior, apare sentimentul de disperare în fața răutății voite a semenilor. Dacă este afectat corpul spiritual, omul se simte nedreptățit, iar corpul respectiv se acoperă cu noxe aurice, precum o gogoasă este acoperită cu pudră de zahăr. Numai că această pudră are o culoare cenușie, emite un miros rânced și un sunet neplăcut.

Nucleul standard al celei mai mici sfere aurice comune a unui loc este, după cum afirmă ființele din lumea eterică, de 21 de pași. În momentul în care dorește să scape de calitatea nefastă a unui loc, omul trebuie să se deplaseze 21 de pași, pentru a ieși din raza de influență a aceluia loc. **Aceasta este “regula celor 21 de pași”.**

Regula celor 21 de pași este modalitatea eficientă prin care orice om poate ieși atât din zonele cu probleme, cât și din situațiile karmice ce par a lua întorsături periculoase sau nefavorabile. Regula celor 21 de pași constă în părăsirea imediată a unui loc cu probleme, în orice direcție. După aceea, omul se poate întoarce înapoi. Aplicând regula celor 21 de pași, omul scapă de orice eveniment neplăcut. În general, când omul părăsește nucleul locului respectiv și face cei 21 de pași, aura sa tinde să revină la starea inițială, iar influențele exogene pierd din forța inițială. Din păcate, după aceea, omul intră în altă sferă, proces ce se repetă neîncetat. În fiecare sferă în care pătrunde, corpul mental este invadat de o mulțime de gânduri, care nu sunt ale omului respectiv, ci sunt împrumutate din sfera aurică în care a intrat. Totul se repetă în fiecare zi, ca într-un perpetuum mobile; omul, ca structură aurică, devine, astfel, produsul influențelor tuturor sferelor prin care trece, într-un proces neînterupt, care durează de când lumea. Și, după cum se exprima Îngerul Gabriel, în lume **“există atâtea sfere (aurice) câți Fii ai luminii au căzut la începuturi. Cine (oare) a fost lângă mine să-mi spună unde-i începutul și unde se termină ?”**

❧ Corpul haric ❧

Deși regula celor 21 de pași este o modalitate eficientă de a scăpa de influențele aurice nocive, de 2000 de ani mijlocul ideal pentru purificarea unui loc, precum și pentru purificarea auri, constă în rostirea celui mai puternic Nume din Terra aurica - Numele lui Iisus Hristos.

Dacă o singură persoană ar rosti cu voce tare, cel puțin o singură dată pe zi, Numele lui Iisus Hristos - de exemplu, în cadrul locului de muncă, acasă, pe stradă - noxele aurice s-ar șterge ca de la sine. Prin rostirea numelui lui Iisus Hristos, la părăsirea locului de muncă sau înainte de a ajunge acasă după o zi de muncă, corpul sufletului se curăță instantaneu, eliminându-se posibilitatea defulării violente a încărcăturii emoționale negative și a nervilor acasă. În timpul rugăciunii ori a rostirii numelui lui Iisus Hristos, se activează corpul haric al plaselor mesianice, care curăță totul. Prin formarea plaselor mesianice, petele întunecate de la nivelul aurei unui om ori de la nivelul unui loc sunt eliminate, iar petele maronii (care indică neiertarea pentru greșelile comise) sau petele cenușii (care indică autoînvinovățirea) dispar instantaneu. Pentru omul zilelor noastre, rugăciunea creștină și rostirea cu voce tare a numelui lui Iisus Hristos este medicamentul universal care vindecă orice boală. Este foarte alarmant faptul că, între atâtea tipuri de medicamente, cărora li se face reclamă prin spoturi publicitare și în care se investesc bani și inteligență, nu există nici o reclamă care să explice eficiența supremă a rugăciunii - "simplă" rugăciune, cum îi spun unii contemporani, atât de siguri pe realizările erei moderne.

Foarte interesant este cazul ateiilor care, dacă sunt dreți și curați, pot începe curățirea aurei dinspre corpul fizic, iar nu dinspre plasele mesianice. Interesant este și faptul că atei (mai corect spus, cei care se consideră atei), dacă pronunță numele lui Iisus Hristos, rămân curați mai mult timp decât cei ce se roagă des; fiind un material "brut", încă neșlefuit, atei au o inerție aurică mai mare.

În momentul în care doi oameni rostesc cu voce tare Numele lui Iisus Hristos sau se roagă în comun se formează o cupolă mesianică comună, cu circumferința de cel puțin 21 de pași, iar în interiorul acesteia apare o linie divină comună. Plasele mesianice activate cât mai mult timp într-un loc oarecare, permit arderea tuturor noxelor aurice.

Interacțiunea aurei unui om, care are format corpul haric al plaselor mesianice, cu aura altor oameni care nu-l au format, prilejuieste un spectacol magnific de lumină, sunet, culoare și mirosuri. Să ne imaginăm o petrecere mondenă - o recepție la un restaurant - la care sunt adunate aproximativ 50 de persoane. Fiecare dintre aceste persoane are propriile sale noxe lipite de aură. Unele persoane resimt invidie față de situația vestimentară, socială sau financiară a celor din jur. Altele așează ostentativ veșminte "de firmă", în pas cu moda, mașini scumpe sau bijuterii. Unii bărbați râvnesc pe ascuns la soțiile celor de alături sau la modul în care unii oameni de afaceri au reușit să câștige în timp scurt averi impresionante. Sunt și din cei care jubilează, amintindu-și de "tunurile" sau de "țepele" prin care s-au îmbogățit. Există în grup atât femei, cât și bărbați roși de gelozie, care-și privesc comesenii cu zâmbete fățarnice ori cu invidie abia disimulată. Toată această societate "selectă", care se constituie la o petrecere mondenă, formează o aură comună de aproximativ 100 de metri, a cărei rezultantă vectorială se manifestă ca luminozitate, culoare, miros și sunet.

Firească, rezultanta aurei comune nu poate avea decât culoarea gri-cenușie cu inflexiuni negre, emite un sunet supărător și un miros asemănător celui emanat de un container de gunoi care a stat prea mult timp sub arșița soarelui. Dacă una dintre persoanele prezente la petrecere rostește - chiar și într-o discuție banală - Numele lui Iisus Hristos, se produce fenomenul uimitor al formării instantanee a plaselor

mesianice. Prima care-și formează plasele mesianice este persoana care a rostit Numele lui Iisus Hristos. Incredibil de repede, plasa mesianică devine din ce în ce mai mare, acoperind aura comună a locului în care se află cele 50 de persoane. Timp de aproximativ 30 de secunde, aura comună pare a fi în flăcări: scurt-circuite, fulgere luminoase însoțite de sunete înalte și de mirosuri plăcute. Când cele 30 de secunde se vor fi scurs, plasa mesianică se stinge, dar aura comună s-a purificat: toate noxele au dispărut. Cel puțin până la lăsarea întunericului nu se mai întâmplă nimic neplăcut. Chiar dacă, în virtutea obișnuinței căpătate în timp, cei prezenți se gândesc încă la ale lor, se simte o ușoară stânjeneală generală și o ușoară indispoziție când este atacat un subiect delicat. O umbră de înviore și de bună dispoziție se așterne peste cei prezenți; fiecare, interior, parcă își descoperă o altă față și pare a fi animat de sentimente mai bune, dornic, dintr-o dată, să se împace cu toți și cu toate. Pe lungimea de undă a unui observator ipotetic nu mai rămâne decât un miros covârșitor de pâine caldă, abia scoasă din cuptor, înmuiată în vin roșu.

Prin formarea corpului haric al plaselor mesianice, fiecare om continuă în planul terestru, prin exercitarea liberului arbitru, activitatea lui Iisus Hristos, participând conștient la **“eradicarea rapidă a sămânței răului din locuința fiilor femeii”**, după cum se spune în lumea eterică. Sau, după cum îi explica Îngerul Gabriel lui Eugen, corpul haric al plaselor mesianice reprezintă **“taina venirii în carne a Fratelui tău și Domnului tuturor, cel pe care frații tăi îl numesc Hristos”**.

Dacă doi sau mai mulți oameni (trebuie să fie cel puțin doi oameni) rostesc împreună Numele lui Iisus Hristos, se formează o structură aurică comună care-i învâluie pe toți; de asemenea, se formează o singură linie divină. Instantaneu, din *“prezentul continuu”* în care se manifestă în Trupul de slavă, invizibil percepției normale, Iisus Hristos se alătură celor aflați în trupul fizic, împlinind cele ce le-a spus la începutul erei creștine, în fața apostolilor (Matei: 18-20): **“Pentru că unde sunt doi sau trei adunați în Numele Meu, acolo Eu sunt în mijlocul lor”**.

ÎN FAȚA ETERNITĂȚII

PĂTRUNDEREA PRIN POARTA VIETII

✿ Întruparea ✿

Înainte de întrupării, orice om din categoria *icon hlisa* coboară din lumea spirituală în corpul diafan de lumină - corpul duh. În centrul pieptului corpului duh se află spiritul. Corpul duh este străbătut de linia divină ce coboară din înalt, iar de-a lungul acesteia, precum mărgelile pe o ață, se află dispuse chakrele atribut.

Înainte de fiecare întrupări a unui om în lumea materială, cu mici variațiuni, se repetă ceremonia de intrare prin Poarta Alfa. Această ceremonie se repetă înainte de întrupărilor tuturor oamenilor din categoria *icon hlisa*, indiferent de calitatea (culoarea) corpului lor duh. Oamenii *icon hlisa* care se întrupează pentru prima oară în lumea materială (care în ziua de astăzi, sunt puțini) au corpul duh de culoarea metalului topit, iar cei care sunt deja de mult timp în circuitul palingeneziei au culoarea corpului duh în funcție de nivelul lor de dezvoltare spirituală: portocaliu, galben, auriu etc.

Ceremonia întrupării (care repetă, cu unele variațiuni, ceremonia de pătrundere prin Poarta Alfa) are loc când fătul are cel mult patru, cinci luni de gestație în pântecul mamei - în a patra sau a cincea lună de sarcină -, fiind condusă de către Îngerul Gabriel. La ceremonie participă mai multe ființe îngerești din categoria Îngerilor Întrupători. La sfârșitul ceremoniei, Îngerii Întrupători (ființe îngerești din ierarhia Fiilor Luminii) unesc, printr-un fir de lumină, spiritul și corpul duh cu trupul din pântecul mamei. După această ceremonie, omul este considerat întrupat în lumea materială. Tot în răstimpul ceremoniei, corpul duh se comprimă brusc. Dacă, în lumea de dincolo, corpul duh al unui om are peste doi metri înălțime, după această ceremonie, acesta se comprimă până la dimensiunea fizică a fătului. De-a lungul vieții în lumea materială, corpul duh rămâne mai mic decât trupul material, dar crește în dimensiuni împreună cu acesta. Imediat după moarte, corpul duh revine la dimensiunile pe care le avea înainte de întrupării. Chiar în secunda întrupării, unul dintre Îngerii Întrupători rostește următoarele cuvinte în limba akhatakha, limba folosită în lumea eterică: **“Sahaam teh, lemat iii ahnii”**, în traducere: **“Începi să luminezi, tu, care ești mai bătrân decât toți Fiii Luminii la un loc”**. În această scurtă alocuțiune, Îngerul Întrupător se referă la spiritul omului, iar nu la corpul duh.

Când vine la întrupare, chipul (fața) corpului duh este de-o frumusețe fără margini, iar ochii au o intensitate impresionantă. În momentul nașterii în lumea materială, corpul duh închide ochii, semn că se cufundă într-un somn profund. Uneori, de-a lungul vieții în lumea materială, ochii corpului duh par a fi întredeschși, la fel ca la oamenii care dorm. Adesea par a avea mișcări oculare - **REM: rapid eyes**

movement -, precum în cazul oamenilor care visează. Doar în unele momente, în care omul trupesc se află în stare de somn profund, corpul duh deschide ochii. Corpul duh are culoarea palierului astral de unde a venit, care constituie reședința sa de bază. Un corp duh de culoare portocalie provine de pe palierul portocaliu al Terrei aurice, un corp duh galben provine de pe palierul galben, un corp duh auriu provine de pe palierul auriu și așa mai departe.

După ceremonia întrupării, pe toată perioada sarcinii, omul centrat în corpul duh stă permanent alături de mamă. Este legat de mamă printr-un fir de lumină și nu o poate părăsi. În perioada pe care fătul o petrece în pântecul mamei, pe măsura dezvoltării trupesti, se dezvoltă corpul eteric. Pe măsură ce se dezvoltă corpul eteric, se dezvoltă și trupul fătului în pântecul mamei. În momentul nașterii, corpul eteric este format definitiv, încheindu-și procesul lent de structurare, care a început în momentul formării embrionului. Practic, corpul material se coagulează pe corpul eteric. Înainte de naștere, chakrele corpului eteric sunt închise, semănând cu niște bulbi de ceapă. În primele secunde după naștere, intră în activitate petalele unor chakre, care sunt responsabile cu formarea unor caracteristici de bază. După naștere, corpul eteric pare a fi format din energii compacte, ce au o mișcare turbionară. Chipul corpului eteric este întrucâtva diferit de cel al corpului duh. Și chipul corpului eteric este de o mare frumusețe, semănând întrucâtva cu vechile statui grecești. Trăsăturile sunt perfecte; într-un sens, se poate spune că sunt idealizate. De cele mai multe ori, chipul corpului eteric reproduce trăsăturile feței omului din încarnarea anterioară. Cu timpul, pe măsura maturizării trupului fizic, trăsăturile corpului eteric împrumută amprenta trupului material. Ochii corpului eteric sunt, cel mai adesea albaștri, verzi sau căprui. Spre deosebire de ochii corpului duh, ochii corpului eteric stau deschiși mai tot timpul. Totuși, în cea mai mare parte a timpului petrecut de om în lumea materială, ochii corpului eteric privesc în gol: sunt deschiși, dar nu clipesc și nu au mișcări ale globilor oculari.

Chiar în momentul nașterii, apare sufletul care, inițial, nu este decât un germen, situat undeva la nivelul gâtului. La început, la nivelul gâtului apare o steluță strălucitoare - care este sufletul propriu-zis. O dată cu prima respirație, în momentul în care este tăiat cordonul ombilical, începe să se manifeste germenul sufletului. Din acel moment, se poate afirma că omul are un suflet. Înaintea nașterii fizice, sufletul este doar în stare potențială. Deși nu are o strălucire, un miros sau un sunet, sufletul se prezintă ca un germen de mărimea unei semințe de dovleac, situat în zona gâtului.

În momentul nașterii, când fătul respiră autonom pentru prima dată, germenul sufletului devine argintiu-strălucitor, emițând un sunet continuu, ca un clipocit cristalin de izvor, și un parfum asemănător celui pe care îl au gutuile coapte. Imediat după ce se formează, mai precis după ce se manifestă în trupul fizic, în jurul germenului apare o spumă de energie, de culoare albă cu reflexe cristaline, care se condensează; acesta este corpul causal al sufletului, de forma unui cocon. Câteva momente mai târziu, precum un păianjen își întinde pânza, coconul "țese" o plasă subțire, strălucitoare, legându-se de suprafața trupului material, de toate organele, de oase, de tendoane, de chakre și de glandele endocrine. Acest înveliș nou format este corpul sufletului.

Atunci când se formează, corpul sufletului are o culoare alb-lăptoasă, cu străluciri cristaline. Corpul sufletului are mai multe organe interioare, care se prezintă

sub forma unor sfere. Aceste sfere au dimensiunea unor mingi de ping-pong. Cel mai important organ al corpului sufletului este centrul energetic care poate fi denumit "inima ființei sufletului". La marea majoritate a oamenilor, această sferă interioară nu are încă o poziție fixă, precum organele trupului fizic. La unii oameni, inima ființei sufletești este situată în dreptul stomacului, la alții în dreptul gâtului, la alții în dreptul umărului sau în spate, între omoplați. De-a lungul vieții întrupate, în funcție de conjuncturi, sfera respectivă se deplasează în diferite locuri. Locul ideal în care ar trebui să fie situată inima ființei sufletești, este în dreptul inimii fizice. Deocamdată, pentru marea majoritate a oamenilor, acesta este doar un deziderat. Doar monahii sau laicii care se roagă des au inima ființei sufletești situată chiar în dreptul inimii fizice. Inima ființei sufletești este locul în care sunt stocate toate trăirile omului, de-a lungul existenței trupești; în ea se strâng, ca într-o arhivă, toate experiențele - ea este sediul personalității trupești, care se formează între naștere și moarte. La moarte, conținutul informațional stocat în inima ființei sufletești va fi aspirat în corpul duh. Ființele din lumea eterică spun că inima ființei sufletești este "amintirea a toate".

De-a lungul vieții, prin contactul cu lumea materială, corpul sufletului se acoperă cu energii exogene de diferite culori. Prin aceasta, nu trebuie să se înțeleagă că sufletul involuează în vreun fel, ci doar că suferă un proces de acoperire, datorită noxelor specifice lumii materiale. Tot la câteva secunde după momentul nașterii, dintr-un punct strălucitor al corpului sufletului, situat în regiunea plexului, se formează o legătură energetică specială cu mama, ca o rază laser, care persistă toată viața.

Procesul întrupării unui duh presupune o colaborare perfectă la nivel energetic, pe toată durata sarcinii, între mamă și copil - mai precis, între corpul duh al mamei și corpul duh al copilului. Această colaborare începe în momentul concepției și se încheie în momentul nașterii. Întruparea printr-o anumită femeie se produce datorită unei afinități de sunet între corpurile duh. Vibrația energetică a mamei în momentul concepției atrage, precum un magnet, un corp duh corespunzător din regiunile lumii astrale. Dacă mama are probleme în perioada sarcinii - dacă este bolnavă, frustrată, stresată etc - corpul duh al copilului nu reușește să se armonizeze energetic cu ea pentru a se întrupa în condiții optime, ceea ce-i declanșează o senzație de disconfort. Mai mult decât atât, copilul se poate naște cu diferite handicapuri, care nu sunt legate de antecedentele sale karmice.

Imediat după naștere în interiorul trupului copilului se află trei corpuri energetice de formă umanoidă: corpul duh care poartă spiritul, corpul eteric și corpul sufletului. Cele trei corpuri seamănă cu trei păpuși formate din lumină puse una în alta, după modelul păpușilor rusești denumite matrioșka. Fiecare din cele trei corpuri luminoase are o fizionomie distinctă. Fiecare corp este situat în propriul său palier cuantic. Cele trei corpuri interioare se deplasează împreună cu trupul material, ca și cum ar fi situate într-un câmp gravitațional unic. Ca dimensiuni, de-a lungul existenței materiale, cele trei corpuri interioare se dezvoltă împreună cu trupul material, fără a depăși limitele epidermei.

În primele săptămâni de după naștere, copilul nu are aură exterioară; nu are corp emoțional, corp astral, corp mental, corp spiritual. Nu are decât cele trei corpuri interioare de formă umanoidă, ce luminează blând, precum trei păpuși din neon. Cea mai fascinantă senzație a unui duh în perioada prenatală este senzația de plutire:

embrionul uman, apoi micuțul trup pe cale de a se constitui, plutesc într-un extaz minunat, în pântecul matern - în lichidul amniotic. În tot acest răstimp, copilul simte tot ce simte mama; aude ce vorbește, îi înțelege gândurile, trăirile, emoțiile, frustrările. Cel mai mult este deranjat de faptul că, cu el în pântec, părinții încă mai întrețin relații sexuale, ceea ce-i imprimă senzații de disconfort - senzații care, mai târziu, de-a lungul existenței în lumea materială, pot constitui temelia unor acte comportamentale eronate.

Expulzarea violentă din pântecul matern este prima experiență traumatizantă a unui om - izgonirea din Paradis, din extazul și bucuria ce a premers întruparea. Astfel, prin durere, omul pătrunde prin Poarta vieții și devine un cetățean cu drepturi și obligații depline al acestei lumi.

❧ Ceremonia nașterii ❧

Descrierea fenomenelor aurice ce se produc în decursul existenței omului în lumea materială reprezintă doar un aspect al problemei. Existența ființei umane în lumea materială trebuie raportată și la evenimentele ce se desfășoară la nivelul lumii eterice. Cu atât mai mult cu cât omul nu este singur, existența sa trebuie raportată și la activitățile desfășurate de către ființele îngerești și spiritele naturii. Fără activitatea laborioasă și îndelung-răbdătoare desfășurată de ființele care se manifestă la nivelul lumii eterice, existența omului în lumea materială n-ar fi posibilă.

După cum a fost menționat, orice eveniment important al vieții omului este însoțit de un anumit ceremonial în lumea eterică. Nașterea, botezul, cununia religioasă, moartea, înmormântarea, sunt evenimente importante care prilejuiesc, în lumea eterică, ceremonii la care participă ființele îngerești și spiritele naturii. Aceste ceremonii se realizează la toți oamenii, fără excepție. Firește, și la acest nivel este valabilă eterna confruntare dintre forțele cosmice. De-o parte se situează ființele îngerești din ierarhia Fiilor Luminii și spiritele bune ale naturii, care încearcă să ajute omul în existența sa întrupată, iar de cealaltă parte se situează ființele care se opun: Lorehh și Dree - spiritele întunecate ale naturii și Fiii întunericului.

Cea mai des întâlnită ființă îngerească din ierarhia Fiilor Luminii este Îngerul Gabriel, care este prezent la toate ceremoniile care se fac, fără nici o excepție, tuturor oamenilor întrupați. Alături de Îngerul Gabriel, ca executanți ori ca participanți, sunt prezente și alte ființe îngerești: Îngeri Veghetori, Îngeri întrupători sau destrupători, Îngeri Ocrotitori, spirite ale naturii cu diferite funcții. Uneori, în funcție de natura ceremoniei, participă însuși Iisus Hristos în Trupul de slavă. Oricum, chiar dacă nu este prezent direct la ceremonii, Iisus Hristos este conștient de tot ceea ce se petrece în Terra aurica; toate ceremoniile se realizează doar cu consimțământul Său. Fiecare ființă îngerească care participă la aceste ceremonii are o anumită înfățișare, care nu se modifică. Ceea ce se modifică este vestimentația, care poate suferi anumite schimbări sau ajustări, în funcție de natura ceremoniei. Fiecare aspect ce ține de vestimentație, de podoabe sau de însemnele cu care se prezintă o ființă îngerească reflectă o anumită caracteristică ființială sau un anumit atribut. Vestimentația este codificarea vizuală a îndatoririlor unei ființe îngerești, precum în lumea materială vestimentația preoților reflectă atât poziția lor ierarhică în organigrama bisericii, cât și atributele funcției cu care au fost investiți prin hirotonie ori prin urcarea pe scara ierarhică.

Prima ceremonie ce se face unui om întrupat este, firește, ceremonia nașterii. Astfel, paralel cu momentul fizic al nașterii, în lumea eterică are loc o ceremonie specială. Așa cum a fost menționat, la actul nașterii - poarta de intrare a unui spirit în lumea fizică - participă mai multe ființe îngerești din ierarhia Fiilor Luminei, de cele mai diverse categorii. Sub supravegherea Îngerului Gabriel, care asistă personal la nașterile tuturor oamenilor, începe activitatea Îngerilor Veghetori. Rolul Îngerilor Veghetori este eminent tehnic, la fel cum este și rolul medicilor din maternități. În afara acestor ființe îngerești, în jurul noului născut se adună multe spirite ale naturii, foarte încântate de noul locatar al universului. Se poate spune că toate ființele se bucură pentru că lumea materială s-a îmbogățit cu un nou locatar. Toate ființele îngerești și spiritele naturii participante la această ceremonie se adună în jurul trupului pruncului, indiferent ce face sau unde se află acesta. Ele plutesc în jurul trupului mamei și al copilului, la o înălțime de 1,5 - 2 metri. Într-un anumit moment al ceremoniei, alături de Îngerul Gabriel își face apariția o înaltă ființă îngerească, care se manifestă des în lumea eterică, numită Doamna în alb. Doamna în alb are înfățișarea unei femei distinse, cu părul strălucitor, galben-auriu, lung și drept. Doamna în alb are pielea fină, roză, ușor transparentă, buzele roșii, ochii albi, fără iris. La ceremonia nașterii, Doamna în alb poartă o rochie plină cu flori. Doamna în alb este prezentă la nașterea tuturor oamenilor.

La ceremonia nașterii unui nou locatar al lumii materiale, Doamna în alb este înconjurată de cinci Fetițe foarte drăgălașe, care poartă în mâini flori asemănătoare crinilor. Fetițele care o însoțesc pe Doamna în alb sunt ființe îngerești importante. Fiecare Fetiță are o anumită culoare a vestimentației, a părului și a ochilor lipsiți de iris: roșie, portocalie, galbenă, aurie, albastră, verde etc. Fetițele țin în mâini flori asemănătoare crinilor, care au petalele sub forma unor cupe. În fiecare cupă a crinilor se află pulberi strălucitoare. Crinii și pulberile din cupe au culori identice cu culoarea ochilor și a rochiței fiecărei Fetițe. În secunda nașterii copilului, Fetițele intonează un imn specific pentru naștere. Practic, ele sunt acompaniate de întreaga natură: de aer, de apă, de vânt, de foc sau de ploaie; toată lumea eterică pare a emite ceea ce s-ar putea numi muzica îngerilor. În timpul intonării acestui imn, întreaga natură se bucură: are loc o explozie de lumină, de culoare și de miresme plăcute. În momentul tăierii cordonului ombilical, Fetițele strigă un "AAAAA" melodios și aruncă acele pulberi strălucitoare ce umplu petalele crinilor, care cad pe copil. Totul se petrece în cele câteva secunde ce preced și urmează momentului nașterii fizice. Imediat după aceea, tuturor oamenilor, Îngerul Gabriel - atotprezent în Terra aurica - le pune degetul arătător deasupra buzelor. Din acel moment, oamenii au, ca semn distinctiv, adâncitura ce pornește de la rădăcina nasului și se încheie deasupra buzei superioare. După tăierea cordonului ombilical, Îngerul Gabriel unge locul respectiv cu o alifie de culoare roz.

Când copilul trage pentru prima dată aer în piept, ceremonia nașterii încetează brusc; luminile, mirosurile și imnul melodios al naturii se sting, iar ființele îngerești participante dispar la fel de rapid și de misterios precum au sosit. La copiii care au probleme în perioada intrauterină sau la cei născuți prematur, Îngerul Gabriel le vorbește în șoaptă și le pune degetul arătător pe buze, moment în care se liniștesc.

După tăierea cordonului ombilical se manifestă, ca voci, și Îngerii Păzitori ai copilului, care sunt în număr de trei. Ei nu sunt vizibili în palierul eteric, dar se

manifestă ca voci. Îngerii Păzitori nu trebuie confundați cu Îngerii Veghetori. Fiecare om are trei Îngeri Păzitori și trei Îngeri Veghetori, de care este legat toată viața. În timp ce doar doi dintre Îngerii Veghetori se manifestă în lumea eterică, Îngerii Păzitori nu se manifestă decât foarte rar. Singurul loc unde pot fi văzuți Îngerii Păzitori este ultimul palier al Terrei aurice. Din palierul lor de reședință, Îngerii Păzitori vor fi în conexiune cu omul pe toată durata vieții acestuia. Chiar și în momentul nașterii, par să se manifeste doar doi dintre cei trei Îngeri Păzitori. Cei doi Îngeri Păzitori se așază - sunt invizibili în lumea eterică, dar se știe că sunt acolo - la dreapta și, respectiv, la stânga omului. Al treilea ar trebui să stea de obicei deasupra capului, într-o poziție de echilibru între cei doi, sau, probabil, undeva la mică distanță în fața omului. De-a lungul vieții, Îngerul Păzitor din stânga îl îndeamnă omul să întreprindă acțiuni cu grad mare de risc, iar Îngerul Păzitor din dreapta, mult mai conservator, îl avertizează cu privire la riscuri și-l îndeamnă să se mai gândească înainte de a lua o decizie.

Îngerii Păzitori nu dictează omului, ci doar sugerează prin voce. Omul poate să asculte pe unul sau pe altul, sau poate să nu asculte de nici unul și să facă cum crede el de cuviință. Oricum, sfaturile Îngerilor Păzitori nu încalcă liberul arbitru al omului. În momentul în care, de-a lungul existenței întrupate, omul a luat o decizie, vocile Îngerilor Păzitori încetează să-și mai facă auzită prezența; omul este cel care, în principiu, decide asupra realizării efective a acțiunii, pentru ca, ulterior, să suporte consecințele.

❧ Ziua Ursitoarelor ❧

La scurt timp după întruparea în lumea materială, are loc Ziua Ursitoarelor, când noul născut este vizitat de Ursitoare. Ursitoarele sunt ființe îngerești subordonate Domnilor Destinului (Karmeî). Activitatea lor este legată de karma. Prin prezența lor, Ursitoarele încep să “toarcă” sau să “urzească” firul vieții noului născut. Ursitoarele sunt în număr de trei.

Anterior Zilei Ursitoarelor, ca ființă încarnată, copilul nu contează pentru cosmos. El există doar în mod potențial. Copilul nu există cu adevărat pentru cosmos decât după ceremonia din Ziua Ursitoarelor. Rolul Ursitoarelor este legat de karma, iar prin ceremonial ele leagă karma anterioară a omului de existența prezentă. Într-un fel, ele realizează o conexiune karmică între ultima secundă a existenței precedente și existența prezentă. Cele trei Ursitoare se prezintă pentru prima oară în fața copilului cu 24 de ore înainte de Ziua Ursitoarelor.

Cea mai mică Ursitoare are înfățișarea unei copile de 10-11 ani. Este mică și delicată, are o carnație albă, ochii mari, nasul cârn și buzele roșii; face gropițe în obrăjori atunci când râde. Poartă o rochiță de culoare violetă, cu bretele și multe voaluri. În picioare poartă pantofi de lac, de culoare violetă, pe care-i privește încântată ori de câte ori atinge solul. Cântă adeseori la un instrument asemănător lirei. Pe cap poartă o coroniță de flori, iar în mâinile delicate ține un coșuleț plin cu flori, pe care le împrăștie deasupra copilului. Se poate materializa în palierul material atât de mult, încât poate atinge fizic copilul. A doua Ursitoare are înfățișarea unei tinere de aproape 20 de ani. Și ea este delicată; are carnație roz, părul blond, foarte lung, ochii mari și verzi, fără iris, de culoarea smaraldului. Are o rochie identică cu cea a primei

Ursitoare, dar de culoare galbenă; are o voce foarte plăcută, pe care o pune în valoare cântând mai tot timpul. În mână poartă un cornet plin cu un praf asemănător sclipiciului, pe care-l împrăștie peste copil. A treia Ursitoare are înfățișarea unei fete de aproximativ 30 de ani. Are părul lung și creț, de culoare roșie, pielea albă, cu pistrui, ochii mari, de culoare albastră, fără iris. Are o rochiță identică cu a celorlalte două, dar de culoare roșie, la fel ca și părul. La încheieturile mâinilor, la glezne, la gât și pe frunte poartă coliere și brățări, în care sunt prinse o mulțime de pietre roșii. În picioare poartă sandale asemănătoare cu cele purtate în vechime de romani, de culoare roșie, iar când atinge pământul, dansează.

Cele trei Ursitoare sunt însoțite de o armată întreagă de spirite ale naturii, pitici - băieți și fete - cu înfățișări și comportamente care nouă, oamenilor, ar putea să ni se pară hilare. Timp de 24 de ore, cât stau în jurul copilului, piticii joacă fel de fel de jocuri copilărești, presărate cu hohote voioase de răs. Uneori se holbează cu ochii mari la copil, iar în momentul în care copilul gângurește, se opresc din joacă și din răs, și încearcă să-i atragă atenția prin fel de fel de giumbușlucuri. Simpaticele spirite ale naturii încearcă adesea să ia copilul în brațe, dar, cum nu reușesc, copilul fiind totuși pe un alt palier cuantic, urechile lor ascuțite, care ies prin pălărioarele pe care le poartă pe cap, se pleoștesc brusc, ceea ce le provoacă un nou hohot de răs. Din timp în timp, piticii sunt readuși la "realitate" de cele trei Ursitoare, care îi mustră, mai mult în glumă, bătând din palme sau folosind degetul arătător. Dar "seriozitatea" lor nu durează mult, jocurile și hohotele de răs sunt reluate cu reînnoit elan.

În momentul culminant al ceremoniei, cele trei Ursitoare ating copilul cu mâna chiar în zona pieptului, la nivelul corpului sufletului, acolo unde, de-a lungul vieții, se vor forma cele trei pete karmice. Din acel moment, copilul este apt pentru a intra în lume. De-a lungul vieții, în cele trei zone ale pieptului se va acumula o energie modulată informațional care reflectă karma existenței respective, în funcție de modul de comportament al omului.

Un alt eveniment important al debutului unui om în lumea materială este botezul creștin. Ritualul botezului creștin care se desfășoară în lumea materială - cufundarea în apă - este precedat, în lumea eterică, de o scurtă ceremonie. Botezul este un moment unic în viața fiecărui om, atât ca importanță, cât și ca fast. La ceremonia eterică a botezului se adună multe ființe îngerești și spirite ale naturii cu diferite funcții în organigrama spirituală a cosmosului. Și această ceremonie este condusă de Îngerul Gabriel. Printre participanți se numără ființe îngerești subordonate Domnilor Karmei - Bătrânilor. Aceste ființe pot fi numite Mesageri karmici.

La începutul ceremoniei botezului, ființele prezente cântă imnuri de slavă. Cel mai frumos imn este adresat Tatălui ceresc, Dumnezeu. De la ființele îngerești la spiritele naturii, toți cântă la unison, iar pe măsură ce cântecul de slavă se înalță mai amplu și mai melodios, pare că ființele prezente se umplu de o lumină sublimă. Este ca și cum nesfârșite efluvii de lumină, precum pâraiele repezi de munte, limpezi și cristaline, ce susură lin printre roci, pornesc din locuri diferite pentru a se reuni într-un imens fluviu. Din când în când, se aude ritmic un trăsnet îndepărtat. Treptat, imnul se accentuează, devenind mai clar și mai tumultos. Pare că mii și mii de talazuri se precipită și se izbesc de țărmurile unei mări agitate. În tot acest răstimp, din ființele îngerești care participă la acest eveniment magnific emană o strălucire și o forță

sublime. Treptat, totul se liniștește, revenind la starea inițială. Acest ritual se petrece nu numai în cazul botezului unui om, ci și, cu unele modificări, în cazul hirotoniei unui preot, precum și în cazul târnosirii unei biserici.

Imediat după ceremonie, în funcție de nivelul său de dezvoltare spirituală, de elementul “natural” cu care este în conexiune aurică, copilul este legat energetic de anumite spirite ale naturii. În funcție de chakrele aflate în funcțiune, copilul se conectează energetic spiritelor naturii cu care este în rezonanță. Spiritele naturii vor regla, de-a lungul întregii vieți, funcționarea optimă a corpului eteric al omului, în așa fel încât acesta să acționeze potrivit nivelului său și scopului pentru care s-a încarnat. Între om și spiritele naturii se va naște o legătură de simpatie. Fiind legat de un anumit element al naturii și de un anumit spirit al naturii, omul se va simți atras de elementul său caracteristic - aer, apă, pământ etc.

Spre sfârșitul ceremoniei botezului, copilului i se prezintă în mod “oficial” doi dintre Îngerii Veghetori - Îngerul Veghetor de corp duh și Îngerul Veghetor de suflet - care, din acest moment, îl vor asista până la moarte.

✿ Maturizarea structurilor aurice ✿

Precum a fost menționat, omul vine la întrupare într-un corp de lumină de formă umanoidă, care este corpul duh, în centrul căruia, ca o nestemată, strălucește spiritul. Tot acest ansamblu formează individualitatea nepieritoare a omului. Chiar în momentul nașterii, se formează personalitatea, compusă din ansamblul sufletului.

Ansamblul sufletului este format din steluța sufletului situată la nivelul laringelui, din coconul albicios ce o învăluie și din corpul sufletului. În momentul în care omul devine conștient de mediu și de sine se formează alte două corpuri aurice: corpul conștiinței și corpul conștienței, care, de asemenea, țin de ansamblul sufletului. Tot în momentul nașterii se structurează definitiv corpul eteric. Astfel, la scurt timp după momentul nașterii în lumea materială, ființa omenească este complet configurată. Ea este compusă din trei corpuri luminoase interioare, de formă umanoidă, ca trei păpuși luminoase puse una în alta: corpul duh, corpul sufletului și corpul eteric. Cele trei păpuși luminoase sunt mai mici, ca dimensiuni, decât trupul pruncului.

De-a lungul existenței întrupate a omului, corpul duh nu își modifică aproape deloc caracteristicile cromatice. În schimb, corpul sufletului își modifică aproape zilnic culoarea, în funcție de actele comportamentale. La rândul său, corpul eteric se modifică în funcție de starea de sănătate a omului. Pe măsură ce primește impresii din lumea materială și are emoții și trăiri, copilul își formează treptat noi structuri aurice, care nu existaseră anterior. Aceste noi structuri sunt corpurile aurice exterioare: corpul astral, corpul emoțional, corpul mental inferior. Aceste noi structuri aurice nu au formă umanoidă. Ele au forme vag ovoide, învăluind trupul material până la o distanță variabilă. De exemplu, la copii, corpul astral nu depășește 30-40 cm. La adulți, corpul astral poate depăși un metru. Din momentul în care copilul are primele emoții și primele dorințe, se poate spune că are o aură exterioară. Anterior acestui moment, exista doar palierul cuantic corespunzător aurei exterioare.

În timp ce copilul se maturizează, corpurile aurice exterioare se structurează treptat și cresc în volum. Ele își modifică foarte rapid luminozitatea, culoarea, mirosul

și sunetul, în funcție de stările momentane - de stările emoționale, afective sau mentale. Dacă copilul este supărat că i s-a luat jucăria, corpul emoțional dobândește culori închise. Dacă, în secunda următoare este făcut să râdă, corpul emoțional dobândește o culoare deschisă - roz-trandafir.

În primii ani de viață, copilul va reuși doar să se delimiteze pe sine de lume și de mediu, să spună “eu” și “al meu” - jucăria mea, spațiul meu de joacă -, din care sunt excluși toți intrușii. Treptat, de-a lungul vieții, simultan cu dezvoltarea și cu maturizarea corpurilor aurice exterioare, încep să intre în activitate chakrele.

Dacă, la începutul existenței este curat și strălucitor, corpul sufletesc al unui copil se colorează treptat, în funcție de modul de comportament. Simultan, zona pieptului se acoperă de noxe karmice. Practic, la o vârstă fragedă, care corespunde cu primele minciuni spuse de către copil, corpul sufletului începe să se acopere cu noxe de diferite culori. Minciunile sunt spuse de copii, oarecum în urma unei educații defectuoase: părinții își întreabă odrasla dacă a fost cuminte, la care copilul răspunde afirmativ chiar dacă nu a fost așa, căci altfel pierde “bonusul de cuminenie”: ciocolata, bomboanele sau ursulețul de pluș. Astfel, sufletul își începe călătoria prin lume, colorându-se în funcție de modul de comportare.

Rezultanta travaliului corpurilor conștiinței și conștiinței, care exprimă și nivelul de dezvoltare al personalității terestre, poartă numele de cunoaștere. Cele două componente ce țin de suflet determină și dezvoltarea treptată a corpurilor aurice exterioare: emoțional, astral, mental etc. Primul care se formează complet la un copil este corpul emoțional, care, în prima parte a vieții, va fi în rezonanță cu cel al mamei. Nu se poate cunoaște cu exactitate când anume se formează complet corpul emoțional - procesul fiind condiționat de mulți factori.

Lent, pe fundalul dezvoltării treptate a corpului emoțional, se dezvoltă și corpul astral, ce se dezvoltă ca o masă amorfă de energii aflate într-o continuă schimbare. În măsura în care copilul va sta lângă mamă, în măsura în care va fi ocrotit și îngrijit în mod corespunzător, corpul astral se va dezvolta plenar și armonios. Totuși, până la prima ejaculare sau până la primul orgasm petrecute mai târziu, la pubertate, corpul astral nu se formează complet. Ulterior, se va dezvolta corpul mental inferior - intelectul. Nu se poate însă vorbi despre un corp mental inferior bine structurat înaintea vârstei de zece ani. Abia la vârsta majoratului, corpul mental inferior se formează complet și apare la fel ca la o persoană adultă.

O dată formate, toate corpurile aurice exterioare se dezvoltă progresiv, în funcție de comportament, dar și de nivelul său de dezvoltare spirituală. La mulți oameni, cel mai elevat corp auric este corpul mental inferior. Mult peste 21 de ani, în apropierea vârstei de 30 de ani, în funcție de nivelul de dezvoltare spirituală, începe să se formeze corpul mental superior. În jurul vârstei de 35 - 40 de ani se formează corpul spiritual, care este legat de activitatea religioasă. La acea vârstă, pasiunile explozive ale corpului emoțional, precum și logica specifică mentalului încep să mai slăbească, iar omul își amintește, ca prin vis, de Dumnezeu și începe să-și pună întrebări: de ce s-a născut, dacă viața are un sens etc. Dacă omul a manifestat astfel de preocupări la o vârstă mai mică, atunci aceste structuri aurice se formează înainte de vreme. Astfel, corpul mental superior apare dezvoltat la cei care, încă din tinerețe, se apleacă asupra problemelor filozofice, iar corpul spiritual apare și la copiii care s-au obișnuit să se roage.

În momentul în care un om rostește, pentru prima oară în viață, Numele lui Iisus Hristos, începe să se formeze corpul haric al plaselor mesianice, care-i învăluie ca o cupolă protectoare structura aurică. Cu cât un om rostește, de-a lungul vieții, de mai multe ori Numele lui Iisus Hristos, cu atât corpul haric al plaselor mesianice persistă mai mult și are o acțiune mai profundă asupra structurii aurice. Iar dacă un om s-a obișnuit să se roage zilnic la Iisus Hristos, stabilește o legătură directă cu El. Aceasta este începutul comunicării directe între un om și Iisus Hristos, care se manifestă de 2000 de ani în Trupul de slavă. De-a lungul vieții legătura se accentuează, iar simpla comunicare se transformă în comuniune.

Sufletul unui om este considerat copt abia după împlinirea vârstei de 33 de ani. Până la acea vârstă, omul este ocrotit în proporție foarte mare de către Îngerii săi Veghetori. După vârsta de 33 de ani, omul - ca suflet - devine complet autonom.

✿ Un alt fel de curriculum vitae ✿

Atunci când, într-o împrejurare oarecare a vieții, un om este întrebat de biografia sa și i se cere un *curriculum vitae*, nu poate răspunde decât în termeni strict material - ce școli a făcut, ce cursuri a urmat, ce locuri de muncă a avut, care este starea civilă, unde a locuit, care este seria actului de identitate, ce grupă sanguină are etc.

Totuși, în sinea lui, fiecare om este conștient de faptul că existența nu poate fi redusă doar la aceste evenimente și că, în spatele lor, mai există altceva. În momentul în care, pentru prima oară, unui om matur i se cere o analiză mai detaliată a existenței sale, rămâne surprins. I se pare că, deodată, i se deschide o fereastră spre ceva ce, anterior, ascunsese adânc în forul său interior. Aceași senzație de surprindere o poate avea, de exemplu, un om care se prezintă, pentru prima oară, la un psihanalist. Rămâne surprins de faptul că nu i se cer informații cu privire la ceea ce s-a desfășurat la interfața existenței sale trupesti. Nu este întrebat cu privire la școlile pe care le-a urmat, nici cu privire la diplomele pe care le-a obținut de-a lungul vieții. La un psihanalist, un om este întrebat cu totul altceva: care au fost relațiile cu părinții în copilărie - i se pune inclusiv întrebarea aceea, care cândva i se părea stupidă: pe cine iubește mai mult, pe mama ori pe tata - , care au fost relațiile cu prima sa iubită și de ce s-a despărțit de ea, care sunt relațiile actuale cu partenera/partenerul de viață etc. Și, mai ales, i se cere să-și povestească visele pe care le-a avut în ultima perioadă. Apoi, celui care merge la psihanalist, i se dau, cu limitările de rigoare, o serie de sfaturi și i se spune ce anume trebuie să facă pentru a scăpa de starea în care se află. Devenit pacient, omul respectiv este canalizat să conștientizeze relațiile cu persoanele din jur și cu sine însuși. Treptat, în urma unei astfel de experiențe, chiar dacă nu poate conștientiza mare lucru și nu poate integra complet ceea ce i se spune din perspectiva psihanalitică, omul înțelege totuși un fapt deosebit de important: viața poate fi analizată din mai multe perspective. Omul înțelege astfel că, ceea ce considera anterior a fi viața sa, adică înșiruirea de evenimente aparent fără legătură și, cel mai adesea, irelevante, nu reprezintă decât un aspect al problemei.

Firește, un *curriculum vitae* sau o analiză psihanalitică reprezintă doar moduri limitate de a înțelege viața unei ființe omenești. Fără nici o îndoială, o analiză corectă și eficientă a vieții unui om nu poate pleca decât de la evenimentele cotidiene concrete,

chiar și de la cele mai banale. De asemenea, modul în care omul se comportă de-a lungul vieții - ceea ce constituie răspunsul său la evenimentele în care este implicat - reprezintă baza de pornire, iar analiza lor atentă poate revela ceea ce este acel om. De-a lungul întregii sale vieți, omul se comportă într-un anumit mod, astfel încât se poate spune că este un constant creator de karma.

La baza manifestării omului în lumea materială se află liberul arbitru. Mai întâi, omul ia decizii prin liberul său arbitru și apoi acționează. Acțiunile omului sunt de două feluri: bune și rele. În momentul în care omul făptuiește binele, se alătură Legilor cosmice - Ordinea cosmică sau Firea lucrurilor. Făptuind binele, omul se alipește prin rezonanță Fiilor Luminii. Când omul acționează în conformitate cu Firea lucrurilor, își construiește o "karma bună". Făptuind în acord cu Legile cosmice, omul primește de la cosmos ceea ce a oferit, astfel încât cosmosul și toate ființele îngerești din ierarhia Fiilor Luminii conlucrează în folosul său. Rezultatul este sănătatea, viață îmbelșugată, fericirea. Binele, pentru cosmosul spiritual și pentru ființele îngerești din categoria Fiilor Luminii, înseamnă un singur lucru: perpetuarea creației lui Dumnezeu, indiferent sub ce formă s-ar prezenta aceasta. Omul se naște pentru a perpetua și prezerva creația lui Dumnezeu în lumea materială. Legile cosmice - Firea lucrurilor - prevăd cu strictețe acest unic aspect: perpetuarea creației lui Dumnezeu în orice formă: în ceea ce privește raporturile cu natura, în ceea ce privește raporturile cu mediul animal și vegetal, în ceea ce privește relațiile sociale, în ceea ce privește relațiile de familie etc. În schimb, atunci când omul alege, prin liberul său arbitru, să făptuiască răul, se desprinde de ierarhia Fiilor Luminii, de Ordinea cosmică - Firea lucrurilor - și se alătură Fiilor întunericului. Răul înseamnă distrugerea creației lui Dumnezeu. Privind lucrurile din această perspectivă, se poate spune că, pentru fiecare om, viața este o ecuație complexă cu multe necunoscute, pe care trebuie să o rezolve. Ecuația are doar un singur răspuns viabil: perpetuarea și preservarea creației lui Dumnezeu în lumea materială.

Se poate spune, de asemenea, că modul în care omul trebuie să se comporte pentru a perpetua creația lui Dumnezeu în lumea materială este structurat adânc în profunzimile forului său interior. Fiecare om are imprimat adânc, în structura sa sufletească, legile fundamentale după care trebuie să se ghideze de-a lungul vieții. Totalitatea acestor legi formează Firea lucrurilor. Legile fundamentale ale cosmosului sunt reamintite oamenilor în toate momentele vieții lor de către ființele îngerești din categoria Fiilor Luminii, prin intermediul unor **insuflări**.

În lumea materială, oamenii primesc doar sfaturi verbale. În schimb, de la ființele ocrotitoare din lumea eterică, oamenii pot primi sfaturi atât în mod verbal (prin sunete), cât și prin influențe energetice. În momentul în care o ființă îngerească oferă sfaturi în mod verbal unui om, emite și un flux energetic specific - o energie spirituală modulată informațional. Tocmai această energie modulată informațional poartă numele de **insuflare**. Firește, prin liberul arbitru, oamenii decid dacă să pună ori nu în practică sfaturile primite. Educarea prin insuflări, care se constituie a fi chiar *începutul de dreaptă învățătură a fiilor femeii*, începe înaintea nașterii în lumea materială. Primele insuflări sunt conferite unui om printr-o ceremonie eterică, desfășurată cu puține clipe înaintea nașterii în lumea materială. În cadrul ceremoniei eterice, insuflările sunt conferite direct de către Îngerul Gabriel. Ulterior, de-a lungul vieții, insuflările sunt repetate ori de câte ori apare prilejul, de către Îngerii Veghetori personali ai omului.

“Aceste insuflări (învățături sau sfaturi fundamentale) sunt următoarele: cunoașterea simțurilor, cunoștința simțurilor, cunoașterea tuturor trăirilor (cunoașterea trăirilor toate), cunoașterea binelui și a răului, cunoștința binelui și a răului, cunoașterea naturii (cunoașterea naturii și a naturii toată), cunoașterea tuturor tainelor - adică înțelepciunea Luminii Adevărate - conștiința binelui și a răului, Adevărul și contemplarea Adevărului, părtășia cu Totul, conștiința conștiinței, părtășia cu Hristos care este Dumnezeu”. Așa sună textul prescurtat, rostit de către ființele îngerești care conferă insuflările - Îngerul Gabriel și Îngerii Veghetori. Totodată, **insuflările** se constituie a fi standardul calitativ la care poate ajunge un om, dacă respectă Legile divine - care formează Ordinea Divină sau Firea lucrurilor. Dacă omul ar respecta toate Legile, potrivit acestor insuflări (sfaturi), s-ar integra în Firea lucrurilor, în Ordinea cosmică, devenind o **Cruce de om**.

Crucea de om este stadiul final la care poate ajunge un om în urma existenței în lumea materială.

Crucea de om este omul centrat în Firea lucrurilor.

Crucea de om este omul luminat, omul care își poartă crucea și devine una cu ea.

Crucea de om este omul care are conștiința, conștiința și cunoașterea naturii - a ceea ce noi numim natură, dar care este mai mult decât mediul lumii materiale.

Crucea de om are conștiința, conștiința și cunoașterea simțurilor.

Crucea de om are conștiința, conștiința și cunoașterea binelui și a răului.

Crucea de om are conștiința, conștiința și cunoașterea tuturor tainelor - inclusiv experiența Luminii, care este Taina Înțelepciunii Luminii Adevărate.

Crucea de om are conștiința, conștiința, cunoașterea și contemplarea Adevărului.

Crucea de om are conștiința, conștiința și cunoașterea Iubirii prin părtășia cu Iisus Hristos, care este Dumnezeu adevărat.

❧ Asocierea cu îngerii căzuți ❧

Așadar, ca o constantă generală, se poate spune că, la baza manifestării omului în lumea materială se află liberul arbitru. În funcție de ce alege, acțiunile omului sunt de două feluri: bune și rele. În momentul în care omul făptuiește binele, se alătură Fiilor Luminii și primește de la cosmos ceea ce a oferit; este ocrotit, supravegheat și încurajat de Fiii Luminii. În schimb, atunci când omul alege, prin liberul său arbitru, să făptuiască răul, se desprinde de ierarhia Fiilor Luminii și se alătură Fiilor întunericului.

Făptuind răul, omul se conectează energetic, prin sintonie, Fiilor întunericului. Această conexiune este de două feluri, întrucât Fiii întunericului pot fi împărțiți în două categorii. Prima categorie este formată din acei Îngeri ai întunericului care încă își păstrează forma umanoidă, dar ai căror ochi nu mai văd Adevărul. Ei sunt Cei cu ochii negri. A doua categorie este formată din acei Îngeri ai întunericului care și-au pierdut forma umanoidă, iar corpul lor este risipit în tot universul. Numele lor este Ashpan. Ființele Ashpan (Cei reînțorși) și-au pierdut corpul de formă umanoidă pe care-l aveau cândva. Ele încă au un corp, dar acesta nu mai are formă umanoidă. Corpul lor este risipit în cosmosul spiritual sub forma unor particule energetice.

Și, de fapt, prima conexiune aurică din viața unui om se realizează chiar cu ființele Ashpan. Făptuind răul (acte neconforme cu Ordinea cosmosului) pentru prima oară în viață - cel mai adesea, în fragedă copilărie -, un om atrage, prin rezonanță, ființele Ashpan corespunzătoare. Fiind atrase de actele comportamentale negative ale oamenilor, particulele corpurilor risipite prin cosmos ale ființelor Ashpan se lipesc instantaneu de structurile aurice exterioare ale copilului: corpul emoțional, corpul astral sau corpul mental. Din momentul făptuirii răului pentru prima oară în viață de către un om, corpurile sale aurice exterioare se acoperă cu particulele energetice încărcate negativ, precum un magnet se acoperă cu pilitură de fier. Particulele respective nu sunt altceva decât atomi energetici ai corpurilor lipsite de formă, dar risipite în cosmos, ale ființelor Ashpan.

Omul este ca un magnet care atrage pilitura de fier risipită în cosmos. Astfel, pilitura de fier acoperă în întregime magnetul, care, treptat, își pierde caracteristicile inițiale. Un magnet acoperit integral cu pilitură de fier nu mai este un magnet, iar capacitatea sa de atracție este slabă. Tot astfel, structurile aurice exterioare ale omului sunt acoperite, în urma făptuirii răului, de particule negative ce provin de la ființele Ashpan. Acesta este motivul pentru care corpurile aurice exterioare - de exemplu, corpul emoțional sau corpul mental - dobândesc culori închise în cazul unor stări emoționale, afective și mentale negative.

De exemplu, un corp emoțional care dobândește culoarea roșie reflectă o mânie extremă. Mânia nu este a omului, dar omul se identifică cu ea. Omul spune: sunt mândros și îmi vine să bat pe cineva. De fapt, omul este magnetul care atrage mânia din cosmos, iar în cosmos, mânia este manifestată chiar de ființele Ashpan. Pilitura de fier ce acoperă magnetul reprezintă emisiile energetice ale ființelor Ashpan. Dobândind culoarea roșie, corpul emoțional își pierde caracteristicile inițiale, iar prin repetarea stării respective de-a lungul vieții, omul în cauză se obișnuiește într-atât cu manifestarea mâniei, încât nici nu își mai amintește că, inițial, s-a comportat altcumva.

Același fenomen auric se produce în cazul celorlalte stări negative, care se succed cu repeziciune de-a lungul vieții. Fiecare stare pe care un om o manifestă prin exercitarea liberului arbitru atrage o anumită categorie de ființe Ashpan care se lipesc, prin sintonie de aura lui. Din punct de vedere auric, fiecărei stări negative îi corespunde o culoare specifică, care se manifestă la nivelul corpurilor aurice exterioare (emoțional, astral, mental etc), iar din punct de vedere psihic, fiecare stare formează un **focar de personalitate**. Fiecare focar de personalitate aparține unei ființe Ashpan.

Treptat, omul devine un conglomerat complex de focare de personalitate. Fiecare focar de personalitate acumulează, în timp, o încărcătură energetică remanentă, care este refulat în subconștient. Astfel, prin repetarea, în urma exercitării liberului arbitru, a unor stări negative, omul ajunge sub influența aproape deplină a ființelor Ashpan. De-a lungul vieții, ceea ce omul este în interior se reflectă în exterior. Evenimentele vieții nu sunt altceva decât reflectarea a ceea ce omul este în interior. Omul este un sistem oscilant deschis care influențează și este influențat de mediu.

Rezumând întregul proces, se poate afirma că în momentul în care, prin exercitarea liberului său arbitru, un om alege să manifeste, pentru prima oară în viață, o caracteristică negativă - mânia, trufia, ura -, emite o energie modulată informațional și atrage din cosmos, prin sintonie, după principiul diapazonului, ceea ce este compatibil

cu el. Cosmosul, evident, reacționează, iar efectul se manifestă atât la nivelul mediului material, cât și a celui spiritual. Dacă la nivelul cosmosului spiritual, omul atrage ființele cu care este în rezonanță după principiul diapazonului, la nivelul mediului material omul atrage semeni cu aceeași încărcătură emoțională și evenimente compatibile. În fond, cine se aseamănă se adună. Iar ceea ce se adună, se numește karma. Astfel, de-a lungul vieții, prin liberul său arbitru, omul își programează singur evenimentele prin care trece. Nu îngerii căzuți îl conduc pe om la comiterea răului. Omul însuși este cel care alege cu cine să se însoțească, prin exercitarea liberului său arbitru.

Procesul invers se produce abia după un îndelungat efort în lumea materială. În momentul în care, pentru prima oară în viață, un om înțelege că nu trebuie să mai dea curs unui sentiment negativ - de exemplu, înțelege că nu trebuie să mai dea curs mâniei - și se abține, realizează un mare pas înainte: se eliberează. Eliberându-se, acel om are un viciu, o meteahnă sau o eroare de comportament în minus. Simultan, aura sa devine mai curată. O parte din pilitura de fier se desprinde de magnet - se demagnetizează. Desprinzându-se pilitura de fier, dispăre și un focar de personalitate. Abia în acel moment, omul înțelege cine este el și faptul că s-a identificat mereu cu stările prin care a trecut - ca rezultat al formării focarelor de personalitate. În urma conștientizării unui defect, omul scapă de un sentiment negativ, de o culoare negativă ce se manifesta la nivelul corpului emoțional sau mental, de un focar de personalitate nefast, dar, mai ales, scapă de o ființă Ashpan. La rândul ei, ființa Ashpan se eliberează de om cu lecția învățată, urmându-și traseul cosmic descris în capitolele anterioare. Acest proces se desfășoară de-a lungul existenței întrupate a tuturor oamenilor.

Majoritatea stărilor negative - și, prin urmare, a focarelor de personalitate - ale unui om s-au format, în stare incipientă, încă din primii ani de viață și s-au coagulat treptat, prin repetare. În decursul vieții, un om cu nivel mediu (de culoare galbenă) al corpului duh are aproximativ 600 de focare de personalitate, care nu sunt altceva decât emisiile unor ființe Ashpan.

Toți oamenii aleg singuri, prin liberul arbitru, la începutul existenței lor - în prima fază a copilăriei - să manifeste anumite sentimente, gânduri sau comportamente negative, de care nu mai pot scăpa o lungă perioadă de timp sau, uneori, toată viața. De aceea, au mereu senzația că întâlnesc doar o anumită categorie de oameni sau că au parte de același tip de evenimente nefericite și că se învârtesc într-un cerc vicios, din care nu pot ieși. Abia după un răstimp destul de lung, poate la maturitate, poate la bătrânețe - în care existența pare a fi pusă în paranteze și în care simt că nimic nu merge așa cum ar fi trebuit - oamenii scapă, în urma unui eveniment cel mai adesea banal, de acea eroare de comportament, eliberându-se.

Din păcate, un om este format din prea multe focare de personalitate. Chiar dacă elimină unul dintre ele, rămân alte focare de personalitate, alte culori aurice negative, alte erori de comportament, alți Ashpan de eliberat. Pentru a exemplifica acest proces, putem lua ca exemplu mânia. La fiecare om, pentru prima oară focarul de personalitate specific mâniei s-a format încă din copilărie - poate în momentul în care colegul de joacă și-a însușit jucăria preferată, poate în momentul în care educatoarea l-a pedepsit în mod nedrept sau poate în momentul în care colega pe care o iubea pe ascuns i-a refuzat invitația la o prăjitură. De-a lungul timpului, în urma unor evenimente similare,

focarul de personalitate s-a amplificat, astfel că omul în cauză a acumulat o încărcătură energetică remanentă. Astfel, impulsul de a-și lovi semenul, de a sparge un obiect, de a arunca cu o piatră, de a apăsa pe trăgaci etc a devenit din ce în ce mai puternic. Firește, într-o primă fază, omul în cauză are tendința de a se abține, dar, după o perioadă, dă frâu mâniei sale și nu o mai “controlează”. Astfel, poate ajunge la acte comportamentale necugetate. S-ar putea spune că “s-a enervat din senin”, că “a avut o zi proastă”, că “nu și-a controlat nervii” etc. De fapt, focarele de personalitate responsabile cu mânia - și sunt destul de multe, în funcție de “nuanța” mâniei - s-au activat brusc, iar la nivelul aerei exterioare au apărut culorile întunecate. Omul s-a comportat potrivit impulsurilor sale, pe care nu le-a mai putut struni.

În definitiv, oamenii “calmi”, care nu se enervează, nu se mâniază și nu folosesc forța, sunt acei oameni care, de-a lungul vieții, au reușit să-și conștientizeze lipsurile și să elibereze ființele Ashpan, care formau focarele de personalitate. Diferența dintre un om liniștit, lipsit de astfel de impulsuri și unul care nu-și stăpânește “nervii” constă în conștientizarea repetată a unor erori de comportament. Celui impulsiv, comportamentul omului liniștit i se pare “fără nerv”, plat, previzibil, adesea stupid. Cel impulsiv spune despre omul liniștit că nu are “sânge în vene” (nu are sânge în “sistem”) sau că este “impotent” (ca reacție). De fapt, așa și este, dar ceea ce oferă surplusul de energie celui impulsiv nu este “nervul” sau “sângele din vene”, ci energia emisă de ființa Ashpan - care formează focarul de personalitate respectiv. Energia ființei Ashpan conferă omului potența de a se comporta într-un mod impetuos sau impulsiv. Omul liniștit este lipsit de această energie, astfel că nu are cum să se manifeste precum cel impulsiv. Acesta este, de fapt, factorul decisiv care diferențiază oamenii, de-a lungul existenței trupești. Unii oameni sunt liniștiți, aplecați mai mult spre viața meditativă sau spre studiu, aplecați spre îndeplinirea cu strictețe a imperativelor momentului și spre satisfacerea necesităților zilnice, fără a folosi mijloace dure. Ceilalți sunt mereu agitați, tentați mereu să folosească forța, să dea frâu mâniei, sexualității exacerbate, orgoliului și altor caracteristici negative, având un surplus de energie, pe care nu știu cum să-l consume mai repede. Oamenii din ultima categorie nu reușesc să consume niciodată surplusul de energie. Pofta vine mâncând, căci între acei oameni și ființele Ashpan se naște o conexiune de tip feedback: ființele Ashpan emit permanent energia lor inepuizabilă, iar focarele de personalitate se supradimensionează. Cu fiecare moment în care un om abuzează de comportamentul negativ, ființele Ashpan devin și mai puternice, emițând o nouă cantitate de energie.

Astfel că omul intră într-un cerc vicios, care pare a nu se mai sfârși niciodată. Cu adevărat grav este însă faptul că, de la un anumit moment, intră în joc a doua categorie de Fiii ai Întunericului - Cei cu ochii negri.

☞ Activitatea ființelor întunecate ☜

Dacă, de-a lungul vieții, prin exercitarea liberului arbitru, oamenii perseverază în a nu se comporta în conformitate cu Ordinea cosmosului, lucrurile iau o întorsătură total nefavorabilă. Prin comiterea repetată a unor acte comportamentale situate în afara Ordinii cosmice - Firea lucrurilor -, ca sisteme oscilante deschise, oamenii îi atrag pe Cei cu ochii negri, Fiii Întunericului.

În mod firesc, între oameni și Cei cu ochii negri există o incompatibilitate energetică. În consecință, Cei cu ochii negri nu pot acționa direct asupra oamenilor. În starea existențială în care se mențin, Cei cu ochii negri nu-i pot vedea pe oameni, nu-i pot auzi, nu le pot simți mirosul. Așadar, cu de la sine putere, Cei cu ochii negri nu-i pot contacta pe oameni. Celor cu ochii negri li se termină “aria de acoperire” când este vorba de oameni.

În mod natural, nici oamenii n-ar putea să-i contacteze pe Cei cu ochii negri, care sunt “altceva” decât ei. Totuși, oamenii au descoperit, deloc întâmplător, în banca de date a universului, adresa și numărul de telefon al Celor cu ochii negri. Mijlocul prin care Cei cu ochii negri pot fi contactați de oameni în mod direct, ca și cum ar fi sunați prin telefonul mobil, este făptuirea răului.

La început, oamenii care făptuiesc ceva rău atrag doar particulele corpurilor lipsite de formă ale ființelor Aspan, încărcându-se auric negativ cu emisiile lor spirituale. Omul-magnet atrage, la început, pilitura de fier risipită în cosmos, dar imediat după aceea uită că este doar un magnet și se comportă precum pilitura de fier. Treptat, se magnetizează și pilitura de fier, astfel încât nimeni nu mai știe unde se termină magnetul și unde începe pilitura - ambele formează un corp comun. Mânia, din cazul dezbătut anterior, este doar un focar de personalitate care pune stăpânire pe un om. Omul nu este mânia, omul este doar mânios. El doar se identifică cu mânia. Dacă, de mai multe ori la rând, omul persistă în manifestarea mâniei, atunci mânia devine o a doua natură - de fapt, devine chiar prima natură a omului respectiv. Astfel, acel om ajunge să nu-și mai poată struni puseurile de mânie. Se mâniază din ce în ce mai des, până când nu se mai poate controla, iar atunci vede roșu în fața ochilor și nu mai știe ce face. Roșul este, de fapt, culoarea aurică corespondentă mâniei, iar dacă un om ajunge să vadă roșu, înseamnă că întreaga lui aură exterioară are culoarea roșie închisă. Dacă, la început, s-a folosit doar de manifestarea verbală a mâniei, ulterior un om poate ajunge la folosirea forței pentru a arăta cine este mai tare și de partea cui este “dreptatea”.

Tocmai puseul de mânie este mijlocul prin care un om descoperă, în banca de date a universului, numărul de telefon al Fiilor Întunericului - Cei cu ochii negri. Puseul de mânie înseamnă, de asemenea, formarea instantanee a “numărului de telefon” al Celor cu ochii negri și stabilirea contactului. Dacă omul nu i-ar fi sunat, Cei cu ochii negri n-ar fi știut că acel om există, că are cont în banca de date a universului și număr de telefon personal. Percepând emisia de energie negativă din momentul mâniei, Cei cu ochii negri devin dintr-o dată foarte atenți și localizează omul respectiv.

Energia emisă de un om care se înfurie are aceeași frecvență cu energia corpului duh în care se manifestă Cei cu ochii negri în lumea eterică. Doar cu câteva secunde înainte de emisia unui sentiment negativ, omul nu exista pentru Cei cu ochii negri. Omul a fost localizat abia după ce a emis sentimentul negativ. În secunda următoare emiterii unui sentiment negativ, Cei cu ochii negri se prezintă în trupul lor energetic la nivelul lumii eterice, alături de omul respectiv. Evident, în cazul unui singur om se prezintă un singur reprezentat al Celor cu ochii negri: un fiu al Întunericului ai cărui ochi negri absorb energia precum găurile negre. Prin repetarea manifestării sentimentului negativ și a erorii de comportament, legătura dintre omul în cauză și reprezentantul Celor cu ochii negri se adâncește. Acest fapt se petrece atât în cazul

mâniei, cât și în cazul celorlalte sentimente negative sau erori de comportament. Treptat, aura omului începe să semene cu cea a ființei cu ochii negri, care începe o influențare din ce în ce mai accentuată, formându-se o conexiune specifică.

Contactându-i pe Cei cu ochii negri, omul care are un puseu de mânie emite și un semnal energetic-informațional către semenii săi. Oamenii care se aseamănă se adună, iar cei care sunt în disonanță se depărtează. Astfel, oamenii care au caracteristici energetice asemănătoare se adună laolaltă și încearcă să facă ceea ce știu cel mai bine, adică să manifeste aceleași erori de comportament, sub diferite forme, “ajutați” de această dată, în mod subtil, nevăzut, de ființele luciferice, Cei cu ochii negri. Reprezentantul Celor cu ochii negri “ajută” oamenii prin inducerea unor scenarii existențiale, numite în limbajul Îngerilor Veghetori din lumea eterică “**Jocuri ale morții**”.

În cadrul unor astfel de “jocuri”, reprezentații Celor cu ochii negri fac în așa fel încât să se întâlnească persoane compatibile auric, care să poată experimenta același tip de caracteristică negativă. Prin asocierile dintre oameni, rezultate în urma scenariilor existențiale induse de reprezentanții Celor cu ochii negri, dar bazate pe principiul sintoniei - cine se aseamănă se adună - se pot forma amiciții dubioase, găști de cartier, parteneriate în vederea realizării unor afaceri necurate etc, în care principala formă de manifestare constă în exacerbaria unor sentimente negative și erori de comportament. Nu Cei cu ochii negri îi determină pe oameni să facă un lucru sau altul. Oamenii înșiși, prin exercitarea dreptului suveran, liberul arbitru, decid ce să facă. Ar fi o naivitate să creadă cineva că Cei cu ochii negri ar fi răspunzători pentru ceea ce face un om prin exercitarea liberului arbitru. În lumea materială oamenii decid, oamenii acționează. Nimeni nu se substituie lor - nici Îngerii cei buni, nici Îngerii cei răi.

La un moment dat, perseverând în făptuirea răului, unora dintre oameni începe să le placă ceea ce fac - să exercite mânia, ura, forța brută, să se simtă “șmecheri” sau “puternici” în fața celor fără apărare, să bată, să fure, să violeze etc. Când unui om **îi place să facă rău altuia** este o catastrofă - este cel mai periculos moment din existența sa. Când unei ființe umane începe să-i facă plăcere să facă rău semenilor săi, înseamnă că a decăzut din condiția umană: nu mai este om. Este **altceva**. Iar când devine **altceva**, omul în cauză a ieșit din cosmosul oamenilor, pentru a intra în cosmosul **altora**. Când un om devine **altceva**, plăcându-i să facă rău - indiferent sub ce formă -, devine sclavul Celor cu ochii negri, care-l vor folosi ca pe un instrument nevrednic, pe care-l vor abandona mai târziu, atunci când serviciul său nu va mai fi considerat util. Cu timpul, un astfel de om va ajunge să fie posedat în mod direct de către ființele întunecate, iar actele sale vor fi din ce în ce mai crude. Și, dacă reflectăm, începutul a fost declanșat prin manifestarea unei banale mâinii - poate îndreptățită din punct de vedere personal.

La fel ca în cazul Fiilor Luminii, care fac oamenilor diverse ceremonii la nivelul lumii eterice, Fiii întunericului - Cei cu ochii negri - fac ceremonii oamenilor care le devin sclavi, în urma exacerbarii unor sentimente negative, în urma repetării unor erori de comportament sau a comiterii unor acte reprobabile. Ceremoniile Fiilor întunericului sunt copii inversate ale ceremoniilor Fiilor Luminii. La aceste ceremonii participă contrapărțile întunecate ale Fiilor Luminii: Îngeri Veghetori, Maeștri etc. Prima ceremonie care se face unui om care a devenit **altceva** este botezul luciferic.

Botezul luciferic este copia inversată a botezului Fiilor Luminii. Botezul luciferic are loc în anumite momente ale vieții unui om - mai ales în copilărie - când, în situații dramatice, este folosită forța brută. De regulă, botezul luciferic se produce în cazul (considerat adesea banal) în care un copil se bate cu un alt copil, îl învinge și produce vărsare de sânge - de exemplu, când un copil lovește cu pumnul alt copil, iar acestuia îi curge sânge din nas. Botezul luciferic este legat de activitatea a două chakre minore, care sunt pe aceeași linie cu chakra svadistan, în partea dreaptă, respectiv în partea stângă a trupului. Astfel, în momentul în care produce vărsare de sânge, celui în cauză i se produce o importantă modificare a structurii aurice: anumite petale ale minichakrei svadistan din partea stângă capătă o nuanță neagră.

Evident, același fenomen se produce și în cazul adulților. Un alt caz în care se produce acest tip de botez este acela în care un om ucide pentru prima oară un animal - chiar și atunci când, din necesitate, taie o găină. În acel moment se produce activarea unor petale la minichakra svadistan din partea dreaptă. În timpurile mai vechi, strămoșii noștri făceau anumite ritualuri înaintea vânătorii, înaintea uciderii unui animal sau înainte de a începe un război, tocmai pentru a preîntâmpina astfel de evenimente nedorite.

În cazul unui om care săvârșește un viol se produce instantaneu activarea ambelor minichakre svadistan. Același lucru se întâmplă în momentul în care un om provoacă distrugerea unei păduri sau a unei porțiuni din natură, prin incendiere sau prin alte mijloace. Ori de câte ori făptuiește ceva rău, omul se depărtează de Ordinea cosmică și de Fiii Luminii - se depărtează de Dumnezeu. Totodată, intră sub influența Fiilor întunericului, devenind un sclav, care-și oferă altora, pentru nimic, ceea ce are mai prețios - sufletul.

Cel mai periculos fenomen este însă aderarea conștientă - prin ritualuri - la elementul luciferic. Acest fenomen se produce în cazul în care omul se dezice în mod conștient, cu bună știință, de Iisus Hristos. Prin aderarea conștientă la elementul luciferic, toate funcțiunile îndeplinite de Fiii Luminii cu privire la omul respectiv - Îngeri Veghetori, Îngeri Păzitori, spirite ale naturii - sunt preluate de contrapărțile lor luciferice. Din acel moment, omul în cauză va rămâne sub influența ființelor luciferice, devenind, în cele din urmă, posedat. La această ultimă categorie de oameni, cu timpul, chakra orgoliului va deveni punctul de interferență al ființelor luciferice. Dacă prin chakra iubirii, omul se unește cu Iisus Hristos și cu Dumnezeu Tatăl, prin chakra orgoliului omul se unește cu Lucifer. Sufletul unui astfel de om este ca și desprins de Dumnezeu Tatăl, fără a fi însă abandonat de Iisus Hristos.

Nici în acest caz, Iisus Hristos nu-și ia darurile înapoi, adică nu-și întrerupe legătura cu chakra iubirii, din dreptul plexului cardiac. Când vor exista suficient de mulți oameni cu chakra orgoliului activată, va fi posibilă apariția în lumea terestră a mesagerului lui Lucifer sau chiar a lui Lucifer în persoană.

SOMNUL ȘI VISELE

☞ Tipuri de vise ☞

Pentru ca omul să devină o **Cruce de om** - un om centrat în Firea lucrurilor - trebuie să se comporte în conformitate cu legile cosmosului atât în stare de veghe, cât și în stare de somn.

Existența omului în lumea materială este împărțită în două: de-o parte existența în stare de veghe, care cuprinde experiențele avute prin intermediul conștiinței diurne, iar de celaltă parte existența în stare de somn, care cuprinde experiențele avute prin intermediul conștiinței de vis. Deși, astăzi, se cunosc prea puține aspecte cu privire la trăirile omului în stare de somn, nu înseamnă că această parte a existenței omului nu prezintă importanță. Dimpotrivă, existența noctură a omului este la fel de importantă ca și cea diurnă. Dar, pentru a pătrunde în fenomenologia somnului și a dezvălui o importantă parte a existenței în lumea materială, trebuie făcută o scurtă recapitulare a alcătuirii ființei omenești.

În decursul existenței încarnate, în afara spiritului, omul este format din patru corpuri de formă umanoidă: corpul duh, corpul sufletului, corpul eteric și, firește, corpul material. Fiecare dintre ele există în palierul cuantic propriu: spiritul în palierul cuantic primordial, corpul duh în palierul cuantic al lumii duhurilor (în palierul astral), sufletul în palierul cuantic al sufletului, corpul eteric în palierul cuantic ce corespunde lumii eterice, iar corpul material în palierul cuantic al lumii materiale. Dintre toate structurile aurice ale omului, doar sufletul are un palier cuantic individual (personal). Fiecare suflet are un palier cuantic personal, ca un fel de “felie” de spațiu-timp care nu intră în conexiune cu palierele cuantice ale celorlalți oameni. Celelalte paliere cuantice - al spiritului, al corpului duh, al corpului eteric - sunt comune tuturor oamenilor.

În cazul în care fiecare dintre structurile aurice principale ar deveni subit conștiente, ar putea observa palierul cuantic corespunzător. Spiritul ar percepe palierul cuantic primordial. Corpul duh ar percepe palierul duhurilor - de fapt, ar percepe subpalierul de unde a provenit înainte de a se întrupa în lumea materială. Sufletul ar percepe palierul cuantic propriu, iar corpul eteric ar percepe palierul cuantic eteric - lumea eterică.

Fiecare dintre structurile aurice ale omului (inclusiv corpul material) are un nucleu distinct de conștiință și de conștientă. Astfel, omul este format din mai multe nuclee. Firește, când este conștient de lumea materială, omul are ca nucleu specific eul trupesc, ego-ul, prin intermediul căruia devine conștient de mediu - ceea ce constituie așa numita **stare de veghe**. În starea de veghe, omul are un anumit nivel de conștiință și de conștientă.

Starea de veghe nu este conferită doar de ceea ce se află la nivelul trupului material, ci și de celelalte componente aurice. Un rol deosebit în funcționarea trupului și în menținerea stării de veghe îl au atât chakrele situate la nivelul corpului eteric, cât și contrapărțile lor situate la nivelul corpului sufletului și al corpului duh (chakrele-tribut). La nivelul corpului eteric, de-a lungul canalului Sushumna, sunt situate șapte chakre principale: muladhara, svadistan, manipura, anahata, vishudi, ajna, sahasrara. În afara celor șapte chakre principale, la stânga și la dreapta canalului Sushumna, în dreptul mameloanelor, există alte două chakre importante: în dreptul inimii există chakra iubirii, numită shainiah, care a fost deschisă de către Iisus Hristos, iar în dreptul mamelonului drept există chakra orgoliului - chakra lui Lucifer. Astfel, privit din față, ființa integrală a omului formează o cruce luminosă, a cărei bară verticală este formată din canalul Sushumna, de-a lungul căruia sunt situate chakrele principale. Bara orizontală este formată din linia imaginară ce unește cele două chakre situate în dreptul mameloanelor. Aceasta este **Crucea Vieții**, pe care se răstingnește omul de-a lungul existenței întrupate, pentru a deveni un om luminat, care își poartă crucea și devine una cu ea - pentru a deveni o **Cruce de om**.

În afara celor nouă chakre menționate, mai există încă șase, despre care, astăzi, se cunosc destul de puține lucruri. Trei dintre ele sunt situate deasupra capului, ceva mai sus de chakra sahasrara, iar celelalte trei sunt situate sub tălpile picioarelor. Cele șase chakre seamănă destul de puțin cu chakrele situate de-a lungul Sushumnei. Ele au aspectul unor stelute strălucitoare, nu au petale, iar în interiorul lor se formează vârtejuri minuscule. Dispunerea celor trei chakre situate deasupra capului variază de la om la om. La unii oameni sunt situate mai sus și sunt mai strălucitoare, la alți oameni sunt mai apropiate de cap și sunt mai palide. Cele trei chakre de deasupra capului sunt situate pe linia divină. Prima chakră este situată la aproximativ cinci-zece centimetri de sahasrara, în afara cutiei craniene. Numele ei este **Poarta sufletului**. A doua chakră, situată la cincisprezece centimetri de creștetul capului, este **Poarta duhului** (a corpului duh), iar a treia chakră este situată la aproximativ douăzeci și cinci de centimetri de creștetul capului. Numele ei este **Poarta spiritului**. În afara celor trei chakre situate deasupra capului, mai există trei chakre situate sub tălpile picioarelor. În stadiul evolutiv actual, doar una este în stare de activitate. Ea este situată la aproximativ zece centimetri sub tălpile picioarelor. Numele ei este **Poarta Pământului**. Chakra Poarta Pământului are un rol foarte important în ceea ce privește eliminarea toxinelor aurice din organism. Prin această chakră sunt eliminate toate toxinele aurice rezultate în urma actelor comportamentale defectuoase.

Cele trei chakre situate deasupra capului, **Poarta sufletului**, **Poarta duhului** și **Poarta spiritului** au o importanță deosebită în ceea ce privește somnul și visele. Ele corespund celor trei elemente fundamentale ale structurii aurice: **sufletul**, **corpul duh** și **spiritul**. Cele trei chakre de deasupra capului funcționează ca niște porți, care fac legătura, în timpul somnului, dintre structurile aurice menționate și nivelurile ortoexistențiale ale cosmosului.

În momentul în care trupul material adoarme, iar conștiința stării de veghe dispăre, corpul eteric, sufletul (corpul sufletului), corpul duh și spiritul își modifică poziția în raport cu acesta. Imediat după ce starea de veghe încetează să-și mai facă simțită prezența, omul începe să viseze.

Visele pot fi clasificate în funcție de structura aurică care le generează, astfel că se poate afirma că există șase tipuri de vise. Primul tip de vise poate fi raportat la trupul material și la nucleul de conștiință specific acestuia. Al doilea tip de vise poate fi raportat la activitatea corpului eteric. Următoarele două tipuri de vise pot fi raportate la activitatea corpului sufletului. În timpul somnului, corpul sufletului se manifestă în două feluri distincte. Primul fel de manifestare presupune activitatea autonomă a corpului sufletului în palierul cuantic personal. Activitatea autonomă a corpului sufletului în palierul cuantic personal generează al treilea tip de vise. În schimb, al patrulea tip de vise presupune manifestarea corpului sufletului în afara palierului său cuantic individual. Al cincilea tip de vise poate fi raportat la activitatea corpului duh. În fine, al șaselea tip de vise poate fi raportat la activitatea spiritului.

Primul tip de vise se derulează în faza incipientă a somnului, imediat după adormire și se succede, ciclic, de mai multe ori de-a lungul somnului. În opt ore de somn, omul poate avea aproximativ zece reprize de astfel de vise. Acest tip de vise durează foarte puțin timp - câteva minute. În toate aceste vise, omul are mișcări rapide ale globilor oculari - **REM: rapid eyes movement**. Acesta este tipul de vis care reflectă experiențele desfășurate de om în stare de veghe. Visele de acest tip au un anumit symbolism, în funcție de experiențele personale ale omului. În general, visele de acest tip pot fi raportate la experiențele trăite de om în ultimile trei zile. Acest tip de vise reflectă relațiile sociale ale celui ce visează, fiind efectul nedreptăților suferite sau al frustrărilor acumulate. Omul se poate visa în diferite ipostaze legate de existența cotidiană: continuă să îndeplinească o anumită activitate începută în stare de veghe, se întâlnește cu un prieten sau cu o cunoștință, continuă o ceartă etc.

În toate visele de acest tip, subiectul principal este trupul material și activitățile motorii pe care le desfășoară în timpul stării de veghe. Într-un fel, se poate spune că visele de acest tip reflectă activitățile ființei umane din starea de veghe, percepute prin intermediul acțiunilor motorii ale trupului material. Astfel, dacă în ziua anterioară visului, omul în cauză s-a certat cu o persoană oarecare, poate visa acea ceartă din perspectiva activităților motorii și a tensiunilor musculare acumulate, iar nu din perspectiva morală sau socială. Tensiunile rezultate în urma activităților motorii intense din perioada conflictului sunt înmagazinate energetic-informațional prin refulare, iar visul nu face altceva decât să le defuleze prin intermediul unui symbolism personal. Acest symbolism este generat doar de experiențele personale, astfel încât doar omul în cauză le poate decifra în urma unei analize atente. Din acest punct de vedere, se poate spune că acele cărți de vise care încearcă să interpreteze visele printr-o generalizare excesivă sunt foarte departe de adevăr. Există, într-adevăr, anumite constante cu caracter general, dar nu trebuie exagerat. Aceste constante provin din faptul că experiențele oamenilor sunt, în mare, aceleași. Totuși, trebuie ținut cont de faptul că fiecare om este unic; chiar dacă, în lumea fizică, oamenii au experiențe relativ asemănătoare, fiecare le receptează în modul său specific. Oamenii nu sunt mașini, fiecare om receptează în felul său o anumită experiență.

Al doilea tip de vise depășește nivelul trupului material și activitățile sale motorii, raportându-se la activitatea corpului eteric. Datorită faptului că, în actualul stadiu evolutiv, conștiința și conștienta omului din starea de veghe nu se mută la nivelul corpului eteric, visele din această categorie sunt ca și inexistente. În cazul în

care ar avea astfel de vise, oamenii ar trebui să viseze, chiar și distorsionat, decoruri și ființe din lumea eterică. Actualmente, doar clarvăzătorii pot avea astfel de vise. Imediat după adormire, oamenii au o perioadă scurtă de întunecare - de negură. Această perioadă de întunecare se manifestă datorită faptului că, în actualul stadiu evolutiv, corpul eteric nu este suficient de matur pentru a reține imagini din lumea eterică. În viitor, atunci când corpul eteric va fi ceva mai dezvoltat, în conștiința oamenilor se vor derula cu mare rapiditate imagini ale lumii eterice - flashuri cognitive, care pot fi denumite imagini hipnagogice.

Așadar, în ziua de astăzi, prea puțini oameni percep, imediat după adormire, flashuri scurte ce conțin imagini ale lumii eterice. Acești oameni, datorită maturității sporite a corpului eteric, pot fi considerați drept potențiali clarvăzători. Imaginile hipnagogice percepute în acest mod nu pot fi interpretate prin intermediul conștiinței de veghe, datorită unei cenzuri specifice eului trupesc. Eul trupesc nu le înțelege, iar ceea ce nu poate fi înțeles este generator de spaimă și, prin urmare, respins.

❧ Aventurile nocturne ale sufletului ❧

Următoarele două tipuri de vise au ca substrat de manifestare corpul sufletului. Imediat după ce conștiința de veghe încetează să funcționeze, iar omul adoarme, corpul sufletului iese din amorțire și începe să se manifeste autonom.

În timpul somnului, corpul sufletului se poate manifesta în două modalități distincte. Prima modalitate este cea în care corpul sufletului se manifestă în palierul său cuantic individual. Această activitate a corpului sufletesc generează al treilea tip de vise. A doua modalitate este cea în care corpul sufletului se manifestă în afara palierului său cuantic individual, ceea ce generează al patrulea tip de vise.

Analiza va începe cu descrierea primei modalități de manifestare a corpului sufletului în timpul somnului - cea în care acesta dobândește o existență complet autonomă și devine conștient de palierul său cuantic individual.

Fiecare suflet omenesc este unic, astfel încât el are un palier cuantic sufletesc personal, în care poate pătrunde în timpul somnului. Nici un alt om nu poate pătrunde în acest palier cuantic personal. Dintre ființele îngerești veghețoare, nu poate pătrunde în acest palier cuantic decât Îngerul Veghetor de suflet al omului respectiv.

Rolul Îngerilor Veghetori personali este esențial de-a lungul vieții întrupate a unui om. Îngerii Veghetori sunt ființele îngerești cele mai apropiate de oameni - atât la propriu, cât și la figurat. În organigrama Fiilor Luminei, Îngerii Veghetori sunt subordonați, pe linie ierarhică, Îngerului morții. Firește, rolul Îngerilor Veghetori nu este legat în exclusivitate de moarte, ci, în primul rând, de viață. Fiecare om are trei Îngeri Veghetori: un Înger Veghetor de spirit, un Înger Veghetor de corp duh și un Înger Veghetor de suflet. Înger Veghetor de spirit se îngrijește de spirit, Îngerul Veghetor de corp duh se îngrijește de buna funcționare a corpului duh, iar Îngerul Veghetor de suflet se îngrijește de buna funcționare a corpului sufletului.

De-a lungul întregii existențe întrupate, în funcție de împrejurări, Îngerii Veghetori reglează funcționarea structurilor aurice ale omului - spiritul, corpul duh și corpul sufletului. Rolul lor este extrem de important, mai ales în condițiile în care, datorită activităților total neinspirate ale oamenilor în lumea materială, apar tot timpul

disfuncționalități aurice. De asemenea, Îngerii Veghetori au un rol deosebit în timpul somnului, în condițiile în care structurile aurice ale omului funcționează diferit față de starea diurnă. În timpul somnului, Îngerul Veghetor de suflet ajută omul să pătrundă în palierul cuantic al sufletului, cel de corp duh ajută omul să pătrundă în lumea corpurilor duh, iar cel de spirit ajută omul să pătrundă în lumea spiritelor.

În actualul stadiu evolutiv, dată fiind imaturitatea corpului sufletului, un om poate sta în palierul cuantic sufletesc personal cel mult un minut pe noapte. De regulă, stă în jur de 30 de secunde. În acel minut important petrecut în timpul somnului, la nivelul corpului sufletului se produc mai multe fenomene energetice importante. În doar câteva secunde, corpul sufletului își pierde forma umanoidă și pare a se disipa energetic în palierul său cuantic, care are forma unei felii de spațiu. Este ca și cum toți atomii energetici strălucitori din care este format corpul sufletului se disipează, precum un gaz într-o încăpere, chiar în palierul său cuantic personal. Spațial, palierul cuantic al sufletului are forma unui cilindru ce învâluie structura aurică a omului. În interiorul palierului său cuantic, corpul sufletului plutește precum un pește într-un acvariu cilindric. Firește, aici este vorba despre spațiu doar în sens kantian - ca formă umană de reprezentare. Pentru omul care pătrunde conștient în acest palier cuantic, perspectiva se modifică în mod esențial. Atunci când pătrunde în palierul cuantic sufletesc, care este personal, omul are senzația că pătrunde într-o lume infinită. Această lume este, într-adevăr, infinită pentru fiecare ființă umană, deși, paradoxal, are doar dimensiunile specificate anterior. Deși pare mic, palierul cuantic sufletesc este infinit ca profunzime cuantică. Pentru un om este ca și cum ar pătrunde corporal în nucleul unui atom. Deși s-ar aștepta să intre într-un spațiu foarte îngust, are uriașa surpriză să pătrundă în interiorul unui imens sistem solar, în care se simte, el însuși, ca un atom. Totuși, chiar dacă, din punct de vedere energetic, corpul sufletului se disipează în palierul cuantic sufletesc, omul se vede pe sine tot în formă umanoidă, la fel cum se vede în palierul material.

Trăirile omului care se manifestă în interiorul palierului cuantic sufletesc, în acel minut din timpul somnului, sunt extrem de importante și par să fie foarte depărtate de experiențele din starea de veghe. De altfel, în momentul în care pătrunde în palierul cuantic sufletesc, omul are impresia că nu mai există o altă lume. La trecerea din palierul cuantic material în palierul cuantic sufletesc, trăirile și experiențele sunt diferite, de la om la om. Trecerea se realizează printr-o cale specifică fiecărui om în parte. La unii oameni, trecerea dintr-un palier cuantic în altul se face pe o scară, la alții pe un podeț. Sunt oameni la care trecerea se realizează în urma traversării unui drum, a unui lan, a unui câmp de flori sau a unei ape.

Calea ce face joncțiunea între palierile cuantice poate fi regăsită de orice om doar pe baza unui sunet. Există un sunet anumit, asemănător cu un sunet prelung de trompetă, specific fiecărui om în parte, pe baza căruia poate descoperi calea ce duce în palierul cuantic sufletesc personal. Dacă n-ar exista acel sunet, omul n-ar putea pătrunde în palierul cuantic personal al corpului sufletului. Ghidându-se după sunet, de-a lungul acestui traseu, omul este însoțit de Îngerul Veghetor de suflet. Îngerul stă tot timpul în partea stângă a omului. Îngerul Veghetor de suflet îl ține pe om de mână, sfătuindu-l permanent. Acesta este singurul moment în care omul cunoaște numele real al Îngerului Veghetor de suflet. De asemenea, omul își cunoaște numele de suflet.

Pe calea ce duce în palierul cuantic sufletesc personal - cale care poate fi orice: un lan, o pădurice de brazi, un podeț, un pâraiaș, o scară etc - omul este întâmpinat de alte trei ființe îngerești, pe care le putem numi în felul următor: **Entitatea-sunet**, **Entitatea-miros** și **Entitatea-lumină**. Cele trei ființe îngerești stau permanent în partea dreaptă a omului, în timp ce, așa cum s-a menționat, Îngerul Veghetor de suflet stă în partea stângă. Entitatea-sunet, Entitatea-miros și Entitatea-lumină au o fizionomie și o vestimentație specifice. Ca poziție ierarhică, cele trei ființe îngerești sunt situate pe treapta ierarhică a Îngerilor Păzitori, au ochii lipsiți de iris, dar de culoarea focului. Ele se îngrijesc doar de omul respectiv, la fel ca și Îngerul Veghetor de suflet. Dar, spre deosebire de Îngerul Veghetor de suflet, care se schimbă de la o încarnare la alta, cele trei ființe îngerești vor rămâne cu omul respectiv până la sfârșitul veacurilor. Ele nu se schimbă niciodată, rămânând permanent în palierul cuantic sufletesc personal al omului.

Entitatea-sunet are în mână o trâmbiță din care sună neîncetat; ea este cea care emite acel sunet prelung, cu ajutorul căruia omul poate descoperi, în fiecare noapte, timp de un minut, calea spre palierul cuantic sufletesc, care este regatul său personal.

Entitatea-miros poartă mereu un steag, pe care, cu litere de foc, este scris numele de suflet al omului în cauză. Acest nume nu se modifică niciodată, tot astfel cum, de-a lungul unei vieți, nu se modifică amprente digitale. De fapt, pe flamură sunt scrise două cuvinte în limba akhatakha. Primul cuvânt este numele de suflet al omului, iar al doilea este termenul folosit de ființele din lumea eterică pentru ceea ce în lumea materială poartă numele de "Preot al lui Dumnezeu". Omul - fiecare om în parte - este un Preot în devenire al lui Dumnezeu. În concluzie, pe steagul ținut de Entitatea-miros, stă scris numele de suflet al omului și caracteristica sa principală: "Preot al lui Dumnezeu".

Entitatea-lumină ține în mână o mică pernă luminoasă pe care stau, frumos împăturite, o robă argintie, o pereche de încălțări, o diademă și un inel. Ceea ce este ciudat - dacă, într-adevăr, mai poate fi ceva ciudat în regatul sufletesc personal al unui om - este faptul că perna stă suspendată în aer la aproximativ douăzeci de centimetri de palmele ființei îngerești, iar roba, încălțările, diadema și inelul se află suspendate la douăzeci de centimetri deasupra pernei. Roba, încălțările, diadema și inelul pe lângă care trece omul, timp de un minut în timpul somnului, în fiecare noapte, este Darul lui Dumnezeu. Ele vor fi ale omului doar în cazul în care va deveni o Cruce de om - un om luminat, care își poartă crucea și devine una cu ea. Devenind o Cruce de om, ființa umană își va atinge menirea: va deveni Preot al lui Dumnezeu și va lua în stăpânire noul său cosmos personal - care este palierul cuantic al sufletului.

În viitor, macrocosmosul va fi alcătuit dintr-o infinitate de cosmosuri particulare - de paliere cuantice "paralele". Fiecare cosmos va fi creat și condus de un om devenit Preot al lui Dumnezeu. Acesta a fost, de altfel, scopul inițial al lui Dumnezeu: apariția unor ființe, create după Chipul și Asemănarea Sa, care să devină Preoți ai Săi. Oamenii au avut posibilitatea să devină foarte rapid Preoți ai lui Dumnezeu și să-și creeze propriile lor cosmosuri personale, dar, din păcate, au eșuat încă de la început. Primul om care a eșuat a fost Shantiah (Adam primordial). Tot ce s-a întâmplat de la rebeliunea lui Shantiah - și, implicit, a lui Hallshithan și a lui Lucifer - se constituie a fi doar o perturbare nefericită de la scopul fundamental al lui Dumnezeu. Cândva, într-un

viitor încă foarte îndepărtat, după ce va fi reparată această perturbare nefericită, oamenii vor putea deveni Preoți ai lui Dumnezeu. În calitate de Preoți ai lui Dumnezeu, oamenii vor îndeplini, în cosmosul propriu (palierul cuantic sufletesc), aceleași funcțiuni pe care le are Dumnezeu la nivelul macrocosmosului.

Cele trei ființe îngeresti - Entitatea-sunet, Entitatea-miros și Entitatea-lumină - vor îndeplini cele trei funcțiuni cosmice, care reprezintă atributele fundamentale ale lui Dumnezeu: Puterea, Forța (Împărăția) și Slava. La începutul formării actualului cosmos (macrocosmosul sau megacosmosul), Dumnezeu a delegat trei înalte ființe îngeresti, pentru a-i manifesta atributele. Astfel, în primul ciclu al cosmosului, înainte de răzvrătirea îngerilor, cele trei funcțiuni cosmice au fost îndeplinite de către Îngerul Gabriel, Îngerul Mihail și Șideral (numit Lucifer după răzvrătire). Îngerul Gabriel este Puterea lui Dumnezeu; totodată, el este Trimisul, Mesagerul sau Vocea lui Dumnezeu cel viu. Îngerul Mihail este Forța lui Dumnezeu - Păzitorul Împărăției lui Dumnezeu (Forța care menține Împărăția). În fine a treia funcție cosmică, ce corespunde Luminii lui Dumnezeu sau Slavei, a fost îndeplinită inițial de Șideral (Lucifer), care, înainte de rebeliune, a fost Primul Ocrotitor. Firește, după rebeliune, Șideral (Lucifer) și-a pierdut toate atributele, iar funcția sa a fost preluată de Îngerul Gabriel.

Așadar, după modelul actual al macrocosmosului, în viitor, în cosmosul sufletesc personal al fiecărui om, cele trei entități îngeresti - Entitatea-sunet, Entitatea-miros și Entitatea-lumină - vor îndeplini aceleași funcții ca și cele trei înalte ființe îngeresti menționate: Îngerul Gabriel (Puterea), Îngerul Mihail (Forța) și Primul Ocrotitor (Lumina sau Slava). Puterea, Forța și Slava corespund Sunetului, Mirosului și Luminii, sau, dintr-un alt punct de vedere, Focului, Apei și Aerului (Aerul este un amestec între Foc și Apă). Deși în limbajul curent pot fi sinonime, puterea și forța desemnează atribute distincte. Dacă ar fi să raportăm aceste aspecte la ceea ce există în lumea materială, putem compara atributul de putere cosmică cu puterea politică într-un stat, iar atributul forță cu ceea ce se înțelege prin forțele armate sau forțele de ordine dintr-un stat. Forțele armate sunt subordonate puterii politice.

Până când va fi reparată această perturbare a cosmosului, în care ne aflăm actualmente cu toții, cele trei ființe îngeresti care-l întâmpină pe om pe calea ce duce spre palierul cuantic al sufletului sunt în așteptare. Ele vor deveni active doar în momentul în care omul va deveni o Cruce de om, iar sufletul său (corpul sufletului) va lumina cu de la sine putere și va fi viu. Sau, pentru a folosi o expresie străveche, va fi "viu de nemurire" și va deveni Preot al lui Dumnezeu. Actualmente, în acel minut crucial al somnului, omul pătrunde în palierul cuantic sufletesc personal doar ținut de mână de către Îngerul Veghetor de suflet, ca un țânc neajutorat.

Tot ce există actualmente în palierul cuantic al sufletului este creația exclusivă a omului. Omul însuși și-a construit decorul în care pătrunde. Dacă omului îi plac florile în timpul stării de veghe, va avea în palierul cuantic sufletesc o abundență de flori. Dacă îi plac munții, va avea un decor de munți, dacă îi place marea va avea decor de mare. Dacă îi plac pisicile, va avea pisici în lumea sa, dacă îi plac câinii, va avea parte de câini, dacă îi plac caii va avea parte de ei și așa mai departe. Toate aceste elemente sunt tot atât de reale în palierul cuantic sufletesc, precum sunt cele din palierul material. Omul creează mediul din palierul cuantic sufletesc prin intermediul vocii. Sfătuitor este Îngerul Veghetor de suflet. La sfatul Îngerului Veghetor de suflet, omul

poate crea în acest mediu ceea ce îi place și ceea ce iubește în lumea materială. Creația se poate realiza doar prin intermediul unor formule-tip. Orice formulă-tip, care are caracteristicile unei porunci, începe prin expresia: **“Eu îți spun”**.

Dacă, în stare de veghe, omul aduce stricăciuni unor elemente din mediul material, atunci, în palierul cuantic al sufletului va fi văduvit de existența lor. Dacă incendiază în lumea materială o porțiune de pădure, omul va avea o porțiune incendiată de pădure și în palierul cuantic sufletesc. Dacă ucide un animal în lumea materială, omul va avea un hoit de animal și în palierul cuantic sufletesc, chiar dacă are “brevet de vânător”. În funcție de faptele sale, în mediul palierului cuantic sufletesc, omul poate descoperi copaci rezezați, hoituri de animale, porțiuni incendiate, clădiri distruse, obiecte sfărâmate etc. În acest caz, omul este obligat să le restaureze. Formula prin care, în palierul sufletesc, la îndemnul Îngerului Veghetor de suflet, un om poate restaura ceea ce singur a distrus în palierul material, este aceeași: **“Eu îți spun ție: crești; sau scoală-te; sau vindecă-te”**. Această formulă nu are însă nici un efect dacă, în palierul cuantic sufletesc, omul nu se căiește și nu plânge, în așa fel încât lacrimile sale să atingă solul. Lacrima, în limbajul îngeresc, este **“strigătul durerilor toate”**.

Este însă foarte important de remarcat faptul că, deși sufletul este un element nou care apare la naștere, palierul cuantic sufletesc transcende actuala existență. În actualul stadiu al muncii de dreaptă învățătură, sufletul se naște o dată cu prima respirație în lumea materială și dispare la scurt timp după moarte (când este absorbit în corpul duh), dar palierul său cuantic rămâne. Fiecare om păstrează același palier cuantic sufletesc, pe care-l îmbogățește în fiecare încarnare. De aceea, în palierul cuantic sufletesc există elemente de mediu pe care omul le-a creat în existențele anterioare. Omul nu le poate distruge, dar le poate aduce îmbunătățiri. După moarte, dispărând sufletul - inclusiv corpul sufletesc -, omul nu mai poate pătrunde în palierul său cuantic sufletesc. O poate face, desigur, în următoarea existență întrupată, când, din nou, îl așteaptă, răbdătoare, cele trei ființe îngerești. În palierul cuantic sufletesc, omul se confruntă cu propriile sale fapte din timpul stării de veghe. Omul se confruntă cu **imaginile** sale, care îi fac ceea ce a făcut el altora. Unele imagini sunt urâte, altele sunt grotești, altele pot fi tragi-comice. Astfel, în timpul perioadei petrecute în palierul cuantic sufletesc, omul primește ceea ce a făcut altora și învață că nu trebuie să se mai comporte urât sau nedrept față de semenii săi. Acesta este și motivul pentru care, după o noapte de somn, oamenii se trezesc mult mai împăciuitori și mai dornici de fapte bune.

Deși, după timpul din lumea materială, pare să treacă doar un minut, atunci când se află în palierul cuantic al sufletului, un om are senzația că trec ani îndelungați. Doar astfel, omul poate învăța din erorile sale în timpul stării de somn.

La sfârșitul acestei perioade petrecute în palierul cuantic sufletesc, corpul sufletului se retrage, își recapătă forma umanoidă și recade într-o stare de somnolență, în care prelucrează informațiile acumulate.

❧ Lumea Sufletului lui Iisus Hristos ❧

A doua modalitate de manifestare a corpului sufletului unui om în timpul somnului este cea în care acesta se manifestă în afara palierului său cuantic. Activitatea corpului sufletului în afara palierului său cuantic generează al patrulea tip de vise.

Acest fenomen se produce destul de rar - cam o dată pe lună, în funcție de nivelul de dezvoltare sufletească al fiecărui om; la unii oameni acest fenomen se produce mult mai rar: o dată pe an sau o dată la mai mulți ani. El se produce în momentul în care corpul sufletului se condensează - ca un abur diafan asemănător fumului de țigară - și se separă de trupul material. După ce se separă de trupul material, în scurt timp, corpul sufletului este aspirat, ca un abur fin, prin prima chakră situată deasupra capului omului care doarme: chakra Poarta sufletului. În momentul în care este aspirat prin chakra respectivă, corpul sufletului dispăre din palierul material pentru a pătrunde în altul.

Chakra Poarta sufletului este manifestarea directă a Îngerului Veghetor de suflet. Ființele din lumea eterică afirmă că Poarta sufletului este chiar Îngerul Veghetor de suflet în ipostaza sa lipsită de formă umanoidă. Așa cum a fost menționat, o ființă îngerească se poate manifesta în două ipostaze. Prima ipostază este manifestarea în formă umanoidă - în corp duh îngerească. A doua ipostază este lipsită de formă umanoidă, iar atunci ființa îngerească se manifestă ca energie. În momentul în care pătrunde prin Poarta Sufletului, corpul sufletului unui om trece chiar prin ființa Îngerului Veghetor de suflet. Îngerul este chiar poarta, prin care pătrunde corpul sufletului omului. Acesta este, de fapt, motivul, pentru care, în lumea eterică, se afirmă că ființele îngerești se află atât "în afara noastră, cât și în noi".

Dincolo de Poarta Sufletului, omul centrat în corpul sufletului este așteptat chiar de către Îngerul Veghetor de suflet în formă umanoidă. Astfel, Îngerul Veghetor de suflet devine Păzitorul Pragului (sau al Porții). Pătrunzând prin Poarta sufletului, omul centrat în corpul sufletului este luat de mână de către Îngerul său Veghetor de suflet și condus într-un alt palier cuantic, care nu trebuie confundat cu lumea eterică, dar nici cu lumea astrală (a duhurilor). Acest palier cuantic există doar de 2000 de ani și poate fi denumit **Lumea Sufletului lui Iisus Hristos**. Iisus Hristos, Dumnezeu făcut om, are propriul său palier cuantic sufletească - care este Lumea Sufletului Său.

După cum a fost deja specificat, palierul cuantic sufletească personal al unui om este o lume închisă, în care, în afara Îngerului Veghetor de suflet, a celor trei entități îngerești de pe cale și a omului respectiv, nu poate pătrunde nici un intrus. Spre deosebire de palierul cuantic sufletească personale ale tuturor oamenilor în care nu poate pătrunde nici un intrus, Palierul Cuantic Sufletească Personal al lui Iisus Hristos este deschis sufletelor tuturor oamenilor. În acest palier cuantic nu pot pătrunde decât corpurile sufletelor oamenilor întrupați în lumea materială, ale căror trupuri dorm. Oamenii din lumea astrală nu pot pătrunde în acest palier cuantic, datorită faptului că nu au corp sufletească; ei au doar corp duh.

După pătrunderea prin chakra Poarta Sufletului, omul centrat în corpul sufletească este condus de Îngerul Veghetor de suflet până la poarta Lumii Sufletului lui Iisus Hristos. Lumea Sufletului lui Iisus Hristos are o poartă prin care trebuie să treacă toți oamenii. Pentru a pătrunde prin această poartă, corpurile sufletești ale oamenilor trebuie să descopere Calea. Pentru a descoperi Calea, oamenii trebuie să se ghideze după un sunet ca de trâmbiță. Acest sunet este emis chiar de Iisus Hristos - mai corect spus, de Sufletul Său. Sufletul lui Iisus Hristos emite un sunet ca de trâmbiță pentru fiecare om în parte. Doar astfel, un om centrat în corpul sufletului poate descoperi calea spre Lumea Sufletului lui Iisus Hristos.

Pentru toți oamenii, traseul spre Lumea Sufletului lui Iisus Hristos este același. După ce pătrund prin poartă, fiind ghidați de sunetul respectiv, oamenii trec printr-o vale minunată, de-a lungul căreia șerpuiește o alee foarte lată. De-a lungul văii, oamenii pot vedea splendoarea creației lui Dumnezeu: mii și mii de flori, de pomi fructiferi încărcăți cu roade, mii și mii de păsări exotice cu penajul multicolor și de animale, care se manifestă foarte blând. Din loc în loc pot fi observate iazuri, în care mișună felurite specii de pești. Se poate spune că, în acest peisaj, există toate speciile vegetale și animale care au existat vreodată în lumea fizică - majoritatea dintre ele sunt, astăzi, dispărute. Totul este învăluit într-o lumină foarte plăcută, căreia nu i se poate determina sursa. Aleea principală șerpuiește în serpentine largi pe un deal, nu mai înalt de 100 de metri înălțime. De la jumătatea dealului, nu se poate observa ce este deasupra datorită faptului că este ascuns privirii de o barieră naturală formată din nori compacți. Norii sunt compuși din aburi colorați, plăcut mirositori. Când omul pătrunde în zona aburilor, are impresia că este scăldat de un ocean de rouă înmiresmată.

Norii grei, formați din aburi, reprezintă **Bariera uitării**; ei sunt un fel de filtru, care are rolul de a așterne uitarea atât peste cei care urcă, cât și peste cei care coboară dealul. Peste cei care urcă, se așterne uitarea cu privire la ceea ce au lăsat în urmă - lumea fizică. Bariera uitării are rolul de a opri amintirea lumii fizice, în ceea ce privește sunetul, mirosul și lumina nefaste, care corespund plânsului, putreziciunii și tânguiri. Pentru oamenii care coboară, Bariera uitării are rolul de a opri amintirea a ceea ce au trăit în Lumea Sufletului lui Iisus Hristos. Dacă oamenii ar păstra amintirea a ceea ce au trăit acolo, n-ar mai putea suporta să trăiască în lumea materială nici măcar un minut. Abia după ce trece de Bariera uitării, un om centrat în corpul sufletului poate vedea întreaga panoramă a Lumii Sufletului lui Iisus Hristos. Sus, pe deal, se deschide o panoramă fascinantă: un imens platou, presărat de construcții maiestuoase, formate din diferite elemente: ploaie, foc, apă, rouă, cer etc. Platoul se întinde la nesfârșit, astfel încât nu i se vede capătul; de fapt, platoul pare a fi infinit. Platoul este permanent populat de ființe omenești care se manifestă în corpul sufletului - oameni al căror trup fizic doarme. Sunt milioane și milioane de oameni.

Pe platou, în mijlocul unor clădiri mai mici, se află o imensă construcție hexagonală - o piramidă imensă ce are, pe toate cele șase laturi ale sale, trepte ce duc în vârf. Par a fi cel puțin o sută de trepte pe fiecare latură a piramidei hexagonale. Pe trepte stau ființe îngerești și spirite ale naturii de toate categoriile. La capătul treptelor se află o mică platformă, situată chiar în vârf, acolo unde se află un Scaun de Domnie. Scaunul de Domnie este construit foarte simplu, fără înflorituri, dintr-un bloc monolit asemănător marmorei albe - un alb imaculat. Acela este Scaunul de Domnie al lui Iisus Hristos. Cel mai adesea, Iisus Hristos stă jos, la baza piramidei, printre oameni.

În Lumea Sufletului Său, Iisus Hristos se manifestă precum în lumea eterică: în Trupul de slavă. De fapt, datorită caracteristicilor sale ființiale, Iisus Hristos se manifestă simultan atât în lumea eterică, cât și în Lumea Sufletului Său. Totodată, Iisus Hristos stă la dreapta Tatălui. Totuși, în Lumea Sufletului Său, Iisus Hristos se manifestă doar ca unicitate, în sensul că nu poate fi observat în mai multe locuri deodată. În Lumea Sufletului Său, Iisus Hristos se manifestă într-o singură ipostază și într-un singur loc. Într-un moment stă de vorbă cu un om, în momentul următor cu altul și așa mai departe. În Lumea Sufletului Său, atunci când stă de vorbă cu un om, Iisus

Hristos nu întreabă ceva anume și nici nu este întrebat ceva. Oricum, datorită capacității ființiale care poartă numele de omniștiiență (atotcunoaștere), Iisus Hristos știe tot ce se petrece în lumea fizică, astfel că nu are nevoie să întrebe ceva. De asemenea, știe toate răspunsurile la problemele oamenilor, astfel încât nu are nevoie de a dialoga. Nici oamenii nu au nevoie de a întreba ceva, datorită faptului că, la contactul cu acea lume, cunosc răspunsul la toate problemele care-i frământă, astfel încât nu au nevoie să pună întrebări. Rolul dialogului cu oamenii este comuniunea. Oamenii sunt sprijiniți prin contactul sufletesc cu Iisus Hristos, în Lumea Sufletului Său.

Jur împrejurul piramidei hexagonale se află nenumărate mese dreptunghiulare, înconjurate de scaune. Mesele și scaunele nu au picioare, în sensul că par a pluti în aer. Sunt mai multe categorii de mese și de scaune. Unele sunt făcute din sunet - cu aspect de foc. Altele sunt făcute din mirosuri, cu aspect de apă, altele sunt făcute din lumină, cu aspect de aer. Pe mese sunt așezate fructiere cu fructe, vase cu flori, sfeșnice cu mai multe brațe, ce au în capăt un fel de steluțe. Fiecare om știe unde să se așeze, la ce masă și pe ce scaun. Nici un om nu urcă treptele piramidei hexagonale. Doar în momentele de grea cumpănă, atunci când fragilul echilibru bine-rău este amenințat în lumea fizică, Iisus Hristos urcă treptele, pentru a vorbi celor prezenți. În acel moment, în jurul Scaunului Său de Domnie se formează două semisfere gigantice: cea de sus pare din foc, iar cea de jos pare din apă. De departe, îmbinarea celor două sfere pare a forma un diamant imens.

În Lumea Sufletului lui Iisus Hristos, pătrund doar acei oameni care și-au activat cel puțin o dată în viață corpul haric al plaselor mesianice, indiferent de religie și, firește, oamenii care s-au botezat în rit creștin. Nu pătrund prea des oamenii care sunt la începutul palingeneziei prin Terra aurica și care n-au depășit nivelul "portocaliu" al corpului duh. Aceștia din urmă pot fi bulversați de beatitudinea și fericirea ce domnesc acolo. De altfel, chiar și cei mai evoluți dintre oameni pleacă mâhniți din Lumea Sufletului lui Iisus Hristos, datorită faptului că înțeleg cât mai au de muncit până a deveni Preoți ai lui Dumnezeu. În Lumea Sufletului lui Iisus Hristos, nu intră cei care, în lumea materială, fac răul în mod constant. Rolul pătrunderii oamenilor în Lumea Sufletului lui Iisus Hristos, este de a arăta tuturor oamenilor cum va arăta propriul lor palier cuantic sufletesc, în momentul în care vor deveni Cruce de om și Preoți ai lui Dumnezeu cel Viu. Toți oamenii care intră în Lumea Sufletului lui Iisus Hristos formează **Adunarea cea mare**.

Nu în cele din urmă, pătrunderea oamenilor în Lumea Sufletului lui Iisus Hristos reprezintă și o binemeritată vacanță; oamenii pot adăsta câteva clipe, în timpul somnului, într-o beatitudine desăvârșită, pe care nu o pot gusta în nici o altă lume: nici în lumea astrală, unde sunt destul de multe probleme, nici în lumea eterică, acolo unde are loc neîncetata confruntare dintre forțele cosmice. Firește, nici în lumea fizică, acolo unde știm cu toții cum este.

❧ Aventurile nocturne ale corpului duh ❧

Al cincilea tip de vise se produce doar în cazul în care intră în activitate corpul duh. În timpul stării de veghe, corpul duh doarme. El ține ochii închiși, semn că este cufundat într-o dulce somnolență. Corpul duh nu se trezește decât scurte momente, în

timpul somnului profund. În momentul în care se trezește, corpul duh este aspirat foarte rapid, ca un fum de țigară, prin a doua chakră-steluță, care este situată deasupra creștetului omului - Poarta duhului.

Poarta duhului este manifestarea Îngerului Veghetor de corp duh. Acesta se manifestă în a doua ipostază a sa - ca energie. Dincolo de Poartă, omul este așteptat chiar de Îngerul Veghetor de corp duh. Imediat ce trece prin chakra Poarta duhului, omul pătrunde în lumea duhurilor, în lumea astrală, unde se poate întâlni cu rude defuncte sau cu ființe pe care nu le cunoaște din existența trupească. Reîntoarcerea din lumea duhurilor se face tot sub supravegherea Îngerului Veghetor de corp duh.

Omul păstrează o amintire a trăirilor din lumea duhurilor, deoarece conștiința de veghe le preia, prin inducție, imediat după reîntoarcerea corpului duh. Ca regulă generală, fiind filtrate prin intermediul conștiinței de veghe, aceste amintiri sunt distorsionate. Rezultatul este al cincilea tip de vise. De cele mai multe ori, în astfel de vise, omul se vede pe sine gol pușcă - de unde provine un sentiment acut de rușine. Omul are și de ce să-i fie rușine. Sentimentul de rușine provine din faptul că, în lumea duhurilor nu se poate ascunde nimic: omul este gol pușcă. Nimic nu poate ascunde ceea ce este omul în interior; toate erorile de comportament lasă urme adânci la nivelul structurii aurice.

Al șaselea tip de vis se produce în momentul în care spiritul însuși pleacă prin Poarta spiritului, a treia chakră situată la aproximativ 25 centimetri de creștetul capului. Stăpânii Porții spiritului par să fie Îngerii Păzitori ai oamenilor, care nu trebuie confundați cu Îngerii Veghetori. A treia chakră de deasupra capului este așadar manifestarea lipsită de formă umanoidă a Îngerilor Păzitori. După ce trece prin Poarta spiritului, omul este așteptat de Îngerii Păzitori și condus chiar în fața lui Dumnezeu Tatăl. Dacă, în cazurile anterioare, oamenii vizitau Creația - lumea sufletelor sau lumea duhurilor -, prin a treia poartă, oamenii se regăsesc în fața Creatorului.

Mai trebuie consemnat și faptul că visele se diferențiază în funcție de mișcările globilor oculari - denumite în ziua de astăzi REM (rapid eyes movement) ale persoanei care doarme. Astfel, în primul tip de vise - visele ce reflectă activitățile motorii - există mișcări destul de rapide ale globilor oculari; visele de acest tip se derulează ciclic, de mai multe ori de-a lungul unui ciclu de somn; în opt ore de somn, oamenii au aproximativ zece reprize de vise din primul tip. Aceste vise durează doar câteva minute - maxim zece minute. Amintirea lor este destul de clară, mai ales dacă omul în cauză se trezește imediat după ce a visat și nu deschide brusc ochii. Lumina are rol inhibitor în ceea ce privește amintirea unor vise. Și în al doilea tip de vise - visele ce reflectă activitatea corpului eteric - există mișcări ale globilor oculari; de aceea, pot să apară uneori imagini hipnagogice: evenimente, ființe sau decoruri ale lumii eterice. Imaginile hipnagogice se derulează foarte repede și sunt haotice, fără legătură unele cu altele. Începând cu cel de-al treilea tip de vise, mișcările globilor oculari (REM) încetează aproape total. În momentul în care corpul sufletului devine autonom și pătrunde în palierul cuantic personal, fizionomia celui care doarme se modifică. După ce încetează mișcările globilor oculari (REM), chipul omului pare umbrat de o nuanță de stupefacție. În această fază, chipul omului dobândește o expresie fizionomică "tâmpă" datorită faptului că eul trupesc nu prea înțelege ce se întâmplă. Faptul că ceva din ființa omului dispare brusc, depășește capacitatea de înțelegere specifică eului trupesc.

Imediat după ce senzația de stupefacție este depășită, expresia fizionomică a celui care doarme este de încruntare - eul trupesc este convins că se petrece ceva situat dincolo de puterile sale; ceva ce nu poate controla. La reîntoarcerea corpului sufletului, chipul celui care doarme își modifică iarăși expresia. Astfel, după stupefacție și încruntare, survine a treia expresie fizionomică importantă: expresia de a se apăra sau de a răspunde la reproșuri. Această expresie este identică cu cea a unui om aflat în stare de veghe, care se apără de acuzațiile ce i se aduc. De fapt, întors din lumile superioare, corpul sufletului aduce diferite acuzații eului trupesc. Evident, de această dată, răspunsurile la reproșuri sunt cam formale, datorită faptului că sufletul a înțeles că a greșit în existența trupească și comunică acest fapt eului trupesc, care se apără. De aici rezultă o expresie fizionomică specifică: chipul celui care doarme pare a se apăra, fără a scoate vreun cuvânt, de acuzațiile ce i se aduc. Uneori, cel care doarme poate vorbi în somn, dar, în acest caz, răspunsurile sale sunt neinteligibile. Totuși, amintirile corpului sufletului, discuțiile avute cu Îngerul Veghetor de suflet, nu sunt transmise prea clar în conștiința de veghe, care nu poate reține decât răspunsurile pe care le-a dat pentru a se apăra de acuzațiile că nu a respectat legile cosmice. De aceea visele rezultate în urma aventurilor nocturne ale corpului sufletului în propriul său palier cuantic sunt adesea neclare. Corpul sufletului nu stă în palierul său cuantic mai mult de un minut în fiecare noapte.

În schimb, despre al patrulea tip de vise se poate vorbi doar teoretic - cu titlu informativ. Despre aventurile nocturne ale corpului sufletului după trecerea prin Poarta Sufletului, în Lumea Sufletului lui Iisus Hristos, nu există prea multe amintiri care să fie reflectate în vise. Acest fapt se datorează trecerii prin Bariera uitării, care filtrează orice informație care ar putea constitui subiectul unui vis. Există și oameni care au vise cu caracter religios și care pot visa peisaje paradisiace. Totuși, corpul sufletului unui om mediu nu pătrunde prea des în Lumea Sufletului lui Iisus Hristos - poate pătrunde cel mult o dată pe lună. În consecință, chiar dacă ar exista astfel de vise, conștiința trupească nu le-ar putea integra experienței cotidiene.

Al cincilea tip de vise este generat de pătrunderea corpului duh în palierul său cuantic. În momentul în care corpul duh părăsește palierul cuantic material pentru a pătrunde prin Poarta duhului, expresia fizionomică a celui care doarme suferă o transformare radicală: ochii devin ficși, dați peste cap, concentrați între sprâncene. Expresia fizionomică nu mai reflectă încrâncenare, stupefacție sau încruntare, ci inocență. Acesta este singurul moment în care chipul unui om care doarme se destinde - uneori este zâmbitor. Cu limitările de rigoare, același fenomen se produce la moarte. Corpul duh pătrunde în lumea duhurilor - în lumea astrală - cel puțin o dată pe noapte. Uneori, corpul duh poate pătrunde chiar de trei sau patru ori pe noapte în lumea sa. Cumulat, de-a lungul unei nopți de somn, corpul duh poate să stea chiar și 30 de minute în lumea duhurilor.

În fine, al șaselea tip de vise poate fi caracterizat prin absența totală a oricărei activități: nu există mișcări ale globilor oculari, nu există amintiri, chiar și vagi. Normal, în momentul în care spiritul pleacă prin Poarta spiritului, omul nu mai visează deloc - acesta este **somnul fără vise**. Și spiritul poate pătrunde în lumea sa de mai multe ori pe noapte. Cumulat, poate sta în lumea spiritelor între un sfert de oră și o jumătate de oră, în fiecare noapte.

TRECEREA PRIN POARTA MORȚII

Redescoperirea de sine

Ultimul act al existenței omului în lumea materială este **marea trecere** - moartea. Imediat după ce a trecut **dincolo**, fiecare om se redescoperă pe sine însuși - cel care a fost, este și va fi. Fiecare om descoperă, de asemenea, că, de-a lungul existenței încarnate, a fost acoperit și învăluit într-o multitudine de voaluri succesive.

Imediat după marea trecere, toate voalurile dispar, întrucât nu mai are ce să le susțină, căci personalitatea, fabricată de-a lungul existenței întrupate, intră în stare de disoluție. După marea trecere, fiecare om are o serie de trăiri - scurte străfulgerări cognitive, ca niște flashuri de cunoaștere. Străfulgerările cognitive nu sunt oferite în mod arbitrar de cineva aflat în exterior, ci reprezintă doar reconectarea fiecărui om la propria sa ființă atemporală. Redescoperirea de sine, imediat după momentul mării treceri, permite conectarea la un tip de cunoaștere diferit de cel realizat prin intermediul simțurilor și mentalului. Într-o fracțiune de secundă, orice om descoperă adevărul cu privire la sine și cu privire la cosmos. De fapt, orice om își reamintește totul.

Ca o consecință directă a mării treceri, fiecare om - chiar și cel mai materialist - își dă seama că identificarea ființei sale cu trupul material a fost o eroare. De asemenea, realizează și faptul că trupul a fost doar un instrument. Trupul a fost ca un palton pe care omul l-a îmbrăcat în momentul în care, prin naștere, a pătruns în lumea materială. Chiar în momentul în care conștientizează acest fapt, fiecare om se întreabă cum de-a fost atât de orb de-a lungul existenței întrupate. Se întreabă, de asemenea, cum de s-a lăsat "furat" de peisajul lumii materiale și de concepțiile ei specifice - cum de-a fost posibil să uite de sine. Apoi urmează pasul următor: omul înțelege foarte clar că scurta viață din lumea materială a avut un scop; de asemenea, înțelege că viața în trup material are un scop general pentru toți. Omul mai înțelege și faptul că, subsumată scopului general, viața sa personală trebuia să se ralieze scopului general.

Imediat după aceea, fiecare om înțelege și faptul că există o diferență imensă între dezideratele ce trebuiau atinse și ceea ce a realizat de-a lungul vieții. Cu alte cuvinte, înțelege că, în momentul nașterii în lumea materială, exista un plan ideal a ceea ce trebuia să facă. Acesta este **planul ideal al vieții**: planul adevărat. Planul adevărat nu a fost impus de nimeni altcineva decât de omul însuși. Omul însuși, înaintea nașterii în lumea materială, a pregătit cu minuțiozitate totul, pentru a-și împlini scopul personal și pentru a se integra scopului general al umanității. Planul ideal este structurat adânc chiar în ființa sa interioară și reflectă ceea ce trebuia să facă, pentru a

fi în acord cu cosmosul. Pentru ca un om să fie în acord cu cosmosul, trebuie să respecte Legile divine. Dacă ar respecta Legile divine, omul s-ar integra în Firea lucrurilor, în Ordinea cosmică, și ar împlini planul ideal, devenind astfel o Cruce de Om - un om care își poartă crucea și devine una cu ea. De cealaltă parte, este ceea ce a făcut omul de-a lungul existenței în lumea materială, când a încălcat, într-un fel sau altul, Legile cosmosului. Acesta este **planul realizat**. Între planul ideal și planul realizat există o imensă diferență de potențial. Diferența de potențial dintre cele două planuri poartă numele de **karma**. Sentimentul de rușine ce apare la orice ființă omenească imediat după marea trecere, este generat tocmai de diferența de potențial între ceea ce trebuia să facă și ceea ce a făcut - între planul ideal și planul realizat.

Așadar, imediat după marea trecere, fiecare om înțelege că nu a respectat planul ideal, pentru a fi în armonie cu cosmosul. Iar atunci apare dorința profundă de a îndrepta ceea ce a greșit, pentru a fi în armonie cu sine însuși și cu cosmosul. În primele fracțiuni de secundă ce urmează mării treceri, fiecare om își îndreaptă, cum este firesc, atenția asupra sa și a ceea ce este în momentul prezent - în *prezentul continuu*. Iar atunci, fiecare om își amintește de trupul său. Conștientizând legătura cu trupul, fiecare om este cuprins de un sentiment de milă profundă față de sine. Fiecărui om i se pare, în acele momente, că se trezește dintr-un vis. Și nu din orice vis, ci dintr-un coșmar, în care se făcea că este "altcineva" - un personaj straniu, cu un comportament haotic, imprevizibil și derutant. Cu adevărat îngrozitor i se pare însă că acel "altcineva" nu este doar un personaj de vis. Omul înțelege că el însuși este acel "altcineva" și că nu este vorba de un vis, ci de propria sa existență în lumea materială. O existență care i se păruse cândva extrem de lungă.

Din starea în care se află, imediat după momentul morții, alături de propriul său trup devenit cadavru, orice om este zguduit interior: devine mut de uimire. Abia acum conștientizează cu adevărat ce a fost și ce a devenit. Stupefiat, cutremurat interior, orice om își contemplă pentru prima oară trupul din afară. Descoperă, evident, același trup pe care-l văzuse doar în oglindă ori în fotografii, prea grăbit să-l analizeze în detaliu, cu luciditate, de-a lungul existenței întrupate - un trup care deja zace inert, palid, fără viață, cu ochii semideschiși, goi, cu pleoapele ușor umflate. Trupul inert, părăsit de suflul vieții, pare o păpușă abandonată de păpușar.

La scurt timp după marea trecere, orice trup începe să emită mirosul specific al morții, care începe să se înstăpânească asupra conglomeratului de celule fizice. Orice om înțelege atunci că trupul nu mai este al său și că viața nu-i mai aparține. De fapt, înțelege că trupul n-a fost niciodată al său, iar viața nu i-a aparținut, deși așa crezuse. Atunci, orice om își poate reaminti motto-ul pe care, într-un fel sau altul, l-a urmat de-a lungul vieții. "Fac ceea ce vreau, pentru că sunt liber. Iar ceea ce vreau este să-mi fie bine. Nu dau nimănui socoteală pentru ceea ce fac. Nici chiar lui Dumnezeu..."

Totuși, doar la câteva momente după actul morții, chiar în fața angrenajului de celule care-i servise drept sălaș de-a lungul multor ani, ce i se păruseră lungi - dar, care, acum, i se par insignifianți în comparație cu eternitatea pe care o presimte - omul care deja a trecut prin poarta morții devine capabil să înțeleagă, în sfârșit, că totul i-a fost oferit. Nimic nu a fost al său: nici trupul, nici viața. Și, la urma urmei, nici ceea ce a făcut în lumea materială nu i-a aparținut în totalitate. Toate sunt bunuri ale cosmosului, nu ale omului. Cosmosul este cel care a dăruit ceva omului: trupul, viața,

sănătatea, puterea, cinstirea, bogăția. Omul trebuia doar să le mențină intacte, pentru a fi ca la început. Abia în secunda în care își vede trupul inert, cu ochii pustii și goi, pe om îl încearcă dorința de a face bilanțul scurtei vieți ce i s-a hărăzit. Ca un resort, în doar câteva fracțiuni de secundă, omul își amintește toate discuțiile sale cu prietenii, cu cunoștințele, cu familia, cu inamicii, cu necunoscuții. Își reamintește fiecare faptă, fiecare vorbă, fiecare sunet, fiecare gând. Aude tonalitatea vorbelor sale, aude gândurile ce sălășuiesc vii, în spatele sunetelor pe care le articulase. Revede fiecare faptă a sa. Pare că amintirile vieții ce abia se încheiase, se revarsă, dintr-o dată, în conștiința sa. Amintirile atât de vii și de limpezi îl atrag pe om ca un magnet.

Într-o fracțiune de secundă, orice ființă omenească care deja a trecut prin poarta morții revede toate experiențele vieții derulându-se cu repeziciune, în timp ce continuă să dialogheze cu sine însuși - precum Hamlet dialoga cu craniul tatălui său.

☞ Alchimia aurică a morții ☞

Din punctul de vedere al structurii aurice a ființei umane, moartea survine în momentul în care vibrația energetică - culoarea, sunetul și mirosul - a steluței sufletului, situată la nivelul laringelui, devine identică cu cea a corpului sufletului.

Pentru a explica resorturile acestui proces subtil trebuie reamintit că, la naștere, sufletul - sămânța sufletului care este situată la nivelul laringelui - are o anumită culoare, o anumită "melodie", adică un anumit "zgomot de fond" și un anumit miros. Imediat după prima respirație a fătului se naște corpul sufletului, ce învăluie omul ca o pelerină care se subțiază spre partea inferioară. Viața unui om, mai precis experiențele vieții sunt cele care conferă corpului sufletului o anumită culoare. În funcție de comportamentul omului, corpul sufletului se deschide sau se închide la culoare. De asemenea, își modifică sunetul și mirosul. În mod firesc, cele două elemente ce țin de ansamblul denumit suflet nu au același nivel energetic - nu au aceeași culoare, același sunet și același miros. Steluța sufletului are un anumit nivel energetic, o anumită lungime de undă și frecvență, în timp ce corpul sufletului are alta. În momentul în care cele două elemente dobândesc aceeași culoare, același sunet și același miros, survine moartea.

În cele ce urmează va fi vorba doar despre moartea naturală, iar nu despre cea provocată de accidente. Cel mai adesea, în cazul accidentelor, moartea survine fără să existe o identitate de culoare, sunet și miros între steluța sufletului și corpul sufletului. Cu cinci-șase zile înaintea morții naturale apare pecetea morții, care nu apare întotdeauna în cazul accidentelor.

După cum se poate remarca, moartea nu este programată într-un mod inevitabil. Moartea survine doar în momentul în care sămânța sufletului dobândește aceeași culoare, sunet și miros cu corpul sufletului. Doar modul de comportament al omului și liberul său arbitru determină, în final, rezonanța energetică a celor două elemente. Conștientizarea erorilor și iertarea (inclusiv autoiertarea) determină, în cele din urmă, identitatea energetică între steluța sufletului și corpul sufletului. Doar astfel survine moartea naturală.

Există mulți oameni în vârstă, grav bolnavi, supuși la suferințe grele, care "refuză" să moară. Datorită unor erori pe care nu doresc sau nu pot să le conștientizeze,

mulți oameni nu-și pot găsi odihna, iar acest fapt de nedorit pare să se întâmple destul de des. Abia în momentul în care un om reușește să conștientizeze anumite fapte greșite pe care le-a provocat poate părăsi suferința ce-l împiedică să treacă într-o lume mai bună și mai înțeleaptă. Faptul că un om încă se mai chinuie pe un pat de spital, la o vârstă înaintată, este semnul cel mai clar că există ceva care-l împiedică să facă marea trecere. Iar acest ceva nu este atât de misterios precum s-ar crede, ci este doar incapacitatea de a ierta din iubire sau de a se ierta pe sine pentru anumite fapte și stări ale trecutului și de a se ruga lui Dumnezeu pentru a fi iertat.

În ultimele momente ale existenței încarnate, câteva clipe înaintea actului final, la toți oamenii, corpul haric al plaselor mesianice se activează brusc și începe să vibreze; la început foarte încet, ca un susur de izvor, apoi mai puternic și mai amplu, ca o apă curgătoare ce vine năvalnic spre stăvilare. Datorită faptului că, prin activarea corpului haric al plaselor mesianice, încep să-și conștientizeze karma, mulți oameni încep să plângă; sunt plini de groază și au remușcări. Cel mai pregnant sentiment este cel de rușine. De fapt, oamenii încep să-și conștientizeze erorile cu câteva ore înaintea actului final. În ultimele ore ale existenței încarnate, conștientizând karma, oamenii încă pot cere iertare sau pot trimite vorbe de împăciuire celor față de care au greșit. Este foarte important ca înaintea actului morții, oamenii să se spovedească sau să fie asistați de un preot. În acele ultime momente ale vieții terestre, oamenii își pot diminua petele karmice existente la nivelul corpului sufletului. Înaintea actului morții, fiecare om trebuie neapărat să se roage.

Moartea, ca fenomen biologic, durează doar câteva fracțiuni de secundă. Această perioadă pare totuși foarte lungă pentru cel care trece prin ea, datorită faptului că elementele aurice, care au coabitat împreună o viață întreagă, se desprind unele de altele. Principalele elemente aurice au tendința naturală de a rămâne unite și de a funcționa la fel ca și până atunci, dar, indiferent de tendința lor, procesul este ineluctabil. În secunda morții, inima aurică, care cu aproximativ cinci-șapte zile înainte de momentul morții devine din ce în ce mai închisă la culoare, încetează să mai pulseze. Evident, tot atunci se oprește și inima fizică. Concomitent, corpul sufletului și steaua sufletului dobândesc aceeași culoare, același sunet și același miros. Sunetul ce se aude în acele momente este un Tiii... prelung, ce reverberează ca un ecou.

În momentul în care survine moartea biologică, toate structurile aurice exterioare se sting. Primul care își încetează activitatea este, desigur, corpul material. După câteva fracțiuni de secundă, urmează și corpul eteric, iar chakrele se închid, devenind ca niște bulbi de ceapă. În același timp, energia de viață se retrage din nadisuri. Corpul emoțional, corpul astral, corpul mental inferior, corpul mental superior, corpul spiritual, corpul conștiinței și corpul conștientiei încetează să mai funcționeze. Ele se sting și sunt absorbite prin intermediul chakrelor în corpul sufletului.

În acest moment "astral" are loc un eveniment de excepțională importanță: se produce stingerea corpului mental; omul pierde toate capacitățile intelectuale pe care le avea în timpul vieții. În lumea de dincolo, omul nu are nevoie de corpul mental -, cunoașterea și înțelegerea fiind asimilate instantaneu, intuitiv, pe alte căi. Astfel, omul redevine copil, iar aura sa devine argintie (să ne amintim acel îndemn rostit acum 2000 de ani de către Iisus Hristos: "dacă nu veți fi precum copiii, nu veți putea pătrunde în Împărăția Cerurilor"). Acest eveniment important se reflectă și în dinamica aurei

exterioare, care își trăiește ultimile momente. În câteva fracțiuni de secundă, corpul conștiinței și corpul conștienței se unesc cu corpul haric al plaselor mesianice. În această stare, corpul sufletului se situează, din punctul de vedere al alchimiei aurice, la nivelul unui corp duh alb - ca și cum omul ar fi centrat în ajna chakra. În acest moment, creștinii pronunță numele lui Iisus Hristos.

Imediat după momentul morții, corpul sufletului devine depozitarul tuturor experiențelor vieții. Conștiința se centrează, de asemenea, la nivelul corpului sufletului. Omul devine astfel un corp suflet. Din feericul angrenaj de culori, lumini, sunete și mirosuri care era structura aurică a ființei umane în timpul existenței materiale, nu mai rămâne decât fantoma albicioasă a corpului sufletului; la nivelul acestei structuri, ca particularitate fizionomică, se mai observă doar ochii - care păstrează aceeași expresie și intensitate a privirii din timpul vieții.

După cum se poate remarca, până în acest punct nu a fost menționat corpul duh, ci doar sufletul - mai precis, corpul sufletului. În primele momente ce urmează morții, sufletul devine posesorul tuturor energiilor modulate informațional, aspirate din straturile aurice exterioare. Sufletul, pentru o scurtă perioadă, devine independent și autonom. Tot ce este omul este transferat sufletului. Iar dacă cineva ar întreba sufletul cine este, dacă îi este frică de moarte sau dacă este muritor, acesta ar răspunde că este aceeași personalitate din timpul existenței întrupate, că simte o groază nespasă în fața morții și că este muritor. Ceea ce constituie adevărul curat. Sufletul, ca element nepermanent este, într-adevăr, muritor, își simte sfârșitul foarte aproape, iar senzațiile pe care le resimte omul - mai corect, conștiința omenească situată în aceste momente la nivelul corpului sufletului - nu sunt de invidiat, ci dimpotrivă. Sufletul este acel element al ființei umane care, știindu-se muritor și limitat în spațiu și timp, transmite conștiinței caracteristicile sale fundamentale. Câteva momente după actul morții, omul este centrat chiar în acest element și percepe acut senzațiile și angoasele sale, pe deplin întemeiate.

În prima fază a morții - în primele fracțiuni de secundă ce preced morții și în primele fracțiuni de secundă ce urmează - are loc un fenomen dureros, în care omul se disociază brusc. Fenomenul apare ca o scindare, omul privind cele ce se desfășoară în jurul lui din două corpuri diferite. Pe de-o parte, încă mai percepe realitatea materială prin ochii fizici, iar pe de altă parte privește prin intermediul corpului sufletului, de care începe să-și amintească "ca prin vis". Primele secunde după momentul morții, omul încă rămâne centrat în corpul fizic: el vede, aude, percepe tot ce se petrece în jur, dar nu mai poate reacționa la nici un fel de stimuli. Absorbția tuturor energiilor modulate informațional la nivelul corpului sufletului provoacă celui care moare senzația că este aspirat cu viteză foarte mare. Mulți oameni au senzația că sunt aspirați cu mare viteză printr-un tunel îngust sau printr-un canal. Alții au impresia că zboară printr-o peșteră cu mai multe ieșiri, plină cu stalactite și stalagmite uriașe. Unii oameni părăsesc trupul material prin piept, alții prin deschizătura energetică situată între picioare, alții par a ieși prin chakre. Există oameni care, pur și simplu, se ridică din trup, ca o "fantomă". Mulți oameni văd lumea de dincolo, rude sau prieteni, cu ceva timp înainte de momentul efectiv al morții.

Acest proces declanșează, ca un resort, retropanoramarea vieții - un flash cognitiv instantaneu, prin care omul își revede existența terestră, derulându-se ca un

fulger. Flashul cognitiv este oarecum independent de om, nefiind creat special pentru ca acesta să înțeleagă ceva - acest fapt se va produce mai târziu, la momentul potrivit -, ci este doar un simptom provocat de stingerea corpurilor aurice exterioare și de resorbirea informației remanente la nivelul corpului sufletului. Uneori, și în decursul existenței încarnate, în cazul unor accidente sau pierderi ale cunoștinței, un om poate retrăi într-o fracțiune de secundă experiențele avute până în acel moment. Acest fapt se datorează aceluiași fenomen auric; de această dată, fiind vorba despre o întrerupere temporară, totul reintră în normal. Acest resort intim pare că se declanșează automat în toate cazurile în care atât trupul, cât și sufletul sunt puse în pericol. În acele momente de cumpănă, toate experiențele vieții stocate la nivelul corpurilor aurice exterioare sunt “transferate” instantaneu, prin chakre, în suflet.

Retropanoramarea vieții - reamintirea tuturor evenimentelor vieții -, printr-un flash cognitiv de mare intensitate și dramatism, este cântecul de lebedă al unei ființe umane încarnată în lumea materială.

☞ “Eu prin tine și tu prin mine” ☞

Panorama fenomenelor complexe ce au loc la nivelul structurii aurice a celui care moare este destul de greu de surprins în numai câteva cuvinte. Procesul morții este un proces complex, ce poate fi urmărit din mai multe perspective distincte.

Cel care trece prin poarta morții are propriile sale trăiri, dar paralel cu derularea trăirilor personale, variabile în funcție de fiecare individ, paralel cu procesele aurice ce se desfășoară cu o viteză extraordinară, în vecinătatea omului, în lumea eterică, au loc o mulțime de evenimente la care iau parte ființele îngerești. Ele ajută în trecerea omului spre lumea de dincolo, iar în acest scop, la fel ca și preoții din lumea materială, îndeplinesc o mulțime de acte rituale.

Toate evenimentele ce vor fi descrise în cele ce urmează se produc extrem de rapid. Ele premerg și urmează momentului morții biologice. Actele ceremoniale, precum și “recuzita” folosită cu acest prilej sunt în legătură directă cu nivelul evolutiv al omului care moare. Întregul ceremonial se petrece în lumea eterică, alături de trupul defunctului, indiferent de evenimentele ce se produc în lumea materială. Astfel, în momentul opririi inimii aurice, care se produce aproape concomitent cu oprirea inimii fizice, la nivelul lumii eterice își face apariția Doamna în Negru, urmată de cele trei Ursitoare. Aceste ființe au fost prezente și la nașterea omului în lumea materială. Doamna în Negru poate fi considerată complementară Doamnei în Alb, care apare la naștere sau poate fi aceeași ființă cu altă înfățișare. În momentul opririi inimii aurice, Doamna în Negru ține în mână o Carte formată dintr-o energie luminoasă, iar cele trei Ursitoare țin ceva ce seamănă cu semnele de carte, dar formate din linii de lumină, ce au aceeași culoare ca și Cartea. Uimitor, culoarea Cărții este identică cu culoarea sămânței sufletului omului care moare. Cele trei semne de carte (bucăți lunguiete de lumină) au aceleași culori și aceleași luminozități ca petele karmice ale corpului sufletului. După ce Doamna în Negru oprește inima aurică, muribundul vede rude sau prieteni defuncți care îi vin în întâmpinare. Omul simte atunci o toropeală sfâșietoare, ca un leșin dulce.

La câteva minute după oprirea de către Doamna în Negru a inimii aurice, începe desprinderea omului de toată ființele de care a fost legat în timpul vieții. De-a lungul

vieții, omul a fost legat energetic - cel mai adesea prin cordoane de lumină - de ființe omenești încarnate, de animale, de vegetație, dar și de ființe îngerești din ierarhia Fiilor Luminei (Îngeri Veghetori, Îngeri Ocrotitori etc), de spirite bune ale naturii (Zaurdarii), sau, după caz, de ființe din ierarhia Fiilor Întunericului (Dree) sau de spirite rebele ale naturii (Lorehh). La moarte, legăturile energetice cu aceste ființe se rup. De asemenea, particulele energetice ale ființelor Ashpan-Lorehh sau Ashpan-Dree se desprind de aura omului.

Primele care se desprind de om sunt spiritele bune ale naturii (Zaurdarii), care l-au sprijinit pe om de-a lungul vieții. În momentul întreruperii legăturilor energetice cu spiritele bune ale naturii, omul resimte în interiorul său o dorință imensă de a se contopi cu natura, căreia îi înțelege, în sfârșit, însemnătatea și splendoarea. Unii oameni au dorința imensă de a revedea un răsărit de soare, alții au dorința imensă de a revedea munții, marea, un copac înflorit sau un câmp plin de flori. În ceea ce s-ar putea denumi "salutul elementelor", fiecare dintre spiritele bune ale naturii apare alături de defunct, se ridică deasupra sa, cam la 2-3 metri, și își mișcă mâinile ca un dirijor care dirijează o mare orchestră. Spiritele bune ale naturii par să-l salute în felul lor pe om, în timp ce elementele naturii - apa, pământul, aerul sau focul - se manifestă în modul lor caracteristic. În acele momente, se poate remarca chiar și de către oamenii care stau la căpătâiul defunctului că, de jur împrejur, copacii foșnesc într-un fel diferit, vântul bate altcumva, norii se risipesc și răsare soarele. Alteori, are loc fenomenul invers: soarele se ascunde în nori și începe să plouă, marea poate fi mai agitată sau mai blândă, copacii din jur foșnesc amenințător, iar acest fapt poate fi pus în legătură cu senzațiile pe care le încearcă omul, ca suflet. Aceste fenomene pot fi - cel puțin din punct de vedere meteorologic - imposibile ori ilogice, dar aproape fiecare om care a fost prezent la căpătâiul unui defunct își poate da seama de faptul că au loc fenomene destul de bizare. De altfel, există în popor multe confirmări ale acestor fenomene, mai ales în mediile rurale, unde legătura cu natura este foarte strânsă. Când plouă, sătenii spun că plânge defunctul, iar în momentul în care răsare soarele dintre nori, sătenii spun că a murit în pace și că "a fost primit de Dumnezeu, sărmanul, că a fost om bun".

După desprinderea spiritele bune ale naturii are loc desprinderea spiritelor întunecate ale naturii: Ashpan-Lorehh. Este interesant de remarcat faptul că, la moarte, în fața omului, nu se prezintă toate spiritele naturii Ashpan-Lorehh, ci doar reprezentanții acestora - care sunt șefi ai unor grupări, în funcție de elementul pe care-l întrupează. În acele secunde, reprezentanții Ashpan-Lorehh dobândesc, pentru scurt timp, un trup de formă umanoidă, cu o anumită înfățișare. Acesta este singurul moment în care un Ashpan poate dobândi - chiar și pentru câteva secunde - un trup de formă umanoidă. În restul timpului, ființele Ashpan sunt lipsite de trupul de formă umanoidă, ființa lor fiind disipată sub forma unor particule în tot universul. Astfel, când apar reprezentanții grupărilor Ashpan-Lorehh (ființele din lumea eterică folosesc termenul de "națiuni"), este ca și cum ar fi prezente mii și mii de alte ființe. În ființa fiecărui reprezentant al unei grupări Ashpan-Lorehh se aud mii și mii de voci, care se foiesc neliniștite și nerăbdătoare, iar impresia unui asemenea eveniment este copleșitoare.

În momentul în care, pentru prima oară în viața unui om (foarte devreme, în copilărie), se produce conexiunea aurică cu ființele Ashpan-Lorehh, reprezentanții acestora se prezintă în fața aceluși om și își așază mâna stângă pe piept și mâna dreaptă

în dreptul unei chakre. În acel moment, chakrele, care anterior arătau ca niște bulbi de ceapă, se deschid și încep să funcționeze. La moartea omului se produce același fenomen: ființele Ashpan-Lorehh - mai precis, reprezentanții acelor grupări - apar în fața omului și își așază mâna stângă pe piept și mâna dreaptă în dreptul unei chakre, rostind în limba akhatakha: **HE RE MI**, adică “**Eu prin tine și tu prin mine**”. În momentul în care-și ridică mâna de pe chakră, se produce o flamă multicoloră, care reflectă culorile petalelor chakrei. Apoi rostesc **SENE SENE TORII**, adică “**Închide-te, închide-te, Poartă**”, moment în care, “ascultătoare”, chakra se închide, devenind ca un bulb de ceapă. Apoi repetă operațiunea cu toate celelalte chakre.

După ce se încheie “defilarea” ființelor Ashpan-Lorehh, prin fața omului se perindă ființele luciferice Ashpan-Dree. Procesul desprinderii ființelor Ashpan-Dree este analog celui din cazul ființelor Ashpan-Lorehh. Este un spectacol de lumină și culoare, fiecare dintre aceste ființe provocând fulgere între aura lor și cea a omului, urmate de sunete sau de melodii și de parfumuri. Și ființele Ashpan Dree rostesc aceeași frază : **HE RE MI**, adică “**Eu prin tine și tu prin mine**”.

După ce ființele Ashpan se desprind, omul rămâne gol-goluț. Evident, de-a lungul vieții, aura omului a fost “îmbogățită” de “darurile” ființelor Ashpan. Mult mai grav este însă faptul că aura omului a fost “îmbogățită” și de “darurile” imprimate de ființele întunecate din categoria Dree. Aura omului care, de-a lungul întregii vieți, a interacționat cu ființele întunecate, păstrează influențele primite, care devin zestrea sa personală.

La scurt timp după desprinderea de ființele Ashpan, se produce desprinderea omului de lumea animalelor și a vegetalelor, care nu necesită vreo pregătire prealabilă. În acele momente, animalele din apropierea defunctului se pot manifesta neprevăzut și haotic; mai ales câinii - în special, cei apropiați defunctului -, se pot manifesta straniu, uneori înfricoșător. Omul se desparte de ei în plan auric, iar legăturile energetice se rup. Este interesant de remarcat faptul că, în momentul desprinderii de elementele animale, pot să apară în fața defunctului animale din palierul astral - de exemplu, câini morți anterior, pe care, de multe ori, acesta îi vede și îi strigă pe nume.

Urmează apoi desprinderea celui ce deja a trecut prin poarta morții de oameni, de toți cei dragi, care sunt sau nu în apropiere, de toți cei cu care a fost în relații strânse în timpul vieții. Toate corzile luminoase aurice se rup. Conexiunile aurice interumane, de la nivelul chakrelor sau de la nivelul corpurilor aurice, se frâng brusc, iar defunctul resimte intens o senzație de rupere.

Datorită ruperii aurice de cei dragi, omul resimte o durere sufletească acută, sfâșietoare, acesta fiind cel mai delicat moment al mării treceri. În conformitate cu timpul lumii materiale, toate aceste evenimente se desfășoară câteva secunde după moartea fizică.

❧ Confruntarea pentru suflet ❧

La scurt timp după momentul morții biologice are loc un alt eveniment de maximă importanță: omul, ca suflet, rămâne singur. Omul este cu adevărat singur: este el însuși - sufletul, personalitatea terestră. Acesta este momentul suprem al cunoașterii adevărului: omul nu mai este influențat în nici un fel, nu mai există nici o conexiune

interumană de forma unui cordon de lumină, iar pecetele de pe ochi, gură, nas și urechi sunt dizolvate. În acest moment, omul se înțelege în sfârșit pe sine; înțelege de ce s-a încarnat și înțelege care este adevărul cu privire la persoana sa. Înțelege, de asemenea, faptul că s-a încarnat pentru o perioadă limitată de timp în lumea materială și înțelege, dacă a fost materialist convins, că dincolo de lumea pe care o considera unică, mai există altele.

Dacă, de-a lungul vieții, oamenii au intrat sub influența ființelor Lorehh sau Dree, nivelul lor energetic a scăzut considerabil, iar structura aurică a fost acoperită cu noxe. După moarte, toate ființele întunecate își cer răsplata, iar răsplata nu poate fi decât corpul sufletului - stratul auric care a fost influențat cel mai mult și care, în consecință, vibrează energetic în sintonie cu ființele respective. "Răsplata" acestor ființe este chiar corpul sufletului, care în mod natural, după moartea omului, se separă de trup. Prin rezonanța aurică formată în timpul vieții, corpul sufletului respectivului om aparține, oarecum de drept, ființei întunecate cu care a realizat contactul. Entitatea întunecată dorește să preia corpul sufletului omului ca pe un sclav și să-l ducă în lumea ei. Acestei practici i se opune însă Îngerul Mihail, care, în fruntea Oștirii sale cerești, încearcă să împiedice, prin luptă, ființele întunecate să preia (să fure) corpul sufletului oamenilor.

După cum a fost menționat, rezonanța energetică dintre steluța sufletului și corpul sufletului declanșează un sunet, care reverberează ca un ecou de-a lungul și de-a latul lumii eterice. Acest ecou determină deschiderea instantanee a Porților ce separă lumea eterică de celelalte paliere cuantice: Poarta 1, prin care pătrund Fiii Luminii și Poarta 2, prin care pătrund Fiii întunericului. Dacă omul este încărcat auric pozitiv, se deschide mai întâi Poarta 1 și apar Fiii Luminii, dar dacă omul are multe noxe negative se deschide Poarta 2, caz în care apar primii Fiii întunericului. Depinde de ce categorie de ființe îngerești este omul în rezonanță energetică. La moartea oricărui om se deschid ambele Porți; este însă esențial ce Poartă se deschide prima: Poarta 1 sau Poarta 2. Întotdeauna, una din Porți se deschide cu câteva fracțiuni de secundă înaintea celeilalte. Pentru un om întrupat, diferența de câteva fracțiuni de secundă este insignifiantă, dar pentru ființele îngerești este extrem de importantă. Dacă Poarta 1 se deschide cu câteva fracțiuni de secundă înaintea Porții 2, omul este salvat. Totul este în funcție de bagajul auric cu care omul trece dincolo.

În cazul în care omul este încărcat auric pozitiv și este în rezonanță cu Fiii Luminii, Poarta 1 se deschide prima. Undeva, în partea stângă a omului, la o distanță de 15-20 de metri, în lumea eterică apare o deschidere uriașă. Această deschidere se prezintă ca o pânză formată din fumuri multicolore și parfumate. Prin Poarta 1 apar mii și mii - uneori zeci de mii - de Fii ai Luminii, care se mișcă cu o rapiditate incredibilă. Aceste ființe par a fi constituite - la fel ca toate ființele care apar în lumea eterică - din lumină. Fiii Luminii au trupuri de lumină impresionante, din care emană mii de străluciri. Privite de aproape, dincolo de strălucirea feerică a trupului de lumină, aceste ființe emană forță. Ele formează ceea ce în lumea eterică se numește Oastea Îngerului Mihail.

Îngerii care formează Oastea Îngerului Mihail sunt impozanți; au ochii verzi sau albaștri, nasul drept, fața formată din lumină albă, marmoreană, buzele roșii ca mărganul, conturate delicat. Unii poartă părul doar până la umeri. Alții poartă părul

foarte lung, aproape de șolduri. Veșmintele lor par a fi formate din aburi multicolori. Toate aceste ființe au platoșe și coifuri asemănătoare cu cele purtate de soldații romani din antichitate. Ca arme, poartă în mâini săbii de lumină. Ostașii Îngerului Mihail vin în șiruri concentrice de 7, 14, 21 de membri. Primul dintr-un șir poartă în mână un stindard, pe care se află desenate înscrisuri formate dintr-o lumină orbitoare. Picturile de pe pereții bisericilor ortodoxe reflectă cum nu se poate mai exact ținuta hieratică a acestor ființe care apar în lumea eterică, cu excepția aripilor. Imaginea Sfântului Gheorghe în lupta sa cu balaurul, ilustrată în frescele bisericilor, este edificatoare cu privire la modul în care se prezintă aceste ființe în lumea eterică.

Puțin mai târziu, cu un decalaj de câteva fracțiuni de secundă după timpul nostru, se deschide și Poarta 2, prin care pătrund formațiuni asemănătoare ca dispunere, formate din Fii ai Întunericului. Ființele întunecate revendică sufletul celui care tocmai își părăsise trupul. Ele aduc felurite argumente, afirmând că sufletul omului respectiv le aparține. De exemplu, omul, în decursul existenței sale, s-a lăsat condus de acele porniri și vicii ce reprezintă caracteristici ale ființelor luciferice. Totuși, datorită faptului că Poarta 1 s-a deschis prima înseamnă că omul nu este pierdut; în ansamblu, omul în cauză posedă și un bagaj de fapte bune.

Ostașii din Oastea Îngerului Mihail fac cercuri concentrice în jurul sufletului (este vorba despre corpul sufletului, ce conține ființa omului), respingând orice pretenție a ființelor întunecate. Atunci începe o bătălie în sensul concret al cuvântului, pe care, orice om, dacă o vede, n-o poate uita în veci. Ființele întunecate atacă pozițiile Fiilor Luminii. Aflat la mijloc, omul privește neputincios și înspăimântat la ceea ce se desfășoară în jurul său. Taberele beligerante au cam aceleași tipuri de arme și aceleași tactici. Lupta între doi ostași beligeranți se dă față în față (doar față în față). Ostașii din fiecare tabără levitează la o distanță mai mică ori mai mare de solul lumii eterice. Uneori, numărul ființelor care se luptă între ele depășește câteva zeci de mii. Deseori apare în luptă însuși Îngerul Mihail. Îngerul Mihail este cea mai puternică și cea mai impozantă ființă îngerească care poate fi văzută în “ceruri”. Capacitățile sale ființiale, de Înger al Puterii, sunt cu mult mai mult decât își poate imagina un om.

Imaginile prezentate în filme sau în jocurile electronice - imagini care sunt preluate din “inconștientul” colectiv al umanității și prelucrate potrivit standardelor tehnicii actuale, omul nefiind capabil de a crea ceva ce nu există în cosmosul spiritual - sunt palide copii ale evenimentelor dramatice care se desfășoară în timpul unei asemenea înfruntări. Lupta care se dă între cele două armate este înspăimântătoare pentru orice privitor. Scurt-circuitele și flamele luminoase, ce se formează instantaneu atunci când se lovesc două săbii de lumină, au puterea a nenumărate fulgere din lumea materială. Se aud zgomote și trosnituri, pe care urechea omenească cu greu le poate suporta și care nu există în lumea materială. Zgomotul unui mari căderi de apă, precum cascada Niagara, nu este decât o mică șoaptă în comparație cu zgomotele ce se aud în răstimpul unei asemenea încheștări de forțe cosmice.

Uneori, se întâmplă ca doi îngeri-ostași, unul dintr-o tabără, altul din cealaltă, să se încheșteze, lovindu-se reciproc fără cruțare, până ce cad de sus, de la nivelul unde se bat, în solul eteric, făcând cratere imense. Pământul lumii eterice scrâșnește cumplit, dar cei doi îngeri apar printr-o altă parte, zeci de metri mai încolo, continuându-și lupta. Îngerii aflați în luptă reacționează aproape instantaneu și, uneori, par să se

multiplie în multe poziții, ca într-un clișeu cinematografic derulat cu încetinitorul. Îngerul Mihail se poate multiplica, putând fi observat simultan în multe locuri. Există răniți - în mod efectiv - de ambele tabere. Unele trupuri de îngeri sunt pur și simplu spulberate datorită loviturilor primite. În momentul în care un astfel de trup de lumină este spulberat, pare a se împrăști într-o explozie de lumină formată din mii și mii de fragmente; instantaneu, spiritul său, sfera strălucitoare plasată la nivelul pieptului, dar într-o altă poziție decât la oameni, părăsește fulgerător lumea eterică, fiind absorbit într-o dimensiune necunoscută. Este mai mult decât uimitor faptul că, doar la câteva secunde distanță după timpul oamenilor, aceleași ființe îngerești reapar în trupuri noi pe câmpul de luptă al înțeleștării și continuă imperturbabile bătălia.

Privitorul resimte atât durerea morală a unei astfel de înțeleștări, cât și durerea corporală a beligeranților - este, desigur, vorba despre corpul de lumină al ființelor ce se înfruntă. În fond, corpul în care se manifestă ființele în lumea eterică este echivalent corpului fizic al oamenilor din lumea materială. O astfel de bătălie, ce se dă pentru fiecare suflet de om care moare, este de un dramatism fără seamăn. La fel de dramatică este însă jertfa Fiilor Luminii, care apără astfel sufletul omului, chiar și al celui mai păcătos.

Aceste lupte se dau secundă de secundă în lumea eterică - de fiecare dată când moare un om. Toți oamenii trec prin așa ceva. O ființă îngerească din ierarhia Fiilor Luminii luptă pentru om până la ultima suflare - pentru a folosi o formulare tipic pământească -, întrucât rațiunea sa supremă de a fi este respectarea poruncilor lui Dumnezeu și apărarea oamenilor. Puritatea, bunătatea, iubirea și respectarea poruncilor lui Dumnezeu sunt calitățile de bază ale Fiilor Luminii, despre care oamenii nu-și pot face nici cea mai mică idee, fiind prea implicați în ansamblul de concepții specifice lumii terestre.

Lupta eternă între două principii cosmice, lupta eternă între frați - unii luminoși, alții întunecați -, se constituie a fi de timpuri și perioade, de eoni și cicluri cosmice, fundamentul cosmosului spiritual.

❧ Inima ființei omului ❧

Dacă se întâmplă ca sufletul să fie furat de către ființele întunecate, atunci experiențele vieții omului - stocate în acel moment la nivelul sufletului - s-ar pierde. Se poate considera că omul a trăit degeaba.

De fapt, ceea ce interesează cel mai mult ființele întunecate este atât corpul sufletului unui om - uneori ființele întunecate se mulțumesc și cu porțiuni din corpul sufletului -, cât mai ales **inima ființei sufletești**, chakra de forma unei sfere situată în interiorul corpului sufletului. În inima ființei sufletești se află stocate toate energiile modulate informațional, rezultate în urma experiențelor vieții. Inima ființei sufletești este "amintirea a toate".

Furând sufletul omului - corpul sufletului, porțiuni din el sau chiar inima ființei sufletești -, ființele întunecate pot folosi experiența de viață a aceluia om în scopuri proprii. Întrucât, singure, nu au posibilitatea de a trăi în trup material și, prin urmare, de a acumula experiență de viață, ființele întunecate au o nevoie vitală de suflete omenești. Omul căruia i-a fost furat sufletul - chiar înainte ca suma experiențelor

acumulate în timpul existenței întrupate să fie aspirată în corpul duh - se vede nevoit să constate că a trăit degeaba și că tot ce a realizat în timpul vieții terestre nu-i mai aparține. În acest caz, omul se prezintă la fel ca la începutul existenței încarnate, când era doar un spirit înveșmântat într-un corp duh, care nu-și formase încă sufletul. Sufletul este ca un palton pe care omul îl îmbracă când se încarnează și pe care-l dezbracă în momentul în care moare. Dar, înainte de a-l părăsi definitiv, omul trebuie să golească buzunarele paltonului de tot avutul său existențial cucerit într-o viață. Dacă-i este furat sufletul, nu suferă numai omul, ci suferă întregul cosmos, întrucât este lipsit de experiențele ce i se cuvin, provenite de la unul dintre membrii săi.

Furtul sufletului are efecte devastatoare nu numai asupra omului, ci și asupra tuturor celor care au contribuit la programarea existenței sale terestre, în primul rând asupra Îngerilor Veghetori, asupra Îngerilor Păzitori, asupra spiritelor naturii și asupra tuturor celor apropiați. Omul este deseori trist în existența sa trupească, dar nici cea mai mare tristețe omenească nu se poate compara cu cea pe care o resimte un Fiu al Cerului, un Înger Veghetor, în cazul în care protejatului său îi este furat sufletul. Un om trist până în străfunduri sau o întregă umanitate formată din miliarde de indivizi triști, nu înseamnă nimic față de tristețea unui Fiu al Luminii pus într-o astfel de situație. Evident, după moarte, omul este la fel de trist. Vina o poartă omul însuși care, prin liberul său arbitru, s-a comportat în existența trupească în așa fel încât, prin faptele sale, a vibrat în consonanță cu ființele întunecate - Cei cu ochii negri. Îngerii Veghetori sau Îngerii Păzitori, Îngerul Gabriel sau însuși Iisus Hristos au încercat să ajute omul pentru a merge pe calea cea dreaptă. Din păcate, omul nu s-a lăsat învățat. Acum, în acest ceas de adâncă noapte a existenței, omul suferă rezultatul erorilor sale. Datorită faptului că a vibrat în timpul existenței încarnate pe aceeași lungime de undă cu ființele întunecate, este firesc ca, posedând un asemenea bagaj energetic-informațional sufletesc și auric, în momentul morții să se deschidă prima Poarta 2. Astfel, cu câteva fracțiuni de secundă înainte de a se deschide Poarta 1 - deși pentru percepția omenească cele două porți se deschid aproape simultan -, sufletul omului este furat fulgerător de către ființele întunecate.

Ce se întâmplă cu oamenii al căror suflet este furat ? Dacă ne-am imagina un om jupuit de viu, cu franjuri de piele rămase pe carnea însângerată, cu craniul scalpat, brăzdat de firișoare de sânge, urlând și țipând, cu lacrimi în ochi, cu o durere atroce ce-l cuprinde ca o fierbințeală din toate părțile, cu caracteristicile fizionomice ale chipului distruse într-un mod oribil, desfigurat până-n profunzimea ființei sale ... atunci, această imagine este palidă în comparație cu ceea ce simte cel căruia îi este furat sufletul, la sfârșitul vieții, de către ființele întunecate. Conexiunile de energie dintre corpul duh și suflet sunt sfâșiate într-un mod barbar, bucăți din corpul sufletului atârnă peste învelișul corpului duh, iar ființa omenească ajunge o ruină vrednică de plâns...

Omul căruia îi este furat sufletul ajunge, fără nici un fel de judecată post-mortem, în iad. Lângă omul în cauză apar instantaneu niște ființe înfiorătoare, care se preling întunecate pe ziduri, îl înșfacă de mâini și de picioare și-l târăsc în adâncurile iadului. Aceste ființe - Gardienii iadului - par bidimensionale, în sensul că nu au volum; chipurile lor sunt hidoase și respingătoare, iar ochii au o strălucire roșie-întunecată.

Sufletele oamenilor nu sunt furate datorită incapacității Fiilor Luminii de a înfrunta ființele întunecate în luptă, ci datorită bagajului energetic-informațional,

sufletesc și auric al oamenilor, care a determinat deschiderea Porții 2 înaintea Porții 1. Porțile sunt, practic, asemănătoare unor dispozitive cu senzori. Ele se deschid automat când vibrația interioară a unui om este identică cu propria lor vibrație.

Dar, acest fapt nu-i nimic față de ceea ce se întâmplă cu cei care încheie pacte de magie neagră cu forța răului - cu Hallshithan -, care este ținută în afara Terei aurice de Îngerii cei mari și de Puterea lui Dumnezeu - și pe care doar degradarea și tâmpenia omenească o pot aduce înăuntrul granițelor acesteia prin ritualuri vrăjitorești.

S-a spus cândva dinspre profeți, că adevăratul rău și adevăratul bine nu se manifestă cu adevărat în lumea oamenilor. Răul adevărat și binele adevărat nu stau la masă cu oamenii în lumea materială. Există totuși undeva un loc în care atât răul adevărat, cât și binele adevărat se manifestă ca atare. Iar acest loc este lumea eterică. În starea noastră comună, căldicică, de oameni încarnați, binele adevărat, pur și strălucitor, ne-ar orbi pe vecie, iar răul ne-ar zdrobi definitiv. Binele adevărat trebuie cucerit pas cu pas, strălucirea sa fiind încă prea mare pentru ochii noștri. Treptat, în cuptoarele devenirii ființei umane, cuptoare programate special pentru nevoile și capacitățile de moment, oamenii vor cuceri capacitățile ființiale - puterea și tăria, cum le denumesc ființele din lumea eterică - de a vedea binele adevărat. Cât despre răul absolut, omul este ferit să îl cunoască prin intervenția directă a Puterii lui Dumnezeu, a lui Iisus Hristos și a Sfântului Duh. Răul absolut provine de la cei doi Îngeri puri - care sunt unul: Hallshithan - care s-au opus lui Dumnezeu, la începuturi, iar Terra aurica este protejată printr-o cupolă energetică de eventuala lor intruziune.

Având liberul arbitru, doar omul poate sparge bariera protectoare a Terei aurice, prin invocarea forțelor infernale în cadrul ceremonialelor de magie neagră. Prin invocațiile făcute de om, pătrund în Terra aurica forțe inimaginabile, a căror unică dorință este distrugerea nu numai a omului, ci și a lumii întregi: a tot ce are formă.

Nimeni nu are suficientă imaginație pentru a înțelege ce sacrificii se fac pentru eliminarea daunelor provocate de cei care se dedică acestor practici. Nimeni nu are suficientă imaginație pentru a înțelege ce forțe și ce energii sunt puse în joc pentru a fi eliminate din Terra aurica aceste forțe cumplite.

☞ “Până când omul îl va iubi pe om” ☞

După câștigarea bătăliei pentru suflet, în cazurile în care aceasta se produce, Fiii Luminei din Oastea Îngerului Mihail se dispun în trei mari cercuri concentrice în jurul sufletului defunctului.

Aflat în mijlocul Îngerilor-ostași, protejată de orice influență nefastă, sufletul omului sau, mai corect spus, omul centrat în suflet, își continuă traseul postmortem. Sărmanul om, care tocmai a trecut prin poarta morții, în acest moment al periplului său postmortem, conștient de cele întâmplate, are senzația că a fost invadat de demoni. Acesta este și motivul pentru care mulți muribunzi sunt atât de înspăimântați, povestind uneori, chiar cu câteva clipe înainte de a se stinge, cum au fost atacați de demoni sau de diavol.

După ce ființele luciferice se retrag și după ce Poarta 2 s-a închis, alături de defunct se înfățișează **Îngerul morții**, care încearcă să-l liniștească și să-l întărească. În ciuda reprezentării de “Schelet cu coasa” - reprezentare răspândită, se pare, prin Evul

Mediu, în timpul marilor epidemii de ciumă care au zguduit vestul Europei, când pe ușile caselor în care ciuma făcea prăpăd se puneau ca semn Scheletul cu coasa -, Îngerul morții are o înfățișare plăcută. Îngerul morții face parte din categoria Fiilor Luminii. Foarte înalt, de doi metri și jumătate, Îngerul morții are un chip superb, foarte fin modelat, buzele și nasul perfect creionate, părul negru ca pana corbului. Prezența sa, care degajă o boare parfumată și liniștitoare, siguranță și calm, este un adevărat balsam pentru orice om care moare.

Concomitent cu Îngerul morții, se ivesc și Îngerii Vegheteori personali ai omului. Ajuțați de alți Îngeri medici-destrupători, Îngerii Vegheteori taie toate legăturile energetice dintre suflet, corpul eteric și trupul material. Legăturile energetice dintre corpul sufletului și trupul material se prezintă ca niște fire subțiri de lumină. În acest moment, bagajul energetico-informațional al sufletului este, în sfârșit, absorbit de corpul duh. Absorbția se face prin intermediul chakrelor-atribut. Abia în acest moment, experiențele vieții trec în posesia corpului duh. Procesul absorbirii energiilor modulate informațional din suflet în corpul duh este extrem de rapid. Din acest moment, omul nu mai poate fi invadat ori atacat de nici o ființă întunecată.

În momentul în care apare Îngerul morții, are loc un ritual foarte important, care merită a fi descris în detaliu. Mai întâi, două ființe îngerești aduc o mică bancă, aceeași la toți oamenii, ce pare din lemn sculptat; cele patru picioare ale acesteia reproduc picioarele unui leu. Pe bancă este așezat un ștergar triunghiular, de culoare roșie. Ajuțat de Îngerul morții, omul se așază pe bancă. Alături de el, cu o atitudine ocrotitoare, se așază și Îngerul morții. În momentul în care Îngerul morții și defunctul iau loc pe bancă, sunt învăluiți într-un nor format dintr-un abur colorat. Nu se vede prea bine ce se petrece înăuntru acelui abur colorat și nu se aude dialogul dintre cei doi, dar se aud mai multe voci și sunete, ca și cum cineva ar derula repede o casetă pe un casetofon. La un moment dat, omul începe să plângă și să repete mereu: “îmi pare rău”. În cele din urmă, după atâta zăbucium, omul adoarme pe umărul Îngerului morții.

Îngerul morții repetă invariabil, pentru fiecare om, o anumită frază, mai întâi în limba akhatakha, apoi în limba oamenilor: “**Șein Hlisa hal Hlisa**”, adică “**Până când omul îl va iubi pe om**”. Aici, cuvântul “hlisa” desemnează omul în sensul de lut sau pământ; evident, cuvântul “hlisa” se referă la omul întrupat. Îngerul morții îl consolează pe om ca pe un frate mai mic, indiferent cine a fost și ce a făcut în scurta sa existență trupească. Apoi, Îngerul morții așază capul omului pe umărul său, mângâindu-l tandru pe frunte și pe păr. Omul rămâne așa câteva momente. Îngerul morții, ținând capul omului pe umărul său, rostește din nou, de mai multe ori, “**Șein Hlisa hal Hlisa**”: “**Până când omul îl va iubi pe om**”.

Imediat după aceea are loc evenimentul cel mai important prin care trece omul imediat după actul morții. De undeva de sus, coboară o **Lumină** superbă, argintie, care inundă locul unde stă omul. Îngerul morții dispare, iar omul este învăluit în **Lumină**. Această **Lumină** are cea mai pură și clară culoare argintie. Sunetul emis de **Lumină** este asemănător cu clipocitul unui izvor ce susură duios, iar mirosul este asemănător cu celui al paștelui, format din pâine proaspătă și din cel mai parfumat vin (asemănător vinului de tămâioasă). Aceasta este **Lumina Iubirii**. Nimeni nu știe ce se întâmplă înăuntru **Luminii**, care luminează până departe în lumea eterică, jur-împrejurul locului în care se află omul, dar înăuntru se aud șoapte, rugăminți de iertare și plânsul omului.

În răstimpul în care **Lumina** rămâne acolo, mediul lumii eterice, pământul, cerul, copacii par să cânte la unison, într-un mod pe care un om rațional, care are drept instrument de lucru doar corpul mental și reprezentările sale, nu-l poate concepe - tot astfel cum nu poate concepe strălucirea și fascinația exercitate de **Lumină**. În aceste momente, omul vorbește direct cu Dumnezeu.

Când **Lumina Iubirii** dispăre la fel de blând precum a apărut, prima ființă care apare înaintea omului este Îngerul Gabriel, care zâmbește larg, prietenos și, în același timp, liniștitor. Îngerul Gabriel aduce o cutiuță hexagonală, ce pare din lemn sculptat, în interiorul căreia se află o alifie cu miros de busuioc și smirnă. Folosind alifia, cu degetul mijlociu, Îngerul Gabriel îl unge pe om pe frunte și deasupra buzei superioare. Apoi, Îngerul Gabriel unge locurile în care se află chakrele.

După ce Îngerul Gabriel finalizează această operațiune se deschide iarăși Poarta 1, prin care pătrund rudele și prietenii celui ce a trecut dincolo de moartea trupească. Așteptat de rude și prieteni, defunctul, purtat de mână, pătrunde împreună cu Îngerul Gabriel prin Poartă, care se închide instantaneu în urma lor.

Evenimente importante continuă să se producă în jurul trupului fizic al defunctului și după ce acesta pătrunde prin Poarta 1 împreună cu Îngerul Gabriel. Sufletul defunctului - de fapt, corpul sufletului - rămâne în lumea eterică ca un înveliș luminos. După plecarea omului prin Poartă, corpul sufletului, care păstrează vag forma trupului material, plutește încă deasupra trupului material. El formează "carcasa sufletului". După plecarea omului prin Poarta 1, carcasa sufletului începe treptat să se dizolve.

Dar, înainte de a se dizolva corpul sufletului, în zona încă păzită de ființele îngerești din Oastea Îngerului Mihail, apare iarăși Doamna în Negru. Ea este însoțită de numeroase Fetițe. În cadrul unei ceremonii rapide, o parte dintre Fetițe presară flori deasupra corpului sufletului, în timp ce restul Fetițelor cântă încetisor un cântec simplu, melodos și melancolic. De jur împrejur, o mare mulțime de pitici - spirite ale naturii -, poate aceiași care au fost prezenți la nașterea omului, așteaptă în tăcere, cu pălăriuțele în mâini, într-un comportament teribil de "uman". Sau, poate, cine știe, oamenii sunt cei care au copiat inconștient un comportament ancestral al acestor ființe foarte sensibile și foarte vechi, prezente încă de la formarea Terrei aurice, care sunt spiritele naturii. Când totul se termină, toate ființele care participaseră la ceremonial se retrag în liniște, fiecare la treaba sa, potrivit funcției pe care o îndeplinește în marea simfonie a universului.

Firele de lumină ce leagă corpul duh de suflet și de corpul eteric sunt tăiate de Îngerii Veghetorii în prezența Îngerului morții, dar la foarte mulți oameni sunt dificil de tăiat. Rezistența firelor de lumină se datorează noxelor energetice acumulate de-a lungul vieții atât prin hrană - carne, alcool, cafea sau tutun -, cât și prin acte comportamentale nefaste ori printr-o mentalitate defectuoasă. Materialismul și ateismul sunt cele mai dese flageluri de mentalitate întâlnite în zilele noastre; ele imprimă tuturor legăturilor dintre elementele componente ale omului o rezistență foarte mare.

Pentru a fi tăiate ușor, firele luminoase ce leagă corpul duh al omului de celelalte structuri aurice trebuie să ajungă la un anumit standard energetic. Firele energetice trebuie să capete culoarea verde, sunetul Tiiii... și un miros de flori de câmp. Sufletul, ca element al structurii ființei umane, este un element muritor; el este personalitatea

formată în decursul unei singure existențe. În momentul în care sufletul conștientizează faptul că moare, este cuprins de o groază imensă. Această groază imensă deformează corpurile aurice în ultimele secunde ale vieții, care capătă o culoare sângerie închisă și emană un miros de cadavru intrat în descompunere. În acele momente se aud tot felul de cuvinte bizare rostite foarte repede, ca și cum s-ar derula o casetă la un casetofon. Cuvintele bizare sunt, de fapt, tot ce a rostit omul în ultimile două încarnări; ele sunt derulate în sens invers cu viteză foarte mare, astfel încât, în câteva secunde, se derulează tot ce a spus omul, nu numai în existența prezentă, ci și în penultima încarnare. Legăturile energetice - firele luminoase - dintre corpul duh și celelalte componente aurice devin "coapte" pentru a fi rupte tocmai datorită groazei. Groaza morții este elementul prin care aceste legături energetice capătă, la rândul lor, culoarea sângerie și pot fi tăiate ușor de către ființele îngerești care se ocupă cu decorporarea.

Desprinderea ființei omului - mai exact spus a corpului duh - de suflet și de celelalte elemente componente duce la autonomie. În primele momente ale autonomiei corpului duh se produce un fenomen extraordinar: cele șapte chakre-atribut își modifică aspectul, devenind strălucitoare ca niște sori. Efectul este magic: corpul duh este inundat de lumina celor șapte sori și devine strălucitor, ca un cristal ce reflectă lumina Soarelui. În acest moment unic, corpul duh pare a fi alcătuit dintr-o lavă multicoloră, ce pulsează neîncetat. După aceea, corpul duh dobândește culoarea rezultată din contopirea culorilor celor șapte chakre-atribut. Culoarea nou formată reflectă nivelul general atins de om în urma recent încheiatei încarnări. Din acest moment, corpul duh restructurat va constitui "trupul" omului în lumea de dincolo. El devine extrem de strălucitor, fiind înconjurat de o aureolă, la fel cum, în lumea materială, trupul omului este înconjurat de aura exterioară. În funcție de nivelul atins, dar și de anumite elemente ce țin de individualitatea omului, aureola corpului duh poate avea un metru sau mai mulți metri.

O perioadă variabilă de timp după obținerea autonomiei, la nivelul corpului duh rămâne imprimată imaginea remanentă a corpului sufletului, care reflectă, într-o primă fază, fizionomia trupească a omului din momentul morții (nu din momentul înmormântării). Corpul duh dobândește astfel fizionomia corpului sufletului. Imaginea fizionomiei corpului duh este idealizată, în sensul că ridurile feței se estompează, astfel că omul se prezintă într-o stare de har. După o perioadă petrecută în lumea de dincolo, fizionomia corpului duh se modifică, în sensul că imaginea ultimei existențe trupești se estompează, iar corpul duh dobândește o fizionomie alcătuită din sinteza tuturor fizionomiilor pe care le-a avut de-a lungul existențelor anterioare.

La rândul său, trupul material devine un ansamblu format din particule materiale pe cale de a se descompune. După moarte, corpul material păstrează aceeași luminozitate, același miros și același sunet de fond pe care le-a avut în momentul conștientizării karmei produse în viața ce tocmai s-a încheiat, în urma eliberării ființelor Ashpan, a întâlnirii cu Îngerul morții și cu Îngerul Gabriel. După momentul morții, unele cadavre păstrează o umbră de supărare, par încordate; aceasta nu se datorează unei supărări propriu-zise a defunctului, ci mai degrabă unei înțelegeri incomplete a fenomenelor prin care trece, dată de nivelul de dezvoltare scăzut. Alte trupuri apar destinsse, unele chiar zâmbitoare, cu o anumită strălucire imprimată pe chip sau cu o luminozitate specifică, iar acest fapt se datorează faptului că defuncții au fost

persoane iertătoare, care au descoperit binefacerile rugăciunii și ale iertării încă din timpul vieții. Unii oameni descoperă rugăciunea, apropierea prin iubire de Dumnezeu, uneori chiar cu câteva clipe înainte de momentul morții, iar acesta este cel mai mare câștig al anilor petrecuți în lumea materială. Uneori, o clipă de luciditate este mai importantă decât zeci de ani petrecuți în lumea materială.

Există și cazuri în care preoții chemați la căpătâiul unui muribund refuză să se ducă, dar acesta este un păcat foarte mare pentru preotul respectiv, căruia i se impută pierderea unui suflet în punctul culminant al unei existențe. Rolul unui preot la căpătâiul unui muribund este foarte mare; este importantă spovedania și, mai ales, iertarea acordată de oamenii față de care, eventual, cel care trece prin poarta morții a greșit într-un moment sau altul al vieții sale.

☞ “Întoarce-te Lumină” ☞

Simultan cu ceremonia de înmormântare realizată de preot, are loc și o ceremonie eterică. În cadrul ceremoniei eterice, spiritele naturii care au fost în legătură energetică cu defunctul aruncă petale de flori peste mormânt. Fiecare floare sau petală a unei flori este în rezonanță cu culorile, sunetele și mirosurile chakrelor defunctului, așa cum arătau în ultima clipă a existenței sale fizice.

Simultan cu activitatea din lumea materială a preotului, Doamna în Negru stropește mormântul cu un buchețel de flori ce miroase puternic a busuioc, în direcția celor patru puncte cardinale. Când se încheie ceremonia înmormântării, spiritele naturii prezente se prind de mână și cântă în limba lumii eterice: “**Serei, Serei, Șhani**”, adică “**Întoarce-te, Întoarce-te Lumină**”.

În acest moment, corpul eteric, rămas alături (sau puțin deasupra) de corpul material se amplifică, făcându-se din ce în ce mai mare, până ce devine ca o sferă compactă, luminoasă, albastrui-verzuie. Această sferă se transformă treptat într-o energie asemănătoare unei spume, care începe să fiarbă și să sfârșie. După o perioadă variabilă de timp, uneori după mult timp, acest bulgăre eteric se micșorează, sfârșind prin a se disipa în lumea eterică. În locul în care se dizolvă sfera eterică, pământul capătă aspecte pozitive sau negative, în funcție de încărcătura sa energetico-informațională. După topirea sferei eterice, în mormânt sau în jurul mormântului nu mai există nimic în afara trupului.

În general, înainte de a părăsi palierul material, defunctul mai zăbovește o perioadă mai lungă sau mai scurtă de timp, în locurile cele mai dragi de pe suprafața pământului. Defuncții pot vizita persoane cunoscute, aflate în locuri depărtate. Uneori, defuncții pot vizita foarte repede și locurile care le-au fost dragi în timpul vieții sau locurile natale. Toate aceste călătorii durează, de regulă, până în momentul înmormântării. La propria sa înmormântare, omul vine centrat în corpul duh. El este un corp duh. S-a spus de multe ori că, după moarte, “spiritul” defunctului planează deasupra cadavrului sau că își vede propria înmormântare de la o anumită distanță, aflat cam la 3-4 metri deasupra celor prezenți. Este perfect posibil să rămână la propria sa înmormântare, după cum este posibil orice pentru un om decorporat, care se trezește, în sfârșit, la ceea ce în timpul existenței încarnate, în stare de veghe, doar intuise că ar fi posibile: libertatea de mișcare, o cunoaștere și o putere ființială care par

mari, dar care nu sunt nelimitate. În cele mai multe cazuri, defuncții nu zăbovesc prea mult în apropierea propriului cadavru și nici nu par interesați de înmormântare, dar sunt foarte afectați de suferința zgomotoasă exprimată într-un mod dramatic de cei lăsați în valea plângerii și zbuciumului. Unii defuncți, într-adevăr, mai ales cei legați de aspectele lumii materiale, zăbovesc în preajma propriului lor trup, fiind interesați de impresiile altora, de ce spune un prieten sau un inamic, de pregătirile ce se fac sau de alte aspecte, mai mult sau mai puțin importante. Curând însă se plictisesc de acest joc facil, descoperind că în lume sunt multe alte lucruri importante. Totuși, în secunda încheierii ritualului înmormântării sau în momentele în care preotul, în cadrul ritualului înmormântării, îi rostește numele, defunctul, indiferent unde s-ar afla, revine instantaneu la locul respectiv. Părăsirea palierului cuantic al lumii materiale se face în momentul în care omul conștientizează anumite aspecte legate de procesul morții.

Oamenii nu pătrund în lumea de dincolo în mod direct, ci trebuie să treacă printr-o zonă specială, în care are loc judecata personală. În cadrul judecății, se va stabili, în funcție de faptele fiecăruia, valoarea morală exprimată în culoarea corpului duh și, în consecință, locul pe care trebuie să-l ocupe în cosmosul spiritual.

La scurt timp după restructurarea corpului duh și după plecarea sa prin Poarta 1, în lumea eterică mai rămân reminiscențe din corpul sufletului, care păstrează o formă vag umanoidă. Acest ansamblu energetic-informațional formează ceea ce putem numi carcasa sufletului. Deși nu mai este animată de spirit și de corpul duh, carcasa sufletului se comportă în virtutea obișnuinței dobândite în existența pe care a încheiat-o. Carcasa sufletului încă mai are o doză din personalitatea terestră, din memoria existenței ce s-a încheiat și din cunoștințele acumulate. În funcție de cantitatea de energie remanentă, carcasa sufletului încă posedă autonomie. În virtutea inerției, carcasa sufletului încearcă să semene cât mai bine “stăpânului” și să se comporte la fel ca și acesta. Evident, carcasa sufletului nu mai reprezintă nimic: este doar o cochilie goală, care continuă să se manifeste atâta timp cât îi permite forța inerțială. Înainte de a se termina energia remanentă, carcasa sufletului se poate manifesta la ședințele spiritiste, păcălind mediumii că sunt adevăratele personalități defuncte. De fapt, ele chiar asta cred, neînțelegând că existența s-a încheiat. Ele sunt doar epave ale personalității omului din timpul vieții, fără conștiință și conștientă proprie, iar participanții de la ședințele spiritiste care cred că au fost vizitați de “spirite” se înșală; în cele din urmă participanții pot totuși remarca cum aceste “spirite” decorporate se “desumflă” încetul cu încetul, cum încep să vorbească din ce în ce mai puțin inteligibil și cum personalitatea lor pălește văzând cu ochii.

Carcasele sufletelor rămân adesea “pătate” de reziduuri karmice. Locul în care continuă să subziste o astfel de carcasă sufletească dobândește, treptat, rezonanța energiilor karmice remanente. Este ca și cum păcatele omului continuă să se mențină, nevăzute, în locurile în care și-a desfășurat existența. În astfel de locuri nu este totuși vorba despre fenomene de bântuire, ci doar despre persistența vibrației karmice pe care o emite carcasa sufletului. În momentul în care energiile reziduale s-au terminat, în care ultimul strop de energie s-a scurs, carcasa sufletului, din ce în ce mai confuză, se transformă într-un abur cvasiluminos, care este aspirat, treptat, de natura lumii eterice.

Uneori, trebuie să treacă mai multe săptămâni până când carcasa sufletului să se împrăștie complet, ca un fum de țigară care se pierde încet, în rotocoale largi.

☞ Judecata ☜

După ce este trecut prin poarta morții de Îngerul Gabriel, omul se prezintă la judecata personală. Judecata personală se desfășoară într-un palier special al cosmosului spiritual - palier care este situat în afara lumii astrale.

Judecata este un eveniment de maximă importanță pentru fiecare om. Analiza, chiar și succintă, a judecății care are loc imediat după pragul morții, poate conduce la înțelegerea mai amplă a ceea ce cosmosul cere omului în decursul unei existențe terestre.

Judecata are loc într-un “ținut” fără dimensiuni și fără caracteristici, fără cer, fără pământ, umplut numai de o lumină albă, lăptoasă. Într-o atmosferă constituită dintr-un abur lăptos, transparent, ce emite străluciri multicolore, se află așezate, ca și cum ar pluti, un număr de unsprezece scaune de domnie, asemănătoare scaunelor de domnie ale regilor. Toate scaunele de domnie sunt dispuse în semicerc. Ele par a fi alcătuite dintr-o substanță, care, în lumea de aici, ar putea fi asemuită cu diamantul pur. Este ca și cum un mare meșter ar găsi un monolit din diamant strălucitor, cu un diametru de 15 metri, din care ar ciopli un tron regal. Scaunele de domnie strălucesc continuu, la fel cum, în lumea materială, un diamant perfect șlefuit strălucește în lumina soarelui. Ele par să fie așezate deasupra unor platforme suspendate, care se roteasc în sens invers acelor de ceasornic. De sub toate scaunele de domnie, la nivelul solului, curge ceva asemănător unei ape, de culoare verde, subțire, ca o poleială.

Pe scaunele de domnie stau așezate personaje rupte parcă din descrierile Noului Testament. Personajele care ocupă scaunele de domnie au o înfățișare extraordinară. Privite de la distanță, apar ca niște globuri strălucitoare de lumină albă. Globurile emit o lumină fascinantă, oarecum asemănătoare celei emise de un neon argintiu. Globurile de lumină nu sunt altceva decât aurele unor personaje venerabile, care au înfățișarea unor bătrâni, motiv pentru care îi putem denumi Bătrâni. Bătrânii nu sunt alții decât Domnii karmei sau ai Destinului. Bătrânii - Domnii karmei - au fețele foarte frumoase, cu bărbi patriarhale, albe ca zăpada, la fel ca și părul, lung și bogat. Fața lor emite o lumină asemănătoare celei a unui neon. De jur împrejurul lor apar și dispar mii și mii de curcubeie. Deasupra spătarului înalt al scaunelor de domnie se află mici norișori luminoși, din care cad mii de fulgi strălucitori. Chipul foarte blând și, totodată, foarte tânăr al Bătrânilor contrastează cu barba și cu părul albe ca neaua. Deși sunt impozanți ca statură, căci au o înălțime de peste 2 metri, iar ținuta lor este impunătoare - robe lungi, inele pe degete și coronițe de foc așezate pe cap, Bătrânii sunt foarte apropiați de oameni și de problemele lor.

În momentul în care, după ce pătrund cu percepția dincolo de strălucirea aurei, observă ochii blânzi, dar fermi - de diferite culori: aurii, căprui, albaștri, verzi - ai Bătrânilor, oamenii dobândesc convingerea nezdruccinată că totul se va desfășura în cel mai adânc spirit al dreptății, că nimic nu va fi judecat greșit, că nimic nu va rămâne ascuns. Această percepție este absolut corectă, dacă ne gândim că înaltele ființe îngerești așezate pe scaunele de domnie reprezintă Justiția însăși - adică sunt ființele prin care Dreptatea lui Dumnezeu este aplicată oamenilor.

În jurul scaunelor de domnie pe care sunt așezați Bătrânii este mare forfotă: permanent vin și pleacă ființe importante ale ierarhiei Fiilor Luminii. La judecata

fiecărui om participă ființele îngerești care l-au asistat pe om de-a lungul vieții - Îngerii Veghetori și Îngerii Păzitori -, dar și conducătorii palierelor Terrei aurice, Puterile, care se prezintă sub înfățișarea unor Fetițe. Pe treptele ce duc la scaunele de domnie stau Îngerii Ocrotitori. La o anumită distanță în jur, se află multe alte ființe îngerești din ierarhia Fiilor Luminii, Călăuze sau Mesageri, care se deplasează neîncetat, vin și pleacă fără odihnă, cu viteze foarte mari.

Cele unsprezece scaune de domnie nu sunt ocupate în totalitate decât foarte rar. Ele sunt ocupate în funcție de nivelul de dezvoltare al omului care vine la Judecată - mai exact spus de culoarea corpului duh. Când omul are corpul duh de culoarea portocalie nu sunt ocupate decât două scaune de domnie, când omul are culoarea corpului duh de culoare glabenă sunt ocupate trei, iar când omul are corpul duh de culoare aurie, sunt ocupate patru și așa mai departe. Din această perspectivă, devine evident că numărul de scaune de domnie ocupate de Bătrâni este în relație cu nivelul de dezvoltare al omului în cauză, cu culoarea corpului duh și cu nivelul până la care a ajuns energia vitală pe Sushumna în timpul existenței încarnate, potrivit paradigmei Școlii vieții. În concluzie, se poate spune că fiecare dintre cei unsprezece Bătrâni care stau pe scaunele de domnie este în relație cu un anumit nivel de corp duh și cu o anumită chakra.

Să spunem, de exemplu, că este prezent la judecată un om care are un corp duh de culoare galbenă. El se prezintă în fața primelor trei scaune de domnie, pe care stau Bătrânii care corespund primelor trei clase ale Școlii vieții. Întrebările puse de Bătrâni sunt foarte ușoare, iar omul răspunde cu mare ușurință. În general, întrebările Bătrânilor sunt de ordin tehnic. Omul nu este întrebat de ce a ales un drum sau altul, căci așa ceva ține de liberul arbitru, iar acesta nu este pus în discuție. Ceea ce-i interesează pe Bătrâni este modul în care omul a suportat, ca suflet încarnat, conexiunile aurice cu ființele Ashpan.

De regulă, lipsiți de timiditate sau de trac, mulți oameni au diferite obiecții și nemulțumiri. Uneori, sugerează că au fost nedreptățiți de destin. Unii oameni sunt foarte supărați și reacționează destul de vehement. Dar, în momentul în care un om este nemulțumit de ceva, acea apă verzuie ca o poleială ce pare să curgă de sub scaunele de domnie se luminează, iar omul respectiv se vede ca într-un film săvârșind faptele pe care acum încearcă să le nege sau să le justifice. Adeseori, oamenilor nemulțumiți li se demonstrează că faptele de care se leapădă nu s-au datorat conexiunilor aurice cu ființele Ashpan, ci, pur și simplu, s-au datorat liberului arbitru.

Există, de altfel, cel puțin trei înregistrări ale faptelor din timpul existenței terestre, "filmate" prin intermediul stelulelor ce formează banda de lumină ce înconjoară capul, în care omul în cauză se vede pe sine din diferite perspective. Pentru oamenii recalcitranți sau nemulțumiți de anumite decizii karmice sunt aduși Îngerii Păzitori, cei care, de-a lungul vieții, au lucrat în folosul omului, povățuindu-l cum era mai bine. Uneori, oamenii supuși judecății, mai ales cei care nu și-au rezolvat anumite probleme karmice și au săvârșit greșeli care le-au afectat aura, se revoltă și-i sfidează pe Bătrâni.

În cazul unor astfel de probleme delicate - care nu sunt chiar atât de rare precum s-ar crede -, Îngerii Păzitori se arată extrem de dezamăgiți și de afectați și își asumă, ei înșiși, vina pentru tot ce s-a întâmplat. Unul din Îngerii Păzitori explica o astfel de

situație în felul următor: **“Supărarea și împotrivirea fiului femeii nu vine de la el, ci din pricina bolilor numeroase care-i umplu sufletul și pe care nimeni nu i le-a legat, pentru că nu s-a lăsat învățat. Însă, cândva, se va face bine și se va întoarce la ai săi.”**

Și într-adevăr, omul respectiv, care se arătase atât de supărat la judecată, este dus într-un spațiu alb - un fel de “clinică de dezintoxicare”, denumită de unii Purgatoriu - unde se va confrunta cu propriile sale probleme și va înțelege cum și în ce fel se prezintă situația și care este adevărul. Practic, judecata și-o face singur fiecare om prin confruntarea faptelor proprii cu legile cosmice. Rolul acestei ceremonii este acela de a consfinți o stare de fapt. Nu cosmosul, prin reprezentanții săi care sunt Domnii karmei, este cel care acordă o pedeapsă sau o recompensă, ci omul singur. Ființele îngerești au doar rolul de a ajuta omul să conștientizeze anumite stări de fapt, rod al exercitării liberului arbitru.

La judecată, unui om i se prezintă o hartă - să o numim holografică - a ceea ce a fost înainte de încarnare și ceea ce este la sfârșitul acelei încarnări. Omului i se arată ceea ce trebuia să facă pe pământ și nu a făcut (planul ideal), i se arată harta potențialităților sale și harta realizărilor sale (planul real al vieții). Se face diferența între ele, iar rezultatul este nivelul general după o încarnare. Apoi i se arată omului locul din lumea de dincolo pe care-l merită, datorită activității sale ca suflet încarnat. Fiecare om cântărește singur, asistat de ființele îngerești care au sub jurisdicția lor karma, ce beneficii sau ce prejudicii a provocat în existența pe care a încheiat-o.

În funcție de acumularea de moralitate reflectată la nivelul corpului duh, oamenii merge pe nivelul corespunzător potrivit unei legi fundamentale a cosmosului spiritual: ordonarea după culoarea specifică. Oamenii merg pe diferite niveluri ale lumii astrale, în funcție de culoarea corpului duh.

☞ Posedații ☜

Cetățean al cosmosului, omul este un “trimis” spiritual, iar evoluția sa personală, marcată adesea de eforturi dramatice, nu reprezintă decât un aspect al procesului general de evoluție.

Omul este reflectarea cosmosului. În om - care poate fi privit ca un microcosmos - se înfruntă aceleași forțe cosmice care se manifestă la nivelul macrocosmosului. În structura aurică a ființei umane se reflectă dramele lumii spirituale și lupta dintre forțele cosmice potrivnice. Dacă este puternic, omul câștigă bătălia cu forțele întunericului, iar dacă este slab o pierde. Ceea ce este însă foarte important este faptul că nu numai omul pierde bătălia, ci și cosmosul. Un om înfrânt și un suflet pierdut înseamnă o porțiune din cosmos înfrântă. Singur, omul, prin exercitarea liberului arbitru, este cel care alege înfrângerea ori victoria.

Înfrângerea ori victoria unui om pe câmpul de luptă al lumii materiale se repercutează, prin influențare directă, asupra cosmosului în ansamblu. Înfrângerea ori victoria unui om pe câmpul de luptă are repercusiuni și asupra traiectului său post-mortem. După moarte, fiecare om urmează calea cu care este în rezonanță, potrivit karmei sale. Totuși, nu toți oamenii parcurg același traseu post-mortem. Există și oameni care nu urmează etapele descrise anterior. Acești oameni adoptă o altă

modalitate de manifestare. În cazul lor, alchimia aurică ce urmează actului morții este diferită. Printre ființele umane care, din diferite cauze, au după momentul morții o altă modalitate de manifestare se numără posedatii, fantomele, strigoi și stafiile.

Un caz atipic de manifestare atât în timpul existenței întrupate, cât și după moarte este cel al persoanelor care ajung să fie posedate. Posedarea este un procedeu prin care ființele luciferice Dree ori spiritele întunecate ale naturii Lorehh ajung să se caleze peste aura unui om și să facă saltul de la macrocosmos la microcosmos. În cele ce urmează, va fi vorba despre un tip special de posedare, ce are ca protagoniști ființe Lorehh de “orientare” sexuală. Lorehh sexuale au fost numite în antichitate “zeițe ale fertilității”, iar în Evul Mediu au primit numele de succubi și incubi. Majoritatea viciilor și perversiunilor sexuale țin de natura acestui tip de Lorehh. Ființele Lorehh nu pot cuceri omul decât dacă acesta, de-a lungul vieții, a manifestat în mod repetat acele caracteristici negative care reprezintă esența lor. Posedarea unui om de către o ființă Lorehh se poate face în mai multe feluri. Dintre acestea, cele mai ilustrative sunt două: primul se realizează în cazul în care un om trece de la ispită la viciu, iar al doilea se realizează prin contactarea unor boli sufletești cronice.

Primul tip de posedare se realizează în cazul în care, prin repetarea unei perversiuni sexuale, un om trece de la ispită la viciu. Prin exercitarea liberului arbitru și, implicit, prin actele sale, omul care trece de la ispită la viciu ajunge să vibreze energetic prin rezonanță cu un spirit al naturii Lorehh de orientare sexuală. Îmediat după ce a ales, prin liberul său arbitru, un anumit tip de perversiune sexuală, omul atrage prin simfonie o ființă Lorehh. Alături de om, la nivelul lumii eterice, se prezintă spiritul naturii rebel Lorehh, ca reprezentant al respectivei caracteristici. Omul alege singur să manifeste acea caracteristică, dar, după ce a săvârșit actul, între el și Lorehh se naște o legătură energetico-informațională. Lorehh consideră că, din moment ce l-a sunat pe “firul scurt”, omul are neapărată nevoie de el. În definitiv, “dracul” vine doar când este chemat. Nu dracul îl cheamă pe om, ci omul îl sună pe “firul scurt”, prin vibrația energetică a acțiunilor sale. Ivindu-se ca din neant lângă omul în cauză, Lorehh îl servește pe acesta “ca la carte”, invitându-l să facă iarăși ceea ce știe cel mai bine să facă. Dacă omul acceptă, ființa Lorehh face în așa fel încât acesta să se întâlnească cu persoane compatibile, care doresc să experimenteze același lucru - să experimenteze aceleași perversiuni sexuale.

În momentul în care treaba devine “serioasă”, Lorehh nu se mai mulțumește să acționeze din exterior, prin acțiuni mai mult sau mai puțin elegante de inducere a unor situații existențiale - în cazul de față, să experimenteze acte sexuale garnisite cu perversiuni. Astfel, din momentul în care caracteristica negativă devine cronică, iar omul este virusat, ființa Lorehh se mută de la nivelul macrocosmosului la nivelul microcosmosului. Nu numai că se mută, dar își cheamă toată “familia” - care, cel mai adesea, este formată din aproximativ 200 de membri. În același spațiu auric ocupat de o ființă Lorehh se pot manifesta aproximativ 200 de membri - care reprezintă “familia” sa. Spiritele naturii rebele Lorehh sunt, de fapt, singurele ființe din cosmos capabile de o astfel de alchimie aurică. Ele au capacitatea uimitoare de a se cala una în alta și de a forma un singur trup auric. Spre deosebire de ele, ființele luciferice Dree nu sunt capabile decât de posedare individuală, iar acțiunea lor este de o altă natură. Evident, ființele Ashpan, cei care se lipiseră de omul respectiv la naștere, se opun acestei acțiuni

în forță a spiritelor întunecate ale naturii Lorehh. În momentul în care obișnuința proastă devine viciu, iar omul repetă aceeași perversiune sexuală, locul ființelor Ashpan este luat de “familia” Lorehh, formată din aproximativ 200 de membri. Lorehh izgonesc astfel ființele Ashpan și se substituie lor. De acum înainte, omul în cauză nu mai are imbolduri, mai mult sau mai puțin controlabile, ci este, pur și simplu, posedat. O persoană posedată de ființe Lorehh sexuale va contamina cu noxe aurice specifice toate persoanele cu care va întreține raporturi sexuale, folosind respectivele perversiuni.

Este extrem de important de reținut faptul că doar bărbații pot fi cucerți în mod direct de ființele Lorehh sexuale. Femeile nu pot fi contaminate decât prin intermediul bărbaților. Dar, o dată contaminate prin intermediul bărbaților, femeile devin gazde permanente ale ființelor Lorehh. În momentul în care un bărbat recurge pentru prima oară la perversiuni sexuale, este ca și cum ar forma numărul de telefon al unui spirit al naturii rebel Lorehh de orientare sexuală și s-ar conecta, prin rezonanță, la “înțelepciunea” de viață a acestuia; femeia nu poate face același lucru cu de la sine putere. Dacă n-ar fi inițiată sexual în cele “ascunse” de un bărbat, femeia s-ar păstra curată. Din păcate, o dată contaminate, femeile nu mai pot scăpa ușor de influența ființelor Lorehh. Fiecare bărbat care se perindă prin patul unei femei lasă în urmă o amprentă aurică preluată de la o ființă Lorehh sexuală, al cărei purtător este; astfel, femeia acumulează într-un mod alarmant nu atât “experiență de viață”, cât colecția de amprente aurice lăsate de bărbați. Contaminate prin intermediul bărbaților, femeile devin astfel din ce în ce mai virusate, iar în interior se simt din ce în ce mai murdare.

Majoritatea femeilor care recurg la perversiuni sexuale devin, cu timpul, într-un fel sau altul, posedate. Aura unei astfel de femei este cucerită pas cu pas de către ființele Lorehh, care, în timpul actului sexual se pot cala în ea, într-o formă oribilă de posedare. Este ca și cum peste structura aurică a femeii în cauză se suprapune o umbră întunecată. În timpul actului sexual garnisit cu perversiuni, femeia poate auzi în minte cuvinte obscene, felurite îndemnuri, pe care are impresia că le gândește singură, dar care sunt doar manifestări ale Lorehh. Uneori, ea poate cere ca astfel de obscenități să fie repetate și de bărbatul cu care întreține raporturi sexuale. Și - după cum se spune -, dacă pofta vine mâncând, ființele Lorehh vor deveni din ce în ce mai înfometate și vor cere din ce în ce mai mult. Nu după mult timp, femeia va deveni o devoratoare de sex. Astfel se formează un cerc vicios, aproape fără scăpare.

Consecința a acțiunii directe a ființelor Lorehh, după un timp, femeia în cauză se îmbolnăvește. Boala este formată chiar din noxele energetice emise de corpurile spirituale ale ființelor Lorehh. Aceasta înseamnă că majoritatea bolilor sunt rezultatul unor acțiuni greșite, care au generat contaminarea unor porțiuni ale aerei și, în ultimă instanță, a unor organe ale trupului material, cu emisii aurice ale ființelor Lorehh. Cancerul este un bun exemplu a ceea ce poate însemna disperarea, inadaptarea, singurătatea și teama - sentimente umane și, în același timp, caracteristici definitorii ale unor ființe rebele Lorehh. La fel și bolile venerice sau SIDA, care sunt legate, în mod direct, de aspectele sexuale dominate de Lorehh. Astfel, lupta dintre Bine și Rău nu se desfășoară doar la nivelul macrocosmosului, ci și la nivelul microcosmosului - de exemplu, la nivelul globulelor albe și roșii. Devenind virus la nivelul microscopic, Lorehh se instalează confortabil în omul pe care l-a cucerit. Firește, după o lungă luptă

cu boala, mai devreme ori mai târziu, persoana în cauză moare, iar Lorehh câștigă bătălia pe jumătate. În acest mod este periclitată evoluția persoanei în cauză, programată pentru respectiva existență, iar rezultatele întrupării în lumea materială sunt minime. Foarte multe persoane care, de-a lungul vieții, au făcut cam ce-au vrut, folosind drept pretext exercitarea libertății personale, imediat după momentul morții rămân siderate, nevenindu-le să creadă, de starea în care au ajuns. Atunci sunt cuprinse de rușine, de remușcare, de ură și de spaimă.

Virusând în acest mod o ființă umană, ființele Lorehh nu câștigă decât jumătate din bătălie. În prima etapă, ființele Lorehh aduc ființei respective, în mod prematur, moartea trupezască. Întrucât nu mai au ce face cu un cadavru, Lorehh trebuie să iasă cât mai repede din acesta pentru a supraviețui; de aici înainte începe a doua etapă. De fapt, ființele Lorehh trebuie să părăsească acel cadavru până în momentul înmormântării - mai exact, până în momentul în care preotul săvârșește ultimul act din ritualul înmormântării, în care stropește mormântul cu busuioc în Numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. Dacă încă se mai află în cadavru - ceea ce le provoacă o stare de suferință cumplită - în momentul ultimei formule a ritualului, ființele Lorehh vor fi aspirate în elementul pământ și vor dispărea din cosmos. Pentru a nu se produce acest eveniment, Lorehh trebuie să se transfere rapid în alt trup de om. Iar pentru a se salva, spiritele naturii rebele Lorehh se învăluie în reminiscentele corpului sufletesc al persoanei. Astfel, cei 200 de membri ai familiei Lorehh, învăluți în reminiscentele corpului sufletului ce a aparținut defunctului, vor forma o fantomă cu aspect umanoid, ce păstrează vag înfățișarea persoanei din timpul vieții. Astfel se formează ceea ce desemnăm prin termenul de posedant.

Posedantul are nevoie imediată de un nou trup pe care să-l posede. Altfel nu poate supraviețui. Problema cea mai delicată constă în faptul că persoana care poate constitui noul suport de manifestare al unui posedant Lorehh trebuie să fie tot o femeie. Pentru a putea supraviețui, posedantul alege, în disperare de cauză, o altă femeie din apropierea cadavrului - de exemplu, o persoană de sex feminin prezentă la înmormântarea primei persoane - care are, de asemenea, o rezonanță energetică scăzută, dată de alunecarea pe panta sexualității exacerbate. Astfel, posedantul își alege un alt trup de femeie, prin intermediul căruia, în viitor, va putea face tot ce dorește. Transferarea posedantului se face întotdeauna în cazul contactului direct cu cadavru: atingerea cadavrului, mângâierea părului, sărutul de adio etc. Din acest motiv, femeile prezente la căpătâiul unui defunct ori la o înmormântare trebuie să manifeste o atenție deosebită și să se abțină de la orice fel de atingere a cadavrului. Fără nici o îndoială, este indicat ca, în astfel de cazuri, ființele Lorehh să fie aspirate în pământ imediat după ce preotul a stropit mormântul cu busuioc, pentru a nu-și continua acțiunea distructivă.

Al doilea tip de posedare se realizează tot de către spiritele întunecate ale naturii de orientare sexuală, Lorehh. Acest tip de posedare nu se realizează însă prin perversiuni sexuale, ci printr-un mijloc mult mai subtil; se realizează prin contactarea unor boli ale sufletului care apar în urma îndurării unor nedreptăți suferite de-a lungul vieții. Și acest tip de posedare are ca subiect femeile. Fiind constant umilite, jignite, batjocorite, lovite etc, multe femei se îmbolnăvesc interior. În această categorie intră toate acele femei batjocorite, umilite ori bătute de soții lor, precum și acele femei silite

să facă ceea ce nu doresc - să se prostitueze, să mintă, să înșele etc. La aceste femei, de-a lungul vieții, corpul sufletului se acoperă cu o crustă întunecată. Datorită faptului că persoana respectivă nu-i iartă pe cei care i-au făcut rău, crusta întunecată ce acoperă corpul sufletului atrage prin rezonanță ființele Lorehh, corespondente ca vibrație energetică.

La fel ca în primul tip de posedare, datorită faptului că persoana respectivă se îmbolnăvește sufletește de supărare și de disperare (îndreptățită din punctul de vedere omenesc), Lorehh se mută de la nivelul macrocosmosului la nivelul microcosmosului, calându-se în structura lor aurică. Din acel moment, Lorehh devin posedante, iar femeia în cauză posedată. Nici în acest caz, o dată instalate, ființele Lorehh nu pot ieși din trupul persoanei în cauză decât în momentul morții (cu excepția exorcismelor). Întrucât nu mai au ce face cu un cadavru, ele se lipsesc de prima persoană feminină care le iese în cale. Dar, spre deosebire de primul tip de posedare, Lorehh aleg de această dată o fată tânără ori o copilă - rar băieți și deloc bărbați maturi - care are proasta inspirație de a atinge cadavru; atunci, Lorehh se mută cu "bagaj "cu tot și cu toată familia, în noua locuință. Evident, persoanele respective, deși au senzația că s-a întâmplat ceva neplăcut, nu știu cui să atribuie noua stare de fapt. La cea de-a doua "gazdă", Lorehh se manifestă foarte rar prin exacerbarea sexualității; dacă o fac, femeia în cauză are toate șansele de a deveni un aspirator energetic nesătul, care va distruge auric toți bărbații pe care-i va întâlni în cale. Un bărbat care întreține mult timp raporturi sexuale cu o astfel de femeie are toate șansele de a îmbătrâni în doi ani cât alții în zece.

Nemanifestându-se sexual de această dată, Lorehh își modifică "orientarea". În fond, ființele Lorehh au o durere interioară foarte mare și o neliniște pe măsură. Totuși, faptul că posedă de această dată o femeie curată trupește și sufletește este considerat de ele un mare câștig. În majoritatea cazurilor, la maturitate, o astfel de femeie posedată va evita bărbații, care-i vor provoca o senzație de greață fizică; în schimb, va dobândi anumite puteri paranormale: capacitatea de a ghici în cafea, în cărți, în palmă și chiar va dobândi unele puteri - "sidhhisuri" - care reprezintă totalul cunoașterii și înțelepciunii celor aproximativ 200 de ființe Lorehh care se îngrămădesc la interfața corpului ei sufletesc. Astfel de femei pot tămădui adesea prin intemediul mâinilor, pot muta obiecte prin forța privirii, pot provoca fenomene de tip poltergeist - care sunt adesea atribuite de către psihiatria modernă unor frustrări sexuale, ceea ce, în parte, este adevărat; totuși, frustrările sexuale nu pot explica fenomenul în toată complexitatea. Cu timpul, astfel de persoane vor fi deranjate de întuneric și vor prefera mereu, pe timpul nopții, undeva în apropiere, o lumânare aprinsă sau un bec care luminează slab - ca un fel de lumină de avarie. Când sunt supuse unor exorcisme, astfel de ființe umane posedate de Lorehh, pot prezenta semne de lovituri în diferite părți ale trupului; de altfel, persoanele posedate nu suportă cuvintele sacramentale rostite de preoți, semnul crucii, sunetul clopotului de la biserici ori rostirea Numelui lui Iisus Hristos.

Cel mai adesea, cu excepția cazurilor când se fac exorcisme, Lorehh (împreună cu "familia") nu ies decât la moartea trupească a celei de-a doua persoane posedate. În acest caz, se produce un fenomen de excepție: Lorehh sunt eliberate. După ce moare și cea de-a doua persoană posedată, Lorehh - ca ființă colectivă -, împreună cu

reminiscente din corpul sufletului acesteia, formează iarăși o fantomă autonomă. Această fantomă nu mai caută însă un nou corp omenesc pe care să-l contamineze, dar nici nu este aspirată de elementul pământ, precum în primul tip de posedare. Pur și simplu, Lorehh învață lecția și sunt eliberate. În acel moment, instantaneu, Lorehh trec în starea de Ashpan, pentru ca apoi să intre în starea de non formă.

Eliberată la rândul său, femeia în cauză își continuă traseul post-mortem deja menționat. După moarte, efectele imediate nu vor fi chiar atât de dramatice precum în primul tip de posedare - evident, dacă nu a săvârșit fapte grave în timpul vieții.

☞ Fantomele, strigoii și stafile ☞

Toți oamenii care au murit în accidente devin fantome - intră în categoria fantomelor. Majoritatea fantomelor au murit înainte de soroc, în accidente sau în decursul unor evenimente tragice.

O particularitate frapantă a structurii aurice a fantomelor constă în diferența de rezonanță între steaua sufletului și corpul sufletului - ceea ce denotă faptul că nu ar fi trebuit să moară. Sorocul morții nu este dat de împlinirea unei anumite vârste, ci de egalizarea vibrației energetice între corpul sufletului și steaua sufletului. În concluzie, fantomele sunt acele persoane care, datorită unor motive diverse, au murit înainte de a se fi împlinit sorocul. Cel mai adesea, decesele lor s-au datorat influențelor nefaste ale ființelor Dree ori Lorehh. Fantomele nu poate trece imediat după moarte prin Poarta 1 pentru a pătrunde în lumea de dincolo, după cum nu poate pătrunde nici în lumea eterică, astfel că rămân în zona intermediară a palierului cuantic infraeteric. Este surprinzător că, deși se manifestă în palierul infraeteric, această categorie de defuncți pe care-i vom desemna mai departe prin termenul de fantome, nu pot să vadă decât lumea în care se manifestă și lumea materială. Fantomele nu pot să vadă lumea eterică; nu pot să vadă spiritele naturii ori ființele îngerești. Ele rămân în palierul infraeteric o perioadă mai lungă sau mai scurtă de timp, în funcție de diferite considerente.

Din punct de vedere auric, fantomele sunt formate din corpul duh și din corpul sufletului, la care se adaugă o reminiscență a corpului eteric. Cel mai adesea, fantomele din infraeteric păstrează imaginea hainelor din momentul morții (nu al înmormântării). Fantomele păstrează, în general, același chip din ultima încarnare. Este însă interesant de remarcat faptul că, în anumite condiții, chipul fantomelor din infraeteric păstrează chipul din penultima existență încarnată. Fantomele din infraeteric se tem de întuneric și stau cu precădere în locuri luminoase; ele pot trece prin orice fel de obiecte materiale, cu excepția geamurilor și a plasticului. De asemenea, nu pot trece peste ape curgătoare, peste sare amestecată cu picături de ceară ori prin bariere formate din lumânări aprinse.

În general, fantomele sălășuiesc în locuri aglomerate, nu suportă singurătatea și se deplasează foarte repede. Nu reușesc să vadă moartea sau nașterea în lumea materială și nici ființele îngerești care participă la ceremoniile prilejuite de acesta. Fiind foarte apropiate de planul material, fantomele din infraeteric se mișcă mult și, deci, uneori obosesc, plâng sau râd, sunt triste sau voioase, la fel ca și oamenii încarnați. Au mereu o stare de melancolie sau de regret, dar nici ele nu știu care este cauza. Pot interacționa unele cu altele, se pot îmbrățișa sau se pot săruta, dar nu simt

nimic din ceea ce simte un om încarnat în aceleași condiții. Unele nici nu cred că au murit, ceea ce stârnește hazul altor fantome care le ironizează.

Multe fantome care vizitează bisericile sau adunările religioase, sunt convinse că, nu peste mult timp, vor fi conduse într-un alt loc, cu mult mai frumos decât cel în care se află. Unele doresc să fumeze o țigară, să mănânce o anumită mâncare, de exemplu pizza, sau să bea un pahărel de “tărie”; întrucât nu au trup material, se întristează și preferă să-i observe pe oamenii din lumea materială care fac acest lucru. Multe dintre ele stau în jurul oamenilor pe care i-au cunoscut pe când erau încarnate. Este foarte interesant de remarcat faptul că fantomele dispar parțial la apusul Soarelui și reapar dimineța, la răsărit. În timpul nopții se văd neclar și par a fi învăluite într-o luminozitate argintie, foarte blândă. Ele însele afirmă că nu pot observa această lumină argintie, dar susțin că se pot observa între ele, ca și cum ar fi în lumea materială.

Singura “hrană” la care au acces fantomele este un fel de zăpadă de lumină, formată din fulgi strălucitori, care, de Paște, pare a cădea din “cer”. Acești fulgi de zăpadă, care au un miros de pâine proaspătă, se adună pe ramurile copacilor. Treptat, fulgii de zăpadă se topesc, devenind asemănători unui lichid de culoarea chihlimbarului, cu miros de must. Fantomele din infraeteric, care au murit în accidente de mașină, își închid adesea rănila cu această zăpadă foarte pufoasă. Pe corpul lor luminos rămân însă cicatrici.

Atunci când se împlinește sorocul, fantomele se vaporizează, dispărând din mediul infraeteric, în timp ce tovarășii lor se întreabă unde au putut să dispară atât de repede. Fantomele dispar din planul infraeteric doar în momentul în care rezonanța seminței sufletului devine identică cu cea a corpului sufletului. Abia atunci intră în rândul morților și se pot prezenta la judecata individuală.

O altă categorie de oameni care nu urmează traseul post-mortem standard, este formată din așa numiții **strigoii**. Majoritatea strigoilor sunt bărbați. Oamenii care intră în această categorie au avut parte de o moarte violentă, datorată unei nedreptăți survenite din partea unui semen - cel mai adesea crimă. În această categorie intră peste jumătate din sinucigașii bărbați.

În momentul morții, această categorie de oameni au resimțit o groază imensă, dar și o ură pe măsură. Emisia de ură din momentul morții a fost atât de puternică, încât i-a blocat atât auriculă, cât și emoțional. Ei au rămas blocați în starea în care au murit - o stare puternică de groază, de ură și de disperare. După moarte, starea lor se cristalizează într-un nou corp auriculă, format în urma unei alchimii între corpul emoțional, corpul eteric, corpul sufletului și corpul duh. Acest nou corp auriculă este foarte rece și are o consistență gelatinoasă, asemănătoare jeleurilor sau piftiilor, dar nu emite un miros respingător. Dorința cea mai mare a strigoilor este de a se răzbuna pe cei care le-au provocat moartea. Este demn de consemnat faptul că cei care le-au provocat moartea au făcut-o prin exercitarea liberului arbitru, iar nu în urma unei influențe venite de la ființele Lorehh sau Dree. Ceea ce este însă uimitor este faptul că toți strigoii sunt morali și foarte dreți. Ei nu sunt interesați decât de cei care le-au făcut rău și nu trec în lumea de dincolo decât în momentul în care reușesc să-i distrugă. Oricum, strigoii păstrează Îngerii Păzitori din timpul vieții.

Datorită naturii corpului în care se manifestă - simbioză între corpul emoțional, corpul eteric, corpul sufletului și corpul duh - strigoii dobândesc o putere și o tărie

extrem de mare. De fapt, ei devin conștienți de corpul duh și de puterile acestuia. Personalitatea terestră a corpului sufletului unui strigoi se combină într-un mod uimitor cu individualitatea, cu corpul duh, a cărui putere de manifestare este extraordinară. Rezultatul acestei simbioze aurice este dobândirea unor puteri aproape înspăimântătoare - siddhisuri - care permit deplasarea extrem de rapidă, poate la fel de rapidă ca a multor ființe îngerești. Mai mult decât atât, puterile dobândite le permit strigoilor manifestarea în trei paliere cuantice: în palierul material, în palierul infraeteric și în palierul eteric. În fiecare dintre cele trei paliere, strigoii se manifestă diferit. În palierul material strigoii se manifestă într-un corp de eterizat asemănător cu cel al oamenilor încarnați, cu singura deosebire că este foarte rece, gelatinos și ușor translucid, ca și cum ar avea un neon în interior. În palierul infraeteric nu pot fi deosebiți prea ușor de fanteze, iar în palierul eteric seamănă cu ființele umane prometeice - așa-ziii "extraterestri".

Moralitatea uimitoare a strigoilor provine din faptul că sunt conștienți de corpul duh - corpul moralității -, astfel încât nu fac nici un fel de nedreptate. Deși ar putea avea această capacitate, strigoii nu intervin în karma oamenilor sau în istorie, pe care le înțeleg cu foarte multă claritate. Ei nu au treabă decât cu acele persoane care le-au făcut rău și nu se lasă până nu le distrug. Principala lor justificare este "că nu m-au lăsat să mor în liniște". Strigoii înțeleg foarte bine mecanismul de funcționare a cosmosului și nu se aventurează în nici o acțiune ce ar putea periclita existența altor oameni încarnați.

Datorită puterilor lor de manifestare, rezultate din simbioza dintre corpul eteric, corpul sufletului și corpul duh, strigoii sunt singurele ființe omenești care se pot lupta de la egal la egal, direct, față în față, cu ființele luciferice, ai căror inamici declarați sunt. Mai mult decât atât, strigoii sunt singurele ființe omenești care au tăria și puterea de a-l înfrunța pe Cel rău, Hallshithan, atunci când acesta încearcă să se manifeste prin intermediul unor oameni dezaxați care fac liturghii negre.

Strigoii nu pot trece peste întinderi de apă, dar pot provoca deplasări de obiecte. Sunt extrem de vulnerabili la sare și la tămâie. Este interesant că ploaia îi udă ca pe oamenii din lumea materială, deși nu au trup material; când plouă, locul în care se află un strigoi este uscat, semn că ploaia se oprește pe o structură cvasicorporală. Adesea, strigoii pot fi eliberați prin ritualuri religioase (molifte) făcute de preoți lângă mormânt.

După ce își îndeplinesc scopul principal, adică distrugerea celor care le-au făcut rău, strigoii renunță la puterea și tăria specifică simbiozei dintre corpul duh, corpul eteric și corpul sufletului și trec, ca și ceilalți defuncți, în lumea astrală. Totuși, strigoii nu reușesc întotdeauna să-i distrugă total pe cei care le-au făcut rău. În urma intervenției Îngerilor Veghetori, cei care le-au făcut rău conștientizează erorile comise și încearcă să îndrepte lucrurile. În momentul în care acei oameni conștientizează răul comis și se căiesc, strigoii nu mai simt nici o plăcere în a-i distruge și-i lasă în plata Domnului, trecând în lumea de dincolo, ca toți ceilalți defuncți. În acel moment, strigoii realizează un mare pas înainte, trecând de la aplicarea karmică a pedepsei - care presupune aplicarea oarbă a principiului "dinte pentru dinte, ochi pentru ochi" - la iertarea aproapelui, lăsând instanțele cosmice să decidă.

Dacă strigoii sunt, în marea lor majoritate, bărbați, stafiile sunt cu preponderență femei. Stafiiile sunt acele ființe de parte femeiască, care au iubit o singură dată în viață,

dar a căror dragoste nu a fost împărtășită - a fost ignorată ori trădată. Stafiiile sunt sufletele acelor femei seduse și abandonate într-un anumit moment al vieții și care au rămas înghețate în acea stare afectivă și emoțională tot restul vieții, refuzând orice reînnoare a unei relații cu un alt bărbat. O mare parte a stafiiilor este formată din acele femei care s-au sinucis din iubire. Tot în categoria stafiiilor intră femeile care și-au pierdut timpuriu soțul sau iubitul și care nu s-au recăsătorit ori nu s-au mai implicat într-o relație amoroasă. După moarte, o astfel de femeie refuză să treacă “dincolo” și continuă să-și plângă nefericirea.

La fel ca și strigoii, stafiiile se manifestă într-un corp realizat printr-o alchimie aurică complexă: o simbioză între corpul duh, corpul sufletului și corpul eteric. Totuși, la stafii, corpul duh nu se poate manifesta prin putere și tărie, la fel ca în cazul strigoilor. Acțiunile femeilor-stafii nu sunt îndreptate spre răzbunare. Dimpotrivă, stafiiile au o stare permanentă de melancolie și de nefericire. Au o tristețe inimaginabilă, iar dorința lor cea mai mare este de a-și mărturisi cuiva nefericirea, astfel că stafiiile sunt total inofensive.

Corpul eterat al stafiiilor este foarte rece și emite o răceală ce se simte de la distanță; stafiiile emit totdeauna un miros de iasomie. Își pot schimba vestimentația și coafura după bunul plac, dar nu-și pot schimba fizionomia - care este reflectarea corpului sufletului. Stafiiile pot apărea și dispărea după cum doresc, astfel că nu par a se supune unor legi. Se roagă adesea, fiind foarte credincioase. Uneori, par a se contopi cu natura, fiind foarte bune prietene cu animalele domestice. Stafiiile sunt apariții fascinante, cu un șarm aparte. Se pot manifesta adesea în planul material și pot fi observate chiar și fără ca privitorul să aibă vreo formă de clarvedere. Pot fi văzute cel mai adesea în acele locuri benefice, în care s-au produs fapte bune - acolo unde vibrația energetică a pământului este benefică. Este interesant și faptul că, pentru a le observa în planul material, privitorul trebuie să se poziționeze într-un anumit fel; dacă se mută cu un metru în stânga ori în dreapta, nu le mai poate observa.

Fantomele din infraeteric, strigoii-bărbați și stafiiile-femei sunt principalele ființe umane care, prin exercitarea liberului arbitru, nu urmează traseul post-mortem standard. Abia în momentul în care conștientizează problemele existențiale care le-au determinat să rămână în starea respectivă, trec în lumea de dincolo fără a întâmpina vreo împotrivire din partea instanțelor cosmice.

Cât despre vampiri - acele ființe care (se presupune că) se hrănesc cu sângele semenilor lor, despre care se vorbește astăzi atât de mult, devenind chiar “obiect de studiu” pentru exaltați - numai de bine: **nu există**. Nu există nici o ființă umană defunctă, din nici un plan cuantic și din nici o generație, capabilă să se manifeste în trupul material și să se hrănească cu sânge. Oricum, nici o ființă din lumea eterică - înger, spirit al naturii sau om - nu a confirmat că ar exista așa ceva.

Pare-se că sigurii vampiri din toate lumile posibile sunt acei oameni din lumea materială cărora le plac fripturile în sânge. În fond, trăim într-o lume tristă, dar plină de umor...

JOCURILE SORTII

VIAȚA ȘI MOARTEA

☞ Cele cinci categorii de păcate ☞

Scopul lui Dumnezeu a fost crearea unor ființe, oamenii, după Chipul și Asemănarea Sa, care să-I devină Preoți. Evenimentele dramatice petrecute de-a lungul istoriei cosmosului au blocat însă acest proces.

În mod firesc, începând cu prima ființă oamenească apărută în primul ciclu al cosmosului, oamenii trebuiau să parcurgă un proces de maturizare spirituală denumit “munca de dreaptă învățatură”, pentru a atinge dezideratul suprem - pentru a deveni Preoți ai lui Dumnezeu. Doar urmând, pas cu pas, munca de dreaptă învățatură, oamenii pot ajunge să înțeleagă și să respecte Legile divine ale cosmosului - Ordinea cosmosului sau Firea lucrurilor - și Planul lui Dumnezeu.

Primul om care s-a poticnit în “munca de dreaptă învățatură” a fost chiar Shantiah. Shantiah nu a reușit să parcurgă mai mult de 30% din procesul de maturizare spirituală, denumit “munca de dreaptă învățatură”. Nici primul om al celei de-a doua generații, al doilea Adam, nu a depășit mai mult de 40 % din munca de dreaptă învățatură. Al treilea Adam, cel menționat în Vechiul Testament, care “a umblat” cel mai mult cu Domnul Dumnezeu în Grădina Edenului, a ajuns până aproape de 65 % din munca de dreaptă învățatură. Totuși, în cele din urmă, s-a poticnit și el. Misiunea tuturor urmașilor protopărinților Adam și Eva, indiferent din ce categorie fac parte (*icon hlisa* sau *sâmtem*) este să refacă procesul invers, de reîntoarcere la Dumnezeu.

Pentru a putea reface procesul invers, oamenii trebuie să parcurgă două etape. Prima etapă constă în reîntoarcerea în punctul în care s-a poticnit cel de-al treilea Adam, adică să atingă acel prag de 65 % din “munca de dreaptă învățatură”. A doua etapă constă în continuarea “muncii de dreaptă învățatură” începând cu punctul în care s-a poticnit Adam (a cărui poticnire, ca “păcat orginar”, este înscrisă în structura spirituală, mentală și genetică a tuturor oamenilor ce i-au urmat în lumea materială), adică de la nivelul de 65 %. În prezent, procesul de dreaptă învățatură se desfășoară sub supravegherea directă a Domnului Iisus Hristos. Pentru a deveni Preoți ai lui Dumnezeu, oamenii trebuie, în decursul întrupării în lumea materială, să respecte Legile divine, integrându-se totodată în Firea lucrurilor, devenind o Cruce de om. Crucea de om este omul luminat care, sub directa îndrumare a Domnului Iisus Hristos, își poartă crucea și devine una cu ea. Crucea de om este omul care se răstignește de bună voie pe Crucea vieții și devine un om luminat.

Procesul palingeneziei oamenilor din categoria *icon hlisa* este un proces cu dublu sens: de coborâre în materie și de urcare spre spirit; urcarea spre spirit se realizează doar în urma “muncii de dreaptă învățatură”. Prima etapă a urcării spre spirit

este obținerea unui corp duh alb și curat, așa cum arăta la Adam înaintea răzvrătirii; în cea de-a doua etapă, oamenii trebuie să continue procesul de dreaptă învățatură de la acel prag de 65 % în care s-a poticnit Adam. Problema este că, de-a lungul existenței în lumea materială, oamenii acumulează neîncetat karma, adică destin sau soartă. Ceea ce poartă numele de karma, de destin sau de soartă, este diferența de potențial dintre ceea ce fac oamenii și Legile divine. Dacă, în lumea materială, oamenii nu respectă Legile divine, acumulează karma.

Destinul, karma, se formează în cazul în care oamenii nu respectă Legile divine și comit mai multe **categorii principale de păcate**. Deși, se crede, în general, că există o multitudine de păcate, Îngerii Veghetori din lumea eterică afirmă că există un număr limitat de astfel de categorii, care se tot repetă la nesfârșit; un număr limitat de categorii de păcate generează mereu alte și alte forme de manifestare. Ceea ce se modifică este însă poziția omului față de toate aceste categorii principale de păcate. Cu cât se dezvoltă spiritual datorită “muncii de dreaptă învățatură”, oamenii își modifică comportamentul față de evenimentele în care sunt implicați. Îngerii Veghetori din lumea eterică afirmă că păcatele pot fi împărțite în cinci mari categorii. **Prima categorie este formată din ceea ce în lumea noastră s-ar numi gândul și sunetul (vorbirea) rele. A doua categorie este formată din ceea ce în lumea noastră s-ar numi adulter, din desfrânare, necurăție și destrăbălare. A treia categorie este formată din idolatrie, vrăjitorie, vrăjmășie, ceartă și război. A patra categorie este formată din gelozie, mânie, dezbinare și neînțelegere. A cincea categorie este formată din invidie, beție, orgie, ucidere.**

Cele cinci categorii principale de păcate se manifestă, deopotrivă, la toți oamenii, sub formă de ispite, dar în funcție de nivelul de maturitate spirituală, reflectat în culoarea corpului duh (sau, după caz, a corpului sufletului), omul le cade sau nu le cade pradă. De exemplu, un om cu un corp duh portocaliu cade ușor pradă gândului și vorbirii rele față de alții, în timp ce un om cu un corp duh auriu se gândește de două ori înainte de a deschide gura pentru a-l jigni pe cel de lângă el. Un bărbat sau o femeie cu un corp duh portocaliu se dedau lesne la desfrâu, în timp ce un bărbat sau o femeie cu un corp duh galben pleacă repede din locurile rău famate și evită anturajele care îi pot duce spre astfel de fapte. Același lucru se poate afirma și despre comportamentul omului în ceea ce privește celelalte categorii de păcate.

Karma se reflectă la nivelul structurii auri umane - la nivelul individualității (la nivelul corpului duh), la nivelul personalității (la nivelul corpului sufletului), la nivelul trupului material și la nivelul corpurilor aurice derivate: corpul astral, corpul emoțional, corpul mental inferior. Așa cum a fost menționat, la nivelul corpului duh există trei mari pete karmice: pata karmică a relației cu Dumnezeu, pata karmică a relației cu semenii și pata karmică a relației cu familia. Fiecare pată karmică este formată dintr-o energie modulată informațional cu anumite caracteristici - are o anumită formă, o anumită mărime, o anumită luminozitate, o anumită culoare, un anumit sunet și un anumit miros. Energia modulată informațional situată la nivelul petelor karmice ale corpului duh se constituie a fi zestrea acumulată de om în existențele anterioare. Și la nivelul personalității - mai precis, la nivelul corpului sufletului - există trei pete karmice, configurate după același principiu. Cele trei pete de la nivelul corpului sufletului reflectă karma acumulată în actuala existență.

Procesul formării karmei este următorul. La baza formării karmei stau, evident, faptele în dezacord cu Legile cosmosului și în acord cu cele cinci categorii de păcate. Nu trebuie totuși uitat că toate faptele unui om sunt rezultatul manifestării liberului arbitru. Omul este suveran; el este cel care alege, dar tot el suportă consecințele ce decurg din exercitarea dreptului suprem. Alegerea omului determină un anumit mod de comportament. Fiecare faptă are propria sa vibrație energetico-informațională, iar suma tuturor faptelor formează o rezultantă după principiul descompunerii vectorilor din fizică. Această rezultantă formează karma.

Rezultanta vectorială a tuturor faptelor omului, a modului de comportare, provoacă un proces în lanț la nivelul tuturor structurilor aurice - la nivelul corpului astral, la nivelul corpului sufletului și la nivelul corpului duh -, iar aceasta este ceea ce numim karma. Prima structură aurică afectată de săvârșirea uneia dintre cele cinci categorii de păcate este corpul astral. Corpul astral, care se întinde jur împrejurul omului ca un ovoid luminos de până la aproximativ 80-100 de centimetri, este format dintr-o complicată rețea de energii luminoase. Aceste energii atrag "zgura" sau noxele provenite din comportamentul defectuos al omului. Noxele aurice sunt acele energii închise la culoare ce pătează, la un moment dat, corpul astral. Omul, în stadiul actual al muncii de dreaptă învățătură, nu este încă apt pentru a întoarce și celălalt obraz, și reacționează la rău prin rău. În momentul în care provoacă la rândul său răul, omul cade în capcană: corpul astral se acoperă cu noxe închise la culoare. Filtrate prin intermediul corpului astral, noxele negative provenite din actele comportamentale ale omului se transferă apoi la nivelul corpului sufletului, în regiunea pieptului, în cele trei mari pete karmice. Ca energie modulată informațional, karma este ulterior difuzată în întreaga structură aurică a omului, și, în cele din urmă, la nivelul corpului material. În consecință, la nivelul corpului material, se poate vorbi despre o karma cristalizată. Toate bolile fizice sunt astfel efectul karmic provenit din acele fapte aflate în dezacord cu Legile cosmosului. De asemenea, evenimentele cotidiene prin care trece un om sunt karma exteriorizată. În funcție de modul de comportare la un moment dat, karma anterioară este atenuată sau amplificată.

Totuși, karma nu trebuie redusă doar existența celor trei pete karmice sau la procesele aurice descrise anterior. Dacă lucrurile ar sta doar în acest fel, totul ar fi bine. Omul ar putea progresa spiritual foarte mult de-a lungul unei singure vieți; doar în câteva existențe, omul ar atinge capătul "muncii de dreaptă învățătură" și ar deveni o Cruce de om, cu un corp duh alb, care corespunde stării adamice. În numai câteva existențe în lumea materială, scopul palingeneziei omului prin Terra aurica ar fi împlinit. Dinamica evenimentelor desfășurate în existența cotidiană lasă să se înțeleagă că lucrurile sunt ceva mai complicate decât apar la prima vedere. Iar acest aspect, în această formă, nu a mai fost spus până în acest moment în nici o lucrare ce tratează subiectul karmei, destinului sau sorții. Cercetarea structurii aurice a oamenilor în diferite momente ale existenței lor, de la naștere până la moarte, și analiza datelor astfel obținute, pot arunca o lumină nouă asupra a ceea ce este karma și cum se raportează ea la evenimentele din existența cotidiană. De aceea, se poate spune că toate evenimentele importante ale vieții unui om - nașterea, evenimentele importante de zi cu zi, legarea unei prietenii, alegerea unui loc de muncă, căsătoria, decesul - oferă câteva răspunsuri cu privire la ceea ce înseamnă karma și mai ales cum se desfășoară.

Analiza va începe, așa cum este și firesc, cu nașterea unui om în lumea materială. Înainte de toate, trebuie spus că nașterea survine doar în cazul în care sunt întrunite condițiile energetico-informaționale și spirituale pentru ca un om să se nască în palierul material. Pentru ca o individualitate, un spirit învăluit într-un corp duh, să poată pătrunde prin naștere în lumea materială, trebuie îndeplinite anumite condiții care să asigure penetrarea palierelor cuantice, din lumea duhurilor (fie astrală, fie o alta) în lumea materială.

Apoi, trebuie ținut cont de faptul că un copil se naște într-o anumită familie datorită faptului că are o afinitate energetică cu unul dintre părinți, în special cu mama. Astfel, datorită rezonanței energetice între cel puțin unul dintre corpurile aurice ale copilului și unul dintre corpurile aurice ale părinților - de exemplu rezonanța de suflet cu mama sau rezonanța de corp duh cu tatăl -, nașterea se poate produce în condiții normale. De asemenea, așa cum a fost menționat, nașterea unui copil trebuie pusă în relație cu calitatea energetică a actului sexual din momentul procreației. Tocmai încărcătura energetică a actului sexual din momentul procreației face conexiunea, prin sintonie, dintre părinți și un duh de om din palierele transfizice ale cosmosului - fie din unul din palierele lumii duhurilor (astrale), fie din iad, fie din Haos, fie din lumile luciferice (acolo unde se află multe duhuri omenești din "sămânța cea rea"). Contactul sexual din momentul concepției, desfășurat corect din punctul de vedere al respectării Ordinii cosmice, atrage la întrupare un duh din palierele lumii astrale, în timp ce contactul sexual realizat în păcat atrage ființe umane din iad sau chiar din Haos.

Precum a fost menționat, la nașterea unui om în lumea materială există o mare diferență de vibrație energetică între cele două elemente componente ale sufletului - între steaua sufletului și corpul sufletului. Scopul unei existențe din lumea materială constă în egalizarea de vibrație între corpul sufletului și steaua sufletului. De asemenea, trebuie avut permanent în vedere faptul că moartea naturală survine doar în cazul în care există o echilibrare de vibrație energetică între steaua sufletului și corpul sufletului. Pentru a se întruni condițiile ca un om să moară în mod natural, deci pentru ca duhul său să poată penetra palierele cuantice în sens invers celui din cazul nașterii, steaua sufletului și corpul sufletului trebuie să aibă aceeași vibrație energetică - aceeași frecvență, același sunet, aceeași culoare și același miros. Mai trebuie precizat că este o diferență foarte mare între moartea prematură produsă prin accident ori boală, și moartea naturală, care se produce la bătrânețe. Moartea naturală presupune apariția, cu șase zile înainte, a peceții morții, precum și echilibrarea de vibrație energetică dintre steaua sufletului și corpul sufletului. În schimb, moartea produsă prin accident ori boală nu presupune apariția, cu șase zile înainte, a peceții morții, după cum nu presupune echilibrarea de vibrație energetică între steaua sufletului și corpul sufletului. De aceea, se poate spune că, din punctul de vedere al Ordinii cosmice, scopul vieții unui om trebuie să fie moartea naturală.

Pentru explicitarea întregului proces, va fi analizat mai întâi cazul particular al unui nou născut. Cele afirmate anterior ca principii generale sunt valabile și pentru nou-născutul din acest exemplu. Evident, precum la orice alt nou născut, la cel din acest exemplu există o mare diferență de vibrație energetică între cele două elemente componente: steaua sufletului și corpul sufletului. Diferența mare dintre vibrația energetică a celor două componente indică faptul că nou-născutul din cazul analizat va

avea - cel puțin potențial - o existență îndelungată în lumea materială. Duhul ce se întrupează va avea nevoie de mult timp și de multe experiențe, pentru ca cele două structuri aurice - steaua sufletului și corpul sufletului - să intre în rezonanță vibratorie, astfel încât să se producă moartea naturală; concluzia se impune de la sine: copilul respectiv are în față cel puțin șaptezeci de ani de viață.

De asemenea, petele karmice ale nou-născutului, reflectate la nivelul corpului duh, sunt destul de mici și de palide. Analiza petelor karmice indică și ele aspecte pozitive. Astfel, pata karmică a relațiilor cu Dumnezeu indică faptul că, la maturitate, cel puțin potențial, copilul este deschis adoptării unor principii religioase. De asemenea, pata karmică a relațiilor de familie indică faptul că relațiile viitoare cu părinții și cu partenerul de viață vor intra pe o turnantă favorabilă; la rândul ei, pata karmică a relațiilor cu semenii indică faptul că, la maturitate, respectivul copil va fi un bun cetățean. Mai mult decât atât, structura aurică pe cale de a se forma indică și faptul că noul-născut este un potențial “intelectual”, care se va feri în decursul vieții de acte comportamentale violente; în concluzie, respectivul copil are toate șansele de a deveni un cetățean și un partener de viață dacă nu model, care se va integra în limitele normale, unanim acceptate. Acum vine însă surpriza. Cu toate că are o zestre karmică bună la nivelul corpului duh și nu există absolut nici un semn auric care să indice evenimente nefavorabile, la scurt timp după naștere, copilul moare. În lumea eterică este forfotă mare: ființele îngerești sunt vizibil supărate de ceea ce se întâmplă, iar în lumea materială totul se transformă într-o tragedie.

Acesta nu este însă un caz singular. Dimpotrivă; astfel de evenimente se produc des. Evident, nu în toate cazurile de moarte prematură antecedentele karmice sunt favorabile, precum în cel descris anterior. De multe ori, antecedentele karmice reflectate la nivelul auriului pot fi nefavorabile. Unii copii pot avea în destin moartea iminentă, dar aceste cazuri nu sunt prea dese - de fapt, sunt extrem de rare. Oricum, în aceste din urmă cazuri, ar trebui să existe o rezonanță energetică între steaua sufletului și corpul sufletului și să apară sigiliul morții, ceea ce ar indica faptul că, din cauze ce depășesc înțelegerea omenească, moartea copilului era iminentă. Din toate cazurile de decese infantile, nici 3% nu pot fi atribuite unor astfel de cauze.

Un alt caz: un alt copil, a cărui karma reflectată la nivelul corpului duh indică o viitoare existență trupească normală, este abandonat de mama sa la două zile după naștere într-un orfelinat (sau într-un tomberon, așa cum se întâmplă tot mai des în ultima perioadă de timp, unde este găsit de o persoană care trecea “întâmplător” pe acolo și dus într-un orfelinat), iar viața sa va căpăta o turnură dramatică. Nici în acest caz, evenimentele nefavorabile n-au fost declanșate de zestrea karmică a copilului, după cum n-au fost declanșate nici de zestrea karmică a părinților. În momentul procreației copilului, totul era bun și frumos: părinții se înțelegeau perfect, aveau locuri de muncă asigurate etc. În răstimpul celor nouă luni scurse între momentul procreației și naștere s-au produs însă mai multe evenimente, aparent fără legătură între ele: tatăl a fost sedus de o altă femeie și a părăsit familia, iar mama și-a pierdut locul de muncă; în momentul nașterii copilului, mama și-a dat seama că nu-l poate crește, astfel că l-a abandonat. Rezultatul nu poate fi decât dramatic: copilul - în cel mai bun caz - ajunge la orfelinat, iar potențialitățile sale deosebite, reflectate la nivelul corpului duh, nu mai pot găsi un teren fertil pentru a se manifesta plenar. Stupefiant este faptul că niciunul

dintre protagoniștii principali ai acestei ecuații de viață nu avea, în bagajul său karmic, reflectat la nivelul corpului sufletului, astfel de întorsături dramatice ale destinului. Cu atât mai puțin, copilul.

Astfel de “accidente” au loc în mod frecvent și nu sunt chiar atât de rare. Ele se produc nu doar în cazul nașterilor, ci și de-a lungul vieții, în diferite etape ale existenței unui om, sfidând, pur și simplu, orice logică. Mulți copii vin la încarnare cu un corp duh elevat spiritual și cu tendințe karmice diluate. Petele lor karmice sunt destul de mici, iar culorile emise sunt palide. Din punct de vedere auric, ar fi normal ca, de-a lungul vieții, să-și amplifice trăsăturile de caracter pozitive, să devină buni cetățeni, buni soți, buni prieteni, buni oameni de afaceri etc. Datorită unor evenimente petrecute de-a lungul vieții, poate datorită faptului că unul dintre părinți are un accident și moare, că cineva s-a comportat urât cu el, că este părăsit de iubită etc, la un moment dat, totul este dat peste cap; cel care, anterior, era un model pentru toți devine alcoolic, tâlhărește sau violează. Cel a cărui structură aurică indica faptul că are toate șansele de a deveni un bun avocat sau procuror ajunge astfel în spatele gratiilor.

Să luăm și cazul unui adolescent. Acesta are un “bagaj” karmic și auric acceptabil, nașterea s-a produs în condiții favorabile, iar copilăria a petrecut-o în condiții bune. De asemenea, adolescentul în cauză are o familie stabilă, în care totul se desfășoară potrivit standardelor unei frumoase conviețuirii. Deodată, peste noapte, totul se prăbușește: adolescentul se sinucide fără ca vreun semn auric să prefigureze acest fapt. În urma dispariției sale premature, totul devine o ruină. Familia, părinții, colegii și prietenii sunt bulversați sufletește, iar cei apropiați nu-și mai pot reveni întreaga viață.

Nu altfel stau lucrurile în cazul unor căsătorii. Cercetarea petelor karmice a doi miri, precum și analiza structurii lor aurice indică faptul că mariajul lor va dura cel puțin treizeci de ani. La unele cupluri de proaspăți căsătoriți se formează conexiuni aurice durabile. Iubirea lor este atât de mare încât pare că nimic nu-i poate despărți. Există și cupluri la care se formează conexiuni aurice atât de puternice la nivelul corpului duh, la nivelul sufletului sau la nivelul aurei exterioare, încât aproape își pot citi gândurile. Mai mult decât atât, împărtășesc aceleași idei, aceleași gusturi, aceleași convingeri. Și totuși, relația se rupe în mod dramatic după o perioadă de timp relativ scurtă, iar cei care păreau uniți pe vecie devin dușmani neîmpăcați, se urăsc de moarte sau chiar se omoară. Nici unul dintre ei nu avea, ca zestre karmică, la nivelul aurei sau la nivelul petelor karmice, astfel de porniri. Dimpotrivă.

Și la cuplurile căsătorite de mai mult timp, lucrurile pot lua o întorsătură dramatică peste noapte - chiar și după treizeci de ani de conviețuire. Subit, soții devin ca doi străini, se urăsc unul pe celălalt și nu se mai pot suporta. Nici în aceste cazuri, nu există vreun indiciu karmic reflectat la nivelul aurei, care să prefigureze un astfel de eveniment.

Aceleași probleme apar și în cadrul relațiilor de prietenie sau în cadrul unui loc de muncă. După douăzeci de ani petrecuți într-un loc oarecare de muncă sau într-o anumită activitate, ca la un semnal, un om renunță la tot, pentru a se aventura nebunește într-un demers ce poate duce la faliment total, la sărăcie, cu repercusiuni grave, aproape imposibil de suportat, în viitor. Un gând subit, o mică ispită și totul se duce pe râpă. Nici de această dată nu existau tendințe sau impulsuri karmice care să predisună sau să pregătească un astfel de eveniment.

În cazul deceselor nașteptate, survenite în urma unor accidente, lucrurile sunt și mai încurcate. Așa cum a fost menționat, ca regulă generală, moartea survine în momentul echilibrării de vibrație energetică dintre sămânța sufletului și corpul sufletului. De asemenea, cu șase zile înaintea decesului apare pecetea morții. Din punct de vedere karmic, de cele mai multe ori, moartea produsă prin accidente este legată de pata karmică a relațiilor sociale sau de pata karmică a relațiilor de familie. În multe cazuri, moartea rezultată în urma unor accidente (de circulație, de muncă etc) survine în condițiile în care petele karmice ale corpului sufletului sunt mari și emit culori întunecate, sunete ascuțite și mirosuri grele. Cu toate acestea, în suficient de multe cazuri, moartea survine și în condițiile în care petele karmice sunt mici; ceea ce înseamnă că, din punct de vedere al karmei, oamenii în cauză nu ar fi trebuit să moară.

Un alt exemplu: sunt multe cupluri în care totul merge perfect, în care partenerii se iubesc, au copii sănătoși, au locuri de muncă care le asigură un trai decent și în care totul se desfășoară normal; totuși, dintr-o dată, fără nici un semn prevestitor, se produce o nenorocire: unul dintre parteneri moare subit într-un accident, iar echilibrul format între cei rămași în viață se rupe brusc: soțul rămas în viață devine alcoolic, copiii apucă pe căi greșite. La nici trei luni după nenorocire, totul se spulberă de la sine, astfel că te întrebi dacă a fost într-adevăr karma rezultată dintr-o viață anterioară sau “mâna lui Dumnezeu”, cum spun unii “cunoscători”.

Evident - și trebuie accentuat acest aspect -, nu trebuie înțeles că toate cazurile de naștere prematură, de divorț, de viol, de despărțire, de sinucidere, de accident sau de moarte prematură pot fi încadrate în această categorie. Ca regulă generală, înaintea oricărui eveniment de această factură apar indiciile aurice menționate anterior, care prefigurează producerea sa.

☞ Acțiune și contra-acțiune ☞

Ce se întâmplă totuși și de ce există atâtea nenorociri, care nu au niciun fel de logică ? Să fie oare mâna destinului atât de lungă și căile Domnului atât de neștiute, încât oamenii nu mai înțeleg nimic din ceea ce se petrece ? Sau există și alte evenimente ce par să scape cunoașterii imediate și care nu pot fi încadrate sau explicate prin simpla aplicare mecanică a karmei ?

Este firesc ca oamenii să se întrebe ce se petrece cu ei și să-și pună întrebări legate de soarta lor și a celor din jur. Este totuși destul de ușor de remarcat că noi, oamenii, cu înțelegerea noastră limitată - care poate sau nu poate fi considerată “mintea cea de pe urmă” - ne dăm înapoi înfricoșați din fața întorsăturilor cumplite ale destinului, convinși fiind, în sinea noastră, de faptul că, de cele mai multe ori, astfel de evenimente sfidează orice logică și orice normalitate. Prima explicație ce se dă unor astfel de evenimente dramatice, și anume că aceasta este “Voia lui Dumnezeu” trebuie exclusă de la bun început, întrucât este un neadevăr flagrant atribuirea unor nenorociri lui Dumnezeu. De altfel, o nenorocire este considerată ca atare atât în lumea oamenilor, cât și în lumea îngerilor, întrucât, din acest punct de vedere, logica lumii de dincolo nu este atât de diferită de logica lumii de aici. Opinia oamenilor care deplâng moartea prematură a unui om și o consideră o nenorocire este împărtășită și de îngeri, iar durerea pentru cele petrecute este atât a oamenilor, cât și a îngerilor.

De asemenea, a doua explicație ce se dă unor astfel de evenimente dramatice, că este vorba despre brațul lung al ... karmei care acționează orb și neștiut de la o existență la alta, nu este chiar atât de corectă. În ultima perioadă de timp, datorită unor concepții poate insuficient asimilate, mulți comentatori atribuie karmei provenită din existențele anterioare toate relele posibile și toate evenimentele dramatice din existența cotidiană. “Totul este karma”, totul este “plata” pentru faptele dintr-o viață anterioară - acesta ar fi motto-ul unor astfel de teorii. Explicația sau, mai precis, pretextul “karmei” este tot mai des folosit și în lucrările ce tratează acest subiect, creând impresia că explică totul, dar care nu explică, de fapt, nimic (în nici o lucrare apărută până în acest moment, nu au fost date explicații suficiente cu privire la ceea ce este cu adevărat karma).

Pe de altă parte, aplicarea neinspirată a pretextului karmei provenită din existențele anterioare) la toate evenimentele dramatice ale vieții actuale denotă mai degrabă neasumarea responsabilității cu privire la deciziile luate de un om în această existență, decât o explicație coerentă. “Totul e karma”, afirmă cei ce promovează astfel de teorii, astfel că, într-un astfel de context, responsabilitatea a ceea ce se petrece de-a lungul unei vieți nu mai ține strict de persoana în cauză, de faptele și de deciziile luate în actuala existență, ci ține mai degrabă de încărcătura remanentă a unor ipotetice evenimente petrecute într-un trecut incert, într-o existență anterioară.

Evident, există întotdeauna o legătură între trecutul omului (mai depărtat ori mai apropiat) și ceea ce i se întâmplă în prezent, iar în această carte sunt suficiente informații care demonstrează acest aspect, dar simpla acceptare a acestui fapt nu este suficientă pentru înțelegerea completă a mecanismului de producere a karmei în existența actuală. Într-adevăr, karma - ce are la bază legea cauzalității universale - este legea fundamentală ce ordonează destinul omului pe pământ, dar a reduce totul la impulsurile karmice formate în existențele anterioare este nejustificat, întrucât orice formă de karma provenită din existențele anterioare trebuie să se manifeste în mod concret la nivelul aurei prin anumite particularități.

Firește, fiecare om se încarnează în lumea materială cu un anumit bagaj karmic acumulat în existențele anterioare. Fiecare om este o hartă vie, iar structura sa aurică indică cu precizie ce a făcut de-a lungul existențelor anterioare. Bagajul karmic al unui om, imprimat în structura sa aurică (a corpului duh), se reflectă ulterior în evenimentele în care este implicat. Cu toate acestea, în majoritatea cazurilor descrise în exemplele anterioare (care reflectă o largă categorie de oameni), la nivelul structurii aurice a persoanelor în cauză, nu apare nici unul dintre semnele ce implică catastrofă, nenorocire sau moarte. Ceea ce înseamnă că niciunul dintre aceste evenimente dramatice nu a fost generat de karma anterioară, iar aceasta face ca lucrurile să fie cu adevărat înfricoșătoare și extrem de complicate.

Reducerea procesului descris anterior doar la impulsurile karmice provenite din existențele anterioare mai are un viciu de fond; nu ia în considerare faptul că, din punctul de vedere al karmei, asupra fiecărui om sunt exercitate din exterior două feluri de acțiuni: o acțiune benefică, care caută să ducă la îndeplinire destinul pentru ca omul să-și dilueze karma anterioară, reminiscență a întrupărilor anterioare, și o acțiune potrivnică, care încearcă să împiedice totul. Aceasta indică faptul că legea cauzalității universale aplicată la destinul omului, karma, nu se desfășoară în mod mecanic.

De fapt, impulsul karmic inițial suferă două acțiuni directe și de sens contrar: prima acțiune aparține unei forțe care are tot interesul ca omul să-și epuizeze cât mai repede bagajul karmic, iar a doua acțiune, de fapt o contra-acțiune, aparține unei alte forțe, o forță contrară, care încearcă să blocheze acest proces. Cele două acțiuni pot fi denumite **Jocuri ale Sortii**. Ființele din lumea eterică le denumesc **Jocuri ale vieții și Jocuri ale morții** (aici este folosit cuvântul “joc” în sensul său primar și nu în sensul peiorativ acordat jocurilor de copii în curtea blocului; de altfel și șahul este un joc, iar Jocurile Vieții și Jocurile morții sunt întrucâtva asemănătoare jocului de șah). Forța care vrea binele oamenilor acționează doar prin **Jocuri ale Vieții**, adică prin jocuri care generează viața, iar forța care se opune acționează prin **Jocuri ale morții**, adică prin jocuri care generează moartea. Prima forță este formată din Fiii Luminei, începând de la Dumnezeu, Iisus Hristos și Domnii Karmei la Îngerii Veghetori personali ai fiecărui om. A doua forță este formată din Fiii întunericului - oameni întunecați (zei), îngeri căzuți și, firește, din spiritele întunecate ale naturii, Lorehh - care nu se manifestă ca Ashpan și nu trebuie confundați cu aceștia. Fiii întunericului doresc batjocorirea, umilirea și auto-distrușterea Chipului Domnesc care este omul. Este vorba despre o auto-distrușterea și nu despre o distrușterea directă, întrucât acțiunile Fiilor întunericului au ca scop aducerea oamenilor în situația de a se distrușge singur.

Din păcate, majoritatea analizelor moderne (implicit a comentatorilor moderni) ce privesc karma și destinul oamenilor nu țin cont de existența Fiilor întunericului. Faptul că, în ultima perioadă de timp, oamenii au fost “învățați” să uite de Fiii întunericului, de diavol sau de “dracu”, este, fără nici o îndoială, o mare victorie a acestora, căci astfel oamenii nu mai știu cine le sunt aliații și cine le sunt dușmanii, nu mai știu cine-i iubește cu adevărat și cine-i urăște de moarte, lucrând neîncetat pentru ieșirea lor definitivă din circuitul palingeneziei.

Concluzia este că atât la nivelul auri, cât și la nivelul destinului (karmei), atât la nivelul macrocosmosului, cât și la nivelul microcosmosului, în “ograda” omului, are loc înfruntarea eternă dintre Lumină și întuneric, dintre Bine și rău.

Mai trebuie ținut cont și de faptul că de 2000 de ani, cel puțin în cazul persoanelor botezate creștin, prin însuși actul botezului, karma din existențele trecute este în bună măsură blocată de Cel ce a învins moartea, Iisus Hristos. Acesta a fost chiar unul din scopurile fundamentale ale lui Iisus Hristos: în fiecare existență trupească, oamenii trebuie să aibă o nouă și uriașă șansă de a progresa spiritual, fără să mai fie influențați de karma anterioară. S-au schimbat timpurile, s-a schimbat lumea, s-a schimbat structura aurică a ființei umane, iar oamenii care au astfel de concepții cu privire la karma nici n-au remarcat acest fapt.

☞ Desfășurări de forțe ☜

Omul este supus influenței întregului cosmos. Omul este “imago mundi”, iar ființele spirituale se reflectă în ceea ce este omul, atât la nivel auric, cât și la nivelul destinului. Fiecare element al structurii aurice poate fi influențat fie din interior, fie din exterior de Marile Tării, de Marile Orânduiri, de Fiii Luminei, de Îngerii Veghetori

personali. Cu toții ajută omul să se emancipeze auric, să-și elimine karma și să devină o Cruce de om. Un rol important îl au însă Dumnezeu, Iisus Hristos, Domnii karmei (Bătrânii), care organizează viața fiecărui om (planul ideal) dar și a umanității în ansamblu în funcție de Ordinea cosmosului, pentru ca oamenii să obțină maximum de beneficiu în urma unei existențe în lumea materială.

Fiii întunericului încearcă să pună bețe în roate acestui proces. Ei încearcă să distrugă omul - mai precis să-l determine să se autodistrugă. Pentru a înțelege acest proces trebuie reamintit că Fiii întunericului pot fi împărțiți în cinci mari categorii, în funcție de stadiul metamorfozei în care se află. În acest context, interesează doar a treia și a patra etapă a metamorfozei prin care aceste ființe trebuie să treacă. A treia etapă este cea în care aceste ființe se manifestă în trup de formă umanoidă - Fiii întunericului propriu-ziși sau pe scurt, Cei cu ochii negri. A patra etapă este cea în care aceste ființe se manifestă fără corp de formă umanoidă. Ele se manifestă ca Ashpan, Cei întorși.

Ființele Ashpan nu vor să distrugă omul, ci doar să învețe, ele însele, prin intermediul omului de care sunt legate. Ființele Ashpan nu vor să distrugă omul căci în momentul în care omul-gază ar muri, aceste ființe n-ar mai putea progresa și, implicit, n-ar mai putea fi eliberate. În momentul în care învață lecția de viață, Ashpan dispar din aura omului. Totodată, dispare o caracteristică negativă a omului. În momentul în care se desprind de aura omului, Ashpan se reîntorc în a cincea stare - starea de nediferențiat, încheindu-și metamorfoza.

Așadar, cei care se manifestă cu putere în ceea ce privește destinul omului sunt Fiii întunericului, Cei cu ochii negri, care se află în a treia etapă a metamorfozei. Cei cu ochii negri nu se pot conecta în mod direct la aura oamenilor, precum ființele devenite Ashpan. De aceea, Cei cu ochii negri acționează prin **Jocuri ale morții**; sau, și mai exact spus, prin Jocuri care aduc moartea (în schimb, Jocurile vieții - Jocurile care aduc viața - sunt desfășurate doar de către Fiii Luminii, scopul lor fiind emanciparea aurică a oamenilor). Fiii întunericului sunt jucători foarte abili pe eșichierul destinului omenesc, iar activitatea lor este foarte subtilă - și, în același timp, simplă, dar eficientă. Prin acțiunile pe care le întreprind, Fiii întunericului se opun nu numai oamenilor și Fiilor Luminii, ci și ființelor Ashpan, pe care le consideră "trădătoare". Acționând asupra oamenilor, Cei cu ochii negri acționează, de fapt, atât împotriva ființelor Ashpan, cât și împotriva Fiilor Luminii. Oamenii sunt porțile prin care aceste ființe doresc să stăpânească cosmosul.

Înainte răzvrătirii împotriva lui Dumnezeu, Fiii întunericului aveau atribuțiuni identice cu cele pe care, astăzi, le au Fiii Luminii: Îngeri Păzitori, Îngeri Veghetori, Îngeri ocrotitori etc. După răzvrătire, Fiii întunericului și-au pierdut atribuțiunile, astfel că au rămas fără serviciu în folosul cosmosului; cu alte cuvinte au fost "concediați". Deși au fost concediați, ei încă au aceeași "meserie", astfel că știu, cât se poate de bine, ce proceduri să pună în aplicare pentru a-și atinge scopurile. Din momentul răzvrătirii, starea mentală și afectivă a Fiilor întunericului a rămas aceeași. Pentru Fiii întunericului, timpul nu există, astfel încât ei au rămas "înghețați" în starea de supărare pe care au experimentat-o imediat după răzvrătire. Ei sunt supărați pentru ceea ce li s-a întâmplat. O ființă îngerească supărată procedează la fel ca și un om în lumea materială: vrea să se răzbune; de fapt, omul supărat în lumea materială reacționează precum o ființă întunecată.

Fiii întunericului nu pot acționa în mod direct asupra aurei omului, întrucât, în actuala stare a cosmosului, ei nu mai vibrează în consonanță cu ceea ce este acesta. În mod normal, între Fiii întunericului și oameni există o mare diferență de potențial. Atunci Fiii întunericului caută să coboare nivelul energetic al oamenilor, pentru a-l armoniza cu propriul lor nivel. Prin inducerea unor Jocuri ale morții, oamenii sunt astfel coborâți energetic și determinați să vibreze în consonanță cu ceea ce sunt Fiii întunericului. Dacă oamenii ar fi drepiți și ar respecta Legile morale ale cosmosului, Fiii întunericului nici măcar nu i-ar putea vedea pe oameni; nici n-ar fi conștienți de prezența lor. Oamenii drepiți scapă percepției Fiilor întunericului.

La nivelul karmic, acțiunile Fiilor întunericului sunt extrem de complicate și, uneori, pentru un om întrupat, sunt mai mult decât derutante, astfel că, în cele ce urmează, va fi analizat doar în linii mari modul în care Fiii întunericului împiedică nu numai “munca de dreaptă învățătură”, ci, în primul rând, pun în pericol însăși existența oamenilor în lumea materială.

Analiza modului în care acționează Fiii întunericului în cadrul Jocurilor morții va începe, la fel ca la începutul acestui capitol, prin analiza nașterii. Astfel, la nașterea unui om în lumea materială, în funcție de nivelul corpului duh al acestuia (căci cu cât este mai elevat un corp duh ce se întrupează, cu atât acțiunile Fiilor întunericului sunt mai brutale), prin acțiuni concrete, Fiii întunericului caută să împiedice desfășurarea firească a evenimentelor - așa cum au fost programate inițial de Domnii karmei. Profitând de tendințele karmice ale persoanelor din anturajul imediat, Fiii întunericului acționează indirect prin “scenarii” existențiale asupra noului născut, a cărui karma preexistentă nu indică decât viață lungă și dezvoltare spirituală, precum în exemplul de la începutul capitolului. Datorită faptului că Fiii întunericului nu pot acționa în mod direct, auric, asupra noului născut, cele mai puternice lovituri sunt aplicate celor din jur: părinților și personalului medical care asistă nașterea: asistente, doctori, moașe etc.

Comentatorii moderni (dar și mulți oameni care se consideră spiritualiști) consideră că cei care se nasc cu handicapuri serioase au de plătit o karma foarte grea, dar nu întotdeauna este valabilă o asemenea supoziție. De fapt, este foarte rară o astfel de supoziție. Cel mai adesea, copiii care se nasc cu defecte își datorează handicapul unor cauze nonkarmice (care nu provin din existența anterioară). O bună parte din handicapurile unui copil - cu excepția cazurilor în care karma anterioară cere acest lucru, iar acesta se poate observa la nivelul corpului eteric și, oricum, astfel de cazuri sunt rare - sunt efectul direct al unor factori exteriori karmei copilului: tensiuni mari produse în perioada sarcinii la mamă, medicație defectuoasă, efort fizic, erori de comportament. Dar, de departe, cele mai dese handicapuri se datorează contactelor sexuale întreținute de mamă în perioada sarcinii. Excesele sexuale ale mamei din perioada prenatală pot genera, la nivelul palierelor cuantice ale copilului, care sunt pe cale de constituire, o tensiune foarte mare - mai precis, provoacă explozii de energie - la nivelul acestora. Această tensiune poate “arde” corpurile aurice ale copilului exact în acele locuri în care, la nivelul corpului mamei, a avut loc explozia de energie. Pentru exemplificare vor fi date câteva exemple alese oarecum la întâmplare.

Astfel, o mamă care a comis adulter în perioada dintre cununia religioasă și actul sexual care a generat conceperea copilului, periclitează destinul acestuia într-o proporție foarte mare. Prin adulter se realizează o disfuncție la nivel de corpuri aurice

între mamă și copilul ce este pe cale de a se încarna; copilul nu mai este capabil să-și structureze corpurile aurice pentru a se naște în mod normal. Rezultatul poate fi o naștere prematură ori un handicap fizic al copilului. În cazul în care copilul se naște cu un handicap motor, iar structura aurică a copilului este curată, cauza trebuie căutată în contactele sexuale dese ale mamei cu soțul din timpul sarcinii, care necesită emisia unei energii sexuale intense pentru a atinge orgasmul.

De obicei, în condițiile în care are loc o naștere prematură, urmată de handicapuri de orice fel, spiritul copilului poate alege să moară la scurt timp după naștere. El recurge la acest procedeu datorită faptului că nu se mai poate manifesta la adevărata sa valoare - cea care i-ar fi permis eliminarea karmei anterioare și elevarea spirituală. Vina, evident, aparține mamei, care se încarcă, cum se spune, cu karma negativă. Este, la fel de evident și faptul că, până în acest punct, nu a fost vorba despre vreo intervenție a Fiilor Întinericului. Aceasta nu înseamnă că această intervenție nu s-a produs, ci doar că nu a fost vizibilă. Deocamdată, trebuie menționat faptul că cea mai răspândită modalitate prin care se perturbă structura aurică a unui nou născut, cu efecte importante asupra karmei viitoare, este adulterul și activitatea sexuală a soției cu soțul din timpul sarcinii.

Dacă cineva ar urmări, pas cu pas, ceea ce se întâmplă în astfel de cazuri, în perioada imediat anterioară procreației sau între procreație și nașterea unui copil, ar putea remarca un eveniment aparent banal: femeia care urmează să devină mamă - și care, poate, în acel moment, nici nu cunoaște că este însărcinată - cunoaște întâmplător un bărbat, altul decât soțul, și nu rezistă "tentației". A doua zi, probabil femeia a și uitat evenimentul - a fost doar o "aventură trecătoare" -, dar, din păcate, dacă omul uită atât de repede, sunt alții care nu uită. Iar aceștia nu doresc deloc binele omului și nici nu se arată iertători. De fapt, nu cunosc și nici nu au în vocabular cuvântul iertare. Să spunem, deocamdată, că nu întâmplător bărbatul care a declanșat "tentația" trecea prin acel loc pentru a fi observat de femeia în cauză, căci totul reprezintă efectul unei acțiuni premeditate - unei "lucrături ca la carte" - a unor ființe întunecate. Deloc uimitor, o astfel de acțiune este facilitată de soț, care le rândul său, printr-o dialectică foarte subtilă a evenimentelor, cade în aceeași capcană: soțul cunoaște și el o altă femeie și nu rezistă "tentației". De fapt, bărbatul este cel care greșește primul, deschizând calea spre pierzanie. Dacă bărbatul și-ar păstra "patul curat", soția sa nu ar avea astfel de probleme.

Evident, nașterile ratate nu pot fi imputate doar soților. Ele pot fi imputate, în egală măsură, medicilor care vin la serviciu după o noapte de beție, asistentelor neatente care participă la naștere sau moașelor neglijente. Cauzele unor evenimente nedorite sau dramatice trebuie căutate astfel în cu totul alt loc decât sunt ele căutate de obicei, astfel că trebuie analizat ce au făcut persoanele menționate anterior în preziua în care au asistat nașterea respectivă.

Persoana din vina căreia un copil nu se naște într-un mod corespunzător sau moare imediat după naștere - de exemplu, unul dintre soți, moașele, asistentele sau medicii - rămâne în "ceață" câteva zile - o zi sau două. Mai mult decât atât, corpul astral al persoanei respective se contopește oarecum cu structura aurică a fătului, ambele fiind acoperite cu un abur energetic - care creează omului respectiv impresia că se află în "ceață". Structura aurică astfel rezultată are aceeași culoare, sunet și miros ca

a ființei întunecate care a pus la cale “lucrătura”. Între făc și persoana prin care s-a realizat lucrătura se produc schimburi energetice ample, de tipul cordoanelor de lumină, care persistă câteva zile.

Un alt moment important din viața oamenilor în care se produc acțiuni brutale ale ființelor întunecate este căsătoria (evident, acțiuni brutale ale Fiilor întunericului se produc neîncetat de-a lungul existenței tuturor oamenilor, dar am ales pentru exemplificare câteva evenimente sociale definitive). În cazul unor căsătorii ratate, cel mai important aspect care trebuie luat în seamă este tot adulterul. De altfel, ființele din lumea eterică și, în special, Îngerii Veghetori, pun un accent deosebit pe păstrarea “patului curat”. Deși, pentru mulți dintre oameni adulterul a devenit un fapt aproape cotidian, pentru Îngerii Veghetori el reprezintă primul pas al decăderii. Adulterul - chiar și cel realizat din curiozitate -, este evenimentul cel mai răpândit prin care se produce modificarea nefastă a destinului celor implicați. Căsătoria adevărată este cea care are la bază cununia religioasă - Taina Sfântă a Căsătoriei. Căsătoria este un act sacru, familia este sacră, iar actul sexual, la rândul său, trebuie să se înscrie pe aceleași coordonate ale sacralității - acestea sunt Poruncile lui Dumnezeu, pe care este bazată Ordinea cosmosului sau Firea Lucrurilor. Orice căsătorie și, implicit, bunăstarea cuplului este întreruptă în momentul primului adulter al oricărui dintre cei doi soți, fără a mai putea fi reparată.

Același lucru este valabil și în cazul unei prietenii dintre un bărbat și o femeie. Adulterul - dincolo de aspectele psihologice evidente -, care implică, în primul rând, emiterea unor energii pharismah întunecate de către cei implicați - are la bază tot o “lucrătură”, bazată pe un scenariu existențial al unei ființe întunecate, un Joc al Sorții, iar persoana care a săvârșit adulterul rămâne în ceață câteva zile. Între bărbatul și femeia care s-au împreunat prin adulter se formează cordoane luminoase lucioase, dar de un luciu rece, nefiresc, care unesc părțile trupului care au interacționat în timpul actului sexual.

În fine, un alt capitol important din viața oamenilor, în care se produc acțiuni brutale ale ființelor întunecate este decesul. În mod cert, cauzele materiale ale multor decese fulgerătoare în care lipsește pecetea morții trebuie căutate în abuzul de alcool, în oboseala accentuată, în sentimentul de atotputernicie și de infailibilitate - prezente, de altfel, în cazul multor accidente de automobil - și, nu în ultimul rând, în calitatea locului în care se produce tragedia. Locurile încărcate cu noxe energetice informaționale sunt extrem de dăunătoare.

Într-un fel sau altul, toate cazurile de decese care nu se înscriu în standard - care nu implică apariția peceteii morții și rezonanța dintre sămânța sufletului și corpul sufletului - sunt urmări ale acțiunilor brutale ale ființelor întunecate.

❧ Protagonisții ❧

În mod concret, pe fondul exercitării liberului arbitru și a bagajului karmic acumulat de un om în actuala existență, se desfășoară ceea ce putem denumi a fi Jocurile morții.

Orice Joc al morții presupune implicarea celor două mari categorii de protagoniști: de-o parte, Fiii Luminei, de cealaltă parte Fiii întunericului. Raportând

întregul proces la un singur om și la un singur Joc, protagoniștii înfruntării dintre forțele cosmice la nivelul karmei nu sunt chiar atât de mulți. Fiecare forță acționează prin reprezentanți. Fiii Luminii se manifestă prin intermediul acelor ființe îngerești care au ca misiune ocrotirea directă a omului în cauză - prin Îngerii Veghetori și Îngerii Păzitori personali ai fiecărui om. La rândul lor, Fiii întunericului se manifestă în cadrul Jocurilor morții prin reprezentanți, iar acești reprezentanți sunt ființe “specializate” în acest tip de activități, ce pot fi denumite **Jokeri**. Reprezentanții pot fi desemnați și prin denumirile de **Amăgitori** sau **Ispititori**.

În cadrul unui Joc al Morții, primele ființe din ierarhia Fiilor Luminii care se autosizează sunt **Îngerii Veghetori** personali ai omului în cauză. Îngerii Veghetori, în afara faptului că se exprimă prin anumite semne exterioare - pe care omul, adesea, nu știe cum să le interpreteze - sau prin anumite premoniții scurte, se exprimă cel mai bine prin ființele umane cele mai apropiate de persoana în cauză: părinții. Îngerii Veghetori îi sfătuiesc pe oameni, prin intermediul părinților, ce este mai bine să facă, ce lecție de viață să învețe pentru a putea progresa, cu ce prieten trebuie să iasă în oraș și cu ce prieten nu trebuie, ce loc de muncă să aleagă din două sau din mai multe oferte care, paradoxal, după o lungă perioadă de așteptare, se ivesc “miraculos” etc. În lipsa părinților, Îngerii Veghetori se pot exprima uneori prin intermediul rudelor apropiate, iar dacă nici acest lucru nu este posibil într-o situație dată, se exprimă prin cunoscuți sau prin necunoscuți - ori prin cuvinte auzite “întâmplător”. Același lucru se poate spune și despre **Îngerii păzitori**, care se exprimă mai cu seamă mental, prin senzații, sentimente, predispoziții, intuiții etc. Omul este însă suveran; are liberul arbitru. El este cel care alege o cale sau alta.

În cadrul Jocurilor morții, în afara Îngerilor Veghetori și a Îngerilor Păzitori, oamenii sunt ajutați în mod direct și de o altă ființă îngerească importantă: **Îngerul Ocrotitor**. Îngerul Ocrotitor este o ființă îngerească din categoria Fiilor Luminii, situată ierarhic pe o treaptă mai înaltă decât Îngerii Veghetori. Îngerii Ocrotitori sunt subordonați direct Domnilor Karmei: Bătrânii. De fapt, Îngerii Ocrotitori sunt prezenți și la Judecata de după moarte a fiecărui om. Îngerii Ocrotitori au părul argintiu, ochii argintii fără iris, depășesc doi metri înălțime și au o atitudine binevoitoare și pașnică. Sunt înveșmântați în robe strălucitoare, încinse cu un brâu lat. Poartă în picioare sandale asemănătoare cu cele romane, dar înfinit mai frumoase. Între sandalele lor și solul lumii eterice se nasc neîncetat flame și fulgere strălucitoare, ce interacționează cu aura omului. În timp ce Îngerii Veghetori sunt repartizați unui singur om, Îngerii Ocrotitori au un perimetru de acțiune foarte bine delimitat, care nu ține cont de oameni, ci de o zonă geografică. Această zonă are întinderea unui cvartal de blocuri, a unui cartier mediu în marile orașe, a unei mici așezări rurale etc. Îngerii Ocrotitori se manifestă doar în cadrul perimetrului stabilit, îngrijindu-se de toți oamenii care trăiesc acolo. Îngerii Ocrotitori se exprimă în funcție de încărcătura energetică a pământului în care își desfășoară activitatea.

Rolul principal al Îngerilor Ocrotitori este de a constitui o contra-forță la acțiunile ființelor întunecate. Alături de răspunsurile primite de la Îngerii Veghetori, multe din răspunsurile pe care le primește un om de-a lungul vieții provin și de la Îngerii Ocrotitori, în funcție de împrejurări. În timp ce Îngerii Veghetori dau răspunsuri oamenilor în mod direct prin intuiții sau senzații, ori în mod indirect prin intermediul

părinților, Îngerii Ocrotitori sunt cei care dau răspunsuri prin intermediul evenimentelor cotidiene. De fapt, Îngerii Ocrotitori potrivește temporal și spațial, după o știință înaltă, evenimentele care se produc în perimetrul propriu. În general, oamenii spun că este o "coincidență" faptul că se întâlnesc cu o cunoștință oarecare atunci când au nevoie de un sprijin material, dar aceasta este rodul activității Îngerului Ocrotitor care are în primire locul respectiv. Din punct de vedere statistic-probabilistic este aproape imposibil ca un om să întâlnească o cunoștință oarecare pe stradă, chiar în momentele fierbinți în care are nevoie de un sprijin rapid.

În timp ce Îngerii Veghetori ai unui om țin cont de interesele imediate ale protejatului lor, Îngerii Ocrotitori, ca reprezentanți direcți ai Domnilor karmei, se îngrijesc ca evenimentele să se desfășoare potrivit Ordinii cosmic-divine și Firii Lucrurilor. Îngerii Ocrotitori ajută în mod direct oamenii la cererea expresă a Îngerilor Veghetori. Uneori, în cadrul unor evenimente dramatice, Îngerii Ocrotitori pot induce unui om o stare specială, astfel că omul - de exemplu, în cazul unui accident de mașină - acționează într-o fracțiune de secundă pentru a se salva. În aceste cazuri, Îngerii Ocrotitori colaborează îndeaproape cu Îngerii Veghetori ai omului, fiind cei care cunosc cel mai bine caracteristicile pământului din locul respectiv. Trebuie să recunoaștem totuși că nu se poate ști cu precizie dacă cei care acționează în mod direct în astfel de situații limită sunt Îngerii Veghetori ori Îngerii Ocrotitori. După ce un om este salvat prin acțiunea directă a Îngerilor Ocrotitori, dacă sunt atenți, cei din jur pot percepe o aromă pregnantă de tămâie.

Contrapartea întunecată a Îngerilor Ocrotitori este formată din reprezentanții Fiilor întunericului: Jokerii (Ispititorii sau Amăgitorii). Jokerii sunt acele ființe luciferice care aduc oamenilor, în mod direct și nemijlocit, ispitele. Ei sunt acei reprezentanți ai întunecimii care pornesc roata Jocurilor, făcând prima mutare pe eșichierul destinului unui om. Jokerii sunt de două feluri: unii sunt îngeri căzuți din categoria Dree (dracii), iar ceilalți sunt spirite întunecate ale naturii, Lorehh (demonii). Jokerii-Dree influențează cu predilecție corpul astral, corpul mental și, prin derivație, sufletul oamenilor; la rândul lor, Lorehh, spiritele întunecate ale naturii, influențează corpul emoțional și corpul eteric.

Ca înfățișare, Jokerii-Dree sunt ființe de formă umanoidă, cu statură impunătoare - majoritatea depășesc doi metri. Au ochii complet negri, lucioși, fără iris, și părul negru, foarte drept, precum un arici, aranjat oarecum ca punk-iștii de astăzi, care par a-i avea ca model, în mod inconștient. Jokerii au un fel de tic: după ce realizează cu succes un Joc al Morții, își dau cu mâna, pe spate, cu un gest rapid, părul țepos și drept, rânjind satisfăcuți. Pe cap, Jokerii poartă mici coroanițe formate din din lumină, ce reprezintă însemnele aurice ale poziției ierarhice. Din coroanițele de lumină ale Jokerilor, care au de regulă culoarea galbenă sau roz, se formează fulgere multicolore, ca niște limbi de foc, care afectează aura oamenilor.

Dacă Jokerii-Dree au, cel puțin în lumea eterică, fizionomii acceptabile, Jokerii-Lorehh, demonii, au înfățișări înspăimântătoare - combinații imposibil de descris între forma umană și forme animaliere. Jokerii-Lorehh sunt legați cu predilecție de activitatea sexuală a oamenilor, care este domeniul lor principal de acțiune. Orice adulter, orice viol, orice perversiune sexuală, orice act sexual realizat în grup ("în grup": cu mai mulți parteneri simultan) are în spate un Joker-Lorehh. Atunci când apar

crime pasionale, torturi sau sinucideri este vorba tot despre influențele Jokerilor-Lorehh. În schimb, Jokerii-Dree sunt prea demni pentru a se coborî la un astfel de nivel. Ei caută să introducă oamenii în situații imposibile, chiar și prin ridicarea temporară pe culmile succesului, pentru a le distruge sufletul. De aceea, domeniul lor de acțiune este corpul astral și corpul mental. Jokerii-Dree acționează pentru ca oamenii să se autodistrugă singuri.

Activitatea Jokerilor Dree și Lorehh este destul de simplă. De fapt, tot ceea ce fac ființele întunecate este extrem de simplu. Fiind atât de simplu, este și foarte eficient. Activitatea lor are efecte devastatoare asupra oamenilor. Jokerii profită de trăsăturile de caracter negative ale oamenilor și îi ispitesc. Totuși, nu Fiii întunericului, prin Jokeri, sunt cei care declanșează un Joc, ci oamenii înșiși. Oamenii sunt cei care declanșează Jocurile morții, prin propriul lor liber arbitru - prin alegere. În momentul efectiv al alegerii, nici o ființă omenească nu este influențată de vreo ființă transfizică - fie luminoasă, fie întunecată.

Procesul este următorul: în momentul unei alegeri, fiecare om emite o energie de intenție, o pharismah. Această energie pharismah se propagă instantaneu în tot cosmosul; dacă energia pharismah este pozitivă, intră în rezonanță cu Fiii Luminii, dar dacă este întunecată - are la bază mânia, furtul, adulterul etc - intră în sintonie cu Fiii întunericului. Energia pharismah întunecată este cea care-l face atent pe un Joker cu privire la intențiile unui om. Abia după ce un om a ales să se comporte într-un anumit mod, prin liberul său arbitru și, implicit, prin emiterea unei energii pharismah, începe un Joc al morții. Fiecare Joc se produce în funcție de valoarea energetică a acțiunii omului. Fiecare acțiune a unui om, rezultată în urma unei deliberări interioare, neinfluențate de nici o forță exterioară, are o anumită încărcătură sau valoare energetică-informațională. O acțiune bună, aflată în concordanță cu legile morale, cu Firea Lucrurilor, pune omul în rezonanță energetică-informațională cu Fiii Luminii. Orice acțiune greșită, aflată în dezacord cu legile morale, pune omul în rezonanță energetică-informațională cu Jokerii - cu Fiii întunericului, cu Dree sau cu Lorehh.

Jokerii nu acționează decât după ce omul a ales, făcând uz de liberul său arbitru și a acționat într-un sens sau în altul. De aceea, ar fi o eroare foarte mare atribuirea tuturor nenorocirilor de pe lume Jokerilor; doar oamenii sunt responsabili de ceea ce se petrece, întrucât prin actele lor în dezacord cu legile morale, permit Jokerilor să acționeze asupra lor. În momentul în care, într-o împrejurare oarecare a vieții, un om manifestă, în mod concret, o tendință negativă - de exemplu, mânia, ura, dorința de a-și însuși bunul altuia -, Jokerul vibrează instantaneu cu acea caracteristică negativă și se înființează la "datorie", ca de nicăieri, alături de omul respectiv. Este, desigur, vorba despre o relație energetică-informațională realizată prin rezonanță.

Uimitor, în astfel de cazuri, ființele Ashpan, Cei reîntorși, se împotrivesc din răspuneri acțiunii Jokerilor, ceea ce este absolut firesc, dacă avem în vedere faptul că, dispărând omul, aceste ființe nu se mai pot elibera. Orice distrugere a corpului material afectează ființele Ashpan, care se împotrivesc cât pot, avertizând adesea omul asupra pericolelor. Ashpan cunosc cel mai bine metodele de acțiune ale Jokerilor - în "existența" anterioară, și ele au făcut același lucru - și oferă omului în cauză cele mai bune modalități de salvare.

☞ Desfășurarea unui Joc al morții ☜

În mod concret, Jocurile morții au ca scop final despărțirea totală a omului de Dumnezeu. Ființele din lumea eterică menționează trei feluri de moarte, rezultate din Jocurile morții. Primul fel de moarte este “moartea fizică”, al doilea fel de moarte este “moartea sufletului” - termen care desemnează, de fapt, furarea sufletului, imediat după momentul morții, de către ființele întunecate -, iar al treilea fel de moarte este “despărțirea de Dumnezeu”; aceasta din urmă se produce în condițiile în care sufletul moare de două ori consecutiv, două reîncarnări la rând (adică este furat, imediat după moarte de ființele întunecate). În momentul în care se produce despărțirea de Dumnezeu, care este al treilea fel de moarte, dispare linia divină a omului în cauză. Totuși, cel puțin teoretic, oamenii care-și pierd linia divină, deci suferă al treilea fel de moarte, despărțindu-se de Dumnezeu, mai au o șansă. A doua linie divină, care se formează de două mii de ani prin activarea chakrei inimii, rămâne o posibilitate pe care, teoretic, orice om poate să o transforme în realitate și să fie salvat.

Pentru provocarea uneia dintre cele trei feluri de moarte, Jokerii realizează acțiuni concretizate în Jocuri ale morții. Acțiunile Jokerilor sunt realizate în funcție de caracteristicile oamenilor.

În primul rând, trebuie reiterat că Jocurile morții se fac în funcție de alegerea omului. Omul mai întâi alege prin exercitarea liberului arbitru și abia după aceea se manifestă Jokerul. Nici un Joker nu poate începe un Joc decât dacă omul își dă acceptul. Omul își dă sau nu acceptul prin intermediul acțiunilor sale, rezultate în urma exercitării liberului arbitru. Dacă omul n-ar alege nedreptatea, ura, mânia, violența și nu ar răspunde la rău cu rău, dacă omul ar respecta principiul fundamental după care trebuie să se ghideze, acela de a se comporta cu alții doar în modul în care dorește să se comporte alții cu el, n-ar exista nici un fel de acțiune potrivnică a unui Joker ori a oricărei alte ființe. În asemenea condiții, Jokerii ar rămâne fără activitate. Ar fi eliminați din joc - ar primi “cartonașul roșu”.

În al doilea rând, Jocurile morții se fac în funcție de nivelul energetic și spiritual al omului respectiv, de culoarea corpului său duh și, implicit, de nivelul urcării energiei de viață pe canalul Sushumna, potrivit paradigmei standard a Școlii vieții. În consecință, ispitele care se pun înaintea unui om situat la nivelul corpului duh corespunzător culorii portocalii sau galbene nu sunt identice cu ale unui om situat la nivelul auriu.

În al treilea rând, Jocurile morții se fac în funcție de tendințele karmice - tendințe fie manifestate, fie aflate doar la nivel subliminal, al subconștientului omului în cauză. Tendințele karmice sunt abil exploatare de Jokeri, care mută primii pe eșichierul Jocului Sortii.

În al patrulea rând, Jocurile morții se fac în funcție de calitatea corpului astral al omului în cauză. Corpul astral reflectă felul în care, de-a lungul vieții, omul a primit ceea ce avea nevoie de la viață și de la semenii: iubirea, atenția sau aprecierea celor din jur, începând de la soție sau copii, de la părinți la colegii de joacă, de școală sau de muncă.

În fine, în al cincilea rând, Jocurile morții se fac în funcție de nivelul energetic general al karmei omului în cauză. Omul, ca persoană supusă sortii, are un nivel

energetic format din suma tuturor faptelor sale, dar și a tuturor Jocurilor în care s-a implicat. Fiecare acțiune a omului are o anumită valoare energetică-informațională. Soarta generală - karma propriu-zisă - este suma tuturor energiilor rezultate din actele pe care omul însuși le-a săvârșit. După modelul descompunerii vectorilor din fizică, soarta este formată din rezultanta tuturor forțelor vectoriale. De la naștere la moarte, omul dobândește o rezultantă energetică a tuturor acțiunilor sale - ceea ce, de fapt, poartă numele de karma.

Rezultanta energetică a karmei unui om se formează, de fapt, chiar înaintea nașterii, la câteva săptămâni după momentul concepției, când spiritul aceluși om ocupă trupul mamei. Dacă procesul nașterii s-ar desfășura în mod natural, fără a exista forțe potrivnice, o dată cu prima respirație omul ar trebui să aibă karma în funcție de nivelul de dezvoltare al corpului său duh și în conformitate cu impulsurile karmice, care se manifestă la nivelul petelor karmice ale acestuia. Dacă, de-a lungul întregii existențe, un om ar păstra nealterată karma cu care s-a încarnat, evenimentele vieții ar trebui să aibă o anumită continuitate și să se desfășoare extrem de lin. De asemenea, dacă un om ar păstra nealterată karma cu care s-a încarnat, ar trebui să se manifeste în concordanță cu rezultanta energetică generală a karmei sale, în concordanță cu nivelul de dezvoltare al corpului său duh și în concordanță cu modul în care respectă Legile morale divine - care constituie Ordinea cosmică sau Firea Lucrurilor. Mai mult decât atât: dacă un om ar păstra nealterată karma cu care s-a încarnat, soarta ar trebui să îi ofere bogăție, putere, sănătate, prieteni, relații sociale ori de familie în funcție de nivelul său energetic global.

Evenimentele vieții unui om nu sunt întâmplătoare, ci sunt în concordanță perfectă cu bagajul său karmic și cu nivelul său de dezvoltare spirituală. Există o echilibrare perfectă între caracteristicile energetice ale karmei omului și cele ale evenimentelor pe care viața le pune înaintea sa; sau, altcumva spus, între nivelul energetic-informațional global al omului și ceea ce i se întâmplă. Omul singur atrage soarta, în consonanță cu ceea ce este el la un anumit moment. Acest proces nu se produce însă lin, datorită faptului că forța potrivnică reprezentată de Jokeri încearcă, prin orice mijloace, să împiedice procesul natural al desfășurării destinului individual. Din acest punct de vedere, se poate spune că omul este un circuit oscilant deschis care atrage din mediu, după principiul diapazonului, evenimentele, Jokerii și Jocurile cu care este în rezonanță. În funcție de nivelul său energetic rezultat din suma actelor sale, omul este atras în Jocurile cu care este compatibil.

Procesul subtil al desfășurării unui Joc al morții poate fi asemănat cu un atracția efectuată de un magnet care atrage tot ce este asemănător ca vibrație energetică. Fiecare acțiune eronată a unui om deschide posibilitatea intervenției unui Joker compatibil. Rezultatul imediat al unui Joc început de Jokeri este coborârea omului de pe nivelul energetic al karmei cu care s-a întrupat pe un nivel inferior. În acest caz, omul nu mai poate primi ceea ce, în condițiile anterioare, avea capacitatea de a primi. Prin coborârea nivelului energetic, omul pierde ceea ce avea înainte și, în loc de a se dezvolta spiritual sau de a se propăși material, cade în situații defavorabile. În acest ultim caz, schimbarea aduce nefericire și evenimente neplăcute.

Fiecare dintre noi, oamenii, am avut, de multe ori, de-a lungul vieții, senzația difuză că un eveniment la care am participat și la care am luat o anumită decizie ne-a

schimbat existența într-un mod radical. De fapt, decizia pe care am luat-o, a condus la o nouă situație existențială - la un nou nivel energetic general - diferită de cel anterior. Noul nivel energetic general a atras, din acel moment, evenimente de viață corespunzătoare.

Pentru înțelegerea mecanismului de punere în aplicare a unui Joc al morții și a schemei de principiu a activității unui Joker, vor fi analizate două cazuri: furia și adulterul. Analiza va începe cu exemplul pe care l-am mai folosit în paginile acestei cărți: emiterea unui puseu de furie de către un om.

Atunci când omul are un puseu de furie este ca și cum ar forma pe telefonul său mobil numărul Jokerului responsabil cu acest tip de caracteristică și l-ar invita la el. Fericit că a fost chemat, Jokerul se prezintă alături de omul respectiv, mândru și orbit de puterea propriei sale ființe întunecate, cu un zâmbet larg și cu ochii negri, lipsiți de iris, strălucind de satisfacție, de parcă ar spune: "Ia să vedem ce avem noi aici.... Ce face mititelul de om: are un puseu de furie ? Daaaa !!! Să vedem ce putem face pentru el....!!!" Și, într-adevăr, Jokerul face tot ce-i stă în putință pentru a-i exacerba omului - "mititelului" - sentimentele și caracteristicile negative. Omul, "mititelul", are doar un scurt puseu de ură - poate îndreptățit din punct de vedere omenesc -, fiind provocat, să spunem, de un alt om care i-a luat ceea ce-i aparținea.

De fapt, totul se petrece atât de repede, încât omul nici măcar nu a conștientizat cu adevărat sentimentul de mânie, că Jokerul este alături de el. Evident, Jokerul se manifestă la nivelul lumii eterice, invizibil percepției obișnuite. Întantaneu, între aura omului în cauză și coronița Jokerului se formează fulgere multicolore; aceste fulgere au caracteristicile energetico-informaționale ale sentimentului respectiv - în cazul nostru, furia. Prin aportul energetico-informațional emis de Joker, corpul emoțional și corpul astral al omului dobândesc o culoare, un sunet și un miros aflate în rezonanță cu cea a sentimentului negativ. Noi spunem că omul se umple de mânie sau de ură. Simultan, corpurile astral și emoțional ale omului respectiv sunt învăluite în starea energetică generală emisă de Joker; ele cresc subit în mărime, ca și cum s-ar umfla. Când omul cedează impulsurilor primare ale mâniei, Jokerii pot face un lucru uimitor: aruncă omul într-o "ceață" extrem de deasă, iar omul se pierde complet. În acel moment, omul este ca și paralizat, iar Jokerul se manifestă direct prin intermediul său, prin posedare, mergând până la crimă.

Evident, nu Jokerul este cel ce i-a determinat omului puseul de furie, ci omul l-a provocat singur, prin liberul arbitru și, implicit, prin emiterea unei energii pharismah. Mai întâi acționează omul și abia apoi apare Jokerul. Apoi se naște un cerc vicios și păgubitor, în care Jokerul dobândește o anumită stăpânire asupra omului. Totuși, Jokerul nu are ce face cu mânia unui singur om, astfel că efortul său cel mai mare este îndreptat spre aducerea în același loc a două persoane care manifestă acest sentiment.

Aici se impune un nou exemplu: când doi oameni stau, față în față, plini de furie și ură, unul la adresa celuilalt, pot să fie convinși că au, fiecare, în spate/alături câte o ființă întunecată, periculoasă și nocivă, care, prin influx energetico-informațional, încearcă să-i distrugă pe amândoi. Prin influxurile induse de Joker, ura celor doi oameni poate crește la paroxism, astfel încât nu se mai știe - și nici nu mai are importanță - de la ce a început. Totul pare a se întuneca în jur, iar cei doi oameni se pregătesc de înfruntare fizică: semen contra semen, forță versus forță.

În cazul unei înfruntări ce are la bază furia, cei doi oameni văd negru sau roșu, după specific, în fața ochilor; nu mai aud nimic și nu bagă de seamă la ceea ce se petrece atât în exteriorul lor - acei oameni care încearcă să-i tempereze - cât și în interiorul lor: acele voci interioare, care sunt ale Îngerilor Vegehtori, Păzitori sau Ocrotitori, care vor să-i oprească de la acte necugetate. Ca particularitate esențială, când printr-un om se manifestă în mod direct un Joker, adversarul său simte o groază imensă, ce nu poate fi resimțită în fața vreunei ființe umane, oricât de puternică ar fi aceasta. Aflat în fața unui semen de-al său posedat de un Joker, unui om obișnuit îi îngheață corpul emoțional, precum îngheață apa la temperaturi scăzute (acesta este de fapt motivul pentru care oamenii cât de cât curați la suflet resimt o spaimă ce le îngheață sufletul în compania unor persoane agresive; aici nu este vorba despre "lașitate" în sensul clasic ce se acordă acestui cuvânt, ci despre un fenomen auric absolut firesc - la fel de firesc ca și cel al înghețării apei la temperaturi scăzute).

În culmea paroxismului, aprinse de mânie, cele două forțe umane din exemplul de mai sus se înfruntă fizic spre satisfacția - am putea spune spre fericirea, dar aceste ființe nu cunosc un astfel de sentiment - Jokerilor. Să spunem că unul dintre oameni, mai puternic sau mai antrenat, îl lovește pe celălalt cu pumnul în bărbie, îl face knock-out cu un upercut năucitor, iar acesta se lovește la cap și moare. Jokerii sunt satisfăcuți, iar Îngerii Veghetori se retrag neputincioși, în ciuda eforturilor disperate pe care le-au făcut.

În condițiile în care unul dintre oameni este ucis, destinele ambilor participanți sunt frânte, iar explicațiile curente care se dau unui astfel de eveniment nefericit - de exemplu, "karma", "puterea unui blestem", "ceasul rău" -, nu au nici un fel de temeii. Din punct de vedere auric se poate remarca faptul că nu exista nici un fel de blestem. De asemenea, karma sau fatalitatea oarbă este doar un pretext facil, întrucât nu exista nici un fel de semn care să le manifeste prezența. Karma - legea cauzalității universale - presupune existența unor fapte anterioare de aceeași natură; de exemplu, cel care a ucis cândva va fi ucis în prezenta existență, în același mod. Totuși, în acest caz, din punctul de vedere al analizei auri, nu există nici un fel de dovadă că poate fi vorba despre o predestinare a unui astfel de eveniment dramatic. În primul rând, între cele două ființe umane care s-au înfruntat nu exista nici un fel de conexiune aurică între corpurile duh - cordon de lumină, sunet sau de miros -, care să indice faptul că s-au întâlnit în existențele anterioare. În al doilea rând, sigiliile karmice de la nivelul corpului sufletului nu indicau posibilitatea morții violente la vreunul dintre participanți. În fine, în al treilea rând, atunci când se decide o plată karmică pentru o faptă dintr-o existență anterioară - de exemplu, atunci când un om trebuie să fie ucis în urma unei înfruntări sau chiar în cazul unui accident de automobil, cutremur, inundație, calamitate naturală - trebuie să apară, cu cel puțin șase zile înainte, pecetea morții.

Mai mult decât atât, nu exista o rezonanță energetică între sămânța sufletului și corpul sufletului la cel ucis, iar analiza karmei înscrisă la nivelul sigiliilor karmice indică, fără nici un fel de îndoială, că avea multe lucruri de realizat și o cantitate apreciabilă de karma - de tendințe karmice - de "ars" în prezenta existență. Doar Jocurile morții provocate de Jokeri au făcut în așa fel, încât să se producă această catastrofă, iar programarea inițială a Domnilor Karmei să fie dată peste cap. În locul evoluției spirituale sau a arderii unei părți a karmei, traiectoria destinului celor doi

oameni a suferit o deviație, care nu a rezultat din karma anterioară. Unul dintre ei a murit, fiind ucis, poate, într-un moment prielnic al existenței sale - acasă îl aștepta iubita, copilul sau părinții. Celălalt, care ar fi putut deveni un bun avocat, un bun medic sau un bun profesor, va rămâne mult timp în spatele grațiilor, chinându-se ani de-a rândul, precum Raskolnikov, eroul lui Dostoievski din cartea “Crimă și pedeapsă”, să înțeleagă ce s-a întâmplat în acel moment fatidic, ce anume a generat acea crimă odioasă de care se face responsabil atât în fața instanțelor omenești, cât și în fața instanțelor cosmice, cărora va trebui să le răspundă după moarte pentru încălcarea poruncii sacre: să nu ucizi. Desigur, sunt cazuri și cazuri, iar acest exemplu nu are menirea de a scoate din culpă pe cineva - căci acest act ar fi la fel de “luciferic” -, ci doar de a indica o direcție de cercetare și de analiză a karmei. De fapt, trebuie reamintit în mod foarte clar că, în exemplul de mai sus, cei doi oameni au acționat prin exercitarea liberului arbitru.

Al doilea exemplu prin intermediul căruia se poate înțelege mecanismului de punere în aplicare a unui Joc al morții și a schemei de principiu a activității unui Joker, este cel al adulterului. De-a lungul acestei expuneri a fost pus un accent deosebit asupra aspectelor sexuale pentru simplul motiv că aceste aspecte constituie nivelul primar, fundamental, pe care se construiește eșafodajul multor tipuri de Jocuri ale morții. De fapt, marea majoritate a Jocurilor morții pornesc de la aspectele sexuale. Astfel, dincolo de ipocrizia și minciuna cu care, de multe ori, este învăluit subiectul în prezent, trebuie remarcat cu luciditate faptul că, din moment ce aspectele sexuale sunt temelia pe care este clădit tot restul, este de la sine înțeles că trebuie să le acordăm locul și rolul pe care le merită în ecuația vieții. Actul sexual este un act sacru - iar acest aspect este foarte clar stipulat în Legile morale ale cosmosului. Dacă sexualitatea este temelia existenței omului în lumea materială, adulterul este - după cum afirmă ființele din lumea eterică - baza de pornire a tuturor Jocurilor morții și a tuturor nefericirilor omenești.

Subiectul principal al acestui exemplu este un bărbat. Să ne imaginăm așadar un bărbat oarecare, de condiție medie: nici frumos, dar nici urât, căsătorit de câțiva ani, răstimp în care nu și-a înșelat soția. Să ne imaginăm că respectivul bărbat are un copil în vârstă de cinci ani, că are o slujbă cât de cât sigură, care-i asigură un trai relativ decent. Bărbatul în cauză nu are defecte foarte mari, este om de casă, își iubește soția și are grijă de ea. La rândul ei, soția își iubește soțul și nu l-a înșelat de-a lungul căsătoriei. Totuși, la fel ca în orice altă căsnicie din ziua de astăzi, nu totul este perfect, astfel că soția se simte uneori neglijată, căci soțul muncește mult și vine seara obosit de la locul de muncă. În sinea ei, soția acceptă faptul că orice confort trebuie să aibă un preț, astfel că este preocupată mai mult de treburile cotidiene și de menaj, decât de a-și arunca ochii în “ograda” vecinilor.

Pe fundalul tendințelor karmice subconștiente ale bărbatului în cauză, tendințe datorate în mare parte “binefacerilor” societății de consum din ziua de astăzi și prezentării pe toate canalele media a fel de fel de vampe cu titulatura de “vedete” sau “dive”, mai mult sau mai puțin apetisante, mai mult sau mai puțin îmbrăcate, dar care în fond nu sunt decât niște târfe ordinare virusate până în măduva oaselor (majoritatea posedate aproape total de ființe Lorehh eterice de orientare sexuală), Jokerul din exemplul nostru începe un Joc al morții, prin ceea ce s-ar putea numi - și, de fapt, așa

se numește în limbajul ființelor din lumea eterică - o “bătaie la poartă”. “Bătaia la poartă” (este vorba despre “poarta inimii”) este consecința unei “cercetări a inimii”, în urma căreia omul în cauză emite o energie pharismah negativă.

“Bătaia la poartă” este semnalul că Jokerul vrea pierzania omului respectiv și, în același timp, constituie prima mutare într-un nou Joc al morții. În cazul de față, bătaia la poartă reprezintă preludiul unui adulter, preludiv materializat prin prezentarea “obiectului” dorinței. Să ne imaginăm acum că, într-o călduroasă după-amiază de vară, bărbatul respectiv observă pe stradă o femeie cu o zestre de sex-appeal destul de modestă; datorită faptului că este vară, iar costumația femeii se reduce la o rochie sumară, în bărbat se aprinde ceva ce ar semăna cu comportamentul ancestral al vânătorului din timpurile de odinoară. Auric, totul se rezumă la o străfulgerare rapidă la nivelul corpului emoțional și astral și la o strălucire intensă, dar de scurtă durată, a câmpului eteric ce învăluie aparatul sexual. Mîntea bărbatului este străfulgerată de un gând care, tradus într-un limbaj decent, ar suna astfel: “ce experiență interesantă ar fi o noapte alături de femeia aceasta”. Prudent, bărbatul se uită în stînga, se uită în dreapta, dar își continuă drumul, fără să încerce ceva în acest sens.

Comportarea bărbatului este, pentru Joker, un răspuns: nici nu, nici da, întrucît bărbatul respectiv este, desigur, doar “căldicel” (cei “reci” sunt capabili să se înfrîneze, cei “fierbinți” se înfrînează cu greu, iar cei “căldicei” sunt nehotărâți, oscilând mereu între cei doi poli). Comportamentul bărbatului este totuși un răspuns pentru Joker. Astfel, după câteva zile, într-o altă împrejurare, în anturajul în care se învârte acest bărbat apare, ca din senin, o altă femeie. De această dată, scopul venirii ei în acel anturaj este precis. De condiție modestă, dar cu o doză apreciabilă de frustrare, rezultată în urma unei căsătorii nereușite, o astfel de femeie este un pericol public. Dispusă să privească în tavan în compania oricui are dispoziția de a-i asculta păsul, dar cu dorința inconștientă de a le distruge și altora mariajul, femeia își întinde tentaculele energetice prin prezentarea propriei oferte: un sex-appeal debordant. Deja “aprins” de evenimentul petrecut cu doar trei zile în urmă, pe care nici măcar nu și-l amintește, bărbatul este încă nehotărât (poate că unii cititori se întrebă de ce tragem atît de mult de situație, care în fond se poate rezolva foarte rapid; răspunsul este că, la urma urmei, este doar un exemplu derulat “cu încetinitorul”). Jokerul nu se neliniștește doar dintr-un motiv atît de banal, ci așteaptă răbdător.

În tot acest timp, Îngerii Veghetori, Îngerii Păzitori și Îngerul Ocrotitor lucrează febril. Când bărbatul se apropie de noua cunoștință feminină, cu scopul vădit de a lega un dialog, sună telefonul celular. Este chiar soția, care-i amintește soțului să nu uite să facă cumpărăturile. În acel moment, “întâmplător”, peste imaginea vizuală a femeii din fața sa, a formelor suple și apetisante, bărbatului i se suprapune imaginea vizuală a soției. Cîteva fracțiuni de secundă, bărbatul poate avea un moment de “visare”, în care corpul conștiinței se mută la marginea corpului astral - ceea ce aduce în conștiința bărbatului imagini de la cununie sau din momentele intime ale conviețuirii cu soția. Bărbatul își mai poate aminti, printr-un flash de memorie, cum a fost îngrijit, bolnav fiind, de soție, sau cum își plimba copilul de mână sau cum îl învăța să meargă. Totuși, bărbatul se decide să continue avansurile, dar în momentul în care își scoate cartea de vizită pentru a o înmâna femeii din fața lui, îi pică, “întâmplător”, poza soției și a copilului din portmoneu. Un moment desigur delicat pentru bărbatul în cauză, dar cîtor

bărbați nu li s-a întâmplat ceva de acest gen, de-a lungul existenței ? Ghinion, spun unii, dar poate că evenimentul cu pricina a avut alt rol decât se crede. Mai mult decât atât, în chiar această perioadă de timp, acasă, soția are un presentiment ciudat și devine neliniștită.

Toate aceste evenimente, care se petrec la nivel fizic, reflectă ceea ce se petrece dincolo de spațiu, dincolo de timp și dincolo de oameni - la un nivel extrem de subtil. Totul reprezintă o punere în scenă, printr-un scenariu existențial de tipul unui Joc al morții, de un regizor nevăzut: Jokerul. Femeia s-a prezentat la "datorie" în fața bărbatului din exemplul nostru, abil manipulată de Joker; de altfel, femeile de acest gen sunt cel mai adesea sub stăpânirea unui Joker, care le trimite într-un loc sau altul ca pe niște muște fără cap, acolo unde se impune prezența lor: în locurile unde se strică căsniciile. Evident, Jokerul nu avea de ce să intervină dacă bărbatul din cazul nostru nu prezenta "simptomele" - tendințele karmice - ce predispun la adulter. Nu Jokerul a declanșat acțiunea, ci bărbatul căruia i s-au aprins ochii (și nu doar ochii) după ceea ce nu-i aparține. Jokerul a fost doar "sunat" pe firul scurt de bărbatul în cauză și s-a înființat la datorie, punând totul în scenă. Jokerul nu acționează decât după ce omul însuși, prin liberul său arbitru, decide.

În mod firesc, ființele îngerești care protejează omul se manifestă, la rândul lor, prin atenționări subtile. Totuși, niciunul dintre avertismentele Îngerilor Veghetori - apelul soției prin telefon, căderea pozei din portmoneu etc - nu are efectul scontat întrucât, chiar în acel moment, Jokerul scoate asul din mânecă - ceea ce constituie următoarea etapă a Jocului: îmbrăcată într-o rochie scurtă și vaporosă de vară, femeia respectivă se apleacă, face o mișcare bruscă sau face un semn cu degetul într-un anumit mod, arătându-și disponibilitatea.

Următoarea etapă a Jocului inițiat de Joker - sau următoarea mutare pe tabla de șah a Jocului - reprezintă, practic, "prinderea" bărbatului: pe fondul imaginii pe care o are în față, o femeie care se apleacă, arătându-și disponibilitatea, bărbatul își amintește de toate eșecurile sale, de toate momentele în care, până la căsătorie sau chiar după, a fost respins de o femeie. Paralel, are presentimentul unor experiențe sexuale incitante.

Următoarea etapă a Jocului, care se impune de la sine, este alegerea finală: bărbatul trebuie să decidă. De regulă, pentru bărbat există un timp de meditație asupra subiectului. În acest timp, Îngerii Veghetori trimit o mulțime de semne: pasaje citite într-un ziar pe care bărbatul își aruncă ochii din întâmplare, sfaturi primite de la alții, discuții auzite pe stradă despre boli venerice sau despre familii care se destramă etc.

În momentul în care alegerea a fost făcută, bărbatul nu mai este deranjat de nimeni: nu mai primește avertismente din partea Îngerilor Veghetori. Doar cei situați pe un nivel superior culorii galben 5-7 a corpului duh au de întâmpinat dificultăți. Aceștia au senzația că ceva nu merge. Mai mult decât atât, apare mereu ceva, care împiedică realizarea a ceea ce și-au propus. Când să meargă la întâlnire cu noua cunoaștere feminină, bărbatul pierde tramvaiul, face pană de cauciuc la automobil, este chemat de urgență la serviciu, trimis într-o misiune ori într-o delegație sau, într-un caz extrem, se îmbolnăvește copilul sau soția.

Trecând și peste oricare dintre aceste impedimente, cu un buchet de flori și o sticlă de vin în mână, bărbatul se prezintă totuși la ușa femeii. Firește, este așteptat în pragul ușii, iar parfumul ce se insinuează în aer, de exemplu, o imitație de Chanel,

precum și ținuta lejeră a femeii - preludiul unei ... aventuri - au darul de a-i risipi ultimele ezitări și de a amorți presentimentele. În acest răstimp scurt se consumă următoarea etapă a Jocului. Pentru evitarea căderii în plasa întinsă de Joker, Îngerii Veghetori ai bărbatului se roagă - ei înșiși - către Dumnezeu. Acest eveniment se numește în limbajul Îngerilor Veghetori "întâia rugăciune pentru suflet".

În această fază a Jocului se produce un eveniment surprinzător. Datorită rugăciunii Îngerilor Veghetori, - aceasta se produce, repetăm, numai în cazul în care bărbatul are un corp duh de culoare superioară galbenului 5-7 - între aura bărbatului și aura acestora se formează o diferență de potențial. La bărbații al căror corp duh este superior culorii galben 5-7 se formează, de altfel, și o diferență de potențial între nivelul general energetic propriu și nivelul energetic al Jocului. În momentul rugăciunii Îngerilor Veghetori se produce o perturbare serioasă a aerei bărbatului, care se manifestă, cel mai adesea, printr-o senzație de greață sau chiar de vomă - care pot fi atribuite unei eventuale și banale indigestii. Mai mult decât atât, bărbatului "i se taie", adică îi dispare erecția în perioada respectivă. Pe deasupra, imaginea formată foarte subtil de Joker prin intermediul femeii începe să se strice: bărbatul își dă seama că femeia din fața sa nu este atât de frumoasă și de apetisantă precum părea la început. Bărbatul începe să-i descopere femeii diferite defecte: nasul prea mare, gura ușor strâmbă, picioarele prea groase, sânii plați, celulita evidentă etc.

De multe ori, însă nici rugăciunile Îngerilor Veghetori, nici efortul celorlalte ființe îngerești, nu pot întoarce bărbatul, iar în noua etapă a Jocului are loc împreunarea sexuală - adulterul.

❧ Consecințele ❧

Imediat după finalizarea adulterului, pentru bărbatul în cauză se deschid noi uși, porți și ferestre, dincolo de care se află o lume pe care nici nu o bănuia: o lume care, aparent, oferă promisiunea unor plăceri îndelungate; o lume care, la o privire atentă, ascunde totuși o amenințare surdă.

În cazul în care, intrând total în ceață, nu se îndrăgostește cu adevărat de femeia respectivă - ceea ce reprezintă ceva periculos și este echivalent cu aruncarea mărgăritarelor cui nu trebuie -, bărbatul își formează un nivel energetic general nefast. Acest nou nivel energetic nu mai corespunde cu statutul de soț.

Acum trebuie să facem o scurtă paranteză și să remarcăm faptul, destul de evident, că fiecare om este un actor care îndeplinește o funcție în ansamblul cosmosului. Cum funcția creează organul, omul - ca organ al ansamblului cosmic - îndeplinește o anumită funcție. Astfel, prin căsătorie, un bărbat îndeplinește funcția de soț, apoi de tată, o femeie funcția de soție, apoi de mamă și așa mai departe. Fiecare ipostază a unui om în lumea materială înseamnă asumarea conștientă și voluntară a unui rol și ocuparea unei anumite funcții.

Până în acel moment, bărbatul era înscris, chiar cu limitele inerente, în Firea Lucrurilor, în Ordinea cosmic-spirituală a lumii oamenilor. Bărbatul a fost un soț model, un bun angajat sau un bun patron, un bun prieten sau un părinte ireproșabil. Bărbatul a fost, așadar, situat pe un nivel energetic bine definit. Până în momentul adulterului, datorită nivelului energetic global, totul a funcționat foarte bine: serviciul

zilnic îi asigura traiul decent, copilul era sănătos și iubitor, soția se îngrijea de casă și de familie. Calitatea de soț are propriul său nivel energetic, iar calitatea de persoană care comite un adulter un altul. Pentru exemplificare, să spunem că, înaintea aventurii, în cadrul unei scale imaginare de la 1 la 10, bărbatul-soț era situat pe un nivel energetic situat la +8 bărbatul a coborât brusc sub 0 (și de acolo spre minus infinit), situându-se în afara Ordinii cosmic-spirituale a lumii oamenilor și a Firii Lucrurilor.

În momentul în care se formează nivelul energetic al adulterului, bărbatului i se închid instantaneu posibilitățile avute anterior. În schimb, i se deschid alte posibilități. Nivelul energetic avut anterior, cel de soț (+8), dispăre, iar în locul său apare altul. Aparent, nu se întâmplă nimic deosebit o bucată de timp. Familia are încă o anumită stabilitate, locul de muncă al bărbatului nu pune probleme, copilul este sănătos, iar soția pare iubitoare. Totuși, lucrurile dobândesc destul de repede o altă turnură, căci la bărbatul în cauză se produce scăderea totală a nivelului energetic general. În acest mod, bărbatul din exemplul nostru nu mai este în consonanță cu calitatea de soț, nici cu cel de tată, dar nici cu nivelul energetic general al funcției sociale deținută anterior. Din această cauză, în jurul bărbatului respectiv încep să se petreacă evenimente aflate în concordanță cu noul său nivel energetic, iar aceste evenimente se înscriu, sub atenta supraveghere a Jokerului, într-un nou Joc al morții, cu care bărbatul începe să devină compatibil.

Cum evenimentele sunt în interconexiune, deși a călcat strâmb doar în domeniul karmic al relațiilor de familie, totul se prăbușește, iar bărbatul respectiv nu se mai simte la locul potrivit: afacerea sau serviciul se năruie, prietenii îl părăsesc, deși nu cunosc nimic despre relațiile sale amoroase. La rândul ei, soția - cu toate că doar bănuiește sau deja s-a împăcat cu ideea -, s-a distanțat apreciabil. Și relația cu Dumnezeu are de suferit, căci bărbatul în cauză nu se mai înscrie în Ordinea cosmică - Firea Lucrurilor. Toate aceste aspecte sunt vizibile la nivelul petelor karmice de la nivelul corpului sufletului: la nivelul petei karmice a relațiilor de familie, la nivelul petei karmice a relațiilor sociale și la nivelul petei karmice ce indică relațiile cu Dumnezeu.

În primă instanță, salvarea poate veni de la Îngerul Ocrotitor - care are drept spațiu de ocrotit un loc bine determinat, de exemplu un cartier. Rugat de Îngerii Veghetori, Îngerul Ocrotitor pune în fața bărbatului un cerșetor care-i cere bani, o femeie care îi cere ajutorul, prieteni sau cunoștințe întâmplătoare care cer un sfat etc. Salvarea pusă în scenă de către Îngerul Ocrotitor, Învățătorul, este o salvare energetică. În momentul în care oferă bani cerșetorului, prin intermediul Îngerului Ocrotitor, bărbatul se reconectează la nivelul energetic avut anterior, rezultat în urma binelui făcut de-a lungul timpului - cumulum faptelor bune -, căci fiecare faptă, vorbă sau gând are propria sa vibrație energetico-informațională. În momentul în care bărbatul oferă bani sau sprijin cuiva aflat la nevoie, revine automat la caracteristicile - culoarea, sunetul și mirosul - inițiale. Dar, ca o constantă, ca regulă obligatorie a Jocului, nu mult după aceea, se repetă ispita: bărbatul se întâlnește "întâmplător" cu aceeași femeie sau cu o femeie de același gen. Întotdeauna, ispita se repetă când omul a fost salvat prin activitatea Îngerilor Veghetori sau Ocrotitori.

Dacă bărbatul se lasă antrenat într-o nouă aventură, lucrurile iau o întorsătură mai periculoasă decât în primul caz. De data aceasta, ispita este mult mai puternică și

poate duce la perversiuni sexuale, iar din acel moment bărbatul se prăbușește total ca nivel energetic. Jokerul obține astfel un cumul de energie preluată din faptele greșite ale bărbatului din exemplul nostru.

Astfel, bărbatul intră într-un nou Joc al morții. Se schimbă atât Jocul, cât și Jokerul. Noul Joker va fi mult mai puternic decât primul, iar Jocurile morții în care va fi târât bărbatul în cauză vor fi din ce în ce mai degradante. Bărbatul va cunoaște din ce în ce mai multe femei, iar totul în jurul lui, pe nesimțite, începe să se schimbe. Primul semn că ceva s-a schimbat în mod radical constă în faptul, destul de surprinzător pentru bărbatul în cauză, că alte femei din preajmă, ca la un semnal, îi pică în brațe - una câte una. Chiar și cele la care nu se aștepta și îi păreau intangibile îi pică în brațe.

Foarte grav este faptul că bărbatul, care a coborât ca nivel energetic, devine un focar de infecție și își “virusează” auric soția, cu care continuă, ca un soț “bun” ce este, să întrețină raporturi sexuale - așa, din când în când. Fiind astfel virusată energetic de bărbat (prin intermediul cordoanelor aurice deja formate la căsătorie), soția cade în același Joc în care se află și bărbatul, scăzând la rândul ei în ceea ce privește nivelul energetic personal. Bărbații care comit adulter își virusează întotdeauna soțiile. La rândul lor, fiind virusate, soțiile recurg și ele, cel mai adesea din răzbunare (așa cred ele !, dar impulsul energetic a fost dat de bărbat prin intermediul cordoanelor aurice formate la căsătorie), la adulter.

Treptat, din Joc în Joc, sub atenta manipulare a Jokerului, ambii soți coboară ca nivel energetic, iar ceea ce cu numai câteva luni în urmă părea a fi un mariaj fericit, generator al unei situații sociale și financiare stabile, începe să se spulbere. Pentru bărbatul în cauză, apar neînțelegerile cu anturajul, cu părinții sau cu prietenii. Evenimentele se precipită: locul stabil de muncă pare a nu se potrivi cu noile conjuncturi și dorințe, copilul pare a fi din ce în ce mai bolnav sau mai nefericit, aparent fără nici un fel de motiv. În general, copiii, care sunt nevinovați, sunt influențați, la rândul lor, de Jocurile în care sunt incluși părinții. Copiii sunt influențați auric în mod dramatic de nou formatul nivel energetic al părinților. Totodată, copiii sunt influențați în mod negativ datorită distorsiunilor energetice ale cordoanelor de legătură ce-i leagă de părinți.

Ceea ce s-a petrecut până la acest punct formează **prima etapă** a Jocurilor morții. De acum înainte, dacă continuă în acest mod, bărbatul din exemplul nostru pătrunde în **a doua etapă** a Jocurilor morții. Dacă poarta ce i s-a deschis ține de domeniul sexual - ce a început printr-o “banală” relație adulteră -, acum începe ceea ce am putea denumi prin termenul de “magie sexuală”. Magia sexuală, care se bazează pe o fascinație nesănătoasă exercitată de sexualitate, începe în momentul în care se recurge, pentru prima oară, la perversiuni. Magia sexuală începe în momentul în care s-a produs un contact sexual oral sau anal, care murdăresc extrem de mult straturile auri. De fapt, sexul oral este batjocorirea cruntă a Chipului Domnesc al ființei umane, căci ființa umană este creată după Chipul și Asemănarea lui Dumnezeu.

Revenind la subiect, se poate spune că, din acest moment, bărbatul pare a fi rupt total de ceea ce era înainte, intrând sub influența unor Jokeri din ce în ce mai decăzuți și mai puternici. Fiecare etapă a unui Joc este supervizată de un Joker. Exacerbarea nesănătoasă a sexualității este domeniul de activitate al Jokerilor-Lorehh, spirite ale naturii căzute - numite cândva, prin Evul Mediu, succubi sau incubi - care sunt extrem

de periculoase și de nefaste, de care este greu să se rupă un om. Următorul pas al traseului unui om care a coborât pe o astfel de pantă este pătrunderea în Jocuri din ce în ce mai ample, în care sunt implicate grupuri de oameni. Apar sexul în grup, orgia, prostituția, beția, drogurile. Se ajunge astfel la Jocuri de grup, cu ramificații foarte largi, care degenerază în furturi, răpiri sau sechestrări de femei. În Jocurile de grup, un loc principal îl ocupă batjocorirea a ceea ce este mai pur: copilele, fetele tinere (“puștoaicele”), mamele (femeile căsătorite), femeile gravide. Jocurile de grup reprezintă **a treia etapă** a Jocurilor morții.

Primele două etape se raportează doar la individ. Din prima etapă a unui Joc se poate scăpa relativ ușor, dar din următoarele este mult mai greu. **A patra etapă** a Jocurilor morții se realizează numai în cadrul Jocurilor de grup, în care intervine, ca supliment, tortura și crima; a patra etapă se realizează sub influența directă a lui Lucifer și are ca scop final batjocorirea totală a omului, Chipul Domnesc. Ultima etapă a unui Joc, **a cincea**, presupune sacrificii umane și declararea apartenenței pe față, prin sunet, adică prin vorbire, la Prințul întunericului.

Exemplul cu bărbatul infidel este, desigur, doar un caz, în care s-au urmărit etapele căderii omului sub influența ființelor întunecate, reprezentate de Jokeri. Ca orice alt exemplu cu caracter general, nu poate fi aplicat decât în sistemul său de referință. Este evident și faptul că, deși inițial, mulți oameni au încercat marea cu degetul, nu au parcurs toate etapele descrise mai sus. Au existat, la un moment dat, blocaje materializate prin evenimente “întâmplătoare”, prin boli, prin conștientizarea anumitor aspecte ale vieții etc. În cazul în care n-au depășit prima etapă a unui astfel de Joc, treptat, sub influența Îngerilor Veghetori sau Ocrotitori, oamenii respectivi s-au redresat energetic într-o măsură mai mare sau mai mică - se spune că s-au “liniștit”. Însă, în cazul în care au depășit primele două etape ale unui Joc, redresarea este extrem de dificilă.

Fără nici o îndoială, chiar și oamenii care nu au depășit prima etapă a unui Joc au fost păgubiți într-un mod grav. Sub influența Jokerilor, ei au acumulat o nouă karma negativă, căci orice săvârșește omul devine automat karma. Din acest punct de vedere, orice Joc al morții este câștigat de Jokeri. Indiferent care este rezultatul final, un Joker își atinge țelul: coborârea nivelului energetic general al omului, paralel cu acumularea de karma negativă. Prin urmare, are loc o întârziere considerabilă a omului în efortul de cucerire a caracteristicilor specifice unui corp duh alb. Într-adevăr, cel puțin până la acest nivel, nu s-au produs moartea dintâi, moartea a doua sau moartea a treia, dar Jokerii sunt foarte răbdători.

Evident, cele afirmate anterior cu privire la bărbați sunt valabile, cu unele variațiuni, și pentru femei. Totuși, trebuie ținut cont de faptul că există o diferență foarte importantă între bărbați și femei. Datorită constituției aurice, un bărbat poate beneficia de unele posibilități de redresare - de exemplu, oferirea de bani unor cerșetori, realizarea unor acte caritabile etc - în timp ce o femeie nu poate beneficia cu aceeași eficiență de ele. Există însă o cale de salvare și pentru femei, dar această cale trece prin bărbați.

La femei, după primul adulter, apare o imposibilitate de redresare energetică. Femeia, orice ar face, nu mai poate reveni la nivelul energetic inițial, de dinaintea Jocului care a provocat adulterul. Primul adulter îl cheamă pe al doilea și așa mai

departe, într-o continuă cădere. Femeile, prin însăși constituția lor aurică, pot fi virusate foarte ușor și devin, ele însele, foarte rapid, focare de infecție. Ceea ce este cu adevărat grav este faptul că femeile nu pot cădea decât cu "ajutorul" bărbaților. Din punct de vedere auric, bărbații sunt responsabili într-o foarte mare proporție de decăderea femeilor. De altfel, femeia care l-a ispitit în etapa întâi a Jocului pe bărbatul din exemplul nostru, face parte din această categorie: a fost odinioară soție, poate chiar și mamă, apoi soțul a părăsit-o pentru alta, după care femeia în cauză "s-a răzbunat pe viață" întreținând relații sexuale cu toți bărbații care i-au ieșit în cale. În cele din urmă, a ajuns la un asemenea nivel de decădere încât Jokerul a început să o manipuleze ca pe o frunză bătută de vânt, pentru a distruge și alte căsnicii. Uneori, ființele Lorehh sexuale ajung să se caleze auric pe astfel de femei în timpul contactului sexual, motiv pentru care acestea pot auzi "în gând" șoapte, cuvinte obscene și altele asemenea.

Singurul care, în primă instanță, se roagă pentru femei este Îngerul Veghetor (de suflet) personal al acesteia. Îngerul Veghetor atrage treptat, în palierul infraeteric, un fel de norișor energetic-informațional, rezultat din caracteristicile energetice ale fiecărui Joc al morții la care a participat femeia. Aceasta se produce până când femeia ajunge la cel mai jos Joc al morții în care poate fi implicată și dincolo de care nu mai poate merge. În momentul în care femeia se află în punctul cel mai de jos al căderii sale, se formează un fulger energetic intens între bulgărele auric format de către Îngerul Veghetor, ca rezultat al Jocurilor la care a participat femeia, și contrapartea eterică a organului ei sexual. Atunci femeia se îmbolnăvește fizic, continuând să rămână la nivelul energetic al ultimului Joc la care a participat. Rezultatul fizic al unui astfel de proces este, de regulă, frigiditatea, sterilitatea sau boli ce țin de aparatul sexual (afecțiuni ale uterului, ovarelor, colului uterin etc). Ulterior, femeia simte greață la orice tentativă de contact sexual. Însănătoșirea aurică și fizică a femeii se realizează apoi, pas cu pas, urmând în sens invers toate etapele Jocurilor morții la care a participat; este ca și cum femeia, fiind încă în viață, trece prin Purgatoriu. Când femeia ajunge la punctul inițial de unde s-a implicat în primul Joc - când redobândește caracteristicile energetice de atunci - i se poate întâmpla un "eveniment minunat": întâlnește un bărbat mai puternic decât ea ca nivel energetic, care o iubește și o compătimește sincer, capabil să o ridice prin echilibrul "putere mare-putere mică". Abia în acel moment, femeia se simte interior eliberată, iar de atunci nu mai cade sub influența Jokerilor.

Prima modalitate de redresare a unui om care a picat într-un Joc al morții, bărbat sau femeie, care are însă un efect pe termen scurt, este compasiunea acordată celor din jur: ființe umane - cerșetori, copii ai străzii, drogați, persoane aflate în dificultate -, animale, mediu natural. Animalele sunt canale foarte bune pentru eliberarea noxelor aurice. Oamenii transferă noxele aurice animalelor din jur. Într-un fel, acesta este motivul pentru care, astăzi, foarte mulți oameni au animale în casă - câini sau pisici. În afara faptului că, prin structura lor aurică, pot deveni "elemente de împământare" prin care se scurg noxele aurice, animalele de casă pot deveni și obiect al compasiunii oamenilor.

A doua modalitate - de fapt, singura cu adevărat viabilă - de redresare energetică în urma unui Joc al morții este cererea de ajutor directă, prin voce, către Iisus Hristos. Cererea de iertare și de acordare a ajutorului, adresate prin voce, direct lui Iisus Hristos

este cea mai eficientă modalitate de redresare pentru un om - bărbat ori femeie. Rostirea numelui lui Iisus Hristos provoacă formarea corpului haric al plaselor mesianice și intrarea în rezonanță cu Ființa Sa, care se manifestă în *prezentul continuu*. Influența lui Iisus Hristos spulberă orice Joc al morții în curs de desfășurare. De asemenea, influența lui Iisus Hristos provoacă omului conștientizarea erorilor. De asemenea, femeile este bine să se roage Maicii Domnului, Fecioara Maria.

De alminteri, înainte de intrarea într-un Joc al morții, oamenii al căror corp duh este situat dincolo de nivelul evolutiv galben 5 sunt avertizați prin două modalități: o atenționare directă din partea lui Iisus Hristos - mai ales în cazul persoanelor care au obiceiul de a se ruga sau de a repeta prin voce Numele Său - și o atenționare din partea Îngerilor Veghetori. Avertismentele Îngerilor Veghetori par extrem de dure, aproape cutremurătoare. În fond, ele nu sunt dure, ci așa le percepe omul. Reacția Îngerilor Veghetori poate fi comparată cu cea a unui antrenor de box, care a muncit foarte mult cu elevul său boxer și are surpriza neplăcută să constate că, în noaptea dinaintea finalei, elevul a consumat alcool din belșug și a petrecut o noapte în compania unei prostituate. Avertismentul direct din partea lui Iisus Hristos se realizează prin intermediul plaselor mesianice. Avertismentul direct din partea lui Iisus Hristos este foarte blând, lipsit de orice reproș; este ceea ce în limbajul ființelor din lumea eterică poartă numele de **Povața Iubirii** - pe care omul o percepe fără cea mai mică teamă.

După ce primește Povața iubirii, orice om are tendința de a face imediat baie și de a sta cât mai mult timp sub duș. De fiecare dată când un om îi cere ajutorul lui Iisus Hristos, Jocul pus în scenă de un Joker se spulberă, dar ispita se repetă la un interval de cel mult trei zile. Omul în cauză trebuie să nu pice în aceeași eroare, întrucât ecuația vieții se complică, iar efectele karmice devin și mai ample.

☞ Prețul ☞

În momentul în care un om cade de pe nivelul energetic propriu datorită unui Joc al morții, trebuie să plătească un **preț**. Acest preț se plătește Jokerului. Mai există, desigur, prețul plătit după moarte, dar pentru simplificare se va face, deocamdată, abstracție de el.

În cazul discutat anterior, bărbatul care s-a aventurat într-o relație de adulter achită prețul; acesta constă în izolarea de familie - de soție și copil - de prieteni și de anturaj, adică de cei care-i asigurau iubirea de care avea nevoie. Izolarea înseamnă accentuarea relației cu Jokerul.

Într-un mod asemănător, persoanele care au abuzat de relații sexuale neortodoxe (perversiuni) plătesc prețul izolării. Ele nu vor mai fi capabile să fie pe aceeași lungime de undă decât cu persoanele care au o rezonanță asemănătoare cu a lor. De exemplu, bărbații sau femeile care au coborât, într-un anumit moment al existenței lor, pe un nivel energetic inferior rămân o perioadă de timp izolați în starea respectivă. Aceasta se datorează faptului că nu mai sunt acordați energetic cu partenerii de sex opus cu care erau compatibili, potrivit standardului lor calitativ inițial.

Perversiunile au rolul de a bloca iubirea - cei care recurg la perversiuni nu mai sunt capabili să iubească deoarece sunt orbiți de activitatea senzorială intensă ce apare în acest caz. În marea majoritate a cazurilor, burlacii sau femeile singure

sunt, în fond, acele persoane care, într-un moment al vieții, au pătruns într-un Joc al morții care le-a blocat traiectul normal și care nu mai pot face conexiunea, la nivel de sunet ori de miros, cu sufletul persoanelor de sex opus cu care, în mod firesc, s-ar acorda sau ar fi trebuit să se acordeze din punct de vedere energetic. Ei nu mai pot întâlni decât parteneri ocazionali aflați pe același nivel energetic scăzut; dar, de regulă, partenerii ocazionali sunt o poartă spre un Joc și mai scăzut, care-i poate duce într-o fundătură. În consecință, aceste persoane simt în sinea lor că nu pot avea un viitor prea reușit împreună cu astfel de parteneri. Și astfel evită mariajul, fiind mereu în căutarea unui partener mai bun.

Ca o paranteză, pentru a evita orice neînțelegere a subiectului, trebuie spus că există și o altă categorie de oameni, care rămân singuri o lungă perioadă de timp și care nu-și pot găsi perechea potrivită. Acest fapt nu se datorează în mod direct implicării în Jocuri ale morții. Această categorie de oameni este situată pe un nivel superior culorii galben 5 a corpului duh. Datorită complementarității putere mică-putere mare, oamenii din această categorie devin, în orice relație, factorul de stabilitate. Energetic, ei nu se pot alia decât cu persoane “putere mică”, deci cu persoane inferioare ca nivel energetic. În general, persoanele “putere mică” au multe noxe aurice, iar canalul prin care pot elimina aceste noxe este tocmai partenerul care îndeplinește funcția de “putere mare”. Prin “puterea mare”, noxele karmice ale “puterii mici” sunt treptat eliminate, dar uneori acest fapt poate deveni insuportabil pentru “puterea mare”. Se întâmplă uneori, cel mai adesea până în momentul căsătoriei, ca “puterea mare” să schimbe cam des partenerii, fără a remarca faptul, extrem de simplu, că nu se schimbă nimic: parcă ar avea același partener multiplicat. De fapt, “puterea mare” nu poate avea ca partener decât o persoană complementară, cu o anumită vibrație la nivelul sufletului, adică o “putere mică”. Astfel de oameni au senzația că repetă mereu aceleași evenimente, fără a înțelege de ce.

Revenind la subiectul acestui capitol, se mai poate spune că, în concluzie, prețul primei etape a unui Joc al Sorții este plătit individual. Primul preț este plătit doar ca individ izolat. Dar, cum etapa a doua a unui Joc presupune existența a cel puțin trei oameni (soțul, soția, amanta) și, mai departe, a unor grupuri, lucrurile se complică. Căzând în etapa a treia a unui Joc, omul în cauză intră în contact auric direct cu Jokerul. Din acel moment, când omul trebuie să ia o decizie, Jokerul este alături de el, manifestându-se prin intermediul său. Omul capătă, cu timpul, anumite ticuri - mentale, verbale, mimice, gestice și, până la un punct, fizionomice - identice cu ale Jokerului, ceea ce denotă virusarea unei porțiuni apreciabile din corpul sufletului.

În etapa a treia a Jocurilor morții, oamenii pot fi catalogați în funcție de o scală convențională. La unul dintre poli pot fi situați cei denumiți “bolnavi psihic”, care sunt considerați iresponsabili pentru faptele lor, iar la celălalt capăt pot fi situați oamenii care provoacă daune mari celor din jur: tâlharii, bătaușii, violatorii, proxeneții sau, cel mai rău, oamenii care se dedau la torturi și crime. Majoritatea dintre aceștia lucrează în grup, având alături un anturaj format din oameni la fel de virusați. Din acest moment, lucrurile devin atât de complicate, încât par în ochii oamenilor diabolice sau malefice. De fapt, chiar sunt, întrucât cei ce le provoacă sunt dracii și demonii. Astfel, în cadrul unui anturaj format din hoți și tâlhari, prețul este plătit întotdeauna de cel mai decăzut dintre ei - care este, în aceleși timp, cel mai virusat. Cel mai decăzut devine șeful

bandei sau al găștii (sau chiar al afacerii; multe afaceri considerate legale sunt, de fapt, tâlhării cu acte în regulă) și, în consecință, beneficiază de femeia cea mai “tare”, de profiturile bănești cele mai substanțiale și de puterea cea mai mare. Întotdeauna există și un “pretendent la domnie”, care suflă în ceafa șefului. Cel mai “puternic” - cel mai virusat, adică cel mai rău - învinge mereu, dar plătește și prețul. El rămâne cu toate beneficiile materiale, cu femeia cea mai “tare” și cu puterea de a decide.

În a patra treaptă a unui Joc, omul în cauză plătește al patrulea preț, care este cumplit: omul se manifestă ca și cum ar fi Joker. Cel care, cândva, a început doar prin a-și înșela soția și a avea o amantă “sexy” a coborât încet, dar sigur, treptele decăderii umane, devenind un proxenet sau un violator, care se face vinovat de răpiri de persoane, de tâlhării, torturi sau crime. Pentru cei care le cunosc de multă vreme, astfel de persoane sunt motiv de stupefacție perpetuă. Observatorii ocazionali nu pot înțelege nici în ruptul capului, cum a coborât atât de jos o persoană care, în trecut, a fost liniștită. Se crede, de obicei, că cei ce fură, violează, tâlhăresc, răpesc sauucid sunt “inferiori din punct de vedere evolutiv” ori că au moșteniri genetice proaste, dar nu este așa. Din punct de vedere al inteligenței, astfel de persoane pot fi situate pe aceeași treaptă cu un profesor, cu un medic, cu un polițist sau cu un avocat. De fapt, între un polițist și un astfel de specimen, virusat aproape iremediabil de Jokeri, există o echivalență în ceea ce privește inteligența. Există însă o distincție fundamentală: sunt de semn contrar. Unul este pozitiv, celălalt este negativ.

În fine, etapa a cincea a Jocurilor morții, care corespunde celui de-al cincilea preț, presupune adulația pe față a ființelor luciferice prin ritualuri; presupune, de asemenea, încercarea de influențare prin mass media a unor mari mase de oameni, prin filme, reviste, cărți, picturi, grupuri sau secte. Coborârea în a cincea etapă a decăderii presupune derularea unor evenimente “întâmplătoare” în care omul în cauză este pus în situația de a viola, de a tâlhări ori de a distruge un suflet prin crimă.

La oamenii care au plătit, în decursul vieții, al treilea preț - corespunzător Jocurilor de grup -, imediat după moarte sufletul le este furat sau, uneori, este distrus de ființele luciferice. După ce i-a fost furat sau i-a fost distrus sufletul, omul - corpul său duh - trebuie să coboare în iad, cu repercusiuni extrem de nefaste. Existența viitoare va fi foarte dificilă, iar eforturile pe care trebuie să le facă omul pentru a reveni pe linia de plutire vor trebui să fie foarte mari. Având în spate antecedentele transformate deja în impulsuri karmice, într-o nouă încarnare, omul respectiv va avea toate șansele de a repeta drumul descendent și de a cădea la fel de rău. Dacă și în existența următoare se va alia cu ființele întunecate, imediat după deces, omului îi poate fi furat sufletul pentru a doua oară; aceasta conduce la “cea de-a doua moarte”. La a doua moarte, posibilitatea mântuirii este practic inexistentă. Există însă și excepții. Cel care a plătit deja cel de-al treilea preț, dar are o încărcătură karmică în mare parte bună și o legătură solidă cu ființele protectoare poate fi întors la standardul inițial prin rugăciunea Îngerilor Veghetori. Îngerul Veghetor plătește, el însuși, un preț pentru omul respectiv, dar acest lucru înseamnă o stagnare pentru Îngerul Veghetor care renunță de bună voie, din iubire, la urcarea sa pe scara ierarhică îngerească - stagnare pe care Îngerul o face cu multă bucurie. Îngerii, la fel ca și oamenii, urcă treptele desăvârșirii, iar în acest caz, creșterea nivelului lor evolutiv - creșterea în grad și în funcție - este echivalentă cu ceea ce noi, în lumea oamenilor, numim cunoaștere.

În cazul unei salvări de acest tip, omul respectiv stagnează la nivelul Jocului în care se afla deja, astfel că nu mai poate coborî pe scara descendentă. Prețul plătit în acest caz presupune o moarte fizică rapidă, care este, de regulă, violentă. În acest caz, moartea violentă este consecința directă a ieșirii de sub tutela Jokerilor, care, în acest mod, se răzbună pe omul în cauză. În momentul morții, astfel de oameni cunosc adevărul și chiar îi văd pe Jokeri.

Imediat după moarte, în mod paradoxal, pe chipul acestor oameni se remarcă o anumită satisfacție interioară - o anumită pace. În fond, le-a fost salvat sufletul prin efortul direct al Îngerilor Veghetori. În încarnarea viitoare, acești oameni vor avea aceiași Îngeri Veghetori.

FÂNTÂNA LACRIMILOR

☞ Sămânța de tată și sămânța de mamă ☞

Orice Joc al morții pornește de la emiterea unei energii pharismah (energii de intenție) de către un om. O energie pharismah este o fulgerare foarte scurtă, ca o rază laser, ce pornește din spiritul omului, trecând prin inimă.

După emiterea energiei de intenție, survine emiterea unui gând (omul se gândește la ceea ce dorește să facă), apoi urmează emiterea unui sunet (când omul se destăinuie altora cu privire la intențiile sale) și, în final, are loc punerea în practică a intenției. Tot ceea ce omul manifestă prin intermediul energiilor pharismah, a gândurilor, a sunetelor și a faptelor poartă numele de karma. În funcție de calitatea și de încărcătura energetică-informațională a celor patru tipuri de energii - pharismah, sunet, miros, lumină - karma poate fi pozitivă sau negativă. Calitatea tuturor acestor energii este în funcție de respectarea Legilor cosmosului.

Zilnic, prin emiterea unor energii pharismah întunecate, oamenii sunt implicați în trei tipuri de Jocuri ale Sorții: în ceea ce privește relațiile cu Dumnezeu, în ceea ce privește relațiile cu familia și în ceea ce privește relațiile cu semenii. Orice Joc are trei etape: cercetarea inimii, bătaia la poarta inimii și jocul propriu-zis.

Primul tip de Joc este cel ce privește relațiile omului cu Dumnezeu. Dumnezeu se manifestă prin Trei Persoane (Sfânta Treime): Tatăl, Fiul și Sfântul Duh. Cea mai gravă boală karmică ce survine în urma unor Jocuri ce privesc relațiile unui om cu Dumnezeu este ateismul. De asemenea, în ordine descrescătoare ca importanță, următoarea boală este convingerea omului că poate “evolua” de unul singur, fără ajutorul lui Dumnezeu. Această boală se traduce, la nivelul existenței cotidiene, prin absența rugăciunii sau prin întârzierea cererii de ajutor către Dumnezeu.

Al doilea tip de Joc se referă la relațiile unui om cu familia. În cadrul acestui tip de Joc intră relațiile cu părinții, cu soția și cu copiii. În această categorie nu intră însă relațiile cu prietenii, prietena, iubita, concubinul/concubina sau altele asemenea, care intră în categoria relațiilor sociale - cu semenii. De asemenea, relațiile dintre frați sau dintre rude nu intră în categoria relațiilor de familie, ci în categoria relațiilor sociale.

Baza de formare a unei familii adevărate din punctul de vedere al Ordinii cosmice este cununia religioasă, moment în care bărbatul dobândește un standard energetic special, acela de soț și de cap al familiei. La baza dizarmoniei în familie se află incapacitatea bărbatului, capul familiei de a se comporta precum un Tată. Marele model este Dumnezeu, care este Tată pentru toate ființele pe care le-a creat. Deasupra bărbatului, în cadrul unei familii, este doar Dumnezeu. Bărbatul - ca tată al familiei - trebuie să păstreze intact, de-a lungul vieții, nivelul (standard) energetic de soț, pentru

a asigura continuitatea familiei și, implicit, bunăstarea ei. Tocmai pentru a-i scădea capului familiei nivelul energetic, Jokerii recurg la Jocurile morții. Manifestarea Jokerilor în cazul acestor Jocuri se produce întrucât, uneori, prin intermediul unor energii pharismah, capul familiei emite energii de intenție situate în dezacord cu Legile cosmosului: dorința de îmbogățire rapidă prin înșelarea aproapelui, dorința de a-și “îmbogăți experiența sexuală” cu diferite femei, motiv pentru care i se aduc de către Joker diferite ispite feminine în anturajul cărora să-și desfășoare activitatea etc.

În cazul decesului capului de familie, femeia preia prerogativele bărbatului, devenind capul familiei. Devenind văduvă, femeia intră sub protecția directă a lui Dumnezeu. Toate văduvele se află sub protecția directă a lui Dumnezeu. La fel și orfanii, al căror Tată unic este Dumnezeu. Să-i ferească Dumnezeu pe cei ce doresc să profite în vreun fel, indiferent din ce punct de vedere - material, financiar, sexual -, de vreo văduvă ori de vreun orfan.

În caz de divorț, karma rezultată și răspunderea aparțin doar bărbatului care, indiferent din ce motiv, nu a fost capabil să păstreze continuitatea familiei și nivelul energetic de soț, conferit în momentul cununiei religioase. Pentru Ordinea cosmică, este un mare păcat abandonarea familiei, a soției/soțului sau a copiilor, indiferent din ce motive și indiferent dacă de către mamă ori de către tată.

Pentru Ordinea cosmosului care reflectă Voia lui Dumnezeu, la o femeie nu contează decât primul soț, cel cu care a avut cununia religioasă (Taina Sfântă a Căsătoriei); al doilea sau al treilea soț nu contează.

Familia, din punctul de vedere al structurii auri, și implicit, din punctul de vedere al Ordinii cosmice, implică două aspecte distincte: primul aspect se referă la ceea ce poartă numele de “sămânța tatălui”, iar al doilea se referă la ceea ce poartă numele de “sămânța mamei”.

Primul aspect se referă la sămânța de tată. Sămânța tatălui se manifestă printr-o luminiță la nivelul petei karmice a familiei de la nivelul corpului sufletului - acesta este atributul de tată. Steluța de tată sau sămânța tatălui, se transmite fiului doar la moartea tatălui (evident, se transmite doar pe linie masculină). Transmiterea se produce doar în condițiile în care nu au existat certuri, iar comuniunea tată-fiu a funcționat în mod continuu - cei doi s-au întâlnit cel puțin o dată pe săptămână. Comuniunea aurică dintre tată și fiu trebuie întărită prin întâlniri dese (chiar și după ce fiul se căsătorește), prin masa luată împreună cel puțin o dată pe săptămână. Dacă nu există comuniune aurică, atunci capacitatea potențială de viitor tată se atrofiază la fiu; în consecință fiul nu va fi capabil să ia decizii, adică să aleagă, prin emiterea unor energii pharismah, în mod corect, la nivelul propriei sale familii. Atâta timp cât trăiește tatăl, iar relațiile dintre ei sunt bune, fiul nu va avea decât o reflectare a steluței tatălui în sigiliul său karmic. Fiul care devine tată biologic nu preia funcțiile de cap de familie decât după decesul tatălui său. La orice problemă, fiul trebuie să-și întrebe tatăl. În ziua de astăzi, toți fiii reflectă atributul tatălui în mod egal; de 2000 de ani nu mai primează principiul primului născut: toți fiii sunt egali.

Întreruperea relațiilor unui fiu cu părinții și, în primul rând cu tatăl, induce disfuncții energetice majore la nivelul familiei fiului. Dacă întrerupe relațiile cu tatăl, fiul întrerupe lanțul succesiunii calității de tată. Dacă relațiile cu tatăl nu sunt bune, dacă ambii nu intră în comuniune aurică cel puțin o dată pe săptămână, fiul va fi, la

rândul său, doar un substitut de tată și va avea un substitut de familie, de nevastă și de copil; copilul său nu va putea manifesta atributul respectiv (o va lua de la capăt în viața următoare). Dacă va deveni substitut de tată, fiul va avea în locul pixelului luminos de pe pata karmică doar un vârtej întunecat, iar fiul său îl va moșteni. Fiul, ca nou tată rupt de părinți, va fi la rândul său un tată “orb” - în sensul că nu mai are “cunoașterea continuității” familiei. Fiii care nu dobândesc steluța de tată nu reușesc să se descurce în viață, sunt moi și nu reușesc să discearnă între bine și rău. Din păcate, în ziua de astăzi, aceste disfuncții majore se perpetuează cu intensitate.

Orfanii, dacă își pierd tatăl înainte de vreme - la fel ca și văduvele, care-și pierd soțul - primesc compensatoriu la nivelul petei karmice a familiei un nou pixel luminos, care este cel al lui Dumnezeu. Văduvele primesc, la moartea soțului, pixelul de cap de familie - de tată - chiar dacă se recăsătoresc. De aceea, orfanii și văduvele sunt permanent sub ocrotirea lui Dumnezeu.

Al doilea aspect se referă la sămânța de mamă. Femeia este considerată “strălucirea” bărbatului. Sămânța tatălui nu se transmite la fiică. La căsătorie, bărbatul reflectă în soție pixelul său, care devine atributul sau sămânța de mamă. Sămânța de mamă se transmite pe linie feminină, de la mamă la fiică. Atunci când se căsătorește, fiica este preluată de soț, iar ca viitoare mamă preia sămânța de mamă de la mama ei. Dacă tatăl se desparte de mamă, fiica nu mai poate prelua atributul de mamă și va fi o mamă substitut (la fel ca în cazul fiului).

Relațiile dintre soț și soție se înscriu, din punctul de vedere al aerei, precum și din punctul de vedere al respectării Legilor cosmice - Ordinea cosmică sau Firea Lucrurilor - în același grafic. Sunt considerați soț-soție, din punctul de vedere al Ordinii cosmice, doar cei uniți prin cununia religioasă (Sfânta Taină a Căsătoriei). Cei neuniți prin Sfânta Taină a Căsătoriei nu sunt familie din punctul de vedere al lui Dumnezeu; sunt doar parteneri - la ei este vorba despre “relații sociale”, care se înscriu în pata karmică a relațiilor sociale. Nici cei căsătoriți doar la “Starea civilă” nu contează ca familie; dacă fac căsătoria religioasă după 10 ani, abia atunci contează ca familie. Ceea ce contează pentru Dumnezeu, Cel care a instituit Ordinea cosmică, este acel “Da” spus de parteneri atunci când se oficiază Sfânta Taină a Căsătoriei. La cununia religioasă se formează aura comună; aceasta se formează mai întâi la bărbat, apoi se reflectă la femeie. Bărbatul reflectă atributul său de potențial tată (preluat de la tatăl său) în femeie. Atributul se închide în femeie când aceasta spune “Da” în cadrul Tainei Sfinte a Căsătoriei, printr-un “big bang” luminos, din care se formează aura comună - cupola în formă de inimă. Este evident că în momentul în care unul dintre parteneri nu păstrează “patul curat” și comite adulter, tot ce s-a spus până la acest punct, se spulberă. Buna viețuire în cadrul unei familii se perpetuează doar dacă relațiile sexuale dintre soți sunt normale. Actul sexual trebuie să se facă doar între organele sexuale. De asemenea, trebuie evitate relațiile sexuale în răstimpul perioadelor de post.

Pe de altă parte, trebuie ținut cont de faptul că bărbatul și femeia sunt două părți ale unui întreg, iar la baza relației lor trebuie să stea iubirea. Din punct de vedere auric, iubirea dintre un bărbat și o femeie se manifestă, înainte de toate, prin ceea ce poartă numele de “transmiterea dorului”. Atunci când iubește sincer o femeie, bărbatul își trimite mai întâi “dorul”. “Dorul” nu este o metaforă, ci este o emanație aurică a

bărbatului - un fel de imagine a sa. În mod ideal, dorul ar trebui să aibă o formă umanoidă cu un aspect ușor diferit de cel fizic al bărbatului care l-a emis (“strălucirea strălucirii”). Actualmente, bărbații nu mai cunosc știința foarte înaltă prin care își pot forma această imagine numită “dorul”, pe care să o trimită unei femei. De aceea, în ziua de astăzi, un bărbat, în momentul în care iubește sincer o femeie nu mai este capabil decât să trimită niște “fumuri” aurice care învăluie femeia respectivă. Aceste fumuri nu trebuie însă confundate cu acele corzi de lumină care se stabilesc între chakrele corespondente a două persoane de sex opus.

Incapacitatea bărbaților de a-și forma dorul și a-l transmite la femei se datorează intrării în joc a aspectelor legate de sexualitate. În momentul în care atenția bărbatului este atrasă de aspectele sexuale, acesta nu mai este capabil să trimită dorul (cei care au îndoileli cu privire la aceste aspecte trebuie să mediteze la următoarele versuri populare românești, folosite uneori și în muzica populară: “ți-am trimis aseară dorul” sau “dorul tău mă cheamă”; să fie vorba oare despre vreo metaforă ?).

☞ Procreația “ilegală” ☜

Actul sexual dintre un bărbat și o femeie, dincolo de ipocrizia cu care este învăluit acest subiect (și de minciunile cu care este “împachetat” pentru uzul general), este temelia existenței oamenilor în lumea materială. În funcție de calitatea actului sexual dintre un bărbat și o femeie, vine la viață o progenitură de o calitate ori de alta.

În prezent, adică în era creștină, spre deosebire de timpurile mai vechi, oamenii *icon hlisa* pot fi aduși la întrupare din trei locații diferite: din “Lumea fără formă”, din lumea duhurilor (astrală) sau din iaduri (sau chiar din Haos).

Din “Lumea fără formă” vin la întrupare ființe omenești pure: *iconi* (menționați în paginile anterioare). Din lumea astrală vin la întrupare oameni din categoria *icon hlisa* din “sămânța cea bună” (care, în ceea ce privește respectarea Legilor cosmice, pot fi împărțiți în funcție de comportamentul pe care-l au în lumea materială: reci, căldicei sau fierbinți), iar din iad vin oameni din “sămânța cea rea”.

Iconii, spiritele pure, pot fi aduși la întrupare în lumea materială din “Lumea fără formă” doar dacă părinții lor se iubesc în mod sincer, dacă au fost virgini până în momentul procreației și dacă s-au unit în prealabil prin Taina Sfântă a Căsătoriei. Procesul este următorul: dacă două persoane, un bărbat și o femeie, complet virgine, care se iubesc și care nu au avut până în acel moment nici un fel de experiență sexuală ori cu conotații sexuale se unesc prin Taina Sfântă a Căsătoriei, se sărută pentru prima oară chiar în momentul săvârșirii acestei Taine, iar în perioada de trei zile ce urmează acesteia se unesc sexual și au o progenitură, pot să aducă la întrupare un spirit pur - *icon* - din “Lumea fără formă”. Pentru a aduce la întrupare un *icon*, energiile *pharismah* emise de părinți în momentul împreunării trebuie să fie extrem de luminoase, semn că unirea sexuală s-a produs într-o stare spirituală elevată (aproape duhovnicească, dacă este permisă o astfel de comparație). De asemenea, în perioada dintre conceperea copilului și momentul nașterii acestuia, cei doi soți nu mai au voie să se unească sexual, întrucât ar aduce grave prejudicii structurii aurice a copilului. Abia după trecerea celor 40 de zile de după nașterea copilului (perioada de lăuzie), cei doi soți, cel puțin teoretic, au voie să se unească iarăși din punct de vedere sexual. În toată

această lungă perioadă, părinții nu numai că nu au voie să se împreuneze sexual, dar nici nu trebuie să manifeste energii pharismah cu conotații sexuale, să gândească ori să vorbească despre activități sexuale. Câți copii se nasc în astfel de condiții stricte, atâția *iconi* sunt în lume, iar la acest punct orice alt comentariu este de prisos!

Și a doua mare categorie de oameni, oamenii *icon hlisa* sunt aduși la întrupare în anumite condiții. Cei mai elevați oameni *icon hlisa*, adică acei oameni de pe nivelurile cele mai înalte ale lumii duhurilor, sunt atrași la întrupare doar în condițiile în care cei doi soți sunt deja uniți prin Taina Sfântă a Căsătoriei, iar mama este virgină în momentul concepției. O altă categorie de oameni *icon hlisa*, dar situați sub nivelul celor menționați anterior, deci proveniți de pe nivelurile inferioare și medii ale lumii duhurilor, sunt cei atrași la întrupare de acei soți care, deși au întreținut relații sexuale înainte de căsătorie, i-au conceput după săvârșirea Tainei Sfinte a Căsătoriei. În aceste cazuri, progeniturile provin în proporție de aproximativ 90% de pe nivelurile medii și, mai ales, inferioare ale lumii duhurilor. Restul de 10 % provin din iad (sau chiar din Haos). Asupra acestor duhuri întrupate se aplică cele mai multe Jocuri ale morții.

Din punctul de vedere al Legilor cosmosului, orice concepere a unui copil în afara Sfintei Taine a Căsătoriei, poartă numele de “procreație ilegală”. Din acest motiv, progeniturile aduse la întrupare fără ca soții să fie uniți prin Taina Sfântă a Căsătoriei, provin în marea lor majoritate din Haos și din iad (există unele excepții: când între soți există o iubire foarte puternică, chiar dacă nu au fost uniți prin Taina căsătoriei, progeniturile pot fi aduse din lumea astrală). Proporția progeniturilor întrupate în urma procreației ilegale este următoarea: aproximativ 90% sunt proveniți din iad, iar restul de 10 % provin de pe nivelurile inferioare ale lumii duhurilor, în funcție de circumstanțe. Progeniturile aduse prin curvie sau, mai rău, prin preacurvie (prin adulter) sunt ceea ce am definit în paginile acestei cărți prin expresia “sămânța cea rea” - reprezentanții direcți ai ființelor întunecate pe pământ. Tocmai calitatea energiei pharismah emise în momentul procreației și, în special, energia pharismah emisă de tată, atrage de pe palierele corespunzătoare ale cosmosului duhuri compatibile. Trupul însuși al copilului este o rezultantă a energiei pharismah a bărbatului transmutată în materie; factorul determinant este tensiunea musculară acumulată anterior în trupul bărbatului, ce este eliberată în timpul actului sexual ce a declanșat procreația.

Actualmente, în lumea duhurilor (astrală) este foarte multă agitație: mulți oameni (duhuri) doresc să se întrupeze în lumea materială, astfel că fac neîncetat calcule complexe - cercetează “cifrele destinului”, cum se spune acolo -, pentru a prognoza felul viitoarei lor întrupări. Din acest motiv sunt extrem de atenți la energiile pharismah emise în lumea materială de către semenii lor întrupați, ce urmează să devină părinți. Ei sunt interesați, cu precădere, de tipul energiilor pharismah emise de părinți în momentul procreației - în momentul contactului sexual ce duce la nașterea unei noi ființe. După cum se poate observa, emisiile pharismah emise de oameni în timpul actului sexual sunt atât de “intime”, încât tot cosmosul află instantaneu de ele!

Oamenii din lumea astrală așteaptă să se întrupeze, dar datorită faptului că cei care ar putea să le devină părinți nu reușesc să-i atragă la întrupare prin energii pharismah corespunzătoare, rămân blocați acolo. În schimb, datorită emiterii unor energii întunecate, aceiași părinți atrag duhuri din iad sau din Haos, ceea ce, pentru moment, nu este în interesul nimănui și, cu atât mai puțin, al părinților. Fără nici o îndoială, date

fiind condițiile lumii actuale, nu este nici o problemă să vină la întrupare și oameni - duhuri - din iaduri. Problemele sunt altele. Pe de-o parte, părinții respectivi o să aibă mult de furcă cu astfel de progenituri (așa cum se poate observa din ce în ce mai des în perioada actuală, a “liberalizării” activității sexuale, realizată sub influența directă a ființelor întunecate), iar de cealaltă parte, trebuie asigurat în lumea materială un echilibru stabil în ceea ce privește procentul celor proveniți din iaduri și procentul celor proveniți din lumea astrală.

Pentru Fiii Luminii, precum și pentru oamenii din lumea astrală, dezideratul principal este ca numărul celor proveniți din lumea astrală să fie mai mare decât al celor proveniți din iaduri. Oamenii veniți la întrupare din lumea astrală - care, la rândul lor, au avut îndelungate perioade de stat prin iaduri, desfășurate în răstimpul dintre întrupările anterioare - trebuie să fie mai mulți, tocmai pentru a pregăti terenul pentru duhurile provenite din iad. Aceștia din urmă au nevoie de învățatori competenți pentru ca, la sfârșitul existenței în lumea materială, să nu se mai întoarcă în iad. În lumea materială, duhurile provenite din lumea astrală trebuie să se îngrijească de cei proveniți din iaduri, să-i educe în mod competent, și, în primul rând, să se îngrijească ca aceștia să fie botezați în rit creștin, așadar să fie puși sub protecția directă a Domnului Iisus Hristos. Doar astfel, după moarte, oamenii proveniți din iad pot ajunge, la rândul lor, în lumea astrală. Iar în viitoarele întrupări, aceștia să poată deveni, la rândul lor, învățatori pentru cei ce vor veni din iad.

În schimb, prin Jocuri ale morții precum cele descrise în paginile anterioare (chiar dacă par naive în ochii multor contemporani), Fiii întunericului duc o amplă campanie pentru ca acest deziderat să nu se împlinească. Prin Jokeri, Fiii întunericului doresc să-și trimită pe pământ cât mai mulți reprezentanți umani. Acești reprezentanți au lungi perioade de stat în iaduri și în Haos; mulți dintre ei nu s-au întrupat niciodată în perioada creștină, motiv pentru care, nu au fost botezați vreodată în vreun rit creștin. Fiii întunericului vor ca reprezentanții lor umani să se înmulțească și săpânească pământul; vor ca reprezentanții lor umani să trăiască în lumea materială fără Taina Botezului și fără Taina Căsătoriei. La maturitate, misiunea acestor reprezentanți este să aducă regulile Haosului și ale iadului în lumea materială (acesta este motivul pentru care părinții care procrează în mod ilegal vor avea probleme mari cu progeniturile; și deja au, pentru că i-au scăpat din mână, considerând că este mult mai importantă cariera personală, succesul în afaceri sau obținerea banilor). După moarte, acești reprezentanți umani ai Fiilor întunericului în lumea materială se vor întoarce “victorioși” tot în iad sau în Haos.

Alături de oamenii icon și icon hlisa se mai întrupează în lumea materială o largă categorie de oameni din categoria *sântemilor*. Oamenii *sântemi* se nasc o singură dată în lumea materială, căci sufletul lor se formează începând cu momentul procreației, iar la moarte intră în starea de “adormire” până la Judecata de apoi. În linii generale, procentajul oamenilor ce se întrupează în lumea materială este următorul: aproximativ 75 % sunt *sântemi* (oameni suflet), iar 25 % sunt *icon hlisa* (oameni cu spirit și corp duh). Din acest procentaj de 25 % de oameni *icon hlisa* care trăiesc actualmente în lumea materială, aproximativ trei sferturi provin din lumea astrală, mai cu seamă de pe nivelurile medii și inferioare ale acesteia. Direct din Haos se întrupează destul de puțini: cam 1 %. Tot din procentajul total de 25 % de oameni *icon hlisa* întrupați în

lumea materială, în jur de un sfert provine direct din iad (mai corect, din iaduri, căci actualmente mai există 12 găuri de vierme numite iaduri). Din această ultimă categorie fac parte acei oameni din iaduri care s-au aliat de bună voie cu ființele întunecate; ei formează, dacă se poate spune astfel, “elita” care locuiește în zonele “rezidențiale” ale iadurilor.

Oamenii de “elită” ai iadului nu trebuie confundați cu oamenii obișnuiți din iaduri, care sunt supuși la munci grele. Oamenii obișnuiți nu pot ieși din iaduri decât pe baza “principiului celor 17” și datorită activității Învățătorilor din iad. Ambele modalități de ieșire din iad au fost menționate anterior. Oamenii din elita iadului care se întreprind în lumea materială reprezintă răul fizic. O parte dintre acești oameni, nu foarte mulți de altfel, dar care se constituie a fi “elita elitelor” întunecimii, devin în lumea materială agenții fizici ai răului, care-i strică pe toți ceilalți.

Agenții fizici ai răului sunt perfect conștienți de ceea ce fac în lumea materială; majoritatea dintre ei și-au dezvoltat “amintirea a toate”; cu alte cuvinte, știu ce și cine sunt, știu de ce s-au întrupat în lumea materială și care este misiunea lor ca ființe întrupate. Ceea ce este foarte important de menționat este faptul că aceștia nu se manifestă niciodată în sens negativ: nu se manifestă violent, nuucid, nu fură, nu comit adulter etc; pur și simplu stau în banca lor, sunt “simpli cetățeni”; cel mai adesea sunt foarte modești, oameni care-și văd de treaba lor, fiind situați, pe scara socială, undeva în linia a doua. Totuși, ei sunt și rămân agenți întrupați ai ființelor întunecate. Tocmai datorită faptului că agenții fizici ai ființelor întunecate se manifestă în acest fel, lucrurile din lumea materială par încâlcite, iar descifrarea lor este anevoioasă. Deși, cel mai adesea, au studii medii și înalte, fiind profesori, ingineri, persoane din armată, poliție, administrație sau politică, agenții fizici ai răului stau mereu în umbră, în linia a doua sau chiar a treia, de unde îi influențează pe oamenii potențiali buni din categoria *icon hlisa* să comită fapte rele. De cele mai multe ori, simpla lor prezență într-un loc sau altul este suficientă, iar atunci când nu este suficientă, îi influențează pe ceilalți prin vorbire (prin convingere), prin sprijin material, financiar sau în oricare alt mod.

Agenții răului fizic nu făptuiesc în mod direct răul fizic dintr-un motiv foarte simplu: fiind mereu monitorizați în lumea materială de Fiii Luminii, devin rapid “persona non grata” în cazul în care ar încâlca Legile morale ale cosmosului și, în consecință, devin pasibili de a suporta efecte punitive severe. De aceea, se mulțumesc să fie “sfătuitoarii din umbră” ai multor oameni “câldicei” din categoria *icon hlisa* proveniți din lumea astrală, care, picând în plasă, comit răul în lumea materială, într-o formă sau alta, iar după moarte ajung în iad. Cea mai înaltă funcție pe care o poate atinge un agent al răului fizic este, poate uimitor, cea de Joker fizic.

❧ Jokerii fizici ❧

Un om din elita întunecimii devenit Joker fizic este contrapartea fizică a unui Joker Lorehh sau Dree. Într-un fel, se poate spune că Jokerul fizic este o funcție; doar o ființă omenească, un agent al răului, ce a atins un grad înalt în ierarhia întunecimii, poate ocupa o astfel de funcție.

Ca funcție, un Joker fizic are sub supraveghere un areal strict delimitat din lumea materială: un sat, un cartier din marile orașe, un cvartal de blocuri etc. Ca om întrupat,

un Joker fizic are puteri foarte mari: în primul rând are “amintirea a toate”; știe foarte bine cine este, de unde provine, de câte ori s-a întrupat, ce rol are. El este sprijinit în demersul său de toată întunecimea - atât de cea transfizică, cât și de cea fizică.

Principala preocupare a unui Joker fizic este controlul strict al nașterilor din arealul său. Datorită capacităților de care dispune, dar și datorită informațiilor pe care le primește de la întunecimea transfizică, un Joker fizic poate monitoriza toate întrupările oamenilor din propriul său areal (să spunem, dintr-un cartier dintr-un mare oraș sau, eventual, dintr-un cvartal de blocuri). Încă de la nașterea unor oameni în lumea materială, Jokerul fizic stabilește, în propriul său areal, care sunt potențiali răi și care sunt potențiali buni, în funcție de locația de unde provin, din Haos, din iad sau din lumea astrală. Prin puterile de care dispune, de-a lungul existenței acestora, Jokerul fizic deschide celor răi diferite “căi” de propășire materială, iar celor buni le blochează accesul la bunăstare. Potențialii oameni răi trebuie educați într-un fel specific de către Jokerul fizic, pentru a forma mai târziu armata sa personală, prin intermediul căreia își va duce la îndeplinire scopurile întunecate. Evident că potențialii oameni răi nu cunosc aceasta; ei știu doar că au “noroc” în viață, că lucrurile funcționează cum trebuie și sunt cât se poate de mulțumiți; va veni însă un timp în care vor plăti prețul “norocului”. Nici potențialii oameni buni nu știu că sunt vizați într-un asemenea fel, astfel că nu pot să bănuiască de ce nu au “noroc” în viață, de ce li se pun atâtea piedici etc etc.

Un alt punct de interes maxim pentru Jokerii fizici sunt femeile, în special cele care sunt potențiale târfe - sau care pot deveni târfe (datorită absenței sămânței de mamă). Prin astfel de femei (precum femeia din cazul cu adulterul, menționat anterior), pot fi aduși la întrupare alți “frați” ai Jokerului fizic, din Haos sau din iad. Încă de la început, Jokerii stabilesc, datorită capacităților de care dispun, ce tip de bărbat (de același calibru ca și femeia devenită târfă) se potrivește unei astfel de femei, pentru a aduce la întrupare un anumit tip de ființă umană din iad sau din Haos. Jokerul fizic acționează pentru ca, la un moment dat, femeia și bărbatul să se întâlnească și să procreeze în afara Tainei Sfinte a Căsătoriei.

De asemenea, uneori, Jokerul poate alege un bărbat și o femeie cu corpuri duh elevate, pe care-i determină, prin amăgiri și ispite (evident și cu ajutorul Jokerilor Lorehh sau Dree de la nivelul eteric, precum în exemplele expuse în capitolele anterioare), să aducă la întrupare ființe omenești care, la maturitate, să se manifeste după principiile răului. De altminteri, printre țintele vizate de activitatea Jokerilor fizici se numără persoanele cu cele mai elevate corpuri duh din arealul respectiv. Aceștia sunt supuși celor mai mari ispite și amăgiri. În cazul în care se înclină în fața ispitelor, acești oameni - bărbați sau femei - devin instrumente prețioase prin care Jokerii fizici pot declanșa multe acțiuni ale întunecimii. Dacă însă nu cedează ispitelor, acestora li se pun multe piedici. În nici un caz, Jokerii fizici nu-i elimină fizic în mod direct pe cei din această categorie, întrucât și de această dată, în condițiile în care Jokerii fizici s-ar preta la așa ceva, reacția structurilor cosmosului ar fi necruțătoare.

Cel mai adesea, Jokerii fac Jocurile în așa fel încât oamenii să fie dezamăgiți în mod profund într-un anumit moment al vieții și să se autodistrugă: să devină alcoolici, drogați, să sărăcească subit etc. Căci, la ce oare poate duce, pentru un om obișnuit, o iubire eșuată, pierderea pe nedrept a unui loc de muncă sau orice altceva de acest gen ? Și ce simplu este, la urma urmei, în condițiile în care Jokerul fizic beneficiază de

informații transfizice, să pună în scenă spargerea unei iubiri între doi îndrăgostiți, printr-o ispită strecurată subtil ! Sau să pună în scenă pierderea unui loc de muncă de către un duh elevat, în condițiile în care un “prieten” îi vântură naivului prin fața nasului mirajul unui loc de muncă mai bine plătit ! Sau să pună în scenă - iar acest procedeu se produce din ce în ce mai des în ultima perioadă -, amăgirea unei “puștoaice” naive prin promisiunea unui loc de muncă bine plătit în străinătate, pentru ca aceasta să ajungă în final prostituată în cine știe ce bordel dintr-o țară “civilizată”.

Înainte de toate, trebuie evidențiat în mod foarte clar faptul că la nici una dintre persoanele date ca exemplu în aceste pagini nu a existat vreun semn alment karmic, adică înscris în structura aurică, la nivelul petelor karmice sau în orice alt loc, care să indice că poate avea în destin astfel de evenimente nedorite. Așadar, în nici unul dintre aceste cazuri nu poate fi vorba despre karma din viețile anterioare. Dimpotrivă, la multe dintre persoanele date ca exemple în aceste pagini (exemple cu caracter generic), structura aurică indica contrariul; majoritatea persoanelor aveau petele karmice destul de mici și, dacă nu se producea acțiunea exterioară a Jokerilor (atât fizici, cât și transfizici), existau toate șansele ca existența lor trupească să se înscrie pe o traiectorie dacă nu mulțumitoare, măcar situată în limite acceptabile. Genul de persoane din exemplele de mai sus n-au înțeles niciodată de ce s-a abătut nenorocirea asupra lor. Motivația este una singură și transcende experiența limitată a unei singure existențe, după cum transcende karma provenită din viețile anterioare: datorită faptului că aveau corpul duh elevat și petele karmice mici, în condițiile în care continuau să-și dezvolte capacitățile, puteau deveni potențiali inamici ai întunecimii, reprezentată de Jokeri.

E greu pentru un om din zilele noastre să facă un exercițiu de gândire pentru a înțelege faptul că mulți dintre copiii străzii, multe dintre persoanele fără adăpost, multe dintre prostituatele care împânzesc centurile marilor orașe sau mulți alți nefericiți ai sorții ar fi putut deveni persoane onorabile - profesori, ingineri, medici etc -, dacă cineva foarte negru la suflet și la fel de negru la nivelul ochilor (Jokerii fizici, la nivelul sufletului, au ochii negri, precum “frații” lor din iad și din Haos) nu ar fi acționat în consecință. Uneori, singura vină a acestor oameni defavorizați ai sorții a fost emiterea unor energii pharismah necorespunzătoare, naivitatea și faptul că s-au născut cu un corp duh elevat ... ca niște mieluși în calea lupilor. Și au fost sfâșiați.

Așadar, nu karma din viețile anterioare sau cine știe ce factor genetic i-a determinat pe acești nefericiți ai sorții să ajungă ceea ce sunt, mai cu seamă că foarte puțini dintre ei au petele karmice de o natură care să indice un destin dramatic. De altfel, cum poate cineva să se smintească într-un asemenea hal încât să afirme - sau cum poate să existe vreo teorie care să enunțe așa ceva -, că o persoană are în destin, datorită “karmei din viețile anterioare”, să devină alcoolic, să devină un copil al străzii, să ajungă sărac lipit pământului, să ajungă prostituată etc ? Cum poate să gândească cineva că Dumnezeu (prin structurile Sale, prin Fiii Luminii, prin Domnii karmei sau prin oricine altcineva) dorește ca vreo ființă omenească să “plătească” karma sa anterioară prin astfel de evenimente și de întorsături dramatice de situații.

Dimpotrivă. Dumnezeu, care este “continuitatea a toate”, dorește ca fiii și fiicele Sale, pe care i-a creat pentru a-i deveni Preoți, să se desăvârșească. Așa cum s-a spus dinspre profeți, Dumnezeu nu dorește moartea păcătoșilor, ci îndreptarea lor. Doar cei care încearcă să scape de responsabilitatea deciziilor proprii pot arunca vina pe o

ipotetică “karma provenită din viețile anterioare” ori pe preeminența factorului genetic, neînțelegând nimic din ceea ce li se întâmplă în viață. Nu înțeleg aceste aspecte nici cei care au ajuns - în urma unei alte forme de manipulare, mult mai subtilă - la concluzia intelectuală că răul - fie fizic, fie transfizic - nu există, și în concluzie că nu au de ce să se teamă (în această categorie a tembelilor intră mulți dintre părinții din ziua de astăzi care sunt indignați de faptul că, la orele de religie, copiii lor sunt învățați că există iadul și dracii - ceea ce “îi sperie” pe sărmanii micuți).

Firește, în contextul prefigurat în aceste pagini, nu trebuie dat vina în mod nechibzuit pe Jokeri și pe Fiii întunericului (ceea ce ar însemna iarăși neasumarea responsabilității proprii). Într-un mod cât se poate de evident, responsabili pentru toate aceste evenimente dramatice sunt oamenii înșiși, care emit, prin liberul arbitru, energii pharismah întunecate, care-i cheamă pe cei răi. Cei răi nu vin niciodată nechemăți. Iar cei răi au mult de muncă în acest veac, după cum se poate observa.

Se mai poate consemna și faptul că, atunci când se referă la oameni, Jokerii transfizici vorbesc foarte urât și batjocoritor. Cea mai obișnuită formulare este: “Jokerul cutare, care-l poartă pe X” (numele persoanei manipulate).

Revenind la subiect, se mai poate spune că manipularea nașterilor nu este ceva nou în cosmos; ea a fost folosită pe scară largă în toate epocile și în toate timpurile. Ea a fost folosită în templele vechilor zei, fiind cunoscută în istorie sub titulatura de “prostituție sacră”. De asemenea, ea a fost folosită de cei din Centrul de putere al lui Iannus. De fapt, pentru a se opune cu succes ființelor întunecate, cei din Centrul de putere al lui Iannus au pregătit din timp femei pe care, în anumite perioade ale istoriei, le-au strecurat în paturile unor conducători politici și militari. Așa au apărut “bastarzii”, care la maturitate au început să-și ceară drepturile, devenind la rândul lor conducători politici și militari (regi, prinți etc).

Agenților fizici ai răului, Jokerilor fizici, li se opun, în lumea materială, ființe omenești întrupate, dar acțiunea acestora este destul de limitată, datorită faptului că trebuie să respecte cu strictețe Legile cosmosului. Despre aceste ființe omenești se poate spune că sunt reprezentantele Luminii în lumea materială. Doar persoanele curate din punct de vedere sufletesc pot deveni, pentru o perioadă de timp, adversari ai Jokerilor fizici și ai celor transfizici. O altă categorie de oameni care sunt capabili să se opună Jokerilor este formată din acei oameni întrupați, care, în decursul existenței materiale, cel mai adesea în urma unui accident dramatic, au reușit să manifeste, la nivelul fizic, o parte din caracteristicile corpului duh.

Totuși, acțiunile în forță ale diferitelor categorii de oameni împotriva întunecimii - împotriva Jokerilor fizici și transfizici și a Jocurilor morții - nu sunt tolerate de instanțele cosmosului spiritual, care consideră că prin astfel de proceduri se încalcă Legile cosmosului. Acesta este motivul pentru care, în lumea materială, au succes foarte multe Jocuri ale morții desfășurate atât de Jokerii fizici, cât și de cei transfizici.

Pe măsură ce câștigă un Joc al morții, Jokerii cresc în putere și tărie (întunecată). Mai mult decât atât, uneori Jokerii câștigă un surplus foarte mare de energie negativă, rezultată în urma făpturii de către oameni a celor cinci categorii de păcate (menționate anterior).

❧ Jocurile vieții ❧

Datorită faptului că nici spiritul, nici duhul nu se manifestă în mod direct la nivelul lumii materiale și nici nu sunt conștiente în totalitate de aceasta, omul fizic nu poate manifesta karma acestora. Cu alte cuvinte, karma trecutului, acumulată în existențele anterioare ale spiritului și ale duhului, nu are cum să se manifeste în această existență.

Pentru a se manifesta la nivelul acestei vieți ceva din karma provenită din trecut - ce aparține doar spiritului și duhului -, ar trebui să existe o amintire directă a evenimentelor respective. Amintirea directă este singura care poate face conexiunea cu trecutul. Un om nu se poate conecta la trecut și implicit la karma formată în existențele anterioare decât în condițiile în care și-ar aminti ceva din trecutul duhului sau al spiritului. Dar ce om poate aceasta ?

În consecință, conexiunea cu trecutul și cu karma din existențele anterioare nu se poate face în mod direct, prin amintire, ci în mod indirect, pe o cale ocolitoare. Această cale se referă la respectarea Legilor cosmosului - Poruncile lui Dumnezeu. Procesul este următorul: există, așa cum a fost menționat, cinci categorii de păcate; fiecare dintre cele cinci categorii de păcate este împărțită în mai multe diviziuni. (Prima categorie este formată din gândul și sunetul rele. A doua categorie este formată din adulter, din desfrânare, necurăție și destrăbălare. A treia categorie este formată din idolatrie, vrăjitorie, vrăjmășie, ceartă și război. A patra categorie este formată din gelozie, mânie, dezbinare și neînțelegere. A cincea categorie este formată din invidie, beție, orgie, ucidere.) Cele cinci categorii de păcate sunt, de fapt, încălcări ale Legilor cosmosului, ale Ordinii divine. Dacă omul în existența trecută nu a respectat - să spunem - două dintre ele, atunci, în mod sigur nu le va respecta nici în această viață, iar reacția instanțelor cosmosului va fi identică ca și în trecut.

Așadar, karma actuală nu se raportează în mod direct la faptele din existențele anterioare, printr-o relație de tip feedback, ci se raportează la respectarea Legilor cosmosului, care formează Ordinea cosmosului. În existența prezentă, precum și în oricare dintre existențele anterioare, cosmosul - prin structurile sale - are aceeași reacție punitivă față de faptele omului aflate în dezacord cu Legile morale; de aceea, persistă impresia că omul "plătește" faptele din existențele anterioare. De fapt, omul plătește doar faptele aflate în dezacord cu Legile cosmosului, indiferent când au fost făcute, căci omul se raportează doar la Ordinea cosmică. **De aceea, desfășurarea procesului de manifestare al karmei nu are loc pe orizontală, între karma trecută și karma prezentă (între o cauză veche și un efect nou), ci pe verticală, între fiecare faptă și Legile cosmosului.**

Dacă în mod teoretic și ideal, în existența prezentă un om ar respecta toate legile cosmosului și n-ar săvârși nici una din cele cinci categorii de păcate, s-ar situa în afara karmei; nici măcar n-ar fi observat de Jokeri, iar Domnii karmei n-ar avea ce să-i impute; la sfârșitul vieții ar fi mântuit. Acest fapt se datorează faptului că omul are un suflet nou, care este tabula rasa. Acesta este, evident, un caz teoretic și ideal.

Pentru că au rămas restanți în ceea ce privește respectarea uneia dintre Legile cosmosului, pe care au nesocotit-o atât în existența trecută, cât și în cea prezentă, oamenii trebuie să treacă prin anumite evenimente. Aceste evenimente au rolul de

“plată” pentru faptele lor (reprezintă “prețul” plătit de oameni pentru scăderea dramatică a nivelului energetic, spiritual și karmic, scădere generată de nerespectarea acelei Legi), dar, totodată, au rolul de a-i determina să respecte Legile morale ale cosmosului. Tocmai aceste evenimente îi învață pe oameni să respecte Legile morale; cu alte cuvinte, îi determină să se emancipeze spiritual și auric - să “evolueze”.

Cei care pun în fața oamenilor evenimentele compatibile cu natura păcatului sunt Domnii karmei. Domnii karmei pun în scenă acele evenimente prin care trebuie să treacă oamenii care au devenit prizonierii păcatului respectiv; scopul este de a-i învăța pe oameni să nu mai săvârșească păcatul respectiv - a-i învăța să respecte Legile morale ale cosmosului. Acesta este motivul pentru care am afirmat că **viața este suprema formă de inițiere**. Viața - prin Domnii karmei - pune în fața fiecărui om acele evenimente care-l pot determina să progreseze. Domnii karmei (care trăiesc în *prezentul continuu*, alături de Dumnezeu), se autosesizează doar în momentul în care Legile morale sunt încălcate și Ordinea cosmosului este periclitată. Misiunea lor este de a restabili echilibrul cosmic perturbat de acele energii de intenție (pharismah), gânduri și acțiuni ale oamenilor care încalcă Legile morale ale cosmosului. Tocmai emiterea de către oameni a energiilor de intenție pharismah, și, implicit, făptuirea uneia dintre cele cinci categoriile de păcate, declanșează începerea Jocurilor morții și prezența Jokerilor.

Așa cum a fost menționat, prima etapă preliminară a unui Joc este “cercetarea inimii”, a doua etapă este “bătaia la poartă”, iar a treia etapă este începerea propriu-zisă a Jocurilor. Procesul desfășurării unui joc este extem de subtil și poate fi cu greu conștientizat de oameni. În prima etapă, “cercetarea inimii” și în a doua etapă, “bătaia la poartă” (este vorba despre poarta inimii), omului în cauză îi apare instantaneu un gând, ca și cum s-ar gândi el însuși, dar de fapt i se pune o întrebare de către instanțele cosmosului: cum s-ar comporta dacă, de exemplu (precum în cazul analizat în capitolul anterior, care se referă la adulter), o femeie ar veni la el, manifestând disponibilitatea de a întreține relații sexuale, oricând, oriunde și oricum. Mai mult decât atât, omului în cauză îi apare, cu destulă claritate, imaginea unei femei, pe care a văzut-o cel puțin o dată în decursul ultimelor trei zile.

Ca răspuns la această punere în scenă extrem de subtilă, în mod automat, inima omului - și, prin inimă, evident, se manifestă spiritul în mod direct - emite răspunsul: “da, doresc femeia respectivă” sau “nu, nu mă interesează”. În cazul în care este “da”, răspunsul emis automat de către spirit (care se trezește câteva fracțiuni de secundă, în care nu are timp să analizeze cerințele trupului și Legile morale ale cosmosului) prin intermediul unei energii de intenție pharismah, este receptat ca atare de către Jokerul care începe să pună în aplicare dorința omului în cauză, pregătindu-i un Joc al morții prin care să se întâlnească cu femeia respectivă, iar dacă nu se va putea, atunci măcar cu una asemănătoare. Prin “una asemănătoare” se înțelege substitutul primei femei. Oare câți bărbați au plecat de acasă să se întâlnească cu o femeie anumită și, în cele din urmă, pe parcurs, fiind furați de “peisaj”, s-au întâlnit cu alta ? Și, nu de puține ori, au rămas cu aceasta din urmă o perioadă mai lungă de timp, semn că s-au mulțumit cu un substitut (cele afirmate se referă deopotrivă la bărbați și la femei).

Termenul de trei zile are următoarea explicație: este nevoie de trei zile pentru ca un om să înmagazineze complet o tensiune musculară și “nervoasă”. Omul este, din

punct de vedere fizic, un organism care se încarcă muscular în termen de trei zile. Această tensiune se cere eliminată. Așadar, la capătul celor trei zile scurse de la ivirea unui stimul oarecare (stimul care, în acest caz, este o ispită), se desfășoară “cercetarea inimii” și “bătaia la poarta inimii”, iar acest aspect se repetă fără oprire de-a lungul existenței oricărei ființe umane.

În acel moment subtil de după “bătaia la poartă inimii” se produce intervenția Îngerului Veghetor de suflet al omului în cauză, care încearcă să-l protejeze de intrarea într-un Joc al morții păgubitor. În acțiunea sa, Îngerul Veghetor personal al omului se bazează pe energia benefică acumulată de acesta în ultimile trei zile; această energie provine din faptele bune ale omului: dacă a sprijinit pe cineva financiar sau material, dacă a ajutat prin vorbire un semen, dacă a dat de mâncare animalelor din curtea blocului, dacă s-a rugat la Dumnezeu etc. De obicei, această energie benefică acumulată de om în răstimpul ultimilor trei zile este prea mică pentru a contracara acțiunile în forță ale Jokerilor; este nevoie de multe fapte bune pentru a contracara acțiunile unui Joker. Totuși, deși, mică, această energie este suficientă pentru Îngerul Veghetor de suflet al omului, care cere cu acest prilej și ajutorul spiritelor bune ale naturii. Îngerul Veghetor recurge, în acest caz, la tehnica “îmbrățișării omului”, mai exact spus a îmbrățișării corpului sufletului omului pe care-l are întru protejare. La rândul lor, spiritele naturii țin omul de mâini, de coate (îl ating între umeri și coate), sau participă la îmbrățișare.

Îmbrățișarea Îngerului Veghetor are rolul de a amplifica acea energie benefică mică obținută de omul în cauză în urma acumulării faptelor bune săvârșite în răstimpul celor trei zile (acesta este și un răspuns dat acelor contemporani care nu pot înțelege ce fac Îngerii Veghetori în decursul existenței oamenilor în lumea materială, îngeri pe care îi reprezintă imagistic în mod naiv ca planând deasupra vreunui nor pufos). Îmbrățișarea îngerească, care se realizează după o știință înaltă, ce presupune și alegerea momentului potrivit, are rolul de a include omul într-un fel de bulă de protecție energetică și de non-timp (este ca și cum omul părăsește timpul lumii materiale pentru a pătrunde în timpul Îngerului - *prezentul continuu*), pentru a nu cădea pradă Jokerului. Dacă însă omul nu are suficientă energie rezultată din cuvintele, gândurile și fapte bune din ultimele trei zile, Jokerul începe Jocul morții.

În acest punct ar putea apărea o nelămurire: de ce Îngerul Veghetor nu transferă, pur și simplu, în mod direct omului, o parte din puterea sa îngerească, pentru ca acesta să scape dintr-un Joc al morții sau dintr-o situație nefavorabilă. Răspunsul este unul singur: nu are voie. Îngerul Veghetor trebuie să lucreze, cum se spune, cu materialul clientului. Nici un Înger nu are permisiunea de a introduce în cosmos o energie suplimentară sau un surplus de lumină. Dacă, de exemplu, un Înger al Luminii ar pătrunde neautorizat în lumea materială sau ar introduce un excedent de lumină, sistemul lumii materiale ar suferi distorsiuni destul de mari. Dacă un singur Înger al Luminii ar pătrunde neautorizat în lumea materială, aceasta ar trebui să sufere o expansiune cuantică; spus pe scurt, s-ar dilata. În răstimpul de câteva secunde în care omul se află în acea bulă de protecție, pe de-o parte resimte o toropeală musculară foarte plăcută, iar de altă parte devine conștient destul de acut de diferența dintre bine și rău. Simultan, spiritul omului dă semne de trezire, devenind conștient de faptul că o prelungire din sine, trupul material, se află într-o lume extrem de ostilă, din care ar

vrea să scape cât se poate de repede; același lucru îl face și corpul duh. Îngerii Veghetori au și misiunea de a bloca trezirea spiritului sau a corpului duh. În cazul în care ar deveni conștiente de lumea în care se află o prelungire a ființei lor, trupul material, spiritul și corpul duh ar lua imediat decizia de a rupe legăturile cu această lume și de a se reîntoarce, fiecare, în propriul său palier cuantic. Sentimentul pe care-l au spiritul și corpul duh în acele momente se transferă și conștiinței trupești, care înțelege, ca printr-o revelație, că este neputincioasă într-o lume în care nu dorește să fie; în urma acestui sentiment, omul se întreabă ce caută în lumea asta.

Procesul psihologic ce urmează acestei stări de fapt este și mai important (de fapt, este esențial): negăsind cu adevărat sprijin în lumea materială ostilă, conștiința trupească a omului îl caută instinctiv pe Dumnezeu. Atunci, într-un mod instinctiv, omul îi cere ajutorul lui Dumnezeu. Această cerere de ajutor este însoțită de emiterea unei noi energii pharismah, care de această dată va fi luminoasă. Cererea de ajutor instinctivă către Dumnezeu este punctul de pornire al **Jocurilor Vieții** - Jocurile care-i ridică pe oameni din mlaștina păcatului, spre mântuire (**Jocurile vieții** sunt opuse Jocurilor morții desfășurate de Jokerii întunecați).

În acest punct intervine însă unul dintre cei mai importanți factori de poticnire din existența întrupată a unui om. În mod firesc, omul trebuie să-i ceară lui Dumnezeu sprijinul imediat, dar acest fapt nu se produce datorită mândriei. Într-o fracțiune de secundă după ce a avut sentimentul neputinței absolute și, instinctiv, s-a gândit la Dumnezeu, omul mândru decide că nu este cazul să se roage ori să-i ceară ajutorul lui Dumnezeu, considerând că se poate descurca singur. După ce a emis energia pharismah luminoasă când i-a cerut sprijinul lui Dumnezeu, omul care vrea să se descurce singur emite o nouă energie pharismah și anulează întregul proces. Iar acesta este marele factor de poticnire, dincolo de care începe nefericirea omenească.

În condițiile în care omul nu dorește să-i ceară ajutorul lui Dumnezeu, Îngerul Veghetor nu mai are ce face, întrucât trebuie să respecte liberul arbitru al omului. De aceea, Îngerul Veghetor încetează îmbrățișarea aurică. Omul a emis deja energia pharismah corespunzătoare faptului că vrea să se descurce singur, iar aceasta este imediat preluată de Joker care, începând din acest punct, îi va arăta omului în cauză “cum să se descurce singur”. Jokerul va face în așa fel încât omul să descopere “artele” manipulării: arta minciunii, arta războiului, arta înfrumusețării false, arta cuceririi, arta bătaii, arta batjocoririi semenilor. Iar pe deasupra, prin intermediul Jocurilor morții, Jokerul îi creează omului condițiile necesare pentru a le duce la îndeplinire.

Omul în cauză are impresia că este “ajutat”, dar de fapt este adus într-o arenă unde este învățat cum să se lupte, cum să reziste la concurență, cum să fie șemecher și să câștige cât mai mulți bani, cum să se îmbogățească prin tunuri financiare sau de altă natură, cum să-și asuprească subordonații pentru ca el să o ducă bine, cum să cucerească amante din ce în ce mai “tari” (prin care să-și etaleze “fala”), căci “vechile” neveste nu mai corespund, cum să-și etaleze bogăția prin mașini de lux, haine de firmă și altele asemenea. Cei mai duri și necruțători dintre oamenii astfel “ajutați” sunt ridicați de Jokeri din ce în ce mai sus pe această iluzorie scară a căpătuirii sociale: devin afaceriști de succes, miliardari (de carton sau de mucava) vestiți, politicieni versați; unii apar chiar și la posturile de televiziune (de fapt, majoritatea celor care tot apar pe la posturile de televiziune fac parte din această categorie).

În actuala existență contează așadar doar modul de respectare a Legilor morale. Dacă omul respectă Legile cosmosului în actuala existență, este rege, dacă nu le respectă este cerșetor, indiferent ce a făcut în întrupările anterioare. Modul de respectare a Legilor morale în actuala existență se reflectă la nivelul corpului sufletului. Fiecare încercare din viață pe care omul o trece în mod pozitiv înseamnă acumularea de Lumină în structura corpului sufletului. Un om care acumulează Lumină în structura corpului sufletului, se poate prezenta cu încredere în fața lui Dumnezeu, imediat după momentul morții trupești.

Cantitatea de Lumină acumulată la nivelul corpului sufletului se măsoară cu mare exactitate în unități de măsură specifice. Aceste unități de măsură specifice țin de lumea materială, căci ele sunt acumulate în această lume. Oricât de uimitor ar fi, unitățile prin care se măsoară acumularea Luminii în structura corpului sufletului sunt secunde, minutele și orele - așadar sunt unități de măsură temporale. Un suflet de om obișnuit acumulează, de-a lungul unei existențe în lumea materială, cam 4 minute de Lumină. Oamenii ceva mai virtuoși acumulează în jur de 12-14 minute, iar cei foarte virtuoși acumulează aproape 20 de minute de lumină (ceea ce este foarte rar). După momentul morții omului în cauză, această cantitate de Lumină se revarsă sau, mai exact spus, este aspirată în corpul duh. Corpul duh, care este un element virusat, acumulează acea Lumină și se vindecă treptat. Așadar, de la o existență la alta, corpul duh acumulează Lumina obținută de suflet și se luminează progresiv, vindecându-se de boala de care suferea: despărțirea de Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care sufletul a devenit, de-a lungul unei existențe în lumea materială, elementul central al ființei umane întrupate; acesta este motivul pentru care este atât de importantă respectarea Legilor morale ale cosmosului, Poruncile lui Dumnezeu.

Credința nu este doar un element teoretic (de doctrină), ci un aspect ce ține de structura corpului sufletului. Omul nu poate crede decât prin intermediul sufletului. Ceea ce înseamnă că credința este un element ce aparține sufletului. În forma sa originală, credința este acordată oamenilor în mod direct de către Domnul Iisus Hristos, înainte de prima întrupare în lumea materială. Înaintea primei încarnări, sufletului i se face un fel de “**ritual de dăruire**”, în care primește “**sămânța credinței direct din mâna lui Iisus Hristos**”. Prin infuzie directă, fiecare om primește, filtrată de Iisus Hristos, o energie de un roșu intens, ceea ce constituie un fel de botez în suflet. Această energie roșie intensă se răspândește în corpul sufletului ca un artificiu sclipitor. Pentru scurt timp, sufletului i se ia pecetea ochilor, iar omul vorbește o limbă necunoscută, reminiscență a ceea ce știa odinioară.

Aflat în fața lui Iisus Hristos la acest botez în suflet, omul rostește niște cuvinte care ar putea fi rezumate astfel: “**Iată, acum eu, stea din stea, văd și cred că tot ce mi-ai spus le-ai făcut pe toate dintru începuturi**”. Iar Iisus Hristos răspunde: “**Athen Tehvit**”, adică “**Privește ce ai crezut**”, care are și sensul “**Crezând vei vedea**”.

☞ Pharat ☞

Fiecare intenție, fiecare gând, fiecare vorbă și fiecare faptă neconforme cu Legile morale, creează, la nivelul aerei fiecărui om întrupat, o energie remanentă întunecată, care generează la nivelul trupului o tensiune musculară și nervoasă.

Această energie remanentă întunecată trebuie eliminată. În caz contrar, omul se îmbolnăvește auric și trupește. Oamenii elimină o parte din aceste noxe energetice întunecate (cam 75%) prin intermediul chakrelor din tălpile picioarelor, care funcționează ca niște supape; acesta este motivul pentru care aceste chakre trebuie să fie mereu în stare de funcțiune, iar picioarele trebuie să fie mereu în stare de curățenie (un alt mod de a elimina rapid noxele energetice remanente constă în umblarea cu picioarele goale pe pământ sau prin iarbă, în special dimineața și seara). În caz contrar, neavând pe unde să se scurgă, noxele energetice pot fi înmagazinate la nivelul structurii aurice și trupului, iar rezultatul este îmbolnăvirea.

Prin intermediul chakrelor, noxele energetice se scurg, firește, în pământ; cu alte cuvinte se transferă asupra pământului, care se îmbolnăvește. Pământul, Spiritul Pământului, natura întregă se acoperă astfel cu noxele energetice create de oameni. În cele din urmă, toate aceste noxe se vor reîntoarce asupra oamenilor, dinspre periferie spre centru, prin perturbări atmosferice, uragane, tornade, ploi sau ninsori abundente, cutremure. Concomitent, fiind acoperit de noxe energetice, pământul începe să devină neroditor, să nu mai producă hrană în condiții îndestulătoare. De asemenea, fiind acoperit cu noxe, solul terestru nu mai este capabil să absoarbă în mod optim apa provenită din ploi, astfel că pot să apară inundații de proporții.

Modul concret în care noxele se transferă pământului este următorul: noxele emise de oameni se scurg în pământ și încep să curgă, precum șuvoaiele de ploaie, de-a lungul unei rețele dense de linii de energie. Aceste linii de energie, ce țin de structura globului pământesc, se suprapun adesea peste elementele de vegetație. De exemplu, la nivelul unui sat sau cartier, liniile de energie se constituie de-a lungul aleilor cu pomi sau cu gard viu dintre case sau blocuri (de-a lungul acestor linii de energie circulă adesea animalele: câini, pisici, animalele domestice în mediul rural etc). În cele din urmă, ele se scurg în punctele nodale situate la confluența mai multor linii de energie, într-un fel de sorb sau de vârtej. Din acele vârtejuri se formează alte linii de energie, mult mai ample, după principiul apelor aluvionare rezultate din ploi și ninsori. În cele din urmă, toate noxele energetice rezultate într-o perioadă de timp se înmagazinează într-un obiect material: o piatră, o plantă, un pom fructifer, un arbore, o fântână. Locurile în care se înmagazinează toate noxele negative dintr-o zonă nu sunt fixe, ci se schimbă cam o dată la trei zile. Pentru a afla locul exact în care se înmagazinează, din timp în timp, noxele energetice negative, în ce plantă, pom fructifer, arbore sau fântână, este nevoie o cunoaștere amănunțită a naturii - mai exact spus, a aspectului transfizic al naturii.

Evident, se poate întreba cineva cui folosește așa ceva, iar răspunsul este unul singur: celor interesați. Cei interesați nu sunt alții decât Jokerii fizici, care, pe baza informațiilor primite de la Jokerii transfizici, caută cu disperare acele locuri și elemente materiale în care se acumulează noxele provenite din răutatea oamenilor. De fapt, acesta este unul din scopurile cele mai importante ale activității Jokerilor fizici. Dacă află unde (în ce loc), când (cu precizie, în ce secundă) și în ce element material se adună energia negativă astfel înmagazinată, Jokerii fizici își pot crește puterea de nenumărate ori. Ceea ce Jokerii trebuie să facă este să meargă la acel loc, să rupă fructul respectiv de pe ram și să-l mănânce sau să meargă la acea fântână și să bea o cană cu apă pentru a beneficia de un surplus de energie, ce le va spori puterea și tăria.

În fiecare localitate - sat, comună, orașel, oraș etc - există un astfel de loc. Acest loc nu este fix, ci itinerant. Astăzi este într-o zonă, peste trei zile în alta și așa mai departe; totuși, există un număr limitat de astfel de zone. De cele mai multe ori, locul în care sunt înmagazinate noxele neagative este o fântână, iar această fântână poartă numele de "Fântâna Lacrimilor Toate".

Nu numai Jokerii fizici sunt interesați de Fântâna Lacrimilor Toate, ci și Jokerii transfizici. Aceștia din urmă au capacitatea de a prelua energetic caracteristicile nefaste ale noxelor aurice și de a construi din ele, la nivel eteric, săbii, sulite și multe alte obiecte de putere întunecate. Cu aceste arme Jokerii transfizici luptă, față în față, în modul cel mai concret, împotriva ființelor luminoase: împotriva Îngerilor Luminii sau chiar împotriva oamenilor decorporați.

Până acum 2000 de ani, împotriva Jokerilor transfizici astfel înarmați luptau morții vii, strigoi, oamenii decorporați (așa cum a fost menționat în capitolele consacrate cosmogenezei). În era creștină, oamenii decorporați nu mai sunt lăsați să lupte direct împotriva Jokerilor. Înaintea erei creștine, nu existau Jocuri ale morții, întrucât oamenii erau, oricum, prin intermediul templelor întunecate la care erau arondați, sub influența directă a ființelor întunecate: zeii. Pentru că nu mai au posibilitatea a se mai manifesta precum în timpurile lor "glorioase", în era creștină, mai precis începând din anii 300-500 ai erei creștine, Jokerii au început să recurgă la Jocurile morții. Jocurile morții realizate de către Jokerii manipulatori sunt noile modalități prin care, în era creștină, întunecimea luptă împotriva Luminii prin intermediul oamenilor. Pe măsură ce Jokerii și, prin ei, toată întunecimea prosperă, oamenii întrupați mor, iar după moarte sufletele lor devin sclave în iad. Energia preluată de la oameni îi ajută pe Jokerii transfizici - și, prin ei, pe toți Fiii întunerului - să supraviețuiască în cosmos, în condițiile în care nu mai beneficiază de energia vieții de la Dumnezeu. Dacă Jokerii - și prin ei toată întunecimea - n-ar mai fi alimentați cu energie de oamenii pe care-i ispitesc, îi manipulează și în cele din urmă îi duc la (auto)distrugere, ar dispărea din cosmos, căci structura lor corporală (eterică) n-ar mai fi alimentată cu energie de viață, iar spiritele lor ar fi resorbite în lumile din care au provenit cândva.

Faptul că au un excedent masiv de energie preluată de la oamenii care încalcă Legile cosmosului, îi determină - poate uimitor - pe Jokerii transfizici să fie în pas cu moda oamenilor din lumea materială. Nici de această dată, această afirmație nu trebuie interpretată metaforic ori simbolic, ci într-un mod cât se poate de real și de concret. Oricât de uimitoare ar fi o astfel de afirmație, trebuie spus că Jokerii transfizici chiar sunt în pas cu moda oamenilor din lumea materială. Chiar și frizura lor este adaptată modei din acest timp. Cauza este următoarea: Jokerii transfizici împrumută particularități de vestimentație de la cei pe care-i manipulează (și "poartă"): o bluză de la unul, un pantalon de la altul, o frizură de la altcineva etc. Ei nu împrumută doar particularități de vestimentație, ci și de înfățișare concretă: pot copia, ca imagine, prin simfonie, elemente fizionomice ale persoanelor pe care le manipulează: ochii de la o persoană, nasul de la altă persoană, bărbia de la o alta și așa mai departe.

Prin aceste procedee, este drept mai subtile, Jokerii transfizici se "tunează" la fel ca târfele, vampele, "vedetele" și "divele" din lumea materială. Se poate pune întrebarea, desigur retorică: oare pe cine copiază oamenii naivi din lumea materială

care recurg la “tunări” și la alte îmbunătățiri fizionomice, corporale sau vestimentare ? Cu cine vor să semene în mod inconștient ? Cine “îi poartă” ? Mai trebuie menționat că prin tunarea aspectului fizionomic și prin însușirea unor detalii de vestimentație, Jokerii transfizici își maschează adevăratele lor înfățișări hidoase, căci dacă oamenii le-ar observa înfățișările originale, s-ar înspăimânda: sunt dracul gol (nici n-au cum să fie altceva).

Spre deosebire de Jokerii întunecați, Îngerii din ierarhia Fiilor Luminii se înfățișază într-o vestimentație realizată din întocmiri de lumini, ce respectă un anumit canon. Îngerii din ierarhia Fiilor Luminii au veșminte formate din lumini ce reproduc hainele ce se purtau în timpul întrupării Domnului Iisus Hristos: togi strălucitoare, brâuri formate din lumini, sandale frumos întocmite etc (așa cum sunt, de altfel, reprezentați în icoanele din bisericile creștine; nici de această dată nu este vorba despre ceva metaforic).

Atunci când Fiii Luminii doresc să stopeze un Joc al morții aflat în desfășurare pot solicita ajutorul lui Dumnezeu Tatăl. Ajutorul Tatălui Ceresc este solicitat de către Fiii Luminii prin intermediul unor ceremonii desfășurate în lumea eterică (ceremonii ce par să fie echivalentul liturgiilor din lumea materială). Ceremoniile se pot face pentru un om, pentru mai mulți oameni sau pentru un teritoriu. Răspunsul Tatălui Ceresc se concretizează prin emiterea unui singur cuvânt care reverberează de-a lungul și de-a latul cosmosului spiritual. Cuvântul, transcris în limba oamenilor, este **HAIM (STOP)**. În momentul în care acest cuvânt se aude la nivelul lumii eterice, Jokerii și toată întunecimea fug de mânăncă pământul.

Jocurile morții, declanșate de Jokeri pot fi, de asemenea, blocate foarte rapid prin activarea de către oameni a corpului haric al plaselor mesianice. Așa cum a fost menționat, formarea plaselor mesianice se produce doar în urma rostirii cu voce tare a Numelui lui Iisus Hristos, cel mai Puternic Nume din Cer și de pe Pământ. Formându-și corpul haric al plaselor mesianice, omul se pune sub protecția directă a lui Iisus Hristos. Prin formarea cât mai des a plaselor mesianice de-a lungul unei zile, crește nivelul energetic general al ființei umane. Omul nu mai poate fi virusat atât de ușor de Jokeri prin Jocuri ale morții. Concomitent, în mod treptat, tendințele karmice, precum și karma acumulată sunt în bună măsură anulate și, în final, arse din temelii. Acțiunea benefică a plaselor mesianice poate transforma foarte rapid un om. Prin plasele mesianice, omul primește ceea ce nu avea în momentul în care a făcut vechile fapte: Iubirea.

Karma, Jocurile morții și activitatea Jokerilor au devenit posibile datorită absenței Iubirii. Iubirea este Hrana adevărată a oamenilor. De aceea, Iubirea este Temelia pe care trebuie reclădit totul. Datorită absenței Iubirii, viața oamenilor a devenit ceea ce este în prezent. Astfel, prin acțiunea plaselor mesianice, oamenii intră sub alte auspicii karmice, iar vechea Lege - karma: dinte pentru dinte și ochi pentru ochi - își încetează efectul. Prin acțiunea plaselor mesianice, oamenii intră într-o altă etapă, punând singur în funcțiune un nou resort care elimină karma cea veche.

În actuala etapă oamenii intră încet, dar sigur, sub influența Noii Legi. Noua Lege sau **Karma sub Iisus Hristos**, ce are la temelie Iubirea, poartă în akhatakha, limba lumii eterice, numele de **PHARAT**.

TRIUMFUL LUMINII

OBIECTELE DE PUTERE

☞ Cei 300 de pași ☞

Jocurile Sorții se desfășoară neîncetat, atât la nivel individual, cât și la nivel de familie. De asemenea, Jocurile Sorții se desfășoară la nivelul colectiv, la nivelul teritoriului unui cvartal de blocuri, la nivelul unui cartier, la nivelul unui sat sau comună, după cum se desfășoară la nivelul unei țări. Fără nici o îndoială, cu cât sunt incluși mai mulți oameni într-un Joc, complexitatea acestuia sporește.

La nivelul unei țări se derulează fără încetare Jocuri ale sorții cu caracter național, în care sunt implicați oamenii care îndeplinesc o funcție în stat - într-un cuvânt, acei oameni care pot primi apelația de "om de stat" (care este diferită de cea de "om politic", reprezentant al unui partid). Toți oamenii de stat primesc la investire diferite podoabe nevăzute (cununi, sigle, etc), în funcție de poziția lor ierarhică în organigrama statului. Dacă greșesc li se ia podoaba nevăzută.

Există, de asemenea, Jocuri ale sorții ce transcend nivelul unei țări. Aceste Jocuri se desfășoară la nivel planetar - au un caracter global. Din acest punct de vedere, se poate afirma că istoria oamenilor - atât cea cunoscută de istoriografie, cât mai ales cea necunoscută - are la bază înfruntarea dintre Lumină și întuneric: Forță contra Forță. Istoria cunoscută este doar efectul sau manifestarea Jocurilor sorții desfășurate la nivel global. În Jocurile sorții cu caracter global sunt implicați atât factorii de decizie politică (în cadrul Jocurilor de putere dintre superputerile politice), cât și factorii de decizie de la nivelul Centrelor de putere transfizice. Așa cum a fost menționat, în ziua de astăzi, încă există următoarele Centre de putere: Centrul de putere al Domnului Iisus Hristos - Ataltalia - care s-a unit cu vechiul Centru de putere al Luminii; Centrul de putere de la Miazăzi, al oamenilor independenți; Centrul de putere al oamenilor prometeici (ment); Centrul de putere al lui Iannus; Centrul de putere de la Miazănoapte.

De altfel, după cum poate fi lesne remarcat, există mai multe elemente cărora li se poate acorda calificativul "de putere": Centre (fizice sau transfizice) de putere, Ființe de putere, Locuri de putere, Cuvinte de putere, Fapte sau Lucrări de putere, Evenimente de putere (Lucrările de putere generează Evenimentele de putere), Obiecte de putere etc. Tot ce poate primi calificativul "de putere" poate fi împărțit în două categorii: de-o parte se situează cele care aparțin Luminii, iar de cealaltă parte se situează cele ce aparțin întunericului.

Cea mai înaltă Ființă de putere care se manifestă la nivelul cosmosului prin Jocuri ale sorții, mai exact spus, prin Jocuri ale Vieții, este Dumnezeu Tatăl (Dumnezeu este Unul în Ființă, dar Întreit ca Persoană). Iisus Hristos și Fecioara Maria sunt, de asemenea, generatori ai Jocurilor Vieții în lumea materială. Tot astfel,

ființele îngerești din Ierarhia Fiilor Luminii, spiritele bune ale naturii și oamenii de putere sunt generatori ai unor Jocuri ale Vieții în lumea materială. La rândul lor, oamenii de putere pot fi împărțiți în două categorii: oamenii decorporați și oamenii întrupați. Oamenii de putere decorporați sunt oamenii din Ataltalia. Oamenii de putere întrupați sunt cei care, încă din timpul vieții, au făcut pași importanți spre emanciparea spirituală. Oamenii întrupați pot dobândi calificativul “de putere” în urma contactului, de scurtă sau de lungă durată, cu Ființele transfizice de putere: cu Dumnezeu (Sfânta Treime), cu Iisus Hristos, cu Fecioara Maria, cu Fiii Luminii etc. Locurile în care au locuit ori au poposit Ființele de putere au devenit Locuri de putere. Activitatea din lumea materială a Ființelor de putere - faptele - reprezintă Lucrări de putere, iar evenimentele generate de acestea reprezintă Evenimente de putere, al căror scop este îndreptat spre desăvârșirea oamenilor. Obiectele ce le-au aparținut au devenit obiecte de putere.

Un loc de putere excepțional legat chiar de activitatea lui Dumnezeu Tatăl (Dumnezeu Persoană în formă umanoidă) este Muntele Sinai. Precum a fost menționat, Dumnezeu Tatăl a pătruns o singură dată în palierul cuantic material, iar acest eveniment s-a produs pe muntele Sinai, când Dumnezeu Tatăl i-a dat lui Moise Tablele Legii. Pentru a se manifesta la nivelul palierului material pe Muntele Sinai, Dumnezeu și-a limitat Puterea și Tăria Dumnezeiască. Totodată, Îngerii Tăriei (Puterii) au făcut cercuri concentrice în jurul Său pentru a absorbi radiația Augustei Prezențe a lui Dumnezeu. Doar astfel Augusta Prezență a lui Dumnezeu nu a afectat mediul și ființele. Menționând acest aspect, Vechiul Testament afirma că Muntele Sinai “fumează”. Pentru a se manifesta pe Muntele Sinai, Dumnezeu Tatăl a venit din *prezentul continuu* și a pătruns în prezentul lui Moise. După aceea, după *timpul nostru*, **Dumnezeu a făcut 300 de pași** și s-a întors înapoi (în timp), pentru a vorbi cu Noe.

Un obiect de putere de valoare excepțională este **Arca Alianței** (Chivotul Legământului), care este legată nemijlocit de activitatea lui Dumnezeu Tatăl. Toate detaliile tehnice de construire, locul de unde să fie extrasă materia primă etc, i-au fost poruncite de către Dumnezeu Tatăl lui Moise, față în față. În acea perioadă în care a stat în Fața lui Dumnezeu, Moise a fost întărit auric de Îngerii Puterii. Contactul cu Augusta Prezență a lui Dumnezeu poate aduce disfuncții aurice și trupești serioase oricărui muritor, după cum poate aduce disfuncții majore mediului.

Arca Alianței are forma unei mici bărcuțe. În partea de jos a Arcei este prezentată istoria spiritelor oamenilor, cu toate căderile, răzvrătirile și urcușurile; pe Arcă este, de asemenea, prezentată apariția “Celui rău” în cosmos. Tot în partea de jos a Arcei este prezentat drumul ce trebuie parcurs de către spiritele oamenilor pentru a ajunge la comuniunea perfectă cu Dumnezeu. În partea din stânga (când Arca este privită din spate) este prezentată istoria creației, de la începutul apariției oamenilor până la momentul în care Dumnezeu a vorbit cu Moise. În partea dreaptă este prezentat viitorul omenirii (unele dintre evenimentele reprezentate pe Arcă s-au și desfășurat): întruparea lui Iisus Hristos, răstignirea, învierea, a doua venire a lui Iisus Hristos.

Capacul Arcei Alianței se deschide în patru laturi. Deasupra capacului, dar fără a-l atinge, în față și în spate, se află statuile a două ființe îngerești situate față în față, cu aripile deschise. Ele stau ușor aplecate în față, cu mâinile întinse aproape de nivelul umerilor, în semn de rugăciune îngerească. Ființa din spatele Arcei este denumită

“Sufletul Creației”, prima formă umanoidă în care s-au manifestat spiritele naturii. Ființa din față este “Sufletul Formei Umanoide”, Primul Heruvim Ocrotitor, Ethathan (înainte de răzvrătire). Ființa denumită Sufletul Creației este numită Azaun. Spre deosebire de Primul Heruvim Ocrotitor, această ființă nu s-a răzvrătit niciodată, este la fel de pură și în prezent. În interiorul Arcei Alianței se află depozitate Tablele Legii. Există în jur de zece Table ale Legii, scrise direct de Dumnezeu cu Degetul, pe o față și pe alta. Deși, din punct de vedere fizic, Tablele Legii par oarecum scrijelite, dacă cineva își plimbă mâna pe suprafața lor nu simte nimic; sunt netede. Pe cele zece Table sunt scrise Legile (Poruncile) lui Dumnezeu, date oamenilor spre respectare (Legile formează “Ordinea cosmosului”). Inițial, Dumnezeu i-a comunicat lui Moise mult mai multe legi decât cele ce figurează actualmente în Decalog. Arca Alianței există și în ziua de astăzi, fiind păstrată de urmașii Bisericii creștine primare.

Și în cazul lui Iisus Hristos, Dumnezeu întrupat, se poate vorbi despre existența unor locuri și obiecte de putere. Locurile de putere sunt locurile în care Iisus Hristos s-a deplasat de-a lungul existenței Sale trupești, acum aproape 2000 de ani. Totodată, Iisus Hristos a realizat nenumărate Lucrări de putere (de sunet, de miros și de lumină) și a rostit nenumărate Cuvinte de putere. Numele Său este cel mai puternic Cuvânt de Putere din cosmos. Lucrările de sunet au fost pildele și parabolele, Lucrările de miros au fost vindecările și minunile, iar Lucrările de lumină au fost cele ce implicau “continuitatea a toate”. Toate Lucrările de Putere ale lui Iisus Hristos au generat Evenimente de putere care au produs, la rândul lor, efecte la toți oamenii care s-au întrupat după aceea. Prin efectele evenimentelor, Puterea lui Iisus Hristos s-a manifestat pe Pământ. Majoritatea obiectelor pe care Iisus Hristos le-a atins, au devenit Obiecte de putere. Cele mai importante sunt: Lemnul Crucii, Potirul și Cămașa.

Despre **Lemnul Crucii** se știe suficient de multe lucruri. Există nenumărate bucăți de lemn ce au făcut parte din Sfânta Cruce păstrate în diferite locuri din lume, unele în mare taină și cu mare evlavie. Istoricii afirmă că Sfânta Cruce a fost descoperită în anul 335 de Elena, mama Împăratului Constantin. De fapt, pe dealul Golgotei, Împărăteasa Elena a descoperit trei cruci; pentru a afla pe care dintre cele trei cruci (pe două dintre ele au fost răstigniți cei doi tâlhari) a fost răstignit Iisus Hristos, Patriarhul de atunci al Ierusalimului, Macarie, a atins crucile de trupul unei femei moarte, al cărei convoi mortuar trecea chiar prin acel loc. La contactul cu crucea pe care a fost răstignit Mântuitorul, femeia a înviat.

Potirul este o cupă foarte simplu lucrată, fără toarte, confecționată din lut, din care Iisus Hristos a băut la Cina cea de taină. De fapt, potirul a fost cupa personală a lui Iisus Hristos de-a lungul unei bune părți din existența Sa trupească. Potirul există și în ziua de astăzi. Actualmente, potirul se află într-o zonă nelocuită, undeva în Franța, așezat pe o piatră, lângă o apă (râu sau lac), care, la un moment dat, formează o cascadă micuță. Potirul nu este propriu-zis ascuns, dar nu poate fi observat de nimeni, deși uneori drumeții trec adesea pe lângă locul unde se află.

Cămașa lui Iisus Hristos, cea jucată la zaruri de soldații romani, a fost primită în dar de către Iisus Hristos cu ceva timp înaintea crucificării. Cămașa a fost realizată la o țesătorie din Egipt, undeva în Delta Nilului, de unde a fost cumpărată de romani. Ea i-a fost oferită în dar lui Iisus Hristos de un personaj de rang înalt, (cel mai probabil) roman pentru că i-a vindecat pe cineva din familie doar prin intermediul

Cuvântului. Numele acestui personaj de rang înalt nu a fost însă reținut de istorie. Apare în cronica akasha ca un bărbat ceva mai în vârstă, cu chelie în partea din față a capului. Persoana vindecată a fost o fetiță plâpândă. După răstignire, cămașa a rămas îmbibată de sângele Mântuitorului. Așa este și astăzi. Actualmente, cămașa mustind de sânge se află spre păstrare la urmașii primei Biserici creștine - Biserica primară.

În afara acestor Obiecte de putere care au aparținut sau au intrat în contact direct cu Iisus Hristos, există nenumărate alte Obiecte de putere ale celor care L-au cunoscut. Toate aceste obiecte de putere au influențat benefic umanitatea. Pot fi incluse în categoria Luminii nenumărate alte obiecte de putere ale Regilor buni din vechime sau ale Eroilor civilizatori - lanțuri, amulete, talismane, pectorali, brățări, pumnale, săbii etc. La nivel mondial, există actualmente un război între diferite grupări de oameni, pentru a pune mâna pe astfel de Obiecte de putere. Purtătorul unui astfel de obiect de putere poate dobândi unele dintre caracteristicile posesorului inițial.

Există însă și Obiecte de putere ale ființelor întunericului, pe care, de-a lungul vremurilor, le-au purtat oamenii întunericului - pumnale, sulite, centuri, cingători, obiecte personale de metal, bijuterii, amulete, cărți, statui etc. Și ele constituie țința căutătorilor de "suveniruri antice", care doresc să-și însușească caracteristicile energetice ale acestora. Unul dintre obiectele de putere cele mai controversate este Lancea cu care a fost străpuns Iisus Hristos pe cruce.

Lancea a fost confecționată cu foarte mult timp înaintea întrupării lui Iisus Hristos. Ea s-a perindat pe la mulți exponenți ai întunericului, până ce a ajuns la soldatul Longinus, cel care a străpuns trupul Mântuitorului. Longinus a fost, în acel caz, doar un instrument, care nu cunoștea nimic cu privire la natura lancei. De fapt, el și-a dat seama imediat după ce L-a străpuns pe Iisus Hristos cu lancea, că s-a produs o crimă odioasă: "Cu adevărat, Omul Acesta a fost Fiul lui Dumnezeu", a rostit el. Ulterior, lancea s-a perindat pe la mai mulți promotori ai răului din lumea materială. Actualmente se află tot la ei.

De fapt, Lancea cu care a fost împuns Domnul Iisus Hristos pe cruce a fost fabricată în ciclurile cosmice anterioare. Creatorul ei este "Cel rău" în persoană: Hallshithan-Shantiah. În lumea materială, lăncii i s-a fabricat un mâner: mânerul este în formă de "S" - de șarpe. Mânerul lăncii a fost fabricat din cositor amestecat cu plumb; minereul din care a fost prelucrat mânerul a fost extras chiar din locul unde Dumnezeu a pus pentru prima oară piciorul stâng pe pământ (primul din cei 300 de pași pe care i-a făcut Dumnezeu) când i-a înmănat lui Moise Tablele Legii. În schimb, materia primă (lutul) din care a fost fabricat potirul Domnului Iisus Hristos a fost extrasă chiar din locul unde Dumnezeu a pus piciorul drept pe pământ.

Lancea a fost folosită de "Cel rău" atunci când Adam și Eva au fost ispitiți de "șarpe". "Cel rău" s-a băgat între Adam și Eva, pe când aceștia erau în Gădina Edenului; evenimentul s-a produs imediat după emiterea acelei prime energii pharismah întunecate emise de Eva. Adam și Eva erau la o distanță de aproape 15 metri unul de celălalt, când "Cel rău" a tras o linie pe pământ cu această lance, apoi a înfipt-o în pământ. Imediat după ce "Cel rău" a înfipt lancea în pământ, Eva a văzut ceea ce nu trebuia să vadă. Acest sentiment s-a materializat prin conștientizarea goliciunii. De aceea, ființele din lumea eterică afirmă că lancea este semnul despărțirii dintre bărbat și femeie. De altfel, de-a lungul istoriei lumii, motivul multor războaie a

fost “despărțirea bărbatului de femeia corespondentă”. Este vorba bineînțeles despre perechile duale, spiritele pereche, care în cazul în care s-ar regăsi în viață, ar constitui o amenințare pentru ființele întunecate. În cazul în care o pereche potențial perfectă s-ar regăsi în lumea materială, ar realiza “strălucirea strălucirii”, adică “unitatea în care doi devine trei”: bărbatul, femeia și strălucirea strălucirii. Această unitate perfectă ar deveni capabilă să spargă palierele cuantice și să-i scoată pe toți oamenii deveniți sclavi din iaduri, caz în care ființele întunecate și-ar pierde definitiv puterea.

Acesta este, de fapt, motivul primar pentru care ființele întunecate se opun atât de mult întâlnirii sufletelor duale. Atunci când ființele întunecate vor să pornească un război, înfig lancea în pământ, în cadrul unui ritual numai de ele știut. Această ultimă afirmație reliefează încă o dată faptul că strădania istoricilor moderni de a descoperi adevăratele cauze “istorice” ale evenimentelor trecute, ale războaielor sau ale dramelor personale și colective, doar pe baza analizei modurilor de producție, a unor vestigii materiale fragmentare ori pe baza cercetării cronologice a faptelor - a succesiunii unor regi sau conducători politici etc - este sortită eșecului, datorită faptului că adevăratele cauze ale evenimentelor istorice transcend ceea ce se petrece la nivel terestru.

La un moment dat, în cel de-al doilea război mondial, lancea a fost obiect de dispută între Stalin și Hitler. Cel care chiar a intrat în mod real în posesia lancei a fost Stalin (un om căzut în cel mai adânc abis al răului, care a fost unul dintre cei mai mari criminali ai istoriei). De mai multe ori Hitler s-a lăudat că are în posesie lancea, dar nu a ajuns nici măcar să o atingă; probabil a avut una contrafăcută.

Există actualmente o copie a lancei, care este falsă; această copie, confecționată prin Evul Mediu, probabil pe timpul domniei lui Carol cel Mare, se află actualmente într-un muzeu din Austria; fiind căutat de foarte multe persoane de-a lungul timpului, originalul nu are cum să se afle într-un muzeu.

☞ Cele trei săbii ☞

O istorie interesantă o au “cele trei săbii”, care reprezintă unele dintre cele mai puternice artefacte din istoria spirituală a oamenilor. Prima sabie a fost dăruită, direct de către Dumnezeu Tatăl, Primului Înger Ocrotitor, Ethathan, cel care, după răzvrătire a fost numit Lucifer. A doua sabie a fost realizată puțin înainte de nașterea lui Iisus Hristos, iar a treia sabie a fost dăruită Fecioarei Maria imediat după moartea sa trupească.

Prima sabie a fost oferită direct de către Dumnezeu Tatăl, în timpurile de început ale cosmosului, Primului Înger Ocrotitor, Ethathan, cel care, după răzvrătire a fost numit Lucifer. La origine, sabia conținea, ca obiect de putere, știința perpetuării relației de armonie perfectă dintre o ființă creată (înger sau om) și Dumnezeu. Numai prin intermediul Primului Heruvim Ocrotitor Ethathan, care a fost singurul purtător al sabiei, se putea stabili relația de armonie perfectă între o ființă creată (înger sau om) și Dumnezeu. **Sabia, care măsoară cam 9 palme, adică 1,10 metri, are două tăișuri: unul bun, altul rău; Cel bun este adevărat, Cel rău este neadevărat. Tăișul din stânga nu se vede, iar cel din dreapta se vede; amândouă se văd lipite una de alta. Mânerul acestei prime săbii pare din foc. Între mâner și tăiș este o discontinuitate - un spațiu gol.**

Tâlcul acestei formulări este următorul: în cosmos tot ce se petrece bun se petrece cu adevărat și este supus cunoașterii; tot ce este supus cunoașterii se derulează într-un “timp de cunoaștere”. Ceea ce se întâmplă rău nu se produce în timp, deci nu este adevărat. Când făptuiește răul, omul intră într-un hău de timp. Hăul de timp este o lipsă de timp pentru cunoașterea omului respectiv; de aceea, omul nu păstrează amintirea a ceea ce s-a petrecut în acel hău de timp. Binele (ceea ce se întâmplă bun sau bine) este primul tăiș al sabiei, iar răul este al doilea tăiș; de aceea se spune că unul se vede, iar celălalt nu se vede, dar amândouă se văd. Amândouă tăișurile sunt suma cunoașterii. Deocamdată, sabia nu poate fi ridicată decât cu mâna dreaptă; căci partea dreaptă (și, implicit, mâna dreaptă) corespunde imperfecțiunii spiritului în formă umanoidă (incapacitatea de a emite energii pharismah în mod optim). Partea stângă a sabiei, care nu se vede, este cea care lipsește, motiv pentru care nu poate fi ridicată cu mâna stângă de o ființă care are spiritul imperfect. Mâna stângă este “continuitatea a toate”; este știința “continuității a toate”, care reprezintă Binele. Doar o ființă cu un spirit perfect poate ridica sabia cu mâna stângă. De fapt, sabia nu poate fi folosită ca obiect de putere decât de o ființă perfectă - cu un spirit perfect.

Deși a păstrat-o și după răzvrătire, Ethathan devenit Lucifer nu mai are ce face cu sabia - nu mai este capabil să o folosească. Tot după răzvrătire, smaraldul ce se afla pe fruntea primul Heruvim ocrotitor, Ethathan, a fost smuls de însuși Dumnezeu. De asemenea, după răzvrătire, Dumnezeu i-a retras lui Lucifer Însemnele Domniei (de Prim Heruvim Ocrotitor), ce implicau, printre altele, capacitatea de a se manifesta simultan în cinci paliere cuantice (lumi), cinci timpuri și cinci perioade. După răzvrătire, lui Lucifer i-au fost retrase și cele patru Nume; fiecare Nume presupune manifestarea unei puteri ființiale. Primul Nume: “Domnul este Lumina mea” are ca putere corespondentă capacitatea ființială de a media totul în Numele Lui Dumnezeu. Al doilea Nume: “Domnul este Taina Mea” are ca putere corespondentă capacitatea ființială de a ocroti ființele create după Chipul și Asemănarea lui Dumnezeu. Al treilea Nume: “Domnul este Steagul Meu” (sau Flamura Mea) are ca putere corespondentă capacitatea ființială de a interveni în caz de conflict. Al patrulea Nume: “Dumnezeu este Pacea Mea” are ca putere corespondentă capacitatea ființială de a induce pacea interioară tuturor ființelor. Toate aceste Nume, ce conferă puteri, i-au fost retrase după răzvrătire Primului Heruvim Ethathan; din acel moment numele lui a devenit Lucifer.

A doua sabie este un artefact ce a fost confecționat la porunca directă a lui Iisus Hristos; dacă prima sabie a fost confecționată la porunca lui Dumnezeu Tatăl, a doua sabie a fost confecționată la porunca lui Dumnezeu Fiul: Iisus Hristos.

Deși Iisus Hristos a dat porunca confecționării sabiei încă înainte de nașterea Sa, sabia a fost finisată chiar în ziua nașterii Sale. Ea a fost fabricată din fier de un umil meșter (probabil) evreu și de două ajutoare (calfe) care, până în acel moment, nu fabricau decât cuie, cârlige și alte asemenea obiecte. Cu puțin timp înaintea întrupării în lumea materială a lui Iisus Hristos, într-o bună dimineață, când abia se trezise, umilul meșter a avut surpriza să-l vadă pe Iisus Hristos așa cum va arăta peste vreo treizeci de ani. Iisus Hristos i-a poruncit cum să facă sabia, din ce locuri să ia materia primă și care este procesul tehnologic. Numele de suflet al umilului meșter este “Cel care vrea să afle toate, dar nu știe pe cine să întrebe” (ceea ce reprezenta principala sa caracteristică sufletească din acea perioadă, care s-a transformat în nume și apoi în

renume). Numele de suflet al celor două calfe: “Cel ce dorește pacea dar nu știe de unde să o obțină” este numele primei calfe; “Cel ce dorește înțelepciunea dar nu știe de unde să o obțină” este numele celei de-a doua calfe. În lumea eterică ei sunt numiți “Însetații”. A doua sabie are cam 1,10 cm, fiind fabricată din fier, cu mânerul dintr-un lut special, care nu se sfarmă și din fier. De-a lungul timpului, sabia a fost purtată de mai mulți oameni, inclusiv de doi împărați. Se pare că a fost purtată și de împăratul Constantin. După moartea împăratului Constantin nu se mai știe ce s-a petrecut cu ea. Sabia există și astăzi. De altfel, împăratul Constantin a fost o perioadă și în posesia Lăncii cu care a fost împuns Iisus Hristos.

A treia sabie a fost realizată după răstignirea, moartea pe cruce și învierea lui Iisus Hristos. Această sabie a fost realizată de Îngerii Păzitori cei mai puternici, din energia plaselor mesianice ce au apărut pentru prima oară la Maica Domnului, Fecioara Maria. Această sabie a fost oferită Fecioarei Maria abia după moartea Sa fizică (Înălțarea cu trupul la Domnul). Purtătoare a acestei săbii este chiar Maica Domnului, Fecioara Maria. Această sabie are două tăișuri: un tăiș (ca) din apă și un tăiș (ca) din gheață. Sabia pare destul de firavă, fiind foarte scurtă: nu are mai mult de cincizeci de centimetri. Mânerul este din lemn încrustat cu nenumărate pietre prețioase; pietrele prețioase sunt atât de multe, încât nimeni nu le poate număra. Are garda în formă de cruce. Garda pare din foc. Nu trebuie să treacă nimeni prin fața acestei săbii întrucât, deși pare firavă și scurtă, vârful ei este foarte lung: măsoară aproape 500 de metri; de fapt nici nu i se vede capătul (sabia se expandează).

Dacă prima sabie a adus moartea (spirituală) a purtătorului ei, Ethathan, care, după răzvrătire, a devenit Lucifer, a doua sabie a adus, în cele din urmă, nefericirea celor ce au purtat-o. Cu a doua sabie s-au schimbat destine și s-au câștigat războaie. Se pare că în timpurile creștine, a doua sabie a fost purtată și de doi împărați (regi). În cele din urmă, în mod independent unul de altul, cei doi împărați au făcut un fel de troc: au dat sabia în schimbul uneltei răului - lancea cu care a fost împuns Domnul Iisus Hristos pe cruce.

Despre unul dintre purtătorii acestei săbii se spune că a renunțat de bunăvoie, prin liberul său arbitru, la Dumnezeu, pentru a deveni el însuși dumnezeu în lumea oamenilor. După moarte, acestui personaj i-a fost luată nu numai sabia, ci și sufletul.

❧ Potirul din smarald ❧

Un alt obiect de putere foarte vechi este potirul realizat din smarald, care a fost realizat cândva de oamenii prometeici. Trebuie însă spus încă de la început că potirul realizat din smarald nu este adevăratul potir al Domnului Iisus Hristos, care a fost fabricat din lut, ci un altul, care a fost copiat după acesta.

Istoria potirului realizat din smarald, precum și efectele pe care le-a generat și le generează ca obiect de putere, vor fi prezentate în cele ce urmează. Dar înainte de a începe dezvăluirea acestei istorii, trebuie menționată foarte pe scurt legenda Sfântului Graal. Astfel, în Occidentul Europei a circulat în Evul Mediu o legendă potrivit căreia potirul din care a băut Domnul Iisus Hristos și în care s-a scurs sângele Său când a fost împuns cu lancea pe cruce, a fost realizat din smaraldul ce a picat odinioară de pe fruntea lui Lucifer; legenda mai spune că acest potir a fost luat de către Iosif din

Arimateea și ascuns într-un loc secret. Cei care au plecat cândva în căutarea acestui potir, care a primit numele Sfântul Graal, au fost cavalerii Mesei Rotunde. Aici se termină legenda vehiculată în Occidentul Europei.

Precum a fost menționat, potirul realizat din smarald nu are nimic de-a face cu potirul lui Iisus Hristos, menționat anterior. De fapt, smaraldul original (din care a fost fabricat ulterior potirul) a fost purtat pe frunte cu ajutorul unui colier (coroniță) de Ethathan, Primul Heruvim Ocrotitor. Smaraldul era copia sau, mai exact spus, holograma celor trei Oceane: de Sunet, de Miros și de Lumină. Dimensiunea sa era cam cât gura unui pahar. Datorită acestui smarald, Primul Heruvim Ocrotitor, Ethathan, avea capacitatea de a se deplasa prin cele trei Oceane și prin orice lume din interiorul acestora. După răzvrătire, Ethathan a devenit Lucifer, astfel că a pierdut dreptul de a purta acest smarald; de altfel, se pare că smaraldul a fost spart.

În acest punct trebuie făcută o scurtă paranteză, întrucât poate apărea întrebarea, pe deplin justificată, de ce a fost nevoie de săbii, smaralde și alte artefacte de proveniență eterică sau materială ? Răspunsul este următorul: singurul stăpân al cosmosului este Dumnezeu. Dumnezeu a creat tot ce există în cosmos: întocmiri, lumi și ființe (îngeri, spirite ale naturii și oameni). În afara Persoanelor ce formează Sfânta Treime, toate ființele sunt creaturi. Pentru buna gestionare a cosmosului Său, în marea Sa bunătate, Dumnezeu a permis ca unele dintre ființele pe care El însuși le-a creat, să ocupe anumite funcții de conducere. Pentru aprofundarea acestui proces se poate folosi o comparație: este la fel ca în cazul regelui unei țări, care domnește dar nu guvernează; regele delegă anumiți oameni din regat pentru a îndeplini diferite funcții publice: prim ministru, ministrul trezoreriei etc. Cam același proces s-a produs la nivelul cosmosului. Dumnezeu a delegat mai multe ființe, creații ale Sale, să ocupe diferite funcții în cosmos. Problema este că nici o ființă creată nu este capabilă, cu de la sine putere, să îndeplinească funcții atât de complexe. Pentru a le îndeplini totuși, Dumnezeu le-a oferit acestora obiecte de putere: smaralde, săbii, cupe, insigne, medalii, coliere etc. Toate aceste artefacte au același rol ca și podoabele aurice - cununi, peceți etc - pe care le primesc unii oameni întrupați în lumea materială: de a le mări capacitățile ființiale cu scopul de a îndeplini anumite funcții. De exemplu, Primul Heruvim Ocrotitor nu avea capacitatea ființială - nu avea puterea și tăria - de a se deplasa prin cele trei Oceane, astfel că a primit smaraldul (printre alte însemne). De fapt, Primul Heruvim nici nu se deplasa prin cele trei Oceane oricând dorea, ci doar când primea poruncă direct de la Dumnezeu (fiind în comuniune permanentă cu Dumnezeu); când primea poruncă își prindea colierul cu smaraldul pe frunte, își lua sabia (prima sabie), și executa porunca.

Revenind la subiect, se poate concluziona că, într-adevăr, smaraldul lui Ethathan a existat. Istoria sa este următoarea: fără nici o legătură cu evenimentele descrise anterior, mult timp după răzvrătirea lui Lucifer, undeva pe teritoriul Atlantidei, un om din categoria oamenilor prometeici "ment" (cei desemnați a fi "extraterestri", constructorii OZN-urilor) a fost capabil să vadă, printr-o procedură specifică de "spargere a timpului" (un fel de gaură de vierme temporală), cum arăta smaraldul original în timpurile de altădată. Datorită faptului că orice obiect de putere are anumite caracteristici de natură energetico-informațională (un anumit sunet, o anumită luminozitate, o anumită culoare, un anumit miros), caracteristici întrucâtva

asemănătoare cu cele ale unui element chimic din timpurile actuale (caracteristicile oricărui element chimic pot fi sintetizate printr-o formulă), acest om din categoria ment a reprodus sau, mai exact spus, a formatat un smarald identic. Folosind aceeași formulă energetică, omul din categoria ment a realizat un duplicat după primul smarald; el a reușit să reproducă în duplicatul smaraldului multe (dar nu toate) din caracteristicile originale.

După Jertfa lui Iisus Hristos pe cruce, din acest al doilea smarald, oamenii prometeici au realizat un pocal. Pocalul nou realizat din smarald are și o parte din caracteristicile pocalului adevărat al Domnului Iisus Hristos (cel realizat din lut), menționat anterior. Oamenii prometeici din categoria ment credeau în naivitatea lor din acele timpuri, că dacă au fost capabili să realizeze un duplicat după smarald, duplicat cu caracteristici relativ asemănătoare originalului, pot face același lucru cu un obiect care i-a aparținut Domnului Iisus Hristos. Analizând compoziția de lumină a pocalului adevărat, oamenii din categoria ment și-au dat însă seama că acesta este impregnat de Puterea lui Dumnezeu; prin analiza pocalului, aceste ființe au înțeles și care este scopul lui Iisus Hristos. Iar scopul lui Iisus Hristos este de a le reaminti tuturor oamenilor - prin redeșteptarea "amintirii a toate" - că **Dumnezeu există**, că El însuși este Ființă din Ființa lui Dumnezeu și că, în continuare, nu mai dorește să lase educarea oamenilor pe mâinile unor inițiați îndoielnici, maestri spirituali care nu-și respectă statutul, semizei sau zei, care cu toții au eșuat. Totuși, chiar dacă și-au dat seama că ceea ce fac este o naivitate, oamenii din categoria ment și-au dus până la capăt intenția, realizând noul pocal din duplicatul smaraldului. Așadar, acesta este pocalul realizat din al doilea smarald; atât smaraldul, cât și pocalul sunt doar copii sau duplicate după cele originale. Pocalul este totuși un duplicat foarte reușit, din moment ce a devenit în timp un obiect de putere (de fapt, oamenii prometeici ment au realizat de-a lungul timpului multe artefacte foarte reușite - chiar se pricep !).

Pocalul oamenilor prometeici a reușit la un moment dat să-i păcălească chiar și pe unii îngeri din Ierahia Fiilor Luminei. Doar Îngerul Shaffa (menționat în paginile anterioare), cercetând pocalul, și-a dat seama în cele din urmă că este un fals. "**M-am uitat înapoi** - povestește Îngerul Shaffa - **și am văzut lumea de unde venea zgomotul de pași. M-am uitat înapoi și am văzut oameni care mergeau în apă, iar apa nu s-a mai văzut și în locul ei s-au continuat alte lumi de care nu aveam cunoștință**".

Formularea "m-am uitat înapoi" se referă la modul de percepție îngeresc. Când un înger din ierarhia Fiilor Luminei dorește să cunoască originea unui obiect își comută percepția asupra timpului; având obiectul respectiv în fața ochilor, îngerul are capacitatea de a se întoarce pe firul timpului până în momentul în care acel obiect a fost creat, văzându-l totodată pe creatorul acelui obiect și lumea în care se afla acesta. Cu alte cuvinte, urmărește "zgomotul pașilor". Lumea din ape este Atlantida, locul în care a fost realizat acel duplicat de smarald. La un moment dat, Atlantida a dispărut în ape, iar în locul ei au apărut "alte lumi". Formularea "nu am avut cunoștință" se referă la faptul că Atlantida, ca enclavă specifică oamenilor prometeici, nu a fost constituită cu binecuvântarea lui Dumnezeu, astfel că Îngerii din ierarhia Fiilor Luminei nu au avut ce să caute acolo, deci spun că "nu au avut cunoștință" cu privire la ceea ce s-a petrecut cu acea lume. Amintirea Atlantidei nu figurează în memoria Fiilor Luminei, ci doar în cea a oamenilor prometeici.

Ca obiect de putere, pocalul din smarald are o vibrație energetică foarte mare, astfel că a fost folosit de oamenii prometeici în lumea materială. Oricât de uimitor ar fi, cu ajutorul acestui pocal realizat din smarald, oamenii din categoria ment au adus în lumea materială dezvoltarea științei și tehnologiei. În consecință, dezvoltarea științei și tehnologiei în lumea materială se datorează nu unei “legități” istorice sau economice, nici modificării modurilor de producție, ci pur și simplu folosirii de către ființele din categoria ment a pocalului. Ființele prometeice ment au procedat cu pocalul precum au procedat ființele întunecate cu lancea. Ființele întunecate au nevoie doar de un ritual pentru a porni un război, ritual care este completat de înfigerea lăncii în sol; tot astfel, oamenii prometeici au nevoie ca pocalul realizat din smarald să fie așezat, în cadrul unui alt tip de ritual, în anumite locuri din lumea materială (sau din lumea eterică, cu corespondențe fixe la nivelul lumii materiale), pentru ca în arealul circumscris să fie realizat un progres tehnologic.

Departate de a fi prea complicat, procesul este următorul: pocalul, dacă este activat prin ritualul respectiv, emite o energie modulată informațional, care radiază într-un areal (de exemplu într-un oraș, cartier sau într-un campus universitar din ziua de astăzi). Orice om cu potențialități în domeniu ce captează și vibrează în sintonie cu energia modulată informațional emisă de pocal, poate deveni un descoperitor, un inovator sau un savant în lumea materială. De altfel, oamenii prometeici din categoria ment recurg, la fel ca toți ceilalți, la manipularea nașterilor. La fel cum oamenii din lumea astrală doresc (și acționează în consecință) să-și trimită reprezentanții în lumea materială prin intermediul unor acte sexuale realizate de soți uniți prin Taina Căsătoriei, sau la fel cum oamenii din iad doresc să trimită reprezentanți din “sămânța cea rea” pe pământ în urma procreației realizată în păcat, tot astfel ființele ment, oamenii prometeici, doresc să-și trimită reprezentanții în lumea materială. Reprezentanții acestora sunt potențiali inovatori, savanți, inventatori etc, care manifestă de mici predispoziții în acest sens (s-ar putea spune că manifestă o karma specială, provenită într-adevăr din existențele anterioare). Atunci când vine clipa, potențialii savanți sunt activați prin folosirea pocalului realizat din smarald. Prin dezvoltarea științei și a tehnologiei, oamenii prometeici au dorit și doresc în continuare emanciparea oamenilor de sub dominația ființelor întunecate. Ceea ce, de fapt, au reușit. Una din denumirile Atlantidei de odinioară, fieful oamenilor prometeici, era **Altaagen**, în traducere aproximativă: “fără minciună”.

De altfel, la baza constituirii Atlantidei a stat concepția care poate fi denumită tot Altaagen - “fără minciună” (oamenii care promovau o astfel de concepție se numeau la fel). Sensul acestei expresii este următorul: inițial, oamenii prometeici au dorit să arate oamenilor deveniți sclavi ai ființelor întunecate că “Dumnezeu există” și că “omul nu este un Dumnezeu “. Prima expresie, “Dumnezeu există”, a început să fie comunicată oamenilor de către ființele prometeice în momentul apogeului ofensivei răului - implicit a ființelor întunecate - în lumea materială; în acea perioadă, oamenii obișnuiți de pe suprafața planetei îi considerau dumnezei doar pe zeii întunecați și nu știau nimic despre existența Adevăratului Dumnezeu. A doua formulare, că “omul nu este Dumnezeu” se opune, evident, concepției contrare, care afirmă că “omul este Dumnezeu”. Această ultimă formulare aparține în principal unuia dintre urmașii lui Iannus, din Centrul de Putere corespondent, pe nume Utref, care a lansat teza că omul -

ca spirit - poate ajunge la stadiul de dumnezeu fără Dumnezeu, prin propriile puteri, prin diferite tehnici inițiatice sau ritualuri (ceea ce se urmărește astăzi prin intermediul tehnicilor yoga). După dispariția Atlantidei, oamenii ment au dus mai departe concepția “fără minciună”. Pentru aceasta, oamenii prometeici au promovat dezvoltarea științei, tehnicii și avântul tehnologiei. Perioada de avânt maxim s-a produs după secolul al V-lea al erei creștine, când au folosit de multe ori pocalul din smarald pentru a grăbi progresul tehnologic; acest proces continuă și în prezent. Oamenii prometeici doresc prin progresul tehnologic ca oamenii întrupați să spargă barierele specifice materiei; prin intermediul tehnologiei, ei doresc ca oamenii întrupați să poată domina spațiul și timpul. Cu alte cuvinte, doresc ca oamenii întrupați să dobândească siddhisuri (puteri) tehnologice. Ceea ce de fapt au reușit, căci ce altceva sunt mașinile rapide de transport decât prelungiri ale ființei umane cu care oamenii întrupați se pot deplasa foarte rapid și pot comprima timpul! Ce sunt computerele, telescoapele, radiotelescoapele și celalalte invenții moderne decât prelungiri ale ființei umane, prin care oamenii se pot manifesta în lumea materială într-un mod oarecum asemănător duhurilor în lumea de dincolo !

În acest context, devine evident că multe dintre răpirile de persoane, mutilările de animale, apariția unor obiecte zburătoare neidentificate pe cerul planetei au rolul lor bine definit: ființele prometeice sparg palierele cuantice, pătrund în lumea materială și prelevează mostre materiale după diferite întocmiri, pentru a le reproduce în marile lor laboratoare din lumea eterică (descrise în paginile anterioare); mai târziu, prin folosirea pocalului din smarald, vor aduce noile descoperiri în lumea materială. Într-un fel se poate spune că ființele prometeice s-au substituit ființelor întunecate care au din ce în ce mai puțin spațiu de manevră pentru a-și face jocurile; de fapt, ființele prometeice sunt cei mai mari dușmani ai ființelor întunecate, pe care au promis cândva că le vor distruge și se pare că se vor ține de cuvânt.

Ființele prometeice n-au nimic de-a face nici cu Fiii Luminii, nici cu Iisus Hristos; în opinia lor, activitatea Fiilor Luminii este prea lentă pentru a stopa în mod eficient acțiunea Fiilor întunericului. Principiul întoarcerii și celuiilalt obraz, promovat de creștinism, este total inacceptabil pentru ființele prometeice, care consideră că la fiecare acțiune josnică a ființelor întunecate trebuie un răspuns pe măsură. Acesta este principiul reacției la rău cu un rău și mai mare.

În acest sens, oamenii prometeici au realizat o imitație după Marea Adunare a lui Iisus Hristos. La această Mare Adunare a oamenilor prometeici participă, în timpul somnului, cei care aderă conștient, prin intermediul unui pact, la filosofia lor de viață; de asemenea, la Marea Adunare a oamenilor prometeici pot să participe, prin sintonie de concepție, și parte din acei oameni care, în ziua de astăzi, consideră, ca filosofie de viață, că umanitatea a fost “clonată” de “extraterestri”, că marile edificii ale antichității (marea piramidă, templele ciclopice, desenele Nazca etc) au fost realizate cu aportul ființelor “extraterestre” - într-un cuvânt, ceea ce a primit numele de “concepție paleoastronautică”.

Așadar, în acest context mai amplu, se cere decelată cu mare atenție activitatea tuturor forțelor implicate pe eșichierul cosmosului, pentru a fi deconspirate acțiunile fiecăreia. Pe de-o parte, activitatea lui Iisus Hristos și a Fiilor Luminii, care este îndreptată doar în direcția dezvoltării aurice și spirituale a oamenilor - într-un cuvânt a

mântuirii. Pe de altă parte, activitatea Fiilor întunericului care este îndreptată spre ispitirea oamenilor întrupați, pentru ca aceștia să comită cât mai multe păcate; scopul final al Fiilor întunericului este de a devalida oamenii din punct de vedere energetic, auric și spiritual și, după moarte, de a-i face sclavi ai iadului. Uneori, pentru a-și atinge scopurile, Fiii întunericului pot aduce războaie devastatoare în lumea materială prin folosirea lancei, precum și a altor obiecte de putere de acest tip. Tot în acest context se inserează activitatea oamenilor prometeici din categoria ment, care doresc tehnologizarea tuturor aspectelor vieții oamenilor ială; dezvoltarea tehnologiei este susținută, ori de câte ori este nevoie, de folosirea pocalului din smarald.

Într-un context apropiat se înscriu și eforturile realizate de urmașii Centrului de putere al lui Iannus, dar și de alte Centre de Putere secundare, de a convinge oamenii că “evoluția spirituală” este posibilă doar prin intermediul unor tehnici inițiate “neutre”, în absența lui Dumnezeu, în absența Fiilor Luminii ori în absența lui Iisus Hristos. Astfel, datorită concepțiilor promovate de Centrele de Putere de acest tip, s-a coagulat o falsă spiritualitate, bazată în bună măsură pe filosofia Extremului Orient - India, China, Japonia -, în care, pe lângă unele adevăruri (și acelea prezentate cu jumătăți sau sferturi de măsură; de exemplu adevărurile despre aură, corpuri aurice, chakre, cicluri cosmice denumite “ronduri”, paliere cuantice etc), prezintă și multe “gulgute”; astfel, istoria cosmosului este prezentată dintr-un punct de vedere unilateral și neutru, iar Dumnezeu este înlocuit prin concepte gen “Marele Arhitect al Lumii”, “Energia supremă” (care, invariabil, este definită drept impersonală, fără formă și neutră) sau “Universal Mind”.

De asemenea, segmentul de cunoaștere definit drept “esoteric”, care este promovat prin canalele media, este invadat de producții total îndoielnice ale unor presupuse revelații la fel de îndoielnice ale unor personaje cu denumiri exotice gen Tobias și altele de aceeași factură, în care nu se suflă o vorbă despre Adevăratul Dumnezeu, despre Iisus Hristos, despre Maica Domnului sau despre Fiii Luminii; după cum nu se suflă o vorbă despre necesitatea respectării Legilor cosmosului ori despre rugăciunea personală adresată direct Domnului Iisus Hristos.

PE ARIPILE VÂNTULUI

☞ Nimic nou sub soare ☞

Pentru a înțelege mai exact ceea ce s-a întâmplat în trecutul îndepărtat, dar și ceea ce petrece în prezent, va trebui să ne focalizăm atenția asupra unei vechi scrieri sacre, ce face parte din corpusul Vechiului Testament: Ecclesiastul, care este atribuit Regelui Solomon. Iată ce spunea Ecclesiastul: **“Nu este nimic nou sub soare ... Toate își au vremea (timpul) lor și fiecare lucru de supt ceruri își are ceasul lui. Nașterea își are vremea ei; săditul își are vremea lui și smulgerea celor sădite vremea ei. Uciderea își are vremea ei și tămăduirea își are vremea ei; dărâmarea își are vremea ei și zidirea își are vremea ei; plânsul își are vremea lui și râsul își are vremea lui; bocitul își are vremea lui și jucatul își are vremea lui ...”** (Cap 3; 3-5)

În această înșiruire mai intră, în opinia Ecclesiastului, multe activități omenești, aparent fără legătură unele cu altele: aruncarea cu pietre și strângerea pietrelor aruncate; îmbrățișarea și depărtarea de îmbrățișări; căutarea și pierderea; păstrarea și lepădarea; ruptul și cusutul; tăcerea și vorbirea; iubitul și urâtul; războiul și pacea (toate aceste activități descrise în Ecclesiastul, Cap 3; 3-5, sunt dispuse, două câte două, în unități antinomice). Și autorul Ecclesiastului concluzionează: **“Apoi când m-am uitat cu băgare de seamă la toate lucrurile pe care le făcusem cu mâinile mele și la truda cu care le făcusem, am văzut că în toate este numai deșertăciune și goană după vânt”** (expresia “goană după vânt” poate fi tradusă liber și prin formula, deja consacrată, “pe aripile vântului”).

Există, actualmente, diferite controverse cu privire la ceea ce a vrut să spună autorul Ecclesiastului. La o analiză superficială, autorul Ecclesiastului a vrut să spună că, în existența cotidiană a oamenilor se succed perioade (timpuri sau vremuri) antinomice; într-o perioadă oamenii se nasc, în altă perioadă plâng, într-o perioadă rād, în altă perioadă aruncă cu pietre, într-o perioadă strâng pietrele aruncate, în altă perioadă mor etc. Evident, aceste constatări, de bun simț, constituie o banalitate. Nu este neapărată nevoie să fi înțelept pentru a remarca faptul că, într-adevăr, în viața omului se succed diferite etape. Totuși, în urma unei analize ceva mai profunde, se poate presupune că autorul Ecclesiastului nu a vrut să spună ceea ce și copiii mici au priceput, ci cu totul altceva.

Autorul Ecclesiastului a dorit să spună de fapt că există “unități de timp înghețate” ce corespund, fiecare, câte unei caracteristici existențiale și unei stări de conștiință. Autorul Ecclesiastului a dorit să spună că există, așadar, o unitate de timp a nașterii, o altă unitate de timp a aruncării cu pietre (a distrugerii), o unitate de timp a

strîngerii pietrelor, o altă unitate de timp a plînsului etc. De-o parte se află unitățile de timp ale discontinuității creației - ale răului. De cealaltă parte, se află unitățile de timp ale continuității creației - ale binelui. În acest context, Ecclesiastul a vrut să spună că, în momentul în care un om manifestă o caracteristică, intră într-o anumită unitate de timp. Când aruncă cu piatra în sensul distrugerii, intră într-o unitate de timp înghețată. Când plînge intră în altă unitate de timp, când râde intră în alta și așa mai departe.

Să prespunem așadar că, de-a lungul vieții, un om plînge de 200 de ori și râde de 300 de ori. De câte ori a plîns, omul în cauză a pătruns într-o singură unitate de timp înghețată - unitatea de timp a plînsului. De câte ori a râs, omul a pătruns în altă unitate de timp - unitatea de timp a râsului. Situația este identică în cazul celorlalte activități ce corespund unor unități de timp. Fiecărei unități de timp înghețate îi corespunde o caracteristică definitorie. Prin plîns (ca exprimare a tristeții), toți oamenii, de la primul până la ultimul, au pătruns în unitatea de timp specifică plînsului, care este comună tuturor. Ei s-au identificat cu plînsul și au pătruns în unitatea respectivă de timp înghețat. Există o singură unitate de timp pentru plîns, comună tuturor, astfel că toți oamenii din lume care au plîns vreodată au pătruns în ea - au experimentat aceeași stare existențială. Din acest motiv nu se poate vorbi despre "ceva nou sub soare", după cum se exprima Ecclesiastul. Dacă nu ar fi așa, fiecare ființă care plînge ar crea ceva nou - ar crea o nouă unitate de timp.

Tot astfel este și a fost pentru ființele care n-au respectat Ordinea lui Dumnezeu, denumite generic "Fii ai întunericului". Prin actul rebeliunii, ele au căzut într-o unitate temporală înghețată - s-au depărtat de *prezentul continuu*. Această unitate temporală este cea a discontinuității creației - a fapturii răului - cu nuanțele sale, explicate atât de frumos de Ecclesiast: smulgerea celor sădite, uciderea, dărâmarea, aruncarea cu pietre, depărtarea de îmbrățișări, pierderea, lepădarea, ruptul, urâtul, războiul.

Diferența dintre Cei întunecați și oamenii întrupați este însă esențială: dacă oamenii întrupați se pot reîntoarce după fiecare stare de discontinuitate și își pot continua existența, Cei întunecați nu pot. Datorită naturii cosmosului spiritual, Cei întunecați au rămas înghețați chiar în starea pe care au avut-o în momentul răzvrătirii. Este ca și cum, pentru ei, clipa răzvrătirii s-a dilatat la infinit. În momentul răzvrătirii, Cei întunecați au murit, căci păcatul (nerespectarea Ordinii cosmice) înseamnă moartea. Datorită faptului că n-au mai fost vii, ei n-au mai fost compatibili cu cosmosul lui Dumnezeu, astfel că au fost ejectați instantaneu în afara acestuia, în Haos - într-o stare în care experimentează căderea perpetuă în gol.

Pentru a înțelege acest proces se impune o comparație și, în același timp, un exercițiu de imaginație. Să ne gândim la acel vânător preistoric botezat de arheologi Otzi, care a înghețat brusc acum 5000 de ani într-o calotă glaciară din Alpi și care a fost descoperit relativ intact, într-un mod cu totul întâmplător, prin anul de grație 1990. Otzi a murit înghețat în jurul vârstei de 45 ani. Trupul său s-a păstrat intact datorită faptului că a fost menținut la o temperatură scăzută; tot astfel s-au păstrat intacte câteva dintre obiectele pe care le avea asupra sa: toporișca, arcul cu săgeți, încălțările. Dacă, în prezent, Otzi ar fi trezit brusc la viață într-un mod miraculos, ar manifesta inițial aceeași stare de groază pe care a avut-o în clipa morții; ar păstra, de asemenea, aceeași stare de răzvrătire contra naturii sălbatice și contra gerului năpraznic care l-au răpus. Ulterior însă, după o scurtă perioadă de meditație, Otzi și-ar da seama că nimeni nu are

vreo vină pentru ceea ce s-a petrecut atunci. Ar înțelege că a fost surprins de un îngheț foarte puternic în timp ce era la vânatoare; ar înțelege, de asemenea, că a murit instantaneu și că trupul său a fost menținut intact datorită faptului că acel perimetru a făcut parte dintr-o calotă glaciară.

Firește, acesta este doar un exemplu care ne poate permite să înțelegem ce s-a întâmplat cu ființele întunecate din cosmos. Precum Otzi, vânătorul preistoric, ființele întunecate din cosmos au înghețat în secunda în care s-au despărțit de Dumnezeu. Curgerea timpului este legată de modificarea stărilor de conștiință. Curgerea timpului nu există decât în palierul cuantic material; în palierele cosmosului spiritual timpul este static - este înghețat. Pentru o ființă omenească defunctă nu mai există timp; ea se blochează în starea de conștiință în care a murit, ca și cum acea stare se continuă la infinit, iar secunda morții se expandează în eternitate. Aceasta este, de fapt, timpul din lumea de dincolo. Tot astfel este pentru ființele întunecate. În momentul rebeliunii, ființele întunecate au ieșit din *prezentul continuu* al lui Dumnezeu. Astfel, ele au înghețat în starea existențială nefastă din acel moment, ce s-a continuat la infinit. Ele nu mai cunosc decât acea stare. Pentru ele, timpul s-a blocat, astfel că trăiesc continuu în acea fracțiune de secundă. Evident, pentru cosmos acea fracțiune de secundă a devenit trecut, dar pentru ele este un etern prezent. Într-un fel, se poate spune că acea fracțiune de secundă s-a dilatat unidirecțional.

În lumea materială, când un om emite o energie pharismah întunecată se conectează instantaneu acelei unități de timp înghețat în care se află afundați Cei întunecați. De aceea, nu este nimic nou sub soare: ceea ce s-a făcut se va mai face. Când un om aruncă cu pietre se conectează temporal la toți semenii săi care au aruncat vreodată cu pietre. De asemenea, se conectează la acea ființă întunecată care este responsabilă cu aruncarea pietrelor. Aruncând cu pietre, omul respectiv părăsește prezentul, pentru a se înfunda într-o unitate înghețată de timp ce aparține trecutului - în timpul înghețat al aruncării cu pietre. Când omul strânge pietrele, intră într-un alt timp - în unitatea de timp a strângerii pietrelor.

Același lucru se poate spune despre toate actele descrise de Ecclesiast: îmbrățișarea și depărtarea de îmbrățișări; căutarea și pierderea; păstrarea și lepădarea; ruptul și cusutul; tăcerea și vorbirea; iubitul și urâțul; războiul și pacea.

❧ Vindecarea Celor întunecați ❧

Activitatea lui Iisus Hristos și, implicit, acțiunile Fiilor Luminii nu sunt îndreptate spre distrugerea Celor întunecați, ci spre reîntoarcerea lor la Lumină și implicit, la *prezentul continuu*.

Procesul reîntoarcerii la Lumină a Celor întunecați se realizează doar în palierul material, care a devenit câmpul de bătălie al universului. Oamenii înrupați sunt situați chiar în epicentrul acestei operațiuni cosmice. De fapt, oamenii înrupați au datoria de a-i tămădui pe Cei întunecați, indiferent dacă este vorba despre îngeri luciferici, despre oameni primordiali întunecați sau despre spirite întunecate ale naturii. Boala de care suferă Cei întunecați, poartă numele “despărțirea de Dumnezeu”. Tămăduirea Celor întunecați se poate realiza doar prin emiterea, de către oameni, a unor energii pharismah luminoase. Prin emiterea energiilor pharismah luminoase, Cei întunecați se

pot lumina instantaneu. Din păcate, oamenii nu au fost capabili, doar prin puterea lor, să-i vindece pe Cei întunecați. Eoni și eoni, oamenii s-au oprit doar la jumătatea drumului: pe măsură ce au murit, chemându-i la viață pe Cei întunecați, oamenii s-au depărtat de *prezentul continuu*, devenind, la rîndul lor, prizonierii trecutului.

Cei întunecați încă rătăcesc în propria lor stare existențială nefastă. Ei sunt prizonieri în unitățile de timp înghețate ale trecutului; ei sunt, în fond, amintirile reziduale ale cosmosului. Ei se află într-un fel de **recycle bin** al megacalculatorului care este cosmosul. Cu cât oamenii au intrat mai mult în conexiune cu amintirile reziduale, cu ceea ce se află în **recycle bin** al cosmosului, cu atât în lumea materială lucrurile au mers mai prost. Din starea în care se află, Cei întunecați nu se mai pot reconecta la *prezentul continuu* decât prin oamenii încarnați, care emit energii pharismah compatibile cu ei. Prin această conexiune, Cei întunecați fac din oameni "puterea mare". Prin reconectarea la energia trecut, oamenii, ca putere mare, asigură viitorul și continuitatea Celor întunecați. Oamenii se întorc astfel în trecut, spre moarte, iar Cei întunecați vin la viață prin intermediul oamenilor. Păcatul înseamnă moartea. Păcătuind, oamenii se adâncesc în moarte, iar Cei întunecați vin la viață.

Totul s-a schimbat în momentul jertfei pe cruce a lui Iisus Hristos. Prin jertfa pe cruce, Iisus Hristos a preluat rolul oamenilor care au eșuat în tentativa lor de a deveni salvatori. Prin jertfa pe cruce, Iisus Hristos a devenit Salvatorul sau Mântuitorul tuturor - atât al ființelor Dree și Lorehh, cât și al oamenilor. După jertfa pe cruce a lui Iisus Hristos, pentru Cei întunecați a apărut o nouă posibilitate de reîntoarcere la Lumină. Această posibilitate se numește Ashpan.

Ashpan este un cuvânt folosit des de ființele din lumea eterică și face parte din terminologia Fiilor Luminii. În sens restrâns, Ashpan înseamnă prizonier, dar în sens larg desemnează principiul fundamental al reîntoarcerii Celor întunecați la lumină. Principiul Ashpan a fost promovat imediat după jertfa pe cruce a lui Iisus Hristos și constă în transformarea tuturor Celor întunecați în luminoși, așa cum au fost la începuturi, pe când toate erau plăcute în fața Domnului Dumnezeu.

Pentru a deveni iarăși luminoși, Cei întunecați sunt obligați să parcurgă o metamorfoză foarte severă: trebuie să renunțe la trupul de formă umanoidă și să se manifeste doar ca energii. Pentru aceasta, este necesar ca, în lumea materială, oamenii să emită energii pharismah luminoase, semn că au reușit, în sfârșit, să conștientizeze răul și să nu-l mai facă. Procesul este foarte subtil, iar pentru exemplificare va fi folosit iarăși exemplul șoferului și al pietonului. În secunda în care pietonul a avut puseul de furie intensă, prin emiterea unei energii pharismah întunecate a făcut conexiunea cu ființele întunecate - cu un reprezentant al lor, un Joker. Înaintea emiterii energiei pharismah întunecate, ființele întunecate nu știau de existența omului respectiv. După emiteria energiei pharismah, Jokerul l-a localizat pe acel om, a străbătut palierele cuantice și s-a înfățișat alături de el. Este ca și cum omul care a emis energia pharismah, a format numărul de telefon al Jokerului și l-a contactat în mod direct, chemându-l alături de el.

În vremurile anterioare jertfei lui Iisus Hristos, ființele întunecate - prin unul dintre reprezentanții lor, care poate fi un Joker-Lorehh sau un Joker-Dree - avea puterea și tăria de a străbate întregul traseu format de-a lungul razelor de creație până în lumea materială, astfel că avea capacitatea de a se manifesta corporal. După jertfa

lui Iisus Hristos, aceste ființe nu au mai fost capabile să penetreze palierele cuantice pentru a pătrunde direct în lumea materială. După jertfa lui Iisus Hristos, ființele întunecate nu se mai pot manifesta decât la nivelul lumii eterice, fiind așadar invizibile percepției normale.

Dacă omul respectiv - în cazul nostru, pietonul - dă frâu liber mâinii, devine, la rândul său, "Cel rău" sau Cel întunecat. Dacă face de mai multe ori același gest și, în consecință, emite în mod continuu energii pharismah negative, între om și reprezentantul ființelor întunecate se stabilește o conexiune aurică. Prin această conexiune, ființele Lorehh sau Dree, după caz, dobândesc și mai multă putere și ajung să-l influențeze pe om așa cum doresc, sfârșind prin a se cala pe structura sa corporală, prin posedare. Dacă, însă, omul din cazul nostru se calmează, atunci emite o energie pharismah luminoasă. Această energie pharismah luminoasă salvează totul: atât pe om, cât și pe Cei întunecați. În cazul omului, lucrurile sunt simple: dintr-un pieton aflat la discreția forțelor oarbe ale destinului, devine un pieton protejat, care își poate permite luxul de a se gândi la ale sale în timp ce traversează strada: nimic nou la periferie.

În cazul ființei întunecate, lucrurile sunt ceva mai complexe. În fracțiunea de secundă în care omul conștientizează că trebuie să-și ierte aproapele, Cel întunecat, care deja era în sintonie energetică cu acesta, înțelege la rândul său același lucru. În acea secundă crucială, Cel întunecat se racordează din trecutul său la prezentul omului (încă nu se poate racorda la *prezentul continuu* al lui Dumnezeu), și își amintește cine este, ce a devenit și ce a fost. Tot în acel moment, Cel întunecat își amintește tot răul făcut oamenilor de-a lungul timpului și îl copleșește un sentiment acut de rușine. Acest sentiment îl determină să părăsească unitatea sa de timp înghețată (care corespunde, în lumea materială, lovirii aproapelui) pentru a se conecta prezentului oamenilor. Conectându-se la prezentul oamenilor, Cel întunecat se luminează. Luminându-se, cu Cel întunecat se produce un adevărat miracol: din întunecați, ochii săi devin luminoși, la fel ca ai oricărui Fiu al Luminii. Cel întunecat devine astfel Cel luminos. Totuși, imediat după ce devine luminos, Cel ce fusese întunecat își pierde trupul de formă umanoidă. Într-un fel, se poate spune că are o tensiune remanentă atât de mare, încât explodează. Particulele energetice ale ființei sale se răspândesc în tot cosmosul, precum un gaz oarecare se răspândește în aer. Aceasta este doar prima parte a procesului de vindecare.

Ființa Lorehh sau Dree care, anterior, a fost întunecată, continuă să existe sub forma acestor particule spirituale, rătăcind în cosmos. În cele din urmă, particulele spirituale vor fi iarăși atrase de oameni, dar acest eveniment se produce abia în a doua parte a procesului de vindecare. A doua parte a procesului de vindecare presupune chiar starea propriu-zisă de Ashpan, de "prizonier". Particulele spirituale risipite prin cosmos ale ființei respective sunt atrase de aura oamenilor întrupați și "încarcerate". Prin actele lor, oamenii întrupați atrag aceste particule spirituale, care se lipsesc de structura lor aurică, datorită fenomenului de sintonie. Ceea ce este asemănător se atrage. Lipindu-se de structura aurică a oamenilor, ființele devenite Ashpan învață lecția iertării și a comuniunii cu Dumnezeu. Abia când învață lecția iertării, ființele Ashpan se eliberează. Din acel moment, încetează starea de Ashpan. Astfel, Cei rătăciți se întorc în sfârșit acasă, în *prezentul continuu*, la Dumnezeu, redevenind Fiii săi luminoși. Tot acest proces a devenit posibil doar în urma jertfei lui Iisus Hristos.

Este extrem de important de remarcat faptul că nu numai acel reprezentant Joker-Lorehh sau Joker-Dree se luminează, ci și toți cei din propria sa ierarhie, rețea, "familie" sau "națiune". Are loc un proces de luminare în lanț, datorită faptului că orice ființă Lorehh sau Dree este în conexiune aurică cu toți membrii rețelei (ierarhiei) din care face parte: sunt unul în toți și toți sunt în unul - sunt în comuniune perfectă unul cu altul (comuniunea implică în primul rând comunicarea instantanee). O astfel de rețea poate număra uneori multe zeci de mii (mii de mii de zeci de mii) de astfel de ființe. Șeful unei rețele este în subalternii săi, așa cum subalternii săi sunt în el. Șeful știe, secundă de secundă, ce face, ce gândește și ce simte fiecare dintre subordonați. În consecință, dacă se luminează un singur Lorehh sau Dree - chiar și cel mai mic din rețea sau din ierarhie; și, adesea, chiar așa se petrec evenimentele -, se luminează toți. Procesul este instantaneu.

Astfel, cel puțin din acest punct de vedere, celebrul exemplu din basmul **Croitorașul cel viteaz**, unde este prezentat un umil croitoraș care a ucis nu mai puțin de ... șapte muște dintr-o singură lovitură, poate fi un model demn de urmat pentru cât mai mulți oameni. Printr-un singur act ce implică emiterea unei energii pharismah luminoase, un om poate elibera nu numai șapte entități întunecate (... muște), ci mult mai multe. La urma urmei, ce mare act de eroism constă în uciderea a șapte muște dintr-o singură lovitură, astfel ca un oraș întreg să-l desemneze pe bietul croitoraș prin calificativul "viteaz"?! (croitorașul din poveste a scris pe hainele sale "șapte dintr-o lovitură", dar nu a specificat despre ce este vorba).

De fapt, se știe faptul că basmele introduc cititorii într-un univers aparte, ce pare adesea straniu sau atipic, în care acțiunile de natură spirituală sunt prezentate ca desfășurându-se la nivelul existenței cotidiene.

☞ Cerurile mici și cerurile mari ☞

Consecințele manifestării Celor întunecați sunt extrem de importante, astfel că vor fi rezumate pe scurt. Înainte de apariția palierului cuantic material, Cei întunecați dormitau în propria lor stare nefastă, de cădere în gol. Această stare nu poate fi experimentată decât în Haos, care se află în afara Oceanului de Lumină.

Când, în lumea materială, oamenii au început să emită energii pharismah întunecate, prin intermediul liberului lor arbitru, Cei întunecați au fost atrași din Haos în palierul cuantic material. Aici au descoperit un teren propice manifestării propriilor caracteristici. Toate caracteristicile lor nefaste sunt contrapartea întunecată a caracteristicilor pe care le aveau înaintea rebeliunii. În momentul rebeliunii, Cei întunecați s-au îmbolnăvit, iar caracteristicile nefaste sunt efectul bolii contactate - despărțirea de Dumnezeu.

Fiind atrași de energiile pharismah întunecate ale oamenilor, Cei întunecați s-au "înfrățit" cu aceștia, cucerind aproape întregul palier cuantic material. Ei s-au infuzat în creație printr-un dublu proces: ca energii și ca ființe de formă umanoidă. Dublul proces al infuzării Celor întunecați în creație a fost deopotrivă psihologic, terestru și cosmic (sau macrocosmic).

Din punct de vedere psihologic, procesul este cel cunoscut: energiile pharismah întunecate emise de oamenii întrupați i-au atras pe Cei întunecați. Prin intermediul

oamenilor, Cei întunecați au ajuns să stăpânească, la un moment dat, pământul. Și din punct de vedere terestru, procesul pătrunderii Celor întunecați în creație a fost menționat anterior: întunericul a luat locul Luminii, formându-se palierul cuantic material și cosmosul material, în forma în care se prezintă astăzi.

Din punct de vedere cosmic (macrocosmic), procesul este ceva mai complicat, dar poate fi urmărit cu ușurință în liniile sale generale: materia (sau ceea ce noi numim materie) este formată din energiile cristalizate, dar răspândite în tot cosmosul - amintiri cristalizate sau trecut materializat - ale Celor Întunecați. Prin intermediul razelor de creație, ceea ce s-a desfășurat la nivelul palierului cuantic material, prin emiterea unor energii pharismah de către oameni, a fost proiectat în spațiul sideral. Cosmosul material este, așadar, trecut cristalizat - amintirea a ceea ce s-a petrecut cândva. Aglomerările de materie din macrocosmos (ceea ce noi numim găuri negre, sori, planete etc) sunt, de fapt, trupurile energetice, cristalizate într-o stare specifică pe care noi o numim materie, ale ființelor care s-au răzvrătit. Ceea ce este sus este jos și ceea ce este jos este sus. Ceea ce este în interior este în exterior și ceea ce este în exterior este în interior.

Într-un fel, se poate spune că Hallshithan se manifestă în exterior - în macrocosmos - ca o imensă gaură neagră, care are dorința de a devora energetic tot cosmosul. Simultan, Hallshithan se poate manifesta fie ca o ființă de forma unui imens șarpe solzos, fie într-o formă umanoidă - ultima, datorită simbiozei cu Shantiah. Dacă Hallshithan se poate manifesta atât în formă umanoidă, cât și ca o imensă gaură neagră ce voiește să distrugă (să “devoreze”) tot ce există, atunci Lucifer se poate manifesta atât într-o formă umanoidă, cât și ca o stea (“cum ai căzut tu, strălucitoare stea a dimineții” - se întreba Isaia, unul dintre intuitivii din vremurile de odinioară).

Ca o paranteză, aici se poate răspunde la o întrebare pe care mulți oameni și-o pun: de ce există două entități distincte ale răului, Hallshithan și Lucifer, când, de fapt, în tradiția unanim acceptată este menționată doar una singură, denumită generic “Cel rău” sau “diavolul”? De fapt, există foarte multe entități ale răului, astfel că se poate vorbi despre o ființă colectivă a răului, formată din nenumărate individualități. Ființa colectivă a răului este formată din îngeri întunecați Dree, numiți draci, din spirite întunecate ale naturii Lorehh, denumite demoni, din oameni primordialii ai întunericului, denumiți zei. Hallshithan nu poate fi identificat cu Lucifer, pentru că nu manifestă aceeași caracteristică definitivă. Hallshithan vrea să distrugă totul, pentru a fi la fel ca înainte de a se fi răzvrătit, astfel că principala sa caracteristică este distrugerea a tot ce are formă. De aceea, el este numit “Adversarul a toate”. Hallshithan vrea reîntoarcerea la **nec antem** - la “nimic înainte” -, fără a pricepe că totul s-a schimbat. În schimb, Lucifer sau Lux nu dorește așa ceva, astfel că se teme de Hallshithan. El nu dorește distrugerea a tot și a toate, pentru că, lucru firesc, în aceste condiții, ar fi distrus și el. Lucifer dorește cucerirea întregului cosmos, iar nu distrugerea sa absolută. Lucifer dorește să devină un fel de dumnezeu și să guverneze așa cum îl taie capul. Cine nu este cu el este împotriva lui. Acesta este, pe scurt, motivul pentru care cei doi îngeri răzvrățiți nu pot fi identificați. Ei desfășoară activități total diferite și urmăresc scopuri distincte.

Cei care afirmă că în vechile scrieri creștine nu s-a făcut o diferențiere clară între Hallshithan și Lucifer comit o eroare. Atât textul Vechiului Testament, cât și textul

Noului Testament au avut grijă să facă astfel de deosebiri. Fiecare denumire a unei ființe folosită în scrierile creștine desemnează, în mod clar, caracteristica definitivă a acelei ființe. Orice ființă din cosmos este bună sau rea, în funcție de acțiunile sale: dacă urmărește continuitatea creației lui Dumnezeu este bună, iar dacă urmărește discontinuitatea este rea.

Din acest punct de vedere, o acțiune invariabil bună a Fiilor Luminii poate fi numită **lucrare**, iar o acțiune invariabil rea a “Celui rău” poate fi denumită **lucrătură (făcătură)**. Chiar și Unicul Dumnezeu a primit nume diferite în scrierile creștine, în funcție de lucrările Sale. Astfel, în decursul unei anumite acțiuni sau lucrări, Unicul Dumnezeu a primit numele El Elohim, în altele a primit numele El Iahveh, în altele El Addonai etc (Puternicul, Milostivul etc; acestea sunt doar caracteristici ale Unicului Dumnezeu, pe care le manifestă în cadrul unei singure activități sau lucrări).

Pe de altă parte, trebuie consemnat și faptul că, în lumea eterică, în limbajul Îngerilor Veghetori (este vorba despre îngerii din ierarhia Fiilor Luminii) o ființă omenească este denumită în funcție de ceea ce face într-un anumit moment. De exemplu, un om poate fi într-un moment al vieții sale Cel frumos (are o structură aurică luminoasă, datorită emiterii de energii pharismah luminoase). Dacă în secunda următoare îl lovește pe aproapele său, este denumit “Cel rău”, pentru că emite energii pharismah negative și are o structură aurică deformată de furie. Dacă, peste alte două secunde, omul respectiv se înduioșează de suferința unui câine și îi dă să mănânce, devine Cel milostiv. Iar dacă, peste zece secunde apără o bătrână de un golan, devine Protectorul. Și așa mai departe.

Explicația acestei stări de fapt, destul de greu de priceput de oameni, este următoarea: îngerii din ierarhia Fiilor Luminii trăiesc în Timpul lui Dumnezeu, care este *prezentul continuu*. Pentru ei există doar **acum** - *prezentul continuu*. Pentru îngeri (la fel ca și pentru oamenii din lumea astrală) nu există viitor, pentru că, din punctul de vedere al prezentului continuu, viitorul nu există. De asemenea, pentru Fiii Luminii nu există trecutul. Ei trăiesc mereu în clipa prezentă și nu au nimic de-a face cu unitățile de timp înghețate, în care trăiesc doar frații lor care s-au îmbolnăvit de boala denumită despărțirea de Dumnezeu.

Pe măsură ce ființele Lorehh și Dree devin Ashpan și trec de la întuneric la lumină, cosmosul se modifică. Concomitent se modifică și structura aurică a oamenilor. Dacă toate corpurile cerești sunt emisii cristalizate ale Celor Întunecați, înseamnă că sorii care dispar ori supernovele care explodează sunt reflectarea procesului denumit Ashpan. Pe măsură ce un fiu al întunericului se transformă în Ashpan, dispare și un corp ceresc de pe boltă.

Simultan, întunericul din corpurile aurice exterioare ale oamenilor - particulele întunecate ale corpului emoțional, astral și mental inferior, care sunt, în fond, emisii ale Lorehh eterice, ale Lorehh de vegetație și ale Dree - se luminează. De aceea, ființele din lumea eterică afirmă că numărul de “stele” luminoase (atomii luminoși) din configurația aurică a unui om sunt legate de numărul de stele de pe cer. Ființele din lumea eterică desemnează structurile aurice exterioare prin expresia **cerurile mici**, iar spațiul sideral prin expresia, la plural, **cerurile mari**.

☞ O “păreră de rău” ☞

Istoriografia actuală a reținut doar scurte fragmente ale istoriei străvechi - nu mai mult de 2-3% din ceea ce s-a petrecut de-a lungul veacurilor. Totuși, chiar și aceste fragmente nu reflectă decât ceea ce s-a petrecut la suprafața globului fizic sau, mai corect spus, la nivelul structurii materiale actuale - care este doar o ultimă stare a transformărilor desfășurate de-a lungul timpului.

După cum a fost menționat, la începuturi a existat Dumnezeu. În afara lui Dumnezeu exista Nimicul - **nec antem: Nimic înainte**. Nimicul era doar o extensie a Ființei omniprezente a lui Dumnezeu Unicul. În Nimic, Dumnezeu a creat, potrivit Intenției Sale, printr-o energie pharismah creatoare, un imens Ocean de Sunet. Apoi a creat, succesiv, Oceanul de Miros și Oceanul de Lumină. Noi ne aflăm, actualmente, în Oceanul de Lumină - mai exact spus, în aspectul lumină al acestuia.

Primul palier cuantic creat în Oceanul de Lumină a fost cel în care Dumnezeu Unicul a rostit Cuvântul dintru începuturi. Acest palier cuantic este denumit **Halazeth**. Al doilea palier cuantic, în care Dumnezeu Unicul s-a manifestat ca spirit, a fost **Hazalethul**. Al treilea palier cuantic a fost **Hakazalethul**, în care Dumnezeu s-a manifestat în formă umanoidă, ca Dumnezeu Tatăl, fără a înceta să fie ceea ce este. Pe al treilea palier cuantic, Dumnezeu Tatăl a creat spiritele îngerilor. A urmat al patrulea palier cuantic, denumit **Hetiteth**, unde Dumnezeu Tatăl a creat corpurile de formă umanoidă ale spiritelor naturii și ale îngerilor. Tot pe palierul cuantic denumit Hetiteth, Dumnezeu a creat corpurile de formă umanoidă - corpurile duh - ale oamenilor din prima generație, în frunte cu Shantiah. Pe al patrulea palier cuantic a avut loc rebeliunea lui Hallshithan, a lui Shantiah și a oamenilor din prima generație, care au devenit “Cel rău”. După rebeliune, s-a încheiat primul ciclu al cosmosului, astfel că al patrulea palier cuantic denumit Hetiteth și-a încheiat existența. El a intrat în stare de nemanifestare, la fel cum au intrat și cele trei paliere cuantice anterioare (Halazeth-ul, Hazaleth-ul și Hakalazeth-ul). Ele există și nu există; într-un fel se poate spune că există ca potențialitate, dar nu mai sunt locuite.

Pentru a nu fi absorbite în “Lumea fără formă”, ființele răzvrătite (desemnate generic prin formula “Cel rău”) au evadat din Oceanul de Lumină, instituind un pseudopalier cuantic - Haosul. Haosul este situat în afara Oceanului de lumină, astfel că nu poate fi prins în nici o clasificare. Se poate spune doar că Haosul este un palier cuantic opus Oceanului de Lumină.

După o lungă perioadă de nemanifestare a început al doilea ciclu cosmic, pe un nou palier cuantic, denumit Perfer. Perferul a fost al cincilea palier cuantic. După evenimentele dramatice desfășurate pe Perfer, care au culminat cu răzvrătirea lui Lucifer și a oamenilor din cea de-a doua generație, a urmat o nouă perioadă de nemanifestare, după care a început al treilea ciclu cosmic. Al treilea ciclu cosmic a debutat pe un nou palier cuantic - Hazurethul - Edenul eteric -, care este actuala lume eterică. În palierul Hazureth, care este al șaselea palier cuantic, a avut loc creația lui Adam și a Evei.

O dată cu comiterea păcatului adamic și cu “izgonirea” din Edenul eteric, s-a format un nou palier cuantic - palierul cuantic material -, care este al șaptelea palier cuantic. De fapt, Edenul eteric s-a “dedublat” (s-a reflectat) pe un nou palier cuantic,

aflat în consonanță energetică cu natura păcatului adamic. Astfel a apărut palierul cuantic material, care este al șaptelea palier cuantic. Istoria celui de-al șaptelea palier cuantic, palierul material, nu trebuie însă confundată cu istoria elementului pământ.

Elementul pământ este format din transformarea carbonului - carbonul fiind, la rândul său, un element rezultat în urma transformărilor apei. De fapt, carbonul este cea mai joasă transformare a elementului apă; carbonul este “starea de putrefacție a apei”, astfel că istoria carbonului este doar istoria putrefacției apei. În afara istoriei carbonului, care astăzi este considerată a fi unica valabilă, se mai poate vorbi despre o istorie a oxigenului, despre o istorie a hidrogenului, despre o istorie a aerului, despre o istorie a focului și despre o istorie a apei. Fiecare dintre elementele constitutive ale cosmosului are o istorie a sa, care nu poate fi redusă doar la reacțiile chimice sau energetice aferente. Dincolo de aspectele energetice sau chimice se află activitatea unor ființe spirituale - spirite ale naturii sau ființe îngerești -, care se exprimă prin ele.

În înțelegerea cosmosului, trebuie, de asemenea, luată în considerare istoria ființelor omenești decorporate. Fiecare generație sau seminție de oameni a avut propria sa istorie, diferită de a celorlalte. De asemenea, trebuie ținut cont și de faptul că istoria unei comunități de oameni întrupați - popor, oraș, trib etc - este diferită de cea a altei comunități. Istoria fiecărei comunități s-a desfășurat atât la nivelul palierului cuantic material, cât și la nivelul celorlalte paliere cuantice - inclusiv a “lumii de dincolo”, locul unde merg, după moarte, oamenii decorporați ai respectivei comunități. Așadar, și ceea ce se înțelege astăzi prin “lumea de dincolo” a avut propria ei istorie, care a presupus transformări adesea dramatice. În consecință, o istorie completă a cosmosului nu poate fi scrisă decât urmărind toate evenimentele trecutului de pe toate palierele cuantice, ținând cont atât de activitatea ființelor îngerești, cât și de cea a oamenilor întrupați sau decorporați.

Astăzi, savanții lumii materiale afirmă cu mâna pe inimă că evenimentele primordiale descrise în Vechiul Testament - de exemplu, în Cartea Facerii (Geneza) - nu au nici un fel de teme științific, ceea ce, din punctul lor de vedere, este perfect adevărat. În actuala fază a cosmosului material nici nu mai au unde să găsească dovezile științifice materiale, care să ateste că au existat astfel de evenimente. Cosmosul s-a transformat atât de mult, încât astfel de dovezi chiar că nu mai există. Astăzi, nu se mai poate recunoaște nici faptul că, în starea inițială a cosmosului, nu exista decât un singur element - oxigenul primordial. Oxigenul de atunci nu poate fi comparat cu oxigenul de astăzi, care este doar un aspect corupt al celui primordial.

Totuși, chiar și oxigenul primordial, care este trupul lipsit de formă umanoidă al unui înger, nu este decât o cădere - o **păreră de rău**. În al treilea ciclu al cosmosului, oxigenul a apărut imediat după izgonirea protopărinților din Edenul eteric, chiar în momentul formării palierului cuantic material. Într-un fel, se poate spune că trupurile protopărinților în nou născuta lume materială erau formate din oxigen, astfel că degeaba am căuta astăzi urme fosilizate a ceea ce s-a petrecut atunci. Acea formă de oxigen pur nu mai există de când s-a format prima derivație a sa, derivație produsă în urma unei noi căderi - prin cădere nu se poate înțelege decât o încălcare a Ordinii cosmice. Oxigenul este, desigur, materie, iar lumea respectivă era la fel de reală ca și lumea fizică actuală. S-ar putea spune că lumea fizică actuală este chiar mai puțin reală decât acea lume formată din oxigen.

Oamenii, prin faptele lor aflate în dezacord cu Legile cosmice, au transformat lumea. Procesul modificării cosmosului a fost dinspre centru spre periferie: ceea ce a fost aspirat în centru, a reapărut apoi la periferie. Astfel, baza metamorfozelor cosmosului trebuie căutată mai puțin în reacțiile chimice ale elementelor, cât mai ales în emiterea de către oameni a acelei energii de intenție denumită pharismah. În fiecare moment al vieții lor, atât în stare de veghe, cât și în stare de somn, oamenii iau decizii în inima ființei lor, prin exercitarea dreptului suveran, liberul arbitru, emițând energii modulate informațional denumite pharismah. Energiile pharismah luminoase presupun continuitatea, iar energiile pharismah întunecate presupun discontinuitatea creației.

O energie pharismah luminoasă este atrasă instantaneu de către Dumnezeu, de către Iisus Hristos și de către Fiii Luminei (după caz); acesta este, de altfel, motivul pentru care rugăciunea ajunge instantaneu la Dumnezeu, rugăciunea fiind modulată pe o energie pharismah luminoasă. În schimb, energia pharismah întunecată este atrasă instantaneu de nucleul întunecat al pământului, *mama tuturor întunecimilor*. Din nucleul întunecat se formează o rază de creație ce face conexiunea cu Haosul, acolo unde se află “Cel rău” - ca aspect generic. “Cel rău” devine atent și se manifestă în prelungirea acelei pharismah. Închizând circuitul, “Cel rău” acționează dinspre periferie asupra centrului.

Fiecare acțiune de natură întunecată aduce modificări în lumea materială. Aceste modificări nu sunt aduse de “Cel rău” cu de la sine putere. “Cel rău” nu are nici o putere - el nu poate determina nici măcar o globulă roșie să treacă strada. “Cel rău” se folosește, pur și simplu, de forța inițială a energiei pharismah emisă de un om în centrul ființei sale. În funcție de fiecare faptă rea și, implicit, de fiecare energie pharismah întunecată a oamenilor - care aduce discontinuitate creației -, “Cel rău” a infuzat întunecime în cosmosul luminos, format din trupul lipsit de formă al Îngerului Oxigen. În acest mod, Îngerul Oxigen și-a pierdut caracteristicile inițiale. În locul său a început să acționeze contrapartea sa întunecată, un Fiu al întunericului - un reprezentant al “Celui rău” - care a adus propria sa întunecime în lumea materială.

Cu cât oamenii au emis mai multe energii pharismah întunecate, *razele de creație* întunecate s-au amplificat, iar puterea Îngerului Oxigen s-a diminuat, astfel că în lumea materială s-a extins întunecimea. Cu cât întunericul s-a extins, cu atât caracteristicile oxigenului pur s-au deteriorat. Cosmosul pur și perfect, creat de către Dumnezeu, s-a ofilit încetul cu încetul, astfel că, în doar câteva generații, condițiile de existență s-au modificat radical. Treptat, aportul energetic al oxigenului a fost diminuat la jumătate, astfel că după apariția hidrogenului, a fost nevoie de doi atomi de hidrogen pentru a echilibra un atom de oxigen, iar din combinația lor a apărut un element nou - apa. Apa a avut, la rândul ei, trei mari transformări: focul, aerul și pământul. Pământul a apărut în urma intrării în stare de putrefacție a apei (pământul este rezultat din combinațiile carbonului, “excrementul” oxigenului pur; carbonul este o “cădere” a apei).

Prima mare transformare a apei a fost focul, iar istoria focului începe de la Focul incipient, care se găsește în interiorul pământului. Ca principiu, prin foc se înțelege acea energie subtilă care asigură arderea în lumea materială (de la arderea gastrică ce asigură digestia, la arderea unui foc de lemne sau la activitatea unui vulcan). În funcție de acțiunea sa, focul este de două feluri: luminos și întunecat, pozitiv și negativ (bun și rău, binefactor și distructiv). Focul bun este nedistrugător, fiind aflat sub jurisdicția

spiritelor naturii și a ființelor îngerești din ierarhia Fiilor Luminii. Focul distrugător (focul negru) este sub jurisdicția spiritelor întunecate ale naturii de foc, Lorehh de foc (elementari de foc) și a unor ființe luciferice de foc - Dree. În prima etapă a formării lumii materiale, focul negativ s-a concentrat în interiorul globului fizic terestru. Într-un fel, se poate spune că ființele Lorehh și Dree de foc au fost azvârlite în adâncurile materiei, unde au fost ținute captive. În cele din urmă, datorită activității tot mai depărtate de Ordinea cosmică a oamenilor, focul din adâncuri și-a croit drum spre suprafață, manifestându-se ca vulcani. O astfel de istorie s-a desfășurat și în elementele apă, aer și pământ.

Din acest punct de vedere, activitatea vulcanică reprezintă chiar erupția forțelor răului la suprafața lumii materiale. În mod asemănător, evenimentele geologice violente produse la nivelul pământului (cutremurele) ori evenimentele meteorologice de același calibru ale aerului, precum tornadele sau uraganele, reprezintă irupții ale forțelor întunecate, stârnite de cumulul faptelor rele săvârșite de oameni în lumea materială. O dată cu izbucnirea intempestivă a elementelor fizice, sunt eliberate la suprafața pământului forțele întunecate care astfel evadează din temnițele lor subterane.

Ce altceva este materia (compusă din apă, foc, aer și pământ), dacă nu un trecut cristalizat ? Ce este trecutul cristalizat sub forma materiei, dacă nu trupul înghețat al ființelor malefice Lorehh sau Dree, care au fost înlănțuite în adâncuri ? Ce poate fi stratul geologic în care se găsește petrolul și cărbunele, dacă nu trecut cristalizat - o energie ce astfel revine la viață și își imprimă caracteristicile sale asupra oamenilor de la suprafața pământului ? Venind la viață din adâncurile timpului și ale materiei, Cei răi învie, dar oamenii mor. De asemenea, activitatea tehnologică a oamenilor, ce presupune arderea fosilelor străvechi - cărbune sau petrol - are rolul de a elibera forțele transfizice ale răului, ținute captive în materie. În această categorie intră și focul distrugător declanșat de arme, explozibil sau bombe de toate tipurile - în special de bombe nucleare, care reprezintă coroana distrugerii, adică a forței răului, în cea mai cruntă manifestare a sa. Răul înseamnă discontinuitatea (distrugerea) creației, indiferent în ce formă și sub ce aspect.

Interesant în acest context este un episod desfășurat în timpul atentatelor din 11 septembrie 2001, când, în momentul distrugerii **prin foc** a celor două turnuri gemene WTC din New York, vălătucii de foc și fum au reflectat forma uriașă a unui chip grotesc, pe care unii comentatori l-au comparat cu cel (presupus) al lui satan. Forma respectivă a durat doar câteva secunde, dar a fost fotografiată și filmată, astfel că imaginea respectivă a făcut ocolul lumii, apărând pe prima pagină a tuturor marilor cotidiene. Explicația producerii acestor fenomene nu este prea complicată: prin orice acțiune distructivă realizată prin foc, sunt eliberate la suprafața pământului forțe spirituale inimaginabil de rele, care evadează din locul în care au fost cândva întemnițate. Ele se risipesc apoi pe toată suprafața pământului sub forma unor particule spirituale - trupul lipsit de formă umanoidă al ființelor Lorehh și Dree de foc. Purtătorii sunt norii de fum și de cenușă, care apoi se depun pe suprafața pământului. Ele sunt apoi inspirate de oameni ca aer, ori sunt ingerate în organisme prin hrană sau apă, generând o stare interioară de agresivitate ori de violență exacerbată. Același fenomen a avut loc și în cazul exploziei nucleare de la Cernobâl, în cazul folosirii bombelor

atomice de la Hiroshima și Nagasaki, în cazul oricărui experiment nuclear, în cazul oricărei activități vulcanice, incendiu etc. Focul se stinge doar cu apă, astfel că nu trebuie să mire pe nimeni faptul că, de exemplu, la câteva zile după distrugerea WTC din New York, a început să plouă, astfel că pământul a fost, întrucâtva, curățat de influențe nefaste ale focului distructiv. Totuși, influențele nefaste ale acestei catastrofe s-au perpetuat prin felurite molime sau boli stranii (de la gripa asiatică la forme încă neidentificate de pneumonie virală), transmise prin aer, care, înainte de a le fi fost descoperit antidotul, au făcut nenumărate victime. Problema este că cei care au contactat acele boli într-un mod cu totul accidental și au devenit victime, nu aveau nici o vină. Sau, poate că singura lor vină a fost că existau...

Dacă astfel de evenimente petrecute în timpurile recente sunt destul de greu de înțeles prin intermediul concepțiilor actuale, ce să mai spunem despre ceea ce s-a petrecut de-a lungul erelor trecute, în care au avut loc nenumărate războaie între aspectele bune și rele ale principalelor elemente: între focul cel bun și focul “cel rău”, între regatele ființelor Lorehh de apă și regatele spiritelor bune ale naturii (precum în timpul potopului din vremea lui Noe), între aerul impur și aerul pur și așa mai departe.

De-o parte se află forțele binelui (Lumina), care urmăresc continuitatea creației, iar de cealaltă parte se află forțele răului (Umbrele) care urmăresc distrugerea ei. De-o parte se află Fiii Luminii, iar de cealaltă parte se află Fiii întunericului (“Cel rău”), care se luptă neîncetat pentru fiecare palmă de pământ, de aer, de foc, sau de apă. La mijloc sunt oamenii întrupați, cei care, prin emiterea unor energii pharismah (energii modulate informațional), aleg, prin liberul arbitru, una dintre cele două căi: a binelui, care înseamnă continuitatea creației sau a răului, care înseamnă distrugerea ei. Alegând calea răului, oamenii cheamă la viață, din trecutul insondabil și din adâncurile materiei, ființele răului. Alegând calea binelui, oamenii se alătură Planului lui Dumnezeu.

Totul este un război neîncetat. Acesta este **FORȚĂ CONTRA FORȚĂ, RĂZBOIUL ÎNTUNERICULUI ÎMPOTRIVA LUMINII. REZULTATUL RĂZBOIULUI ESTE UNUL SINGUR: TRIUMFUL LUMINII.**

CUPRINS

FORȚĂ CONTRA FORȚĂ

SALT ÎN NECUNOSCUȚ / 9

- ☞ Accidentul ☞
- ☞ Ceremonia de investire ☞
- ☞ Simțurile conexe ☞
- ☞ Asocierea ☞

LUMEA ETERICĂ / 26

- ☞ Ortoexistența ☞
- ☞ Contrapartea aurică a lumii materiale ☞
- ☞ La capătul tunelului ☞
- ☞ Ființele îngerești ☞

METAMORFOZELE OMULUI / 44

- ☞ Omul în afara ... trupului ☞
- ☞ “Matrioșka” ☞

“ATUNCI S-A NĂSCUT ÎNCEPUTUL” / 61

- ☞ Dumnezeu, Creatorul ☞
- ☞ “Toți eram în El și El era în noi” ☞
- ☞ Perfer: primul război din ceruri ☞
- ☞ Cum ai căzut din ceruri ... ? ☞
- ☞ Cortul lui Dumnezeu cu oamenii ☞
- ☞ Al doilea război al cerului ☞

ÎMPĂRATUL ÎMPĂRĂȚILOR ASCUNSE / 81

- ☞ Transmiterea Luminii ☞
- ☞ Sfânta Adunare a lui Dumnezeu ☞ Principatele Ocrotitoare ☞
- ☞ Prințul Poporului ☞
- ☞ Zaurdarii, Spiritele naturii ☞
- ☞ Natura este însuflețită ☞

FIINȚA RĂULUI / 96

- ☞ Fiii întunericii ☞
- ☞ Furtul de suflute ☞
- ☞ Lorehh - o mulțime în una singură ☞

ȘAPTESPREZECE PENTRU ETERNITATE / 104

- ☞ “Scoală-te, luminiță din Lumina Mea ☞
- ☞ Palingenezia ☞
- ☞ Șapte lumi, șapte timpuri, șapte perioade ☞
- ☞ Ceremonia de intrare prin Poarta Alfa ☞

METAMORFOZELE COSMOSULUI / 114

- ☞ Palierile cuantice ☞
- ☞ Expansiunea cosmosului ☞
- ☞ Primul mort ☞
- ☞ Centrele de putere ☞
- ☞ Războiul perpetuu ☞
- ☞ Haosul ☞

ÎNCEPUTUL SCLAVIEI / 126

- ☞ Principiul de manifestare al răului ☞
- ☞ Învățătorii ☞
- ☞ Regatul morților vii ☞

PRINCIPIUL PROMETEIC / 139

- ☞ Al șaselea Centru de Putere ☞
- ☞ Oamenii neutri ☞
- ☞ Oamenii prometeici ☞
- ☞ OZN-urile eterice ☞

IISUS HRISTOS, FIUL LUI DUMNEZEU / 153

- ☞ Punctul central al istoriei ☞
- ☞ Dumnezeu, acum ☞
- ☞ "Cea care mijlocește pentru sufletele toate" ☞
- ☞ Marea comunitate hristică ☞
- ☞ Comunitatea nevăzută ☞

CEL MAI PUTERNIC NUME / 167

- ☞ Turmul de apărare ☞
- ☞ Lumina Harului ☞
- ☞ Biserica ☞
- ☞ Pomenirea morților ☞

KOSMOS - DE LA HAOS LA ÎMPĂRĂȚIA CERURILOR

CELE TREI OCEANE / 179

- ☞ La început ☞
- ☞ Lumina dintru începuturi ☞
- ☞ Unde se duce Dumnezeu când se duce ? ☞
- ☞ Iubirea Infinită, care este Hristos ☞
- ☞ Oceanul de Sunet ☞
- ☞ Oceanul de Lumină ☞
- ☞ Primul element ☞
- ☞ Pax Divina ☞
- ☞ Război în cosmos ☞

PREZENTUL CONTINUU / 202

- ☞ Amintirea ☞
- ☞ Perpetuarea creației ☞
- ☞ Energiile pharismah ☞

RAZELE DE CREAȚIE / 179

- ☞ Deplasarea spre roșu ☞
- ☞ Singura planetă din cosmos ☞
- ☞ Mama tuturor întunecimilor ☞
- ☞ Edenul eteric ☞
- ☞ Izgonirea din Eden ☞
- ☞ Infiltrarea răului ☞
- ☞ Adam și Eva ☞
- ☞ Atunci s-au cunoscut... ☞
- ☞ Planul protopărinților ☞
- ☞ Veacul fericit ☞
- ☞ Timpurile fericite ale începutului ☞

OFENSIVA FIILOR ÎNTUNERICULUI / 326

- ☞ Începutul decăderii ☞
- ☞ Creația falsă ☞
- ☞ Noii cuceritori ☞
- ☞ Formarea pseudoparadisurilor ☞
- ☞ Penetrarea palierelelor cuantice ☞
- ☞ Venera-rea femeii ☞
- ☞ Așteptarea zeului salvator ☞

MILLENIU / 254

- ☞ Pământul fără păcat ☞
- ☞ Contraofensiva ☞
- ☞ Primordialii întunericului ☞
- ☞ În absența lui Shantiah ☞
- ☞ Sfârșitul ciclului al treilea ☞

CICLUL AL PATRULEA / 273

- ☞ Un nou început ☞
- ☞ Pământul în noua întocmire ☞
- ☞ Potopul ☞
- ☞ Primele linii de descendenți ☞
- ☞ Toiagul păstorului a fost sfărâmat ☞

LUMINI ȘI UMBRE / 291

- ☞ Antidotul ☞
- ☞ Activitatea Centrelor de Putere ☞
- ☞ Altaagen ☞
- ☞ Letram din Cadrilater ☞
- ☞ Disparația vechii clarvederi ☞

NOUA “ORDINE” MONDIALĂ / 304

- ☞ Coborând pe-o rază ... ☞
- ☞ Credința falsă ☞
- ☞ Eroii civilizatori și regii cei buni ☞
- ☞ Intriga, trădarea, crima ☞

“EU SUNT CEL CE SUNT” / 319

- ☞ Scara lui Iacob ☞
- ☞ Nașterea lui Dumnezeu ☞
- ☞ Templele Luminii ☞

STEUA CARE A RĂSĂRIT

CUVÂNTUL S-A FĂCUT OM / 325

- ☞ Pentru a fi ca la început ☞
- ☞ Regele iudeilor ☞
- ☞ “Eu îți spun” ☞
- ☞ Cutremur în cer și pe pământ ☞
- ☞ Cântarea cea nouă ☞
- ☞ Trupul de slavă ☞

EFECTELE JERTFEI PE CRUCE / 341

- ☞ Stăpânul Timpului ☞
- ☞ “Iată mama ta” ☞
- ☞ Lumea duhurilor (astrală) ☞
- ☞ Disoluția vechilor iaduri ☞
- ☞ Oamenii *icon hlisa* ☞
- ☞ “Efectul” Lazăr ☞

AL CINCELEA ELEMENT / 352

- ☞ Redeschiderea porții Alfa ☞
- ☞ Suflarea a toate ☞
- ☞ Transmiterea luminii harice ☞
- ☞ Moștenirea ☞

ÎMPĂRĂȚIA CERURILOR / 364

- ☞ Enclavele Centrelor de Putere ☞
- ☞ Ataltalia ☞
- ☞ Extinderea ☞

LUMINĂ DIN LUMINĂ / 374

- ☞ Paștele ☞
- ☞ Înfrângerea morții ☞
- ☞ “Vino și ia Lumină” ☞
- ☞ Viitorul începe azi ☞

ARMAGHEDONUL DUS PENTRU INIMA OMULUI / 389

- ☞ Centrul și periferia ☞
- ☞ Marea transformare ☞
- ☞ Omul spirit ☞
- ☞ Cel mai căutat om din cosmos ☞
- ☞ Iată Sufletul Meu se bucură ! ☞
- ☞ Calea, Adevărul, Viața ☞
- ☞ Atunci se va numi iarăși Șideral ...☞

OMUL - CETĂȚEAN AL COMSOSULUI

STRUCTURA FIINȚEI OMULUI / 409

- ☞ Prima perspectivă ☞
- ☞ Corpul duh purtător de spirit ☞
- ☞ Sufletul ☞
- ☞ Corpul material și corpul eteric ☞
- ☞ Corpurile aurice derivate ☞
- ☞ Corpurile aurice adiționale ☞

EVOLUȚIA SPIRITULUI / 434

- ☞ A doua perspectivă ☞
- ☞ Culorile structurilor aurice ☞
- ☞ Vechimea structurilor aurice ☞
- ☞ Palierele cuantice ale aurei ☞

“FIZIOLOGIA” AUREI / 451

- ☞ Energia vitală ☞
- ☞ Chakrele principale ☞
- ☞ Chakrele secundare ☞
- ☞ Chakra iubirii ☞

REFLECTAREA DESTINULUI / 467

- ☞ Individualitate și personalitate ☞
- ☞ Petele karmice ale corpului duh ☞
- ☞ Petele karmice ale sufletului ☞
- ☞ Bolile karmice ☞
- ☞ Punctul de incidență “I” ☞
- ☞ Echilibrarea de putere ☞
- ☞ Configurația petelor karmice ☞
- ☞ Steluța dinții ☞
- ☞ Omul cel vechi, omul cel nou ☞
- ☞ Un fapt de viață actual, prezent, vital ...☞

VIAȚA, SUPREMA FORMĂ DE INIȚIERE / 489

- ☞ Sensul vieții ☞
- ☞ Principiul termometrului ☞

- ☞ Reflectarea evoluției în corpul duh ☞
- ☞ Școala Vieții ☞
- ☞ Pragurile Crucii Vieții ☞
- ☞ Nivelul optim de funcționare ☞
- ☞ Siglele chakrelor ☞

CELE PATRU CĂI / 507

- ☞ Liberul arbitru ☞
- ☞ Calea standard ☞
- ☞ Calea zeilor ☞

CALEA HRISTICĂ / 517

- ☞ Izvorul de Lumină ☞
- ☞ Modificarea aurei omului ☞
- ☞ Corpul astral, cheia evoluției ☞
- ☞ Iubirea, Speranța și Credința ☞
- ☞ Darul ☞
- ☞ Crucea circumscrisă de cerc ☞

PE CRUCEA VIEȚII

INFLUENȚA FIINȚELOR ÎNTUNECATE / 539

- ☞ “Schimbarea” care a adus “noul” ☞
- ☞ Problema existenței răului ☞
- ☞ Focarele de personalitate ☞

INFLUENȚA MARILOR FIINȚE / 555

- ☞ Influența Marilor Tării ☞
- ☞ Influența Înțeleptelor Orânduiri ☞
- ☞ Cununile ☞
- ☞ Podoabele ☞
- ☞ Siglele ☞
- ☞ Podoaba stăpânirii ☞
- ☞ Rolul podoabelor aurice ☞
- ☞ Pecetea morții ☞

INFLUENȚA PRINȚULUI POPORULUI ROMÂN / 580

- ☞ Înainte Stătătorul ☞
- ☞ Românii neaoși ☞
- ☞ Pentru Patrie ☞

INFLUENȚE ȘI CONEXIUNI AURICE / 589

- ☞ Influența mediului natural ☞
- ☞ Influența mediului artificial ☞
- ☞ Conexiuni aurice interumane ☞
- ☞ “Trăsnet între două inimi” ☞
- ☞ Un tramvai numit... dorință ☞
- ☞ Regula celor 21 de pași ☞
- ☞ Rolul corpului haric ☞

ÎN FAȚA ETERNITĂȚII

PĂTRUNDEREA PRIN POARTA VIEȚII / 613

- ☞ Întruparea ☞
- ☞ Ceremonia nașterii ☞

- ☞ Ziua Ursitoarelor ☞
- ☞ Maturizarea structurilor aurice ☞
- ☞ Un alt fel de curriculum vitae ☞
- ☞ Asocierea cu îngerii căzuți ☞

SOMNUL ȘI VISELE / 631

- ☞ Tipuri de vise ☞
- ☞ Aventurile nocturne ale sufletului ☞
- ☞ Lumea Sufletului lui Iisus Hristos ☞
- ☞ Aventurile nocturne ale corpului duh ☞

TRECEREA PRIN POARTA MORȚII / 644

- ☞ Redescoperirea de sine ☞
- ☞ Alchimia aurică a morții ☞
- ☞ “Eu prin tine și tu prin mine” ☞
- ☞ Confruntarea pentru suflet ☞
- ☞ Inima ființei omului ☞
- ☞ “Până când omul îl va iubi pe om” ☞
- ☞ “Întoarce-te Lumină” ☞
- ☞ Judecata ☞
- ☞ Posedații ☞
- ☞ Fantomele, strigoii și stafile ☞

JOCURILE SORTII

VIAȚA ȘI MOARTEA / 675

- ☞ Cele cinci categorii de păcate ☞
- ☞ Acțiune și contra-acțiune ☞
- ☞ Desfășurări de forțe ☞
- ☞ Protagonisții ☞
- ☞ Desfășurarea unui Joc ☞
- ☞ Consecințele ☞
- ☞ Prețul ☞

FÂNTÂNA LACRIMILOR / 707

- ☞ Sămânța de tată și sămânța de mamă ☞
- ☞ Procreația ilegală ☞
- ☞ Jokerii fizici ☞
- ☞ Jocurile vieții ☞
- ☞ Pharat ☞

TRIUMFUL LUMINII

OBIECTELE DE PUTERE / 727

- ☞ Cei 300 de pași ☞
- ☞ Cele trei săbii ☞
- ☞ Potirul din smarald ☞

PE ARIPILE VÂNTULUI / 739

- ☞ Nimic nou sub soare ☞
- ☞ Vindecarea Celor întunecați ☞
- ☞ Cerurile mici și cerurile mari ☞
- ☞ O părere de rău ☞

CRISTIAN GĂNESCU UN ALT FEL DE CURRICULUM VITAE

nimeni faptul că prin asimilarea și metabolizarea unor trăiri și informații noi, proces ce presupune mai mult decât o simplă acumulare, orice ființă omenească se modifică din punct de vedere psiho-mental, sufletesc și spiritual. În contextul dat, termeni

După asimilare și metabolizare are loc o defulare: experiențele și informațiile revin la nivelul conștientului, manifestându-se apoi în viața de zi cu zi, atât în actele comportamentale, cât și în realizarea unor producții materiale și spirituale - de exemplu, în realizarea unor cărți etc. În cazul producătorilor de bunuri materiale și spirituale, asimilarea unor noi experiențe de cunoaștere se reflectă în calitate. O dată cu sporirea experienței de cunoaștere, bunurile materiale și cele spirituale cresc calitativ - devin din ce în ce mai bune. Creșterea

calității are, firește, o limită și, dacă ar fi să dăm crezare celebrelor legi ale lui Murphy, fiecare om crește calitativ până ce atinge "nivelul optim de incompetență". "Nivelul optim de incompetență" este, în opinia lui Murphy, punctul maxim până la care poate crește calitativ un om (atât din punct de vedere psiho-mental, cât și social). Este totuși mai confortabil să credem că nici un om nu poate atinge, de-a lungul vieții sale, un "nivel optim de incompetență" decât în cazul în care se complace în stagnare. Procesul creșterii calității poate fi urmărit în cazul scriitorilor, la fel ca în cel al muzicienilor, al pictorilor etc. Dacă în cazul unui scriitor nu se

Consider expresia "experiență de cunoaștere" cât se poate de potrivită pentru a desemna ansamblul de trăiri și de cunoștințe asimilate și metabolizate de conștiința unui om. Nu este o noutate pentru

precum *asimilare* și *metabolizare* au același sens ca în biologie, deși sunt aplicați la nivelul psiho-mental, sufletesc și spiritual. Schema modificării este destul de simplă: trăirile și experiențele noi penetrează conștientul, fiind refulate în ceea ce putem desemna prin termenul de subconștient, adică în suflet (de fapt, strict vorbind, ceea ce poartă numele de subconștient este doar o mică parte a sufletului). În subconștient are loc un proces de asimilare și de metabolizare a trăirilor, experiențelor, informațiilor. Firește, nu toate experiențele pot fi asimilate și metabolizate rapid în suflet. Uneori procesul este rapid, alteori este lent.

observă o creștere de calitate de la o carte la alta, care să indice asimilarea și metabolizarea experiențelor de viață, înseamnă că respectivul are o problemă serioasă: nu este capabil să învețe din experiențele vieții. Se spune adesea că, oricât de prolific ar fi, un scriitor nu

scrie decât o singură carte - cel mai adesea, pe prima. În restul cărților, nu face altceva decât să repete, sub o altă formă, ceea ce deja a spus. Există însă și excepții de la regulă: scriitori - este drept, destul de puțini -, care reușesc să nu se repete și să aducă

ceva nou în fiecare carte. Același lucru se poate spune - poate surprinzător - și despre cititori. Foarte mulți cititori au citit în esență doar o singură carte, deși în mod real au citit

zeci sau chiar sute. În cazul cititorilor, procesul este similar celui din cazul scriitorilor. Cândva, încă din perioada copilăriei sau a adolescenței, fiecare cititor a descoperit "cartea" și, firește, subiectul cu care este în rezonanță. Cărțile citite ulterior nu fac altceva decât să repete ceea ce cititorul a găsit în prima carte; subiectul este cam același, diferă doar gradul de complexitate al prezentării, al elucidării sau, adeseori, al mistificării sale. Toate cărțile citite ulterior sunt variațiuni pe aceeași temă. Excepțiile de la regulă, ce apar atât în cazul scriitorilor cât și în cel al cititorilor,

apar doar în urma efortului fiecăruia de a metaboliza experiențele de cunoaștere.

Întotdeauna, o experiență nouă de cunoaștere presupune o "ruptură de nivel". Orice ruptură de nivel presupune producerea unui eveniment dramatic. Un exemplu elocvent: o lungă perioadă de timp, un om citește doar lucrări științifice (de popularizare a științei) ce reflectă concepția materialistă. La un moment dat, omul în cauză

are o criză existențială, indiferent de ce natură - criza existențială poate să fie generată de o boală, de un deces al unui membru al familiei, de o decepție etc. După o anumită perioadă

de timp scursă de la acel eveniment dramatic, omul se schimbă: începe să citească și alt tip de lucrări, iar cele ce-i hrăniseră ființa interioară până în acel moment nu mai prezintă nici un interes. Le consideră, dintr-o dată, puerile. Același fenomen se petrece, dar la un nivel

mult mai profund, la persoanele care trec prin accidente ce presupun moartea clinică. Dacă, anterior, au fost materialiste convinse, după producerea

accidentului astfel de persoane încep, dintr-o dată, să fie interesate de religie, de parapsihologie, de aspectele spirituale ale vieții etc. În acest context, poate că ar fi util pentru orice cititor să-și reamintească ce evenimente din

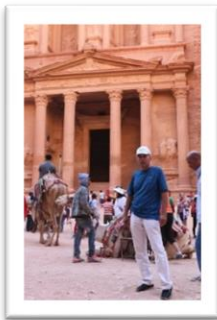

al

asimilării și metabolizării a defulat la nivelul conștientului, manifestându-se în existența cotidiană prin schimbarea comportamentului, a subiectului preferat de lectură.

Sucesiunea, de-a lungul vieții unui om, a tuturor experiențelor de cunoaștere poate fi desemnată prin expresia “biografie spirituală”. Biografia spirituală a unui om se îngemănează, pe baza relației

cauză-efect, cu biografia materială, dar nu poate fi redusă, într-un mod simplist, la ea. Biografia spirituală a unui om reprezintă *un alt fel de curriculum vitae*. Un *curriculum vitae* care, din păcate, nu figurează în nici un dosar oficial. Revenind la subiectul propriu-zis, se cuvine spus că un astfel de eveniment s-a produs și în cazul autorului acestor rânduri. Noi experiențe de cunoaștere au generat, în mod cumulativ, un anumit tip de mentalitate, un anumit tip de comportament și, în cele din urmă, realizarea unui tip particular de producții materiale și spirituale. Pentru autorul acestor rânduri, biografia spirituală ("un alt fel de curriculum vitae") sau, mai exact spus, acumularea unei experiențe de cunoaștere de ordin spiritual a început destul de devreme și a continuat toată viața. Tocmai cunoștințele acumulate de-a lungul acestei căutări îndelungate i-au folosit semnatarului acestor rânduri la scrierea unor cărți; ele formează experiența sa personală de cunoaștere”.

existența sa l-au determinat să fie interesat de anumite subiecte sau, eventual, ce evenimente l-au determinat să schimbe subiectul preferat de lectură (același lucru poate fi spus despre emisiunile TV, despre filme, despre ziare etc). Va remarca, poate nu fără surprindere, că nu cu mult timp înaintea schimbării subiectului preferat s-a produs un eveniment atipic – uneori, un eveniment dramatic. Evident, va remarca și faptul că experiența de cunoaștere generată de evenimentul respectiv a fost refulată, asimilată și metabolizată la nivelul sufletului - sau subconștientului. Ulterior, după o perioadă de timp mai lungă sau mai scurtă, rezultatul

**CĂRȚI DE
CRISTIAN GĂNESCU**

*

FORȚĂ CONTRA FORȚĂ

*

OMUL ÎN AFARA TRUPULUI

*

UN MARE MISTER: OMUL CETĂȚEAN AL COSMOSULUI

*

ÎN FAȚA ETERNITĂȚII

*

KOSMOS

*

JOCURILE SORTII - VIAȚA ȘI MOARTEA

*

TRIUMFUL LUMINII

TAINILE INIȚIAȚILOR VECHIULUI EGIPT

*

GARDIANUL MARI PIRAMIDE

*

ȚINUTUL OAMENILOR CERULUI

*

ROHMANII DIN OSTROAVELE ALBE

*

DACIA PRIMORDIALĂ

*

ISTORIA CRUCILOR DE PE DEALURILE AMARADIEI

*

CRAIOVA – PERLA VALAHIEI

*

DINASTIA NEGRU VODĂ

*

EXCALIBUR – IEȘIREA DIN MATRIX

*

EXAMPAEOS - CĂILE ZEILOR DIN ORIENTUL ANTIC

*

AGORA - DE LA SOPHIA LA PHILOSOPHIA

*

EXCELSIOR - MOȘTENIREA LUI ENOCH

